SANDRA BROWN

VANDALAS

Alma littera

SANDRA BROWN

SKANDALAS

Iš anglų kalbos vertė
DONATAS MASILIONIS

Alma littera
VILNIUS / 2014

UDK 821.111(73)-31
Br291

Versta iš: Sandra Brown
Breath of Scandal
Warner Books, Inc.,
New York, 1991

ISBN 978-609-01-1618-0

Prologas

Niujorkas, 1990

Ji grįžta į Palmetą.

Stovėdama prie savo biuro lango Džeidė Speri pataisė užuolaidas ir pažvelgė per dvidešimt aukštų žemyn į šurmuliuojantį eismą prie Linkolno centro. Šaltas vėjas talžė gatvių kampus su tokia pat jėga, kaip ir miesto autobusai, spjaudantys nuodingus dūmus į užterštą orą. Taksi automobiliai tarsi geltoni pašėlę vabalai nardė tarp užgrūstų eismo juostų. Nelėtindami žingsnio pėstieji, suspaudę savo mantą, skubėjo gatve.

Kai Džeidė persikėlė į Niujorką, jai buvo sunku priprasti prie nuolatinio šio miesto šurmulio. Iš pradžių gatvių sankryžos atrodė pavojingos. Stovėdama ant judrios gatvės šaligatvio Manhatano centre Džeidė jausdavo didžiausią siaubą ir spėliodavo, kas pirmas ją „nukirs" – grėsmingas taksi, gremėzdiškas miesto autobusas ar iš užpakalio spaudžianti žmonių minia, kurią erzino atvykėlė, kalbanti taip pat lėtai, kaip ir nesiryžtanti bėgti per gatvę.

Džeidė tada staiga palenkdavo galvą ir puldavo kliūtį – šitaip ji elgdavosi ir susidūrusi su kitais iššūkiais. Ji nebuvo tokia greita ir neišgirsdavo ar neprabildavo taip pat staigiai, kaip vietiniai, tačiau niujorkiečiai Džeidės nebaugino – tiesiog jie buvo kitokie. Džeidė buvo neįpratusi gyventi sambrūzdyje.

Ji užaugo aplinkoje, kur karštą vasaros dieną judriausia būtybė gali būti laumžirgis, sklendžiantis virš jūros potvynio užlietos pelkės.

Tačiau iki atvykdama į Niujorką ji įprato daug dirbti ir aukotis. Tad Džeidė prisitaikė ir išgyveno, nes jos atkaklus Pietų Karolinos išdidumas buvo toks pat ryškus kaip ir kalba.

Šiandien viskas atsipirko. Už tūkstančius valandų, praleistų planuojant, sudarinėjant grafikus ir sunkiai dirbant, pagaliau buvo atlyginta. Niekas nesužinos, kiek Džeidė praliejo ašarų, kad galėtų grįžti į savo gimtąjį miestą.

Ji grįžta į Palmetą.

Ten yra žmonių, kurie turi išpirkti didelę kaltę, ir Džeidė pasirūpins, kad jie taip padarytų. Žalos atlyginimas, apie kurį svajojo Džeidė, tapo ranka pasiekiamas. Dabar ji turi galių įvykdyti tai, ko troško.

Džeidė vis dar žiūrėjo pro langą, tačiau beveik nematė, kas vyksta apačioje, gatvėje. Jai prieš akis siūbavo jūros pakrantės žolė. Džeidė užuodė aštrų druskingo oro ir svaigų magnolijų dvelksmą, burnoje pajuto paprasto kaimiško maisto skonį. Vietoj dangoraižių išniro aukštos pušys; plačios gatvės virto vangiai tekančiais kanalais. Džeidė prisiminė jausmą, kuris apimdavo įkvepiant sunkų ir tokį tirštą orą, kad jis nė nepajėgdavo sujudinti gležnų ispaniškų samanų, nukarusių nuo senųjų ąžuolų šakų.

Ji grįžta į Palmetą.

Ir kai ten atvyks, užvirs pats tikriausias pragaras.

Pirmas skyrius

Palmetas, Pietų Karolina, 1976

– Nė velnio netikiu!

– Kaip Dievą myliu.

– Meluoji, Pačetai.

– Lamarai, kaip manai? Ar aš meluoju? Ar gali gera kekšė užmauti tau gumytę naudodamasi tik burna?

Lamaras Grifitas pašaipiai pažvelgė į savo geriausius draugus, Hačą Džolį ir Nilą Pačetą.

– Nežinau, Nilai. Ar ji gali?

– Nevertėjo tavęs klausti, – nusišaipė Nilas. – Juk niekada nesi buvęs pas kekšę.

– O tu buvai? – nusikvatojo Hačas.

– Taip, buvau. Daug kartų.

Trys abiturientai sėdėjo vietinėje pieno kavinėje. Hačas su Lamaru buvo įsitaisę ant vieno vinilu dengto suolo, Nilas – išsidrėbęs ant kito plastiku dengto stalo kitapus.

– Netikiu nė vienu žodžiu, – pareiškė Hačas.

– Mane pas ją nusivedė mano senis.

Apie tai pagalvojęs Lamaras susiraukė.

– Tikriausiai buvo nedrąsu?

– Nė velnio.

Hačas pašaipiai pažvelgė į Lamarą.

– Kvaily, jis meluoja, – atsigręžęs į Nilą paklausė: – Kur yra tas viešnamis?

Nilas pažvelgė į savo atvaizdą lange veidrodiniais stiklais. Išvydo dailų savo veidą. Tamsiai gelsvų plaukų sruogos karojo virš antakių, gaubiančių seksualias žalias akis. Kaštoninės ir baltos spalvos uniforminis mokyklos švarkas buvo nerūpestingai užmestas ant pečių.

– Nesakiau, kad jis mane nusivedė į viešnamį. Aiškinau, kad nusivedė pas kekšę.

Hačas Džolis buvo ne toks patrauklus kaip jo draugas Nilas. Stambus, nerangus vaikinas plačiais kaulėtais pečiais ir ryškiais rausvais plaukais. Hačo ausys statmenai styrojo galvos šonuose. Palinkęs arčiau jis apsilaižė putlias lūpas. Tyliu sąmokslininko balsu paklausė:

– Nori pasakyti, kad čia, mūsų mieste, yra kekšė? Kas ji? Kuo vardu? Kur gyvena?

Nilas tingiai nusišypsojo bičiuliams.

– Manote, išduosiu jums tokią paslaptį? Nespėsiu nė mirktelėti, o jūs jau belsitės į jos duris ir apsikvailinsite. Man bus gėda prisipažinti, kad jus pažįstu.

Nilas mostelėjo ranka padavėjai ir visiems užsakė dar vyšninės kolos. Kai gėrimai buvo atnešti, Nilas iš uniforminio švarko kišenės išsitraukė sidabrinę gertuvę, dosniai šliūkštelėjo alkoholio į savo stiklą, paskui pasiūlė draugams. Hačas irgi įsipylė viskio.

Lamaras atsisakė:

– Ne, ačiū. Man pakaks.

– Niekingas bailys, – niekinamai pareiškė Hačas ir alkūne bakstelėjo draugui į pilvą.

Nilas vėl įsikišo gertuvę į švarko kišenę.

– Mano senis tvirtina, kad vyrui niekada negana dviejų dalykų: viskio ir moterų.

– Amen, – pritarė Hačas, kuris sutikdavo su visais Nilo pareiškimais.

– Tu nesutinki, Lamarai? – erzino Nilas.

Tamsiaplaukis vaikinas gūžtelėjo pečiais.

– Sutinku.

Nilas nepatenkintas susiraukė ir atsilošė į kavinės suolo atkaltę.

– Lamarai, imi prie mūsų nepritapti. Jeigu nepajėgi, teks tave palikti.

Tamsiose Lamaro akyse suspindo nerimas.

– Ką turi galvoje sakydamas „nepajėgiu"?

– Siausti. Sugulti su kekšėmis. Pasigerti.

– Jo mamytei nepatinka, kai sūnelis blogai elgiasi, – nusišaipė Hačas moteriškai pasikišdamas stambias rankas po smakru ir sumirksėdamas.

Jo falcetas nuskambėjo juokingai. Lamaras rimtai sureagavo į pašaipą.

– Praėjusį penktadienį aš vėmiau taip pat kaip judu! – sušuko jis. – Ar ne aš šią vasarą tavo lieptas pavogiau arbūzus, Nilai? Ar ne aš atnešiau purškiamų dažų, kai mes ant pašto sienos rašinėjome grafičius?

Bičiulio aistringas teisinimasis prajuokino Hačą su Nilu. Nilas palinko per stalą ir paplekšnojo Lamarui skruostą.

– Buvai iš tiesų šaunus, Lamarai. Tikrai.

Nepajėgdamas išlikti rimtas jis vėl prapliupo kvatotis.

Kaulėti Hačo pečiai virpėjo iš juoko.

– Tu privėmei daugiau už mudu su Nilu kartu paėmus, Lamarai. Ką tavo mama vakar rytą manė apie pagirias?

– Ji nesužinojo, kad blogai jaučiuosi. Aš nesikėliau iš lovos.

Vaikinai nuobodžiavo. Sekmadienio vakarai visada buvo nuobodūs. Išdykusios mergaitės ilsėdavosi po šeštadienio bakchanalijų ir nenorėjo, kad jas kas nors trukdytų. Pavyzdingos mergaitės eidavo į bažnyčią. Sekmadieniais nevykdavo jokių sporto varžybų. Tą vakarą vaikinams nesinorėjo nei gaudyti krabų, nei žvejoti.

Tad Nilas, nepamainomas vadas ir strategas, susisodino

kitus du bičiulius į savo sportinį automobilį, ir jie važinėjosi Palmeto gatvėmis ieškodami linksmybių. Tačiau kelis kartus pervažiavę pagrindine gatve vaikinai mieste nerado nieko įdomaus.

– Gal važiuojame paslampinėti po *Walmarto* parduotuvę? – pasiūlė Lamaras.

Kiti du bičiuliai sutartinai pareiškė:

– Ne.

– Žinau, – pagautas įkvėpimo tarė Nilas. – Važiuokime į kurią nors nigerių bažnyčią. Ten visada būna linksma.

– Aha, – paprieštaravo Hačas purtydamas liepsningais plaukais vainikuotą galvą, – tėtis grasino man nudirti kailį, jeigu dar sykį ten pasirodysime. Kai buvome paskutinį kartą, vos nekilo rasinės riaušės.

Hačo tėvas Fricas buvo miesto šerifas, jam dažnai tekdavo vaikinų sąžinės balso vaidmuo.

Paskutinė viltis buvo vėl nuvažiuoti į pieno kavinę viliantis, kad ten nutiks kas nors įdomaus. Kol vaikinai užsakinės ir padoriai elgsis, kavinės vadovai jų neišmes. Žinoma, kils tikra velniava, jeigu Nilas bus nutvertas su viskio buteliu švarko kišenėje.

Nilo tėvas Ivanas prieš sūnui išeinant iš namų liepė neimti alaus.

– Kodėl? – nustebo Nilas.

– Todėl, kad vakar rytą man paskambino Fricas. Jis buvo gerokai suirzęs. Sakė, kad penktadienį vakare Hačas grįžo namo dvokdamas alkoholiu ir kad tu parūpinai alaus. Fricas aiškino, kad šerifo sūnus negali važinėti girtas po miestą ir šėlti. Dorai Džoli irgi klius. Prižadėjau pasirūpinti, kad taip nebūtų.

– Na, ir?

– Aš rūpinuosi, – sumaurojo Ivanas. – Šįvakar neliesk alaus.

– Jėzau, – suaimanavo Nilas ir trinktelėjęs durimis išėjo iš namų.

Įlipęs į automobilį jis sukikeno ir paplekšnojo per vidinę švarko kišenę, ten buvo paslėpęs brangaus kukurūzų viskio gertuvę. Ivanas jo nepasiges.

Tačiau dabar džiūgavimas, kad pavyko apmauti senolį, išblėso. Hačas šlamštė antrą mėsainį. Jo elgesys prie stalo Nilui kėlė pasibjaurėjimą. Hačas rijo taip, tarsi valgytų paskutinį kartą, žiaumodamas didelius kąsnius, triukšmingai čepsėdamas ir nesivargino kramtydamas nekalbėti.

Lamaras visada buvo ištižėlis. Jis nuolat dėl ko nors nerimaudavo, ir Nilas bičiulį pakentė tik dėl jo nuolankumo. Visai smagu po ranka turėti mulkį, kuriam gali krėsti šunybes ir užgaulioti. Lamaras mielas ir ganėtinai išvaizdus, bet Nilui jis tėra atpirkimo ožys.

Šįvakar Lamaras buvo kaip visada paniuręs ir sudirgęs. Kai tik kas nors į jį kreipdavosi, bičiulis krūptelėdavo. Nilas įtarė, kad Lamaras šitaip krūpčioja todėl, jog gyvena su mamyte. Toji sena žiežula gali bet kurį priversti krūpčioti.

Mairadžeinė Grifit save vertino labai aukštai, nes buvo kilusi iš Kovanų. Kadaise Kovanams priklausė medvilnės plantacijos, didesnių už jas nebuvo nuo Savanos iki pat Čarlstono. Tačiau tai buvo labai seniai, ir šiandien niekas jų neprisimena. Kovanams atėjo sunkūs laikai, ir dauguma jų išmirė. Senasis plantacijos namas vandenyno pakrantėje vis dar stovi, bet jo nuosavybės teisė seniai atimta, namas nebetinkamas gyventi.

Tačiau Mairadžeinė atkakliai, tarsi nuogaiša paršiukas paskutinio spenelio, laikėsi įsikibusi savo mergautinės pavardės. Kaip beveik visi trijų kaimyninių apygardų gyventojai, Mairadžeinė dirbo Pačeto sojų pupelių fabrike. Ji trynėsi alkūnėmis kartu su spalvotaisiais, į kuriuos geresniais laikais nesiteiktų nė nusispjauti. Mairadžeinė tol kankino savo vyrą, kol vargšelis pasimirė. Pamatęs Lamaro tėvo kūną karste, Ivanas pareiškė, kad vargeta per daugelį metų šypsosi pirmą sykį.

„Jėzau, – pagalvojo Nilas, – nenuostabu, kad Lamaras, gyvendamas su tokia harpija, yra amžinai išsigandęs.“

Nilas džiaugėsi, kad jo motina mirė, kai jis dar buvo kūdikis. Berniuką augino auklės, daugiausia spalvotosios iš Palmeto rajono, ir auklėjo tol, kol Nilas užaugo per didelis, kad auklės pajėgtų jį mušti, o berniukas jau gebėjo vožti atgal. Nilo motina Rebeka Florė Pačet buvo šviesiaplaukė, blyškaus veido ir blogiausia sugulovė, kokią Ivanas kada nors yra turėjęs, ar bent jau taip aiškino tėvas, kai berniukui parūpo motinos prigimtis.

– Rebeka buvo daili mažytė, bet ją dulkinti – tas pat, kas kišti savo daiktą į ledų maišelį. Tačiau ji man davė tai, ko norėjau, – ištaręs šiuos žodžius, Ivanas patapšnojo Nilui per žandą. – Sūnų.

Nilui atrodė, kad pakanka klausyti ir vieno iš tėvų, nors Ivanas buvo atlaidus ir dažniausiai nusigręždavo, kai tik Nilas įsiveldavo į nemalonumus. Ivanas sumokėdavo Nilo baudas už greičio viršijimą ir atlygindavo nuostolius, kai Nilas ką nors suniokodavo arba pavogdavo parduotuvėje.

– Ar žinai, kas yra mano tėtis! – šaukė Nilas ūkinių prekių pardavėjui, kuris neseniai jį nutvėrė vagiant.

Šerifas Fricas Džolis iškvietė į parduotuvę Ivaną, kad šis užglaistytų padėtį. Nilas išėjo iš parduotuvės nešinas pavogtu medžiokliniu peiliu, išdidžiai šypsodamasis, tuo sukeldamas suirzusio pardavėjo įsiūtį. Vėliau pardavėjas pamatė, kad visos keturios jo automobilio padangos supjaustytos.

Nilas ir šįvakar norėjo panašiai pasismaginti.

– Pamaldos baigėsi, – nutraukė Nilo apmąstymus Lamaras.

Būrys jaunuolių sugužėjo į pieno kavinę. Nilas išsyk nusprendė, kad vaikinai yra Jėzų mylintys mulkiai, todėl neverti jo dėmesio. Tačiau jis liepsningu ir tiriamu žvilgsniu nužvelgė kiekvieną merginą. Vien tokio žvilgsnio pakakdavo pažadinti merginų savimeilę ir sapnuoti svajingus sapnus.

Be to, niekada ne pro šalį parengti dirvą, kurią vėliau gali tekti arti. Kurį nors vakarą Nilui gali desperatiškai trūkti draugijos ir jam prireiks vienos šių merginų. Jeigu Nilas

paskambins, mergina prisimins jo geidulingą žvilgsnį. Kartą Nilas gyrėsi galintis vos per penkias minutes bažnytinio choro sopraną paversti kekše.

– Sveikas, Nilai. Sveikas, Lamarai. Sveikas, Hačai.

Prie vaikinų prisiartino Dona Di Monro ir atsistojo stalo gale. Iš įpročio Nilas perbėgo akimis merginos kūną nuo kojų iki galvos.

– Sveika, Dona Di. Ar šįvakar tapai išganyta?

– Aš jau ir taip esu išganyta, bet tu, Nilai Pačetai, tikrai degsi pragare.

Vaikinas nusijuokė.

– Po velnių, teisybė. Nekantraudamas laukiu, kol ten pateksiu. Sveika, Florena.

Viena kartu su Dona Di atėjusių merginų prieš kelias savaites buvo Valentino dienos šokiuose golfo klube. Tą vakarą ne iš kažin ko buvo galima rinktis, tad Nilas ėmė flirtuoti su mergina, nors įprastai būtų jos net nepastebėjęs. Vaikinas šoko su ja tol, kol ši pradėjo tirpti – tiesiogine prasme. Kai Nilas išsivedė ją į lauką ir pakišo ranką po suknele tarp šlaunų, ištraukė sudrėkusius pirštus. Kaip tik pačią įdomiausią akimirką išdygo ieškantis merginos tėvas.

Dabar Nilas nuleido akis ir geidulingu balsu paklausė:

– Ar šįvakar turėjai nuodėmių, kurias reikėjo išpažinti, Florena? Gal pastaruoju metu mėgavaisi nedoromis mintimis?

Mergina išraudo iki plaukų šaknų, kažką nerišliai sumurmėjo ir nuskubėjo prie būrelio bažnyčią lankančių draugių, su kuriomis atėjo.

Dona Di liko stovėti prie vaikinų. Ji buvo įžūli mergina tamsiomis spindinčiomis akimis ir garsėjo sąmoju, kuris kartais būdavo storžieviškas. Deja, Dona Di buvo ne itin išvaizdi. Jos plaukai buvo tiesūs ir ploni. Mergina buvo juos perskyrusi sklastymu per vidurį, ne dėl to, kad jai patiko, bet todėl, kad tik šitaip buvo įmanoma sušukuoti. Jos smailus profilis susiliejo į vieną tašką, jame susitiko šnervės ir vir-

šutinė lūpa. Donos sąkandis buvo netaisyklingas, akys neramiai lakstė, tad mergina priminė draugiškai nusiteikusią žiurkę. Ji jautė simpatiją Hačui, bet šis, kaip įprastai, nekreipė į Doną Di dėmesio.

– Pažiūrėkite, kas atvyko, – tarė Hačas atkreipdamas Nilo dėmesį į stovėjimo aikštelę už lango. – Ponas moksleivių prezidentas.

Visi stebėjo, kaip Garis Parkeris stato automobilį į laisvą vietą. Nuolatinė jo draugė Džeidė Speri sėdėjo priekinėje sėdynėje prisiglaudusi prie vaikino.

– Su juo atvažiavo šauniausia moksleivė.

Nilas, nesuprasdamas, ar Lamaras iš jo tyčiojasi, pagiežingai pažvelgė į bičiulį. Tikriausiai, ne. Nilas nuo visų slėpė, kad domisi Džeide Speri.

– Tas automobilis nieko vertas, – pareiškė Hačas.

– Regis, Džeidei tai nė motais, – įsiterpė Lamaras.

– Žinoma, kad ne, pataikūne, – įgėlė jam Dona Di. – Džeidė įsimylėjusi Garį, ir jai visai nesvarbu, kad vaikinas plikas kaip tilvikas. Einu su jais pasisveikinti. Iki pasimatymo.

Nilas paniuręs pro langą stebėjo Garį su Džeide. Garis, matyt, pasakė ką juokinga, nes Džeidė nusijuokė, atsišliejo į vaikiną ir smilkiniu pasitrynė jam į smakrą.

– Po velnių, kaip ji gundo, – suaimanavo Hačas. – O jis – tik prakeiktas fermeris. Kas Džeidę prie jo traukia?

– Jo protas, – atsakė Lamaras.

– O gal Džeidei daro įspūdį didelis Gario plūgas? – pajuokavo Hačas.

Lamaras nusijuokė. Nilas buvo nebylus tarsi akmuo. Nejudėdamas ir nemirksėdamas jis stebėjo, kaip Garis, prieš atidarydamas automobilio dureles ir išlipdamas, švelniai pabučiuoja Džeidę į lūpas. Bučinys buvo nekaltas, šaltokas. Nilui jau ne pirmą sykį parūpo, ar kas nors yra Džeidę bučiavęs rimtai – pavyzdžiui, kaip bučiuoja jis.

Džeidė buvo neginčijamai dailiausia Palmeto gimnazijos mergina. Dailiausia mergina, kaip ir prašmatniausi drabužiai

bei prabangiausias automobilis, turi priklausyti Nilui Pačetui. Jo senolis čia buvo turtingiausias ir įtakingiausias. Matyt, niekas apie tai nepasakė panelei Džeidei Speri.

Kad ir koks aukštas būtų Gario intelekto koeficientas, Nilas niekaip negalėjo suprasti, kodėl Džeidė pasirinko ne jį, o tokį nuskurdusį fermerį kaip Garis. Mergina ne tik juo nesidomėjo, bet Nilui susidarė įspūdis, kad Džeidė juo bjaurisi. Dėl nesuprantamo atvirkštinio snobiškumo Džeidė jį laikė prastuoliu. Ak taip, ji visada būdavo mandagi, – Džeidė su visais šitaip elgdavosi, – tačiau po plonu mandagumo šydu Nilas aptiko panieką, kuri jį graužė.

Galbūt Džeidė nežino, ką praranda. Gal nesupranta, kad išsirinko ne patį geriausią. Galbūt atėjo metas jai tai sužinoti.

– Eime, – netikėtai paragino Nilas lįsdamas iš už stalo.

Jis numetė pinigų už visų vaikinų gėrimus bei Hačo mėsainius ir nupėdino prie durų.

Išėjęs į lauką, Nilas patraukė prie langelio, pro kurį lankytojai užsako valgius išsinešti. Jam nereikėjo klausti Hačo su Lamaru, ar šiedu sutinka eiti kartu. Vaikinai nusekė iš paskos, Nilas žinojo, kad jie šitaip pasielgs.

Dona Di atidarė Gario Parkerio automobilio dureles keleivio pusėje ir įslinko šalia Džeidės.

– Nežinojau, kad tu čia ateisi, – tarė Džeidė. – Galėjai iš bažnyčios važiuoti kartu su mumis.

– Ir būti šuniui penkta koja? Ne, ačiū.

Donos Di balse nebuvo girdėti pagiežos. Abi merginos neperskiriamos nuo pat pirmos dienos vaikų darželyje. Nors kiekvienam, matančiam jas kartu, buvo aišku, kad Džeidė nustelbia Doną Di, ši nejautė jokios pagiežos savo patrauklesnei ir tobulesnei draugei.

– Ką manai apie šio vakaro pamokslą? – paklausė Dona Di. – Ar jautei Dievą kvėpuojant tau į sprandą kaskart, kai kunigas ištardavo žodį „sanguliavimas“?

Džeidei ši pamokslo tema buvo nesmagi, bet ji atsakė ramiai:

– Neturiu dėl ko jaustis nusidėjusi.

– Tačiau... – mėgino prieštarauti Dona Di.

Džeidė sunkiai atsiduso.

– Žinojau, kad nevertėjo tau pasipasakoti, jog mudu su Gariu apie tai kalbėjome.

– O ne, tu apie tai rėkte rėkei! – sušuko Dona Di. – Judu su Gariu kartu jau treji metai. Visi mano, kad judu tai darėte milijonus kartų.

Džeidė prikando lūpą.

– Mano mama galvoja tą patį. Mudvi su ja susibarėme prieš Gariui šįvakar atvažiuojant manęs paimti.

– Ir kas čia tokio? – atšovė Dona Di paimdama iš Džeidės rankinės lūpdažį ir dažydamasi lūpas. – Tu nuolat bariesi su savo mama. Man nesmagu tai sakyti, Džeide, bet tavo mama – tikra kalė.

– Ji nesupranta, kad aš myliu Garį.

– Žinoma, supranta. Čia ir visa bėda. Mama nenori, kad tu jį mylėtum. Ji mano, kad gali rasti geresnį už Garį.

– Už jį geresnio nėra.

– Žinai, ką turiu galvoje, – aiškino Dona Di vis dar rausdamasi Džeidės rankinėje. – Ji norėtų, kad susirastum kokį nors turtingą ir įtakingą, žinai – tokį kaip Nilas.

Džeidė pasibjaurėjusi nusipurtė.

– Nieko sau laimė.

– Kaip manai, ar jis tikrai grabaliojo Floreną golfo klube per Valentino dienos šokius? Gal ji tik gyrėsi? Dažnai ji tik mala liežuviu.

– Nemanau, kad verta girtis, jog Nilas Pačetas tave grabaliojo.

– Na, tu esi išimtis.

– Ačiū Dievui.

– Nilas dailus, – pareiškė Dona Di.

– Negaliu jo pakęsti. Pažvelk į jį. Nilas mano esąs labai kietas.

Merginos stebėjo, kaip Nilas su draugužiais apsupa Garį, šis stovėjo eilėje, kad užsakytų maisto išsinešti. Nilas porą kartų kumštelėjo Gariui į petį, o kai šis liepė liautis, atsistojo boksininko stovėsena.

– Koks jis koktus, – pasibjaurėjo Džeidė.

– Taip. Norėčiau, kad Hačas su juo taip dažnai nesitrainiotų.

Ne paslaptis, kad Dona Di buvo beprotiškai įsimylėjusi Hačą Džolį. Ji atvirai rodė savo širdį. Džeidė manė, kad Hačas ir atrodo, ir elgiasi tarsi stuobrys, bet bijodama įskaudinti draugę niekada garsiai savo nuomonės nereiškė.

Džeidė taip pat nesakė Donai Di, kad Hačas ne sykį kvietė ją į pasimatymą. Ji atsisakydavo, nes turėjo Garį. Tačiau net jeigu ir neturėtų nuolatinio draugo, niekada neitų į pasimatymą su Haču, kad neužgautų Donos Di.

– Tau nepatinka Hačas, tiesa? – paklausė draugės Dona Di.

– Ne, jis man patinka.

Tiesą sakant, dėl Hačo Džeidė jausdavosi nepatogiai. Jiedu kartu lankė trigonometrijos pamokas, ir Džeidė dažnai užklupdavo Hačą spoksant į ją. Kai tik taip atsitikdavo, vaikinas išrausdavo taip, kad net nesimatydavo jo strazdanų, o tada, slėpdamas sutrikimą, pasipūsdavo.

– Ko jam trūksta? – paklausė Dona Di, ir jos balse pasigirdo teisinimosi gaidelė.

– Nieko. Tikrai. Tik pasirinko netikusius draugužius.

– Kaip manai, Džeide, ar jis pakvies mane į išleistuvių vakarą? Mirsiu, jeigu nepakvies.

– Nemirsi, – suirzusi atšovė Džeidė. Nesulaukusi draugės užuojautos Dona Di atrodė tokia nusiminusi, kad Džeidė išsyk pakeitė toną. – Atleisk, Dona Di. Tikiuosi, Hačas tave pakvies. Tikrai.

Abiturientų išleistuvės, turėsiančios įvykti gegužę, jau dabar atrodė trivialios ir vaikiškos. Džeidei jos reiškė tik tai, kad jiedviem su Gariu teks dar palaukti, kol galės pradėti gyventi savo gyvenimą. Ji tikrai nieko nesitikėjo iš to vakaro,

nors galbūt taip jautėsi todėl, kad turėjo porą – Garį. Kitaip nei Donai Di, Džeidei nereikėjo jaudintis, kad patirs pažeminimą tą iškilmingą vakarą pasirodydama be poros.

– Neįsivaizduoju, kad Hačas galėtų pakviesti kurią kitą. Kaip tu manai? – susirūpinusi paklausė Dona Di.

– Ne, – atsakė Džeidė dirstelėdama į laikrodį. – Kodėl jis taip gaišuoja? Turiu iki dešimtos grįžti namo, antraip mama vėl ims bartis.

– Tau reikia laiko, kad galėtumėte kur nors sustoti, ar ne? – paklausė Dona Di akylai nužvelgdama draugę. Paskui sušnibždėjo: – Kai judu su Gariu kur nors išsiruošiate, turbūt beprotiškai jaudiniesi jo geisdama?

– Taip, – sutiko Džeidė suvirpėdama. – Ir dėl to mes turime liautis tai darę.

– Nebūtinai.

Džeidė suraukė dailius tamsius antakius.

– Dona Di, kodėl mudu negalime to daryti, jeigu Garis ir aš mylime vienas kitą?

– Niekada nesakiau, kad negalite.

– Tačiau kunigas taip sako. Ir Biblija. Ir mano mama. Visi.

– Visi sako, kad sanguliavimas...

– Nevartok šio žodžio. Jis bjaurus.

– Kaip tu tai pavadintum?

– Mylėjimusi.

Dona Di gūžtelėjo pečiais.

– Koks skirtumas? Kad ir kaip ten būtų, visi tvirtina, kad mylėtis ne santuokoje yra nuodėmė, bet ar kas nors iš tiesų tuo tiki? – Dona Di papurtė galvą, apvainikuotą tamsiais tiesiais plaukais. – Nemanau. Galvoju, kad visi, išskyrus mus, nusideda kaip pašėlę ir velniškai smagiai leidžia laiką. Jei turėčiau galimybę, aš sanguliaučiau.

– Tikrai? – paklausė Džeidė laukdama draugės patvirtinimo.

– Jeigu Hačas pasiūlytų, gali neabejoti, kaipmat sutikčiau.

Džeidė pro priekinį stiklą pažvelgė į Garį ir pajuto, kaip kaista iš pasitenkinimo, susipynusio su nerimu.

– Galbūt tai nėra nuodėmė. Gal mudviem su Gariu reikėtų nustoti klausyti kunigo ir vadovautis instinktais. Ak, aš nežinau, – sudejavo ji. – Mudu nežinia kiek apie tai kalbėjome ir esame tik labiau nusivylę negu prieš tai.

– Dėl Dievo meilės, – sumurmėjo Dona Di. – Grįžtu į vidų. Iki.

– Palauk, Dona Di, – sulaikė draugę Džeidė čiupdama už rankovės. – Gal pyksti?

– Ne.

– Tavo žodžiai skambėjo piktai.

– Viešpatie, Džeide. Norėčiau turėti tokių bėdų kaip tu. Kaip būtų gerai, jeigu ir mano plaukai būtų tamsūs ir savaime banguotųsi, o veido oda būtų nepriekaištinga. Norėčiau, kad mano akys būtų didelės ir žydros, blakstienos – kilometrinės. Norėčiau turėti vaikiną, kuris dustų išvydęs mano kūną, bet tuo pat metu mane gerbtų. Norėčiau, kad mano smegenys būtų kaip kompiuteris ir kad gaučiau stipendiją studijuoti universitete.

– Aš dar negavau stipendijos, – paprieštaravo Džeidė stengdamasi sumenkinti draugės komplimentus.

– Tačiau gausi. Tereikia tik luktelėti. Tau visada viskas sekasi, Džeide. Štai kodėl mane velniškai erzina, kai girdžiu tave inkščiant. Tu neturi dėl ko skųstis.

Esi nuostabi nė nesistengdama tokia būti. Esi išmintinga. Populiari. Tikriausiai mūsų laidos vardu sakysi atsisveikinimo kalbą, o jeigu ne tu, tai vaikinas, kuris dievina žemę, kuria tu vaikštai, ir orą, kuriuo kvėpuoji. Jeigu norite dulkintis, kol neteksite sąmonės, taip ir padarykite. Jei nenorite, nesidulkinkite. Tačiau apie tai daugiau nė žodžio, gerai?

Išsakius viską, kas gulėjo ant krūtinės, Donai Di pritrūko oro. Tylesniu balsu ji pridūrė:

– Turėtum man mokėti už tai, kad esu geriausia tavo draugė, Džeide. Žinok, tai nelengvas darbas.

Ji pagriebė savo rankinę, išlipo ant šaligatvio ir uždarė automobilio dureles.

– Sveikas, Gari, – apsimestinai draugišku tonu pasisveikino Nilas.

Jį mėgdžiodami draugiškai pasisveikino ir Lamaras bei Hačas.

– Sveiki, – atvirai ir nuoširdžiai šypsodamasis atsakė Garis. – Kas gero?

– Nieko ypatinga, – atsakė Nilas. – Ar jau ką nors girdėjai dėl savo stipendijos?

– Kol kas ne. Džeidė irgi. Tačiau žinia gali ateiti bet kurią akimirką.

– Gari, ar norite, kad ant ledų užbarstyčiau riešutų? – paklausė padavėja pro langelį.

– Žinoma.

– Žinoma, – pakartojo Nilas su pietietišku akcentu. Jis pažvelgė į automobilį, kuriame sėdėjo Džeidė. – Džeidei labai patinka riešutai*. Dideli.

Hačas nusikvatojo net apsiseilėdamas. Lamaras suprunkštė.

Šypsena Gario veide išnyko.

– Liaukis, Nilai, – piktai perspėjo jis per petį dirstelėdamas į automobilį.

Nilas nekaltai iškėlė rankas.

– Pajuokavau. Nejaugi nesupranti juokų?

Jis žaismingai kumštelėjo Gariui į petį.

Garis piktai suvirpėjo.

– Tik ne tada, kai kalbama apie Džeidę.

– Prašau, Gari, – tarė padavėja pro langelį paduodama dvi deserto porcijas. – Viena porcija irisinių ir viena šokoladinių. Iš viso doleris ir penkiasdešimt centų.

---

* Žodžių žaismas. *Nuts* (angl.) – riešutai ir kiaušiai. (Čia ir toliau – *vert. past.*)

– Ačiū.

Garis sumokėjo, ištraukė iš dėklo dvi popierines servetėles ir paėmė ledų desertą į kiekvieną ranką. Jis nusigręžė nuo langelio, bet jam kelią pastojo Nilas. Hačas su Lamaru apsupo Garį iš šonų.

– Kuri porcija yra Džeidės?

Nesuprasdamas tariamai nekalto klausimo tikslo Garis gūžtelėjo pečiais ir atsakė:

– Irisinė.

Ant abiejų desertų pūpsojo po ryškiai raudoną vyšnią. Nilas paėmė vyšnią už kotelio ir ištraukė iš plaktos grietinėlės. Jis įsidėjo uogą į burną, paskui teatrališku judesiu ištraukė kotelį. Vaikinas pavoliojo vyšnią burnoje, paskui sukando ją priekiniais dantimis, kad matytųsi. Žiūrėdamas tiesiai į Džeidę jis dviprasmiškai suleido dantis į uogą, paskui, prieš prarydamas, su gašliu pasitenkinimu ją sukramtė.

Atsigręžęs į Garį Nilas nusišaipė:

– Pasakyk savo merginai, kad suvalgiau jos vyšnią*.

– Ak, tu šunsnuki! Dabar suėsk tai.

Garis sugrūdo vieną desertų pasipūtusiam Niliui į veidą. Šis, netikėtai užkluptas, susvirduliavo atatupstas ir paspringo uždribusia ant veido lipnia mase. Garis pasinaudojo šia proga. Užkišęs savąjį kulną už Nilo, jis stipriai trūktelėjo ir pargriovė atbulą ant šaligatvio.

Tada Garis palinko virš Nilo:

– Užčiaupk savo purviną srėbalynę ir nedrįsk kalbėti apie Džeidę.

Jis numetė antrą deserto porciją Nilui ant kelių ir nužingsniavo prie savo automobilio.

Pašokęs Nilas ėmė grasinti:

– Užmušiu tave už tai, Parkeri. Dar niekam nėra pavykę išsisukti už tokius dalykus. – Tada Nilas suprato, kad atrodo juokingai, ir nukreipė įsiūtį į kitus. – Jėzau Kristau! – sušuko

* Praryti vyšnią taip pat reiškia atimti nekaltybę.

jis savo bičiuliams, kurie, išvydę Nilą nugalėtą, kiurksojo tarsi mietą prariję. – Ar taip ir stovėsite susikišę pirštus į šikną? Padėkite man.

Hačas su Lamaru puolė prie Nilo siūlydami jam nosines ir popierines servetėles. Švariai nusišluostęs Nilas įsiutęs pažvelgė į tolstantį Gario automobilį. Galbūt šis fermeris mano esąs nugalėtojas, bet netrukus jo laukia staigmena.

Antras skyrius

– Reikėjo man jį prikulti beveik negyvai.

– Tu savo įrodei, Gari, – nusijuokė Džeidė prisiminusi apstulbusį Nilo veidą, kai jam iš nosies varvėjo minkštas kremas.

– Kodėl aš jam nedaviau to, ko jis iš tiesų nusipelnė?

– Todėl, kad nesi toks neandertalietis kaip jis. Kumščiavimasis žemina tavo orumą. Be to, jų buvo daugiau. Būtų tekę grumtis su Haču ir Lamaru.

– Aš jų nebijau!

Džeidei dingtelėjo, kad skirti tiek daug dėmesio įrodinėjant savo vyriškumą juokinga, bet stengėsi paglostyti Gario savimeilę.

– Prašau nustoti dėl to graužtis. Nilas šito nevertas, – kiek patylėjusi ji paklausė: – Ką jis pasakė, kad tu taip supykai?

– Tai, kas jam būdinga, – išsisukinėdamas atsakė Garis. – Vieną savo šlykščių užuominų. Jo galva – tai srutų duobė. Jis tave įžeidė, – vaikinas trenkė kumščiu sau į delną. – Dieve, jis tikras šunsnukis. Man nesvarbu, kad jis turtingas, Nilas – tiesiog šliužas.

– Jeigu tai žinai, kodėl leidi jam gadinti mūsų kartu leidžiamą laiką? Man netrukus reikia grįžti namo.

Gario plaukai buvo minkšti ir rudi, švelnios akys gintaro spalvos. Jo veide švelnumą galėjai išvysti dažniau negu pyktį. Išgirdus švelnų Džeidės priekaištą, Gariui veido raumenys

atsipalaidavo ir jis vėl tapo įprastai mielas. Vaikinas pirštais paglostė Džeidei skruostą.

– Tu teisi. Žinia, kad pavyko sugadinti mūsų vakarą, Nilą pradžiugintų. Tiesiog negaliu pakęsti, kai iš jo nepraustos burnos pasigirsta tavo vardas.

Džeidė perbraukė pirštais bičiulio plaukus.

– Myliu tave, Gari Parkeri.

– Aš irgi tave myliu.

Karštai ir aistringai bučiuodamas Garis užkišo ranką už juosmens ir ankštoje priekinės sėdynės erdvėje prisitraukė Džeidę kaip įmanoma arčiau savęs. Jis buvo pastatęs automobilį nuošalioje kelio, vingiuojančio palei potvynių suformuotą pelkę, vietoje.

Vasario vakaras buvo drėgnas ir šaltas. Automobilyje buvo šilta ir darėsi vis karščiau. Netrukus aprasojo langai. Džeidė ir Garis sunkiai alsavo, jų dailūs jauni kūnai liepsnojo geismu, kurį kunigas pasmerkė pamoksle. Garis suleido pirštus į tankius juodus Džeidės plaukus. Kitą ranką pakišo jai po megztiniu.

– Džeide? – mergina drėgnomis iš geismo akimis pažvelgė į savo išrinktąjį. – Žinai, kad tave myliu, tiesa?

Ji paėmė Gario ranką ir uždėjo sau ant krūties.

– Žinau, kad mane myli.

Jiedu pradėjo draugauti prieš metus. Prieš tai Džeidę į mokyklos šokius ir vakarėlius lydėdavo vaikinai su tėvais. Penktadienio vakarais ji susitikdavo su vaikinais kine, bet kartu visada būdavo Dona Di. Iki pradėdama draugauti su Gariu Džeidė su vaikinais neturėjo jokių artimesnių santykių, be susikabinimo už rankų ir atsitiktinių, nekaltų bučinių linkint labos nakties. Ji to ir nenorėjo.

Per antrąjį pasimatymą Garis praskleidė Džeidės lūpas ir giliai ją pabučiavo. Vienos merginos tvirtino, kad joms tai labai patinka; kitos sakė, kad jas pykina vien apie tai pagalvojus. Po to vakaro Džeidė tvirtai tikėjo, kad pastarųjų merginų niekas niekada giliai nebučiavo. Gario liežuvis, judantis jos

burnoje, sukėlė tokį malonų pojūtį, kokio Džeidei anksčiau nebuvo tekę patirti.

Kelis mėnesius jų glamonės apsiribojo šiais didžiulį pasitenkinimą teikiančiais bučiniais. Jaunuolių artumas stiprėjo palengva, pradinė fizinė trauka brendo ir virto stipresniu jausmu. Džeidė troško pajusti Gario delną ant savo krūties gerokai anksčiau, negu vaikinas išdrįso jį ten uždėti. Iš pradžių Garis ją liesdavo per drabužius, paskui pradėjo kišti po jais ranką ir liesti nuogą odą. Dabar Džeidės krūtis užpildė švelniai glamonėjantį Gario delną. Jaunuoliai sutramdė nesivaržymo pojūtį, kuris buvo apėmęs bučiuojantis, kad iki galo pajustų glamonių malonumą. Garis lūpomis perbraukė Džeidės lūpas, kai ši praskleidė jo odinę striukę ir ėmė atseginėti marškinius. Džeidė delnais glostė glotnią, tvirtą vaikino krūtinę. Užkišęs ranką už nugaros Garis įgudusiu judesiu, kurį ištobulino dažnai kartodamas, atsegė liemenėlę. Vaikinas palietė spenelius. Nuo švelnių pirštų glamonių jie sustandėjo.

Džeidė iš pasitenkinimo sumurmėjo. Kai Garis prie vieno spenelio prispaudė pražiotą burną ir palietė jį liežuviu, Džeidė tyliai ir ilgesingai suaimanavo:

– Gari, aš noriu mylėtis.

– Žinau, žinau.

Džeidės pėdkelnės buvo standžiai aptempusios kojas, bet Garis prakišo po jomis ranką į tankias, dabar susiplojusias garbanas. Tik kelias paskutines savaites jaunuoliai leisdavo sau nueiti taip toli. Jausti Gario pirštus, glamonėjančius slapčiausią kūno vietą, Džeidei buvo nauja ir nuostabu.

Ji prikando lūpą sulaikydama besiveržiančias malonumo aimanas. Džeidės krūtys nuo švelnių Gario glamonių liežuviu pasidarė labai jautrios. Ji norėjo verkti iš džiaugsmo ir dalytis savo kūnu su mylimuoju. Šįvakar Džeidė nusprendė atsidėkoti už malonumą, kurį taip nesavanaudiškai jai teikė Garis. Jai patiko aukštas, tvirtas, atletiškas vaikino kūnas, norėjo pažinti jį artimiau. Įkišusi ranką tarp šlaunų Džeidė nedrąsiai prispaudė delną prie kelnių užtrauktuko.

Garis staigiai atlošė galvą ir trūkčiojamai įkvėpė. Jo glamonėjanti ranka vis dar buvo po pėdkelnėmis.

– Džeide?

Ji buvo sumišusi, bet vis tiek neatitraukė rankos.

– Hmm?

– Neprivalai to daryti. Nenoriu, kad galvotum, jog aš to tikiuosi.

– Žinau. Tačiau aš to noriu.

Ji tvirčiau prispaudė delną.

Pašnibždomis kartodamas merginos vardą Garis karštligiškai atseginėjo saugos diržą, sagą bei užtrauktuką ir nedrąsiai nukreipė jos ranką į kelnių vidų. Jaunuolio oda po apatiniais drabužiais buvo karšta. Varpa sukietėjusi. Džeidė ją apkabino pirštais. Mergina nustebo, kad Gario varpa tokia didelė. Žinoma, ji galėjo tai spėti, tačiau per drabužius jausti prie pilvo pūpsantį neaiškų daiktą visai ne tas pat, kas sugniaužti delne visiškai sustandėjusį organą.

Kol Garis aistringai bučiavo, Džeidė droviai tyrinėjo jo sustandėjusią varpą. Nuo merginos glostymo aukštyn žemyn Gariui pritrūko kvapo. Jis aimanuodamas ištarė Džeidės vardą ir įkišo pirštą tarp storų merginos lytinių lūpų.

Slankiojantis viduje vaikino pirštas Džeidei sukėlė iki šiol nepatirtą pojūtį. Ji pakėlė klubus aukštyn norėdama prisiartinti prie Gario ir kažko nepasiekiamo. Vaikinas vėl pajudino pirštą. Džeidei pasirodė, kad ją nutvilkė Nepriklausomybės dienos fejerverkų ugnys. Visa apatinė jos kūno dalis dilgčiojo.

– Gari? – tai buvo nuostabus atradimas, ir Džeidė norėjo apie jį papasakoti, kartu pasidžiaugti. – Gari? – jos ranka tvirčiau suspaudė vaikinui varpą.

Tyliai aimanuodamas sudirgęs Garis atsitraukė nuo Džeidės ir atsisėdo. Jis nustūmė merginos delną nuo savo kelių.

– Liaukis. Jeigu nesiliausi, prikrėsiu nesąmonių.

– Man tai nesvarbu, – sušnibždėjo Džeidė.

– O man svarbu, – sukryžiavęs rankas ant vairo jis pasitry-

nė kaktą į pabalusius krumplius. – Džeide, man tai įkyrėjo. Aš to labai noriu.

Malonus dilgčiojimas liovėsi. Džeidei pasidarė gaila. Tas dilgčiojimas buvo pritrenkiantis, gniaužiantis kvapą, beveik bauginantis, bet Džeidė norėjo sužinoti, kas jį sukelia. Ar tai orgazmas?

Tačiau Džeidei labiausiai rūpėjo Garis, kuris, ji tuo neabejojo, buvo sudirgęs labiau. Ji prisišliejo prie vaikino ir delnu paglostė jam kaktą.

– Nežinau, kas blogiau, – dusliu balsu guodėsi Garis, – visai tavęs neliesti ar liesti iki tol, kol pradedu taip tavęs geisti, kad sopa visas kūnas.

– Ko gero, būtų kur kas blogiau, jeigu visai neliestum. Bent jau man.

– Man tai irgi būtų pragaras. Tačiau toliau negalime šitaip tęsti.

– Tada netęskime.

Pakėlęs galvą Garis pažvelgė į ją. Kelias akimirkas jo rudos akys tyrinėjo merginos veidą. Tada jis nuleido žvilgsnį ir apgailestaudamas papurtė galvą.

– Negalime, Džeide. Tu man esi geriausia, ką turiu. Negaliu to sunaikinti.

– Argi tai bus sunaikinta, jeigu pasimylėsime?

– O jeigu tu pastosi?

– Nepastosiu, jeigu saugosimės.

– Tačiau vis tiek gali pastoti. Tada mūsų galimybės ištrūkti iš čia, – jis smakru parodė į priekinį stiklą, – bus lygios nuliui. Aš turėsiu Ivanui Pačetui auginti sojų pupeles, o tu dirbti jo prakeiktame fabrike. Visi sakys, kad neturėjau daugiau proto už savo tėtį, ir bus teisūs.

Mažųjų Parkerių skaičius nuolat augo, tad mieste buvo juokaujama, kad Gario tėtis Otis nežino, kada baigti. Tai buvo viena gėdingų dėmių, kurių Garis norėjo atsikratyti.

Jis prisitraukė Džeidę prie krūtinės ir įrėmė smakrą jai į pakaušį.

– Negalime rizikuoti galimybe susikurti geresnį gyvenimą.

– Jeigu dabar pasimylėsime, gal nesugriausime savo ateities.

– Tačiau aš bijau gundyti likimą. Gerai jaučiuosi tik tada, kai esu su tavimi, Džeide. Visą kitą laiką esu labai vienišas. Skamba beprotiškai, tiesa? Kaip galiu jaustis vienišas namie turėdamas šešis jaunesnius brolius ir seseris? Tačiau taip yra.

Kartais galvoju, kad esu pamestinukas ir iš tiesų nepriklausau savo tėvams. Mano tėtis susitaikė su laukais, kuriuos užlieja potvyniai, derliumi, kuris supūva, ir pardavinėja savo produkciją tokiame feodaliniame mieste kaip Palmetas. Jam labai nepatinka, jog yra vargšas ir neišprusęs, bet jis nieko nedaro, kad išsikapstytų. Tėtis priima bet kokį mėšlą, kurį jam pastumia Ivanas Pačetas, ir dar džiaugiasi jį gavęs.

– Ką gi, aš neturtingas, bet išprusęs. Nė už ką nesileisiu bauginamas Pačetų. Nebūsiu toks kaip tėtis, kuris susitaikė su esama padėtimi tik todėl, kad taip buvo visada. Aš kuo nors tapsiu. Žinau, kad galiu tą padaryti, Džeide, be to, tu man padedi, – jis paėmė merginos ranką, prispaudė jos delną sau prie lūpų ir kalbėdamas toliau neatitraukė. – Tačiau šiuo metu labai bijau tave apvilti.

– Tu nieku gyvu manęs neapviltum.

– Vieną gražią dieną tu gali nuspręsti, kad toliau vargti neverta, kad nori vaikino, kuriam nereikia daug triūsti ir kuris neprivalo nieko įrodyti. Tokio kaip Nilas.

Džeidė ištraukė ranką ir piktai sužaibavo akimis.

– Daugiau man šito nesakyk. Tai panašu į mano mamos kalbas, o tu žinai, kaip aš pykstu, kai ji ima planuoti mano gyvenimą.

– Galbūt jos žodžiuose yra tiesos, Džeide. Tokia daili mergina kaip tu nusipelno turtingo ir užimančio aukštą socialinę padėtį vaikino, kuris galėtų jai po kojomis pakloti visą pasaulį. Kaip tik tai aš ir noriu padaryti. Kas bus, jeigu tu neteksi kantrybės anksčiau, negu aš pajėgsiu tai pasiekti?

– Paklausyk manęs, Gari Parkeri. Socialinė padėtis man visiškai nerūpi. Aš netrokštu prabangaus gyvenimo. Pati tu-

riu ambicijų, kurios nepriklauso nuo to, myliu aš tave ar ne. Kaip ir tavo, mano šeima gėdingai nusigyveno. Po savo kojomis noriu tik to pasaulio, kurį pati susikursiu, – ji sušvelnino toną ir apsivijo rankomis vaikinui kaklą. – Pasaulio, kurį mudu kartu sukursime.

– Ar žinai, kad esi nepaprasta? – Garis tvirtai užsimerkė ir aistringai sušnibždėjo: – Dieve, kaip džiaugiuosi, kad išsirinkai mane.

Namas, kuriame Džeidė gyveno su savo mama, buvo pastatytas netrukus po Antrojo pasaulinio karo kariškiams, kurių bazės buvo išsidėsčiusios prie laivybos kanalų, apgyvendinti. Per trisdešimt metų namai baltais langų rėmais nušiuro. Pastelinių spalvų apdaila jau atrodė ne linksmai ir prabangiai, o neskoningai ir pigiai.

Kitaip nei kiti namai gatvėje, Sperių namas buvo tvarkingas. Mažas, tik su dviem miegamaisiais ir viena vonia. Svetainė buvo stačiakampė, su siaurais langais, užtrauktais storomis užuolaidomis. Tai buvo vienintelis kambarys name su kilimine danga. Nebrangūs baldai buvo nepriekaištingai švariai užlaikomi, nes Velta Speri aistringai nekentė bet kokios nešvaros. Ji namie neaugino kambarinių gėlių, nes šios augs atviruose vazonuose su žeme. Vienintelis svetainės patogumas buvo spalvotas televizorius, kurį Velta nusipirko išsimokėtinai iš *Sears* parduotuvės.

Kai Džeidė grįžo, motina sėdėjo fotelyje ir žiūrėjo televizorių. Velta kritiškai nužvelgė dukterį ieškodama išdavikiškų ženklų, kad ši nederamai elgėsi su tuo Parkeriu. Motina nieko nepastebėjo, bet Džeidė užtektinai sumani, kad mokėtų paslėpti įkalčius.

Nepasisveikinusi motina prikišo:

– Vos spėjai grįžti iki savo komendanto valandos.

– Tačiau spėjau. Dabar tik dešimt valandų.

– Pamaldos jau kaži kada baigėsi.

– Mudu nuvažiavome į pieno kavinę. Ten visi buvo susirinkę.

– Jis tikriausiai čia vairavo viršydamas greitį, kad spėtų laiku tave parvežti.

Veltai nepatiko nuolatinis Džeidės vaikinas ir ji, jeigu tik galėdavo, niekada nevadindavo jo vardu.

– Jis neviršijo greičio. Garis vairuoja labai atidžiai. Tu tai žinai, mama.

– Nesiginčyk su manimi, – pakėlė balsą motina.

– O tu liaukis peikusi Garį.

Velta nekentė Gario, nes, kaip ji tvirtino, Džeidė per daug laiko leido ne su ja, o su tuo vaikinu. Tiesą sakant, Veltos antipatiją lėmė Gario kilmė. Jis buvo fermerio, auginančio sojų pupeles, sūnus. Parkeriai jau dabar turėjo per daug vaikų, bet maždaug kas dešimt mėnesių susilaukdavo vis kito, kas Veltai kėlė pasibjaurėjimą.

Otis Parkeris buvo amžinai prasiskolinęs bendrovės kredito unijai. Velta tai žinojo, nes dirbo unijos biure mašininke ir dokumentų tvarkytoja. Velta ne itin gerbė tuos, kurie neturi pinigų.

Džeidė gali pastoti nuo to Parkerio. Velta vylėsi, jog duktė yra pakankamai protinga ir neleis, kad taip atsitiktų, deja, mergina iš tėvo paveldėjo ne tik pritrenkiamai dailią išvaizdą, bet ir romantišką aistringą būdą.

Veltos žvilgsnis nukrypo į įrémintą nuotrauką stalo gale. Iš jos žvelgė žydros besišypsančios Ronaldo Sperio akys – visiškai tokios pat kaip Džeidės. Ant jo tamsių garbanų nerūpestingai pūpsojo kareiviška kepurė. Ant kaklo kabojo Kongreso garbės medalis. Kiti medaliai, bylojantys apie Ronaldo šaunumą bei drąsą Korėjos kare, buvo prisegti prie karinės uniformos krūtinės kišenės.

Kai Palmeto šaunus karo didvyris grįžo namo, Veltai buvo šešiolika. Mažame Pietų Karolinos miestelyje dar niekada nebuvo tokio garsaus įvykio. Visi gyventojai susirinko pasitikti į stotį atpūškuojančio traukinio. Miestelio numylė-

tiniui, atvykusiam tiesiai iš Vašingtono, kur jis vaišinosi ir linksminosi, buvo patiestas raudonas kilimas. Ronaldas net turėjo galimybę paspausti ranką prezidentui.

Velta buvo su juo supažindinta per miesto šokius, surengtus Ronaldo garbei užsienio karų veteranų salėje. Tą patį vakarą, šokdama pagal Pati Peidž ir Frenko Sinatros melodijas, Velta nusprendė ištekėti už Ronaldo Sperio.

Dvejus metus ji begėdiškai persekiojo išrinktąjį, neatstojo tol, kol šis pasipiršo. Kad niekas nesutrukdytų, Velta pasirūpino atšokti vestuves praėjus vos savaitei po Ronaldo piršlybų.

Deja, Palmete nebuvo Šiaurės Korėjos komunistų. Prabėgus keleriems metams po pergalingo grįžimo namo Ronaldas vis dar nežinojo, ko toliau griebtis gyvenime. Nors vyras buvo pribloškiamai patrauklus, jis visiškai nesiekė pasipelnyti iš garbės medalio, kaip tai padarė Audis Merfis. Ronaldas netroško tapti kino žvaigžde.

Būdamas našlaitis ir be skatiko, jis įstojo į kariuomenę tik todėl, kad turėtų kur miegoti ir ką valgyti. Ronaldas buvo pavyzdingas kareivis, nes visada kas nors jam pasakydavo, ką ir kada reikia daryti. Jo karininkai įsakydavo šaudyti į stuobrius komunistus ir Ronaldas tai darė, nes buvo puikus šaulys. Kai vieną popietę nušlavė dvidešimt du korėjiečius, nė nesitikėjo, kad už šiuos veiksmus pelnys medalį.

Vyras buvo populiarus. Jis turėjo charizmą ir magnetizmą, kurie įprastai traukia žmones. Ronaldas Speris visiems patiko. Tačiau linksmindamasis su vyrukais ir pasakodamas smagias istorijas biliardo salėse pinigų neuždirbsi. Ronaldas keliavo iš vieno beprasmio, neperspektyvaus darbo į kitą.

Kaskart, kai Ronaldas pradėdavo naują darbą, Veltos nuotaika pakildavo. Galbūt šis darbas pavers juos turtuoliais. Garbės medalis kaipmat sukeldavo pagarbą, bet neatnešė nei turtų, nei socialinio pripažinimo, kurio troško Velta. Net Garbės medalis nepadės įsitvirtinti pietinių valstijų bendruomenėje, jeigu neturi garsaus senelio, o kartu ir daugybės šeimos pinigų.

Velta šeimoje buvo ketvirtas vaikas iš devynių. Jos tėvas dirbo žemės pusininku, kol krito negyvas paskui ariamąjį mulą, palikdamas skurstančią motiną ir visus palikuonis, kurie dar nebuvo sukūrę šeimų. Šeima maisto ir pastogę galėjo gauti tik iš kitų malonės.

Panieka Veltą žeidė labiau negu skurdas ir alkis.

Kai laurų vainikas ant Ronaldo galvos ėmė vysti, Velta įtarė, kad žmonės juokiasi jiems už nugaros. Ji plūdo Ronaldą, kad šis prarado vienintelę galimybę išgarsėti ir susikrauti turtus. Ji vyrui grasino ir pataikavo, bet Ronaldas tiesiog neturėjo noro uždirbti pragyvenimui. Velta nesutiko leisti Ronaldui vėl stoti į kariuomenę. Tai būtų per žema, reikštų prisipažinimą, kad pralaimėjai, aiškino ji.

Visai nežinodama, ko griebtis, Velta jau buvo nusprendusi palikti Ronaldą, kai po šešerių bevaisių metų ėmė lauktis Džeidės. Velta vylėsi, kad kūdikis paskatins vyrą imtis ko nors garbingo, kas primintų jo ankstesnę kario sėkmę. Tačiau gimus Džeidei, ne kam kitam, o Veltai teko įsidarbinti Ivano Pačeto fabrike.

Paskutiniuosius dešimt gyvenimo metų Ronas tai rasdavo darbą, tai jo netekdavo, didžiulės svajonės niekada neišsipildydavo, pažadai buvo skiedžiami vis gausesniu alkoholio kiekiu.

Kartą, kai Džeidė buvo mokykloje, o Velta darbe, Ronaldas žuvo valydamas savo šautuvą. Laimė, šerifas Džolis jo mirtį paskelbė atsitiktine. Vietinė Užsienio karų veteranų draugija paaukojo Veltai ir Džeidei pinigų, kad jos galėtų nuvykti į Arlingtono nacionalines kapines Vašingtone, kur Ronaldas Speris turėjo būti palaidotas kaip didvyris.

Dabar žvelgdama į vyro nuotrauką Velta nejautė nė lašelio ilgesio. Ronas iki pat mirties buvo dailus, mielas ir aistringas, tačiau kokia iš to nauda Veltai?

Antra vertus, Džeidė iki šiol ilgėjosi tėvo. Velta piktinosi, kad duktė švelniai puoselėja tėvo atminimą, lygiai kaip ir pavydėdavo jų abipusio aklo žavėjimosi, kai Ronaldas buvo gyvas.

Ronaldas dažnai pasisodindavo Džeidę ant kelių ir sakydavo:

– Tau viskas seksis, mano lėlyte. Turi mano išvaizdą ir mamos stuburą. Niekada nebijok, ir viskas bus gerai.

Džeidė siekė, kad būtų geriau nei gerai. Džeidė ketino sukurti geresnę šeimą negu motina.

– Neseniai skambino Nilas Pačetas, – tarė mama pirmą kartą nusišypsodama Džeidei grįžus. – Jis tikrai žavus.

– Jis – glitėsis.

Ryžtingas Džeidės pareiškimas suglumino Veltą.

– Bjauru šitaip kalbėti.

– Nilas yra bjaurus.

– Bjaurus? Pusė gimnazijos mergaičių leistų nukirsti dešinę ranką, kad tik Nilas joms paskambintų.

– Tai tegul pusė mergaičių jį ir turi.

– Esu tikra, kad dar ne per vėlu jam paskambinti.

Džeidė papurtė galvą.

– Man iki rytojaus dar reikia perskaityti vieną istorijos vadovėlio skyrių.

– Džeide, – įsakmiai šūktelėjo Velta, kai mergina patraukė į savo miegamąjį. – Nemandagu neatsakyti į telefono skambutį, ypač kai skambina toks žmogus kaip Nilas.

– Nenoriu kalbėti su Nilu, mama.

– Su tuo Parkeriu prakalbi ištisas valandas.

Džeidė prikando lūpą, kiek palaukė ir tik tada tarė:

– Man reikia mokytis. Labanakt.

Velta išjungė televizorių, nusekė paskui dukrą į jos kambarį ir įsikibo į duris Džeidei nespėjus jų uždaryti.

– Tu per daug laiko leidi mokydamasi. Tai nenatūralu.

Džeidė nusivilko sijoną, megztinį ir tvarkingai pakabino siauroje spintoje.

– Turiu mokytis tik labai gerais pažymiais, jeigu noriu gauti stipendiją.

– Stipendiją, – sušvokštė Velta. – Tu tik apie ją ir galvoji.

– Nes tai vienintelis būdas patekti į universitetą.

– Mano nuomone, tokiai dailiai merginai kaip tu mokytis universitete – tik tuščias laiko gaišimas.

Džeidė nusisuko nuo spintos ir atsigręžė į motiną.

– Mama, nenoriu vėl dėl to ginčytis. Aš stosiu į universitetą, ir man nesvarbu, ar tu pritarsi, ar ne.

– Kalbu ne apie pritarimą. Tiesiog manau, jog tai nebūtina.

– Būtina, jeigu noriu padaryti karjerą.

– Iššvaistysi daugybę laiko bei pinigų, o galiausiai vis tiek ištekėsi.

– Dabar moterys gali ir ištekėti, ir daryti karjerą.

Velta perėjo per kambarį, pirštais suėmė Džeidei smakrą ir pakreipusi dukters galvą ant kaklo pamatė nedidelę rausvą dėmelę. Ji niekinamai nužvelgė ir dėmelę, ir dukterį.

– Kaip tau pavyks ištekėti už padoraus žmogaus, jeigu pastosi nuo Parkerio?

– Nuo Gario nepastosiu. Be to, jis yra padoriausias žmogus, kokį pažįstu. Kaip tik už Gario ketinu tekėti, mama.

– Džeide, berniukai prikalbina mergaites daryti neleistinus dalykus aiškindami, kad jas myli. Jeigu tu tai atiduosi tam vaikinui, nė vienas vertas dėmesio vyras tavęs nenorės.

Džeidė klestelėjo ant lovos krašto, pažvelgė į motiną ir liūdnai papurtė galvą.

– Mama, aš „to“ niekam nedaviau. O kai duosiu, tai bus Garis, ir šitaip pasielgsiu todėl, kad mudu mylime vienas kitą.

– Esi per jauna, kad žinotum, kas yra meilė, – sušnarpštė Velta.

Žydros Džeidės akys suspindo ryškiau – tai buvo kylančio įtūžio ženklas.

– Taip nekalbėtum, jeigu pasakyčiau, kad esu įsimylėjusi Nilą Pačetą. Ragintum mane visais įmanomais būdais jį prisivilioti... net jeigu reikėtų mylėtis su juo.

– Jeigu už jo ištekėtum, bent jau būtum kažkas šiame mieste.

– Aš *esu* kažkas!

Velta sugniaužė kumščius.

– Esi visiškai tokia pati kaip tavo tėvas, – idealistė, skraidai padebesiais.

– Nieko bloga turėti tikslų.

– Tikslų? – nusišaipė Velta. – Juokingas žodis, skatinantis pakalbėti apie tavo tėvą. Jis per visą gyvenimą nepasiekė nė vieno savo tikslo. Per visus mūsų vedybinio gyvenimo metus nepadarė nieko prasmingo.

– Jis mane mylėjo, – atšovė Džeidė. – O gal tau tai atrodo neprasminga?

Velta apsigręžė ir įsitempusi nužingsniavo prie durų. Prieš išeidama tarė:

– Kai buvau tavo metų, ištekėjau už miesto didvyrio. Dabar atsirado tavo Garis. Išvaizdus, puikus sportininkas, klasės prezidentas – ar mergina gali norėti daugiau? – Velta nusijuokė: –Paklausyk manęs: didvyriai laikini, Džeide. Jie išblunka tarsi pigios užuolaidos. Vienintelis dalykas, kuris iš tiesų ką nors reiškia, – pinigai. Kad ir kiek apdovanojimų pelnytų tas Parkeris, iš tiesų jis visada liks senojo Očio Parkerio pirmagimis. Aš tau trokštu geresnio nei jis.

– Ne, mama, – tyliai paprieštaravo Džeidė. – Tu trokšti geresnio *sau*.

Velta išeidama smarkiai trinktelėjo durimis.

Džeidė sėdėjo ant aukštos kėdės ir kramsnojo trapios tešlos sausainį. Batelių kulniukus ji buvo užkišusi už chromuoto žiedo, gaubiančio kėdės kojas. Ant kelių gulėjo atverstas chemijos vadovėlis.

Po pamokų ir pusę dienos šeštadieniais Džeinė triūsė brolių Džonsų universalinėje parduotuvėje. Šiokiadieniais ji atvykdavo ketvirtą ir dirbdavo, kol Velta ją paimdavo važiuodama pakeliui iš fabriko namo, įprastai apie šeštą valandą.

Pamaina buvo neilga, bet tai teikė galimybę Pitui, paskutiniajam gyvam iš trijų brolių savininkų, pabūti su sergan-

čia žmona slaugos namuose, o Džeidė šiek tiek užsidirbdavo smulkioms išlaidoms.

Šios rūšies parduotuvės ėmė nykti. Kietmedžio grindų lentas dengė panaši į vašką plėvelė, ji susidarė nuo citrininio aliejaus, daugelį dešimtmečių naudojamo plaušinėms šluotoms drėkinti. Šalčiausiomis žiemos popietėmis senukai susirinkdavo galinėje patalpoje aplink pilvotą krosnį ir šniaukšdami kramtomąjį tabaką arba žaisdami domino aptarinėdavo padėtį pasaulyje.

Ant lubose įtvirtintų kablių virbais žemyn kabojo šakės. Lankytojai čia galėjo apsirūpinti viskuo, kas reikalinga arkliui arba ką tik gimusiam kūdikiui, nusipirkti kortų malką, lošimo kauliukus arba Bibliją. Dėl prekių ir pirkėjų įvairovės šioje parduotuvėje dirbti buvo įdomu.

Džeidė stengėsi visą dėmesį sutelkti į skaitomą medžiagą, bet jos mintys nuo chemijos nuklysdavo į asmenines bėdas, pirmiausia į motiną, kuri nenorėjo nei rimtai žiūrėti į dukros meilę Gariui, nei į jos karštą troškimą iš gyvenimo gauti daugiau, negu įprasta: vyrą, namus ir vaikų.

Šeima Džeidei buvo svarbi ir ji norėjo ją sukurti. Tačiau mergina siekė daugiau. Diduma jos klasės mergaičių jau susitaikė su mintimi, kad teks dirbti Ivanui Pačetui, kol ištekės ir susilauks vaikų, kurie savo ruožtu dirbs Nilui. Jiedu su Gariu turėjo tikslą ištrūkti iš šio niūraus užburto rato.

Galbūt sąmoningai, o gal ir ne, Ronas Speris savo dukrai įkvėpė drąsos, kurios trūko jam pačiam, ir pažadino troškimą susikurti geresnį negu tėvų gyvenimą. Bent jau šiuo klausimu ir Džeidė, ir motina sutarė. Tačiau skyrėsi jų galutiniai tikslai... bei priemonės jiems pasiekti. Džeidė nuogąstavo, kad šių skirtumų niekada nepavyks suderinti, ypač kai kalbama apie Garį.

Tą nykią popietę Garis irgi kėlė Džeidei nerimą. Nė vienas jaunuolių negavo jokios žinios iš stipendijų tarybų, į kurias kreipėsi. Dėl šios priežasties ir dėl nepatenkinto seksualinio alkio bei mokykloje Nilo keliamo pragaro keršijant už nutiki-

mą prie pieno kavinės abu jaunuoliai tapo sudirgę ir pykdavosi dėl menkniekių.

Jiems reikėjo prasiblaškyti. Galbūt, jeigu šį savaitgalį bus šilta, jiedu galės surengti iškylą į paplūdimį arba išvažiuoti kur nors toliau, tai padėtų atsipalaiduoti ir vėl su viltimi žvelgti į ateitį.

Džeidė vis dar buvo paskendusi apmąstymuose, kai suskambo durų varpelis. Pakėlusi galvą nuo vadovėlio mergina išvydo pro duris įgriūvančią Doną Di. Draugės skruostai liepsnojo, krūtinė kilojosi gaudant orą.

Džeidė pašoko, ir jos chemijos vadovėlis garsiai trinktelėdamas nukrito ant grindų.

– Kas atsitiko?

Dona Di sumojavo rankomis sau prieš veidą ir kelis sykius giliai įkvėpė.

– Aš ką tik iš mokyklos. Ponas Patersonas paprašė pasilikti ir padėti jam sutvarkyti kelias bylas.

– Na, ir?

– Tu gavai. Stipendiją.

Džeidei suspurdėjo širdis. Ji nedrįso patikėti savo ausimis, todėl dar sykį paklausė:

– Gavau? Stipendiją?

Dona Di skubiai palinksėjo galva.

– Į Pietų Karolinos valstijos universitetą.

– Iš kur žinai? Ar esi tikra?

– Mačiau ant pono Patersono rašomojo stalo laišką. Jis atrodė labai oficialus, supranti, su aukso antspaudais, užraitais ir taip toliau. Ant jo pamačiau tavo pavardę ir tarsi netyčia numečiau ant grindų siekdama aplanko, kurį turėjau...

– Dona Di!

– Na, gerai jau, gerai. Aš perskaičiau laišką. Dekanas ar kažkas kitas sveikino mūsų direktorių Palmeto gimnazijoje parengus du tokius puikius mokinius.

Džeidė išpūtė akis.

– *Du?*

Dona Di išskėtė rankas ir suklykė:

– Garis irgi gavo stipendiją!

Tada abi draugės ėmė spiegti. Plodamos rankomis jos šokinėjo tol, kol ant prekystalio pradėjo barškėti stikliniai indai su želiniais saldainiais.

– O Dieve. Ak, negaliu tuo patikėti! Kiek? Ar ten parašyta kiek?

– Laiške parašyta: „Visa mokslo stipendija." Ar tai reiškia, kad už viską bus sumokėta?

– Nežinau. Tikiuosi. Ak, jaučiuosi labai dėkinga ir už tai, kiek bus skirta, – gaudydama kvapą džiaugėsi Džeidė. – Reikia pranešti Gariui. Ar jis dar buvo mokykloje? Gal matei jį stadione? Lengvosios atletikos komanda ruošiasi sezonui – treniruojasi kasdien po pamokų.

– Ne. Ponui Patersonui pasakiau, kad blogai jaučiuosi ir turiu išeiti. Nubėgau į stadioną ieškoti Gario. Norėjau, kad jis atvažiuotų drauge su manimi, ir mudu kartu tau praneštume šią žinią.

– Gal jis buvo persirengimo kambaryje?

Dona Di papurtė galvą.

– Aš klausiau. Marvis Hibsas pasakė, kad matė, kaip Garis išvažiavo.

Džeidė pažvelgė į sieninį laikrodį su švytuokle. Aplink jį kabėjo laikrodžiai su gegutėmis, jie netrukus turėjo išmušti pusę šešių.

– Kartais ponas Džonsas grįžta prieš šešias. Esu tikra, kad šiandien jis man leis išeiti keliomis minutėmis anksčiau.

– Kodėl?

– Kad pasakyčiau Gariui.

– Tai kodėl jam tiesiog nepaskambini?

– Noriu jam pranešti pati. Nuveši mane iki Gario namų? Dona Di, prašau!

– Galbūt jis jau žino, – ginčijosi draugė. – Esu tikra, kad dekanas ir judviem atsiuntė laiškus. Tikriausiai rasi jį namie.

– Teisybė. Tačiau Parkeriai gyvena kaimo vietovėje. Kar-

tais laiškai juos pasiekia diena vėliau. Be to, turiu jį pamatyti. Šiandien. Dabar. Prašau, Dona Di.

– Gerai. O kaip tavo mama? Kas bus, kai ji čia atvažiuos tavęs paimti?

– Ponas Džonsas jai pasakys, kur nuvažiavau.

– Tavo mama supyks, jeigu Gariui praneši anksčiau negu jai.

– Tada jai teks būti supykusiai. Garis privalo sužinoti pirmas.

Senasis ponas Džonsas nežinojo, kaip elgtis, kai jį, po kelių minučių įžengusį į parduotuvę, išskėstomis rankomis puolė Džeidė Speri. Mergina stipriai apkabino savininką ir pabučiavo į raukšlėtą skruostą.

– Pone Džonsai, atsitiko šis tas labai svarbaus. Žinau, kad dar anksti, bet gal galėtumėte mane išleisti dabar? Kitą vakarą atidirbsiu. Prašau! – tarsi žirnius į sieną greitakalbe išbėrė Džeidė.

– Ką gi, matydamas, kaip tu spirgi, turiu išleisti.

– Ačiū! Ačiū!

Džeidė dar sykį pabučiavo senuką į skruostą ir nėrė į galinį kambarį pasiimti vadovėlių, palto ir rankinės. Iš susijaudinimo mergina nejautė šalčio, tad tik susuko paltą prie krūtinės į gumulą, pakėlė nuo grindų chemijos vadovėlį ir nudūmė prie pagrindinių parduotuvės durų. Donos Di dėmesį kaipmat patraukė neseniai išdėlioti vitrinoje matiniai akių vokų šešėliai. Džeidė nusitempė draugę prie durų.

– Iki rytojaus, pone Džonsai. Kai mama atvažiuos manęs paimti, prašau pasakyti, kad išvykau su Dona Di ir namie būsiu maždaug po valandos. Taip pat jai pasakykite, kad sužinojau labai gerą naujieną.

– Būtinai.

– Dar sykį ačiū. Iki.

– Merginos, būkite atsargios. Girdite?

Kliūdamos viena už kitos draugės išskubėjo prie durų ir šaligatviu nudūmė iki Donos Di automobilio. Džeidė nusviedė savo mantą ant galinės sėdynės ir įlipo vidun, Dona Di sėdo prie vairo.

Ji išvengė kelių šviesoforų, ir netrukus draugės skriejo dviejų eismo juostų plentu. Vakaras buvo niūrus, ūkanotas, bet merginos atidarė langus ir visu garsu paleido radiją.

Juo labiau draugės tolo nuo miesto, juo skurdesnis vėrėsi kraštovaizdis. Jos pravažiavo pro tokius nušiurusius būstus, kad juos vargiai buvo galima pavadinti namais. Stogai ir priemenės įsmukę. Langai užklijuoti popieriumi, neremontuojamos langinės prasižiojusios. Priekiniuose kiemuose rūdijo seni automobiliai ir nenaudojami žemės ūkio padargai, aplink lesinėjo liesos vištos. Taip buvo iki pat pakrantės, vandenynas tyvuliavo už kelių kilometrų. Toliau Atlantas buvo nusėtas nedidelių salų.

Šios uždaros bendruomenės gyveno tarsi ne dvidešimtame amžiuje. Aplink tvyrojo skurdas. Daugumoje namų net nebuvo vandentiekio nei kanalizacijos. Vandenyno salas nuo kranto skyrė potvynių suformuotos pelkės, jose veisėsi ligas platinantys vabzdžiai, kamuojantys vargo slegiamą pietinių valstijų bendruomenės dalį. Čia vis dar siausdavo blogo maitinimosi ir prastų higienos sąlygų sukeltos ligos, jau išnaikintos daugelyje Vakarų šalių.

Džeidė pagalvojo, kad šios valstijos dalies ekonomikos būklė apverktina. Todėl nenuostabu, kad Garį taip slėgė čia tarpstanti ekonominė nelygybė. Parkeriai daugeliu požiūriu buvo skurdžiai, bet, palyginti su daugeliu kitų, jie gyveno tarsi karaliai.

Pidmonte, pietinėje Karolinos dalyje, klestinti pramonė sunkiai skynėsi kelią į šį žemumų regioną. Pagrindinis verslas pakrantėje buvo turizmas, poilsio kompleksų statytojai dažnai priešindavosi minčiai plėtoti pramonę, nes jos keliama tarša galėjo sudarkyti turtuolių kurortus. Tokie fermeriai kaip Otis Parkeris mėgino sudurti galą su galu dirbdami išsekintą ir potvynių nuniokotą žemę, o tokie despotai kaip Ivanas Pačetas tuko iki paskutinio lašo išsunkdami visus kitus.

Tokią padėtį reikėjo keisti. Galbūt Džeidė su Gariu taps pirmtakais, pirmąja naujųjų Pietų karta, pionieriais...

– Velnias!

Draugės keiksmas nutraukė kilnias Džeidės svajones.

– Kas atsitiko?

– Baigėsi benzinas.

– Ką? – paklausė Džeidė ir negalėdama patikėti pažvelgė į kuro lygio matuoklį.

– Gal nesupratai? Baigėsi benzinas.

Dona Di leido automobiliui siauru kelkraščiu riedėti savo eiga, kol šis galiausiai sustojo. Džeidė sutrikusi įsistebeilijo į draugę.

– Kodėl neapsirūpinai benzinu?

– Iš susijaudinimo prieš išvažiuojant iš miesto pamiršau pažiūrėti į kuro lygio matuoklį.

– Ką dabar darysime?

– Lauksime, kol kas nors pravažiuos pro šalį.

– Nuostabu! – Džeidė atsilošė sėdynėje ir dviem pirštais suspaudė tarpuakį.

Trumpai patylėjusi Dona Di tarė:

– Klausyk, padariau klaidą. Visi šiame pasaulyje, išskyrus tave, turi teisę kartkartėmis klysti. Žinau, kad nekantrauji pamatyti Garį, ir suprantu kodėl. Atsiprašau.

Draugės atsiprašymas sugėdino Džeidę. Jeigu ne Dona Di, ji nė nebūtų žinojusi apie stipendiją.

– Ne, tai aš atsiprašau, – Džeidė purtė Donai Di ranką, kol draugė atsigręžė ir pažvelgė į ją, tada atsiprašydama nusišypsojo. – Nenorėjau tau priekaištauti.

Donos Di burnoje, per mažoje jos dantims, sušvito šypsena.

– Gerai.

Tada abi nusijuokė.

– Tai bent pakliuvome į spąstus! – sušuko Dona Di. Iškišusi galvą pro atidarytą langelį ji teatrališkai suriko: – Padėkite! Padėkite! Dvi gražios panelės apimtos nevilties!

– Kvaiša, įtrauk galvą į automobilį. Sušlapsi plaukus.

Dona Di išjungė priekinius žibintus, kad neiškrautų akumuliatoriaus, ir draugės ėmė laukti kokio nors automobilio.

Saulė nusileido dar prieš joms išvažiuojant iš miesto. Kaimo kelyje buvo tamsu. Prabėgo penkiolika minučių, bet pro šalį nepravažiavo jokia mašina, ir Džeidė ėmė nerimauti.

– Nėra labai šalta, ir dulksna liovėsi. Gal grįžkime į miestą pėsčiomis?

Dona Di pažvelgė į draugę taip, tarsi ši būtų netekusi proto.

– Iki jo keli kilometrai.

– Galime bent jau nueiti iki artimiausio namo, kuriame yra telefonas.

Dona Di baimingai dirstelėjo per petį.

– Tu nori koketiškai nužingsniuoti į vieną tų nigerių lūšnų? Ne-a. Nieku gyvu. Galime neištrūkti iš ten gyvos.

– Kodėl manai, kad jie kelia grėsmę tik todėl, jog yra juodaodžiai? Užsukti pas juos ne pavojingiau, negu važiuoti pakeleivinga mašina. Niekada nežinai, kas sustos.

– Aš jau verčiau rizikuosiu stabdyti pravažiuojančią mašiną.

Merginos ir toliau ginčijosi, kol Dona Di galiausiai parodė į kelią.

– Automobilio šviesos! – ji atidarė dureles, nužingsniavo į kelio vidurį ir šaukdama ėmė mojuoti rankomis virš galvos. – Ei! Ei! Sustokite!

Sportinio automobilio vairuotojas tyčia padidino greitį. Dona Di ryžtingai apžergė vidurinę kelio juostą ir nesijudino iš vietos. Automobilis slysdamas sustojo vos per kelis centimetrus nuo jos.

– Nilai Pačetai, šunsnuki! – suriko Dona Di. – Vos manęs neužmušei.

Nilas atitraukė koją nuo stabdžių ir leido automobiliui laisvai riedėti, kol šis atsitrenkė į liesas Donos Di blauzdas. Mergina keikdamasi pasitraukė kelis žingsnius. Hačas ir Lamaras staugdami kvatojosi automobilyje.

Pro pravirą Donos Di automobilio langą Nilas pamatė Džeidę.

– Ką jūs, dvi jaunos damos, sumanėte?

– Mudvi važiavome į Gario namus, bet man baigėsi benzinas, – paaiškino Dona Di. – Gal įpiltum?

Hačas garsiai, tarsi būtų iššovusi patranka, atsiraugėjo.

– Jau neturime.

Dona Di pažvelgė į jį deginamu žvilgsniu.

– Tai gal bent galite pavėžėti iki miesto ir išleisti prie degalinės? Iš ten paskambinsiu tėčiui, ir jis mus parveš.

Hačas pravėrė dureles keleivio pusėje ir rangydamas iš sėdynės išlipo į lauką.

– Gražiai paprašyk, – paerzino jis.

Lamaras, kuris kaip visada sėdėjo gale, palinko į priekį.

– Žinok, kad mes už dyką nevežiojame.

– Kokie jūs šaunuoliai, – sarkastiškai nusišaipė Dona Di. – Tikrai jumis žaviuosi.

Džeidė išsigandusi žiūrėjo, kaip Nilas išlipa iš savojo ir svirduliuodamas apeina Donos Di automobilio priekį. Nekreipdamas dėmesio į purvą kelkraštyje jis priėjo prie durelių keleivio pusėje ir atidarė.

– Išlipk.

– Nuo tavęs dvokia kaip iš alaus statinės, – išlipusi prikišo Džeidė.

– Po pamokų išgėrėme kelis bokalus alaus, paskui nuvažiavome žvejoti.

– Ar ką nors sugavote?

– Kol kas ne.

Džeidei nepatiko gaidelės vaikino balse, bet ji nutarė nekreipti į tai dėmesio. Atsargiai, kad neprisiliestų, ji apėjo Nilą ir nužingsniavo prie kitų. Nuo to vakaro prie pieno kavinės Nilas priekabiavo prie Džeidės dažniau nei įprastai, lankydavosi jos namuose ir tyčia pastodavo kelią mokyklos koridoriuose. Džeidė kaip įmanydama vengė Nilo. Susidūrus su juo merginai pašiurpdavo oda, o po incidento sekmadienio vakarą prieš kelias savaites Džeidė jau nesistengė slėpti savo antipatijos.

Nilas Pačetas gimė turėdamas galimybių, kurias laikė ne tik savaime suprantamomis, bet ir skirtomis švaistyti. Džeidė negalėjo pakęsti tokio švaistūniškumo, ypač kai tokiam stropiam vaikinui kaip Garis teko branginti kiekvieną palankią progą. Mokykloje Nilas tinginiavo, trukdė kitiems ir įžūliai provokavo mokytojus jį sukirsti arba nubausti. Daugumos mokytojų sutuoktiniai arba giminaičiai dirbo Ivanui.

Džeidė buvo įsitikinusi, kad Nilas šitaip elgiasi ne tik dėl visiems paaugliams būdingo polinkio krėsti eibes. Kai kurie jo pokštai peržengdavo šelmiškumo ribas ir būdavo tiesiog žiaurūs. Jo žodžiuose ir poelgiuose buvo galima įžvelgti įgimtą piktavališkumą ir menkadvasiškumą. Džeidė galvojo, kad Nilas yra kur kas pavojingesnis, nei žmonės mano. Jos pasibjaurėjimą iš dalies lėmė vidinis baimės instinktas.

– Kaip mes visi čia tilpsime? – paklausė Dona Di pro priekinį stiklą įtariai apžiūrinėdama automobilio vidų.

– Aš sugalvojau, – atšovė Nilas ir pastūmė į priekį vairuotojo sėdynę. – Lipk į galą kartu su Lamaru, – paliepė jis Džeidei.

Automobilyje nebuvo galinės sėdynės, tik tarpas po pasvirusiu galiniu langu. Džeidė sudvejojo.

– Gal aš verčiau palauksiu Donos Di automobilyje.

– Viena, čia? – suspiegė Dona Di.

– Tai neturėtų trukti ilgiau kaip pusvalandį, – aiškino Džeidė. – Aš tikrai galiu palaukti.

– Lipk.

– Džeide, Nilas teisus, – įtikinėjo Dona Di. – Negali čia tamsoje laukti viena. Lipk į galą kartu su Lamaru. Aš atsisėsiu Hačui ant kelių.

Regis, draugei patiko ši mintis.

Džeidei nebuvo noro džiūgauti. Ji jautėsi labai nesmagiai, bet paskui suprato, kad elgiasi kvailai. Nilas vairuoja tarsi iš pragaro sprunkantis šikšnosparnis, bet tikriausiai būryje bus saugiau, negu lietingą naktį vienai styroti tuščiame plente.

Ji perlipo per sėdynę ir kartu su Lamaru, kuris pasistengė palikti kaip įmanoma daugiau vietos, įsispraudė į ankštą tarpą.

– Sveika, Džeide.

– Sveikas, – nusišypsojo Lamarui mergina.

Vaikinas nuolat atsiprašinėja ir labai nori įsiteikti, tad Džeidei jo pagailo. Ji niekaip negalėjo suprasti, kodėl Lamaras sukiojasi aplink Nilą.

Nilas įslinko prie vairo ir uždarė dureles.

– Hačai, lipk.

Šis pakluso įsakymui.

Dona Di priėjo prie automobilio iš keleivio pusės. Nespėjus jai įlipti, Nilas paliepė Hačui:

– Uždaryk dureles.

Hačas uždarė ir klausiamai pažvelgė į Nilą.

– O kaip Dona Di?

Nilas padidino variklio apsukų skaičių.

– Ji lieka čia.

Dona Di sugriebė durų rankenėlę, bet Nilas persilenkė per Hačo krūtinę ir nuspaudė užrakto mygtuką.

– Įleisk mane, mulki! – šaukė Dona Di talžydama automobilio langą.

– Nilai, mums nederėtų jos čia palikti, – atsargiai paprieštaravo Hačas.

– Užsičiaupk!

– Įleiskite ją! – Džeidė pranėrė pro tarpą tarp sėdynių ir pasilenkė per Hačo kelius siekdama durų rankenėlės. – Dona Di, atidaryk dureles! Paskubėk! – Ji ištraukė užrakto mygtuką, bet Nilas įjungė sankabą, ir automobilis nėrė pirmyn. – Jeigu ji nevažiuoja, aš irgi liksiu! – sušuko Džeidė.

Jai dabar labiau rūpėjo ne įleisti Doną Di į vidų, o ištrūkti iš automobilio, tad Džeidė vėl pamėgino pasiekti durų rankenėlę.

– Laikyk jos rankas, Hačai.

Nors Nilas pavojingai apgręžė automobilį slidžiame nuo alyvos bei dulksnos kelyje, balso nepakėlė. Jo ledinė ramybė Džeidei kėlė siaubą.

– Ne!

Ji mėgino išsivaduoti iš Hačo gniaužtų. Džeidė mojavo rankomis, daužė Hačui delnus, bandė prasibrauti tarp sėdynių ir bent jau pasiekti durų rankenėlę.

Alkūne ji pataikė Nilui į ausį.

– Jėzau! Nejaugi negali jos sutramdyti, Lamarai? Dėl Dievo meilės, man reikia vairuoti.

Lamaras sugriebė Džeidę per liemenį. Ji suklykė ir kulnu spyrė į galinį langą. Tada Džeidė puolė stverti pavarų perjungimo svirties, bet Nilas tvojo per riešą karatė smūgiu, ir merginai ranka nutirpo. Priekinių žibintų šviesoje Džeidė pamatė šmėstelint Donos Di siluetą. Ji tankiai mirksėdama stovėjo kelyje.

– Dona Di, gelbėk!

Hačas sugriebė Džeidę už riešų ir nepaleido. Lamaras stipriai apkabino per liemenį. Automobilis nėrė į tamsą.

– Išleiskite mane!

– Ką tu darai, Nilai? – paklausė Hačas.

– Noriu truputį pasilinksminti, – atsakė šis ir įjungė penktą pavarą.

– Lauke velniškai tamsu, – su nerimu tarė Lamaras.

– Nori išlipti?

– Ne, aš tik...

– Tada užsičiaupk.

Nilo draugužiai klusniai nutilo.

Džeidė mėgino susitvardyti ir nuslopinti baimę. Šie vaikinai nėra svetimi – ji juos pažįsta visą gyvenimą. Lamaras su Haču yra kvailiai, bet iš esmės malonūs. Tačiau Nilas gali būti pavojingas.

– Mes važiuojame ne miesto pusėn, – tarė Hačas. – Kur ją veži?

– Juk ji važiavo pas Garį, ar ne?

– Tai mes važiuojame į Gario namus? – dvejodamas paklausė Lamaras.

– Hačai, prašau paleisti mano riešus, – ramiai paprašė Džeidė. – Man skauda.

– Atleisk.

Hačas paleido riešus, o Lamaras patraukė rankas nuo liemens.

– Mes tave tik vežame į Gario namus, Džeide, – paaiškino jis kikendamas. – Tada jis galės tave nuvežti iki Donos Di automobilio. Jo tėtis tikriausiai turi benzino talpą, kurią naudoja savo traktoriui.

Džeidė pažvelgė į Lamarą, bet nenusišypsojo. Įsivyravo tyla. Jeigu tai būtų įprastas pasivažinėjimas, visi baksnotų vienas kitą, laidytų juokelius, aptarinėtų rytdienos chemijos testą. Dėl įtemptos tylos Džeidė pasijuto dar nejaukiau. Jeigu geriausi Nilo draugužiai sutrikę, tikrai yra dėl ko nuogąstauti.

– Netrukus reikės išsukti iš plento, – perspėjo Hačas, bet Nilas neperjungė žemesnės pavaros. – Maždaug už penkiasdešimties metrų į dešinę, Nilai.

Automobilis praskriejo pro siaurą kaimo keliuką, kuris baigėsi prie Parkerių ūkio.

– Ką darai? – paklausė Džeidė žvelgdama į dailų Nilo profilį. – Išleisk mane. Nuo sankryžos nueisiu pėsčia.

– Nilai, ką, po velnių, sugalvojai? – paklausė Hačas.

– Pirmiausia noriu stabtelėti.

Džeidei širdis suspurdėjo iš baimės. Prieš valandą ji džiūgavo dėl geros žinios apie stipendiją; dabar nuo įtampos jai sudrėko ir atšalo delnai.

Nilas pasuko į kelią kairėje, jį vargu ar buvo galima šitaip vadinti. Negrįstas ir duobėtas provėžas supo išdžiūvę aukštų piktžolių stiebai. Priekinių žibintų šviesa šokinėjo aukštyn žemyn tarsi plūdurai audringoje jūroje.

– Grįžtame prie kanalo? – paklausė Lamaras.

– Taip.

– Ko?

– Kai ką pamiršau, – atsakė Nilas.

Hačas nepatikliai pažvelgė į draugužį, bet nutylėjo. Artėjant prie vandens, žemė tapo pelkėta. Nilas sustabdė automobilį. Jis išjungė variklį, bet neužgesino priekinių šviesų.

– Visi lipkite lauk.

Atidaręs dureles jis žengė į dumbliną dirvą. Padvejojęs Hačas pasielgė taip pat. Džeidė išgirdo jį klausiant:

– Ką mes čia veikiame? Nilai? Ką pamiršai?

Lamaras stumtelėjo ją alkūne.

– Verčiau išlipk. Jeigu Nilas ką nors sumano, verčiau jam nesipriešinti. Kitaip jis pasiunta.

– Jis gali ant manęs siusti, jeigu nori. Man nesvarbu.

Nilas nuėjo prie automobilio galo, atrakino bagažinę ir pakėlė jos dangtį.

– Liepiau visiems išlipti.

– Eik po velnių.

– Lamarai, padėk man.

Nilas pagriebė Džeidę už rankos. Ji to nesitikėjo ir suriko iš skausmo, kai vaikinas trūktelėjo ją į priekį. Lamaras kilstelėjo merginą už sėdmenų. Jeigu Džeidė nebūtų pastačiusi kojos ant žemės, būtų veidu griuvusi į purvą.

Džeidė atsitiesė, sužaižaravo akimis į Nilą ir išsilaisvino iš jo gniaužtų.

– Patrauk rankas!

– O jeigu nepatrauksiu? Tavo vaikinas vėl mane primuš dviem ledų porcijomis? – nusišaipė Nilas, tada nusigręžė ir priėjo prie dėžės su ledu, paslėptos išdžiūvusioje žolėje.

– Nori alaus?

– Ne.

– Hačai? Lamarai?

Nilas atidarė dėžę, išėmė tris skardines alaus ir nelaukdamas, kol draugai atsakys, numetė jiems po vieną. Jis atidarė savąją ir nugėrė didelį gurkšnį. Hačas su Lamaru tarsi beždžionės pakartojo tą patį.

Džeidė atsirėmė į galinį automobilio buferį pabrėžtinai nekreipdama dėmesio į vaikinus ir pasitrynė sustirusias nuo drėgmės bei šalčio rankas. Išlipdama iš Donos Di automobilio ji nepagalvojo, kad reikia pasiimti paltą ir knygas.

Vakaras buvo labai tamsus. Žemi, pritvinkę vandens debesys užklojo mėnulį. Džeidė girdėjo netoliese lėtai tekant vandenį, bet matė tik mažą priekinių žibintų skleidžiamos šviesos nutviekstą lopinėlį. Pūtė nestiprus, bet smelkiantis iki kaulų vėjas.

Nilas baigė gerti alų. Kumštyje sumaigęs skardinę nusviedė ją į pomiškį siauro kanalo krante. Aplink mėtėsi daugiau skardinių.

– Ar jau galime važiuoti? – paklausė Džeidė stengdamasi kalbėti įsakmiai, nors drebėjo iš šalčio.

Nilas neskubiai prisiartino prie jos.

– Dar ne.

– Kodėl?

– Todėl, kad prieš išvažiuodami, – nutęsė jis pietietiška tarme, – mes trise tave išdulkinsime.

Trečias skyrius

Doną Di Monro kankino dvejonės. Būdama saugi namie ir nežinodama, kur yra Džeidė, mergina jautėsi nesmagiai. Jeigu Džeidė būtų grįžusi namo, tikrai būtų paskambinusi.

Dona Di savo automobilyje laukė tik penkias minutes, kai sustojo dideliu automobiliu važiuojanti fermerių šeima ir pasiūlė pavežti merginą į miestą. Tėtis atvyko į aptarnavimo stotį, pripildė kanistrą benzino ir nuvežė prie automobilio. Dona Di grįžo į Palmetą neprabėgus nė dvidešimčiai minučių nuo to laiko, kai trys vaikinai dingo su Džeide.

Dona Di vis dar jautė pagiežą, kad buvo palikta viena. Kaip vaikinai drįso nuvažiuoti ir palikti ją likimo valiai? Ir kodėl Nilas neišleido Džeidės iš automobilio, nors draugė aiškiai pasakė, kad viena su juo nenori važiuoti? Nilą Pačetą reikia pastatyti prie sienos ir nušauti tiesiai į tarpuakį.

Hačas, kaip įprasta, nemurmėdamas vykdė tai, ką liepė Nilas. Doną Di erzino mintis, kad Hačui ji visai nerūpi ir vaikinas drįso palikti ją vieną tuščiame kelyje, kur galėjo užpulti visokios padugnės. Žinoma, jeigu Hačas Džolis būtų ją pagriebęs ir nusivežęs į nakties glūdumą, būtų labai romantiška. Dona Di apie tai dažnai svajodavo. Tai, kad Nilas su Lamaru vilktųsi kartu, jeigu Hačas ją pagrobtų, menkintų šio nuotykio žavesį, bet Dona Di vis tiek pavydėjo Džeidei.

Būdama viena savo miegamajame Dona Di spėliojo, kokių reikia imtis žygių dėl Džeidės. Ar Nilas parvežė draugę iki tos

vietos, kur ją paėmė, nulakdino į miestą ar nugabeno tiesiai į Gario namus? Yra tik vienas būdas sužinoti. Dona Di paėmė telefoną ir pradėjo rinkti Parkerių numerį. O jeigu Džeidės ten nėra? Turint galvoje nesenas peštynes su Nilu prie pieno kavinės, Garis ne juokais pašėltų sužinojęs, ką Nilas padarė.

Dona Di nenorėjo pridaryti Džeidei nemalonumų nei su Gariu, nei su mama. Kaip ir nenorėjo, kad kas nors pyktų ant draugės. Tačiau Dona Di nenurims, kol nesužinos, kas atsitiko. Galiausiai apsisprendusi ji paskambino.

– Išvažiavo?

– Taip, Velta, – atsakė Pitas Džonsas. – Iš slaugos namų grįžau truputį prieš šešias. Džeidė ir toji Monro netvėrė savo kailyje. Kai sutikau išleisti Džeidę anksčiau, merginos kaip akis išdegusios nėrė pro duris. Džeidė pasakė, kad bus namie maždaug po valandos ir praneš gerą naujieną.

Veltai nepatiko staigmenos, net ir malonios. Ji ypač nenorėjo staigmenų šįvakar. Velta buvo pavargusi. Ji visą dieną praleido palinkusi virš rašomojo stalo, todėl skaudėjo strėnas. Velta buvo išalkusi. Ji norėjo parvažiuoti namo, pavalgyti, ilgai pasilepinti vonioje ir gulti į lovą.

Veltai buvo vos keturiasdešimt, ji taip ir atrodė, bet kai sučiaupdavo lūpas, kaip dabar, galėjai duoti ir truputį daugiau.

– Džeidė niekur neina be mano leidimo.

Pitas Džonsas sukikeno.

– Įvyko šis tas svarbaus. Džeidė iš čia išskriejo beveik nesiekdama kojomis žemės.

– Ar ji pasakė, kokia ta gera žinia?

– Ne.

– Ką gi, ji netrukus parsiras, – prisiverstinai abejingai tarė Velta. Nėra prasmės pilti vandens ant paskalų malūno. – Ačiū, pone Džonsai. Labanakt.

Važiuodama namo Velta atidžiai dairėsi ieškodama gatvėse Donos Di automobilio. Kai tik Donos Di tėvai davė jai tą

kledarą, merginos tapo per daug nepriklausomos. Kaip tik dėl to Velta niekada neleisdavo Džeidei imti automobilio, nebent duktė paaiškindavo, kur važiuoja ir kaip ilgai užtruks. Apie merginas, turinčias nežabotą laisvę, žmonės turi prastą nuomonę.

Kol parvažiavo namo, Velta visai suirzo. Pašto dėžutė buvo pilna korespondencijos, bet Velta buvo per daug pavargusi ir pikta, kad pajėgtų ją išrūšiuoti. Ji nė nedirstelėjusi numetė šūsnį laiškų ant virtuvinio stalo. Velta buvo ką tik išlipusi iš vonios, kai suskambo telefonas.

– Klausau.

– Labas, ponia Speri. Čia Dona Di. Gal pakviestumėte Džeidę?

– Ponas Džonsas sakė, kad ji su tavimi!

– Hmm, taip, ji buvo. Ar dar negrįžo?

– Dona Di, noriu, kad man nedelsdama viską paaiškintum. Džeidė išėjo iš parduotuvės prieš šešias, o dabar beveik devynios. Kur ji?

– Mudvi važiavome į Gario namus ir mums baigėsi benzinas.

– Kodėl tokiu metu važiavote pas Parkerius?

– Džeidė norėjo šį tą pasakyti Gariui.

– Ar to nebuvo galima padaryti telefonu?

– Ponia Speri, nekamantinėkite manęs, gerai? – suinkštė Dona Di. – Privalote tai išgirsti iš Džeidės. Beje, mums benzinas baigėsi pusiaukelėje. Pro šalį važiavo Nilas Pačetas. Kartu su juo buvo Hačas ir Lamaras. Jie, hmm, jie nusivežė Džeidę.

– Kur?

– Nežinau. Jie nuvažiavo ir paliko mane vieną. Manau, pajuokavo, bet tai pats šlykščiausias pokštas, kokį Nilas yra kada nors iškrėtęs.

– Tu dabar namie?

– Taip, jau senokai, – mergina paaiškino, kaip grįžo į miestą. – Maniau, Džeidė jau bus grįžusi namo... žinote, kad arba Nilas, arba Garis bus ją parvežę. Kai mačiau juos paskutinį sykį, jie važiavo Parkerių fermos link.

– Ką gi, jos čia nėra, ir aš nieko nežinau.

– Kaip manote, ar Džeidei nieko nenutiko? – nerami paklausė Dona Di.

– Jeigu Nilas ją išleido prie Gario namų, Džeidė tikriausiai prarado laiko pojūtį. Pastaruoju metu man teko ją barti, kad nesilaiko komendanto valandos.

– Kodėl ji neatvažiavo manęs paimti?

– Kiek laiko ten buvai viena?

– Neilgai.

– Tikriausiai, kai ji atvažiavo, tu jau keliavai į miestą.

– Turbūt, bet gal jums arba man derėtų paskambinti Gariui į namus ir įsitikinti, kad Džeidė ten. Anksčiau neskambinau, nes Garis su Nilu labai nesutaria. Gariui nepatiktų, jeigu sužinotų, kad Nilas pavežė Džeidę.

– Na, jeigu Džeidė pas jį, tada Garis ir taip žino, ar ne?

– Teisybė, – sutiko Dona Di staiga supratusi. – Galbūt Garis siunta, o Džeidė mėgina viską užglaistyti.

– Dėl to nesijaudink, Dona Di. Aš pati paskambinsiu Parkeriams. Labanakt.

Velta svarstė, ar verta skambinti Parkeriams, ir galiausiai nusprendė to nedaryti. Jeigu Džeidė su Gariu, ji saugi, o jeigu duktė su Nilu Pačetu, kam liūdinti Garį. Jeigu Garis nesužinos, jam neskaudės širdies.

Veltos lūpų kampučiuose suspindo šypsena ir pilkose akyse sužibo retai pasirodanti kibirkštėlė. Jeigu Džeidė su Nilu, dar geriau. Vakaras vaikino bendrijoje gali pakeisti dukters nuomonę apie kai kuriuos dalykus. Galbūt ji supras, kaip svarbu sukinėtis tarp tinkamų žmonių ir kaip kur kas smagiau įsimylėti turtingą vaikiną, o ne vargšą.

Viską įvertinus, tai gali būti geriausia, kas Džeidei gali nutikti.

Jeigu Džeidė būtų galėjusi rinktis, tikriausiai būtų likusi gulėti pelkėtoje žemėje prie kanalo, kol mirtų iš alkio, troškulio

arba nuo šalčio. Tačiau jos išlikimo instinktas buvo per daug stiprus. Mergina nesuvokė, kaip ilgai ji gulėjo susirietusi tarsi vaisius įsčiose apdujusi nuo patirto smurto.

Už ją verkė debesys. Migla, kuri visą dieną krito su pertrūkiais, dabar virto nemaloniu lietumi. Sušalusi, pažeminta ir įsiutusi ji galiausiai išsitiesė ir pajėgė atsistoti keturpėsčia.

Nušliaužusi kelis metrus Džeidė rado batelį, kurį nuspyrė, kai buvo užpulta. Tamsoje ji graibydama nesėkmingai ieškojo antro. Nesvarbu. Dabar niekas nesvarbu. Ji netrukus mirs.

Ne, tai ne visai tiesa. Nes jos ryžtas pasistengti, kad Hačas Džolis, Lamaras Grifitas ir Nilas Pačetas būtų nubausti už tai, ką jai padarė, buvo tvirtesnis už norą išgyventi.

Ši mintis degino sielą tarsi ugnimi. Džeidė vargais negalais atsistojo ir nusilpusiomis rankomis pamėgino susisupti į palaidinę. Jos sagos buvo išplėštos. Džeidei pavyko tik iš naujo užsisegti liemenėlę. Jai gėlė krūtis.

Debesys uždengė mėnulio šviesą. Tamsoje buvo neįmanoma ką nors įžiūrėti. Atkištomis rankomis Džeidė tarsi akla apgraibomis ėjo proskyna ir susiorientavo tik tada, kai suklupo giliose provėžose, kurias Nilo automobilis paliko dumblinoje žemėje.

Vėl parpuolusi keturpėsčia ji ropojo provėžomis suvokdama, kad jos galiausiai atves į plentą. Kažkoks naktinis padaras iššliaužė iš pomiškio ir kirto Džeidės taką. Ji skubiai atitraukė rankas, iš baimės susirietė į kamuolį ir užgniaužusi kvapą ėmė klausytis. Praslinko kelios minutės. Neišgirdusi nieko daugiau, tik savo sunkius širdies dūžius, ir nepastebėjusi jokio judėjimo aukštoje žolėje, juosiančioje siaurą kelią, Džeidė vėl ėmė ropoti provėžomis atsargiai pakaitomis dėliodama delnus ant šaltos pažliugusios žemės. Ji vilko kelius tol, kol šie ėmė skaudėti taip pat kaip ir visas kūnas. Lietus, prasiskverbęs pro apykaklę, tekėjo nugara, šlapi plaukai prilipo prie galvos.

Ne kartą buvo kilusi mintis pasiduoti. Džeidė norėjo tiesiog atsigulti ir numirti, nes vos per kelias valandas jos gy-

venimas tapo bjaurus ir niūrus. Mergina nenorėjo pripažinti nei to, kas jai nutiko, nei kęsti sukrečiančių padarinių.

Regis, kad prabėgo daugybė valandų, kol ji pasiekė palei plentą besidriekiantį griovį. Paropojusi į priekį Džeidė ranka palietė dangą. Dusliai, bet džiaugsmingai sušukusi ji užsiropštė ant plento ir išsitiesė visu ūgiu, tarsi norėdama jį apkabinti kaip piligrimas, pagaliau pasiekęs stebuklingą šventyklą. Džeidė skruostu jautė kietą kelio dangą, bet vis tiek priglaudė veidą, kad pailsėtų.

Jeigu jai pavyko nusigauti iki čia, nukeliaus ir į miestą, į ligoninę, į šerifo biurą. Ačiū Dievui, ji liko gyva ir galės pranešti apie nusikaltimą. Hačą, Lamarą ir Nilą rasti bus nesunku. Jeigu Džeidei pavyks greitai pasiekti miestą, skriaudikai netrukus atsidurs už grotų.

Dar nepailsėjusi ir nepasirengusi atsistoti Džeidė prisivertė pakilti. Genama poreikio nubausti smurtautojus ji nusvirduliavo į kelio vidurį. Žingsniuoti balta brūkšnine linija bus mažiau pavojinga, negu eiti apgraibomis nelygiu kelkraščiu.

Keliaudama Džeidė mėgino apskaičiuoti, kiek užtruks pasiekti Palmetą. O gal jai vertėtų nusigauti tik iki pirmo namo? Iš ten galėtų išsikviesti pagalbą.

Mama tikriausiai pyksta ir nerimauja. Velta visada norėdavo žinoti, kur yra Džeidė bet kurią akimirką. Dona Di tikriausiai kam nors pranešė, kad Džeidė buvo pagrobta, – nebent ją pačią irgi išžagino.

– O Dieve, ne, – sušnibždėjo pati sau Džeidė.

Ji su viltimi įsivaizdavo, kaip savanoriai jau ieško draugių, šukuodami visą apygardą. Galbūt kai Džeidė pasieks miestą, trys užpuolikai jau bus suimti.

Džeidė nepastebėjo jos vos nepervažiavusio automobilio. Ji buvo taip paskendusi apmąstymuose, kad neatkreipė dėmesio į blausias artėjančias priekinių žibintų šviesas.

Nilas! Jis grįžo. Nenaudėlis dar nesuimtas. Jis sugrįžo vėl skriausti Džeidės, galbūt nužudyti, kad ji negalėtų liudyti prieš jį.

Džeidė nusvirduliavo per plentą ir nėrė į griovį. Jo dugne buvo iki kelių užsistovėjusio bjauriai dvokiančio vandens. Šalti glitėsiai sunkėsi pro nuogus merginos kojų pirštus. Tačiau baimė buvo stipresnė negu pasišlykštėjimas.

Apimta panikos ir verkšlendama Džeidė brovėsi pro nendres bei pomiškį, kuris, regis, taikėsi įsikibti į merginos sijono apsiuvus. Pasiekusi spygliuotos vielos tvorą Džeidė pritūpė slėpdamasi už stulpo ir stengdamasi būti nematoma.

Automobilis sulėtino greitį ir ėmė lėtai važiuoti kelkraščiu. Kai priekiniai žibintai apšvietė merginą, automobilis sustojo.

– Ne, ne, – Džeidė įtraukė galvą ir sukryžiavusi kraujuojančias rankas, kurias susibraižė į gervuoges griovyje, užsidengė krūtinę.

– Panele, panele, ką jūs čia veikiate tokiu vėlyvu metu? – balsas buvo juodaodžio. Vyriškis ištiesė rankas. – Panele, aš jūsų nenuskriausiu. Kas jums atsitiko?

Priekinių žibintų šviesoje matėsi tik neryškus siluetas, bet Džeidė pajėgė įžiūrėti kombinezoną ir užsmauktą fetrinę skrybėlę. Vyriškis vėl ištiesė jai rankas. Šįsyk Džeidė nesusigūžė. Jis pakišo rankas Džeidei po pažastimis, tvirtai pakėlė ir ištraukė iš griovio.

Laikydamas plaštaką po Džeidės ranka vyras atidarė dureles keleivio pusėje ir padėjo įlipti į jo seną pikapą. Surūdijusios durelės užsitrenkė triukšmingai barškėdamos. Šis garsas rėžė ausį. Viduje buvo sausa, bet šildytuvas neveikė. Džeidė ėmė nevaldomai drebėti.

– Kur jūs traukėte, panele? – paklausė vyras sėsdamas prie vairo. – Ar jūs čia kur nors apsistojote?

– Gal galėtumėte nuvežti mane į ligoninę?

Džeidė nepažino savo balso. Nuo rėkimo jis pasidarė duslus. Hačas savo dideliu delnu buvo užspaudęs Džeidei burną. Merginos riksmas kėlė nerimą Lamarui.

– Į ligoninę? Žinoma, panele. Dabar tiesiog pailsėkite. Viskas bus gerai.

Džeidė paklausė patarimo. Ji atlošė galvą į sėdynę ir užsimerkė. Dabar ji saugi. Skruostais riedėjo iš užmerktų akių besisunkiančios karštos ašaros. Mergina tyliai verkė senoviniam sunkvežimukui dardant plentu.

Ji arba užsnūdo, arba trumpam prarado sąmonę, nes pasirodė, kad automobilis išsyk sulėtino greitį ir sustojo. Vyras išlipo ir apėjęs pikapą atidarė Džeidei dureles.

– Ačiū, – sušnibždėjo mergina, kai vyriškis padėjo jai išlipti.

Atsidūrusi ant žemės Džeidė pajuto skausmingai tvinkčiojant apatinę kūno dalį. Ji susvyravo ir turėjo įsikibti į stulpą, kad nepargriūtų. Užsimerkusi Džeidė priglaudė skruostą prie šalto metalinio paviršiaus ir laikė tol, kol svaigulys aprimo.

– Ačiū, – pakartojo ji.

Džeidė atsigręžė į vyrą, kuris buvo toks malonus ir ją išgelbėjo, bet sunkvežimukas jau tolo atbulas.

– Palaukite.

Ji užsidengė akis nuo priekinių žibintų šviesos, bet nepajėgė įžiūrėti, kaip atrodo mašina. Priekyje registracijos numerio nebuvo. Kai pikapas įvažiavo į pagrindinį kelią, vairuotojas įjungė priekinę pavarą, ir automobilis nudardėjo į lietingą tamsą. Džeidė įtarė, kad skubiai pasišalindamas jos geradaris tik apsisaugojo nuo tų, kurie padarytų skubotas išvadas, jog kaip tik jis susijęs su išžaginimu. Deja, Palmete vis dar buvo daug tokių, kurie panašiomis aplinkybėmis pirma pultų veikti, o tik paskui imtų klausinėti.

Džeidė dvejodama artinosi prie slankiojamųjų durų, virš kurių tamsoje švietė neoninis užrašas „Skubios pagalbos skyrius". Durys prasivėrė. Už jų akinamai švietė baltai melsva fluorescentinė šviesa. Džeidė bijojo atsidurti toje šviesoje, tad tik įslinko pro duris ir laukė, kol kas nors ją pastebės. Prie rašomojo stalo šnekučiavo ir juokėsi dvi slaugytojos bei vyras, tikriausiai valytojas.

Džeidė tikėjosi, kad noriai praneš apie išžaginimą, bet dabar, kai netrukus teks tai padaryti, ją apėmė baimė. Tai tik pirmas iš daugybės žingsnių siekiant, kad būtų įvykdytas

teisingumas. Tačiau norėdama pasiekti tikslą Džeidė buvo pasiryžusi iškęsti visus sunkumus bei keblumus, su kuriais teks susidurti.

Palikusi paskui save purvo brydę ji sukaupė drąsą ir nusliūkino prie rašomojo stalo.

– Atleiskite, – į ją nukrypo trys poros akių. – Ar galite man padėti?

Išvydusiųjų Džeidę veidai kelias akimirkas buvo nustėrę iš siaubo. Valytojas pasitraukė, viena slaugytojų stvėrė telefoną, kita apėjo rašomąjį stalą ir paslaugiai parėmė Džeidę ranka.

– Kas tau nutiko, brangute? Patekai į avariją?

– Aš buvau išprievartauta.

Slaugytoja veriamai ją nužvelgė.

– Išprievartauta? Čia, Palmete?

– Prie kanalo, greta pakrantės greitkelio.

– Jėzau Marija!

Džeidę labai trikdė valytojas, kuris gaudė kiekvieną jos žodį ir spoksojo į krūtis, jos buvo matyti pro prasižiojusią palaidinę. Kita slaugytoja kalbėjo telefonu.

– Daktare Harvi, jūsų reikia skubios pagalbos skyriuje. Ką tik atvyko mergina. Sako buvusi išžaginta.

– Aš *iš tiesų* buvau išžaginta, – lūžinėjančiu balsu patvirtino Džeidė, jausdama, kad tuoj pravirks.

Ak, kad tas valytojas nustotų į ją spoksojęs!

– Eikš čia, brangioji, ir lauk gydytojo. Gal man kam nors paskambinti?

– Tik tada, kai išsivalysiu.

Slaugytoja nuvedė Džeidę į mažą apžiūrų kabinetą ir aplink stalą užtraukė lengvą banguotą, tarsi geltonas parašiutas širmą.

– Dieve, Dieve, kaip tu atrodai. Nusivilk tuos drabužius. Visus. Daktaras turės apžiūrėti tavo dubenį, supranti. Apsivilk štai tą, – ji padavė Džeidei ligoninės chalatą su baltomis ir mėlynomis juostomis.

– Ar jūs negalite to padaryti? – drebančiu balsu paklausė Džeidė.

– Ką padaryti, brangute? – slaugytoja dėliojo nerūdijančiojo plieno instrumentus. Jie atrodė atstumiamai ir bauginamai.

– Apžiūrėti.

Džeidė nenorėjo, kad šalia būtų vyras, kuris ją liestų. Mergina manė nepajėgsianti praskėsti kojų ir pasirodyti vyrui.

– Deja, brangute, negaliu. Tai jis apdraskė tau rankas?

– Jie. Jų buvo trys.

Apimta siaubo slaugytoja sušnibždėjo:

– Juodaodžiai?

– Ne, baltieji.

Regis, slaugytoja pajuto palengvėjimą.

– Paskambinsiu šerifui. Daktaras netrukus ateis.

Slaugytoja nuėjo už širmos ir paliko Džeidę vieną. Ji iš lėto, skausmingai nusimetė drabužius. Permirkusią, sudraskytą palaidinę, sijoną ir liemenėlę numetė ant grindų į krūvą. Apatinių kelnaičių, pėdkelnių ir batelių Džeidė jau neturėjo.

Ryškioje šviesoje ji apžiūrėjo savo kūną kumščiais spausdama lūpas, kad nerėktų. Džeidė buvo purvina. Kojos nuo kelių iki pėdų aplipusios purvu. Rankos iki kraujo apdraskytos. Maudė kelius bei delnus, jie irgi buvo aplipę purvu ir kruvini.

Blogiausia, kad pilvas ir oda tarp šlaunų buvo išterliota lipniu skysčiu, kurį jos kraujas nuspalvino rausvai. Džeidė jautėsi esanti šlykštesnė už spjaudyklę. Skubiai pagriebusi ant stalo stovintį nerūdijančiojo plieno indą ji ėmė žiaukčioti.

– Panelė, hmm, Speri?

Iš už širmos pasigirdo vyriškas balsas. Pro ploną audeklą ryškėjo atėjusiojo siluetas. Džeidė paspringo tulžimi ir atsikosėjo jausdama, kaip dega burna.

– Dabar privalau jus apžiūrėti, panele Speri.

– Luktelėkit... valandėlę.

Džeidė ėmė grabalioti chalatą ir galiausiai užsimovė jį per galvą. Chalato skvernai vos dengė šlaunis. Ji užlipo ant ap-

žiūrų stalo ir užklojo audeklu šlaunis stengdamasi užsidengti kaip įmanydama labiau.

– Prašom ateiti.

Džeidės laukė nemaloni staigmena – gydytojas buvo labai jaunas. Veidas buvo toks skaistus, kad, matyt, jam nereikėjo dažnai skustis. Akys pašaipiai spindėjo. Džeidė tikėjosi išvysti kokį nors mielą šeimos gydytoją, kaip iš garsaus Normano Rokvelo paveikslo – pražilusį, pagyvenusį poną su žaviu pilvuku ir akiniais.

Gydytojas tikriausiai pajuto Džeidės antipatiją. Jis iš visų jėgų stengėsi atrodyti gailiaširdis, galbūt todėl, kad Džeidei nesukeltų isterijos priepuolio.

– Panele Speri, jums teks šiek tiek pakentėti. Aš jus apžiūrėsiu, nufotografuosiu polaroidu ir užduosiu kelis klausimus. Kai kurie jų, bijau, bus nemalonūs. Tad pirmiausia pradėkime nuo jų, gerai?

Perėjęs prie reikalo jis atvertė metalinį ligos istorijos aplanko viršelį ir iš kišenės ant balto chalato krūtinės išsitraukė rašiklį.

– Vardas, pavardė?

– Džeidė Elizabet Speri.

– Amžius?

– Aštuoniolika.

– Gimimo data?

Gydytojas įrašė reikiamus duomenis oficialios formos langeliuose; tada, kaip ir buvo perspėjęs, ėmė uždavinėti nepatogius klausimus.

– Kada paskutinį kartą jums buvo mėnesinės?

– Neatmenu.

– Man reikia žinoti. Bent jau apytikriai.

Džeidė pasitrynė smilkinius ir susimąstė. Tada pasakė tikėtiną datą. Gydytojas užrašė.

– Ar sergate venerinėmis ligomis?

Šis klausimas pribloškė Džeidę.

– Atsiprašau?

– Ar esate sirgusi venerinėmis ligomis arba turėjusi lytinių santykių su jomis užsikrėtusiu asmeniu?

Džeidė pratrūko pykčiu:

– Iki šio vakaro buvau skaisti!

Tą akimirką ji suprato, kad šįvakar prarado nekaltybę daugiau negu viena prasme.

– Suprantu. Gerai, – gydytojas tai įrašė ligos istorijoje. – Ar vyras...

– Vyrai. Aš jau sakiau slaugytojai, kad jų buvo trys. Ar slaugytoja jums nepasakė?

– Atleiskite, ne. Trys?

– Trys.

– Ar kiekvienas jų į jus įsiskverbė?

Džeidė prikando drebančią apatinę lūpą.

– Taip.

– Esate tikra?

– Taip!

– Visi trys išleido sėklą?

Džeidė vėl vos nepravimo. Nurijusi didžiulį karčios tulžies gniutulą mergina sušvokštė:

– Taip.

– Ar esate tikra, panele Speri? – skeptiškai paklausė gydytojas. – Noriu pasakyti, kad jeigu buvote skaisti, galėjote ir nesuprasti.

Džeidė dėbtelėjo į gydytoją, bet neturėjo jėgų ilgai pykti. Sugniuždyta ji nusvarino pečius.

– Tai padarė... visi trys.

Gydytojas paleido antgalį, šis nukrito ant ligos istorijos, ir įsikišo rašiklį į kišenę. Iškišęs galvą pro širmą pasikvietė į pagalbą slaugytoją. Ši padėjo Džeidei atsigulti, paskui įstatė jos kojas į šaltas metalines kilpas. Gydytojas užsimovė gumines pirštines ir timptelėjo jas prie riešų. Tada atsisėdo ant žemos kėdutės apžiūros stalo gale ir nukreipė akinamai ryškią šviesą. Gydytojas palietė nubrozdintas merginos šlaunis ir praskėtė plačiau. Džeidė pasipiktinusi tyliai aiktelėjo.

– Panele Speri, perspėjau, kad teks šiek tiek pakentėti. Pasistengsiu, kad neskaudėtų.

Kai gydytojas pakėlė galvą iš jos tarpukojo Džeidė nepajėgė pažvelgti jam į akis. Džeidė tvirtai užsimerkė ir pajuto, kaip gydytojas į ją įkiša kažką kietą, šaltą ir grasų. Ji įsikibo į dengto stalo kraštus.

– Pamėginkite atsipalaiduoti. Jūs pasielgėte teisingai. Labai gerai, kad neparbėgote namo ir prieš atvykdama čia neišsimaudėte po dušu.

Visiškai apsinuoginusi prieš gydytoją ir slaugytoją Džeidė nepajėgė pratarti nė žodžio. Jos oda palietus buvo šalta ir lipni, bet iš drovumo įkaito kraujagyslės. Galvoje dunksėjo, ausyse aidėjo širdies dūžiai.

– Galėtumėte juos atpažinti?

– Žinoma, galėčiau.

– Ką gi, bent tai gerai. Jiems teks už tai atsakyti. Žinoma, jeigu jums pakaks tvirtybės ir prieš teismo posėdį neatsiimsite kaltinimų.

– Man pakaks tvirtybės, – iškošė Džeidė pro sukąstus dantis.

– Na štai, baigiau. Dar apžiūrėsiu gaktos plaukus. Ne visi jie jūsų. Kelis paimsiu ir perduosiu į laboratoriją.

Džeidė susirietė ir buvo užsimerkusi tol, kol pajuto, kad slaugytoja iškelia jos kojas iš kilpų ir padeda atsisėsti. Gydytojas apelsinmedžio pagaliuku paėmė mėginius iš jos panagių, tada nusimovė pirštines ir numetė jas į šiukšlių dėžę.

– Dabar pasėdėkite prieš širmą, – paprašė gydytojas ir paėmė polaroidą. Tada paliepė slaugytojai padėti merginai pasitaisyti chalatą.

Kelias minutes Džeidė buvo fotografuojama iš priekio ir nugaros. Nors Džeidė vilkėjo chalatą, bet jautėsi kaip nuoga. Gydytojas nufotografavo jos veidą, pečius, krūtis, pilvą, šlaunis, sėdmenis, visas kūno vietas, kuriose buvo įdrėskimų arba mėlynių. Jų buvo nedaug. Nilas šiuo atžvilgiu buvo atsargus.

– Iš kur tie įdrėskimai ant rankų ir kelių?

Džeidė papurtė galvą.

– Jie atsirado vėliau, kai ropojau plentu.

– Gerai. Surašysiu pranešimą ir nunešiu mėginius į laboratoriją. Tokiu vėlyvu metu ten nieko nebus, bet laboratorija rytą juos tuoj pat ištirs. Duosime jums operacinės pižamą, nes jūsų drabužius irgi atiduosime laboratorijai.

Džeidė linktelėjo.

– Ačiū.

Gydytojas pasiėmė įkalčius ir išskubėjo.

– Eime su manim, brangute.

Slaugytoja atitraukė širmą ir nužingsniavo prie durų.

Džeidė stovėjo dvejodama ir nesąmoningai tampydama trumpą chalatą.

– Šitaip apsivilkusi? Chalatas vos dengia man užpakalį.

– Čia ligoninė. Niekas nekreips dėmesio.

Džeidė pagalvojo, kad valytojas atkreips dėmesį. Tačiau, regis, kitos išeities nėra. Paskui slaugytoją ji išsekė į koridorių ir tipeno mažais žingsneliais, kad neprasiskleistų chalatas.

– Tau pasisekė, kad daktaras Harvis atvyko iš didelio miesto ligoninės. Jis žino, ką reikia daryti, – paaiškino slaugytoja.

Jos abi pro besisukančias duris su užrašu „Tik ligoninės personalui“ įžengė į didelį poilsio kambarį, jame kelios slaugytojos gėrė kavą ir kramsnojo užkandžius iš prekybos automatų. Jos smalsiai nužvelgė Džeidę, pėdinančią savo slaugytojai iš paskos.

– Štai čia, – tarė slaugytoja praverdama duris į moterų persirengimo kambarį. – Rankšluosčius ir visa kita, ko tau reikia, rasi spintoje šalia dušo kabinos. Ten pat – ir vienkartinių makšties plovimo priemonių paketėlių.

Džeidė pamanė, kad slaugytoja galėtų kalbėti ir tyliau. Slaugės poilsio kambaryje spoksojo į ją.

– Niekada nesu plovusi makšties, – sušnibždėjo ji.

– Nieko ypatinga. Nurodymai parašyti ant dėžutės.

Džeidė įslinko pro duris. Kaip ir sakė moteris, viskas, ko reikia, buvo spintoje. Ji nusivilko ligoninės chalatą ir įlipo į

dušo kabiną. Laimė, vanduo buvo karštas. Džeidė tol suko čiaupą į karštąją pusę, kol vanduo ėmė plikinti. Tada pradėjo mėgautis geliančiomis, karštomis, kokias tik galėjo ištverti, čiurkšlėmis. Vanduo valė ir grynino. Džeidė norėjo nuo kūno nuplauti šlykščius skriaudėjų pėdsakus. Nustebo, kad taip ilgai išlaikė juos ant savo odos ir neprarado proto.

Išsimuilinusi tris sykius ji užkėlė vieną pėdą ant indo su skystu muilu ir išsiplovė tarpkojį. Jį taip skaudėjo, kad Džeidei iš akių pabiro ašaros, bet mergina tol gramdė, kol paraudo oda. Ji negrabiai pasinaudojo skysčiu makščiai plauti ir apsidžiaugė tai padariusi. Galiausiai Džeidė šampūnu išsitrinko galvą, kad išplautų prilipusį dumblą, ir kelis sykius karštu vandeniu praskalavo burną.

Išsimaudžiusi pasijuto geriau, nors žinojo, kad jau niekada nesijaus visiškai švari. Džeidė buvo suteršta – psichiškai, fiziškai ir emociškai. Ji jau niekada nebus tokia, kokia buvo. Ši mintis ir kėlė nerimą, ir siutino.

Džeidė nusišluostė ir susupo plaukus į šiurkštų rankšluostį. Ant viršutinės spintos lentynos gulėjo dvi sulankstytos žalios pižamos. Antroji paimta pižama jai tiko. Popierinius antbačius reikėjo užsimauti ant batelių, bet Džeidė juos užsirišo ant basų kojų.

Ji baikščiai pravėrė duris ir apžvelgė poilsio kambarį. Jos slaugytoja viena sėdėjo ant sofos ir per televiziją žiūrėjo pokalbių laidą. Išvydusi Džeidę ji pakilo.

– Gal ko nors nori? Kolos? Kavos?

– Ne, ačiū.

– Man paskambino iš registratūros. Atvyko šerifo pavaduotojas ir nori pasikalbėti su tavimi.

– Esu pasirengusi.

Einant grindimis antbačiai šlamėjo. Kai Džeidė ir slaugytoja prisiartino prie skubios pagalbos skyriaus registratūros, šerifo pavaduotojas šnekučiavosi su valytoju ir daktaru Harviu. Teisėsaugos pareigūnas nusismaukė skrybėlę ant pakaušio, atsistojo valdinga poza ir įtariai pažvelgė į Džeidę.

– Panelė Speri?

– Taip.

– Prašom sėsti štai čia.

Džeidė nedrąsiai atsisėdo ant levandų spalvos vinilinės sofos. Šerifo pavaduotojas klestelėjo į kėdę priešais merginą. Daktaras Harvis liko stovėti prie sofos galo. Šerifo pavaduotojas, ne ką vyresnis už gydytoją, iš savo uniforminio švarko kišenės išsitraukė nedidelį spirale įrištą bloknotą.

– Pasak daktaro Harvio, jūs tvirtinate, jog šįvakar buvote išžaginta.

Apstulbusi Džeidė pažvelgė į abu vyrus.

– Kodėl visi be paliovos kartoja, kad aš „tvirtinu" arba „sakau", jog buvau išžaginta. Nejau manote, kad meluoju?

– Palaukite. Niekas jūsų neapkaltino melagyste. Tiesiog mėginu išsiaiškinti, kas įvyko. Nusiraminkite, gerai?

Džeidė susitvardė. Tai buvo nelengva. Ji turėjo pasitelkti visas savitvardos atsargas, kad neimtų šaukti. Valytojas ir slaugytojos vėl susibūrė netoliese aplink rašomąjį stalą. Džeidė nelaikė savęs paranoike už tai, kad spėjo, jog visi susispietusieji šnibždasi apie ją. Kartkartėmis kuris nors iš susibūrusiųjų dirstelėdavo jos pusėn, paskui skubiai nusukdavo žvilgsnį į šalį ir tęsdavo slapukišką pokalbį.

– Jūsų vardas ir pavardė? – paklausė šerifo pavaduotojas.

Džeidei ėmė tavaruoti akyse. Ji suprato, kad tvenkiasi ašaros.

– Aš buvau išžaginta, – pabrėždama žodžius tarė ji. – Mano žagintojai vaikštinėja laisvėje, o aš esu žeminama ir įžeidinėjama, – ji trūkčiojamai įkvėpė. – Jau pasakiau gydytojui savo vardą, pavardę, adresą, gimimo datą ir taip toliau. Gal jums derėtų paklausti, kas man nutiko šįvakar ir kas įvykdė nusikaltimą?

– Viskam ateis laikas, – atsakė šerifo padėjėjas. Jam Džeidės ašaros nepadarė jokio įspūdžio. – Vykdau standartinę policijos procedūrą reaguodamas į šį skundą. Panele, jeigu byla pateks į teismą, tikriausiai nenorite, kad advokatai kabinėtųsi prie formalumų?

– Verčiau atsakykite į jo klausimus, panele Speri, – tyliai ir mandagiai patarė gydytojas. – Šitaip bus greičiau. Gal atnešti jums ko nors atsigerti?

– Ne, ačiū.

– Jei norite, galiu duoti raminamųjų.

Džeidė ryžtingai papurtė galvą. Vėl nukreipusi dėmesį į šerifo pavaduotoją ji abejingai atsakė į standartinius klausimus.

– Dabar apie šį vakarą, – atsikosėjęs tarė šerifo pavaduotojas. – Daktarui Harviui sakėte, kad jus užpuolė ir išžagino trys vyrai.

– Taip.

– Jie buvo ginkluoti?

– Ne.

– Ne? Jie nebuvo į jus nukreipę pistoleto ar kito ginklo?

– Jie įveikė mane ir laikė prispaudę prie žemės.

– Hmm. Ar jie visi buvo į jus įsiskverbę?

– Tai yra parašyta mano ataskaitoje, pavaduotojau, – paslaugiai įsiterpė gydytojas.

– Aš vykdau apklausą, daktare, ačiū. Atsakykite į mano klausimą, panele Speri.

– Taip, – atsakė Džeidė, – jie visi... įsiskverbė... ir užbaigė aktą.

– Ar buvote išžaginta per išeinamąją angą?

– Ne, nebuvo, – vėl įsiterpė gydytojas, nes klausimas taip apstulbino Džeidę, kad ji prarado žadą.

– Ar buvote verčiama užsiimti oraliniu seksu?

Džeidė papurtė ir iš lėto nuleido galvą.

– Ne.

– Kur jūs tariamai buvote užpulta?

Tariamai? Šis žodis suerzino Džeidę, bet ji atsakė į klausimą.

– Prie kanalo, šalia pakrantės greitkelio. Nemanau, kad tas šalutinis kelias kaip nors vadinasi. Tai tik suplūktas takas. Galiu nuvesti tiesiai prie jo. Ten galėtume rasti kai ką iš mano aprangos, nebent užpuolikai viską paėmė.

– Ar galėtumėte policijos departamentui apibūdinti tariamus užpuolikus?

– Galiu kur kas daugiau, pavaduotojau. Galiu pasakyti jų pavardes.

– Jūs žinote jų pavardes?

– Taip, žinoma.

– Ką gi, tai mums bus didelis palengvinimas. Rėžkite.

Šerifo pavaduotojas nekantriai įrėmė pieštuką į bloknotą.

– Lamaras Grifitas.

Pieštukas triukšmingai krebždėjo per popierių. Tada, iš nuostabos pakreipęs galvą į šoną, šerifo pavaduotojas perskaitė tik ką užrašytą pavardę. Jis pažvelgė į Džeidę.

– Mairadžeinės Grifit sūnus?

– Lamaras Grifitas, – tvirtai pakartojo mergina. – Nilas Pačetas, – pavaduotojo veidas išblyško. Jis nervingai aplaižė lūpas. – Ir Hačas Džolis.

Kelias akimirkas pareigūnas spoksojo į merginą. Paskui palinko į priekį ir beveik liesdamas Džeidės veidą nosimi sušnibždėjo:

– Jūs iš manęs šaipotės, tiesa?

Džeidė pagriebė iš jo rankų bloknotą, pieštuką ir liniuotame popieriuje didžiosiomis spausdintinėmis raidėmis parašė tris pavardes. Baksnodama į užrašą pieštuku ji sušuko:

– Štai mane išžaginusių vyrų pavardės. Jūsų pareiga pasirūpinti, kad jie būtų suimti ir įgrūsti į kalėjimą.

Šerifo pavaduotojas sunkiai nurijo seilę ir pažvelgė į gydytoją tarsi ieškotų pagalbos.

– Panele, e, e...

– *Speri!* – suriko Džeidė.

– Panele Speri, jūs tikriausiai kalbate nerimtai.

– Kaip tik kalbu labai rimtai.

– Jūs kažką supainiojote.

– Nilas, Hačas ir Lamaras pagrobė mane iš draugės automobilio, nusivežė į nuošalią vietelę ir visi trys mane išžagino. Paskui jie mane ten paliko, – Džeidė pašoko. – Kodėl sėdite

nieko neveikdamas ir nutaisęs kvailą veidą? Sužinokite, kas nutiko Donai Di. Sučiupkite tuos vaikinus! Uždėkite jiems antrankius! Įgrūskite juos į kalėjimą!

– Panele Speri, – gydytojas paėmė ją už rankos, vėl nuvedė prie sofos ir davė ženklą slaugytojai. – Gal vis dėlto atneškite jai raminamųjų.

– Aš jų negersiu, – išpyškino Džeidė nusipurtydama gydytojo ranką. Tada tarė šerifo pavaduotojui: – Jeigu nepajėgiate sulaikyti trijų nusikaltėlių, paskambinkite tam, kuris pajėgs.

– Nesąmonės, panele. Jūs tik ką mano viršininko sūnų pavadinote žagintoju.

– Teisingai. Hačas prievartavo antras. Jis buvo šiurkščiausias. Ir stambiausias. Jis vos manęs nesutraiškė.

Džeidė nejučia taip tvirtai suspaudė kumščius, kad net ėmė skaudėti. Pažvelgusi į nutrintus delnus ji išvydo įsispaudusius keturis pusmėnulius.

– Gal verčiau paskambinkite šerifui, – patarė gydytojas.

– Dieve švenčiausias, – suaimanavo pavaduotojas nenoriai stodamasis. – Manęs tai visai nedžiugina. Kils tikra velniava, kai šerifui Džoliui pasakysiu, kad jo ir Ivano Pačeto sūnūs kaltinami išžaginimu.

Po valandos Džeidė sėdėjo viena apklausų kambaryje. Jame dvokė užsisenėjusiais tabako dūmais ir nerimo prakaitu. Šerifo pavaduotojas ją iš ligoninės nuvežė tiesiai į teismo rūmus ir uždarė į kambariuką, tarsi norėdamas nusiplauti rankas nuo šio bjauraus reikalo.

Džeidė buvo įsitikinusi, kad, kol viskas baigsis, reikalai taps dar bjauresni. Teisinis procesas bus skausmingas, bet užgauliojimai, kuriuos Džeidei teks patirti, bus dar skausmingesni. Kaip ji papasakos Gariui?

Dabar apie tai nepajėgė galvoti, nes bijojo išprotėsianti. Pirmiausia reikia spręsti neatidėliotinus dalykus – pavyzdžiui, sužinoti, kas nutiko Donai Di. Džeidė baiminosi dėl

draugės saugumo. Gal vaikinai, palikę ją, grįžo ir tą patį padarė Donai Di. Galbūt kaip tik toks ir buvo Nilo sumanymas – atskirti drauges ir padaryti jas visiškai bejėges. Galbūt Dona Di yra stipriai sužalota ir guli be sąmonės kur nors palei greitkelį. O gal ji negyva.

Neramias merginos mintis pertraukė į kambarį įėjęs šerifas Fricas Džolis. Jis vilkėjo ne uniformą, o mėlynus džinsus ir ant flanelinės pižamos palaidinės užmestą maskuojamąją medžioklinę striukę. Matyt, šerifą prikėlė iš lovos. Iš jo smakro ir skruostų styrojo rusvos žandenos.

– Labas vakaras, Džeide.

– Sveiki, šerifai Džoli.

Mergina parduotuvėje jam dažnai parduodavo kramtomojo tabako. Jie visada bendravo bičiuliškai. Dabar stambaus sudėjimo šerifas klestelėjo kėdėn priešais Džeidę ir įsirėmė delnais į subraižytą juos skiriantį stalą.

– Kaip suprantu, šįvakar prisivirei košės.

– Aš košės neprisiviriau, šerife Džoli.

– Papasakok.

– Gal palaukime, kol čia atvyks mano mama? – Džeidė nenorėjo daugiau negu vieną sykį kartoti pasakojimą. – Ligoninės gydytojas pažadėjo jai paskambinti ir pasakyti, kad susitiktų su manimi čia.

Šerifo pavaduotojas neleido Džeidei paskambinti pačiai.

– Velta jau yra operatyvinės grupės kambaryje ir nekantrauja, – atsakė šerifas. – Tačiau aš norėčiau išgirsti tavo pasakojimą anksčiau, negu čia atvesime tavo mamą.

– Kodėl mane uždarėte apklausų kambaryje?

– Nes jis patogus, ir čia nėra pašalinių ausų.

Mergina nepatikliai pažvelgė į šerifą.

– Aš nieko neleistino nepadariau.

– Niekas ir nesako, kad padarei. Kas atsitiko?

Šerifas žvilgsniu įveikė Džeidę. Ji nuleido akis į stipriai sunertus delnus ir giliai įkvėpė.

– Kai Donai Di baigėsi benzinas, prie mūsų privažiavo Nilas, Lamaras ir Hačas. Jie mane jėga išsivežė Nilo automobiliu. Vaikinai nugabeno mane į tą vietą, kur ankstyvą popietę gėrė alų, žvejojo, ir... – Džeidė pakėlė akis ir pažvelgė į šerifą. – Jie mane paeiliui išžagino.

Šerifas ilgai žiūrėjo į merginą netardamas nė žodžio.

– Bijau, kad Dona Di irgi sužalota, – pridūrė Džeidė.

– Pavaduotojas man sakė, kad klausinėjai apie ją. Paskambinau Donai Di į namus. Ji namie. Jai nieko bloga neatsitiko.

Džeidė su palengvėjimu atsikvėpė.

– Ačiū Dievui.

Šerifas vėl prabilo tyliu ir pasitikėjimą skatinančiu balsu:

– Tu pateikei gana rimtą kaltinimą vaikinams, Džeide.

– Išžaginimas – rimtas nusikaltimas.

– Man sunku patikėti, kad jie galėtų iškrėsti ką nors panašaus.

– Man irgi buvo sunku patikėti. Tokiu metu vakar nė nebūčiau pagalvojusi, jog tai apskritai įmanoma.

– Ką gi, – atsiduso šerifas, – papasakok viską, kaip buvo.

Ketvirtas skyrius

Nilo kambarys vis dar skendėjo tamsoje, kai tėvas įsiveržė triukšmingai atverdamas duris. Ivanas išsyk priėjo prie lovos, nutraukė antklodę ir stipriai smogė delnu Nilui per nuogą užpakalį.

– Ak, tu šunsnuki!

Nilas nusirito į kitą lovos pusę ir pašoko. Tėvas ir sūnus stovėjo vienas prieš kitą skirtingose lovos pusėse. Nilas buvo nuogas. Ivanas mūvėjo trumpikes ir vilkėjo senamadiškus berankovius baltus medvilninius marškinėlius. Jo pasišiaušę žili plaukai styrojo ant galvos į visas puses. Tačiau tėvas neatrodė juokingai. Jo rūstus žvilgsnis buvo grėsmingas.

– Kokio velnio nori? – paklausė Nilas rankomis įsiremdamas į siaurus klubus.

Vaikinas buvo pasišiaušęs, mieguistas ir paniuręs. Už puikų tvirtą kūną jis labiau turėjo būti dėkingas genams negu mankštinimuisi. Šis kūnas sporto salėse rodydavo puikius rezultatus, bet Nilas per daug nesistengdavo, nebent verčiamas būtinybės. Vaikinas manė, kad jam tiesiog priklauso turėti liekną, tvirtą kūną.

– Man tik paskambino Fricas, – tarė sūnui Ivanas.

– Na, ir kas? Dabar vidurnaktis. Aš grįžtu į lovą.

– Nė velnio!

Nilas buvo beveik palietęs galva pagalvę, kai Ivanas sugriebė jį už plaukų ir pakėlė. Tėvas spyrė sūnui į užpakalį. Nilas

svirduliuodamas atsitrenkė į sieną. Vaikinas atsigręžė ir atstatė kumščius pasiruošęs kautis.

– Ar šįvakar išprievartavai merginą?

Nilas kaipmat nuleido kumščius.

– Nė velnio nesuprantu, apie ką kalbi.

– Kalbu apie Džeidę Speri, kuri dabar yra teismo rūmuose ir kaltina tave ją išprievartavus. Štai apie ką kalbu, – Ivanas griežtai bedė smiliumi sūnui į krūtinę. – Verčiau pasakyk man visą tiesą, vaikine, – suriaumojo Ivanas tokiu balsu, kad būtų prižadinęs net numirėlį.

Nilo žvilgsnis lakstė po prieblandoje skendintį miegamąjį, trumpai sustodamas prie kelių daiktų, kol galiausiai įsmigo į persikreipusį Ivano veidą.

– Jeigu tvirtina buvusi išprievartauta, pasiutusiai meluoja.

– Vadinasi, žinai, apie ką aš kalbu, tu, mažas niekingas šunsnuki!

– Aš nemeluoju! – sušuko Nilas. – Hačas, Lamaras ir aš paėmėme ją kartu su mumis pažvejoti. Išgėrėme alaus. Pajuokavome. Ji pasidarė draugiška – noriu pasakyti, *labai* draugiška, tėti. Ji pati paprašė ir gavo tai, ko norėjo.

Ivanas deginte degino sūnų akimis, kuriose, tarsi stiklo šukėse, atsispindėjo brėkštanti aušra.

– Niekai. Toji Sperių mergina nėra baltaodė kekšė. Ji neatplėšiamai prilipusi prie to Parkerio. Ko ji galėtų norėti iš jūsų, trijų pajuokos vertų menkystų?

Nilas patyliukais nusikeikė ir suleido pirštus į plaukus.

– Sakau tau, tėti, ji pati paprašė. Ji tik vaidina, kad yra įsimylėjusi Parkerį, ir tiek, bet, vos tik pasitaiko proga, vizgina prieš mane uodegą. O kai pasirodo jos vaikinas, Džeidė vėl pasipučia ir elgiasi su manimi tarsi su šunies šūdo krūva, į kurią įlipo. Manai, aš ketinu taikstytis su tokiomis nesąmonėmis? Po velnių, ne! Vakar vakare nusprendžiau leisti jai patirti tikro vyro skonį. Jeigu ji nori tai vadinti išprievartavimu, jos reikalas.

– Taip, po velnių! – Ivanas stebėtinai kantriai klausėsi Nilo aiškinimo. – Dabar tai ne tik jos reikalas. Ji įpainiojo šerifą. Ir mane.

Nilas tingiai pasikasė tarpkojį.

– Ką žadi daryti?

– Visiškai nieko.

– Kaip tai?

Nilo pasipūtimas ėmė bliūkšti.

– Nieko nedarysiu tol, kol nusižeminsi ir papasakosi, kas įvyko. Tu išprievartavai tą merginą?

Nilas įsitempęs gūžtelėjo pečiais.

– Teko būti šiurkštokam, – ir skubiai pridūrė: – Tačiau žinau, kad ji to norėjo.

– O kaip Hačas su Lamaru?

– Jie irgi norėjo pasismaginti, – išsiviepė vaikinas. – Aš nesavanaudis.

Ivanas už tokį įžūlumą vos susilaikė nevožęs sūnui atžagaria ranka, bet nusprendė neeikvoti jėgų ir nuleido ranką.

– Galiu suprasti, kad tai padarė Hačas. Tačiau neįsivaizduoju, kaip tas Mairadžeinės bukagalvis įsispraudė merginai į tarpkojį.

– Lamarą teko pakurstyti, bet jam viskas gerai pavyko.

Pasigirdo beldimas į duris. Tėvas ir sūnus atsigręžę išvydo ant slenksčio tarnaitę Eulą.

– Ar jau norėsite rytinės kavos, pone Pačetai?

– Ne! – amtelėjo Ivanas. – Kai norėsiu kavos, pasakysiu.

– Taip, pone, aš tik paklausiau.

Tarnaitė nuėjo. Kurį laiką Ivanas spoksojo į tuščią tarpdurį, paskui tarė Nilui:

– Kodėl nenuvažiavai į nigerių kvartalą ir neišsirinkai merginos, kuri laikytų savo sterblę užčiauptą? Kodėl tau reikėjo ištratinti tą Speri?

– Ji to nusipelnė, štai kodėl.

– Viešpatie, na ir velniava.

Nilas abejingai priėjo prie lovos ir užsimovė džinsus, kuriuos vakar vakare buvo numetęs ant lovos paminos.

– Ką ketini daryti, tėti?

– Dar nežinau. Leisk pagalvoti, – Ivanas ėmė žingsniuoti palei lovą. – Žinai, kad tave galėtų ilgam pasodinti, jeigu būsi nuteistas už išprievartavimą?

– Na, tai nesąmonė, – sumikčiojo Nilas. – Šūdniekis. Negalima uždaryti į kalėjimą vyruko už tai, kad jis išdulkino merginą, kurią jau velniškai seniai reikėjo išdulkinti.

– Aš tai žinau. Tu irgi, – atsakė Ivanas. – Tiesiog privalėsime pasirūpinti, kad visi taip manytų.

– Na, aš nė velnio neketinu sėsti į kalėjimą. Ten nigeriai dulkina baltaodžius vaikinus per subinę. Privalai ko nors griebtis, tėti.

– Nutilk ir leisk man pagalvoti! – suriko Ivanas. Netikėtai jis skėlė sūnui smarkų antausį. – Ak tu, šlykštus šunsnuki! Sugadinai man dieną.

Džeidė priglaudė galvą prie rankų, sudėtų ant stalo apklausų kambaryje. Jai peršėjo akis, tarsi į jas būtų pribirę smėlio. Mergina teismo rūmuose buvo laikoma visą naktį. Jai buvo leista tik kartą nueiti į tualetą, bet šerifo pavaduotojas palydėjo pirmyn ir atgal. Džeidė jautėsi tarsi būtų suimta, nors, jos supratimu, niekas nesirengė sučiupti užpuolikų.

Džeidė dusyk kuo smulkiau papasakojo savo istoriją šerifui Džoliui. Pasakodama antrą kartą ji nepakeitė nė žodelio, palyginti su pirmuoju liudijimu. Puiki merginos atmintis visada labai praversdavo mokykloje. Šįvakar ji pasitelkė atmintį, kad tiksliai papasakotų, kaip vyko grupinis išžaginimas. Kad ir kokios nemalonios buvo smulkmenos, Džeidė jų negražino.

Šerifas, nors ir neužgauliai, stengėsi ją supainioti.

– Džeide, kai aš neseniai išvažiavau, Hačas buvo namie.

– Nenumanau, kur jis yra dabar, tik žinau, kur Hačas buvo ir ką veikė šįvakar maždaug septintą valandą.

– Tu tvirtini, kad tada tai ir įvyko?

– *Kaip tik tada* tai įvyko. Tuo metu Hačo nebuvo namie, tiesa?

– Jis parvažiavo apie devintą ir sakė, kad buvo su Nilu bei Lamaru.

– Teisybė. Ir jie mane išžagino.

Fricas stambiu delnu persibraukė įraudusį veidą įtempdamas apdribusią odą.

– Kaip paaiškinsi, ką veikei tarp septintos valandos, kada tave tariamai išžagino, ir to laiko, kai atvykai į ligoninę? Tai buvo... – jis dirstelėjo į pavaduotojo bloknotą. – Į ligoninę tu atvažiavai vienuoliktą trisdešimt keturios.

– Kai jie mane paliko, ilgai gulėjau. Paskui nuropojau iki greitkelio. Kai man už nugaros pasirodė automobilis...

– Regis, sakei, tai buvo pikapas.

– Teisybė, taip sakiau. Tačiau iš pradžių maniau, kad tai Nilo automobilis. Mane apėmė panika ir aš mėginau pasislėpti griovyje. Juodaodis vyras prikalbino mane išlįsti iš griovio ir sėsti į jo sunkvežimuką. Jis mane atvežė į ligoninę.

– Jis tau nepasakė savo pavardės?

– Ne.

– Ir negalėtum jo apibūdinti?

– Buvo tamsu. Žinau tik tiek, kad jis buvo su skrybėle ir vilkėjo kombinezoną.

– Šitaip gali atrodyti bet kuris vyras Pietuose. Keista, kodėl jis neužėjo kartu su tavimi į ligoninę, jeigu buvo toks paslaugus. Kodėl jis tiesiog išnyko kaip dūmas?

– Jeigu jūs būtumėte iš čia kilęs juodaodis ir vežtumėte į skubios pagalbos skyrių merginą, kuri buvo išžaginta, ar jūs lūkuriuotumėte, šerifai Džoli?

Šerifas iš mandagumo apsimetė susikrimtęs. Paskui tarė:

– Kai kurios baltaodės moterys verčiau mirtų, negu leistųsi išžaginamos juodaodžio.

Džeidė pakilo nuo kėdės, apėjo aplink, įsikibo į viršutinį skersinį ir atsistojo prieš kitoje stalo pusėje sėdintį šerifą.

– Manote, kad mane pagriebė ir išžagino juodaodis, o aš noriu jūsų sūnų ir du jo draugus paversti atpirkimo ožiais? Tokia jūsų versija?

– Privalau išnagrinėti visas galimybes, Džeide. Ypač kai mano sūnus yra kaltinamas padaręs sunkų nusikaltimą.

– Ką gi, tai kodėl užuot kankinęs mane nepaklausiate savo sūnaus?

– Ketinu tą padaryti.

Netrukus po šio pokalbio šerifas leido užeiti Džeidės motinai. Velta visada kruopščiai rūpinosi savo išvaizda, tad Džeidė apstulbo išvydusi motiną netvarkingą ir susivėlusią. Ji įsiveržė į apklausų kambarį vos neparversdama šerifo.

– Džeide! Kas atsitiko? Niekas man nieko nesako. Kur tu buvai?

Šiuo metu Džeidė mažiausiai norėjo būti klausinėjama. Mergina troško, kad ją apkabintų ir guostų, kad be išlygų pritartų. Tačiau motina reikalavo atsakymų. Džeidė spėjo, kad motina dėta elgtųsi taip pat, bet dėl to nė kiek nepalengvėjo.

Džeidės pasakojimo Velta išklausė bejausmiu veidu. Kurį laiką ji sutrikusi spoksojo, paskui abejingai paklausė:

– Išžaginta?

– Taip, mama.

Velta negrabiai atkišo ranką ir nubraukė neklusniomis bangomis prie dukters veido prilipusių plaukų sruogas.

– Kas tai padarė?

Kai Džeidė papasakojo, Velta staigiai atitraukė ranką, tarsi dukters plaukai būtų nutrenkę ją elektra.

– Tai... tai beprotybė, Džeide. Tu šiuos vaikinus pažinojai visą gyvenimą. Jie negalėtų šitaip pasielgti.

– Tačiau pasielgė, mama, – merginos akys prisipildė ašarų. – Nejaugi tu manimi netiki?

– Žinoma, Džeide. Žinoma, tikiu tavimi.

Džeidė taip nemanė, bet neturėjo nei jėgų, nei noro priekaištauti. Šerifui pageidaujant ji dar kartą viską papasakojo savo motinai. Kai mergina baigė pasakoti, šerifas išėjo pažadėjęs grįžti.

Likusios vienos dukra ir motina viena kitai nieko reikšmingo nepasakė. Velta paklausė, kaip duktė jaučiasi, ir Džeidė tiesiog atsakė „gerai“, nes klausimas buvo absurdiškas. Velta daugiau nepalietė dukters.

Auštant pasirodė šerifo pavaduotojas ir pasiūlė Veltai puodelį šviežios kavos. Džeidė paprašė limonado, kad sudrėkintų skaudančią gerklę. Ryti iš dalies buvo skausminga dėl nepralietų ašarų, šios susitvenkė gerklėje.

Staiga apklausų kambario durys plačiai atsivėrė ir Džeidė pakėlė galvą, ji suprato, kad nuo išsekimo buvo užsnūdusi. Mergina tyliai ir baimingai sušuko, kai pro duris pirmas įėjo Nilas Pačetas.

Ji ėmė negiliai ir trūkčiojamai kvėpuoti, tarsi būtų bėgusi.

– Ką jis čia veikia?

Paskui Nilą įžengė Ivanas Pačetas ir šerifas Džolis.

– Jūs švaistotės rimtais žodžiais, panele, – kreipėsi į Džeidę Ivanas. – Kai Fricas man paskambino ir pasakė, kas vyksta, aš pareikalavau, kad jūs mano sūnui pareikštumėte kaltinimus į akis. Sveika, Velta.

Džeidės motina, išvydusi Ivaną, reagavo panašiai kaip Džeidė, pamačiusi Nilą.

– Sveikas, Ivanai.

– Šiedu jaunuoliai šįryt sukėlė tikrą erzelynę, ar ne?

– Taip.

– Aš nieko nesukėliau! – pareiškė Džeidė prieštaraudama Ivano ketinimams paversti jos motiną sąjungininke prieš blogai besielgiančius vaikus. – Tai man buvo padaryta. Aš su tuo neturiu nieko bendra.

– Liaukis, Džeide, – įsikišo Nilas pagaliau kreipdamasis į merginą. – Dėl Dievo meilės, negi iš tiesų manai, kad kas nors patikės, jog buvai išprievartauta?

– Niekam nereikia tikėti mano žodžiais. Pakanka pažiūrėti į ligoninėje darytas nuotraukas. Laboratoriniai tyrimai patvirtins mano žodžius.

Vaikinas atsisėdo stalo kampe.

– Nesakau, kad to nebuvo, – ramiai tarė jis. – Tik teigiu, kad tu labai laisvai interpretuoji tai, kas įvyko.

– Visiškai ne!

Jeigu kėdės atkaltė būtų buvusi paslanki, Džeidė būtų pasitraukusi toliau nuo Nilo. Išvaizdus vaikinas Džeidei atrodė labai atgrasus.

– Gerai, visi nurimkite, – perėmė valdžią į savo rankas šerifas Džolis. – Nilai, prašau ateiti čia, – jis parodė į vietą prie sienos. – Ivanai, tu sėsk į tą kėdę.

Ivanas atsisėdo ir dirstelėjo į Veltą.

– Šiandien gausi mokamą išeiginę.

– Ačiū.

Džeidė sužaižaravo akimis į motiną įsiutusi už Ivanui Pačetui rodomą pagarbą.

– Dabar, Džeide, – tarė Fricas vėl atkreipdamas į save merginos dėmesį, – dar kartą papasakok savo istoriją Ivanui ir Nilui.

Šis prašymas atėmė Džeidei drąsą. Ji dvejojo, ar pajėgs Nilo ir jo tėvo akivaizdoje papasakoti intymias išžaginimo smulkmenas. Tačiau, kai byla pateks į teismą, jai reikės pasakoti dar didesnei auditorijai.

Ivanas ją atlaidžiai stebėjo, bet Džeidė nekaltame vyro žvilgsnyje pamatė slypinčią piktdžiugą. Nilas stovėjo atsirėmęs į sieną, sukryžiavęs rankas ant krūtinės. Vaikinas patenkintas šypsojosi.

– Taip, Džeide, norėčiau išgirsti, kaip aš tave išžaginau.

Pašaipus vaikino tonas suerzino Džeidę. Nilui nepavyks lengvai išsisukti dėl to, ką jai padarė, net jeigu šią bjaurią tiesą tektų pasakoti tūkstantį kartų.

Gurkštelėjusi drungno limonado, kurio anksčiau atnešė šerifo padėjėjas, Džeidė papasakojo visą istoriją nuo to, kaip Donai Di baigėsi benzinas, iki savo atvykimo į ligoninę.

– Dabar tik liko, – tyliai tarė, – surašyti mano liudijimus.

– Ar jau radote tą paslaptingą nigerį? – paklausė Frico Ivanas.

Šerifas papurtė galvą.

– Džeidė nenurodė nieko konkretaus, kas padėtų jį atpažinti.

– Hmm, – Ivano lūpas iškreipė pasitenkinimo šypsena.

– Jis iš tiesų buvo, – primygtinai tvirtino Džeidė. – Tokios būklės nebūčiau pajėgusi pėsčia ateiti į miestą.

– Kaip tik tai tėtis ir nori pasakyti, – įsiterpė Nilas. – Tavo „būklė" nebuvo tokia bloga, kaip nori mus įtikinti. Turėjai daug laiko grįžti pėsčia į miestą. Taip ir pasielgei. Eidama atgal sušalai kojas. Tikriausiai galvojai apie Parkerį ir apie tai, ką jis pamanys sužinojęs apie mūsų vakarėlį.

Džeidė pašoko nuo kėdės.

– Nedrįsk tarti jo vardo! Tu nevertas net jo puspadžio. Verčiau leisiuosi tavo išžaginama antrąsyk, negu sutiksiu, kad į tai būtų įpainiotas Garis.

– Džeide, dėl Dievo meilės, sėskis, – tramdė ją Velta sugriebdama už rankos ir įstumdama į kėdę.

Ivanas užsidegė cigarą, atsainiai pamojavęs užgesino degtuką ir numetė jį ant grindų.

– Nilai, tau nereikia atsakyti į jokius kaltinimus, – paaiškino šerifas Džolis.

– Aš nieko prieš. Ji meluoja.

– Ivanai, tu tikrai nenori paskambinti savo advokatui?

– Mes atsisakėme šios teisės, Fricai. Kam trukdyti jį taip anksti? Mes neturime ko slėpti. Klausk berniuko, ko tik, po velnių, panorėsi.

– Kas nutiko, kai jūs privažiavote prie Donos Di ir Džeidės? – kreipėsi į Nilą Fricas.

– Kaip ir pasakojo Džeidė, – atsakė vaikinas. – Mes pasiūlėme ją pavežti. Ji pati savo noru įlipo į mano automobilį. Ji net turėjo perlipti per priekinę sėdynę, kad kartu su Lamaru įsitaisytų gale.

– Tu jos nevertei lipti į automobilį?

– Po velnių, ne.

– Nesipriešinau todėl, kad maniau, jog važiuos ir Dona Di, – skubiai patikslino Džeidė. – Pamačiusi, kad vaikinai ketina ją palikti, mėginau sprukti, bet jie nei leido Donai Di įlipti, nei man išlipti.

Nilas nusijuokė.

– Mes tik pajuokavome. Tariamas pagrobimas, suprantate? Mes tiesiog išdykavome, – jis dėstė savo versiją. – Džeidė išlipo ir sėdėjo, o mes tuo metu gėrėme alų.

– Nebuvo kur eiti, – paaiškino mergina. – Kai tu tai pasakei ir aš suvokiau, ką ketini daryti, puoliau bėgti. Pasakyk jiems, Nilai. Žinai, kad tai tiesa. Aš mėginau nuo tavęs pabėgti.

– Nilai, ką tu jai pasakei? – paklausė Fricas.

– Pasakiau, kad mes ją išdulkinsime.

Velta prispaudė ranką prie krūtinės ir užsikėlė koją ant kojos. Ivanas užsitraukė cigarą. Fricas pasitrynė smilkinį.

– Tai patvirtina Džeidės pasakojimą.

– Kaip tik tada aš apsigręžiau ir pasileidau kelio link, – aiškino Džeidė. – Tačiau toli nenubėgau. Nilas sugriebė mane už plaukų ir parvertė ant žemės.

Vaikinas nejučiomis gūžtelėjo pečiais.

– Ji pasakė kažką panašaus į „Nė velnio“, bet juokėsi.

– Nieko panašaus nesakiau ir tikrai nesijuokiau, nes buvau apimta siaubo.

– Dėl trijų draugų? – nepatikliai prunkštelėjo Ivanas.

– Ji iš tiesų pasileido bėgti, – aiškino Nilas, – bet ne iš visų jėgų, tarsi norėdama, kad ją pagautume. Aš tikrai sugriebiau už plaukų. Mudu susistumdėme. Ji apsimestinai priešinosi – viskas buvo tik vaidyba.

– Melas, – dusliai sušnibždėjo Džeidė ir energingai papurtė galvą. – Melas. Jis mane mušė, nuplėšė mano... – staiga jai į galvą atėjo netikėta mintis. Mergina pažvelgė į Nilo dumblu išterliotus džinsus – vaikinas juos mūvėjo vakar vakare. – Jis nuplėšė man pėdkelnes, paskui kelnaites ir susigrūdo jas į džinsų kišenę. Patikrinkite jo kišenę.

– Nilai? – Fricas galva davė ženklą vaikinui parodyti, kas yra kišenėje.

Ivanas atsuko galvą ir per petį pažvelgė į Nilą, kai šis įkišo ranką į dešinę džinsų kišenę. Vaikinas ištraukė geltonas bikinio kelnaites. Jas atpažinusi Velta užsidengė burną slopindama iš nuostabos kilusią aimaną.

Nilas kupinomis gailesčio akimis spoksojo į Džeidę.

– Tu man jas liepei pasilikti kaip suvenyrą, brangioji. Atmeni? – tyliai tarė jis.

– Jis meluoja!

Džeidė pašoko nuo kėdės, apibėgo aplink stalą ir kėsinosi apdraskyti pašaipų vaikino veidą. Ją sulaikė Fricas, sugriebęs už liemens.

Prasivėrė durys, pro jas įkišo galvą šerifo pavaduotojas.

– Šerife, ar pas jus viskas gerai?

– Viskas puiku, – nuramino pavaduotoją Fricas.

– Šerife, hmm, dėl tų laboratorijos ataskaitų.

– Taip, norėčiau perskaityti oficialią ataskaitą, kai tik ji bus parengta.

– Kaip tik dėl to, šerife Džoli, – nervingai sumindžikavo pavaduotojas. – Kaip tik tai atėjau pranešti. Suteptus drabužius ir visa kita per klaidą išmetė. Visas panelės Speri įkalčių rinkinys šįryt buvo sudegintas ligoninės krematoriume.

Išgirdus šią žinią, Džeidę apleido jėgos. Suglebusi ji atsirėmė Fricui į ranką ir leidosi nuvedama atgal į kėdę. Skausmingai surikusi mergina sukniubo. Visi jos išžaginimo įkalčiai sunaikinti. Net jeigu skubios pagalbos skyriaus gydytojas liudytų jos naudai, jis tegalėtų pažymėti, kad mergina turėjo lytinių santykių ir kad jie, regis, buvo šiurkštūs. Per kryžminę apklausą gydytojo liudijimas būtų pripažintas niekiniu. Be to, gydytojas negalėtų atpažinti Džeidės užpuolikų.

Tai, kas buvo pasakyta šiame kambaryje, negalės būti panaudota kaip įrodymai teisme – net Nilo prisipažinimas, kad jis kūniškai pažino Džeidę. Jis galėtų visiškai pakeisti savo

pasakojimą ir neigti, kad apskritai yra susijęs su šiuo incidentu. Nuo šiol Džeidei teks vienai įrodinėti savo teisybę.

Tačiau pro juodos nevilties skraistę sušvito vilties spindulėlis. Džeidė staiga pakėlė galvą.

– Dona Di.

– Kas? – paklausė atsigręždamas į ją šerifas Džolis.

– Paskambinkite Donai Di. Ji patvirtins, kad aš priešinausi. Dona Di matė, kaip aš grūmiausi norėdama išlipti iš automobilio. Ji patvirtins, kad aš nuvažiavau su jais ne savo noru.

Fricas pažvelgė į laikrodį ir tarė savo pavaduotojui:

– Paskambink į Džo Monro namus. Pasistenk sugauti šią merginą, kol ji dar neišvažiavo į mokyklą. Pasakyk jai, kad užsuktų čia, bet neaiškink kodėl.

Pavaduotojas užsimaukšlino skrybėlę ir nėrė pro duris. Visi įsitaisė laukti. Velta paėmė nuo stalo Džeidės kelnaites ir įgrūdo į rankinę. Ivanas paprašė kavos, jos jam atnešė vergiškai nuolanki darbuotoja. Nilas išėjo iš kambario prekybos automate nusipirkti kolos. Kad jo nematytų, Džeidė padėjo galvą ant rankų ir užsimerkė.

Mergina labai norėjo miego. Ji norėjo nusimesti žalią operacinės pižamą ir kvailus antbačius. Džeidė norėjo susišukuoti ir išsivalyti dantis. Ji norėjo nuošaliai paverkti dėl to, ko negrąžinamai neteko – savo nekaltybės.

– Gari, Gari, – tyliai aimanavo Džeidė.

Vaikinas jos nekaltins, kad buvo išprievartauta, bet Džeidė buvo ne tokia naivi, kad tikėtų, jog tai neturės neigiamos įtakos jų santykiams. Galvoti apie tai, kiek pakenks, buvo labai skaudu, todėl Džeidė mėgino sutelkti dėmesį kitur.

– Ar seniai man dirbi, Velta? – išgirdo Džeidė Ivaną klausiant jos motinos.

Nilo tėvas vis dar papsėjo tą šlykštų cigarą. Nuo dūmų Džeidę supykino.

– Seniai.

– Būtų apmaudu, jeigu dėl šio nesusipratimo tektų išsiskirti.

Džeidė pažvelgė į Pačetą vyresnįjį.

– Nemėginkite jos bauginti, pone Pačetai. Tikiuosi, mano mama daugiau nė dienos nedirbs jūsų pasmirdusiame fabrike. Nenoriu pinigų, kuriuos ji ten uždirba, kad galėtų sumokėti už maistą ir mano drabužius.

Įprastai Džeidė su suaugusiaisiais šitaip niekada nekalbėdavo. Tačiau ji tapo žiauraus ir skausmingo išpuolio auka ir kaip bet kuris sužeistas žvėris kirto atgal.

Ivanas nukratė cigaro pelenus ant grindų. Rūsčiai smerkdamas jis suraukė kaktą.

– Patarčiau savo dukrai uždėti antsnukį, Velta. Ji tikra aštrialiežuvė.

Velta atsigręžė į Džeidę ir sušnibždėjo:

– Nutilk! Kodėl stengiesi dar labiau pabloginti padėtį?

Tuo metu šerifas Džolis į kambarį įvedė Doną Di. Ji baiminosi eiti į vidų. Tamsių merginos akių žvilgsnis šokinėjo nuo vieno veido prie kito. Galiausiai sustojo prie Džeidės.

– Kas čia dedasi? Kas atsitiko? Kodėl tu šitaip apsirengusi?

– Prašau užeiti į vidų, Dona Di.

Šerifas ją stumtelėjo ir pritraukė laisvą kėdę.

– Sėskis. Norime tau užduoti kelis klausimus.

– Apie ką? – merginos balsas iš baimės dėl nežinios virpėjo. – Kas atsitiko? Ar kas nors nužudytas?

– Nieko panašaus neįvyko, – atsakė Fricas stengdamasis nuraminti sudirgusią merginą. – Vakar vakare atsitiko bėda. Tu galėtum mums kai ką paaiškinti.

– Aš? Kokia bėda?

– Kažkas atsitiko po to, kai vakar vakare baigėsi tavo automobilio benzinas, – paaiškino šerifas.

– Aš sėkmingai grįžau namo.

– Tačiau Džeidė – ne.

Dona Di atsigręžė į Džeidę.

– Kas atsitiko? Atrodai siaubingai.

– Aš buvau išprievartauta.

Dona Di aiktelėjo. Mažos jos akutės išsiplėtė.

– Išprievartauta? O Dieve, Džeide, tikrai? *Išprievartauta?*

– Taip ji tvirtina, – su pietietišku akcentu nutęsė Nilas.

Dona Di staigiai atsigręžė į jį.

– Džeidė buvo su tavimi. Kaip ji galėjo būti išprievartauta?

– Jis tai padarė! Mane išprievartavo jis, Hačas ir Lamaras.

Doną Di apėmė siaubas.

– Hačas tave išprievartavo? – sušvokštė ji.

– Ji meluoja, – pareiškė Nilas.

– Nutilkite, – tarsi botago kirtis nuskambėjo šerifo Džolio balsas. – Visi. Tai mano sritis. Aš čia vadovauju ir uždavinėju klausimus.

Šerifas nutilo norėdamas įsitikinti, kad Džeidė ir Nilas sutramdyti, tada kreipėsi į Doną Di, ši tankiai mirksėdama spoksojo į Džeidę.

Džeidė stebėjo, kaip draugės tamsių akių žvilgsnis slenka jos susitaršiusiais plaukais, apdraskytomis rankomis ir ligoninės pižama.

– Išprievartavo? – be garso paklausė Dona Di arba bijodama šerifo, arba visiškai negalėdama patikėti.

Iš jaudulio Džeidės gerklėje įstrigo gumulas. Ji beviltiškai linktelėjo galvą.

– Dona Di, – kreipėsi šerifas, palaukęs, kol mergina vėl atkreips į jį dėmesį, – Džeidė tvirtina, kad vaikinai atvažiavo tuo metu, kai judvi buvote įstrigusios pakrantės greitkelyje. Tavo draugė teigia buvusi prikalbinta lipti į Nilo automobilį, bet paskui, kai paaiškėjo, kad tave ketina palikti, jai nebuvo leista išlipti. Džeidė sako, kad ji įnirtingai grūmėsi norėdama pasprukti iš automobilio. Ji teigia, kad rėkė ir spardė užpakalinį langą. Nilas tikina, kad visa tai buvo tik pokštas. Jis sako, kad Džeidė tai suprato. Žinau, kad negali liudyti apie tai, kas vyko vėliau, bet norėčiau išgirsti, kaip, tavo nuomone, vaikinai buvo nusiteikę, kai nusivežė Džeidę.

Ivanas palinko per stalą ir uždėjo delną Donai Di ant rankos:

– Suprask, mes neneigiame, kad vaikinai su ja pasilinksmino, – Dona Di pervėrė Džeidę aštriu žvilgsniu. – Jie visi tai

padarė paeiliui. Nilas dėl to prisipažino. Tačiau Džeidė, turėdama laiko viską apgalvoti, nusprendė apkaltinti vaikinus, kad jie tai padarė prievarta. Kaip manai, ar tai sąžininga?

– Ivanai, – griežtai pertraukė jį Fricas, – leisk klausinėti man.

Su vis didesniu nerimu Džeidė stebėjo, kaip palengva keičiasi Donos Di veido išraiška. Vos tik įėjusi į kambarį draugė buvo suglumusi ir nustebusi. Vėliau, išgirdusi, kad Džeidė buvo užpulta, Dona Di į draugę žvelgė su užuojauta. Tačiau dabar Dona Di į Džeidę žiūrėjo beveik įtariai. Ivanas Pačetas tyčia sukėlė šį įtarumą išryškindamas seksualinį aspektą ir sumenkindamas smurtą. Jis, kaip ir visi kiti, žinojo, ką Dona Di jaučia Hačui, ir sėkmingai kurstė merginos pavydo liepsnas.

– Dona Di, aš nekalta, – karštai aiškino Džeidė lūžinėjančiu balsu. – Aš nieko nedariau, kad juos išprovokuočiau. Net nenorėjau kartu su jais važiuoti. Tu ten buvai ir tai žinai. Jie mane privertė.

– Dona Di?

Net ir atsukusi galvą į šerifą mergina nenuleido akių nuo maldaujančio Džeidės veido. Galiausiai ji pažvelgė į Fricą.

– Man regis, jie buvo išgėrę.

– Tai Nilas irgi prisipažino. Ar jie buvo agresyvūs? Priešiškai nusiteikę? Ar kaip nors grasino?

Dona Di nervingai apsilaižė lūpas.

– Ne. Jie elgėsi įprastai. Na, vaidino šaunuolius. Kaip visada.

– Papasakok, kas buvo, kai įlipau į automobilį, – paragino Džeidė. – Matei, kaip su jais grūmiausi.

Draugė metė į Džeidę nekantrų žvilgsnį ir tik tada patvirtino:

– Ji teisi.

Pajutusi palengvėjimą Džeidė sudribo kėdėje. Ji užsimerkė ir pirmą sykį po daugelio ilgų kankinančių valandų giliai ir raminamai įkvėpė. Pagaliau atsirado užtarėja, patvirtinanti Džeidės pasakojimą.

– Kai Džeidė įlipo į automobilį, – pasakojo Dona Di, – ji ėmė talžyti langus.

– Teisybė. Atmenate, aš jums tai sakiau.

– Ar ji stengėsi ištrūkti? – paklausė šerifas nekreipdamas dėmesio į Džeidę.

– Aha. Lamaras ją laikė gale. Džeidė norėjo prasiprausti tarp sėdynių ir sugriebti durų rankenėlę arba pavarų svirtį. Nilas talžė jai per rankas. Regis, Hačas sugriebė ją už riešų.

– Taip ir buvo. Pažvelk.

Džeidė atkišo riešus, ant kurių buvo matyti tamsūs kraujosruvų žiedai.

Išvydęs merginos riešus šerifas Džolis susiraukė. Spoksodamas į grindų plyteles sau tarp batų jis įnirtingai kramtė lūpą. Paskui pažvelgė į Ivaną.

– Vadinasi, vaikinai ją išsivežė jėga.

– Taip! – sušuko Džeidė.

– Aš to nesakiau, – įkandin triumfuojančio Džeidės šūksnio dusliai nuskambėjo Donos Di žodžiai.

– Ką? – Džeidė su baime pažvelgė į draugę.

– Automobilyje iš tiesų vyko grumtynės, – suskubo aiškinti Dona Di, – bet vaikinai tiesiog kvailiojo, suprantate? Jie erzino Džeidę – kaip ir mane palikdami vieną kelyje.

Džeidė pašoko nuo kėdės.

– Ką tu kalbi, Dona Di?

– Sėskis, Džeide.

– Galėtum ir liautis, – nuobodžiaudamas pareiškė Nilas.

– Džeide, elgiesi nelogiškai, – perspėjo dukterį Velta.

– Ji sako netiesą ir tai žino!

Iš nevilties praradusi savitvardą Džeidė pirštu kaltinamai bedė į draugę.

Daiktiniai įkalčiai buvo sunaikinti – Džeidė buvo įsitikinusi, kad tai įvyko neatsitiktinai, – vienintelė jos viltis, kad skriaudėjai sulauks kaltinamojo nuosprendžio, buvo liudytojai. Dona Di buvo netiesioginė išpuolio liudytoja, bet draugė galėjo paremti Džeidės tvirtinimą, kad ši buvo jėga priversta likti Nilo automobilyje. Šis ir gydytojo liudijimas bet kuriems prisiekusiesiems sukeltų pagrįstų abejonių.

Džeidė trinktelėjo nubrozdintais delnais į stalą ir palinko prie Donos Di.

– Žinau, kad mėgini apginti Hačą, bet jis – prievartautojas. Jis mane išprievartavo, – tarė ji aiškiai ištardama kiekvieną žodį.

– Hačas negalėjo to padaryti.

– Tačiau padarė!

Dona Di atsitraukė nuo Džeidės ir atsargiai dirstelėjo į šerifą Džolį.

– Tai viskas, ką žinau. Ar jau galiu eiti?

– Dona Di, nesielk šitaip, – maldavo Džeidė, kai šerifas patraukė ją į šalį ir padėjo Donai Di pakilti nuo kėdės. Ji sugriebė draugės ranką, bet Dona Di išsivadavo iš Džeidės gniaužtų. – Hačas nenusipelno, kad jį gintum, – suriko Džeidė. – Jis mane nuskriaudė. Dėl Dievo meilės, Dona Di, pasakyk jiems tiesą.

Dona Di apsigręžė. Merginos akys liepsnojo.

– Tiesą? Gerai, pasakysiu jiems tiesą, – ji kreipėsi į kitus, esančius kambaryje: – Prieš kelias savaites Džeidė prisipažino, kad pavargo laukti vedybų, kurios leistų turėti lytinių santykių. Ji sakė norinti prikalbinti Garį Parkerį pradėti juos dabar, – Dona Di pagiežingai pažvelgė į Džeidę. – Manau, kad vakar vakare tau pavyko, tiesa? Tris sykius! Vieną su Nilu, vieną su Lamaru ir vieną su... su Haču.

Džeidė norėjo prabilti, bet buvo per daug sudirgusi, kad pajėgtų išleisti garsą. Dona Di paskutinį sykį pervėrė ją kupinu neapykantos žvilgsniu ir triukšmingai išžygiavo pro duris.

Kai mergina trinktelėjo durimis, kambaryje įsivyravo mirtina tyla. Pirmasis prakalbo Nilas:

– Sakiau, kad ji pati to norėjo.

Šerifas piktai dėbtelėjo į vaikiną, bet Džeidė buvo per daug priblokšta, kad tai pastebėtų.

– Nilai, – tarė Fricas, – tu gali eiti. Ivanai, palauk manęs lauke. Noriu pasikalbėti prieš tau išvykstant.

Kildamas nuo kėdės Ivanas guodžiamai uždėjo ranką Veltai ant peties.

– Jaunimas mus privertė velniškai pasijaudinti, tiesa? – tarė jis ir išsekė paskui Nilą.

– Tu vis dar gali pateikti kaltinimus, Džeide.

Mergina ne išsyk suvokė šerifo žodžius. Ją pribloškė Donos Di išdavystė.

– Ką?

– Ar nori apkaltinti vaikinus dėl išprievartavimo?

– Taip.

Fricas skubiai dirstelėjo į Veltą, paskui vėl į Džeidę.

– Patariu ilgai ir gerai pagalvoti prieš pasirašant dokumentus.

– Neturiu apie ką galvoti, – atšovė mergina. – Mane išprievartavo, ir už tai turės iškentėti tiek pat, kiek aš, – Donos Di šmeižtas skaudino beveik taip pat kaip ir išprievartavimas. Pareikšdama, kad jie visi sumokės už tai, ką padarė, širdies gilumoje Džeidė turėjo galvoje ir draugę.

Šerifas sunkiai atsiduso ir patraukė prie durų.

– Gerai. Važiuokite namo. Aš pasirūpinsiu, kad atspausdintų dokumentus, ir atsiųsiu juos vėliau.

Penktas skyrius

Šerifas Džolis nužingsniavo per budinčiųjų kambarį, ten šiuo metu gužėjo pareigūnai, pradedantys dienos pamainą. Pajutę blogą viršininko nuotaiką visi stengėsi nesipainioti jam po kojų. Tiesą sakant, jam paliktas platus takas. Visi suko žvilgsnius į šalį, kai šerifas nudrožė į savo kabinetą, kuriame jo laukė Ivanas Pačetas.

Įėjęs Fricas uždarė duris. Ivanas mėgavosi spurga – mirkė ją į kavą ir vienu kąsniu atsikąsdavo trečdalį gardumyno.

– Velniškai skanios spurgos, Fricai.

– Ar tik apie jas šįryt galvoji, Ivanai?

Fricas klestelėjo į kėdę. Atsirėmęs alkūnėmis į rašomąjį stalą perbraukė pirštais tankius banguotus plaukus. Mokykloje vienas šmaikštuolis pasityčiojo iš Frico, sušuko: „Ei, raudonplauki!“ Vargšelis po tokių patyčių vos liko gyvas. Daugiau niekas nedrįso šitaip pravardžiuoti Frico.

Ivano Pačeto negąsdino nei Frico jėga, nei bendruomenėje užimama padėtis. Vos tik panorėjęs Ivanas galėjo padaryti taip, kad Fricas būtų išrinktas šerifu arba pašalintas iš šių pareigų. Abu vyrai puikiai tai žinojo.

Fiziškai Ivanas buvo ne toks patrauklus. Jo žili plaukai palengva ėmė retėti. Ivanas buvo vidutinio ūgio ir svorio, ne itin raumeningas, bet ir ne gležnas. Jo drabužiai buvo nei konservatyvūs, nei rėžiantys akį, tik patogūs.

Tačiau Ivano akys buvo įspūdingos. Jose atsispindėjo arogancija, kurstoma žinojimo, kad jis yra negininčijamai turtingiausias ir įtakingiausias žmogus trijose apygardose ir kad jas, jeigu tik panorės, gali valdyti kaip savo karalystę. Ivano akys spindėjo tarsi ledas, bet svaidė ugnies žaibus. Ši ugnis bylojo apie jį užvaldžiusį grobuonišką godumą.

Ivanui Pačetui patiko būti tokiam, koks yra, ir jis buvo pasirengęs padaryti viską, kad tik išsaugotų tironišką valdžią savo karalystėje. Tai, kad jo bijomasi, Pačetui patiko labiau negu seksas, azartiniai lošimai ar net pinigai. Jis auklėjo sūnų, kad šis užaugtų visiškai toks kaip tėvas.

Pačetas nulaižė cukraus glajų nuo žiedais neapmaustytų pirštų. Ivano nuomone, žiedus mūvi tik pederastai.

– Nebijau tau, Fricai, pasakyti, kad man nepatinka, ką matau.

– Ir ką tu matai?

– Tavo antakiai trūkčioja. Jie trūkčioja tada, kai dėl ko nors sunerimsti.

– Ką gi, velniškai apgailestauju, Ivanai, – irzliai atsakė Fricas, – bet aš iš tiesų nerimauju, kai mano berniukas kaltinamas išžaginęs merginą. Tai man kelia siaubingą susirūpinimą.

– Tie kaltinimai bus atmesti.

– Galbūt. Tačiau mergina mane beveik įtikino. Džeidė nėra kokia nors šiukšlė, norinti pasipelnyti iš trijų gerai žinomų vaikinų. Kam jai išsigalvoti? Džeidė daili, protinga ir yra ryžtingai nusiteikusi ką nors gyvenime pasiekti. Kokia jai nauda kelti smarvę, jeigu tai netiesa?

– Iš kur man, po velnių, žinoti? – atšovė Ivanas išsiduodamas, kad širsta. – Galbūt ji nori dėmesio. O gal tiesiog vaikinas ją paliko, ir Džeidė tikisi šitaip jį susigrąžinti.

– Tu tuo tiki ne daugiau už mane, Ivanai. Puikiai žinai, kad čia esama kur kas daugiau nei žaismingumo, kuris vėliau tapo nevaldomas, – Fricas įdėmiai nužvelgė Pačetą. – Kažkas ligoninėje buvo tau skolingas, tiesa? Ir šįryt tu tai priminei.

Ivanas nė nemirktelėjo.

– Tikrai nori to paklausti, šerife? Tikrai nori žinoti?

– Man baisu pagalvoti apie tai, kad naikinami policijos įkalčiai. Nuo to man norisi vemti.

Ivanas palinko į priekį. Jo akys spindėjo.

– Ar nori, kad ir Hačas būtų apkaltintas išžaginimu?

– Po velnių, žinoma, ne.

– Tada atsipalaiduok, – patarė Ivanas. Darbais patvirtindamas savo žodžius jis atsilošė kėdėje ir gurkštelėjo kavos. – Tuo jau pasirūpinta. Po dienos kitos viskas sprogs kaip muilo burbulas.

Fricas baimingai dirstelėjo į duris.

– Toji mergina ketina pateikti oficialų kaltinimą.

– Ji apsigalvos.

– O jeigu ne?

– Apsigalvos.

– O jeigu ne? – beveik rėkte pakartojo Fricas.

Ivanas tyliai sukikeno.

– Jeigu ji neatsiims kaltinimo, paversime ją meluojančia kekše.

Nuo tokių žodžių Fricą net supykino.

– Kas patikės, kad Džeidė yra tokia?

– Nespėjus man su ja susidoroti, – aiškino Ivanas grėsmingai pašnairavęs, – visos apygardos vyrukai pradės tvirtinti, kad Džeidė jiems visiems nučiulpė, ir visi nuoširdžiai patikės kiekvienu niekšišku žodžiu.

Fricui pasidarė negera.

– Atleisk man, Ivanai, – stodamasis tarė jis, – esu čia nuo vidurnakčio. Dabar važiuosiu namo, išsimaudysiu po dušu ir ką nors užkrimsiu.

Ivanas irgi pakilo.

– Žinai, kuo man šioje istorijoje sunkiausia patikėti? Kad mažajam šikniui Lamarui galėjo atsistoti. Sumokėčiau, kad galėčiau tai pamatyti, – juokdamasis jis paplekšnojo Fricui per petį. Šis iš visų jėgų stengėsi nesusigūžti ir nenustumti Ivano rankos. – Nilas pasakojo, kad Hačas ją puolė tarsi rujojantis kuilys. Ką tavo berniukas pasakys?

– Aš su juo dar nekalbėjau. Paskambinau Dorai ir pasakiau, kad neišleistų Hačo į mokyklą. Tai dar viena priežastis, dėl kurios nekantrauju grįžti namo. Norėčiau iš Hačo išgirsti, kad jis nesmurtavo prieš merginą.

Ivanas sugriebė Fricą už rankos ir prisitraukė prie savęs, nors šerifas buvo gerokai už jį stambesnis.

– Paklausyk, ką pasakysiu, šerife, – sušvokštė jis. – Man nė velnio nerūpi, ką tau pasakys arba ko nepasakys Hačas, nebus jokių viešų prisipažinimų – nei ant liudytojų pakylos, nei prie baptistų bažnyčios altoriaus, niekur. Girdi? Ar gerai mane supratai?

– Ivanai, jeigu jie kalti...

– Kalti kaip mano prosenelės subinė. Kalti dėl ko? Kad pasidulkino? Nuo kada jauniems lytiškai susijaudinusiems vyrukams dulkintis yra nusikaltimas? Paskui mergina truputį išsigando, – Pačetas gūžtelėjo pečiais. – Manau, tai galima suprasti. Mūsų berniukai, matyt, buvo ne itin galantiški. Tačiau mergina nesužalota. Ji tai išgyvens. Jeigu mūsų vaikai pateks į kalėjimą, jų gyvenimas bus sužlugdytas.

Ivanas prikišo veidą prie pat Frico.

– Mano berniukas nepraleis nė vienos suknistos dienos kalėjime dėl kažkokios pasakėlės. Man visai nerūpi, ar Hačą graužia sąžinė, ir nesvarbu, ar tu esi įsitikinęs, kad elgiesi etiškai. Pamiršk šį incidentą dabar, Fricai. *Dabar.*

Ivanas paleido šerifą ir pasitraukė nuo jo per žingsnį, tada ranka perbraukė slidžius nuo kremo plaukus. Pačetas atsipalaiduodamas pajudino pečius. Paskui žvaliai ir plačiai nusišypsojęs pravėrė duris ir iš lėto nužingsniavo į patrulių kambarį.

Fricas stebėjo išeinantį Ivaną jausdamas jam neapykantą už pasipūtėlišką pasitikėjimą savimi, moralės stoką ir žavėdamasis Pačeto neišsenkančia drąsa. Fricas amtelėjo pavardę. Netrukus prieš jį išdygo tarnautoja.

– Klausau, pone.

– Kai baigsi spausdinti skundą, nuvežk pas Sperius ir palik jį ten, – nutaisęs kaip įmanydamas grėsmingesnį žvilgsnį

šerifas pažiūrėjo tarnautojai tiesiai į akis. – Paskui jį pamiršk. Jeigu kada nors išgirsiu bent žodelį, kad tu išplepėjai, kas parašyta skunde, skaudžiai pasigailėsi – turiu galvoje visą tavo likusį gyvenimą.

Tarnautoja nurijo seilę.

– Klausau, pone.

Fricas linktelėjo galvą žinodamas buvęs puikiai suprastas.

– Jeigu kas nors klaustų, būsiu po valandos.

Grįžti namo Fricui tereikėjo penkių minučių. Jis gyveno vos už kelių kvartalų nuo Palmeto centro, kur stovėjo aukščiausias daugiaaukštis, „Piliečių pirmasis nacionalinis bankas“, bet jis tebuvo šešių aukštų. Mieste buvo dešimt tūkstančių gyventojų, bet dešimtkart daugiau gyveno apygardos kaimiškose vietovėse.

Kvartalas, kuriame įsikūrė Džoliai, buvo senas ir patogus. Fricas su Dora čia nusipirko namą, kai dar buvo jaunavedžiai ir tikėjosi daugybės vaikų, kuriuos ketino apgyvendinti daugybėje miegamųjų. Deja, netrukus po to, kai gimė Hačas, Dorai prisimetė kiaušidžių auglys, ir jai teko visiškai pašalinti gimdą. Vieną laisvų miegamųjų Dora pavertė siuvimo kambariu; kitame Fricas su Haču laikė žūklės ir medžioklės įnagius.

Dora virtuvėje plovė indus, kai Fricas įėjo pro galines duris ir nusivilko striukę.

– Labas. Ar kavinukas dar neišjungtas?

Dora Džoli buvo aukšta, liekna moteris. Kadaise kitus džiuginusi savo puikia nuotaika dabar ji niūriai susitaikė su likimu, nes tapo nevaisinga. Ji puikiai tvarkėsi namuose, bet jau nebuvo mylinti, linksma mergina, kokią vedė Fricas.

Dora nusišluostė rankas į indų šluostę.

– Kas čia vyksta, Fricai? Kodėl tave vidurnaktį iškvietė į teismo rūmus? Kodėl neleidai Hačui eiti į mokyklą?

Fricas įsipylė kavos.

– Kur jis?

– Viršuje, savo miegamajame. Jis elgiasi taip pat keistai kaip ir tu. Paruošiau pusryčius, bet jis beveik nieko nevalgė. Kažkas jums abiem nutiko. Noriu žinoti kas.

– Ne, Dora, tu to nenori žinoti. Patikėk, nenori. Palik visa tai ramybėje.

Padėjęs nebaigtą gerti kavos puodelį ant porcelianinės indų džiovyklos Fricas išėjo iš virtuvės. Hačo miegamojo antrame aukšte durys buvo uždarytos. Fricas ryžtingai pasibeldė vieną sykį, paskui atidarė duris ir įėjo į vidų.

Hačas buvo apsirengęs, tačiau be batų. Jis sėdėjo ant nepaklotos lovos ir niūriai spoksojo prieš save. Šlakuota vaikino oda atrodė labiau pablyškusi nei įprastai. Vakar vakare jis aiškino, kad skruostą persirėžė į šaką. Dabar Fricas žinojo tiesą, ir nuo rando ant sūnaus veido jį supykino.

Hačas atsargiai stebėjo, kaip tėvas prisiartina prie lovos ir atsisėda ant krašto.

– Mama sakė, kad nevalgei pusryčių.

– Ne, tamsta.

– Gal sergi?

Vaikinas pasukiojo šenilinės antklodės spurgą ir lakoniškai gūžtelėjo pečiais. Fricas buvo apklausęs per daug įtariamųjų, kad neatpažintų kaltės, kai ją užuosdavo. Tėvą ėmė dar labiau pykinti.

– Na, vaikine, kas tau nutiko?

– Nieko.

– Baik išsisukinėti, verčiau klok, kaip viskas buvo.

– Kas?

Fricas neteko kantrybės.

– Aš iš paskutiniųjų stengiuosi tavęs neprikulti. Būk išmintingesnis ir papasakok. Pasistenk negauti į kailį, nes, bijau, tu šito nusipelnei.

Hačas palūžo. Vaikinas ėmė nervingai gurkti seilę. Jo krūtinė kilojosi. Platūs pečiai pradėjo drebėti. Rodės, kad jis netrukus arba prapliups ašaromis, arba apsivems. Galiausiai išsunkė:

– Spėju, kad žinai apie Džeidę.

– Žinau, kad ji vakar vakare, apie pusę dvylikos, pateko į ligoninę.

– Pusę dvylikos! – sušuko Hačas.

– Džeidė sako, kad nežinomas juodaodis ją paėmė prie griovio palei pakrantės greitkelį ir atvežė į ligoninę. Mergina tvirtina, kad tu, Nilas ir Lamaras ją kartu išprievartavote.

Hačas kilstelėjo kelius, įsirėmė į juos alkūnėmis ir ėmė delnais trinti akis.

– Nežinau, kas man pasidarė, tėti. Kaip Dievą myliu, nesupratau, ką padariau, kol viskas nebuvo baigta.

Fricas staiga pajuto sunkumą, jis užgulė krūtinę tarsi betono maišas. Užgeso paskutinė tuščia vilties, kad mergina melavo, kibirkštėlė. Jis sunkia ranka pasitrynė veidą.

– Tu išprievartavai tą merginą?

– Aš nenorėjau, – sukūkčiojo Hačas. – Kažkas mane, mus visus, apsėdo. Regėjosi, kad stoviu nuošalyje ir stebiu, kaip pats tai darau. Negalėjau patikėti, kad taip elgiuosi, bet nepajėgiau sustoti.

Fricas klausėsi, kaip sūnus lemena apie incidentą. Kiekvienas kaltinamasis žodis tarsi virbas smigo jam į galvą. Hačo pasakojimas beveik pažodžiui sutapo su Džeidės.

– Ir jūs ją tiesiog palikote? – paklausė Fricas, kai Hačas pagaliau nutilo.

– Ką dar galėjome padaryti? Nilas sakė...

– Nilas sakė! – šaukdamas pertraukė sūnų Fricas. – Ar visada vadovaujiesi tuo, ką sako Nilas? Ar pats nepajėgi galvoti? Nilas pasiūlė: „Išprievartaukime Džeidę Speri“, ir tu išsitraukei pimpalą. Jeigu Nilas pasakytų: „Hačai, dabar nusipjauk kiaušius ir suvalgyk“, ar taip ir padarytum?

– Na, juk tu irgi klausai Ivano, tiesa?

Fricas vos neskėlė sūnui antausio. Jis net pakėlė ranką, bet paskui nuleido. Nuoga Hačo žodžių tiesa neleido tėvui trenkti. Dėl ko jis norėjo mušti? Ar norėjo nubausti Hačą, ar save dėl to, kad graužia sąžinė? Prislėgtas Fricas nuleido ranką ir nusvarino galvą.

Kiek patylėjęs, Hačas tarė:

– Atleisk, tėti. Aš to nenorėjau.

– Nieko, sūnau. Šįryt netinka išsisukinėti nuo tiesos, kad ir kokia bjauri ji būtų.

– Ar mamai pasakei apie... Džeidę? – Fricas papurtė galvą. – Mane pasodins į kalėjimą?

– Ne, jeigu man pavyks tave išsukti. Nenoriu, kad kitas kalinys tau padarytų tai, ką tu su draugais vakar vakare padarei tai merginai.

Hačas tarsi kūdikis suraukė didelį, vyrišką veidą. Jis ėmė garsiai ir dusliai raudoti. Fricas negrabiai apkabino sūnų ir patapšnojo per petį.

– Aš to nenorėjau, tėti. Kaip Dievą myliu. Man labai gaila.

Fricas juo patikėjo. Tėvas netgi įtarė, kad Hačui patinka Sperių mergina, ir šis tikrai nenorėtų jos nuskriausti. Sūnus visa savo esybe nėra piktavalis. Vienas jis niekada nesmurtautų. Tačiau Hačas buvo su Nilu, kuris visus ir sukurstė. Nilas visada būna kurstytojas. Fricas jau seniai tikėjosi panašios nelaimės, tik nežinojo, kokia ji bus. Net ir lakiausiose fantazijose nenumatė, kad ši neganda bus tokia pavojinga.

Nilo siela buvo iškrypusi. Ivanas įkalė sūnui galvon, kad jis yra ypatingas, ir vaikinas tuo patikėjo. Siekiant pasitenkinimo Nilui neegzistavo jokių kliūčių. Jis griebė viską, ko geidė, ir niekada neatsakė už savo veiksmus. Todėl vaikinas ėmė tikėti, kad žmonių įstatymai jam negalioja.

Fricas nesistebėjo, kad Nilas geriausiais draugais pasirinko Hačą su Lamaru. Visų pirma, jie vieninteliai iš visos klasės pakentė Nilą. Antra, abu buvo nuolaidūs. Juodu niekada nemaištaudavo ir darydavo viską, ko įsigeisdavo Nilas. Vaikinai Pačeto bijojo labiau nei bet kurio autoriteto, taip pat ir tėvų. Nilas klastingai pasinaudojo vaikinų savimeile bei saugumo stoka, kad paverstų juos aklai ištikimais ir visiškai klusniais parankiniais.

Fricas žinojo, kad Ivanas gali užglaistyti šį incidentą. Jis per daug sykių matė, kaip Ivanui sėkmingai pavyksta nešvarios machinacijos, ir neabejojo Pačeto galia. Net jeigu byla pa-

tektų į teismą, – tokia tikimybė labai menka, – Palmeto apygardoje vaikinai niekada nebūtų nuteisti. Bent pusė prisiekusiųjų būtų Pačeto darbuotojai, o kitą pusę Ivanas papirktų. Džeidės Speri reputacija būtų viešai sužlugdyta.

Ne, Hačas nekeliaus į kalėjimą. Tačiau tokios klaidos taip lengvai kaip lentoje kreida parašytų žodžių neištrinsi. Fricas buvo gana religingas, tad bijojo pragaro. Tačiau jis nelabai tikėjo, kad, norint patekti į pragarą, būtina numirti. Nusidėjėlis gali pragarą kęsti Žemėje.

– Spėju, vaikine, kad gailėsies kur kas labiau gerokai anksčiau, negu viskas baigsis. Man dėl to baisu.

Fricas žinojo, kad šitaip elgdamasis kenkia sūnui ir daro didelę nuodėmę prieš tą merginą. Vienintelė alternatyva – leisti, kad dėl šios kvailos klaidos Hačo gyvenimas būtų sužlugdytas. Ar tėvas gali šitaip pasielgti? To jau per daug. Fricas tik galėjo tikėtis, kad nesulauks tos dienos, kai Hačui teks išpirkti nuodėmę.

– Tiesiog laikyk liežuvį už dantų, – patarė jis sūnui. – Su niekuo apie tai nesikalbėk. Juo mažiau žmonių žinos, juo geriau. Mudu su Ivanu tuo pasirūpinsime.

Nors menki saulės spinduliai prasiskverbė pro aukštai kybančius plonus debesis, kai Džeidė ir Velta grįžo, namie tvyrojo prieblanda ir buvo vėsu. Pro ventiliacijos angas lubose srūvantis šiltas oras dvelkė pasvilusiomis dulkėmis.

Džeidė koridoriumi patraukė savo miegamojo link. Stovėdama ant slenksčio mergina spoksojo į gerai pažįstamą kambarį. Per dvidešimt keturias valandas, kol Džeidės nebuvo miegamajame, viskas jame liko nepaliesta. Tačiau pati Džeidė, deja, pasikeitė negrįžtamai.

Milžiniška netektis užgriuvo merginą tarsi potvynio banga. Džeidė jau ėmė priprasti prie gailesčio priepuolių, bet kiekvienas jų buvo naujas, kitoks ir siaubingai kankino. Džeidei teks išmokti juos įveikti.

– Džeide, gal tau ką nors paruošti? Kakavos? Ko nors užkąsti?

Mergina atsigręžusi pažvelgė į motiną. Veltos veidas buvo ramus, bet žvilgsnis tuščias. Motina tik iš reikalo stengėsi būti paslaugi. Džeidė ilgėjosi tėvo, kuris pasisodindavo dukrą ant kelių ir sūpuodavo girgždančioje senoje kėdėje. *Niekada nieko nebijok, Džeide.*

– Ne, ačiū, mama. Užkrimsiu ką nors vėliau, kai išsimaudysiu ir persirengsiu.

– Manau, mudviem reikėtų pasikalbėti.

– Tikrai?

– Nebūk įžūli, Džeide, – amtelėjo Velta ir pasipiktinusi atsistojo. – Būsiu virtuvėje.

Ji apsigręžė ant kulnų ir nužingsniavo koridoriumi.

Džeidė uždarė miegamojo duris ir nusimetė operacinės pižamą. Ji netyčia pamatė savo atvaizdą tualetinio stalelio veidrodyje. Norėdama paslėpti nuogą kūną nuo savo pačios akių mergina susisupo į rankšluostį.

Ji prileido vonią karšto vandens, pasinėrė iki kaklo, paskui panardino galvą. Džeidei kilo noras giliai įkvėpti, įtraukti į plaučius plikinančio vandens ir baigti gyvenimą.

Tačiau ji, suprantama, to padaryti negalėjo. Džeidei trūko ne drąsos, kad pajėgtų nusižudyti; jai trūko ramybės. Ji nenurims tol, kol neįvykdys teisingumo. Tai suvokusi Džeidė aiškiai pamatė, ką turi veikti toliau.

Velta laikėsi savo žodžio. Kai Džeidė išėjo iš miegamojo, motina laukė virtuvėje. Sėdėdama prie nedidelio kvadratinio stalelio ji maišė cukrų puodelyje tirpios kavos. Džeidė prisipylė stiklinę pieno ir atsisėdo prie motinos.

– Šerifo pavaduotojas atvežė šiuos dokumentus. Jis patarė tau juos perskaityti prieš grįžtant į teismą.

Džeidė netardama nė žodžio spoksojo į pailgą baltą voką ant stalo.

– Nesuprantu, kaip galėjai įsivelti į tokį dalyką, Džeide, – prabilo Velta. – Tikrai nesuprantu.

Džeidė gurkštelėjo pieno.

– Tačiau tau nederėtų dar labiau bloginti padėties pateikiant oficialius kaltinimus tiems vaikinams.

Velta iš plastikinio laikiklio stalo viduryje išsitraukė popierinę servetėlę ir nusausino į lėkštelę išsipylusią kavą.

Džeidė sutelkė dėmesį į stiklinę pieno priešais ir leido motinos žodžiams tekėti tarsi vandeniui nugludintais akmenimis. Mergina visa tai galėjo iškęsti tik pasitraukdama iš dabarties ir mintimis persikeldama į ateitį, kur viskas bus kitaip.

– Ar gali įsivaizduoti, kokią įtaką mums turės išprievartavimo byla? – Velta pasitrynė rankas, tarsi nuo šios minties jos kūnu būtų perbėgęs šiurpas. – Tu būsi prisimenama visą likusį gyvenimą. Žmonės pamirš, kad tavo tėtis buvo apdovanotas Garbės medaliu. Kaskart, kai tik bus paminėtas tavo vardas, jis bus siejamas su šiuo nelaimingu incidentu.

Menkinantys motinos žodžiai trukdė Džeidei susikaupti. Ji užsimerkė ir atsilošusi nusvarino galvą. Sukaupusi valią mergina užgniaužė piktas pastabas, kurių buvo pritvinkusi krūtinė ir kurios veržėsi būti išsakytos.

– Šerifas daugeliu požiūriu buvo teisus, Džeide. Tikiu, kad širdies gilumoje jis tau trokšta tik gero. Tikrai. Jeigu tai paviešinsime, visiems kils nemalonumų. Ivanas tikrai išmes mane iš darbo. Jis negalės leisti man toliau dirbti, jeigu mūsų vaikai teismo salėje atsidurs priešingose barikadų pusėse. Ką mudvi darysime, jeigu aš neteksiu darbo?

Velta nutilo, kad įkvėptų oro ir gurkštelėtų kavos.

– Tik jūs keturi žinote, kas nutiko iš tiesų. Tie vaikinai pasakos visiškai kitokius dalykus, Džeide. Tau teks savo versiją priešpriešinti jų pasakojimui. Trys prieš vieną. Kaip manai, kuo žmonės patikės? Jie sakys, kad tu pati pasiprašei į Nilo automobilį.

Velta smiliaus nagu pabarškino į stalą.

– Žaginimo auka visada būna pati apkaltinta. Galbūt tai neteisinga, bet taip yra. Žmonės sakys, kad esi graži ir pati

tai žinai. Jie tvirtins, kad staipeisi prieš tuos vaikinus, kol šie prarado savitvardą.

Žmonės, kurie tave gyrė, kad esi puiki mokinė ir gera krikščionė, pradės į tave žiūrėti visai kitaip. Kai kurie galbūt net ims skleisti apie tave melą vien dėl to, kad taptų svarbiais paskalų šaltiniais. Netrukus nei tu, nei aš šiame mieste negalėsime vaikščioti pakelta galva.

Velta atsiduso.

– Tada gali atsisveikinti su bet kokiomis viltimis ištekėti už solidaus žmogaus. Noriu, kad apie tai pagalvotum prieš atverdama burną.

Džeidė pakilo, nuėjo prie plautuvės ir išpylė neišgertą pieną. Tada atsigręžė į motiną.

– Aš apsigalvojau, mama. Nepateiksiu kaltinimų.

Velta prasižiojo, paskui beveik nusišypsojo.

– Ak, Džeide, aš...

– Palauk, mama, nieko nesakyk. Noriu, kad žinotum, kodėl jų nepateiksiu. Apsigalvojau ne dėl tavo ar šerifo Džolio duotų patarimų. Man taip pat nerūpi, ar Ivanas Pačetas tave šiandien po pietų išmes iš darbo. Tiesą sakant, jeigu neturėjai drąsos jam pasipriešinti ir išeiti iš darbo pati, visai nesigailėčiau, jeigu Pačetas tave atleistų. Negaliu pakęsti minties, kad nuo jo priklausau. Man visai nerūpi, kokie būtų teismo proceso padariniai tavo arba mano reputacijai. Man nerūpi, ką galvoja kiti. To, kuris patikės šiuo šlykščiu melu, nuomonė man išsyk tampa beverte.

Vienintelė priežastis, dėl kurios nenoriu bylinėtis, yra Garis. Apie mūsų santykius būtų imta viešai kalbėti. Svetimi žmonės juos aptarinėtų prie išdžiaustytų skalbinių. Negalėčiau ištverti žinodama, kad mūsų tyra ir tikra meilė paverčiama bjauriu ir gėdingu dalyku, iš ko galima šaipytis.

Per daug myliu Garį, kad leisčiau jam patirti tokią šlykštynę. Ar įsivaizduoji, kaip jis jaustųsi sužinojęs, kad trys vaikinai... išsituštino manyje? – ašaros ėmė riedėti Džeidės skruostais. Regis, krūtinėje, tarsi žemėje, atsivėrė plyšys, ir

iš merginos lūpų išsiveržė aimana. – Ne, mama, tu nepajėgi įsivaizduoti, ką tai reikštų Gariui, bet aš galiu. Gariui kiltų noras juos užmušti. Jis galbūt net pamėgintų tai padaryti ir šitaip pakenktų sau.

Sumanus advokatas, – o Ivanas pajėgus pasamdyti patį geriausią, – galėtų iškviesti Garį į teismą duoti parodymų apie mano charakterį. Vaikinas arba turėtų viešai aptarinėti mūsų artimus santykius, arba melagingai liudyti, kad juos nuslėptų. Aš neleisiu, kad taip atsitiktų, – Džeidė ryžtingai nusišluostė ašaras. – Be to, aš supratau, kad teismas tik nutolintų tai, kas neišvengiama.

– Ką turi galvoje? – paklausė Velta.

– *Aš* pasirūpinsiu, kad jie už tai sumokėtų. Kokiu nors būdu, kada nors aš sulauksiu teisingumo, – merginos ašaros kaipmat išdžiūvo. – Kokia prasmė bylinėtis, jeigu jie tikrai bus išteisinti? Kam versti Garį kentėti? Vaikinui ir taip bus skaudu, kai aš jam apie tai papasakosiu. O norėdama jį apsaugoti turėsiu tai pasakyti, – niūriai pridūrė Džeidė. – Beje, mama, mudu gavome stipendijas. Laiškas atėjo vakar. Aš važiavau pas Garį pranešti geros žinios, bet Donai Di baigėsi benzinas.

Ištikusi neteisybė atėmė Džeidei jėgas. Susmukusi ji atsirėmė į indų džiovyklą.

Velta pakilo nuo kėdės ir žvaliai nusipurtė rankas.

– Kad ir kokių turi priežasčių, džiaugiuosi girdėdama, jog ketini susitaikyti su likimu. Būtų geriausia, jeigu visa tai pamirštum.

Džeidė staiga pakėlė galvą. Iš jos žydrų akių gelmės tryško stipri energija. Nors mergina stovėjo ramiai, jos kūnas buvo įsitempęs ir drebėjo.

– Aš to niekada nepamiršiu.

Per antrą pamoką Lamaro marškinių pažastys sudrėko nuo prakaito. Jis buvo susinervinęs, nusiminęs ir sutrikęs.

Nilas su Hačų į mokyklą neatėjo. Vien dėl to vaikinas jautėsi nesmagiai. Jis ir pats norėjo likti namie, bet tada būtų tekę sugalvoti motinai kokią nors priežastį. Lamaras, kai tik buvo įmanoma, vengė bendrauti su Mairadžeine, ypač jeigu tai būdavo susiję su veidmainiavimu. Motina užuosdavo melą per penkiasdešimt žingsnių.

Per visuotinį susirinkimą direktorius ponas Patersonas visiems mokiniams paskelbė, kad abiturientai Garis Parkeris ir Džeidė Speri gavo stipendijas studijuoti universitete. Visi sutartinai paplojo.

– Žinau, kad norite pasveikinti šiuos puikius moksleivius, – kalbėjo direktorius per mokyklos radijo mazgą. – Deja, Džeidės šiandien nėra, bet nepamirškite pasveikinti, kai ji grįš į mokyklą.

Išgirdęs, kad Džeidės nėra, Lamaras pradėjo ne juokais prakaituoti. Per pertrauką koridoriuje jis sutiko Garį Parkerį, bet apsimetė jo nematąs, kad nereikėtų kalbėti. Ar pajėgs Lamaras kada nors pažvelgti Gariui į akis po to, ką padarė jo merginai? Vakar vakare jis slapta didžiavosi savo seksualiniais laimėjimais. Tačiau išaušus dienai suprato, kad ši sėkmė – tai Džeidės skriauda.

Matydamas, kaip Garis mandagiai priima klasės draugų sveikinimus, Lamaras pajuto dar didesnę kaltę. Apimtas gėdos ir siaubo jis nėrė į artimiausią berniukų tualetą ir išsivėmė.

Ketvirta pamoka buvo kartu su Dona Di. Įėjęs į klasę Lamaras pajuto palengvėjimą, kai pamatė Doną Di sėdint suole, bet šis palengvėjimas buvo trumpas. Kai mergina pažvelgė Lamarui į akis, vaikinui skrandį sutraukė spazmai.

Ji žino.

Iš tiriančio Donos Di žvilgsnio Lamaras suprato, kad ji viską žino. Mergina kažkaip sužinojo, kas vyko, kai Lamaras su draugais ją paliko vieną kelyje. Nuo šio žvilgsnio Lamaras pasijuto blogiau, negu klausydamas motinos begalinių tiradų apie kurį nors iš daugybės savo trūkumų. Vaikinas pasijuto viešai išstatytas, kaip nuogas. Jis norėjo nušliaužti į kokią

nors skylę ir pasislėpti. Tačiau Lamarui teko kęsti penkiasdešimt penkias anglų kalbos pamokos minutes. Jos tiksėjo kankinamai lėtai.

Tačiau kas papasakojo Donai Di? Tikriausiai Džeidė. Bet kada? Kaip? Kai Lamaras matė Džeidę paskutinį kartą, mergina gulėjo ant žemės parietusi kelius prie smakro. Jis prisiminė, kaip pagalvojo, kad būtų geriausia, jeigu Džeidė dabar mirtų. Tada niekas negalėtų paliudyti, ką jis padarė. Motina niekada nesužinotų. Žinoma, Lamaras šią mintį kaipmat nuvijo, kol Viešpats jo dar neišgirdo ir nenubaudė.

Matyt, Džeidė buvo ne taip smarkiai sužalota, kaip atrodė. Tačiau kaip ji grįžo į miestą? Ar ji kam nors papasakojo, kas nutiko prie kanalo? Tikriausiai, taip, nes Dona Di žino. O Dieve. Jeigu žino Dona Di, kiti irgi sužinos ir galiausiai apie tai išgirs Lamaro motina. Jo laukia bausmė. Kad ir ką sakė Nilas, bausmės išvengti nepavyks.

Dabar tikriausiai žino ir šerifas Džolis. Jis yra doras žmogus, nors į šį reikalą įsivėlęs ir Džolio sūnus. Šerifas pasielgs taip, kaip dera. Bet kurią akimirką pro klasės duris gali įsiveržti apkūnus šerifo pavaduotojas mojuodamas pistoletu ir Lamaro Grifito arešto orderiu.

Kraujas ištekėjo Lamarui iš galvos taip greitai, jog vaikinas buvo priverstas nuleisti ją ant suolo, kad neapalptų. Oda pasidarė lipni. Lamarą vėl supykino.

Vaikinas visai rimtai svarstė, kad reikėtų bėgti iš klasės, nudumti tiesiai į miesto centrą ir pulti prie kojų apygardos prokurorui maldaujant pasigailėti. Verčiau jis išduos draugus, taps valstijos liudytoju, pasidarys amžinu Ivano Pačeto priešu, bus užrakintas kartu su vagimis, suteneriais ir serijiniais žudikais, negu patirs nevaldomą motinos rūstybę.

Taip jau įvyko, kad Lamaras praleido progą beprotiškai dumti durų link. Kol mokiniai turėjo skaityti Aleksandrą Popą, Dona Di priėjo prie mokytojos stalo ir pasiprašė išleidžiama pas mokyklos slaugytoją.

– Kas nutiko? – paklausė mokytoja.

– Blogai jaučiuosi. Na, suprantate.

Dona Di pažvelgė į mokytoją žvilgsniu, bylojančiu, kad jai mėnesinės.

– Žinoma, brangioji. Eik namo ir atsigulk užsiklojusi šildoma antklode.

Lamaras slapta stebėjo, kaip Dona Di išeina. Uždarydama klasės duris ji pažvelgė vaikinui tiesiai į akis, bet Lamaras nepajėgė suprasti, ką reiškia šis nebylus ženklas. Regis, Dona Di norėjo jam patarti laikyti liežuvį už dantų.

Kai baigėsi pamokos, Lamaras linkstančiais keliais vos pajėgė nusigauti iki automobilio. Nežinodamas, ką daryti ar kur sužinoti atsakymus, jis nuvažiavo pas Nilą į namus.

Pačetų namas stovėjo prabangiame kvartale. Nuo greitkelio jo link per mišką vingiavo skalda grįstas kelias. Gerai prižiūrima pievelė prie namo buvo plati tarsi futbolo aikštė. Nuo saulės namą užstojo tankios senų ąžuolų šakos. Jų šaknys vingiavo žeme tarsi sustingusios lavos upeliai.

Dviejų aukštų plytinis namas buvo įspūdingas, bet Mairadžeinė Grifit apie jį kalbėjo su panieka.

– Senasis Rufusas Pačetas neturėjo nė lašelio skonio. Jis namą suprojektavo taip, kad išilgai verandos rikiuotųsi aštuonios kolonos, kai būtų pakakę ir šešių. Rufusas norėjo suerzinti tėtį pasistatydamas didingesnį negu mūsų namą. Toks pretenzingumas prasčiokiškas, – dažnai kartodavo ji.

Tačiau neseniai motina prieštaraudama pačiai sau pareiškė:

– Kokia gėda, kad Ivanas leidžia tam dailiam namui nykti. Jam reikia moteriškos rankos. Ivanas jau seniai turėjo vesti antrą kartą. Toji Jula, kuri dirba pas jį, nevalyva šeimininkė. Ji tingi ir įžūli.

Lamarui pakako nuovokumo laikyti liežuvį už dantų ir neklausti motinos, iš kur ji visa tai iškapstė. Vaikino žiniomis, motina niekada nebuvo peržengusi Pačetų namų slenksčio. Daugybę kartų ji buvo čia atvežusi Lamarą, bet niekas niekada nepakvietė motinos užeiti į vidų.

Ivano tėvas Rufusas turtus susikrovė iš medvilnės. Cemento skiedinys, sutvirtinantis šio namo pastelinių spalvų plytas, persunktas medvilnės rinkėjų bei valytojų ir plantacijų pusininkų prakaitu. Rufusas buvo išmintingas. Kol jo amžininkai besitraukiančioje rinkoje derėjosi su brokeriais dėl papildomo cento už medvilnės ryšulį, jis ėmė auginti sojų pupeles. Dauguma medvilnės augintojų, kaip ir Mairadžeinės šeima, neteko visko. Jie pardavė savo sklypus Rufusui dešimtsyk pigesne kaina tik tam, kad pajėgtų sumokėti žemės mokestį, ir jau nebepajėgė jos dirbti.

Rufusas visur godžiai supirkinėjo žemę. Nekreipdamas dėmesio į kolegų patyčias jis ir toliau sėjo sojų pupeles. Kai atėjo tinkamas laikas, Rufusas pastatė fabriką, kad pats galėtų gaminti šalutinius produktus. Rufusui mirus Ivanas paveldėjo visas žemes, fabriką ir kartu su šiais turtais susijusią galią. Kada nors Nilas irgi viską paveldės. Paskui – jo sūnus.

Lamaras ne pavydėjo draugui, o, atvirkščiai, jautė palengvėjimą, kad jo nelaukia tokia didelė atsakomybė. Jis buvo auklėjamas pasipūtėliška Kouvanų šeimos dvasia ir atvirai manė, kad šis pasipūtimas destruktyvus bei kvailas. Ką gera jis atnešė Kouvanams? Liko tik keli tolimi Mairadžeinės – buvo dilgi, gobši ir savanaudė – pusbroliai bei pusseserės. Velioniui Lamaro tėvui, kurio vaikinas iki šiol ilgėjosi, gyventi su ja buvo tikras pragaras. Galbūt jiedu būtų buvę laimingesni, jeigu Mairadžeinė jaunystėje būtų skurdusi.

Prisiartinęs prie namo Lamaras pamatė nesąs vienintelis Nilo svečias. Apskritoje prievažoje stovėjo Hačo automobilis.

Duris atidarė Jula. Prieš įžengdamas į marmuro vestibiulį Lamaras stropiai nusivalė kojas.

– Sveika, Jula. Ar Nilas namie?

– Jis su Haču viršuje, savo miegamajame.

Lamaras plačiais laiptais užbėgo į viršų ir atidarė antras duris kairėje už galerijos. Nilas sėdėjo ant grindų nugara atsirėmęs į lovą. Hačas buvo susmukęs fotelyje. Lamaras nusistebėjo, kad Nilas atrodo taip kaip visada, bet Hačo strazdanos,

regis, per naktį patamsėjo. O gal oda po jomis nenatūraliai išblyško? Vaikino žande ryškiai raudonavo brėžis.

– Sveikas, – kreipėsi į Lamarą Nilas. – Užeik. Nori alaus?

– Ne, ačiū.

Hačas nepratarė nė žodžio. Vaikinai susižvelgė, bet dėl nuodėmingos paslapties, kuria dabar dalijosi, Lamarui buvo sunku žiūrėti draugams į akis. Matyt, Hačas jautėsi taip pat.

Nilas atrodė ramus.

– Kaip šiandien sekėsi mokykloje, Lamarai?

– Lyg ir gerai.

– Ar įvyko kas nors reikšminga? – paklausė Nilas gurkštelėdamas alaus.

– Ne, – atsakė Lamaras ir kiek patylėjęs pridūrė: – Ponas Patersonas pranešė, kad Garis ir... ir Džeidė gavo stipendijas studijuoti universitete.

Lamaras slapčia dirstelėjo į Hačą. Šis dar labiau išblyško.

– Ką tu sakai? – nutęsė Nilas. – Tai bent naujiena. Jiedviem pasisekė.

Hačas išsiropštė iš fotelio ir keikdamasis priėjo prie lango. Nilas, stebėdamas Hačą, vėl gurkštelėjo alaus.

– Kas drasko tau subinę? Ar nesidžiaugi, kad jiedu gavo stipendijas? – pašaipiai paklausė Nilas.

Hačas piktai atsigręžė.

– Ar mes apie tai net nepasišnekėsime? Ar tiesiog apsimetinėsime, kad nieko neįvyko?

Dabar, kai Hačas apie tai prabilo, Lamaras pajuto palengvėjimą, kad pagaliau gali su kažkuo pasikalbėti.

– Jėzau, aš visą dieną buvau mirtinai išsigandęs.

– Išsigandęs? Ko? – su pašaipa paklausė Nilas.

– Kad patekome į bėdą, ko gi daugiau.

Nilas išsitiesė ir papurtė galvą, tarsi Lamaro nerimas jį būtų sugluminęs.

– Juk vakar sakiau, kad mums jokios bėdos nebus. Lamarai, ar manęs nesiklausai, kai tau ką nors aiškinu? Mes nepadarėme nieko bloga.

Lamaras dirstelėjo į Hačą. Šis buvo ne toks ramus kaip Nilas, bet nedrįso prabilti, kad nepasirodytų bailys ir neužsitrauktų Nilo nemalonės. Lamaras neturėjo kuo pasikliauti, tad sukaupė paskutinius drąsos likučius ir išpyškino:

– Kai kam tai gali atrodyti kitaip, Nilai.

– Kam?

– Tiems, kurie apie tai išgirs.

– O kas jiems pasakys? Džeidė? – Nilas suprunkštė. – Vargu.

– Ji papasakojo mano tėčiui, – įsiterpė Hačas.

– Papasakojo tavo tėčiui? – pakartojo Lamaras spigiu cypiančiu balsu. Vaikinui keliai sulinko ir jis su trenksmu susmuko ant grindų. – Ką jis dabar darys?

– Nieko, – atšovė aiškiai suirzęs Nilas ir pakilęs iš kartono pakuotės išsitraukė skardinę alaus. Kai vaikinas ją atidarė, alaus putos aptaškė jam ranką. Nusipurtęs putas Nilas pareiškė: – Žinote, judu man rimtai įkyrėjote. Jei vaizduosite, kad esate dėl ko nors kalti, visi pamanys, jog taip ir yra.

– Galbūt mes ir esame kalti, – jausdamas veriantį Nilo žvilgsnį pradėjo Lamaras, kuris jautėsi tarsi prie polistireno smeigiamas vabzdys, bet turėjo išdrožti, kas jam gulėjo ant krūtinės, kitaip būtų sprogęs. – Kad ir ką sakytum, Nilai, nemanau, jog Džeidė norėjo, kad mes ją... na, supranti.

– Gal išsikraustei iš proto? – iš Hačo lūpų ištrūdo žodžiai, tarsi būtų susitvenkę burnoje ir neišlaikę spaudimo. – Kvaily, žinoma, ji to nenorėjo. Ji priešinosi kaip pašėlusi katė. Mes ją išprievartavome. Tai aišku kaip dieną.

– O Jėzau, – svirduliuodamas suaimanavo Lamaras.

Jis pajuto, kad tuoj paleis vidurius, ir išsigando, jog gali pridergti. Vargšelį vėl ėmė pykinti. Tačiau nieko baisaus, jeigu jis dabar užsitrauks gėdą. Lamaras vis tiek mirs, vos tik motina sužinos gandus apie nusikaltimą.

– Nutilk! – sušvokštė Nilas. – Abu užsičiaupkite, – paliepė jis iššiepdamas lygius sukąstus dantis. – Klausykite, suknisti mulkiai. Merginos visada kalba tokias nesąmones. Taip, Džeidė priešinosi. Negi manote, kad Džeidė nori, jog mes vi-

siems pasakytume, kad ji savo noru sutiko su mumis visais dulkintis? Kad mes kitiems vyrukams nepapasakotume, kaip lengvai Džeidė yra sukalbama, ji turėjo sugalvoti šią nesąmonę ir mus apjuodinti. Ar nesuprantate?

Hačas desperatiškai ieškojo bet kokio, kad ir paties menkiausio, šiaudo, į kurį galėtų įsikibti. Lamaras irgi norėjo patikėti Nilo žodžiais, bet kai tik bičiulis pradėdavo kalbėti logiškai, Lamaras prisimindavo, su kokia jėga Džeidė priešinosi ir kokia ji atrodė išsigandusi, kai jiedu su Haču laikė merginą, kol Nilas su ja santykiavo.

Hačas atžagaria ranka nusišluostė suprakaitavusią kaktą. Jo oda priminė glaistą, aptaškytą rūdžių spalvos dažais.

– Galbūt mums nederėjo jos ten palikti.

– Tačiau ji sėkmingai grįžo į miestą, ar ne?

– Kaip jai pavyko grįžti? – paklausė Lamaras.

Nilas papasakojo, ką žinojo pats ir kas rytą paaiškėjo teismo rūmuose.

– Man atrodo, kad Dona Di žino, – pareiškė Lamaras, kai Nilas baigė pasakoti.

– Dona Di mus užtarė, – paaiškino Nilas. – Ji puikiai žinojo, kad Džeidė supranta, kas jos laukia, kai lipo į automobilį su trimis pusgirčiais gašliais patinais. Galbūt mums derėjo pasikviesti ir Doną Di į savo vakarėlį, – čepsėdamas nusišaipė vaikinas. – Nors nemanau, kad Dona Di būtų tokia pat puiki, kaip Džeidė. Tokios puikios apželtukės man dar nebuvo tekę ragauti.

Lamaras nudelbė žvilgsnį į savo delnus, suglebusius ant kelių. Vaikinui nepaprastai norėjosi juos nusiplauti.

– Dona Di siuto ant Džeidės, kad ji tave išdulkino, – aiškino Nilas Hačui. – Beveik buvo matyti, kaip šis įsiūtis garuoja jai iš ausų. Ji tikrai tave įsimylėjusi. Ar negalėtum būti malonus merginai, Hačai? Leistum jai paragauti to, ko davei Džeidei.

Hačas sugniaužė didžiulius kumščius. Vaikino veidas atgavo spalvą. Tiksliau, jis išraudo kaip burokas. Hačas būdavo nekantrus su visais, išskyrus Nilą, bet viskam ateina pirmas kartas. Lamarui iš baimės užgniaužė kvapą.

Matyt, Hačas nusprendė nesikivirčyti su Nilu. Išmušęs vaikino veidą karštis nuslopo, kumščiai atsipalaidavo.

– Važiuoju namo, – pareiškė jis žirgliodamas per kambarį.

Nespėjus Hačui prieiti prie durų, kelią jam pastojo Nilas.

– Tikrai nusivilsiu, jeigu paaiškės, kad du geriausi mano draugai tėra cypsintys viščiukai, – jis perspėjamai nužvelgė ir Hačą, ir Lamarą. – Šįryt Džeidė sujudino širšių lizdą, bet dabar viskas nurimo. Mano senis neseniai paskambino ir pasakė, kad Džeidė pranešė Fricui, jog kaltinimų nepateiks. Tai beveik prisipažinimas, kad ji pati to prašė, – abu bičiuliai nepratarė nė žodžio, todėl Nilas pasitikslino: – Tiesa?

Abu vaikinai neryžtingai susižvelgė. Galiausiai Lamaras išlemeno:

– Kaip pasakysi, Nilai.

– Gerai, dabar abu atsikvėpkite.

– Tėtis man porai savaičių uždėjo namų areštą, – paaiškino Hačas. – Pasimatysime vėliau.

Kai Hačas išėjo, Nilas iškėlė rankas ir pasirąžė plačiai nusižiovaudamas.

– Senis šįryt išvertė mane iš lovos saulei dar nepatekėjus. Visą dieną tinginiavau, – paėmęs alaus skardinę Nilas ją ištuštino vienu mauku. – Gal nori važiuoti pamėtyti į krepšį arba dar ko nors?

– Ne, aš, ee, irgi turiu važiuoti namo, – atsakė Lamaras pakildamas, jis pažaidė su striukės užtrauktuku, susigrūdo rankas į kišenes, paskui vėl jas ištraukė. – Ar mano mama apie tai sužinos, Nilai?

– Kodėl klausi? – tarsi krokodilas nusišypsojo Nilas. – Bijai?

– Velniškai teisingai, – prisipažino Lamaras sukikendamas.

Nilas paplekšnojo bičiuliui tarp menčių.

– Ji nesužinos. O jeigu ir sužinotų, kas čia tokio? Pasidulkinai. Baisus čia daiktas.

Staiga jis sugriebė Lamarą už sėdmenų ir tyliai sušnibždėjo:

– Vyruti, tu kaip reikalas jai įšvirkštei. Velniškai tavimi didžiuojuosi.

Prieš paleisdamas Nilas dar sykį įgnybo draugui į užpakalį ir atsainiai nusijuokė.

Lamaras atsisveikino ir patraukė laiptų link. Dėl aukštų namo lubų čia jis jautėsi mažas ir tarsi įkalintas narve. Vaikinas trumpai stabtelėjo atgauti kvapą. Atsirėmęs į baliustradą pajuto, kad vėl gausiai prakaituoja. Prakaito lašeliai ištryško ant viršutinės lūpos. Delnai buvo glitūs ir šalti.

Lamaras apstulbo dėl dar vieno dalyko: jo pimpalas buvo kietas. Labai kietas. Taip atsitiko išgirdus pagyrimą apie tai, koks jis buvo seksualiai šaunus vakar vakare. Lamaras nežinojo, ar dėl to džiaugtis, ar vėl apsivemti.

Šeštas skyrius

Garis Parkeris tykojo prie Donos Di automobilio moksleivių aikštelėje, vos tik nuskambėjo skambutis, skelbiantis pusę keturių. Vaikino įtarimai, kad Dona Di jo vengia, pasitvirtino. Išvydusi Garį ji vos neišmetė knygų.

– Gari! K-kodėl tu nebėgioji stadione?

– Noriu su tavimi pasikalbėti, Dona Di.

– Apie ką? – paklausė mergina numesdama knygas ant galinės sėdynės ir sėsdama už vairo, kad galėtų kuo greičiau pasišalinti.

Garis įkišo ranką pro praviras dureles ir ištraukė degimo raktelį.

– Ei, ką...

– Noriu sužinoti, kas atsitiko Džeidei.

– Džeidei? – tarsi aidas pakartojo Dona Di.

– Džeidei. Džeidei Speri, tavo geriausiai draugei.

Merginos veidas staiga tapo nedraugiškas.

– Ir ką nori apie ją sužinoti?

– Kodėl jos taip ilgai nėra mokykloje? Kas jai atsitiko? Kaskart, kai paskambinu, jos motina sako, kad Džeidė serga. Džeidė visiškai nekalba su manimi. Ar ji taip rimtai serga? Tu ją matei?

– Nemačiau nuo praėjusios savaitės, – trumpai atsakė Dona Di. – Jeigu motina sako, kad serga, manau, taip ir yra.

– Vadinasi, ir tu nekalbėjai su Džeide?

– Ne.

– Negaliu tuo patikėti, Dona Di. Juk tu – geriausia jos draugė.

– O tu – jos vaikinas. Jeigu ji nekalba su tavimi, kodėl turėtų kalbėti su manim? Prašau atiduoti raktelius. Turiu važiuoti namo.

Dona Di atkišo delną, bet Garis nekreipė į tai dėmesio.

– Nori pasakyti, kad mėginai pasikalbėti su Džeide, bet ji nesutiko?

Mergina suirzo, jos smulkus veidelis tapo neryžtingas.

– Klausyk, Gari, puikiai žinai, kad mudvi išsiskyrėme ir nesikalbame.

Negalėdamas patikėti Garis pažvelgė į Doną Di.

– Juokauji.

– Visai ne.

– Dėl ko judvi išsiskyrėte?

– Negaliu sakyti. O dabar, prašau... – ji atkišo delną paimti raktelių, bet vaikinas juos patraukė toliau. – Gari, atiduok raktelius!

– Tik tada, kai man paaiškinsi, kas čia, po velnių, vyksta!

Paprastai Garis būdavo ramaus būdo. Dabartinį jo pyktį sukėlė neviltis ir baimė. Kelias dienas vaikinas jautė, kad kažkas yra ne taip. Klasės draugai į jį žvelgė šnairuodami. Kelis sykius pokalbiai pašnibždomis nutildavo Gariui prisiartinus. Džeidė paslaptingai susirgo. Nuo tada, kai jis sužinojo apie stipendiją, viskas pradėjo klostytis keistai. Nors tvirtų įrodymų neturėjo, nuojauta vaikinui kuždėjo, kad kažkas mėgina sugriauti jam gyvenimą.

– Kas atsitiko Džeidei? – paklausė Garis.

– Jeigu nori sužinoti apie Džeidę, tai jos ir klausk, – atšovė Dona Di pagriebdama raktelius Gariui nespėjus jos sulaikyti.

Tačiau pro pravertą langelį Garis nutvėrė Doną Di už rankos.

– Ar tai kaip nors susiję su Nilu?

Dona Di taip staigiai apsigręžė, kad net trakštelėjo kaklas.

– Kodėl klausi?

– Dėl to, kad Nilas yra ypač bjaurus. Staiga jis pradėjo su manimi elgtis tarsi su draugužiu, tačiau taip dirbtinai, kad akivaizdžiai matyti. Tarsi jis norėtų man iškrėsti kokį pokštą, kurio dar nežinau.

Dona Di sutrikusi aplaižė lūpas. Jos žvilgsnis neramiai lakstė. Mergina atrodė patekusi į spąstus, tad Gariui vidinis basas skausmingai kuždėjo, kad jis nesuklydo.

– Ar netikėtas Nilo draugiškumas man yra kažkaip susijęs su Džeide?

– Man reikia važiuoti.

– Dona Di!

– Man reikia važiuoti, – pakartojo mergina.

Ji įjungė variklį ir neatsigręždama nėrė iš stovėjimo aikštelės.

– Po velnių!

Garis nubėgo prie savo automobilio. Šią popietę jis ne sąmoningai nusprendė praleisti treniruotę, bet tiesiog sureagavo į neįveikiamą poreikį nedelsiant pasimatyti su Džeide. Jis pamatys merginą, net jeigu tektų išlaužti duris.

Džeidė atpažino Gario automobilio burzgesį. Priėjusi prie svetainės lango stebėjo, kaip bičiulis atbėga takeliu ir dusyk pabeldžia į duris. Nejučiomis ji sudejavo iš ilgesio, paskui susitvardė ir atidarė duris.

– Džeide!

– Sveikas, Gari.

Vaikino veide suspindo platus šypsnys. Buvo akivaizdu, kad jis labai džiaugiasi ir jaučia palengvėjimą matydamas Džeidę.

– Atrodai normaliai, tik esi truputį pablyškusi ir sublogusi.

– O ko tu tikėjaisi?

– Nežinau, – susigraužęs atsakė jis. – Gal atvirų, kraujuojančių žaizdų.

Garis pagriebė Džeidę už rankų ir karštai apkabino. Regis, jis nepastebėjo, kad mergina neištirpo jo glėbyje, kaip būdavo anksčiau.

– Privertei mane labai nerimauti, – sušnibždėjo Garis glausdamasis Džeidei prie kaklo. – Džiaugiuosi, kad pasveikai.

Ji išsilaisvino iš glėbio ir atbula peržengusi slenkstį pakvietė Garį užeiti į vidų. Vaikinas nedrąsiai dirstelėjo per petį.

– Tikrai manai, kad galiu užeiti? Tavo mamos nėra namie.

– Nieko baisaus.

Turint galvoje susiklosčiusias aplinkybes, Džeidė mažiausiai jaudinosi, kad sulaužys vieną geležinių Veltos taisyklių.

Kai mergina uždarė duris, Garis vėl prisitraukė ją prie savęs ir nužvelgė alkanomis akimis.

– Kas tau yra, Džeide? Tikriausiai rimtai sirgai? Mama sakė, jog esi per daug pasiligojusi, kad galėtum prieiti prie telefono.

– Aš jai liepiau taip tau pasakyti, – Džeidė mįslingai pažvelgė į bičiulį. – Sėskis, Gari.

Atgręžusi vaikinui nugarą ji nuėjo prie kėdės ir atsisėdo. Kai Džeidė pažvelgė į Garį, suprato, jog šis yra sutrikęs, kad ji neatsako į jo dėmesį. Džeidei ir pačiai buvo sunku suprasti save. Švelnūs Gario prisilietimai jai priminė kitus, visai nešvelnius. Nors protu Džeidė suvokė skirtumą, bet kūnas, regis, nepajėgė atskirti glamonių nuo kankinimų, kuriuos sukėlė užpuolikai. Greičiausiai Džeidė turėjo būti už tai dėkinga, nes dabar nereikėjo slopinti fizinio geismo, o tai palengvins jos uždavinį.

Garis priėjęs atsiklaupė prie kėdės ir tvirtai suėmė sunertas merginos rankas.

– Džeide, aš nieko nesuprantu. Kas, po velnių, vyksta?

– Ko nesupranti?

– Nieko. Kodėl nebuvai mokykloje? Kodėl nekalbėjai su manimi?

– Sirgau.

– Taip sunkiai, kad negalėjai prieiti prie telefono ir ištarti: „Alio“?

Džeidė stengėsi kalbėti šaltai:

– Turiu tau kai ką papasakoti, Gari.

– O Jėzau, ne, – dusliai sušnibždėjo vaikinas, prišokęs veidu įsikniaubė Džeidei į kelius ir ėmė glamžyti jos dygsniuotą chalatą. – Ar sergi nepagydoma liga? Greitai mirsi?

Džeidei suspaudė širdį. Nesusitvardžiusi ji perbraukė pirštais banguotus rudus Gario plaukus, kurie tarsi gyvi apsivijo jos pirštus. Džeidė švelniai glostė bičiuliui viršugalvį. Iš gerklės išsiveržė aimana; tai buvo anksčiau sulaikytosios aidas.

Prieš pradėdama skausmingą pokalbį Džeidė kilstelėjo Gariui galvą.

– Aš nemirsiu, – Garis pirštų galiukais perbraukė merginai veidą. – Tiesiog... – ji kelis sykius nesėkmingai mėgino pradėti pasakojimą, paskui išpyškino: – Buvau sukrėsta emociškai.

Garis pakartojo šiuos žodžius, lyg jie būtų ištarti svetima kalba.

– Dėl ko?

– Jaučiau per didelę įtampą.

– Mokykloje? – vaikinas nubraukė plaukų sruogą jai nuo veido. Džeidė nuslopino staiga kilusį norą skruostu prisiglausti jam prie delno. – Dabar, kai gavome stipendijas, ši įtampa turėtų atslūgti. Ei! Nuo to laiko, kai pranešė šią žinią, mudu nesimatėme. Sveikinu.

– Tave taip pat.

– Kaip mudu tai atšvęsime? – Garis perbraukė delnu merginai krūtis. Vaikino akys tapo svajingos. – Žinau, kaip aš norėčiau.

– Ne! – šaižiai suriko Džeidė susitraukdama nuo bičiulio prisilietimo.

Vaikinas taip apstulbo, kad Džeidė kildama nuo kėdės lengvai pastūmė jį į šalį. Merginos judesiai buvo trūkčiojantys ir padriki, tarsi būtų ką tik išmokusi vaikščioti.

– Džeide?

Mergina atsigręžė į jį. Garis suglumęs žiūrėjo į draugę.

– Ar nesupranti, ką mėginu tau pasakyti? Mane slėgė įtampa ne tik dėl stipendijos, bet ir dėl kitų dalykų. Pirmiausia dėl mūsų.

– Apie ką, po velnių, kalbi?

Džeidė suprato, kad tempdama gumą tik pablogins padėtį. Neįmanoma to padaryti nesukeliant skausmo Gariui arba sau.

– Esi išmintingas, – tarė ji tyčia nutaisydama nekantrų balsą. – Nejaugi nemoki skaityti tarp eilučių? Negi turiu viską aiškiai pasakyti? Ar nepajėgi suprasti, ką mėginu tau pasakyti?

Garis pašoko, užsidėjo rankas ant siaurų klubų ir pakreipė galvą.

– Ar mėgini nutraukti mūsų santykius?

– Aš... taip, aš manau, mums reikia pailsėti vienam nuo kito. Mūsų santykiai nuėjo per toli, tapo nebevaldomi. Privalome atsitraukti.

Vaikinui nusviro rankos.

– Negaliu tuo patikėti. Džeide!

Jis prisiartino prie draugės ir mėgino ją apkabinti. Džeidė nustūmė jo rankas.

– Gari, daugiau negaliu kęsti tos seksualinės įtampos, kurią man sukeli.

– Tarsi tu man nekeltum seksualinės įtampos! – sušuko vaikinas.

– Žinoma! Žinau, kad keliu. Tai ir noriu pasakyti. Nė vienam mūsų nesveika kurstyti laužą, kurio nepajėgiame užgesinti.

– Vos prieš kelias savaites siūlei pradėti šį laužą gesinti.

– Apsigalvojau. Mums derėtų palaukti, reikia laiko teisingai nuspręsti, – Džeidė paskubomis apsilaižė. – Tačiau net ir to nepakanka. Mums reikia pradėti draugauti su kitais. Mudu nebuvome išsiskyrę nuo tada, kai tapome pakankamai suaugę, kad galėtume draugauti. Noriu, kad tu... imtum draugauti su kitomis merginomis.

Kurį laiką Garis be žado spoksojo į merginą. Paskui įtariai prisimerkė.

– Tai kažkaip susiję su Nilu Pačetu, tiesa?

Džeidei regėjosi, kad prieš ją atsiveria spąstai. Ji pasijuto, tarsi kristų į juodą tuštumą.

– Ne, – dusliu balsu paneigė Džeidė.

Garis jos siaubą, matyt, klaidingai palaikė kaltės jausmu.

– Nė velnio, – pašaipiai atšovė vaikinas. – Jis jau daugiau kaip savaitę yra prie manęs prisisiurbęs. Nuo tada, kai tu susirgai, Nilas elgiasi taip, lyg žinotų malonią paslaptį, kurią nekantrauja atskleisti. Dabar žinau, kas tai. Jis nori man nušluostyti nosį. Tu buvai nuėjusi su juo į pasimatymą, tiesa?

– Ne.

– Nemeluok. Kai paminėjau jo vardą, Dona Di irgi atrodė labai nusikaltusi. Ar dėl to judvi susipykote?

– Su Dona Di? – neigdama paklausė Džeidė.

– Šiandien po pamokų ją pasigavau. Dona Di manęs vengė beveik taip pat stropiai kaip ir tu.

– Ką ji pasakė?

– Nesijaudink. Ji tavęs neišdavė, – Garis papurtė galvą. – Vadinasi, tu galiausiai pasidavei Nilo žavesiui, kuriam niekas nepajėgia atsispirti. Tavo motina turėtų džiaugtis.

Džeidė taip energingai papurtė galvą, kad aplink veidą apsivijo tamsūs plaukai.

– Ne. Aš jo nekenčiu. Tu tai žinai, Gari.

– Tik taip sakai, – vaikinas vos pajėgdamas tramdyti įsiūtį ėmė siūbuoti ant pirštų galų. – Galbūt man derėtų pačiam jo paklausti, – jis apsigręžė durų link, bet nespėjo žengti nė poros žingsnių, kai Džeidė sugriebė jį iš nugaros.

– Ne, Gari, ne. Laikykis nuo jo atokiau.

Vaikinas piktai apsigręžė ir prisitraukė Džeidę prie savęs.

– Jeigu norėjai mane apgaudinėti, kodėl išsirinkai Pačetą?

– Tu klysti, Gari. Prašau negalvoti...

– Pačetą, dėl Dievo meilės!

Garis taip staiga paleido Džeidę, kad ši susvirduliavo atatupsta. Tada triukšmingai atidarė duris ir išžirgliojo į lauką.

– Gari!

Vaikinas neatsigręžė, nors Džeidė šaukė jį vardu, kol šis nuėjo iki savo automobilio už pusės kvartalo. Virtuliuodama grįžo į vidų ir susmuko prie durų. Tramdomos ašaros pratrūko upeliais. Ji verkė tol, kol ašarų neliko, tada ėmė sausai, kankinamai kūkčioti.

Iš pradžių Garis norėjo važiuoti tiesiai į Pačetų namus ir akis į akį pasikalbėti su Nilu. Sąžiningoje kovoje jis tikriausiai gerai aptalžytų Nilui šonus, bet Garis neketino šiam niekšui suteikti malonumą išsiduodamas, kad tas jį išprovokavo. Verčiau jis leis tam pasipūtėliui ir toliau vaikščioti sušiktai išsišiepusiam, jeigu jis taip nori. Garis Parkeris neketina nusileisti iki Nilo lygio.

Kol grįžo namo, Gario pyktį pakeitė neviltis. Kai įvažiavo į kiemą, kaimiškas namas atrodė bjauresnis nei kada nors. Vaikinas nekentė šio seno namo apsilaupiusiais dažais ir smengančia priemene. Jis nekentė vištų, lesinėjančių kieme, ir dvokiančio kiaulių aptvaro. Garis negalėjo pakęsti savo jaunesnių brolių ir seserų juoko, kai šie atbėgę įsikibo į kojas ir trukdė eiti per purviną kiemą.

– Gari, mama sakė, kad tu šįvakar privalai man padėti išspręsti aritmetikos uždavinius.

– Gari, neleisk, kad Stivas sekiotų paskui mane.

– Gari, ar gali mane nuvežti į miestą?

– Nutilkite!

Šešios poros apstulbusių akių žiūrėjo į brolį. Garis apžvelgė ratu jį apsupusius vaikus negalėdamas pakęsti jų švytinčių pasitikėjimu ir meile veidų. Gal jie mano, kad Garis – šventasis?

Nustūmęs vaikus sau iš kelio ir išbaidęs vištas vaikinas per kiemą nubėgo į kluoną. Ten surado tamsų kamputį, ku-

riame parkrito ant šieno ir rankomis užsidengė veidą. Jo širdyje kunkuliavo ilgesys, neapykanta ir meilė.

Garis troško kuo greičiau išsinešdinti iš čia. Jis negalėjo pakęsti skurdo, bjaurasties, purvo, kamšaties. Tačiau vaikinas mylėjo savo šeimą. Dažnai svajonėse jis regėdavo save čia grįžtantį kaip dosnų Kalėdų Senelį, dalijantį visiems gėrybes. Tačiau atsakomybės, kad šios svajonės taptų tikrove, našta buvo sunki. Dažnai Gariui kildavo noras tiesiog išnykti.

Žinoma, jis niekada to nebūtų padaręs. Ne tik dėl to, kad jame buvo giliai įsišaknijęs pareigos jausmas, bet ir dėl Džeidės. Tik dėl merginos Garis galėjo pakęsti šį šlykštų gyvenimą, nes Džeidė teikė vilčių, kad šitaip bus ne visada. Džeidė buvo visų jo vilčių pamatas.

– Dieve, – suaimanavo Garis.

Kaip jis ištvers be Džeidės? „Džeide, – nusiminęs galvojo Garis, – kas nutiko tau, mums, mūsų ateičiai?" Jiedu kartu ketino baigti mokslus, paskui grįžti į Palmetą ir padaryti miesto bendruomenę lygesnę. Dabar, regis, Džeidė perbėgo į kitą barikadų pusę – pas Pačetus. *Kaip ji galėjo?*

– Gari?

Tėvas įžengė pro plačias kluono duris. Otui Parkeriui dar nebuvo penkiasdešimties, bet jis atrodė bent dešimčia metų vyresnis. Lieknas, gyslotas, silpnas vyras amžinai nusvirusiais pečiais. Tėvo kombinezonas laisvai karojo ant kaulėto kūno. Jis rado sūnų tamsiame kampe, ant rūgščiai kvepiančio šieno kaugės.

– Gari? Vaikai skundėsi, kad tu su jais negražiai elgiesi.

– Ar galiu čia bent valandėlę ramiai pasėdėti?

– Kas nors nutiko mokykloje?

– Ne! Tiesiog noriu pabūti vienas, – Garis norėjo ant ko nors išlieti savo pyktį, ir tėvas buvo patogus taikinys. – Ar gali nors kartą palikti mane ramybėje? – suriko vaikinas.

– Gerai, – sutiko Otis ir apsigręžė išeiti. – Tik nepamiršk pašerti paršo.

Garis pašoko sugniaužęs kumščius.

– Klausyk, seni, daugiau to suknisto paršo nešersiu. Man mirtinai atsibodo šerti kiaules. Man norisi vemti nuo rėkiančių vaikų, kurių tu prisidarei, nes neužteko proto apsisaugoti. Man įkyrėjo šie namai ir tavo dvokianti nesėkmė. Man norisi vemti nuo mokyklos, mokytojų ir kalbų apie stipendijas, kai iš tiesų tai niekam nė velnio nerūpi. Čia būti tikra nelaimė. Čia nieko nepasieksi. Nieko.

Išliejęs pyktį, išsekęs jaunuolis parklupo ant purvinų šiaudų ir pravirko. Tik po kelių akimirkų pajuto, kaip šiurkšti tėvo ranka purto petį.

– Regis, reikėtų gurkštelėti šio gėrimo.

Otis padavė sūnui stiklainį skaidraus skysčio. Garis dvejodamas jį paėmė, atsuko dangtelį ir pauostė. Tada gurkštelėjo. Naminis viskis nudegino vidurius. Kosėdamas ir švokšdamas vaikinas grąžino stiklainį Očiui, šis nugėrė didelį gurkšnį.

– Mamai apie jį nesakyk.

– Iš kur gavai?

– Matyt, laikas tau sužinoti apie Džordžę. Tai miela nigerė, kuri jau daugelį metų varo naminį viskį. Už jį prašo ne per daug. Kad ir kaip ten būtų, tik jį aš ir pajėgiu įpirkti. Laikau paslėpęs ana ten, po senu balnu, jeigu kada tau prireiktų, kai manęs nebus šalia, – Otis rūpestingai užsuko dangtelį. – Turi bėdų dėl moters?

Garis abejingai gūžtelėjo pečiais, nors priminimas apie Džeidę vidurius nudegino smarkiau negu naminis viskis.

– Tai tikriausiai vienintelis Dievo kūrinys, galintis vyrą išvesti iš proto ir priversti kalbėti taip audringai, kaip ką tik kalbėjai tu, – Otis griežtai pažvelgė į sūnų. – Man nepatinka, kaip šnekėjai apie savo mažuosius brolius ir seseris, nes tokiais žodžiais įžeidi savo mamą.

– Atsiprašau. Aš nenorėjau.

– Norėjai. Tačiau privalai žinoti, kad visi mūsų vaikai buvo pradėti iš meilės. Mudu visais didžiuojamės, – tėvo akys apsiašarojo. – Mudu ypač didžiuojamės tavimi. Negaliu suprasti, iš kur tu toks protingas atsiradai. Manau, tu mūsų gėdijiesi.

– Nesigėdiju, tėti.

Atsidusęs Otis tarė:

– Nesu toks bukas, Gari, kad nesupraščiau, kodėl niekada nepasikvieti draugų čia, į namus. Labai aišku kodėl. Klausyk, mudu su mama norime, jog tu išsimokslintum ne todėl, kad paskui rūpintumeisi mumis ir mūsų vaikais. Norime, kad ištrūktum iš čia dėl vienintelės priežasties – tu pats to labai trokšti. Nenori būti toks nevykėlis kaip aš. Mano vardu tėra tik šis menkas žemės lopinėlis, ir tai, po velnių, labai nedaug. Net ne aš, o mano tėtis jį įsigijo. Kaip įmanydamas stengiausi jį išlaikyti.

Garis vos neužspringo priekaištaudamas sau už išsprūdusius žodžius. Otis pajuto jo graužatį ir atlaidžiai patapšnojo sūnui per kelį, paskui stodamasis į jį atsirėmė.

– Judu su Džeide susikivirčijote? – Garis linktelėjo. – Ką gi, viskas nurims. Moterys kartkartėmis privalo pasibarti, antraip jos nebūtų moterys. Kai jos apsiašaroja, tiesiog reikia jas trumpam palikti vienas, – davęs šį išmintingą patarimą tėvas nupėdino durų link. – Artėja vakarienė. Reikia baigti visus ūkio darbus.

Garis stebėjo, kaip tėvas išeina. Siūbuodamas kreivomis kojomis jis sliūkino per niūrų kiemą, užterštą sulaužytais žaislais ir vištų išmatomis. Vaikinas delnais užsidengė veidą trokšdamas, kai juos nuleis, atsidurti už milijonų kilometrų ir išsivaduoti nuo savo įsipareigojimų.

Visi, taip pat ir šeimos nariai, iš Gario tikėjosi per daug. Jis buvo pasmerktas žlugti net nepradėjęs šių lūkesčių teisinti. Kad ir kokie milžiniški būtų vaikino laimėjimai, jis niekada nepajėgs patenkinti visų lūkesčių. Niekada nebus pakankamai geras ir turtingas. Garis niekada nebus Nilas Pačetas.

Dėl Dievo meilės, ar Džeidei buvo būtina bėgti pas Nilą? Na, ir kas, kad jis mieste turtingiausias. Džeidė žino, koks Nilas lėkštas. Kaip ji gali leistis jo liečiama? Žvelgdamas į apleistą aplinką Garis kaipmat rado atsakymą: Nilas Pačetas niekada nebuvo atėjęs į mokyklą vištų išmatomis išterliotais batais.

Apmaudas graužė vaikiną tarsi išgertas stiprus viskis. Džeidė dar pasigailės. Netrukus ji paršliauš pas Garį. Nilas ją tiesiog sužavėjo, ir tiek. Tai ilgai netruks. Džeidė iš tiesų myli tik jį, Garį. Tai, kas juodu sieja, yra per daug nuoširdu ir tvirta, kad būtų galima lengvai atsikratyti. Anksčiau ar vėliau Džeidė grįš į protą. Kol kas Garis... ką?

Atsakomybės jausmas pakėlė savo bjaurią galvą ir privertė Garį atsistoti. Vaikinas nuėjo šerti paršo.

Septintas skyrius

– Sakau, Džeide.

Džeidė nusigręžė nuo rakinamos spintelės prispaudusi vadovėlius prie krūtinės. Dabar su ja kalbėjosi tiek mažai bendraklasių, kad mergina ir nustebo, ir nudžiugo, jog kažkas – kad ir kas – į ją kreipėsi.

Faktai buvo migloti, bet Palmeto gimnazijoje sklandė gandai, kad Džeidė buvo neištikima Gariui Parkeriui susidėdama su Nilu Pačetu. Buvo kalbama, kad dėl dvigubo Džeidės žaidimo Garis ją pametė. Per du su puse mėnesio Džeidė iš trokštamiausios baigiamosios klasės merginos virto kone raupsuotąja. Klasės draugai, pasinėrę į smagų mokslo pabaigos sūkurį, Džeidės vengė.

Šie gandai pasklido ir už gimnazijos sienų. Jie prasiskverbė į plačiąją visuomenę. Kai kalbos pasiekė Pito Džonso ausis, senukas atleido merginą iš darbo neįtikinamai teisindamasis, kad labiau nori darbuotojo vaikino.

Namie buvo ne ką geriau. Velta skundėsi, kad darbe su ja elgiamasi nedraugiškai.

– Girdėjau, kaip bendradarbiai šnibždasi apie tave. Ar nesakiau, kad už tai, kas atsitiko, būsi kaltinama tu? Reikėjo paprašyti, kad tas juodaodis vyras parvežtų tave tiesiai namo. Vykti į ligoninę buvo didelė klaida. Šitaip pasielgdama tu nulėmei savo ir mano likimą.

Džeidė neturėjo su kuo pasidalyti savo skausmu. Ji niekada neatleis išdavystės Donai Di. Matyt, Dona Di jai irgi neatleido už tai, kad sužadino Hačui lytinį geismą. Drauges skiriančios bedugnės niekada nepavyks įveikti, bet Donos Di nebuvo kuo pakeisti, tad praradusi geriausią draugę ir patikėtinę Džeidė jautėsi tarsi netekusi rankos.

Tačiau karčiausiai Džeidė kas vakarą verkdavo dėl to, kad prarado Garį. Iš vaikino elgesio buvo aišku, kad jis patikėjo apie Džeidę sklandančiais gandais. Bičiulio pyktis ir neviltis buvo puiki dirva bjauriems įtarimams, kuriuos Nilas Pačetas pasėjo ir puoselėjo. Veikdamas subtiliai, tarsi rojaus žaltys, Nilas ir toliau kankino Garį užuominomis. Jis tarsi medžioklinis šuo sekiojo paskui Džeidę, o pikta išvaizda bylojo, kad jiedu su Džeide turi kažkokią bjaurią paslaptį. Nilo dviprasmybės Džeidei kėlė šleikštulį. Tačiau labiausiai mergina nekentė niekšo už tai, kad šis piktdžiugiškai kankina Garį. Bičiulio pasitikėjimas savimi ir išdidumas buvo talžomi taip pat skausmingai, kaip neseniai buvo kankinamas Džeidės kūnas.

– Sveika, Patricija, – pasisveikino Džeidė su mergina, kuriai pakako drąsos nepaisyti daugumos nuomonės ir ją užkalbinti.

Patricija Votli buvo apkūni, išsiblukinusi peroksidu plaukus ir pašėlusi. Džeidė neatmena, kad būtų su ja kalbėjusi nuo žemesniųjų klasių laikų, kai buvo aiškiai nubrėžta takoskyra tarp gerų ir blogų mergaičių. Iki šiol merginos buvo priešingose jos pusėse.

Patricijos motina neseniai išsiskyrė ketvirtą kartą ir įnirtingai ieškojo penkto vyro. Aktyviai įsitraukusi į meilės reikalus motina būdavo tokia užsiėmusi, kad Patricija buvo palikta likimo valiai. Tad mergina per aštuoniolika metų sukaupė didelę gyvenimo patirtį.

– Suprask, neturiu jokių pašalinių minčių, – sušnibždėjo Patricija palinkusi arčiau Džeidės, – bet ar tu nėščia?

Džeidės pirštų, laikančių vadovėlius, krumpliai pabalo.

– Žinoma, ne. Kodėl klausi?

Patricija nekantriai ir truputį su užuojauta sučepsėjo.

– Sakau, Džeide, klausdama neturiu jokių pašalinių minčių, bet aš atpažįstu požymius, supranti? Aš pati dusyk buvau nėščia.

Džeidė nuleido galvą ir išsiblaškiusi įkišo nykštį į sidabrinę bloknoto spiralę.

– Aš tik blogai jaučiausi, ir tiek.

– Kiek praėjo laiko?

Džeidė pajuto, kaip jai sugniaužė paširdžius.

– Du mėnesiai.

– Jėzau! Juk tave visi laiko išmintinga. Mergaite, tau liko nedaug laiko. Privalai ko nors skubiai imtis.

Džeidė vijo šalin mintis apie tai, ką galėtų reikšti vėluojančios mėnesinės. Ji nė nesvarstė, ką darytų, jeigu pasitvirtintų pati blogiausia nuojauta.

– Tu jo atsikratysi, tiesa?

– Aš... negalvojau apie...

– Ką gi, jeigu nuspręsi atsikratyti, aš galiu padėti, – pasisiūlė Patricija.

– Kodėl?

– Ar tai Nilo Pačeto kūdikis?

Patricija buvo girdėjusi gandus. Džeidė gūžtelėjo pečiais leisdama suprasti, kad nėra tikra, kieno kūdikį nešioja po širdimi.

– Na, jeigu tai Nilo Pačeto darbas, aš tau noriu padėti.

Patricija išsitraukė iš pakelio cigaretę ir prisidegė, nors mokykloje rūkyti buvo draudžiama. Atlošusi galvą išpūtė dūmus į lubas.

– Tas šunsnukis tą patį man padarė vasarą, kai baigiau aštuntą klasę. Tai buvo mano pirmas nėštumas. Mama visiškai pasiuto. Tuometis mano patėvis atsisakė mokėti už abortą, tad mama nuėjo pas Nilo senį prašyti pinigų. Gal nori cigaretę? Tau palei žiaunas truputį pažaliavę.

Džeidė ranka nuvaikė cigaretės dūmus sau nuo veido.

– Ne, ačiū.

– Apie ką aš? Ak, taip. Taigi senasis Ivanas davė mums penkis šimtus dolerių. Nuvykau pas Džordžę į nigerių kvartalą. Ji ima tik penkiasdešimt, tad mudvi su mama iš to pasipelnėme. Ar nori žinoti? – paklausė ji akivaizdžiai suirzusi. – Mano senė susigvelbė visus pinigus iki paskutinio suknisto cento. Kad ir kaip ten būtų, mielai pakalbėsiu su Džordže apie tave. Ji yra savotiška ir nesutinka priimti merginų be rekomendacijų, supranti? Be to, ji slapukauja, nes nenori, kad nukentėtų jos kitas verslas.

– Koks kitas verslas?

Patricija ėmė kalbėti tyliau:

– Ji ne tik daro abortus, bet užsiima ir kitu verslu, nors yra laikoma siuvėja. Jeigu neturi daug pinigų ir nenori, kad kas nors apie tai sužinotų, Džordžė yra tinkamiausia tai padaryti, – Patricija vėl užsitraukė cigaretę. – Klausyk, žinau, turi daug ką įvertinti. Gali liepti man atsiknisti ir aš atsiknisiu. Tai visai ne mano bėda, supranti?

– Ačiū už pasiūlymą, Patricija, bet aš turiu apie tai pagalvoti. Net nesu tikra... kad to prireiks.

Patricija dirstelėjo į Džeidės pilvą ir gūžtelėjo pečiais.

– Žinoma, suprantu, vaikeli. Pirmą sykį man ir pačiai kinkos drebėjo. Tačiau mano senė pasakė, kad nė už ką nesutiks į savo namus įsileisti spiegiančio vaikigalio. Be to, Nilas Pačetas yra toks suskis, kad nė viena sveiko proto moteris nenorėtų nuo jo turėti nesantuokinių vaikų.

Nuo šios minties Džeidei pasidarė negera.

– Aš tau pasakysiu, kai nuspręsiu, Patricija. Ačiū.

Ji nuskubėjo į artimiausią tualetą. Po kelių minučių Džeidė išėjo iš kabinos. Apimta silpnumo ji pasilenkė virš praustuvo, panardino rankas į šaltą vandenį ir apsišlakstė veidą.

– Čia ne kūdikis, – sušnibždėjo ji išblyškusiam atspindžiui veidrodyje. – Nieko nėra. Tai tik gleivės.

Nuo to laiko kaskart, kai tik Džeidė koridoriuje sutikdavo Patriciją, ši nebyliai klausdama kilstelėdavo antakį. Džeidė apsimesdavo nepastebinti, nors Patricija ją privertė prisipažinti, kad yra dar vienas grėsmingas išprievartavimo padarinys.

Džeidė buvo nėščia.

Ji vis dar nenorėjo galvoti apie vaisių kaip žmogų, kaip *kūdikį*. Mergina norėjo apsispręsti tik tada, kai gaus atestatą, tai turėjo įvykti vos po kelių savaičių. Tačiau gyvybė joje vystėsi.

Džeidė labai rūpestingai rinkosi drabužius. Tačiau jeigu atspėjo Patricija, netrukus pastebės ir kiti. Mergina labiausiai baiminosi, jog kas nors savo įtarimais pasidalys su Gariu. Jis privalo niekada nesužinoti. Nėštumas būtų neginčijamas įrodymas, kad Džeidė buvo su kuo kitu. Ar Džeidei pavyktų baigti mokyklą neišsiduodant Gariui apie nėštumą? Ar verta pamėginti?

Džeidė vis dėlto buvo išrinkta sakyti sveikinimo kalbą savo klasės vardu. Garis turėjo sakyti atsisveikinimo kalbą. Džeidė labai juo didžiavosi, bet nedrįso pati pasveikinti vaikino. Garis draugavo su kita mergina, ir kai Džeidė atsitiktinai sutikdavo jį koridoriuje, vaikinas kaskart nusukdavo žvilgsnį į šalį.

Garbė būti antrąja klasėje Džeidei reiškė paguodos prizą, kuriuo mergina didžiavosi. Ilgi mokymosi ir atkaklaus darbo metai atnešė rezultatą. Džeidė šios garbės nusipelnė beveik nesulaukusi tėvų paramos. Po velnių, ji neleis, kad Nilas su savo draugužiais atimtų iš jos ir šį laimėjimą.

Stovėdama prie mikrofono ir kalbėdama susirinkusiesiems per mokyklos baigimo iškilmių repeticiją Džeidė norėjo pažvelgti savo užpuolikams į akis. Jie neišvys Džeidės įbaugintos. Niekšai išprievartavo jos kūną ir sugadino reputaciją, bet Džeidė išsaugos orumą.

Tačiau kas bus, jeigu iškilmių dalyviai, prisidengę graviruotomis programėlėmis, prunkš dėl Džeidės nėštumo, kurį ji nesėkmingai mėgino paslėpti.

Per mokslo metų pabaigos šokių vakaro savaitę, kol draugės karštai ruošėsi šiam svarbiam savaitgaliui, Džeidė kankinosi dėl savo bėdos. Per pertrauką viena auklėtojų palausė Džeidės:

– Su kuo eisi į šokių vakarą, Džeide?

– Aš į jį neisiu, ponia Trenton.

– Neisi? Niekas tavęs nepakvietė?

– Ne.

Nilas ją kvietė, bet Džeidė padėjo telefono ragelį nė nesuteikdama jam garbės išgirsti atsakymą į atsainų kvietimą. Akiplėša netgi drįso pakviesti į dvigubą pasimatymą, kuriame, be judviejų, būtų Dona Di su Haču.

Ponia Trenton atidžiai nužvelgė merginą.

– Norėčiau, kad šią savaitę užsuktum į mano kabinetą, Džeide. Manau, mudviem reikia pasikalbėti.

Ji žino.

Žingsniuodama mokyklos koridoriumi Džeidė suprato, kad neteko galimybės rinktis, ar veikti dabar, ar palaukti. Ji beveik pajuto palengvėjimą. Džeidė daugiau nebesikamuos dėl šios dilemos ir nebesvarstys, ką galėtų rinktis. Ji tiesiog privalo veikti, atlikti, kas būtina, ir kuo greičiau viską baigti. Po pamokų ji susirado Patriciją Votli.

Džeidė retai lankydavosi šioje miesto dalyje – ir, žinoma, niekada viena. Norint patekti į šį rajoną reikėjo kirsti geležinkelio bėgius, pravažiuoti pro apleistą sandėlį ir jau nebenaudojamą medvilnės valymo mašiną. Tik tada atsidurdavai „nigerių kvartale“.

Prieš kelerius metus Velta buvo pasamdžiusi juodaodę drabužiams lyginti. Kai motina su dukra nuvažiuodavo pas darbininkę, Velta liepdavo Džeidei likti automobilyje ir su niekuo nesikalbėti. Po kelių mėnesių Velta nusprendė, kad per brangu samdyti darbininkę drabužiams lyginti.

– Be to, – nugirdo Džeidė motiną aiškinant draugei, – mane mirtinai gąsdina kelionės į tą miesto dalį. Niekada nežinai, ką jie gali iškrėsti.

Būdama vaikas Džeidė nesuprato, ko Velta baiminasi perkirtusi geležinkelį. Niekas niekada neprisiartino prie jų automobilio, su jomis nesikalbėjo, nerodė nė menkiausio dėmesio ir negrasino. Tiesą sakant, drabužių lygintoja visada Džeidei perduodavo kelis arbatinius pyragaičius, suvyniotus į popierinę servetėlę. Sluoksniuotus, riebius, auksaspalvius cukrumi apibarstytus skritulėlius – vien juos pamačius burnoje prisirinkdavo seilių. Tačiau Džeidei taip ir neteko jų paragauti. Velta neleisdavo dukrai valgyti pyragaičių ir juos išmesdavo vos tik parvažiavusi namo.

Džeidė pastatė motinos automobilį po kaučiukine mirta už kvartalo nuo Patricijos nurodyto namo. Įspraudusi lapelį Džeidei į delną Patricija sušnibždėjo:

– Paskambinsiu Džordžei ir pasakysiu, kad lauktų tavęs. Pasiimk pinigų.

Džeidė žingsniavo suskilinėjusiu, duobėtu šaligatviu paslėpusi pinigus, kurių didžioji dalis buvo sutaupyta dirbant Pito Džonso parduotuvėje, rankinėje, pakištoje po pažastimi. Mergina gėdijosi prisipažinti, kad ir į ją įsiėdė Veltos prietaringa paranoja juodaodžių atžvilgiu. Ji žengė nuleidusi akis ir praeidama pro nedidelių namelių, siauruose sklypeliuose sienomis prisiglaudusių vienas prie kito, eilę nesidairė nei į kairę, nei į dešinę.

Džordžės namas atrodė visiškai taip pat kaip ir kiti. Nors iš baimės krėtė šaltis, o nuo sąžinės graužimo mušė karštis, Džeidei tapo smalsu, kas vyksta už šių namų sienų. Namas buvo tik dviejų kambarių pločio, bet ilgas, tad galinis priebutis baigėsi beveik lygiai su gatvele už pastato. Kadaise jis buvo nudažytas, bet dabar iš baltų dažų liko tik prisiminimai. Žalios dervuotos drobės stogas buvo sulopytas ir apsilaupęs. Nuo surūdijusio metalinio kamino per išorinę sieną driekėsi ruda dėmė.

– Neapsigauk spręsdama pagal išvaizdą, – perspėjo Džeidę Patricija. – Senoji Džordžė yra turtinga nigerė. Panorėjusi ji galėtų šantažuoti pusę apygardos.

Iš gatvės atrodė, kad namie nieko nėra. Sunkios naktinės užuolaidos buvo užtrauktos ant visų langų. Sukaupusi drąsą Džeidė nužingsniavo šaligatviu priešais namą, įžengė į priebutį ir pabeldė į tinkleliu dengtų durų staktą.

Džeidė nugara pajuto daugybės pasislėpusių akių žvilgsnius, bet tikino save, jog tai tik vaizduotės vaisius. Ji nedrįso atsigręžti, kad nuvytų šalin arba patvirtintų savo nuogąstavimus.

Staiga mergina suvokė, kad gatvėje daugiau nieko nėra – pro šalį nevažiuoja automobiliai, priekiniuose kiemuose nežaidžia vaikai, jaunos mamos šaligatviais nevežioja vežimėliuose kūdikių. Džordžės gyvenamajame rajone į baltuosius įsibrovėlius buvo žvelgiama su tokia pat baime, su kokia baltieji drįsdavo čia pasirodyti. Greta kitų dalykų, jiedu su Gariu svajojo pakeisti apgailėtiną rasinę atskirtį.

Pagrindinės durys iš lėto atsivėrė, ir Džeidė pro tinklelį pirmą sykį apžiūrėjo Džordžę. Moteris buvo kur kas jaunesnė, negu Džeidė tikėjosi, o gal tik jaunai atrodė, nes jos veidas buvo lygus, be raukšlių. Putlias lūpas ryškino plytų spalvos lūpdažis. Akys – neramūs juodmedžio skrituliai. Džordžė buvo aukšta ir tokia laiba, kad rankos ir kojos panėšėjo į voro. Plaukai buvo kirpti trumpai ir glotniai, jie tarsi kepuraitė dengė galvą. Džordžė vilkėjo alyvų spalvos medvilninę palaidinukę. Džeidė pajuto palengvėjimą pamačiusi, kad moteris nepriekaištingai švari.

Ji sausai nurijo seilę.

– Esu Džeidė. Patricija tikriausiai jums dėl manęs skambino?

Džordžė atitraukė tinkleliu dengtas duris, ir Džeidė įžengė į vidų. Name, kitaip negu baiminosi Džeidė, nebuvo justi nemalonių kvapų. Įdomu, ką Džordžė laiko tuose stiklainiuose? Koridoriuje stovėjo pilnos jų dėžės.

Moteris ranka davė Džeidei ženklą eiti pirmai. Mergina koridoriumi, dalijančiu namą per pusę ir besidriekiančiu tiesiai nuo pagrindinių durų iki galinių, nužingsniavo gilyn. Tyloje sieninio laikrodžio tiksėjimas aidėjo neįprastai garsiai. Iš virtuvės atsklido šaižus, bet tylus užvirusio arbatinuko švilpimas.

Džordžė ranka parodė į kambarį kairėje. Jame, be stalo, uždengto balta gumuota paklode, stovėjo tik senovinė emaliuota medicininė spinta. Džeidė stabtelėjo ant slenksčio.

– Ko pas mane atvykote?

Nuo pašnibždomis ištartų žodžių mergina krūptelėjo, nors moteris ją gąsdino mažiau negu stalas, uždengtas balta gumuota paklode, ir medicininė spinta su nerūdijančiojo plieno instrumentais, galinčiais suluošinti visam gyvenimui arba nužudyti.

– Man reikia sutvarkyti vieną reikalą, – kimiu balsu atsakė Džeidė.

Džordžė atkišo delną. Iš pradžių šis gestas Džeidę suglumino, bet kai suprato, ką jis reiškia, ėmė raustis rankinėje piniginės, išėmė penkis dešimties dolerių banknotus ir sudėjo juos į rausvą Džordžės delną. Moteris buvo užtektinai profesionali, kad pinigus paimtų iš anksto, bet ir taktiška, nes tiesmukai jų neprašė. Doleriai dingo jos sijono kišenėje; Džordžė už juos Džeidei nepadėkojo.

– Prašau nusimauti kelnaites ir gulti ant stalo.

Džeidė ėmė kalenti dantimis. Dabar, kai atėjo metas, ją apėmė siaubas. Mergina nerangiai padėjo rankinę ant stalo galo, pakišo rankas po sijonu, nusimovė kelnaites ir išlipo iš jų. Pasilenkdama pakelti drabužėlio paklausė:

– Ar reikia visiškai nusirengti?

– Tik tada, kai jus apžiūrėsiu. Gali būti, kad aš to nedarysiu.

– Kodėl? – Džeidė bijojo būti atstumta lygiai taip pat, kaip ir baiminosi aborto. – Privalote tai padaryti. Juk jau paėmėte mano pinigus.

– Prašau gultis, – nešiurkščiai paliepė moteriškė.

Džeidė atsigulė. Džordžė pakėlė merginai sijoną ir sulankstė ant krūtinės apnuogindama apatinę kūno dalį. Džeidė nusigręžusi žiūrėjo į tuščią sieną.

– Kai kurios merginos pas mane ateina per vėlai, – paaiškino Džordžė. Ji uždėjo delnus ant Džeidės pilvo ir ėmė masažuoti. – Negaliu padėti, jeigu jos laukia per ilgai.

– Man dar ne vėlu. Klausiau Patricijos.

– Pamatysime.

Džordžė ir toliau užsimerkusi maigė Džeidei pilvą. Tik delnais ji tyrinėjo ertmę tarp Džeidės dubens kaulų nuo bambos iki gaktos trikampio. Galiausiai patenkinta parodė Džeidei nykštį ir nuleido sijoną.

Mergina atsisėdo ant stalo krašto, jos kojos nepatogiai kadaravo. Gumuota paklodė buvo vėsi. Po nuogu Džeidės užpakaliu ji atrodė keista ir priminė ligoninę. Džeidė stengėsi apie tai negalvoti.

– Ar atliksite?

– Tai Pačeto sūnaus vaikas?

– Tai ne vaikas, – užginčijo Džeidė. – Tai... niekas.

– Ar Nilas Pačetas jį pradėjo?

– Nesu tikra. Jų buvo trys. Vienas jų – Nilas. Kiti du – jo draugai, – mergina pažvelgė Džordžei į akis. – Jie mane išprievartavo.

Moteris ilgai žiūrėjo į Džeidę. Paskui tyliai tarė:

– Maniau, kad prievartauja tik juodaodes merginas. Nusirenkite. Aš jums padėsiu.

Džeidė iš lėto mažais, atsargiais žingsneliais tipeno šaligatviu. Jos delnai buvo šalti, lipnūs, kūną krėtė karštis. Mergina tai drebėjo iš šalčio, tai prakaitavo. Džordžė ją įkalbinėjo taip greitai neišeiti, bet Džeidė užsispyrė. Leidosi prieblanda. Džeidei teks sugalvoti įtikinamą paaiškinimą, kodėl pavėlavo, kai prie fabriko paims Veltą, bet šiuo metu mergina nekvaršino sau dėl to galvos.

Drebančiomis rankomis Džeidė atrakino automobilio dureles. Ji ilgai sėdėjo spoksodama pro priekinį stiklą į fuksijų žiedus ir svarstė. Tada, pasijutusi truputį geriau, įjungė variklį ir išsuko į gatvę, važiavo tol, kol Džordžės namas liko toli užpakalyje.

Ji privalo pamatyti Garį.

Džeidė save įtikinėjo, jog blogiausia, kas gali nutikti, – tai, kad Garis jos išsižadės, ir vaikinas tai jau padarė. Tačiau jeigu ji papasakos viską, kas nutiko tą vakarą, pateiks faktus, kurių Garis nežino, vaikinas galbūt ją supras.

Įsivaizduodama, kaip Gario rankos su meile globėjiškai ją apkabina, Džeidė stipriau paspaudė greičio pedalą. Kodėl, klausė mergina savęs, ji taip ilgai nepasakė tiesos? Garis ją pažinojo geriau už visus kitus. Jeigu Džeidė būtų jam atvėrusi širdį, vaikinas tikrai būtų supratęs, kad ji tapo auka. Džeidė būtų paaiškinusi, kad tylėdama mėgino apsaugoti bičiulį nuo viešos paniekos. Tačiau jis vis tiek buvo niekinamas, tad tylėjimas buvo ir neveiksmingas, ir nereikalingas.

Kokia prasmė leisti Nilui, Hačui ir Lamarui leisti kištis į judviejų gyvenimą? Jie su Gariu stiprūs, jauni ir protingi. Kartu, saugiai globojami meilės, jiedu galės pamiršti šį nutikimą, išvykti iš Palmeto ir kurti ateitį.

Džeidę baugino mintis apie lytinį aktą. Tačiau Garis yra švelnus. Jis kantriai lauks, kol išsisklaidys Džeidės baimė ir nenoras.

Mergina neturėjo iliuzijų, kad dabar gyvenimas bus lengvas. Ji daug ko tikėjosi iš Gario. Garis turės susitaikyti su nemalonia žinia. Jeigu vaikinas tikrai ją myli, – o Džeidė turėjo tuo tikėti, – jis su tuo susitaikys. Garis draugauja su kita, bet kaskart, kai Džeidė jį pamatydavo ir bičiulis nespėdavo pasislėpti po abejingumo kauke, rudose akyse ji pamatydavo tokį pat skausmingą ilgesį, kokį jautė pati. Mintis apie tai suteikė drąsos, ir Džeidė per prieblandą nuskubėjo pas bičiulį.

Parkerių namas švytinčiais langais priminė iš moliūgo išskaptuotą Helovino žibintą. Džeidė matė, kaip ponia Parker,

išgirdusi įvažiuojantį ir sustojantį automobilį, pažvelgia pro virtuvės langą. Vakaras buvo šiltas, malonus, Gario jaunesnieji broliai ir seserys vis dar žaidė kieme. Otis traktoriumi iš laukų važiavo namo.

Lipdama iš automobilio Džeidė nustebo, kad linksta keliai. Kvaila nervintis dėl to, kad pamatys Garį. Išsiskyrimas įskaudino vaikiną taip pat kaip ir ją. Džeidė vylėsi, jog ir Garis nekantrauja susitaikyti.

Ponia Parker pamojavo ranka pro tinkleliu dengtą virtuvės langą.

– Džeide, kur slapsteisi? Nemačiau tavęs šimtą metų!

– Žinau, – atsakė mergina po daugelio mėnesių pirmą sykį nusišypsodama ir apkabindama Gario sesutes. Bent jau bičiulio šeima norėjo ją vėl priimti į savo tarpą. – Labai jūsų visų pasiilgau.

– Žinai, Džeide, Džojis pagaliau išmoko sisioti į puoduką.

– Nuostabu!

– Tačiau jis vis tiek kartais turi mūvėti sauskelnes.

– Aš jau moku čiuožti, Džeide.

Į kiekvieną naujieną mergina reagavo perdėtai džiūgaudama dėl mažmožių, kurie vaikams buvo labai svarbūs.

– Kur jūsų vyresnysis brolis?

Gario automobilis stovėjo kieme, tad Džeidė žinojo, kad vaikinas kur nors netoliese.

– Jis kluone.

– Mama jam liepė prieš vakarienę pašerti paršą.

– Norėčiau jį pamatyti, – tarė Džeidė švelniai atstumdama vaikus.

– Pasiliksi vakarienės?

– Nežinau. Pamatysime.

– Mama! – sušuko vienas berniukų. – Ar Džeidė gali pasilikti vakarienės?

Atsargiai, kad į ką nors neįliptų, žingsniuodama per kiemą Džeidė pamojavo Očiui. Gario tėvas nukėlė skrybėlę ir sveikindamasis kilstelėjo ją virš galvos. Šiltas Gario šeimos narių

sutikimas padrąsino Džeidę. Namiškiai arba negirdėjo gandų apie ją, arba nenorėjo jais tikėti.

– Gari? Gari? – pašaukė bičiulį Džeidė įėjusi į vidų pro plačias duris. Didžiuliame kluone akys stengėsi prisitaikyti prie tamsos. Jautėsi sodrus šieno kvapas. – Kur tu? Ką čia tamsoje veiki?

Vaikinas nieko neveikė – jis siūbavo ant per gegnes permestos virvės, kuria pasikorė.

Aštuntas skyrius

Atlanta, 1981

Dilonas Berkas gulėjo viešbučio lovoje mūvėdamas tik frako kelnes ir tingiai pešiojo plaukus ant krūtinės spoksodamas į vonios duris, pro kurias turėjo išdygti jo nuotaka. Vyras jautėsi gerokai apsvaigęs, nors išgėrė tik vieną taurę šampano, kuris laisvai liejosi per Debros ir jos tėvų iškeltą sutuoktuvių puotą. Niuberiai buvo geriantys baptistai. Kadangi jie dosniai aukojo bažnyčiai, kunigas nusigręžė, kai buvo iššautas šampanas.

Tačiau Dilonas buvo girtas iš meilės ir laimės. Prisiminęs, kaip Debra šliūkštelėjo šampano jam ant rankos, kai jiedu susikibo už parankių ir tostu pasveikino vienas kitą, Dilonas nusišypsojo. Nekreipdama dėmesio į svečius Debra koketiškai nulaižė gėrimą.

Dilono močiutė visada patarinėjo susirasti merginą baptistę.

– Dažniausiai jos būna religingos, – aiškino senolė, – bet jų, kitaip nei katalikių, nekankina kaltės jausmas.

Kalbant apie Debrą, močiutė Berk buvo teisi. Debros moralė tvirta kaip plienas, bet mergina buvo neįtikėtinai jausminga. Iš savo didelės ir triukšmingos šeimos ji išmoko atvirai, be gėdos ir drovumo reikšti jausmus.

Dabar Dilonas nekantriai laukė tos nevaržomos ir nesavanaudės meilės. Mintys apie tai jį sužadino. Išnuomotos

kelnės tapo nepatogiai ankštos. Dilonas pakilo iš lovos ir prabangiu kilimu nužingsniavo prie lango, pro kurį atsivėrė panoraminis Atlantos centro vaizdas. Tvyrojo prieblanda; visame mieste mirksėjo žiburiai. Dilonas patenkintas įkvėpė oro ir išpūtė plačią krūtinę. Dieve, gyvenimas tikrai gali būti puikus. Dilono gyvenimas toks ir yra. Pradžia buvo netvirta, bet fortūna galiausiai pasivijo Diloną.

Išgirdęs prasiveriančias vonios duris Dilonas atsigręžė ir išvydo Debrą, užlietą auksinės miglos. Šviesūs žmonos plaukai priminė persišviečiančią aureolę. Debrai artinantis jos krūtys, pridengtos dramblio kaulo spalvos naktiniais marškiniais, gundomai liūliavo. Su kiekvienu žingsniu seksualus audinys priglusdavo prie kūno paryškindamas trikampį tarp šlaunų.

Dilonas prisitraukė žmoną prie savęs ir negalantiškai karštai pabučiavo įsprausdamas liežuvį tarp pražiotų lūpų – ir pajuto burnos skalavimo skysčio skonį.

– Skalavai burną?

– Tavo žiniai, taip. Išsivaliau dantis, vos tik išlipusi iš vonios.

– Tu maudeisi? – paklausė Dilonas kramsnodamas šiltą, kvapnų žmonos kaklą.

– Manau, nuotakoms įprasta išsimaudyti prieš patiekiant save vyrams.

– Gal nori, kad aš išsimaudyčiau po dušu?

– Ne, – atsakė Debra atsidusdama ir palenkdama galvą, kad Dilonui būtų lengviau pasiekti jos kaklą. – Noriu, kad darytum tik tai, ką darai dabar.

Dilonas sukikeno.

– Kertu lažybų, kad nori daugiau, – jis nuleido delnus ant krūtų ir krumpliais vedžiojo per spenelius tol, kol šie sustandėjo. – Matai? Aš buvau teisus, – apkabinęs jis prisitraukė žmoną prie savęs ir ėmė aistringai bučiuoti. Kai galiausiai pakėlė galvą, tarė: – Myliu tave, Debra.

Dilonas ją įsimylėjo beveik iš pirmo žvilgsnio. Jiedu susipažino pirmąją rudens semestro dieną Džordžijos technolo-

gijos universitete. Būdami absolventais abu užsirašė į aukštesnio lygio anglų kalbos kursą. Dilonas jį pasirinko kaip fakultatyvų. Debrai, studijuojančiai kalbas, anglų kalbos ištakų kursas buvo privalomas.

Išgirdęs vos kelis sumoterėjusio profesoriaus žodžius, Dilonas suprato, kad jam teks iškęsti vargus keičiant mokymosi grafiką. Jis neįsivaizdavo galįs visą semestrą kas savaitę virškinti tris valandas per nosį skaitomas profesoriaus paskaitas.

Tada, pavėlavusi penkias minutes, į auditoriją įlėkė Debra. Jos šviesūs plaukai buvo sutaršyti vėjo, skruostai įraudę. Gaudydama kvapą, nes lėkė per dvi pakopas, teisinosi negalėjusi rasti auditorijos.

Dilonas išsyk įsimylėjo merginą ir ėmė jos aistringai geisti. Po paskaitos jis alkūnėmis prasiyrė pro kitus studentus vaikydamasis vieną, kuri pakeitė jo nusistatymą dėl mokymosi grafiko.

– Sveika, – tarė jis prisigretindamas prie Debros Niuberi.

Merginos vardą Dilonas įsiminė, kai ji prisistatė profesoriui, šis suirzo, kad Debra pertraukė jo paskaitą.

Ji pažvelgė į vaikiną žydromis kaip Karibų jūra akimis.

– Sveikas.

– Ar kam nors priklausai?

Jaunuoliai priėjo laiptus. Debra atsigręžė į Diloną.

– Nesupratau.

Patraukęs merginą atgal, kad jiedu netrukdytų kitiems studentams praeiti, Dilonas pakartojo klausimą.

– Aš priklausau sau, – atsakė Debra tokiu tonu, kuriuo didžiuotųsi net Glorija Stainem.

– Jokio nuolatinio vaikino, vyro ar dar ko nors reikšmingo?

– Ne. Tačiau nesuprantu, kodėl tau tai rūpi.

– Kaip tik tai ir norėjau paaiškinti. Ar norėtum su manimi sugulti į lovą?

– Nežinau. Ar turėčiau?

Ji galėjo nekreipti į Diloną dėmesio ir tiesiog nužingsniuoti laiptais žemyn. Galėjo užpykti ir skelti jam antausį.

Galėjo įsižeisti ir išdrožti moralą apie moterų diskriminaciją. Tačiau Debros reakcija buvo kaip tik tokia, kokios Dilonas ir tikėjosi, – beveik visiška kapituliacija. Debra tai suprato kaip pokštą. Dilonas uždavė klausimą taip plačiai šypsodamasis, kad mergina įsižeisti tiesiog negalėjo.

Daugumai moterų patiko Dilono išvaizda. Vaikinas tai kukliai pripažino, nes galų gale ne jis atsakingas už savo gražų veidą. Už tai atsakinga genetika. Rudas akis Dilonas laikė savaime suprantamu dalyku, bet moterys manė, kad auksiniai taškučiai jose neįprasti ir gundantys. Moterys tvirtino, kad pavydi Dilonui jo ilgų juodų blakstienų ir rusvų plaukų, vasarą išblunkančių saulėje.

Kai Debra dar sykį jį nužvelgė, Dilonui pirmą kartą po kurio laiko tikrai parūpo, ką moterys galvoja apie jo išvaizdą. Matyt, merginai Dilonas pasirodė patrauklus ir vertas flirto. Jiedu nenuėjo į lovą, bet nusprendė kartu išgerti kavos ir jau buvo bebaigią antrą puodelį, kai Debra pasiteiravo, kuo vardu jos naujasis pažįstamas. Iš pradžių vardas jai nerūpėjo.

Jiedu kartu į lovą nuėjo tik per Padėkos dieną. Jaunuoliai dažnai susitikinėdavo ir jų pasimatymai įprastai baigdavosi aistringomis glamonėmis bei lytinių organų dirginimu rankomis. Sukaupęs visą valią Dilonas prisiversdavo neprašyti daugiau.

Tą popietę, kai po milžiniškos Padėkos dienos puotos jaunuoliai tvarkėsi Niuberių virtuvėje, Debra pasiūlė:

– Dilonai, pasimylėkime.

Negaišdamas vaikinas išsitempė ją iš namų, kuriuose buvo prigužėję giminių, ir nusivežė į artimiausią motelį.

– Turėjai pasakyti, kad esi nekalta, – sušnibždėjo Dilonas, kai viskas buvo baigta.

Matydama dvejonę draugo veide Debra prisislinko arčiau.

– Nenorėjau, kad mane laikytum keistuole.

– Žinai, ką tai reiškia, tiesa?

– Kad rytą manęs negerbsi? – išdykėliškai paklausė ji.

– Ne. Tai reiškia, kad mudu privalome susituokti.

– Tikėjausi tai išgirsti iš tavęs.

Sutuoktuves jie atidėjo septyniems mėnesiams, kad pirma spėtų baigti universitetą, be to, Debra visada svajojo apie tradicines vestuves, vyksiančias birželį. Pasirengimas renginiui, kuriame dalyvaus penki šimtai svečių, irgi reikalavo nemažai laiko.

Dabar, kai pompastiška ceremonija baigėsi, Dilonas pakėlė savo nuotaką ant rankų, nusinešė į lovą ir švelniai paguldė.

– Gal juos nusivilkti? – paklausė rodydama į naktinius marškinius.

– Dar ne. Tikriausiai labai daug už juos sumokėjai. Tokius naktinius derėtų vilkėti ilgiau negu keturiasdešimt penkias sekundes. Be to, – pridūrė jaunikis, – man patinka juos liesti.

Jis delnu perbraukė Debrai pilvą ir pabučiavo į juslias lūpas. Po didžiuliais delnais žmona atrodė tarsi lėlė su judančiomis kūno dalimis, kurios norėjo atsidurti kaip tik tokioje padėtyje, kokioje buvo. Dilonas niekada nesinaudojo Debros troškimu suteikti jam malonumą ir visada elgėsi atsargiai, kad nesukeltų skausmo. Dilonas atsargiai, per daug nespausdamas, delnais suėmė Debrai siaurą krūtinę ir prisitraukęs žmonos pilvą sau prie veido pabučiavo jį per slidų audeklą.

– Hmm, – suaimanavo Debra, kai vyras paguldė ją ant pagalvių. – Mylėk mane dabar, Dilonai.

– Aš jau myliu.

Nors Dilono erekcija buvo tokia pilna, kad net skaudėjo, jis norėjo, kad pirmieji judviejų kaip vyro ir žmonos lytiniai santykiai būtų neskuboti ir įspūdingi. Dilonas visą gyvenimą laukė, kol pajus vienybę su kitu žmogumi. Debra ir buvo tas žmogus. Šį įvykį reikia tinkamai pažymėti.

Išskėtęs pirštus ant šonkaulių jis pakišo nykščius po krūtimis, paskui perbraukė per nedidelius spenelius. Šilko sluoksnis tarp Dilono ir Debros odos tik sustiprino malonumą, kurį jis patyrė glamonėdamas ir sulaukdamas žmonos pritarimo.

Atsakydamas į pašnibždomis ištartą prašymą Dilonas delnais suėmė vieną krūtį ir lūpomis sukandęs spenelį ėmė jį ritmingai čiulpti, paskui liežuviu sukėlė tikrą erotinį stebuklą.

– Dilonai, prašau...

Dilono delnas nuslydo Debrai tarp šlaunų. Ji pakėlė klubus į viršų ir Veneros kalva ėmė trintis į vyro apverstą delną. Dilonas tikriausiai būtų tam atsispyręs, jeigu Debra nebūtų atsegusi jam kelnių ir išlaisvinusi erekcijos.

– Jėzau, – suaimanavo jis, kai Debra nykščio galu palietė jautrią varpos viršūnę.

Tad jų vestuvių iškilmės buvo baigtos Dilonui nenusimovus frako kelnių, o Debrai nenusivilkus naktinių marškinių. Vėliau jie nusirengė nuogi ir gulėjo apsikabinę vienas kitą plačioje lovoje, nors abiejų geismas buvo patenkintas tik laikinai.

– Turiu gražiausią visame pasaulyje vyrą.

Debra išsipleikė Dilonui ant krūtinės glamonėdama ją pražiota burna ir liesdama nosimi standžius plaukus.

– Gražiausią? – skeptiškai paklausė jis. – Vargu.

Žmona atkakliai palingavo galvą.

– Gražiausią.

Ji pabučiavo Dilonui spenelį ir nusijuokė, kai šis sukriuksėjo iš malonumo.

– Aš tave sugadinau. Iki susipažindama su manimi buvai puiki mergina, – erzino ją Dilonas.

– Tai buvo iki tada, kol nežinojau, ko man trūksta.

Kai Debra sutiko tuoktis, Dilonas leido sau patikėti, kad mergina galbūt tikrai jį myli, nors Debra tai tvirtino nesuskaičiuojamą daugybę kartų. Jam negalėjo nusišypsoti tokia didelė laimė. Dilonas nebuvo vertas tokios gražios ir nesugadintos merginos kaip Debra Niuberi. Jis nenusipelnė, kad Debros šeima besąlygiškai jį priimtų. Krimsdamasis dėl šito Dilonas galiausiai sukėlė barnį.

Kivirčo įkarštyje Debra paklausė:

– Kokią baisią paslaptį slepi ir bijai, kad ją sužinojusi nustosiu tave mylėti?

– Esu teistas, – išpyškino Dilonas. – Kaip manai, ar tavo tėvai norėtų turėti žentą, kuris sėdėjo kalėjime?

– Nežinau, ką apie tai galvoti, kol man visko nepapasakojai, Dilonai.

Vaikino tėvai žuvo, kai jam buvo vos aštuoneri.

– Jie važiavo manęs paimti iš vasaros stovyklos ir pateko į sumautą eismo nelaimę. Sunkvežimis pakrypo. Tėvų automobilis pateko po juo.

Kadangi niekas daugiau negalėjo Dilono pasiimti, jis buvo atiduotas tėvo motinos globon.

– Močiutė Berk labai stengėsi, bet aš buvau piktas vaikas. Kol mama ir tėtis buvo gyvi, viskas klojosi gerai. Tėtis buvo geras šeimos galva. Mama – dėmesinga ir mylinti. Tai, kad tėvai žuvo, atrodė neteisinga ir jų, ir mano atžvilgiu.

Pradėjau šėlti mokykloje. Gauti labai blogus pažymius. Nekenčiau močiutės, kad mėgina man atstoti tėvus, nors dabar, kai jau per vėlu, suprantu, kokia didžiulė našta tada jai buvau. Galiausiai supratau, kad tai – mano likimas ir kad turiu savo padėtimi naudotis kaip įmanoma geriau. Kelerius metus viskas klostėsi palankiai.

Paskui, kai man sukako keturiolika, susirgo močiutė. Jai teko gulti į ligoninę. Kai paklausiau, ar jos liga rimta, gydytojai ėmė taukšti nesąmones apie Dievo valią. Kaip tik tada supratau, kad mirs ir mano močiutė. Ją reikia pagirti, nes senolė man išrėžė tiesiai šviesiai: „Gaila, kad turiu tave palikti, Dilonai, bet tai ne mano valioje."

Kai močiutė mirė, mane įvaikino svetima šeima. Aš jų nekenčiau. Su manimi buvo dar penki vaikai. Be paliovos girdėjau apie karą kažkokiame Vietname, bet to karo net nebuvo galima lyginti su kova, kuri vyko tarp vaikų namuose, ypač tarp mumis besirūpinančios sutuoktinių poros. Ne sykį mačiau, kaip vyras muša žmoną.

Sulaukęs šešiolikos pabėgau. Pamaniau, kad gyventi vienam bus geriau, negu likti su įtėviais. Man turėjo būti paskirti globos pinigai, bet dėl jų buvau vedžiojamas už nosies, kol

supratau, kad kažkas, tikriausiai mano įtėviai, juos nugvelbė. Tai man atrodė tik menka nesėkmė. Buvau tikras, kad pajėgsiu gyventi savarankiškai, bet, žinoma, negalėjau, tad buvau priverstas vogti, kad nemirčiau iš bado.

Galiausiai įkliuvau ir buvau išsiųstas į „probleminių vaikų ūkį", kitaip sakant, į kalėjimą. Nuo pat pirmos dienos kūriau planus, kaip iš jo pabėgti. Mėginau dusyk. Po antro karto mane žiauriai sumušė vienas auklėtojų.

– Kaip siaubinga, – užjaučiamai sušnibždėjo Debra.

Dilonas jai kreivai nusišypsojo.

– Iš pradžių ir aš taip maniau. Vėliau auklėtojas man paaiškino, jog, prieš sakydamas ką nors, kas turėtų įstrigti man galvoje, jis privalo sulaukti mano besąlygiško dėmesio. Auklėtojas sakė, jog man iškrito velniškai sumautos kortos, bet tik nuo manęs priklauso, kaip aš jomis žaisiu. Galiu ir toliau krėsti eibes, kol galiausiai pateksiu į kalėjimą iki gyvos galvos, arba galiu viską pakeisti ir priversti aplinkybes veikti savo naudai.

– Tu, žinoma, paklausei jo patarimo.

– Pataisos namuose baigiau gimnaziją. Kai iš jų išėjau, auklėtojas parūpino man darbą komunalinių paslaugų bendrovėje, kur turėjau braižyti įvairias schemas. Algos užteko sumokėti už mokslą universitete ir būstą. Visa kita tu jau žinai.

Debra pažvelgė į jį su lengvu apmaudu.

– Ir tai viskas? Tai ir yra tavo bjauri, paslaptinga praeitis?

– Ar to negana?

– Dilonai, tu buvai vaikas. Padarei kelias klaidas.

Vyras atkakliai papurtė galvą.

– Aš buvau jau ne vaikas, kai sulaukiau aštuonerių ir sužinojau, kad mano tėvams buvo nukirstos galvos. Nuo tada esu atsakingas už viską, ką padariau.

– Gerai, kai kurios tavo klaidos buvo rimtesnės negu įprastos, jų padariniai skaudesni. Nesmerk savęs per daug. Tu pakilai virš savo jaunystės klaidų. Norėčiau susitikti su tuo auklėtoju ir padėkoti, kad atvedė tave į tiesos kelią.

– Aš irgi norėčiau, kad tu su juo susitiktum. Deja, netrukus po to, kai išėjau iš pataisos namų, kitas vaikas per auklėjimo valandėlę subadė jį peiliu, paskui stovėjo ir žiūrėjo, kol vyras mirtinai nukraujavo. Taigi, – apibendrino Dilonas, – neturiu ką pakviesti į šias prašmatnias vestuves, kurias tau ruošia mama.

– Tu būsi jose, – atsakė Debra jį apkabindama. – Su tavimi esu labai laiminga, todėl mano šeimai daugiau niekas nerūpi.

Niuberiai jau seniai gyveno turtingųjų kvartale. Debros tėvai buvo kilę iš gausių šeimų, pati Debra turėjo tris brolius ir dvi seseris. Visi, išskyrus vieną seserį, buvo susituokę, todėl per bet kokį šeimos susibūrimą sugužėdavo daugybė tetų, dėdžių, pusbrolių ir pusseserių.

Dabar, kai jiedu gulėjo kartu ilsėdamiesi po vedybinių lytinių santykių, Dilonas leido sau malonumą mėgautis nepaprasta sėkme. Jis įgijo universiteto diplomą, kuris suteiks daug galimybių. Dilonas tapo didelės ir mylinčios šeimos, ko niekada neturėjo anksčiau, nariu. Jo žmona protinga, miela, linksma ir seksuali.

Už plaukų jis pakėlė Debros galvą sau nuo krūtinės ir atgręžė jos veidą į save.

– Verčiau liaukis kramsnojusi.

– Tau nepatinka?

– Man taip patinka, kad gali gauti daugiau, negu prašai.

– Tai neįmanoma, – nusišypsojusi ji nuslinko iki pilvo ir pabučiavo. – Dilonai?

– Hmm?

– Išmokyk mane, žinai, na, mylėti tave burna.

Dilonas staiga išplėtė mieguistai primerktas akis. Išskyrus tą laiką, kai buvo pataisos kolonijoje, sekso galimybę jis visada laikė savaime suprantama. Nuo pat pirmo karto jam buvo siūlomasi.

Vieną rytą per vasaros atostogas, kai dar mokėsi mokykloje, Dilonas išgirdo beldžiant į galines močiutės namų duris ir jas atidarė.

Ponia Čandler, kaimynė, buvo jauna ir linksma. Moteris didelėmis akimis bei krūtimis turėjo ilgas kojas, kurios dažnai matydavosi, nes ji mūvėjo trumpais šortais, išryškinančiais tarpukojo plyšį ir sėdmenis. Ponios Čandler vyras vairavo „Safeway“ bendrovės sunkvežimį ir beveik nebūdavo namie. Kamuojama nuobodulio ji dažnai lankydavosi pas Berkus.

– Sveikas, Dilonai. Ar močiutė namie?

Ponia Čandler puikiai žinojo, kad močiutės namie nėra, nes prievažoje nebuvo jos automobilio. Būdamas užsispyręs trylikametis Dilonas jautė pagundą tai išpyškinti. Tačiau toks poelgis būtų buvęs šiurkštus, o močiutė buvo išmokiusi jį mandagiai elgtis.

– Močiutė išvažiavo į parduotuvę, – paaiškino berniukas.

– O varge, – nusiminusi sumirksėjo ponia Čandler. – Ji sakė užeiti pasiimti kuponų, kuriuos man iškirpo. Gal žinai, ką močiutė su jais padarė?

– Jie koridoriuje, ant stalelio.

– Ar galėčiau juos dabar paimti? Pati susiruošiau į parduotuvę ir prisiminiau neturinti kuponų.

Dilonas suprato, kad moteris vėl meluoja. Ji nebuvo tinkamai apsirengus važiuoti pirkti maisto. Jos drabužiai buvo skirti sugundyti. Iš smalsumo berniukas atstūmė tinkleliu dengtas duris. Ponia Čandler krypuodama įvingiavo į vidų. Ji nežengė nė žingsnio koridoriaus stalelio link.

– Vaje, vaje, Dilonai, nė nepastebėjau, koks tu didelis užaugai.

Jauname berniuko kūne siautė hormonų audra, galva spengė iš geismo.

– Tu esi didelis. Tikrai.

Berniuko žvilgsnis nukrypo į moters krūtis. Pro aptemptą baltą medvilnės palaidinę aiškiai švietė areolės.

Netrukus palaidinė buvo nusimesta, o ponia Čandler nukreipė bebarzdį Dilono veidą prie savo rausvų spenelių ir ėmė jais baksnoti berniukui lūpas. Močiutė Berk įvairavo į prieva-

žą kaip tik tą akimirką, kai jauna ir neištikima vyrui kaimynė tyrinėdama įgrūdo ranką Dilonui į šortus.

Po dviejų dienų ponia Čandler tapo tokia atkakli, kad nė nebijojo rizikuoti, jog bus nutverta darant nuodėmę. Ji įsmuko pro galines duris tuo metu, kai Dilono močiutė po pietų buvo prigulusi nusnūsti. Pridėjusi smilių prie sučiauptų lūpų ji davė ženklą eiti į Dilono miegamąjį. Sąmokslininkams slenkant koridoriumi iš praviro miegamojo sklido tylus močiutės knarkimas.

Vos tik Dilonas uždarė savo kambario duris, ponia Čandler puolė jį tarsi išbadėjusi katė. Dilonui trūko rafinuotumo, kuris ateina tik su patirtimi, tad berniukas taip pat godžiai geidė moters. Kai Dilonas į ją įsiskverbė, ponia Čandler buvo lipni ir karšta. Netrukus berniukas išsikrovė su didžiausiu malonumu. Kai viskas baigėsi, ponia Čandler nusiskundė tik dėl vieno – kad jis per greitai išleido sėklą.

Patapšnojusi Dilonui per ranką pažadėjo:

– Mudu tai ištaisysime.

– Kaip? – paklausė berniukas spoksodamas į moterį rimtomis rudomis akimis. – Kaip mes tai ištaisysime? – sušnibždėjo. – Ką man reikėjo daryti? Parodyk.

Vaiko susirūpinimas buvo toks netikėtas, o domėjimasis toks nuoširdus, kad moteris net pravirko. Iki rudens ponia Čandler mokė Diloną, kaip reikia ją patenkinti, ir skundėsi, kad „gorila“, už kurio buvo ištekėjusi, nė nežino, nei kur „tai“ yra, nei kam „tai“ skirta.

– Jis tik dulkina mane tol, kol taip ima skaudėti visą kūną, kad vos galiu paeiti, ir mano šitaip įrodęs esąs fantastiškas meilužis.

Dilonas buvo stropus mokinys. Jis išmoko patenkinti ir suteikti moteriai tai, ko reikia ir ko ji nori. Jis visada jausdavo sąžinės priekaištus, kad ponia Čandler yra kito vyro žmona. Tai, ką jiedu darė, buvo nedora. Berniukas ne sykį buvo sau pažadėjęs, kad liausis. Tačiau vos tik ji ateidavo susijaudinusi ir trykšdama geismu, Dilonas nepajėgdavo atsispirti pa-

gundai ir pasinaudoti proga. Be to, Dilonas nesijautė privaląs būti dėmesingas sunkvežimio vairuotojui. Užmušęs jo tėvus tas vyras po šiurpios avarijos liko gyvas ir sveikas.

Netrukus po Darbo dienos ponia Čandler atėjo pranešti Dilonui ir jo močiutei, kad vyras perkeliamas dirbti į kitą vietą.

– Kitą savaitgalį mudu išvažiuojame į Litl Roką.

– Kaip gerai, kad jos atsikratėme, – sumurmėjo močiutė stebėdama, kaip ponia Čandler eina per rožyną, skiriantį jų kiemus.

Dilonas įdėmiai pažvelgė į močiutę spėliodamas, ar ji visą vasarą žinojo, kas kiekvieną popietę vyksta berniuko miegamajame, kol močiutė snaudžia savajame. Jiedu daugiau nebekalbėjo apie ponią Čandler.

Tačiau Dilonas jos niekada nepamiršo. Jis spėjo, kad vyrai niekada nepamiršta pirmos moters, su kuria patyrė kūniškus malonumus. Berniukas ponios Čandler kūnu pasinaudojo kaip eksperimentine laboratorija, bet dėl to nesijautė kaltas. Ji pati siekė Dilono ir patirdavo tiek pat pasitenkinimo, kaip ir berniukas, o kartais net ir daugiau.

Ponios Čandler pamokas Dilonas pritaikė mokykloje su lengvai sukalbamomis mergaitėmis – dauguma buvo už jį vyresnės. Tada viena „įseserių“ priglaudusioje Diloną šeimoje irgi pasinaudojo įbrolio patirtimi. Ji buvo stambi, mergaitei iš burnos sklido nemalonus kvapas, jos oda buvo nesveika, tad įseserė jautė nepaprastą dėkingumą už švelnumą, kurį Dilonas jai kasnakt rodydavo. Gatvėse sutiktos merginos buvo visko persisotinusios, ir nuotykiai su jomis Dilonui beveik nedarė jokio emocinio poveikio.

Kai vaikinas buvo paleistas iš pataisos mokyklos ir įstojo į universitetą, buvo gašlus lyg ožys. Jam vėl padėjo prigimtis. Vaikinas ir psichologiškai, ir fiziškai buvo ne pagal metus subrendęs. Jo potencialas, kurį pastebėjo ponia Čandler, kai Dilonui buvo trylika, atsiskleidė: jaunuolis buvo aukštas, lieknas, gražus ir visų mėgstamas. Jis lengvai susidraugaudavo su jaunais vyrais ar nusiviliodavo į lovą geidžiamas bendrakurses.

Pirmoji moteris, su kuria Dilonas išmėgino oralinį seksą, buvo kekšė, kurią studentų klubas pasamdė greitukams. Ji aptarnavo standartiškai: pakraipė papus, greitai nučiulpė, paskui už tai paprašė dešimt dolerių. Nuo tada buvo ir kitų kartų, tačiau dauguma moterų su šiuo ypatingu mylėjimosi būdu sutikdavo klusniai ir nuolankiai, tarsi jo reikėtų tikėtis, bet malonumo jis neteiktų. Dar niekada moteris, žvelgdama į Diloną meiliai ir su ilgesiu, neprašė pamokyti šio būdo. Jis švelniai perbraukė pirštais Debrai plaukus ir tyliai tarė:

– Tu neprivalai to daryti.

Nuotaka sutrikusi pažvelgė į jaunikį.

– Aš noriu. Ar droviesi?

Dilonas nusijuokė supratęs, kad iš tiesų drovisi.

– Truputį.

– Aš noriu tai atlikti teisingai.

– Nėra nei teisingo, nei klaidingo būdo.

– Tačiau vis tiek teisingas skiriasi nuo teisingesnio, – ji truputį pakėlė Diloną ir priglaudusi lūpas prie jo lūpų sušnibždėjo: – Išmokyk mane teisingesnio būdo.

Gerokai vėliau Dilonas pažvelgė į šalia ramiai miegančią savo nuotaką. Ji buvo tokia graži, kad net gniaužė gerklę. Negana to, Debra – puikus žmogus. Bet kokia klasta jai svetima.

Dilonas buvo vienintelis vyras, užvaldęs jos kūną, ir šią privilegiją jis vertino su pagarba. Debra atidavė jam savo širdį ir patikėjo savo meilę. Debra pasikliovė, kad Dilonas visą likusį gyvenimą užtikrins jos finansinį ir emocinį saugumą. Didžiausias iššūkis, su kuriuo Dilonui teks susidurti, – būti tokiam, kokio Debra nori ir kokio jai reikia.

Tamsiame ir tyliame kambaryje Dilonas pats sau griežtai sušnibždėjo:

– Nesusimauk.

Devintas skyrius

– Pone Berkai, Pilotas nori jus matyti nedelsiant.

Juokais atidavęs pagarbą Dilonas leido praeinančiai sekretorei, šūktelėjusiai jam pertvaromis atskirto biuro, kuriame Dilonas dirbo kartu kitais trimis konstruktoriais, tarpduryje, suprasti, kad išgirdo pranešimą. Jis numetė pieštuką ir kumščiu užsidengė burną, tada patyliukais nusikeikė nekreipdamas dėmesio į vogčiomis laidomus bendradarbių žvilgsnius.

Dilonas pakilo ir pagriebė ant kėdės atkaltės pakabintą švarką. Nesivargindamas nuleisti paraitotų marškinių rankovių sugrūdo rankas į švarką ir iššžirgliojo iš biuro. Tai vienas iš šimtų biurų, sudarančių stambų kompleksą, priklausantį Talahasio „Piloto statybų pramonės“ bendrovei. Bendrovės pavadinimas klaidino, nes ji neturėjo nieko bendra su aviacija. Projektavimo ir statybos firma buvo pavadinta jos įkūrėjo ir vyriausiojo vadovo Foresto G. Piloto vardu. Buvo kalbama, kad Forestas G. yra garsiojo Poncijaus Piloto palikuonis ir kad jis paveldėjo savo protėvio polinkį nukryžiuoti.

Regis, šiandien Dilonas Berkas taps jo auka.

– Pilotas netrukus ateis, pone Berkai. Prašom sėsti.

Sekretorė galva parodė kėdę priimamajame prie vidinės šventovės.

Dilonas piktai klestelėjo į kėdę. Jis siuto ant savęs už vakarykštį poelgį. Matyt, vienas Piloto šnipų pranešė, kad Dilo-

nas kritikavo šeimininką. Pilotui nepatikdavo, kai jo gretose būdavo reiškiamas nepasitenkinimas. Jo tranų armija triūsė paskirtuose koriuose ir niekam neskelbė savo nuomonės apie vadovybę. Iki vakardienos Dilonas laikėsi šios nerašytos taisyklės.

Iš pradžių Dilonas džiaugėsi, kad jį pasamdė „Piloto statybų pramonė", bendrovė buvo gerai žinoma visuose JAV pietryčiuose. Nei jis, nei Debra neprieštaravo, kad reikės keltis į kitą miestą. Tai atrodė tarsi judviejų medaus mėnesio tąsa. Iš pradžių alga nebuvo fantastinė, bet Dilonas buvo įsitikinęs, kad netrukus išsikovos didesnę. Jis įtikinėjo save, kad vos tik kuris nors viršininkas pastebės jo galimybes, bendrovė stengsis tenkinti jo norus, kad tik Dilonas neatitektų konkurentams. Jis svajojo apie svaiginantį kilimą iki pat viršūnių.

Tačiau viskas klostėsi ne taip. Bendrovė samdė daugybę jaunų inžinierių, ką tik baigusių universitetą. Nė vienam nebuvo suteikta galimybė kilti aukštyn. Dilonas nepateko į aukščiausiąją lygą ir negavo didelės algos. Debra tvirtino esanti nepaprastai laiminga, nors Dilonas spėjo, kad žmonai tikriausiai trūksta prabangos, kuria ją buvo apgaubęs tėvas. Debra nusipelnė daugiau negu jų ankštas vieno miegamojo butas.

Regis, laikas sustojo. Dilonas darėsi vis nekantresnis. Jis norėjo labai daug ką padaryti, o „Piloto statybų pramonėje" įgyvendinti savo planus nebuvo galimybių. Jis būtų palikęs bendrovę jau prieš kelis mėnesius, bet nedarbo lygis buvo labai aukštas. Dilonas negalėjo sau leisti netekti darbo, kol nesusiras perspektyvios vietos.

Suskambo skambutis ant sekretorės rašomojo stalo.

– Galite užeiti, pone Berkai, – šaltai mandagiai tarė sekretorė.

Artindamasis prie grėsmingų durų Dilonas pasitaisė kaklaraištį. Jis ryžtingai sugriebė bronzinę rankeną ir pravėrė duris.

Pilotas sėdėjo prie brėžinio, kurį nagrinėjo, dirstelėjo į Diloną per sidabrinių skaitymo akinių rėmelių viršų ir galvos linktelėjimu pakvietė sėstis į kėdę kitoje jo rašomojo stalo

pusėje. Dilonas nesileido įbauginamas Piloto žvilgsnio. Jis tylėjo ir laukė. Galiausiai Pilotas prabilo:

– Suprantu, kad esate mumis nepatenkintas, pone Berkai.

Jeigu Diloną ruošiasi išmesti, jis nieko nepraras kalbėdamas atvirai. Tegul Pilotas paspringsta, jeigu jam nepatiks tai, ką nori pasakyti Dilonas. Jis žinojo, kad Debra pirmoji jį parems už tai, kad išklojo, ką mano.

– Teisybė. Nesu.

– Aš noriu, kad mano darbuotojai būtų patenkinti. Tada darbo vieta tampa malonesnė.

– Neketinau kenkti. Pamačiau tai, kas man nepatinka, išsakiau savo nuomonę, ir tiek.

Pilotas nusiėmė akinius ir susimąstęs drobine nosinaite ėmė valyti stiklus.

– Kodėl nusiminėte, kad ponas Greisonas buvo paskirtas vyresniuoju klinikos projekto inžinieriumi?

– Aš nenusiminiau, o supykau. Savo viršininkui įteikiau oficialų prašymą būti paskirtas šiam darbui. Jis mane užtikrino, kad prašymas pateks ant jūsų rašomojo stalo.

– Ir jis pateko.

– Štai kaip, suprantu. Jūs mane atmetėte ir pasirinkote Greisoną.

– Ponas Greisonas bendrovėje dirba jau dešimt metų. Jūs buvote priimtas tik pernai, tiesiai iš Džordžijos technologijos universiteto. Jūsų pažymiai ir darbo pavyzdys, kurį pateikėte kartu su prašymu priimti, buvo ganėtinai įspūdingi, kad jus pasamdytume, tačiau vis tiek dar esate naujokas, – Pilotas skėstelėjo rankomis. – Ponas Greisonas turi daugiau patirties.

– O aš turiu daugiau gabumų.

Nekuklus Dilono atvirumas nustebino viršininką. Jis trumpai nusijuokė.

– Ir, kaip matau, daugiau įžūlumo.

– Kai priėmėte į darbą, – toliau dėstė Dilonas, – pažadėjote suteikti galimybę dirbti prie aktualių projektų. Ši klinika – tai trečias darbas statybų aikštelėje, kurį pralaimiu nė kiek ne

aukštesnės kvalifikacijos vyrams. Atvirai sakant, jaučiu, kad jų kvalifikacija yra netgi žemesnė negu mano. Jūsų pareigų paaukštinimo sistema yra sumauta, pone Pilotai. Už sunkų darbą ir talentą reikėtų skatinti, o ne grūsti į mažas stiklines dėžes, kurias vadinate biurais.

– Pone Berkai...

– Esu inžinierius statybininkas. Noriu statyti. Kai kiti berniukai piešė automobilius ir lėktuvus, aš piešiau ateities pastatus ir stengiausi sugalvoti, kaip juos pastatyti.

Įpykęs jis pakilo nuo kėdės ir ėmė žingsniuoti po kabinetą.

– Tai, ką darau ten, – pareiškė Dilonas mostelėdamas ranka durų pusėn, – dariau pirmame kurse Džordžijos technologijos universitete.

– Kai kas braižymą „Piloto statybų pramonėje“ laiko tikru saldainiuku.

– Visą dieną sėdėti prie braižymo lentos ir laukti, kol išmuš penkias, – tai ne mano įsivaizduojamas kupinas iššūkių darbas. Beje, po kelerių metų brėžinius braižys kompiuteriai. Konstruktoriai taps operatoriais, barškinančiais klaviatūrą.

Pilotas atsilošė kėdėje.

– Kaip *jūs* įsivaizduojate kupiną iššūkių darbą, pone Berkai?

– Dirbti kartu su architektu, samdyti visus subrangovus, vadovauti visam projektui. Noriu būti statybų aikštelėje nuo tos akimirkos, kai iškasamas pirmas kastuvas žemių, iki tada, kai įsukama paskutinė elektros lemputė.

– Tada negaliu jums duoti tokio darbo.

Nors tikėjosi būti atleistas, išgirdęs šiuos žodžius Dilonas nustėro. Jėzau, ką jis manė sprausdamas save į kampą, iš kurio beveik neįmanoma ištrūkti? Ką jis dabar darys? Kaip išlaikys save ir žmoną?

– Pirmas kastuvas žemių jau iškastas.

Dilonas sumirksėjo, kad vėl galėtų gerai matyti Pilotą.

– Pone?

– Tiesą sakant, prieš sustabdant projektą dėl blogo vadovavimo jau buvo sumontuotos metalo konstrukcijos.

– Nesuprantu.

– Sėskitės, pone Berkai, – kai Dilonas atsisėdo, Pilotas aiškino toliau: – Kol niršote ant manęs, kad nedaviau jums klinikos projekto, svarsčiau jūsų kandidatūrą kitam darbui.

Dilonas sunkiai nurijo seilę, bet išmintingai nepratarė nė žodžio.

– Kitaip, negu manote, – pareiškė Pilotas, – jūsų darbas buvo pastebėtas. Taip pat ir gebėjimas būti lyderiu. Didžiuojuosi, kad pajėgiu užuosti ryškų, ambicingą jauną talentą. Kaip sakėte, vieni būna patenkinti dirbdami griežtai reglamentuotą darbą. Kiti ne. Jūs esate vienas pastarųjų.

Deja, vien ambicijų, jaunystės ir talento nepakanka. Tikrai sėkmei reikia išsiugdyti kantrybę ir savidrausmę. Už įžūlumą turėčiau kaipmat atleisti jus iš darbo. Tačiau taip nepasielgsiu, pirmiausia dėl to, jog esate per daug vertingas, kad atiduočiau jus savo konkurentams. Antra, todėl, kad darbui, kurį turiu galvoje, reikia žmogaus, turinčio užtektinai drąsos būti įžūliam, kai priverčia aplinkybės. Tad manau, dabar metas prasižioti ir pasakyti, ar domina projektas, kurį ketinu jums pasiūlyti.

Dilonui pavyko išsaugoti orumą.

– Žinoma, labai domina.

– Prieš kalbant toliau, turiu perspėti, kad šis darbas turi vieną didelį trūkumą.

„Taip ir turėtų būti“, – niūriai pagalvojo Dilonas. Velnias visada pasiima tai, kas jam priklauso. Kas nors gera visada būna susiję su tokiu pat blogiu – toks buvo Niutono dėsnio Dilono variantas. Tai buvo dangiškojo taškų skaičiuotojo balanso sistema. Tačiau negali būti nieko blogiau, kaip grįžti prie braižymo lentos į tą stiklinę dėžę. Judėjimas visada yra priimtinesnis už stagnaciją.

– Esu pasiryžęs grumtis beveik su bet kuo, pone Pilotai.

Tą vakarą Dilonas parnešė namo gėlių puokštę, kepalą duonos iš kepyklos ir butelį vyno.

– Kokia proga? – gaudydama kvapą paklausė Debra, kai Dilonas ją paleido karštai pabučiavęs.

– Kas bus vakarienei?

– Mėsainiai. Kodėl klausi?

– Gerai, nes nupirkau raudonojo vyno.

– Regis, tu pakeliui į namus išgėrei visą butelį, – tarė ji apuostydama Diloną. – Elgiesi labai keistai. Vyras, parnešantis namo dovanų pirmaisiais vedybinio gyvenimo metais, yra toks pat įtartinas kaip ir Trojos arklys. Ar susiradai meilužę?

– Be abejonės, – Dilonas nuleido delnus žmonai ant užpakalio ir prisitraukė prie savęs. – Seksualiausią mergšę, kokia tik kada nors yra buvusi Atlantoje.

– Mažą seną mane?

– O ką gi daugiau, pyragiuk. Taigi, – gašliai šypsodamasis paklausė: – Ar nori dulkintis?

– Aha.

Jiedu nusivijo vienas kitą į miegamąjį, nusimetė drabužius ir pasimylėjo. Paskui, kol Debra gaudė kvapą gulėdama tarp suglamžytų paklodžių, Dilonas išsėlino iš kambario, grįžo su parneštomis namo dovanomis ir išdėliojo prieš žmoną.

– Ką šie trys dalykai turi bendra? – paklausė jis.

– Visi jie tinka kyšiams.

– Šaunu. Spėk dar kartą.

– Darbe tikriausiai buvo nepaprastai sėkminga diena. Kas vyksta?

– Matyt, teks susirasti kitą merginą, kad galėčiau pažaisti.

– Gerai, gerai. Gėlės, vynas, duona, – garsiai svarstė Debra. – Ar tai kaip nors susiję su sporomis, puvenomis ar kuo panašiu?

Dilonas papurtė galvą.

– Ne tiek svarbu gėlės, kiek kaspinai, kuriais jos surištos.

– Raudona, balta ir dryžuota mėlyna, – uždainavo Debra. – Mano šalie, tai apie tave, mieloji žeme...

– Kokios dar šalies vėliavoje yra raudona, balta ir mėlyna spalva?

– Anglijos.

– Kitos.

Debra paėmė butelį ir perskaitė etiketę. Tada klausiamai pažvelgusi į Diloną tarė:

– Prancūzijos?

Vyras plačiai nusišypsojo.

– Sveikinu, mergaite! Laimėjai didįjį prizą.

– Ir koks jis?

– Dveji, o gal ir daugiau metų Paryžiuje.

– Dilonai?

– Tiksliau, netoli Paryžiaus – Versalyje, kur stovi rūmai. Manau, neprieštarausi, kad gyvensime Paryžiaus priemiestyje?

Debra suklykė:

– Dilonai, ką tu kalbi?

Vyras papasakojo apie Piloto pasiūlytą darbą.

– Tai tarptautinės draudimo bendrovės užsakymas. Jie statė naują biurų kompleksą savo pagrindinei būstinei Europoje. Paaiškėjo, kad rangovas nekompetentingas, ir darbai sustojo, kol bus rastas naujas.

– Pilotas dalyvavo šio projekto konkurse?

– Taip. Dabar Pilotui reikia, kad ten nuvyktų inžinierius, kuris išsiaiškintų ir ištaisytų klaidas.

– Ir Forestas G. Pilotas išsirinko tave.

Dilonas skėstelėjo rankas atidengdamas savo nuogą kūną ir bergždžiai stengdamasis atrodyti kuklus. Debra puolė prie vyro. Šis apvirto aukštielninkas ir sumaigė prancūzišką batoną.

– Ar gali patikėti, kad Pilotas gyvenimą Prancūzijoje laiko trūkumu? – paklausė Dilonas. – Jis nežino, kad pagrindinis mano žmonos gyvenimo siekis yra nuvykti į Prancūziją ir patobulinti kalbos įgūdžius.

– Tu jam tai pasakei?

– Ei, aš nesu kvailys. Suvaidinau nepatenkintą, kad teks gyventi užsienyje, ir pasakiau, jog man turės mokėti daugiau, jeigu sutiksiu su šiuo siūlymu.

– Ką jis atsakė?

– Pakėlė algą šimtu dolerių per savaitę.

Pagauti džiaugsmingos aistros jiedu vėl pasimylėjo. Mėsainius, kuriuos Debra ketino patiekti vakarienei, pakeitė sumaigytas batonas ir butelis drungno vyno. Sunaikinę paskutinius trupinėlius ir ištuštinę paskutinius lašus Dilonas ir Debra gulėjo ant išbarstytų suniokotų gėlių ir suglebę aptarinėjo saulėtą ateitį.

Kraustymasis buvo tikras košmaras. Reikėjo gauti pasus ir vizas, atsisveikinti su verkiančiais artimaisiais ir pasirūpinti milijonais kitų nebaigtų darbų. Visu tuo rūpinosi Debra, nes Dilonui reikėjo susipažinti su nebaigtu projektu, kurio ėmėsi. Jis nekantravo kuo greičiau pradėti. Dilonas nuvyko į Prancūziją anksčiau už Debrą, kad rastų būstą, ir po trijų savaičių pasitiko žmoną Šarlio de Golio oro uoste.

Išėjusi iš muitinės Debra puolė vyrui į glėbį, ir jiedu tvirtai apsikabino. Lydėdamas žmoną per judrų tarptautinį oro uostą Dilonas be paliovos kartojo, kaip jos pasiilgo.

– Neapgausi manęs, Berkai, – erzino vyrą Debra, kai jiedu įžengė į automobilių stovėjimo aikštelę. – Tikriausiai per pastarąsias tris savaites turėjai daugybę meilužių prancūzių.

Juokdamasis Dilonas nusivedė ją prie automobilio.

– Ar tai mūsų? – negalėdama patikėti paklausė Debra.

– Bijau, kad taip.

– Jis toks mažytėlaitis.

– Tik su tokiu automobiliu galima išgyventi čionykščiame eisme. Reikia vinguriuoti, antraip įstrigsi ne vienai valandai.

Debra palygino ankštą automobilį su ilgomis vyro kojomis.

– Ar tu į jį telpi?

– Čia ankšta. Dėl to turiu tau kai ką pasakyti, – paskui iškilmingai pridūrė: – Aš jau negaliu turėti vaikų.

Debra priglaudė delną jam prie tarpukojo.

– Man tai nerūpi tol, kol šis daiktas veikia.

Dilonas trumpai nustėro dėl tokio viešo flirto, bet Debra priminė, kad jiedu yra Prancūzijoje ir kad prancūzai garsėja pakantumu įsimylėjėliams.

Dilonas ėmė teisintis dėl buto trečiame aukšte pastate su liftu, kuriuo jis nepasitikėjo ir liepė Debrai niekada nesinaudoti. Tai buvo siauras vėjų gairinamas namas su keturiais butais kiekviename aukšte.

– Tai geriausia, ką man pavyko rasti, – atsiprašinėjo Dilonas atrakindamas ir plačiai atverdamas duris. – Viskas čia labai brangu.

Tai, kas Dilonui atrodė senoviška ir nepatogu, Debrai buvo neįprasta ir žavu.

– Mes turime balkoną! – sušuko ji pribėgdama prie lango ir atidarydama langines.

– Tačiau vaizdas iš jo nekoks.

Iš balkono buvo matyti liūdnai apleistas kiemas. Tačiau vos po kelių savaičių vazonuose ant palangių sužydėjo Debros pasodintos raktažolės. Vidinių sienų plyšius ji uždengė spalvingais kelionių plakatais, iš paklodžių pasiūtais apvalkalais paslėpė senamadiškus baldus. Netrukus butas virto namais, kurių Dilonas būtų nesutikęs mainyti net į greta esančius Versalio rūmus.

Savaitgaliais paryžiečiai traukdavo į kaimą palikdami miestą tokiems turistams kaip Berkai. Jiedu pastatydavo automobilį miesto pakraštyje ir naudodavosi metro. Netrukus Berkai puikiai išmoko nardyti tarp daugelyje lygių išsidėsčiusių požeminių stočių. Kaip išalkę gurmanai per puotą jiedu godžiai mėgavosi viskuo, kas prancūziška. Dilonas ir Debra įsimylėjo Šviesų Miesto vaizdus, kvapus ir garsus. Jiedu lankė muziejus, parkus, istoriškai svarbius visuomeninius pa-

status, rasdavo nuošalias kavines, kuriose net amerikiečiams buvo pateikiamos nuosaikios sąskaitos už puikų valgį.

Katedrose su vitražo langais jiedu ieškodavo nuošalumo, kad galėtų pasibučiuoti, o ne melstis. Amerikietiški dešrainiai nublankdavo, palyginti su tais, kurie buvo pardavinėjami Monmartre greta originalių paveikslų.

Pažymėdami pirmąją vedybų sukaktį Dilonas su Debra praleido ilgą savaitgalį vyno krašte ragaudami vietinius vynus tol, kol apgirto ir tapo sentimentalūs, ir nakvodami mažuose viešbučiuose, kur pūkų patalai buvo tokie pat prabangūs, kaip ir padažai, tiekiami jaukiuose valgomuosiuose.

Tačiau jų rojuje buvo ir žaltys.

Jo vardas buvo Haskelas Skanlanas. Dilonas buvo vyresnysis inžinierius, atsakingas už statybą. Haskelas tvarkė verslo reikalus – algas, pirkimus ir apskaitą. Dilonas su juo buvo trumpai susitikęs Talahasyje ir vylėsi, kad pirmas įspūdis pasikeis, kai jie nuvyks į Prancūziją. Dėl Debros jis tikėjosi, kad pavyks susidraugauti su Haskelu ir jo žmona.

Deja, paaiškėjo, kad Haskelas Skanlanas užsienyje yra toks pat bjaurus kaip ir tėvynėje. Nė vienas statybininkas negalėjo jo pakęsti. Skrupulingai tikrindamas laiką Haskelas mažindavo atlyginimus darbininkams, jeigu jie pavėluodavo net ir trisdešimt sekundžių. Kai meistras kreipėsi į Diloną dėl algos pakėlimo, šis, jo nuomone, pagrįstą pageidavimą perdavė Haskelui Skanlanui. Haskelas tvirtai atsisakė net svarstyti šį klausimą.

– Dėl Dievo meilės, pakelk jiems atlyginimą! – sušuko Dilonas po pusvalandį trukusių karštų ginčų.

– Visiems vienodai?

– Visiems vienodai.

– Tai juos paskatins vėliau prašyti dar daugiau.

– Po velnių, Haskelai, jie prašo padidinti algą tik dvidešimčia centų už valandą.

– Padaugink. Paskui sudėk.

– Gerai, tada pakelk jiems algą dešimčia centų už valandą. Tai parodys mūsų geranoriškumą ir galbūt net paskatins pas mus likti. Praėjusią savaitę netekau dviejų gerų stalių, nes prie naujai statomos sporto arenos jie gali uždirbti daugiau.

– Vietoj tų stalių buvo priimti kiti.

– Tačiau aš sugaišau kelias dienas su jais kalbėdamasis ir formindamas į darbą. Man nepatinka tuščiai leisti dienas. Pastatas turi būti baigtas kitą vasarą. Aš ketinu jį užbaigti anksti pavasarį.

– Kodėl?

– Todėl, kad Debra nėščia. Nors mums čia labai patinka, norėčiau, kad kūdikis gimtų namie.

– Asmeniniai interesai neturėtų užgožti bendrovės.

– Užsikrušk.

Haskelas tik sučepsėjo.

– Gali svaidytis tokiais žodžiais, jeigu dėl to jausiesi geriau. Patikėk, tai nepakeis mano nusistatymo.

Dilonas dar pasisvaidė tokiais ir kur kas riebesniais žodžiais, kol klausimas galiausiai buvo išspręstas.

– Man nepatinka, kad tenka nepaisyti subordinacijos, – pasiguodė jis Debrai per vakarienę. – Tačiau tas žmogus yra centus skaičiuojantis bjaurybė, nematantis nieko, tik galutinę sumą. Regis, jis nepajėgia suprasti, kad kuo greičiau pastatysime pastatą, tuo daugiau pinigų sutaupysime bendrovei.

– Galbūt tu pagrįstai pažeidei subordinaciją, – ramino Debra. – Negali dirbti efektyviai, jeigu nuolatos tenka bartis su žmogumi, kuris tau aiškiai pavydi.

– Pavydi?

Kartą Debros pakviesti Haskelas su žmona atėjo vakarienės, tad Debra turėjo progą juos stebėti.

– Dilonai, pažvelk tiesai į akis. Jis labai norėtų būti toks, koks tu. Esi gražus, jis – ne. Esi aukštas, stiprus ir vyriškas, o Haskelas – išblyškęs menkas išglebėlis. Nepaisant kalbos barjero, tu su vyrais gerai sutari, o iš Haskelo jie šaiposi. Juk

pats sakei, kad jie prancūziškai Haskelą vadina žodžiu, kuris mūsiškai reiškia „šiknaskylę". Nemanau, kad jis patinka ir žmonai.

Vyras nusivaipė išreikšdamas šykštų pritarimą.

– Galbūt tu ir teisi, bet viena yra apibrėžti problemą, kita – ją išspręsti.

– Paskambink Pilotui. Surizikuok.

– Paskelbti ultimatumą: arba Haskelas, arba aš? – Dilonas papurtė galvą. – Dar nesu pasirengęs šitaip rizikuoti. Haskelas bendrovėje dirba seniau, o Pilotas labai vertina senbuvius. Jeigu jis pasirinks Haskelą, aš negalėsiu baigti pastato. Man reikia ne tik darbo – noriu pamatyti savo statinį užbaigtą, kad pajusčiau pasitenkinimą.

Kitą savaitę Dilonas prarado du metalo konstrukcijų darbininkus. Jis įsiuto, kai Haskelas atsisakė skirti biudžetą, kuris Dilonui leistų derėtis.

– Jie tik bando tavimi manipuliuoti.

– Eik po velnių!

Dilonas skubiai pasišalino, kad kumščiu netrenktų į apgailėtiną Haskelo snukį. Jis nusprendė, kad kitos išeities nėra ir reikia skambinti Pilotui.

Pilotas buvo nepatenkintas.

– Tikrai nemaniau, kad man reikės rūpintis asmeniniais dviejų vadinamųjų profesionalų konfliktais.

– Atleiskite, kad jus dėl to trukdau, bet jeigu Haskelas ir toliau laikys užspaudęs bendrovės piniginę, aš neteksiu kvalifikuotų statybininkų. Būsiu priverstas samdyti antrarūšius darbininkus ir manau, kad nei jūs, nei aš to nenorime, tiesa, pone Pilotai?

Kuri laiką viešpatavo tyla, girdėjosi tik elektrostatinis traškesys. Galiausiai Pilotas tarė:

– Pasakyk jam, kad aš įgaliojau visiems pakelti algą dešimčia centų už valandą.

– Gal penkiolika?

– Dvylika, ir tai viskas, Berkai. Daugiau manęs nevelk į

šiuos kivirčus. Tave paskyriau atsakingu už šį projektą, tad ir būk atsakingas.

Pilotas padėjo ragelį Dilonui nė nespėjus padėkoti. Dilonas įtikinėjo save, kad toks poelgis – geras ženklas. Kitaip galėtų atrodyti, kad Pilotas remia numylėtinius, o ne vadovaujasi sveika verslo logika.

Haskelui Skanlanui taip neatrodė.

– Nubėgai verkšlenti pas tėtuką? – kandžiai paklausė jis, kai Dilonas papasakojo apie pokalbį su Pilotu.

– Pasakiau jam, kas, mano nuomone, yra geriausia šiam projektui.

– Na, žinoma, – piktai atšovė Haskelas. – Žiūrėdamas į tave Pilotas mato savo atspindį, tik jaunesnį. Po plonu auksiniu sėkmės sluoksniu jis yra toks pat akiplėšiškas ir neišauklėtas kaip tu. Jis didžiuojasi, kad viską pasiekė pats. Tad neapsigauk manydamas, kad šį ginčą laimėjai tik dėl savo nuopelnų. Jį laimėjai tik todėl, kad tenkindamas savimeilę mūsų bosas suklydo.

Dilonas *vis dėlto* laimėjo, tad Haskelo nuomonė jam nerūpėjo. Po kelių šalto, bjauraus lietaus dienų reikalai statyboje per visus rudens mėnesius klostėsi sklandžiai. Dilonas neprarado daugiau darbininkų, nes šie žinojo, kad atlyginimai buvo pakelti jo pastangomis.

Darbininkai, regis, vertino Dilono gebėjimą įsiminti vardus, taip pat kaip ir jie papasakoti nešvankų anekdotą ir jo nuovoką, kada reikia ir kada ne kištis į privačius ginčus. Dilonas iš darbininkų reikalavo tiek pat, kiek iš savęs. Jis rizikuodavo, ardavo viršvalandžius, kartu su darbininkais valgydavo atsineštus priešpiečius ir pelnė pagarbą už tai, kad su jais bendrauja, o ne laikosi nuošaliai.

Dilonas norėjo savo pastatą pažinti iki smulkmenų – kiekvieną kniedę, kiekvieną kabelį, kiekvieną plytą, – o ne užsidaryti savo vagonėlyje. Jis tikrino kiekvieną statybos etapą. Dėl aukštų reikalavimų jam dar sykį teko susikivirčyti su Haskelu Skanlanu.

– Kas čia, po velnių? – piktai paklausė Dilonas pirštinėtose rankose laikydamas elektros laido gabalą.

Nelaimingas elektrikas, kurio atsitiktinai paklausė Dilonas, atsargiai apžvelgė ratu jį apsupusius stebėtojus ir matydamas, kad niekas nesiryžta jam padėti, skubiai ėmė aiškinti prancūziškai.

Dilonas nieko nesuprato. Jis pakratė laidą vyrui prieš nosį.

– Čia ne tokie laidai, kokius užsakiau. Kur juos gavai?

Vienas elektrikų kalbėjo darkyta anglų kalba. Jis paplekšnojo Dilonui per ranką. Dilonas piktai apsigręžė.

– Ką?

Vyras parodė sukrautas laidų rites. Trumpai jas apžiūrėjęs Dilonas kreipėsi į stovinčius be darbo vyrus.

– Šio šūdo neinstaliuokite. Supratote?

Darbininkas, kuris buvo ir vertėjas, perdavė paliepimą kitiems.

Užsimetęs vieną sunkią ritę ant peties Dilonas krovininiu liftu nusileido į pirmą aukštą, tada įsiveržė pro vagonėlio duris. Prie kompiuterio sėdintis Haskelas nevalingai krūptelėjo pasirodžius netikėtam įsibrovėliui. Išvydęs Diloną jis susiraukė nepatenkintas dėl kolegos barbariško elgesio.

– Noriu žinoti, kas čia, po velnių!

Ritė sunkiai trinktelėjo ant Haskelo rašomojo stalo. Iš netikėtumo vyras pastūmė atgal savo darbo kėdę su ratukais.

– Ką tu sau leidi? – suspiegė Haskelas. – Paimk tą daiktą nuo mano rašomojo stalo.

Dilonas abiem delnais apkabino metalinę ritę ir palinko virš jos.

– Klausyk, menkas šūdvabali. Priversiu tave suvalgyti kiekvieną šio šlamšto centimetrą, jeigu man išsamiai nepaaiškinsi, kodėl nepirkai to, ką prieš kelis mėnesius parašiau paraiškoje. Turi dešimt sekundžių.

– Tavo užsakyti laidai tris kartus brangesni negu šie, – šiek tiek atsipeikėjęs atkirto Haskelas.

– Mano užsakyti laidai yra tris kartus *geresni* ir *saugesni*.

– Šie atitinka vietines statybos normas.

– Jie neatitinka manųjų, – pro sukąstus dantis iškošė Dilonas.

– Jeigu nežinočiau, kad jie yra užtektinai...

– Nė velnio tu nežinai. Pastate bus daugybė įvairiausios šiuolaikinės elektronikos. Kad išvengtume katastrofos, privalome išvedžioti pačius geriausius laidus.

Dilonas pagriebė telefoną ir nusviedė nieko nesuprantančiam buhalteriui ant kelių.

– Dabar pakrutink savo perdžiūvusią subinę ir pateik tokį užsakymą, kokį aš tau perdaviau. Noriu, kad medžiagos būtų pristatytos ne vėliau kaip rytoj, kitaip visus elektrikus, kurie dabar dykinėja be darbo, atsiųsiu masturbuotis ant tavo rašomojo stalo.

Haskelas pašoko, ir telefonas barškėdamas nukrito ant grindų.

– Nedrįsk šitaip su manimi kalbėti.

– Tiesiog privalau, – Dilonas galva mostelėjo į ant grindų gulintį telefoną. – Negaišk. Užsakyk.

– Neužsakysiu. Mano pareiga rūpintis išlaidų mažinimu.

– Sutinku, jeigu tai nekenkia pastato patikimumui. Šiuo atveju kenkia.

– Mano užsakytų laidų kokybė gera ir, pasak vietinės valdžios, jie saugūs.

– Ką gi, pasak Dilono Berko, jie – šlamštas. Aš jų savo pastate neinstaliuosiu.

– *Savo* pastate? – nusišaipė Haskelas įžūliai šypsodamasis.

– Užsakyk laidus, kurių aš pageidavau, Skanlanai.

– Ne.

Dilonui, kaip ir bet kuriam kitam, patiko harmonija, tad jis vengdavo kivirčų, kai tik tai būdavo įmanoma. Tačiau jis neketino mažinti savo pirmojo projekto standartų. Taip pat nenorėjo vėl kreiptis į Pilotą, kuris jam jau buvo liepęs imtis atsakomybės.

– Arba tuojau pat skambini, – ramiai perspėjo jis, – arba esi atleistas iš darbo.

Smailus Haskelo smakras atvipo.

– Tu negali manęs atleisti.

– Galiu, po velnių.

– Tikrai? Pažiūrėsime, ką šiuo klausimu pasakys ponas Pilotas.

– Esu tikras, kad pamatysime. Kol kas esi nušalintas nuo šio projekto. Ir jeigu nenori, kad išmalčiau tau snukį, laikykis nuo manęs atokiau, kol išnyksi visam laikui.

Debrą kamavo nuobodulys. Pirmuosius kelis mėnesius Prancūzijoje ji taupiai puošė butą ir, kiek leido galimybės, jai tas pavyko.

Jiedu su Dilonu kalbėjo, kad Debrai reikėtų rasti darbą, bet tai buvo neįmanoma. Angliškose mokyklose nebuvo laisvų darbo vietų mokytojams, o parduotuvių savininkai noriau samdė saviškius negu amerikiečius. Tad dieną ji leisdavo laiką skaitydama, vaikštinėdama siauromis žaviomis gatvelėmis ir rašydama ilgus laiškus daugybei savo artimųjų. Ji pradėjo ilgėtis namų ir pasidarė nerami, nors stengėsi tai slėpti nuo Dilono. Ji iš visų jėgų stūmė šalin depresiją.

Nėštumas Debrą atjaunino. Ji nejautė jokių nemalonių šalutinių poveikių ir prisiekinėjo, kad dar niekada taip puikiai nesijautė. Debra buvo kupina energijos. Kasdien jiedu su Dilonu gėrėdavosi subtiliais jos kūno pokyčiais. Šis naujas intymumas dar labiau sustiprino judviejų jausmus.

Kad greičiau bėgtų laikas, kol gims kūdikis, Debra užsirašė į valgių gaminimo kursus, jie vyko visai netoli namų. Grupėje buvo dar keturios moterys ir du vyrai, visi pensinio amžiaus. Kursų lankytojai ir atrodanti kaip močiutė šefė tupinėjo aplink Debrą tarsi perekšlės vištos. Tad Debra dienas leisdavo arba kursuose, arba mažytėje savo buto virtuvėje taikydama įgytas žinias, arba netolimuose turguose, kur pirkdavo

maisto produktų, reikalingų Dilonui įrodyti savo kulinarinius gebėjimus. Debra grįždavo namo apsikrovusi pirkiniais ir keldavosi girgždančiu liftu, kuriuo naudotis Dilonas buvo uždraudęs.

Vieną popietę ji vos neįkliuvo, nes grįžo namo vos keliomis sekundėmis anksčiau negu vyras. Jis ją kaipmat apkabino ir tvirtai pabučiavo į šaltas lūpas. Tada plačiai šypsodamasis paleido ir tarė:

– Važiuokime į Šveicariją.

– Šveicariją?

– Taip, žinai, tai tokia šalis, kuri ribojasi su Prancūzija, ten yra daug ožkų, Alpių mergaitė Heidė, sniego kalnuose ir skamba tirolietiškos dainos.

– Suprantama, kad žinau Šveicariją. Atmeni mūsų savaitgalį Ženevoje?

– Ar ten mūsų kambario lubose buvo įtaisytas veidrodis?

– Vadinasi, prisimeni.

– Kaip galėčiau pamiršti? – sumurkė Dilonas vėl ją apkabindamas.

Abiejų lūpos susiliejo naujame bučinyje.

– Mums nereikia veidrodžių lubose, – sušnibždėjo Debra, kai Dilonas ją galiausiai paleido.

– Tačiau mums reikia kur nors išvažiuoti ir atšvęsti.

– Ką?

– Šiandien atleidau Haskelą Skanlaną.

Debros šypsena išblėso.

Dilonas papasakojo, kas įvyko.

– Man velniškai nepatinka, kad turėjau imtis kraštutinių priemonių, bet jis man nepaliko kitos išeities, – Dilonas įdėmiai žiūrėjo į susirūpinusį žmonos veidą. – Manai, pasielgiau neteisingai?

– Kaip tik manau, kad pasielgei labai teisingai. Deja, mano nuomonė nėra tokia svarbi kaip Foresto G. Piloto.

– Todėl ir noriu dar šįvakar išvykti į Šveicariją. Jeigu jis sutiks su mano sprendimu, mudu praleisime nuostabų sa-

vaitgalį Alpėse. Jeigu pakeis, turėsiu pasielgti principingai ir išeiti iš darbo, tada mudu neišgalėsime keliauti į Šveicariją. O jeigu jis mane išmes, taip pat neturėsime pinigų tokiai kelionei. Tad kol dar esu pelningai įsidarbinęs ir puikiai jaučiuosi, pasiųskime viską po velnių ir keliaukime.

Ekspresu jie nuvažiavo iki Lozanos, paskui persėdo į kitą traukinį, vykstantį į Cermatą. Jiedu juokavo su studentais, paplepėjo su močiute iš Montrė, kuri mezgė kepuraitę dešimtam vaikaičiui, ir užkandžiavo maistu, kurio Debra apdairiai pasiėmė.

Dilonas išgėrė iš butelio stipraus raudonojo vyno, jo pasiūlė vienas studentų, bet griežtai atsisakė užsirūkyti marihuanos. Kai prieš juos sėdinti pora ėmė glėbesčiuotis, Dilonas su Debra nusprendė, kad jiedu gali pasielgti taip pat, ir pradėjo glamonėtis ir bučiuotis, kol užmigo.

Cermate Dilonas slidinėjo nuo patyrusiesiems skirtų šlaitų. Debra buvo nėščia, todėl to daryti negalėjo, taigi vaikštinėjo po žavingas parduotuvėles ir stebėjo nesibaigiantį turtuolių paradą. Jiedu su Dilonu pasivėžino arklių tempiamomis rogėmis ir stebėjo, kaip čiuožėjai sidabru žvilgančiomis pačiūžomis čiuožia ant užšalusio tvenkinio. Abu mėgavosi sūrio fondiu, sočia juoda duona, baltuoju vynu ir šveicarišku šokoladu.

Grįžtant traukiniu namo Dilonas prisitraukė žmoną prie savęs ir priglaudė jos galvą sau po smakru.

– Tai buvo mūsų tikrasis medaus mėnuo.

– O kuo tau netiko kelionė į Bermudus?

– Tiko. Tačiau tada tu buvai tik nuotaka. Dabar esi žmona, – jis pakišo delną Debrai po paltu ir uždėjo ant išsipūtusio pilvo. – Myliu tave.

Kol jiedu Lozanoje laukė kito traukinio, Debra nusipirko pakuotę aspirino.

– Prastai jauties? – paklausė Dilonas.

– Skauda gerklę.

Iki Paryžiaus Debra miegojo neramiai ir dažnai prabusdavo krečiama šalčio.

Dilonas priglaudė delną žmonai prie kaktos.

– Tu visa degi. Išgerk dar aspirino.

– Nenoriu to daryti nepasitarusi su gydytoju. Aspirinas gali pakenkti kūdikiui.

Kai jiedu pasiekė Paryžių, Dilonas buvo ne juokais susirūpinęs, nors Debra įtikinėjo, kad gerklę skauda tiesiog nuo kalnų oro. Pirmadienio rytą perpildytomis gatvėmis jis skubiai nuvežė žmoną pas ginekologą – atvyko į gydytojo kabinetą dar tik jam atsidarant. Labai maloni ir rūpestinga slaugytoja nuvedė Debrą į apžiūrų kabinetą ir paprašė Dilono palaukti už durų. Dilonui tai nepatiko, bet jis buvo priverstas laukti. Kai keli laukiantys pacientai nusuko žvilgsnius į šalį, Dilonas suprato, kad tikriausiai atrodo kaip ištvirkėlis. Keliaudamas jis nesiskuto ir traukinyje visiškai nemiegojo.

Galiausiai Dilonas buvo nuvestas į privatų gydytojo kabinetą.

– Madam Berk gerklė labai bjauri, – laužyta anglų kalba su ryškiu akcentu paaiškino gydytojas. – Aš... – jis parodė judesį, kuris atliekamas imant tepinėlį.

– Jis paėmė tepinėlį, – nusišypsodama paaiškino Debra.

– Streptokokinė angina? – paklausė Dilonas. – Neįsižeiskite, daktare Gotjė, bet jeigu tai rimta, galbūt rekomenduotumėte specialistą.

– Sutinku, – linktelėjo gydytojas. – Palaukime rezultatų iš laboratorijos. Rytoj turėtume žinoti.

– Esu tikra, kad viskas bus gerai, – ramino susirūpinusį vyrą Debra. – Gydytojas man išrašė antibiotikų. Šiandien gulėsiu lovoje ir leisiu tau mane slaugyti.

Dilonas pamėgino jai nusišypsoti, bet Debra atrodė tokia nesveika, kad jis nepajėgė šito padaryti. Jis parvežė Debrą namo, paguldė į lovą, paskui su receptais nubėgo į artimiausią vaistinę už dviejų kvartalų. Debra išgėrė kapsulę su puodeliu arbatos ir nugrimzdo į gilų miegą.

Tik tada Dilonas prisiminė turįs paskambinti į darbą. Jis pasikalbėjo su meistru, kurį buvo paskyręs laikinai vadovauti

prieš išvykdamas praėjusį penktadienį. Prancūzas užtikrino, kad viskas klostosi gerai, ir paragino likti namie su sergančia žmona. Visą ilgą dieną Dilonas praleido prie Debros lovos nusnausdamas kėdėje ir pažadindamas ją tik tada, kai reikėdavo gerti vaistus.

Nepaisydama karščiavimo ir blogos savijautos Debra pajėgė juokauti, kai Dilonas nešė ją į tualetą nusilengvinti.

– Gerai, kad tai man nutiko ne devintą nėštumo mėnesį. Tada nepajėgtum manęs pakelti.

Dilonas vakarienei suvalgė sumuštinį, bet nepajėgė prišnekinti žmonos suvalgyti ką nors daugiau negu puodelį jautienos sultinio.

– Gerklė jau mažiau skauda, – aiškino Debra. – Tik esu labai silpna. Man reikia naktį gerai išsimiegoti. Regis, tau miegas irgi nepakenktų, – tarė ji glostydama delnu apžėlusį Dilono smakrą.

Naktį Dilonas pabudo. Tamsoje sugraibė laikrodį ant naktinio stalelio. Debrai reikėjo duoti kapsulę vaistų. Jis įjungė šviesą.

Ir suriko.

Debros lūpos buvo pamėlusios, ji gulėjo labai ramiai.

– O Dieve! O Jėzau! Debra! Debra!

Permetęs koją jis apžergė žmoną per šlaunis ir priglaudė ausį prie krūtinės. Išgirdęs plakant širdį Dilonas iš palengvėjimo sukūkčiojo. Tačiau Debra buvo labai silpna ir vos kvėpavo.

Dilonas iššoko iš lovos ir nesisegiodamas užsitempė drabužius. Basomis kojomis jis įsispyrė į sportinius batelius. Paėmęs Debrą, įsuptą į antklodę, ant rankų jis nubėgo per tamsų butą ir triukšmingai įsiveržė į koridorių. Pavojingai skubėdamas jis nulėkė laiptais žemyn. Ar reikėtų kviesti greitąją, ar pačiam vežti Debrą į ligoninę? Galiausiai Dilonas nusprendė važiuoti pats įtikinėdamas save, kad, kol ras telefono numerį ir savo ribota prancūzų kalba paaiškins, kokia pavojinga yra žmonos būklė, gali būti per vėlu.

– Dieve, ne, ne, – riaumojant vėjui išsiveržė Dilonui iš gerklės, kai jis iš namo nubėgo prie automobilio.

Jis pasodino Debrą priekinėje sėdynėje. Moteris pasviro į šoną, ir Dilonas gergždžiančiu balsu vėl ėmė prašyti Dievo pagalbos.

Dilonas apytikriai žinojo, kur yra artimiausia ligoninė, ir nudūmė ton pusėn. Padangos žviegė besitrindamos į grindinį, kai automobilis dideliu greičiu įveikdavo staigius posūkius, o jų keliamas garsas aidu atsimušdavo nuo tylių pastatų. Dilonas vairavo kaire ranka, dešine glostė Debrai riešą ir be paliovos kartojo, kad niekada jai neatleis, jeigu Debra sumanys mirti.

Skubios pagalbos personalas iššyk suprato, kad Debros būklė sunki, ir skubiai išvežė ją lovoje su ratukais. Dilonas turėjo bėgti, kad neatsiliktų. Prie durų su užrašu, kurio Dilonas nepajėgė perskaityti, jam kelią pastojo žmonės. Dilonas nesuprato, ką jie sako, tad nustūmė į šalį ir mėgino prasibrauti pro duris paskui lovą su ratukais. Galiausiai jį sutramdė ir nutempė į laukiamąjį, kur angliškai kalbanti slaugytoja pagrasino, kad Dilonas bus išvarytas iš ligoninės, jeigu nenurims.

– Nurimti! – dusliai suriko Dilonas. – Mano žmona miršta, o jūs norite, kad nurimčiau? Noriu būti su ja.

Slaugytoja buvo nepalenkiama ir galiausiai jai pavyko prikalbinti Diloną užpildyti įvairiausias formas, reikalingas guldant į ligoninę. Tada, paliktas vienas, Dilonas vaikštinėjo pirmyn atgal, kol per daug išseko ir neteko galvos, kad galėtų žengti dar bent vieną žingsnį, tad klestelėjo į kėdę.

Jis nusvarino galvą, giliai įbedė nykščius į akiduobes ir meldė Dievą, kurio buvimu nebuvo iki galo įsitikinęs, bet, nors tai paradoksalu, juo nepasitikėjo. Ko dar ši savanaudiška dievybė iš jo pareikalaus? Ar jis per mažai išsižadėjo? Iš Dilono buvo atimti visi, kuriuos jis mylėjo: tėvai, močiutė, kolonijos auklėtojas, kuris berniukui rodė ypatingą dėmesį.

Diloną persekioja prakeiksmas. *Žmonės, saugokitės. Jeigu pamilsite Diloną Berką, mirsite.*

– Ne, ne, – suaimanavo Dilonas. – Tik ne Debrą. Prašau, ne Debrą. Neatimk jos, dilgus šunsnuki.

Dilonas derėjosi su neregima galia, žadėjo paaukoti bet ką, jeigu Debra bus išgelbėta. Jis pažadėjo dorai gyventi, maitinti alkanus ir aprengti nuogalius. Prisiekė daugiau niekada nieko neprašyti, jei ši maža paslauga bus padaryta – „Leisk jai gyventi."

– Mesjė Berkas?

Dilonas staigiai kilstelėjo galvą. Greta stovėjo gydytojas.

– Taip? Mano žmona? Ar ji...

– Ji pasveiks.

– O Dieve, – sukūkčiojo Dilonas ir atrėmė galvą į šaltas laukiamojo sienos plyteles. – O Dieve.

– Jai kilo alerginė reakcija į daktaro Gotjė išrašytus antibiotikus. Niekas dėl to nekaltas, – skubiai pridūrė gydytojas. – Mes konsultavomės su daktaru Gotjė. Iš Jungtinių Valstijų atsiųstoje jos ligos istorijoje neparašyta, kad jūsų žmona alergiška šiems...

– Klausykite, neketinu su niekuo bylinėtis, – pertraukė jį Dilonas stodamasis. – Debra gyva ir pasveiks. Tik tai man terūpi.

Dilonas pajuto tokį palengvėjimą, kad jam net sulinko keliai. Viskas įvyko per greitai. Gyvybė yra brangi ir trapi. Vieną akimirką esi čia, o kitą tavęs jau nėra. Iš kiekvienos sekundės reikia išspausti viską, kas įmanoma, nes niekada nežinai, kada prasivers bedugnė. Dilonas tai prisimins. Reikės apie šį atradimą pasakyti Debrai. Tai bus judviejų filosofija, kuria vadovaudamiesi jie gyvens ir perduos savo...

Staiga laimingos Dilono mintys nutrūko.

– Daktare, – sušvokštė jis. Nors žinojo, koks bus atsakymas, vis tiek privalėjo paklausti. Iš pasibaisėjimo sukepo lūpos ir išdžiūvo gerklė. – Daktare, nieko nepasakėte apie kūdikį. Ar jam nieko nenutiko?

– Apgailestauju, mesjė Berkai. Kūdikiui negalėjome niekuo padėti. Jis jau buvo negyvas, kai madam Berk atvyko pas mus.

Nieko nematančiomis akimis Dilonas spoksojo į gydytoją. Jis derėjosi dėl Debros gyvybės, bet neapibrėžė derybų sąlygų. Dabar sužinojo, kokia yra žmonos gyvybės kaina.

Dešimtas skyrius

Morgantaunas, Pietų Karolina, 1977

Dr. Mičelas R. Hironas, Pietų Karolinos Morgantauno Dandenio koledžo studentų reikalų ir finansinės paramos dekanas, atsivertė Džeidės Speri prašymo aplanką ir per apverstą popieriais bei knygomis rašomąjį stalą perdavė merginai lapelį:

– Pateikite jį iždininkui, kai užsiregistruosite.

Džeidės žvilgsnis nuo dekano nukrypo į gautą standaus popieriaus lapelį. Koledžo pastato fone buvo atspausdintas jos čekis. Mergina sumirksėjo, kad galėtų įžiūrėti skaičius, bet net ir tai nepadėjo.

– Šios sumos pakaks sumokėti už mokslą, knygas ir kitiems mokesčiams, – paaiškino dekanas. – Už pragyvenimą turėsite mokėti pati, bet universitetas su malonumu pateiks jums nebrangių butų sąrašą.

Džeidei ausyse dundėjo, tad ji beveik negirdėjo dekano žodžių.

– Aš... aš nežinau, kaip jums padėkoti, dr. Hironai.

– Galėsite man padėkoti stengdamasi iš visų jėgų. Atkakliai mokykitės. Išnaudokite savo galimybes. Paverskite savo tikslus tikrove.

– Taip, taip, būtinai, – iš palengvėjimo ir džiaugsmo mergina pratrūko kvatoti. Ji staigiai pakilo ir vos nepargriuvo. – Ačiū! Jūs nesigailėsite. Jūs...

– Nėra už ką, panele Speri. Manau, kad Danderio koledžui jūs būsite tikras lobis. Esame nedideli, bet mūsų akademinė reputacija puiki. Mes didžiuojamės savo studentų stropumu ir sąžiningumu.

Aplinkybės privertė Džeidę atsisakyti Pietų Karolinos valstijos universiteto stipendijos. Daugiau nei metus padirbusi didelėje parduotuvėje, prekiaujančioje su nuolaidomis, ji ėmė ieškoti finansinės pagalbos kituose universitetuose ir koledžuose. Mergina dar sykį pažvelgė į čekį rankoje vos galėdama patikėti, kad jis tikras.

Baigdamas pokalbį dr. Hironas atsistojo ir padavė ranką.

– Būčiau dėkingas, jeigu apsilankytumėte, kai būsite priimta. Man įdomu, kokius kursus pasirinksite pirmam semestrui. Dėstytojai asmeniškai domisi kiekvienu studentu.

– Būtinai ateisiu pas jus, prižadu. Dar sykį ačiū, – Džeidė nuskubėjo durų link. Jas atidariusi mergina per petį dirstelėjo į dekaną. – Ak, ir padėkokite kitiems stipendijų komiteto nariams.

– Būtinai. Sudie, panele Speri.

– Sudie.

Ilgas koridorius už dekano kabineto buvo tuščias ir tylus. Iš džiaugsmo Džeidei norėjosi rėkti į aukštas gotiškas skliautuotas lubas, bet jai pavyko susitvardyti. Tačiau vis tiek nubėgo iki durų koridoriaus gale kur kas nerūpestingiau, nei derėtų senovinės architektūros pastate.

Atsidūrusi lauke Džeidė leido energijai išsiveržti. Ji atsirėmė į įspūdingą koloną su kaneliūromis, ilgai žiūrėjo į kvitą, paskui, tarsi džiūgaujanti šykštuolė, prispaudė jį prie krūtinės. Tada saugiai įsidėjo į rankinę, išėjo iš šešėlyje skendinčio administracinio pastato priebučio su kolonomis ir pasinėrė į vėlyvos vasaros saulės šviesą.

Dabar šviesa atrodė ryškesnė ir draugingesnė nei tada, kai įsitempusi įžengė į pastatą. Prie apželdintų šaligatvių žydinčios gėlės buvo nuostabios. Dangus nepaprastai žydras, debesys balti, be jokių tamsių dėmelių. Anksčiau Džeidė ne-

atkreipė dėmesio, kokia ryškiai žalia yra žolės spalva, o gal Danderio koledžo studentų miestelio žolė yra ypatinga?

Džeidė jautėsi tarsi Dorotė iš „Ozo šalies burtininko", kuri iš nespalvoto pasaulio staiga buvo perkelta į gyvai spalvingą. Džeidė iškentėjo tikrą pragarą, bet išniro kitoje jo pusėje ir suprato, kad dėl gyvenimo vis dėlto verta pakovoti.

Džeidei bėgant pro biblioteką suskambo studentų miestelio koplyčios laikrodžio bokšto varpai. Mergina buvo kupina ramybės ir optimizmo, šito nebuvo patyrusi nuo tada, kai ją išžagino. Šiandien jai suteikta puiki galimybė viską pradėti iš naujo.

Džeidės automobilis nenoriai užsivedė ir dar nenoriau viršijo penkiasdešimties kilometrų per valandą greitį savo nepasitenkinimą išreikšdamas mirksinčia jutiklio, registruojančio variklio temperatūrą, lempute. Automobilis vos ištvėrė kelionę iš Savanos į Morgantauną. Važiuoti reikėjo kelias valandas, todėl Džeidė atvyko viena diena anksčiau. Užsiregistravusi motelyje „Transporto kiemas pušų paunksnėje", kitą dienos dalį mergina leido susipažindama su koledžo bendruomene.

Studentų miestelis sudarė miesto, kuris Džeidei pasirodė žavus ir savitas, branduolį. Vienintelė miestelio įstaiga buvo koledžas, vienintelis dangoraižis – administracijos pastatas su kupolu. Studentų miestelį supo dailūs įspūdingų namų, kuriuose gyveno koledžo dėstytojai, kvartalai. Morgantauno komercinis rajonas buvo kompaktiškas ir pakankamas miesto gyventojų poreikiams tenkinti.

Kur jos gyvens? Ar pavyks netoli studentų miestelio rasti nebrangų butą, kad Džeidė galėtų į paskaitas eiti pėsčiomis, o Velta naudotis automobiliu? Rudens semestras prasidės tik po mėnesio, bet iki to laiko reikia daug ką padaryti. Ko ieškoti pirmiausia – darbo ne visai dienai ar būsto?

Džeidė pastatė automobilį prieš trečią namelį ir ėmė šaipytis iš savęs, kad vėl pradėjo nerimauti. Šiandien jai reikėtų atsipalaiduoti ir švęsti. Paskirta stipendija – tai pirmas žingsnis galutinio tikslo – pamatyti, kaip nubaudžiami Gario žudikai, – link.

Nilas Pačetas, Hačas Džolis ir Lamaras Grifitas ne tik ją išžagino, bet ir yra atsakingi už Gario savižudybę. Jei tik Džeidės ryžtas pasiekti, kad teisingumas būtų įvykdytas, susilpnėdavo, pakakdavo prisiminti ant virvės kybantį Gario kūną. Smurtaudamas, pasitelkdamas klastą bei melą Nilas su savo sėbrais privedė vaikiną iki savižudybės.

Džeidė nenurims, kol niekšai neatsakys už savo nusikaltimus. Kerštas ateis negreitai. Tai bus lėtas, varginantis procesas, kuris galbūt užtruks ne vienus metus, bet Džeidė tam buvo pasirengusi. Dr. Hirono ir jo komiteto pastangomis Džeidė ėmė artėti prie šio tikslo.

Tikėdamasi, kad namelio durys bus užrakintos, Džeidė nustebo, kai jos plačiai atsidarė.

– Mama? Gavau!

Džeidė įžengė į nedidelį priplėkusį kambarėlį. Lange įmontuotas oro kondicionierius dūzgė pūsdamas šaltą orą, bet naudos iš jo buvo nedaug. Džeidė išsyk atkreipė dėmesį į tris dalykus. Prie motinos kojų stovėjo sukrautas lagaminas. Kitoje lagamino pusėje stovėjo vyras, kuriuo Džeidė ėmė bjaurėtis. Ir nešiojamame lopšyje verkė jos sūnelis Greihemas.

Džeidė stabtelėjo tarpduryje mėgindama įminti mįslę, ką galėtų reikšti sukrautas lagaminas. Veltos žvilgsnis buvo akmeninis ir įžūlus. Vyro akys lakstė ir vengė susitikti su Džeidės žvilgsniu. Mergina norėjo pareikalauti, kad vyras pasiaiškintų, bet viršų paėmė motiniški instinktai. Numetusi rankinę ant lovos ji paėmė ant rankų verkiantį kūdikį. Ji priglaudė Greihemą prie krūtinės.

– Ššš, brangusis. Kas yra? Mamytė grįžo. Viskas gerai, – ji supo kūdikį tol, kol šis nustojo verkti, tada kreipėsi į motiną: – Ką jis čia veikia?

Vyro vardas ar pavardė buvo Harvis. Džeidė neprisiminė. Ji tyčia išmetė šį vyrą iš galvos suplėšydama jo vizitinę kortelę ir sviesdama skutelius jam į veidą. Džeidė pareiškė, kad, jeigu Harvis savo noru neišeis iš palatos, ji pareikalaus, kad jis būtų išvarytas. Nors Harvis prisistatė kaip privačios

įvaikinimo agentūros įkūrėjas ir direktorius, Džeidė jo karjerą vertino kitaip. Jis su įvaikinimo agentūra turi tiek pat bendra, kiek prekeivis narkotikais su vaistininku.

Harvį rado Velta. Motina pasakė, kad Harvis – tai visų judviejų vargų – konkrečiai, nesantuokinio Džeidės vaiko – sprendimas. Nepasitarusi su Džeide Velta atitempė jį į ligoninę jau kitą dieną po to, kai gimė Greihemas. Harvis už kūdikį pasiūlė kelis tūkstančius dolerių.

– Už baltą vyriškos lyties kūdikį be jokių defektų versle mokama aukščiausia kaina, – paaiškino Harvis.

Tai išgirdusi Džeidė ėmė šaukti, dėl to sutriko kitos pacientės ir sunerimo slaugytojos.

Piktai žvelgdama į motiną Džeidė tvirčiau prispaudė kūdikį prie krūtinės.

– Sakiau tau gerokai anksčiau, negu gimė Greihemas, kad niekada neduosiu jo įvaikinti. Tą patį pakartojau, kai kūdikis gimė. Ir tada, ir, žinoma, dabar esu tvirtai nusistačiusi. Paprašyk, kad tavo draugas išeitų, kitaip iškviesiu policiją.

– Harvis čia yra ne dėl tavęs ir ne dėl tavo kūdikio, – atkirto Velta.

Džeidė įtariai nužvelgė motiną ir jos draugą.

– Tada ką jis čia veikia? Kaip jis sužinojo, kur mus rasti?

– Aš jam vakar vakare paskambinau ir pasakiau, kur esame.

– Kodėl?

Tvirtai prispaustas Greihemas pradėjo rangytis, bet Džeidė jo nepaleido. Kad ir ką sakė motina, mergina baiminosi, jog kūdikį iš jos atims. Deja, bėdos nesuartino dukters ir motinos. Per pastaruosius metus judviejų netvirti santykiai nuolat blogėjo. Džeidės nuolatinis rūpestis gauti išsimokslinimą erzino Veltą. Jos nuomone, nesantuokinio vaiko klausimą galima išspręsti tik susiradus vyrą.

– Grįžkime į Palmetą, Džeide, – kartą vasaros pradžioje pasiūlė Velta, kai judviejų nuotaikos buvo tokios pat audringos ir tvankios kaip oras. – Ten bent jau būsime atstumtosios pažįstamoje aplinkoje. Jeigu su jais elgtumeisi pusiau pado-

riai, esu įsitikinusi, kad vienas iš tų trijų vaikinų prisipažintų esąs Greihemo tėvas ir tave vestų.

Džeidė vos netrenkė motinai.

– Geriausia, kad tai padarytų Nilas Pačetas?

– Na, gyventi jo puikiame name būtų kur kas geriau negu šioje lindynėje! – sušuko Velta plačiai išskėsdama rankas, kad parodytų jų varganą butą Savanoje. – Visų pirma, to nebūtų atsitikę, jeigu tu su Nilu būtum buvusi mandagesnė.

Džeidė pagriebė Greihemą, išbėgo į lauką ir negrįžo namo, kol kilo audra. Daugiau Velta niekada neužsimindavo apie grįžimą į Palmetą, tad Džeidė manė, kad motina atsisakė šios minties. Matyt, taip ir buvo, bet Velta sukūrė naują planą, kažkaip susijusį su Harviu.

– Tu vis dar man nepaaiškinai, ką jis čia veikia, – priminė Džeidė.

– Nuo tos dienos, kai susitikome ligoninėje, mudu su Harviu nuolat matydavomės. Žinoma, slapta.

Džeidė dar stipriau apkabino Greihemą. Ar jiedu surezgė planą, kaip iš jos atimti sūnų? Ar jiedu mėgins pareikšti, kad Džeidė – prasta motina? Džeidė *neleis*, kad taip atsitiktų. Niekas iš jos neatims kūdikio.

– Harvis buvo padorus ir nekreipė dėmesio į tavo šiurkštumą, – porino Velta. – Prisimindama sceną, kurią sukėlei ligoninėje, negaliu įsivaizduoti, kodėl Harvis toks atlaidus. Matyt, jis labai geros širdies, – Velta atsigręžė į vyriškį ir nusišypsojo. – Kad ir kaip ten būtų, kai vakar čia atvykome, supratau, kad tau čia labai patinka. Nepaisydama mano norų, tu esi velniškai užsispyrusi ir pasiryžusi čia studijuoti. Tad vakar vakare, kai nuvažiavai pirkti mėsainių, paskambinau į Savaną Harviui ir sutikau su jo siūlymu.

Priblokšta Džeidė pakartojo tarsi aidas:

– Jo siūlymu? Nori pasakyti: siūlymu tuoktis?

– Taip, – įžūliai atsakė Velta. – Mudu laukėme, kol grįši, kad galėtume išvažiuoti.

Džeidė spoksojo į juos negalėdama patikėti, paskui prapliupo kvatoti.

– Mama, turbūt juokauji! Tu pabėgi iš namų su šiuo niekšeliu? Pasakyk, kad tai pokštas.

– Tai ne pokštas, gali būti tikra. Harvis surinko mano daiktus iš buto Savanoje ir atvežė čia. Jei kas nors liko, gali pasilaikyti sau. Eime, Harvi. Mudu ir taip ilgai laukėme.

Harvis – jis nepratarė nė žodžio – paėmė lagaminą ir pasuko prie durų. Velta nusekė įkandin.

– Mama, palauk!

Džeidė paguldė Greihemą į lopšį, nubėgo paskui motiną ir pasivijo ją prie pilko sedano.

– Gal išprotėjai? – paklausė duktė. – Negali šitaip pabėgti.

– Esu suaugusi. Galiu daryti, ką tik noriu.

Džeidė atsitraukė. Velta svaidėsi žodžiais, kuriuos Džeidė pati buvo neseniai ištarusi, ir ne sykį, pavyzdžiui, tada, kai pranešė motinai, kad ryžosi pasilikti kūdikį.

– Nedaryk to, – karštai sukuždėjo Džeidė. – Žinau, kad taip elgiesi tik todėl, kad mane suerzintum, mama. Man tavęs reikia. Prašau neišeiti.

– Teisybė, tau manęs reikia. Labai blogai, kad reikia, Džeide. Tu pati prisišaukei visas bėdas. Neketinu prižiūrėti tavo kūdikio, kai tu kasdien sėdėsi koledže.

Džeidė pamėgino prabilti kitaip:

– Pamiršk, kad man reikia tavo pagalbos prižiūrint Greihemą. Aš kitaip susitvarkysiu, – skubiai pridūrė ji. – Tačiau, mama, pagalvok, ką visa tai reiškia tau.

– Tau sunku pripažinti, kad vyras mane laiko patrauklia?

– Žinoma, ne. Tačiau galbūt tu to taip nori, kad matai tai, ko iš tiesų nėra. Pamąstyk. Bent jau duok sau laiko geriau jį pažinti.

– Daugiau laiko nebėra, Džeide. Jau seniai turėjau pasirūpinti savimi. Pavargau mokėti už tavo klaidas. Per tave turėjau mesti darbą, parduoti namą ir persikelti gyventi visiškai kitur.

– Ne aš dėl to kalta, – dusliai ir įskaudinta paprieštaravo duktė.

– Leidaisi išprievartaujama, paskui užsispyrusi laikei kūdikį, kai visiems būtų buvę geriausia, jeigu būtum jo atsikračiusi.

– Tai nebūtų buvę geriausia man, mama. Aš norėjau Greihemo. Aš jį myliu.

– Ką gi, o Harvis myli mane, – atkakliai tvirtino Velta. – Po viso to, ką teko iškentėti, Harvis nori, kad aš puikiai leisčiau laiką.

Džeidė jautėsi atsakinga už savo motiną. Jos, kaip dukters, pareiga įsikišti, kad būtų išvengta nelaimės, net jeigu dėl to tektų motiną įžeisti. Verčiau motiną įskaudinti, negu leisti, kad jos gyvenimas būtų sužlugdytas.

– Jis tavęs nevertas, mama, – įrodinėjo Džeidė. Ji su panieka pažvelgė į riebius Harvio plaukus ir blizgantį kostiumą. – Jis pelnosi iš žmonių jausmų, prekiauja gyvybe. Ar už tokio vyro tu nori tekėti? Tėtis buvo apdovanotas Garbės medaliu. Jis buvo didvyris. Kaip tu gali net pagalvoti apie...

– Tavo didvyris tėvas nusižudė, Džeide.

– Netiesa!

Velta pagiežingai prisimerkė.

– Viskas tarp mūsų buvo gerai, kol atsiradai tu. Tada Ronas nebegalėjo pakęsti gyvenimo kartu su mumis ir ištaškė sau smegenis. Taigi, tave ženklina dvi savižudybės, Džeide. Tiesą sakant, nuo pat tos dienos, kai buvai pradėta, tu man nešei tik bėdas. Neketinu iki dienų galo plaukti tame sraute.

Motina pastūmė Džeidę į šalį, atidarė keleivio dureles ir įsėdo į automobilį.

Harvis triukšmingai užtrenkė dureles, paskui apėjo automobilį ir įsitaisė prie vairo. Kol jiedu pavažiavo atbuli, paskui nutolo, Velta buvo nusigręžusi nuo dukters.

– Mama, palauk! – šaukė Džeidė vydamasi automobilį, bet šis jau dūmė tolyn. – Mama!

Džeidė sekė akimis automobilį, kol šis visai išnyko, tada dar ilgai žiūrėjo pavymui, bet iš nuostabos stingulio ją prižadino Greihemo verksmas.

Išsiblaškiusi mergina nuklumpino į varganą namelį. Susierzinęs Greihemas mojavo putliomis rankutėmis. Vaikas buvo prasižiojęs, burnoje matyti tik du dantukai. Ulbėdama Džeidė pakeitė vystyklus. Matyt, skubėdama susikrauti daiktus ir iškeliauti su Harviu Velta nesivargino pakeisti vystyklų.

Džeidė su kūdikiu atsisėdo ant lovos ir supo laukdama, kol sušils buteliukas. Kai mišinukas sušilo, ji įkišo čiulptuką Greihemui į burną. Jis ėmė godžiai čiulpti. Dėl nepasotinamo kūdikio apetito Džeidė atjunkė jį nuo krūties gerokai anksčiau, nei buvo emociškai pasirengusi liautis žindyti.

Putliais pirštukais vaikas įsikibo į motinos palaidinę. Kol vaikas žindo guminį čiulptuką, Džeidė laikė jį priglaudusi prie savęs, kad atrodytų, jog maitina savo kūnu.

Džeidei taip ir liks mįslė, kaip toks gražus ir mielas vaikelis galėjo būti pradėtas per bjaurų išžaginimą. Ji retai Greihemo pradėjimą siedavo su tuo incidentu, nes, jeigu taip elgtųsi, būtų priversta spėlioti, kieno sėkla išdygo jos kūne. Džeidė nenorėjo to žinoti.

Greihemo pradėjimą Džeidė atskyrė nuo išžaginimo tą popietę, kai buvo Džordžės namuose. Moteris gyrėsi Džeidei ne tik tuo, kad moka tiksliai naudotis medicininiais instrumentais, bet ir instinktyviu gebėjimu pažinti žmones. Tą popietę Džordžės instinktai pakuždėjo, kad reikia jaunos išsigandusios merginos paklausti, ar ji tikrai nori atsikratyti kūdikio.

– Jūs ne iš tų merginų, kurios įprastai ateina pas mane, panele Speri. Net toji šiukšlė Patricija Votli taip sakė. Tikrai norite tai padaryti?

Kaip tik tą akimirką Džeidė suprato nenorinti. Tarsi mostelėjus burtų lazdele, vaisius jos įsčiose staiga tapo nesusijęs su išžaginimu. Džeidėje augantis kūdikis buvo jos. Mergina jį akimirksniu pamilo iš visos širdies.

Šis atradimas sukėlė tokį emocinį poveikį, kad Džeidė apalpo ant gumuota paklode dengto Džordžės stalo. Pusvalandį ji nevaldomai kūkčiojo ne iš sielvarto, bet dėl palengvėjimo, kad atsikratė kankinamo sprendimo, kuris ją persekiojo jau kelias savaites.

Po šio jausmų proveržio Džeidę apleido jėgos, ir ji ėmė drebėti. Galiausiai mergina susitvardė, padėkojo Džordžei už sugaištą laiką ir išėjo. Džordžė pasiliko penkiasdešimt dolerių: už neryžtingos merginos atkalbėjimą nuo aborto moteris ėmė tiek pat, kiek ir už jo atlikimą.

– Ar jau atsiraugėsi? – paklausė Džeidė ištraukdama čiulptuką Greihemui iš burnos. Vaikas ėmė maištauti, bet netrukus nurimo, kai Džeidė ėmė plekšnoti per nugarą, kol kūdikis skaniai atsiraugėjo. – O Viešpatie! – sušuko Džeidė. – Čia tai bent!

Kūdikis pažvelgė į motiną ir plačiai nusišypsojo. Visą Džeidės kūną tarsi į veną suleisti narkotikai užliejo meilės banga. Ji perbraukė nykščiu apatinę vaiko lūpytę ir nušluostė pieną, susimaišiusį su seilėmis, nučiulpė jį nuo savo nykščio, tada vėl priglaudė Greihemą prie krūtinės ir atkišo buteliuką.

Sukrėsta ir pajutusi silpnumą nuo užplūdusių jausmų Džeidė tą dieną išėjo iš Džordžės namų su atgijusia viltimi. Jeigu ji viską paaiškins Gariui, – tai turėjo padaryti tą patį vakarą, kai buvo išprievartauta, – vaikinas supras. Garis yra labai švelnus ir ją myli, jis sutiks su Džeidės sprendimu palikti kūdikį. Jiedu išvažiuos iš Palmeto, susituoks ir sieks bendrų svajonių. Garis augins kūdikį kaip savą, ir niekas kitaip negalvos. Sukūrusi šiuos planus Džeidė nudūmė į Gario namus.

Tačiau kaip tik čia ji visada norėdavo pasukti minčių tėkmę. Kelias į Gario ūkį vesdavo tiesiai į kluoną ir primindavo šiurpų vaizdą, kuris ten laukė Džeidės.

– Jeigu tik būtum pasitikėjęs manimi truputį ilgiau, – sušnibždėjo ji į švelnų Greihemo skruostą. – Kodėl tai padarei, Gari?

Žinoma, Džeidė žinojo kodėl. Žlugo vaikino tikėjimas ja. Sužlugdžiusieji šį tikėjimą gyvi ir sveiki, bet ne amžinai.

Vienu požiūriu Dievas buvo gailestingas. Greihemas buvo nepanašus nė į vieną iš užpuolikų. Vaiko veido bruožai neišdavė, kas yra tėvas. Plaukai buvo tamsūs ir banguoti kaip Džeidės. Akys žydros ir išoriniai kampučiai truputį kilstelėję aukštyn. Putlus veidelis panėšėjo tik į Ronaldo Sperio, vyriškąją pačios Džeidės atmainą. Mergina džiaugėsi, kad kūdikis panašus į jos tėvą.

Džeidė seniai abejojo, ar tėvas žuvo atsitiktinai. Tačiau išgirdusi tiesą iš motinos pasijuto sukrėsta. Velta visada karštai neigė, kad jos vyras sąmoningai mirtinai susižalojo. Tai pripažindama ir pareikšdama, jog dėl tėvo mirties kalta Džeidė, motina parodė, kokią gilią antipatiją jaučia dukrai.

Ar gyvendama su dukra Velta buvo tokia beviltiškai nelaiminga, kad nusprendė pabėgti su tokiu niekšeliu kaip Harvis? Regis, taip. Džeidė labai troško prisiminti apie motiną ką nors mielo, kad galėtų įsikibti į šiuos prisiminimus. Tačiau, kitaip negu tėvas, motina Džeidei nepaliko jokių brangių prisiminimų.

Kai Greihemas pavalgė, Džeidė neguldė jo į lopšį, o vis dar laikė priglaudusi prie savęs, taip dažnai elgdavosi, kai jai prireikdavo žmogiškos šilumos. Skausmas, kad Velta pabėgo, šiek tiek atlėgo, ir Džeidė palengva ėmė suvokti šio motinos poelgio padarinius sau ir Greihemui.

Džeidė teturėjo vieną drabužių pamainą ir apie trisdešimt dolerių. Tiek vos pakaks grįžti į Savaną. Kaip ji viena sugebės iš Savanos persikelti į Morgantauną?

– Ką mudu darysime, Greihemai? – paklausė Džeidė įbesdama nosį į saldžiai kvepiantį sūnelio kaklą. – Ką darysime?

Paprasčiausia būtų parvažiuoti į Savaną ir grįžti į ankstesnį darbą pažadant pačiai sau, kad, kai tik sukaups užtektinai pinigų, tęs mokslus.

Tačiau dabar, kai padidės išlaidos dėl vaiko priežiūros, taupyti bus kur kas sunkiau. Nepadaryti darbai kaupsis; svajonė atkeršyti tols.

Ne, Džeidė negali leisti, kad tai įvyktų.

Turi būti išeitis. Jeigu ji neatsiras savaime, Džeidė ją sukurs. Ji negali išleisti iš rankų šios galimybės. Džeidė jau paaukojo vieną stipendiją ir neketina prarasti antros.

Vienuoliktas skyrius

Durų skambutis nuaidėjo per visą didingą karaliaus Jurgio stiliaus namą. Raudonos plytos buvo puoštos baltomis, jas paryškino juodos blizgios langinės ant visų langų. Namas stovėjo gerokai atokiau nuo gatvės, skrupulingai prižiūrimoje pievelėje. Rytą palaistyta automatine drėkinimo sistema žolė vis dar žvilgėjo.

Matydama tokią prabangą Džeidė susidrovėjo. Ji priekabiai nužvelgė savo sijoną vildamasi, kad raukšlės ne itin matyti. Mergina aplaižė pirštus ir paskutinį sykį nušluostė apsiseilėjusią Greihemo burnytę. Kaip tik tuo metu duris atidarė smulki šviesiaplaukė moteris. Džeidė spėjo, kad ji ką tik įžengė į penktą dešimtį.

– Labas rytas, – pasisveikino moteris, ir jos pilkų akių žvilgsnis kaipmat nukrypo į Greihemą. Paskui ji maloniai nusišypsojo Džeidei. – Kuo galiu padėti?

– Labas rytas. Ar jūs ponia Hiron?

Moteris linktelėjo.

– Taip.

– Esu Džeidė Speri. Atsiprašau, kad trukdau taip anksti, bet norėjau susitikti su dekanu Hironu, kol jis neišvyko į darbą, – pasiimti Greihemą su savimi į studentų miestelį buvo rizikingiau, negu atsivežti jį į dekano namus. – Gal dekanas vis dar namie?

– Jis pusryčiauja. Užeikite.

– Verčiau palauksiu čia, priemenėje, – dvejodama atsakė Džeidė. – Aš dekano ilgai negaišinsiu.

– Nesivaržykite, prašau užeiti. Ar tai jūsų berniukas? Jis žavus.

Moteris nusivedė Džeidę per gražius, jaukius kambarius. Kartu su šeimininke ji perėjo per saulėtą virtuvę, kur nuo kankinamai gardaus kiaušinienės su šonine kvapo merginai burnoje prisikaupė seilių. Pastarosiomis dienomis Džeidė mito daugiausia ryžių dribsniais ir sumuštiniais su žemės riešutų sviestu. Ji neprisiminė, kada paskutinį sykį valgė karšto maisto.

Moterys įžengė įstiklinton priemenėn, kuri ėjo aplink visą namą. Dekanas Hironas baigė pusryčiauti prie stiklinio stalelio metalinėmis kojomis. Kaip ir tą dieną, kai susitiko jo kabinete, dekanas vilkėjo rudą kostiumą ir ryšėjo kaklaraištį, bet Džeidė galėjo nesunkiai jį įsivaizduoti apsirengusį megztiniu su zomšos lopais ant alkūnių ir apsmukusiomis kelnėmis blizgančiu užpakaliu.

Žilstelėję plaukai gaubė plinkančią galvą tarsi laurų vainikas. Iš ausų styrojo plaukų kuokšteliai. Šnervės irgi buvo gerokai apžėlusios. Tačiau šis plaukuotumas buvo ne atstumiantis, o žavus. Dekano veidas buvo malonus, žvilgsnis draugiškas, šypsena miela. Kai žmona įvedė Džeidę, Hironas smalsiai pakėlė akis. Jis išsitraukė drobinę servetėlę, kurią buvo užsikišęs už marškinių apykaklės, ir pakilo.

– Panelė Speri, jei neklystu? Maloni staigmena.

– Ačiū.

Ji perkėlė Greihemą ant kairės rankos ir padavė dešinę. Kai paspaudė rankas, dekanas parodė kėdę priešais save ir pakvietė sėstis.

Džeidė sutriko ir nežinojo, kaip elgtis. Rankinės dirželis grasinosi nuslysti nuo peties, o Greihemas rangėsi siekdamas nusvirusio Bostono paparčio, kabančio virš galvos, lapo.

– Ne, ačiū, daktare Hironai, tikrai negaliu užsibūti. Atsiprašau, kad trukdau jus per pusryčius, bet, kaip sakiau poniai

Hiron, man reikėjo jus pamatyti, kol dar neišvažiavote į studentų miestelį.

– Turiu laiko dar vienam puodeliui kavos. Labai norėčiau, kad prisidėtumėte. Kete, prašau... Panele Speri?

Dekanas vėl mostelėjo kėdės link. Džeidė klestelėjo į ją ne dėl to, kad nenorėjo pasirodyti nemandagi, bet todėl, jog vienoje rankoje laikyti Greihemą, o kita saugoti slystantį rankinės dirželį, reikėjo tokio sumanumo, kuriuo galėtų pasigirti ne kiekvienas patyręs žonglierius.

– Ačiū. Atleiskite, kad šitaip įsiveržiau. Man derėjo paskambinti... ne, Greihemai! – Džeidė kaip tik laiku spėjo atimti iš sūnaus ir neleisti valgyti jo nuplėštų paparčio lapų. – Atleiskite. Tikiuosi, jis nesužalojo augalo.

– Panele Speri, jūs atsiprašote jau trečią kartą nuo tos akimirkos, kai įžengėte į kambarį. Tokia per didelė atgailos dozė man kelia nerimą.

– Man irgi, – pritarė Ketė Hiron, ji grįžo nešina mažu padėklu. Ant jo buvo puodelis su lėkštele ir lėkštė užkandžių. Joje puikavosi meliono skiltelė, susukta į plonytį itališko kumpio griežinėlį, ir keksas su mėlynėmis.

– Ak, nenorėjau, kad jūs...

– Gal išgertute arbatos, o ne kavos?

Džeidė nenorėjo įžeisti šeimininkų atmesdama rodomą svetingumą. Be to, jos skrandis garsiai gurgė.

– Prašau arbatos, – tyliai tarė ji. – Ar tai per daug neapsunkins?

– Visiškai ne. Aš ją jau užplikiau.

Ketė Hiron nuėjo atnešti arbatos. Džeidė droviai nusišypsojo studentų reikalų dekanui.

– Ačiū už svetingumą.

– Nėra už ką. Sviesto?

Jis padavė „Vaterford“ krištolinę sviestinę. Tepdama sviestą ant šilto kekso Džeidė padavė Greihemui čiulptuką, kurį visada nešiodavosi su savimi. Regis, vaikas buvo patenkintas žiaumodamas jį, tad Džeidė galėjo pusryčiauti.

Ponia Hiron pripylė puodelį kvapios jazminų arbatos ir atsisėdo prie stalo.

– Kuo vardu kūdikis?

– Greihemas.

– Greihemas. Man patinka. Labai neįprastas vardas, tiesa, brangusis?

– Aha. Panelė Greihem yra jauna moteris iš Palmeto, apie kurią tau pasakojau.

– Ak, taip. Žinote, panele Speri, Mičas Palmete turi tolimų giminaičių.

Džeidė apstulbusi pažvelgė į dekaną. Per ankstesnį susitikimą jis neužsiminė apie Palmetą. Mergina nenorėjo klausti Hironų: „Ar pažįstate..." Kuo mažiau bus pasakyta apie Palmetą, tuo geriau, nes Džeidė nenorėjo nieko meluoti.

Laimė, Greihemas atitraukė visų dėmesį. Jis padaužė čiulptuku į stalo kraštą, paskui numetė jį ant grindų ir pagriebė blizgantį sidabrinį šaukštelį. Džeidė pakėlė čiulptuką, bet vaikui šaukštelis buvo skanesnis.

Žiūrėdama, kaip vaikas seilėja šaukštelį, Ketė nusijuokė.

– Jis nieko tam senam šaukšteliui nepadarys, gali kramtyti, kiek širdis geidžia.

Dekanas Hironas atidžiai pažvelgė į Džeidę.

– Kai buvote pas mane prieš kelias savaites, rodos, neužsiminėte, jog turite sūnelį.

– Ne, pone, nesakiau.

– Žinoma, tai ne mano reikalas. Stipendijų komitetas irgi nebūtų kitaip balsavęs.

Džeidė nusišluostė lūpas drobine servetėle.

– Bijau, kad tai jūsų reikalas, daktare Hironai. Kaip tik todėl šįryt esu čia, – ji atsidarė rankinę, ištraukė čekį ir per stalą pastūmė dekano link. – Apgailestaudama turiu atsisakyti stipendijos.

Pirmoji ilgą ir nejaukią tylą nutraukė ponia Hiron.

– Panele Speri, apie jus žinau iš savo vyro pasakojimo. Jūs jam padarėte palankų įspūdį. Tačiau aš galiu palikti jus

vienus, kad aptartumėte šį reikalą privačiai, jeigu tai padės jaustis laisviau.

Džeidę sugraudino šios moters jautrumas.

– Nereikia, ponia Hiron. Beje, daugiau neturiu ką pridurti, – ji vėl užsimetė rankinės diržą ant peties, pakėlė nuo kelių Greihemą ir pakilo. – Labai ačiū už pusryčius.

– Valandėlę, panele Speri, – sulaikė ją dekanas. – Prašom sėsti, – jis palaukė, kol Džeidė atsisėdo. Sunėręs rankas po smakru vyriškis tiriamai nužvelgė merginą. – Atvirai sakant, esu apstulbęs ir nusivylęs. Retai tenka matyti tokią vertą visos stipendijos kandidatę kaip jūs arba tokią laimingą, kai stipendija paskiriama. Jūs skriste išskridote iš mano kabineto. Kas atsitiko per tą laiką, kai matėmės paskutinį sykį?

Džeidė norėjo įtikinamai pameluoti, bet žiūrint Hironams į akis tai padaryti buvo neįmanoma. Taip, abu buvo smalsūs, bet šią bjaurią žmogišką savybę švelnino ne toks jau dažnas dalykas – nuoširdus susirūpinimas.

– Mano mama pabėgo iš namų, – matyt, Hironai laukė ne tokio atsakymo, tad Džeidė paaiškino išsamiau: – Mano mama rūpindavosi Greihemu, kol būdavau darbe. Ketinau dirbti po paskaitų ir savaitgaliais, bet dabar nepajėgsiu sumokėti ir už vaiko priežiūrą, ir už būstą.

– Žinoma...

Džeidė papurtė galvą neleisdama dekanui pertraukti.

– Patikėkite, apsvarsčiau visus variantus.

Išeidama iš darbo Savanoje ji kas savaitę važinėjo į Morgantauną ieškoti būsto, darbo ir priimtinos vaikų priežiūros įstaigos. Džeidės paieškos buvo bergždžios.

– Visos vaikų priežiūros įstaigos, apie kurias galėčiau galvoti, – prisipažįstu, kad esu labai smulkmeniška, – ne mano kišenei, net jeigu jų darbo laikas gerai dera su mano paskaitų tvarkaraščiu. Maža to, atvykstant studentams rudens semestrui, nepajėgiau rasti darbo. Mama man jau nepadeda, todėl šį semestrą mokytis negaliu.

Džeidė nuleido akis norėdama paslėpti baimę. Ant kortos buvo pastatyta net tik jos studijų karjera, bet ir pragyvenimo šaltinis. Džeidės viršininkui Savanoje trūko kantrybė, kad Džeidė taip dažnai prašosi išleidžiama iš darbo, ir jis ją atleido. Prieš pabėgdama iš namų Velta ištuštino menką judviejų taupomąją sąskaitą ir pasiėmė visus pinigus, kurie buvo likę pardavus namą Palmete.

Džeidei tebuvo likę dvidešimt dolerių. Dvylika šįvakar reikės sumokėti už kambarį „Transporto kieme pušų paunksmėje". Rytoj Džeidė neturės nė skatiko. Tikriausiai teks maldauti ankstesnio viršininko Savanoje pasigailėjimo ir prašyti, kad ją vėl priimtų į darbą.

– Atsisakyti stipendijos – gana drastiškas žingsnis, panele Speri, – tarė dekanas Hironas.

– Sutinku, bet šiuo metu neturiu kitos alternatyvos. Tai neatgrasins manęs siekti išsilavinimo, daktare Hironai. Prižadu. Turiu priežasčių kaip įmanoma greičiau gauti diplomą.

– Ir kokios tos priežastys?

– Asmeninės.

Išgirdęs atžarų atsakymą dekanas susiraukė.

– Kodėl padavėte prašymą gauti stipendiją Danderio koledže?

– Norite žinoti tiesą?

– Iki šiol buvote skausmingai atvira.

– Jis buvo vienas iš kelių trijų valstijų teritorijoje, kur dar nebuvau mėginusi. Daugybė kitų koledžų ir universitetų atsisakė man suteikti finansinę paramą. Ši aukštoji mokykla susijusi su Bažnyčia, todėl pasiklioviau Danderio krikščionišku labdaringumu.

– O jeigu mes būtume atmetę jūsų prašymą, ką tada būtumėt dariusi?

– Ką ir dabar ketinu – nepaliaudama mėginčiau.

Dekanas Hironas atsikosėjo.

– Ar teisingai spėju, kad Greihemo tėvas...

– Greihemo tėvas miręs.

Žmonės visada norės žinoti. Šis atsakymas atrodė paprasčiausias. Džeidė abejojo, ar Hironai tuo patikėjo, bet daugiau nesmalsavo.

– Aš žinau darbą, – netikėtai tarė Ketė Hiron. – Brangusis, – kreipėsi ji atsigręždama į vyrą, – juk pažįsti Dorotę Deivis. Ji yra tos parduotuvės, kurioje perku daugumą drabužių, savininkė. – Džeidei ji tarė: – Dar vakar panelė Dorotė man sakė, kad ieško žmogaus, kuris tvarkytų apskaitą. Ji skundėsi, kad akys taip nusilpo, jog nebepajėgia įžiūrėti sąskaitų.

– Tai manęs nestebina. Sena žiežula tikriausiai perkopė aštuoniasdešimt.

Ketė pliaukštelėjo vyrui per ranką.

– Neklausykite jo, Džeide. Panelė Dorotė yra šiurkštoka, bet iš tiesų labai geros širdies. Kad būtų sėkmės lydima verslininkė, ji privalo elgtis griežtai. Ar jus domintų toks darbas?

– Mane domina bet kas, ponia Hiron. Be to, pasirinkau studijuoti verslo administravimą. Tačiau vien darbo nepakanka. Dar neradau nei tinkamos vaikų priežiūros įstaigos, nei būsto.

– Be abejonės, ką nors rasite.

Džeidė pagalvojo apie dvidešimt dolerių piniginėje. Ji net nepajėgs palikti užstato, kad galėtų įsikelti į butą.

– Bijau, kad ne, ponia Hiron.

Studentų reikalų dekanas dirstelėjo į laikrodį ir pakilo.

– Jeigu dabar neišvažiuosiu, pavėluosiu. Laikas pakalbėti apie reikalą iš esmės.

Jis nuleido vešlius antakius bergždžiai stengdamasis atrodyti griežtas.

– Panele Speri, esu įsitikinęs, kad esate per daug išdidi pripažinti, jog ne dėl savo kaltės atsidūrėte skurde. Man dar neteko kalbėti su jaunu žmogumi, kuris būtų labiau už jus pasiryžęs studijuoti. Tik labai svarbios aplinkybės galėjo nuslopinti jūsų entuziazmą ir pasiryžimą. Žaviuosi jūsų išdidumu. Antra vertus, – valdingu balsu, kuris prikeldavo daugybę snaudžiančių studentų, tarė jis, – per didelis išdidumas gali ir

pakenkti. Laikas pamiršti išdidumą, parodyti savo silpnybę ir kažkam suteikti garbę jums padėti.

Esu tikras, kad Ketė sugebės jus įtaisyti į atsiradusią pas panelę Deivis laisvą darbo vietą, nors jumis dėtas nenoriai sutikčiau su šiuo siūlymu. Panelė Deivis yra kandi, sudžiūvusi senė, ji per Kalėdas neduoda dykai net popieriaus dovanoms vynioti. Jeigu pajėgsite pas ją dirbti, būsite verta šventosios vardo.

Galiausiai, jeigu dar nepastebėjote, Ketės akys nušvinta kaskart, kai ji pažvelgia į Greihemą. Deja, mudu neturime vaikų. Neabejoju, kad Ketė vaiką nepataisomai išlepins, kol būsite su mumis.

– Su jumis? – sušuko Džeidė. – Ak, bet aš...

– Patylėkite, panele Speri. Aš dar nebaigiau, o laikas spaudžia. Jūs, matyt, nežinote, kad Ketė ir aš dažnai priimame į savo namus vienam semestrui studentą, kuris to nusipelno. Šiemet nutarėme neimti, nes pernai pavasario semestrą patyrėme nemalonumų: jaunuolis pabėgo su pora sidabrinių žvakidžių. Man svarbu ne tos prakeiktos žvakidės, bet tai, kad nepasitvirtino mano gebėjimas teisingai įvertinti žmones. Jūs šį pasitikėjimą atkūrėte.

Tad, jei neketinate vogti sidabro, galite su sūnumi gyventi tiek ilgai, kiek panorėsite. Kad ir kaip ten būtų, laikysiu asmeniniu įžeidimu, jeigu šiandien, baigiantis registracijai, pirmakursių sąraše neišvysiu jūsų pavardės. Po velnių, jūsų atestatas beveik tobulas, tad netęsti lavinimosi dėl tokios menkos priežasties kaip pinigų stygius būtų pasibjaurėtinas intelekto švaistymas. Kete, vakarienei labai noriu keptų austrių.

Stačiokiškai mostelėjęs ranka dekanas išėjo.

Ketė Hiron patapšnojo Džeidei ranką.

– Kartais jis toks būna, bet jūs prie to priprasite.

Dvyliktas skyrius

Kolumbija, Pietų Karolina, 1978

– Ei, Hačai! Maniau, kad numirei ar ką. Užeik, bjaurus šunsnuki!

Nilas Pačetas atvėrė bičiuliui duris. Hačas įėjo į užverstą priekinį kambarį.

– Labai užsiėmęs?

– Po velnių, ne. Džiaugiuosi, kad užsukai. Lamarai! – sušuko Nilas. – Turime draugų, – radęs tuščią tarpą tarp Lonės Anderson ir komandos „Dalaso kaubojai“ palaikymo grupės merginų plakatų jis kumščiais pabeldė į sieną. – Pasiimk ana tą kėdę, Hačai, ir sėskis. Nori alaus?

– Taip, ačiū.

– Maniau, esi treniruotėje, pone Sportininke.

Nilas trinktelėjo bičiuliui per petį ir nuėjo į virtuvę atnešti alaus.

– Treniruojuosi, po velnių, – Hačas paėmė iš Nilo skardinę šalto alaus, gurkštelėjo ir garsiai atsiraugėjo. – Ak, puiku. Sveikas, Lamarai.

Iš koridoriaus išniro Lamaras. Jis ryšėjo turkišku raštu išmargintą kaklaraištį, nors mūvėjo kelnes nukirptomis klešnėmis ir vilkėjo berankovius marškinėlius. Rankoje vaikinas laikė teniso raketę.

– Sveikas, Hačai. Kaip sekasi futbolo treniruotės?

– Šiemet komandai einasi prastai. Į taurės varžybas nepakliūsime. Išsipakuoji?

Lamaras padėjo raketę ir nusirišo kaklaraištį.

– Stengiuosi susitvarkyti miegamąjį.

– Ar verta vargti? – paklausė Hačas atsidrėbdamas nutriušusiame fotelyje. – Po savaitės viskas čia vėl bus apšnerkšta. Man taip patinka.

Jau antrus metus Nilas su Lamaru kartu nuomojosi butą ne studentų miestelyje. Namas buvo senas, erdvus ir pakankamai toli nuo kaimynų, tad policijos niekas nekviesdavo, kol vakarėliai nevirsdavo tikru šėlsmu. Pirmame kurse Hačui nebuvo leidžiama gyventi kartu su bičiuliais, nes jis buvo futbolo komandos narys ir privalėjo įsikurti sportininkų bendrabutyje. Jis pavydėjo draugams laisvės ir nevaržomos namų atmosferos.

– Pernai pavasarį Mairadžeinė, atvažiavusi padėti susikrauti daiktų, žvilgtelėjo į vidų ir vos neapalpo, – sukikeno Nilas. – Jeigu mano senio, kuris ją sugavo griūvančią aukštielninką, nebūtų buvę šalia, ant priekinio priebučio būtume turėję jos kūno apybrėžas. Žinai, kaip Vilis Kojotas palieka savo kūno formos skylę, kai krinta ant dykumos smėlio?

Iš galinio stalo stalčiaus jis išsitraukė cigaretę su narkotikais, prisidegė ir dusyk užsitraukė. Nilas pasiūlė ir Hačui, bet šis liūdnai atsisakė.

– Verčiau ne. Dona Di tai užuodžia per kilometrą. Tačiau išgersiu dar vieną skardinę alaus.

Nilas perdavė cigaretę Lamarui, šis užsitraukė ir nervingai, nedrąsiai nusišypsojo Nilui. Nilas grįžo iš virtuvės ir padavė Hačui kitą skardinę alaus.

– Žmonelė laiko tave su trumpu pavadėliu, ar ne? – paklausė Nilas susigrąžindamas ir užsitraukdamas cigaretę. – Esi visiškas kvailys, kad vedei, kai turime šią apželtukių fermą, vadinamą universitetu.

– Nėra taip blogai, – sumurmėjo Hačas.

Nilas pridėjo delną prie ausies.

– Koks ten triukšmas, Lamarai?

– Kur?

– Ar negirdi? Lyg barškėtų metalo rutulys ir grandinė.

– Eik po velnių, – Hačas išgėrė antrą skardinę ir sumaigė ją kumštyje. – Aš bent jau galiu kas vakarą išsikrauti.

– Aš irgi, – nutęsė Nilas, – bet man nereikia jų vesti.

Hačo pirmas pasimatymas su Dona Di įvyko per mokyklos baigimo vakarėlį. Tam tikru atžvilgiu Hačas jautėsi įsipareigojęs ją pakviesti. Regis, Dona Di to tikėjosi – ir abu žinojo kodėl, nors niekada to neaptarinėjo. Tą vasarą, kai baigė mokyklą, Hačas, jeigu nebūdavo su Nilu ir Lamaru, laiką leisdavo su Dona Di.

Hačui Dona Di visada šiek tiek patiko, bet paskui ėmė patikti labiau. Bjaurūs Nilo atsiliepimai apie merginą kaskart, kai Hačas su ja susitikdavo, darėsi vis mažiau svarbūs. Nors Dona Di, žinoma, nepasižymėjo grožiu, bet buvo linksma, miela ir aiškiai parodė, kad yra atsidavusi Hačui. Sekmadieniais ji niekada nepraleisdavo pamaldų, bet jau per antrą pasimatymą Hačo ranka atsidūrė Donos Di liemenėlėje ir glamonėjo spenelius, o per trečią Dona Di ranka masažavo Hačo organą.

Kaip tik Dona Di pasiūlė įsitaisyti galinėje Hačo automobilio sėdynėje, kai liepos ketvirtąją visame mieste buvo surengta šventė su fejerverkais paplūdimyje.

– T-tačiau aš nepagalvojau... Noriu pasakyti, Dona Di, kad neturiu gumytės.

– Nieko tokio, Hačai. Aš tave taip myliu, kad man net nesvarbu.

Hačas įtikinėjo save, kad, jeigu Donai Di nesvarbu, jog ji netrukus praras nekaltybę, jis neturėtų būti karštas saugojimosi nuo nėštumo šalininkas. Ar ne Nilas sykį jam sakė, kad skaisti mergina negali pastoti? Be to, Hačas buvo truputį išgėręs ir labai lytiškai susijaudinęs, o Dona Di buvo tokia velniškai klusni, kad geismas įveikė sveiką protą. Nuo to karto Hačas visada nešiojosi prezervatyvų tam atvejui, jeigu Dona

Di vėl įsigeistų meilės. Kaip paaiškėjo, jam prezervatyvų prireikdavo per kiekvieną pasimatymą.

– Ar dulkiniesi su Dona Di? – paklausė Nilas per Darbo dienos šventinį savaitgalį, kai vaikinai vėžinosi vandens slidėmis.

– Ne, – pamelavo Hačas. – Ji šauni mergina. Tu tai žinai.

Nilas skeptiškai pažvelgė į bičiulį.

– Negi geriausias draugas turi nuo manęs paslapčių? Jei dar neįlindai į jos kelnaites, kodėl su ja leidi tiek daug laiko?

– Regis, pavydi, Nilai?

Lamaras šia pastaba norėjo pajuokauti. Tačiau Nilo veidas iš įsiūčio patamsėjo. Jis susikrovė daiktus ir išvažiavo namo. Hačui su Lamaru neliko nieko kita, kaip nutraukti šventę.

Kai Dona Di džiaugsmingai pranešė Hačui, kad jai pavyko įveikti stojimo į universitetą reikalavimus, vaikinas šią žinią sutiko apimtas prieštaringų jausmų. Jaunuolis norėjo, kad Dona Di studijuotų, ir žinojo, kad jos ilgėsis, jeigu jam nepavyks įstoti, bet Nilas turėjo jam ir Lamarui kitų didingų planų.

– Sukelsime tokią velniavą, kad ji bus įrašyta į aukštojo mokslo analus, – žadėjo įkaušęs Nilas. – Išbarškinsime visas studentes, kurios geba pajudėti.

Per pirmąjį semestrą Hačui pavyko žongliruoti tarp įtempto tvarkaraščio futbolo komandoje – jis buvo saugas, Donos Di norų tenkinimo, paskaitų ir Nilo lūkesčių pateisinimo. Futbolo aikštėje jis darydavo tai, kas liepiama, ir žaidimo planą vykdyti palikdavo galiniams gynėjams. Kelias pirmo kurso paskaitas Hačas lankė kartu su Dona Di, todėl visas užduotis raštu už jį atlikdavo draugė. Už šią paslaugą Dona Di tikėjosi meilės, kurią Hačas noriai dalijo, kai nebūdavo per daug išsekęs.

Po šeštadienio varžybų ir iki sekmadienio vakaro jis lėbaudavo Nilo namuose. Čia niekada netrūkdavo žolės, alkoholio ir merginų. Dėl vieno tokių ištvirkavimo savaitgalių kilo pirmas rimtas barnis tarp Hačo ir Donos Di.

– Bibliotekoje nugirdau trijulę merginų aptarinėjant praėjusio savaitgalio orgiją, – guodėsi Dona Di šniurkščiodama į popierinę nosinaitę. – Šviesiaplaukė su kraujosruva nuo bučinio ant kaklo pasakojo draugėms, jog gulėjo su raudonplaukiu futbolininku, bet buvo tokia girta, kad neprisimena jo vardo. Žinau, kad tai buvai tu, Hačai. Esi vienintelis raudonplaukis pirmakursis universiteto futbolo komandos narys. Man aiškinai, kad pas Nilą nieko nedarydavai, tik išgerdavai kelias skardines alaus. Ar miegojai su ta šviesiaplauke?

Hačas beveik girdėjo, kaip Nilas ragina jį sugulti, kad tik šviesiaplaukė nuliptų Niliui nuo sprando. Užuojautos ir sąžinės verčiamas jis liūdnai pažvelgė Donai Di į akis ir prisipažino:

– Tikriausiai taip, Dona Di. Ten kartais padėtis tampa nevaldoma.

Dona Di raudodama sukniubo, o Hačas sutriko ir pasijuto visiškai bejėgis. Jis nerangiai apkabino merginą.

– Atleisk, mieloji. Tai nieko nereiškė. Būti su kita ne tas pat, kas būti su tavimi. Aš... aš tave myliu.

Vaikinas beveik negalėjo patikėti savo ausimis, bet Dona Di jį išgirdo labai aiškiai. Ji atlošė galvą ir pažvelgė ašarotomis akimis.

– Myli mane, Hačai? Ar tikrai?

Hačą suglumino jo paties ištarti žodžiai. Nespėjus susivokti, jaunuoliai ėmė kalbėti apie sužieduotuvių žiedą per Valentino dieną ir vestuvių varpus birželį. Kai Hačas grįžo namo į Palmetą pranešti tėvams, Fricas, pasikvietęs sūnų į šalį, pasidalijo nerimu.

– Esi labai jaunas tuoktis, sūnau, – tarė jis.

– Žinau, tėti, bet ji labai nori.

– O tu?

– Taip, žinoma. Na, tikriausiai. Na, taip.

– Ar tuokiesi todėl, kad ją myli?

– Žinoma. Dėl ko gi dar?

Tėvas ir sūnus nejaukiai susižvelgė. Tada Fricas nusileisdamas atsiduso:

– Ką gi, jei esi tikras, kad kaip tik to nori.

Vestuvės įvyko antrą birželio savaitgalį. Trys dienos prieš vestuves Dona Di su Haču nuotakos tėvų namuose apžiūrinėjo gautas dovanas. Dona Di padėjo į šalį ką tik atidarytą didkepsnių peilių rinkinį ir dovanų pakavimo kaspiną pakabino ant paltų kabyklos, kuri jau buvo pilna satino kaspinų.

– Hačai?

– Hmm?

Vaikinas žiaumojo ponios Monro paruoštą sumuštinį su virta dešra.

– Noriu tavęs kai ko paklausti.

– Rėžk.

Dona labai kruopščiai užrišo naują kaspiną ant paltų kabyklos – ji pradėjo treniruotis dar per pirmąjį mergvakarį.

– Prieš žmonėms susituokiant viskas turėtų būti išklota atvirai, tiesa?

Hačas nuo pirštų galiukų nulaižė bulvinių traškučių druską.

– Ko gero.

– Noriu paklausti apie tą vakarą, kai nusivežėte Džeidę prie kanalo.

Hačas sustingo neatitraukdamas pirštų nuo lūpų. Jis iš lėto nuleido ranką ir atsigręžė į Doną Di, nors nedrįso pažvelgti sužadėtinei į akis. Ryjant seilę ryškus Adomo obuolys kilojosi aukštyn žemyn.

– Ką nori sužinoti?

– Džeidė melavo, tiesa? Tu jos neišprievartavai?

Dona Di atsigręžusi pažvelgė Hačui į akis.

Vaikinas svarstė, ar sakyti tiesą, ar tai, ką norėjo išgirsti Dona Di. Reikės prisipažinti, arba kad išprievartavo, arba kad geidė geriausios savo sužadėtinės draugės. Kito kelio nėra.

– Žinoma, kad tai nebuvo išprievartavimas, – sumurmėjo Hačas. – Ji mus pažinojo. Koks čia išprievartavimas?

– Ar ji mėgino jus sulaikyti?

Vaikinas sunkiai gūžtelėjo plačiais pečiais.

– Ji, ee... žinai, kaip merginos kartais sako, kad nenori, bet iš tiesų geidžia?

Dona Di nusuko žvilgsnį į šalį.

– Ar tu jos geidei, Hačai? Noriu pasakyti, kad norėjai tai su ja padaryti, kitaip tau nebūtų atsistojęs.

Hačas sumindžikavo ant svetainės kilimo didelėmis pėdomis.

– Viskas buvo ne taip, Dona Di. Kaip Dievą myliu. Tai buvo... beprotiška. Po velnių, nežinau, kaip dar tau paaiškinti, – jis nekantriai skėstelėjo rankas atverstais aukštyn delnais. – Nebuvo taip, kad aš staiga sugalvojau išdulkinti Džeidę, supranti?

– Suprantu, – Dona Di trūkčiojamai įkvėpė oro, paskui iš lėto iškvėpė. – Visada maniau, kad Džeidė meluoja sakydama, jog jūs ją privertėte. Ji tiesiog taip gundė, kad tu nepajėgei susivaldyti, tiesa? Esi žmogus. Vyras. Vyro kantrybė nėra begalinė.

Hačas nekreipė dėmesio į tankiai mirksinčias Donos Di akis, o ši dėjosi nepastebinti prakaito lašelių ant viršutinės sužadėtinio lūpos. Nė vienas jų nebuvo nuoširdus, bet ramybės dėlei būtina toliau apgaudinėti vienas kitą ir pačius save.

Per vestuvių puotą Nilas prisėlino prie Hačo ir sušnibždėjo:

– Labai rekomenduoju vyriausiąją pamergę.

– Tai Donos Di pusseserė.

– Man nesvarbu, kieno ji pusseserė, mergina dulkinasi kaip triušis, – Nilas bakstelėjo jam į šonkaulius. – Pagalvok, kaip gali būti smagu per giminės sambūrius.

– Tu beprotis, – suurzgė Hačas nusimesdamas Nilo draugiškai ant peties uždėtą ranką.

– Ei, vyruti! Ar ši santuoka pakeis tavo gyvenimo būdą? Velniškai nenorėčiau pamatyti, kaip tai įvyks.

Tą akimirką Hačas nusprendė būti ištikimas savo žmonai. Kad ir kiek bičiuliai viską gražintų norėdami nuraminti savo sąžinę, Dona Di pamelavo, kad išgelbėtų juos nuo kaltinimo išžaginimu. Merginos pavydas Džeidei pateisinamas, nors

to nei Hačas, nei Dona Di niekada nepripažino. Juodu rišo bendra nuodėmė, ir Hačas nenorėjo jos didinti tapdamas neištikimu vyru. Turint galvoje Džeidei sukeltas nelaimes, ištikimybė nebuvo per aukšta kaina už jas.

Pasibaigus povestuvinei kelionei į Hiltono Rago salą Hačas dirbo tėčio šerifo departamente, kol atėjo metas vykti į komandos treniruotes. Dona Di nekantravo įsikurti Kolumbijoje. Hačo nuomone, žmonos instinktas sukti lizdą buvo perdėtas. Vakar vakare, kai sutuoktiniai kambaryje su šlako sienomis krovė iš dėžės porceliano indus, Dona Di pareiškė ketinanti susimažinti studijų krūvį.

– Šitaip sutaupysime pinigų, kuriuos išleistume mano mokslams. Šiaip ar taip, nesu itin galvota, Hačai. Ką veiksiu baigusi humanitarinius mokslus ir biologiją? Aš jau dabar apie tai žinau tiek, kiek man reikia, tiesa?

Dona Di žaismingai suspaudė vyrui sėklides.

– Tikiuosi, vis dar geri tabletes?

– Žinoma. Kodėl klausi?

Hačas pastebėjo, kad žmona atsakydama nežiūri jam į akis.

– Nes dabar mums nereikia kūdikio, kurį tektų prižiūrėti.

– Žinau, kvaileli.

– Tėvams prižadėjau, kad, jeigu mudu susituoksime, universiteto nemesiu. Šiemet pasirinkau sudėtingus dalykus. Treneris barasi, kad per mažai stengiuosi. Dabar nebegaliu prisiimti daugiau įsipareigojimų.

Dona Di liovėsi kraustyti indų dėžę, apkabino vyrą ir iš lėto pabučiavo.

– Atsižvelgiant į tai, ką tau padariau, ar nesupranti, kad tavo laimė pirmiausia priklauso nuo manęs?

Štai ir vėl – subtili užuomina, kad Dona Di uždengė jį savo krūtine, kai Hačui labiausiai to reikėjo. Ar visą bendrą gyvenimą ši paslaptis bus vertinimo matas? Ta niūri mintis persekiojo Hačą visą naktį ir šią popietę atginė prie Nilo durų. Bendraudamas su Nilu ir Lamaru Hačas jausdavosi, tarsi būtų grįžęs į nusikaltimo vietą. Tai irgi priminė skaudamo

danties tyrimą. Kuo dažniau Hačas susitikdavo su bičiuliais, tuo labiau dėl to nerimavo. Bėda ta, kad jis nepajėgė šių susitikimų nutraukti.

– Kaip laikosi Dona Di? – paklausė Lamaras. – Nemačiau jos po judviejų vestuvių.

Nuo marihuanos Lamaras apsvaigo. Jis išsipleikė ant fotelio, vieną ploną koją užmetęs ant ranktūrio.

– Puikiai. Liepė jums abiem perduoti linkėjimų.

Nilas paėmė nepradarytą viskio „Jack Daniels" butelį, nusuko kamštį ir gurkštelėjo tiesiai iš kakliuko.

– Donai Di pasakei, kad eini čionai?

– Žinoma.

– Ir ji pasitiki tavimi, kai būni su mumis? – piktdžiugiškai paklausė Nilas. – Pasirodo, ji dar bukesnė, negu maniau.

Hačui kraujas mušė į galvą. Jis pašoko.

– Dona Di nėra buka. Ji sako, kad tu esi šūdžius, ir aš manau, kad Dona Di teisi.

Tai išpyškinęs Hačas patraukė durų link.

Nilas išsirangė iš fotelio ir pastojo Hačui kelią.

– Neišeik supykęs, – ramindamas tarė jis. – Tiesiog šiaip sau iš tavęs pasišaipiau. Pasilik. Kelios merginos iš „Delta gama" draugijos žadėjo ateiti ir padėti apsitvarkyti. Ir jos sutvarkys ne tik kambarius, – šnairuodamas pridūrė Nilas. – Jų bus daugiau, nei mudu su Lamaru pajėgsime susidoroti.

– Ne, ačiū, – irzliai atsakė Hačas. – Važiuoju namo pas žmoną.

Jis mėgino apeiti Nilą, bet šis, nors išgėręs ir prisirūkęs marihuanos, vis dar buvo mitrus ir pajėgus mąstyti.

– Vyruti, ar tu kada nors jai išsimokėsi tą skolą?

Hačas sustingo.

– Skolą?

– Neapsimesk kvailiu. Kalbu apie atsilyginimą Donai Di už tai, ką ji mums padarė.

Hačas metė skubų, kaltą žvilgsnį į Lamarą, bet šis nusuko akis.

– Nesuprantu, ką paistai.

– Puikiausiai supranti, – atkirto Nilas bjauriai nusijuokdamas. – Stengiesi atsilyginti Donai Di, kad pamelavo šitaip apsaugodama tavo subinę nuo kalėjimo. Iš pradžių ją išdulkinai. Paskui vedei. Dabar vaidini klusnų šunelį.

– Užsičiaupk.

– Ji tikrai galėjo suleisti nagus į tave, jeigu būtų žinojusi, kaip smaginaisi su geriausia jos drauge. Ar ne, Lamarai? – paklausė Nilas dirstelėdamas į kitą vaikiną, kuris atrodė apgailėtinai. – Mudu puikiai praleidome laiką, bet turbūt senasis Hačas manė, jog Džeidė buvo supakuota kaip dovana tik jam.

Hačas prikišo savo negražų veidą prie pat Nilo.

– Esi nesveikas šunsnukis, Nilai. Daugiau nenoriu su tavimi turėti jokių reikalų.

Jis nustūmė Nilą ir išsiveržė pro duris. Lamaras šūktelėjo Hačui pavymui:

– Ei, Hačai, Nilas nieko bloga neturėjo galvoje. Neišeik.

Hačas neatsigręždamas žingsniavo tolyn.

– Vis tiek grįši! – sušuko Nilas pro tinkleliu dengtas duris. – Žinai, kas yra saldumynų parduotuvės savininkas. Kai tik jų užsimanysi, grįši.

Vos tik Hačas triukšmingai išėjo, Lamaras pasitraukė į savo kambarį palikdamas Nilą šūkauti ir siautėti vieną. Nilas retai netekdavo kantrybės, bet kai tai atsitikdavo, Lamaras jo bijodavo. Vaikinas negalėjo pasakyti, kas labiau gąsdina, – Nilo įniršio priepuoliai ar grėsminga tyla. Kai Nilas nutildavo ir nurimdavo, o pyktis kunkuliuodavo bičiulio širdyje tarsi siera pragare, jo įsiūtį buvo beveik galima užuosti.

Lamarui labai nepatiko gyventi šiame name, bet jis neturėjo drąsos to pasakyti Nilui ir išsikelti. Per vasaros atostogas jis krimtosi. Lamaras svajojo, kad motina paprašys pereiti į kitą universitetą arba pasiūlys metus pabūti namie ir tik paskui tęsti mokslus. Jis norėjo, kad kažkas – bet kas – sutrukdytų dar vienus metus gyventi Nilo valdose.

Tačiau nieko panašaus neįvyko, o Lamaras niekaip nepajėgė sukaupti drąsos ir pasakyti Nilui, kad nori gyventi kitur. Vaikinas nuolankiai iš Palmeto atsigabeno savo mantą į senąjį namą, kurį bičiuliai išsinuomojo antriems metams. Palei jo miegamojo sienas vis dar riogsojo krūvos lagaminų ir dėžių, kurias reikėjo iškrauti. Neturėdamas noro kraustyti daiktus, Lamaras atsigulė ant lovos ir ranka užsidengė akis. Dabar, kai Hačas atsiskyrė, Lamarui beveik neliko vilties kada nors pabėgti nuo Nilo. Nežinia, ko griebtųsi Nilas, jeigu Lamaras jam pasakytų, kad nori išsikelti kitur. Tad, regis, vaikinas įstrigo šiuose namuose.

Vakarėlis truko ištisą parą. Nilas apsupo save žmonėmis, kurie tvirtino jį mėgstą. Lamaras įtarė, kad tiems žmonėms labiau patinka ne pats Nilas, o tai, ką jis parūpina. Lamaras išsiaiškino ir tai, kad ne vienas vadinamųjų draugų taip pat kaip ir jis bijo įžeisti Nilą. Jie Nilo kvietimus priimdavo iš baimės.

Namų durys visada buvo atviros nepažįstamiesiems, ieškantiems sekso, alkoholio ir nestiprių narkotikų. Dėl nuolatinio malonumų ištroškusių studentų srauto Lamaras retai kada galėdavo pabūti vienas. Net kai pasišalindavo į savo kambarį ir uždarydavo duris, kas nors įsvirduliuodavo ieškodamas tualeto ar tuščios lovos, kurioje galėtų susiporuoti.

Vos tik pagalvojęs apie devynis nesiliaujančių puotų mėnesius Lamaras pasijusdavo pavargęs. Nilas pavydėjo visko, kas galėjo silpninti jo tironiją, primestą draugams. Jis reikalavo absoliučios ištikimybės ir nuolatinio buvimo šalia. Štai kodėl šiandien įsiuto ant Hačo. Tiesą sakant, Nilas pavydėjo, kad Dona Di atima didžiąją Hačo laiko dalį.

Primindamas incidentą su Džeide Nilas atvėrė gilią žaizdą. Visi trys bičiuliai stengėsi nepripažinti, kad tai apskritai įvyko. Net kai Garis Parkeris pasikorė, o Džeidė su motina išvyko iš Palmeto, jie vengė šiuos incidentus sieti su tuo, kas įvyko prie kanalo tą vėsų, niūrų vakarą. Kad ir kaip vaikinai stengėsi pokalbiuose vengti šio klausimo, jis vis tiek iškildavo. Gerai pagalvojus, kaip tik Nilas dažniausiai jį primindavo.

Ar Nilas naudojosi šiuo incidentu, nors tuo kaltino Doną Di? Kai tik Nilas ko nors įsigeisdavo, jis iššyk primindavo tą nelemtą įvykį. Šie priminimai padėdavo Nilui valdyti bičiulius. *Kaip ilgai?* – klausė savęs Lamaras. *Visą gyvenimą?* Nuo šios minties jį iki kaulų smegenų persmelkė šiurpas. Lamaras nenorėjo būti Nilo patyčių objektu. Apsaugok Viešpatie, jeigu Nilas kada nors sužinotų, jog Lamaras įsimylėjo.

Vaikinas ne tik nenorėjo dar dvejus metus gyventi su Nilu, bet ir buvo nusiminęs, kad turi palikti savo naująją meilę – Palmeto pagrindinės mokyklos aštuntų klasių anglų kalbos mokytoją. Jiedu atsitiktinai susipažino kino teatre. Per pirmąjį pasimatymą visa romantika apsiribojo tuo, kad po filmo jiedu nuėjo išgerti kavos, bet kalbėjosi iki vėlumos. Vieną vakarą, pasivažinėjęs vandenyno pakrantėje, Lamaras mikčiodamas prisipažino:

– Negaliu tavęs parsivežti namo. Gyvenu su motina.

Jaunuoliai sutarė slapta susitikinėti motelyje. Ten Lamaras prarado skaistybę, jeigu neskaičiuoti to karto, kai išžagino Džeidę. Lamaro draugai buvo klaidingai įsitikinę, kad jis jau seniai užsiiminėja seksu, todėl vaikinas negalėjo griauti šio mito ir kam nors pasipasakoti apie puikiausią savo gyvenime naktį.

Jis viską skrupulingai laikė paslaptyje, o dalijantis būstu su Mairadžeine tai buvo nemažas žygdarbis. Motinai buvo visai nesvarbu, kad Lamaras jau metus gyveno ne namie; ji norėjo, kad sūnus atsiskaitytų už kiekvieną minutę. Gerasis angelas sutrukdė jai sužinoti apie incidentą su Džeide Speri. Mairadžeinė pirmoji pasmerkė Džeidę, kai Garis nusižudė. Šis pasmerkimas buvo neteisingas, todėl Lamarą kamavo sąžinė, ir vaikinas svarstė, ar nereikėtų motinai šio to paaiškinti. Tačiau jis nusprendė taikstytis su sąžinės priekaištais ir išmintingai niekam neprasitarė apie tai, ką žino.

Lamaras iki šiol negalėjo patikėti, kad jam nusišypsojo laimė ir saugiai pavyko išvengti nemalonumų. Jausdamasis,

tarsi saugiai gyventi jam skirta nedaug laiko, Lamaras ypač saugojosi, kad motina nesužinotų apie jo meilę.

Dabar Lamaro sąžinę graužė dvi nuodėmės. Niekada nepavyksta išsisukti nuo bausmės už nusižengimus. Lamaras už savo piktadarybes buvo pasmerktas dar metus kęsti Nilo tironiją.

Vaikinas prisivertė atsikelti ir pasirengti vakarui. Jam tikrai vertėjo išsikrauti daiktus prieš atvykstant „Delta gama" draugijos narėms. Antraip merginos jo daiktus nukiš ten, kur Lamaras negalės rasti. Nilas to tikėjosi, taigi Lamaras truputį apsvaigs nuo narkotikų, truputį pasigers, tikriausiai atsives kurią nors merginą į savo miegamąjį ir užsiims seksu.

Neseniai Lamaras ėmė vadovautis principu, kad, norint išgyventi žiauriame pasaulyje, reikia daryti, kas privalu, nors ir nepatinka.

Tryliktas skyrius

Morgantaunas, Pietų Karolina, 1977–1981

– Tai bent sunkus buvo egzaminas!

Džeidė nusišypsojo kolegai studentui, šis pasivijo ją išeinančią iš Gamtos mokslų fakulteto pastato.

– Egzaminas išties buvo sunkus.

Bokšto laikrodis išmušė keturias. Medžiai metė ilgus įstrižus šešėlius ant studentų miestelio pievelės, lengvi rudens lapai ritinėjosi genami gaivaus šalto vėjo.

– Biologija niekada nebuvo mano pašaukimas. Beje, esu Henkas Arnetas.

– Malonu susipažinti, Henkai. Džeidė Speri.

– Sveika, Džeide, – tarė vaikinas draugiškai nusišypsodamas. – Manai, kad išlaikei egzaminą?

– Aš stipendininkė. Privalau gauti geresnį pažymį, ne tik išlaikyti. Mano vidurkis turi būti bent jau ne žemesnis kaip trys*.

Vaikinas švilptelėjo.

– Tikriausiai nelengva.

– Jeigu gamtos mokslai – ne tavo pašaukimas, tai kas? – paklausė Džeidė stengdamasi palaikyti pokalbį.

---

* JAV aukštosiose mokyklose taikoma keturių balų sistema (*vert. past.*).

– Menas. Bet kada madam Kiuri iškeisčiau į Monė. Nejau manai, kad Pikasas žinojo, kaip dauginasi klumpelės?

Džeidė nusijuokė.

– Aš studijuoju verslą.

– Hmm, – vaikinas kilstelėjo antakius, tarsi jos žodžiai būtų padarę jam įspūdį. – Iš tavo veido spėčiau, kad studijuoji muziką. Na, gal literatūrą.

– Ne, rinkodarą ir vadybą.

– Jėzau, instinktai mane visiškai apvylė. Tikrai nepagalvojau, kad tu kada nors būsi magnatė.

Džeidė jo žodžius priėmė kaip dviprasmišką komplimentą.

– Na, čia aš turiu sukti, – jaunuoliai sustojo prie dviejų grįstų šaligatvių sankryžos. – Buvo malonu susipažinti, Henkai.

– Taigi, man irgi. Klausyk, hmm, ketinau išgerti puodelį kavos. Ką tu į tai?

– Skamba viliojamai, bet aš einu į darbą.

– Kur dirbi?

– Tikrai turiu bėgti, Henkai. Viso.

Nespėjus vaikinui sulaikyti Džeidės, ši apsigręžė ir nubėgo į automobilių stovėjimo aikštelę.

Henkas Arnetas sekė ją akimis, kol mergina dingo iš akiračio. Jis buvo ramaus būdo, aukštas, ilgakojis ir kalbėjo su sodriu pietietišku akcentu. Vaikino pečiai buvo platūs ir kaulėti, tankius, banguotus rausvai rudus plaukus jis dažnai surišdavo į uodegėlę. Henkas buvo patrauklaus, bet ne kino žvaigždės grožio veido, žiburiukai jo rudose akyse buvo žavūs. Dauguma vaikino drabužių buvo pirkti „blusų turguje", jis juos vilkėjo elegantiškai, bet neatrodė moteriškas.

Vienas Henko privalumų buvo atkaklumas. Turėjo gerą humoro jausmą, todėl gyvenimo keistybės Henką ne erzino, o linksmino. Džeidė visa tai atrado pirmais mokslo Danderio koledže metais. Ilgainiui Henkas įprato po biologijos paskaitos palydėti Džeidę iki automobilio. Tai buvo paskutinė paskaita prieš darbą, taigi Džeidė visada turėdavo įtikinamą

priežastį atsisakyti išgerti kavos. Nors Henkas Džeidei labai patiko, ji neteikė vaikinui vilčių, kai šis subtiliai užsimindavo apie draugystę.

Dekanas Mičas Hironas perspėjo teisingai – panelė Dorotė Deivis buvo ne iš tų darbdavių, su kuriais lengva sutarti. Ji niekada neturėjo vyro – ir tuo didžiavosi, – tad buvo reikli ir skrupulinga. Panelės Dorotės parduotuvėje buvo galima aprengti moteris nuo pat gimimo iki laidotuvių. Savininkė pati buvo apžiūrėjusi kiekvieną, net menkiausią, prekę ir galėjo iš atminties pasakyti daugumos jų inventorinį numerį. Pardavėjos panelės Dorotės siaubingai bijojo.

Būdama dalykiška ir stropi Džeidė pelnė panelės Dorotės palankumą. Savininkei patiko, kad Džeidė yra „ne taip kaip dauguma, nuovoki mergina". Džeidė laiką parduotuvėje leido išmintingai stengdamasi sužinoti viską, kas įmanoma, apie drabužių ir kitų tekstilės gaminių gamybą bei rinkodarą, taip pat apie kasdienį vadovavimą verslui.

Mergina nusprendė, kad, norėdama sužlugdyti Pačetus, privalo juos pulti ekonomikos fronte. Džeidė norėjo iš Pačetų atimti tai, kas jiems svarbiausia, – pinigus ir su jais susijusią įtaką. Mergina troško nepataisomai sugadinti jų galios mašiną. Didžiausias Džeidės tikslas buvo sukelti Palmete ekonominį perversmą, kuris atneštų naudos gyventojams, bet sugriautų Pačetų monarchiją. Ji nepuoselėjo iliuzijų, kad tai padaryti bus lengva. Prieš pradėdama įgyvendinti šį tikslą Džeidė privalo tapti gudri, sumani ir įgyti daugiau galių, negu turi Pačetai. Nuo šiol visa jos veikla skirta pasirengimui grįžti ir sunaikinti Pačetus. Džeidė kas rytą pabusdavo apie tai galvodama ir užmigdavo mėgaudamasi pergale, nors ši ateis dar negreitai.

Jeigu ne Nilas, Džeidė nebūtų buvusi išprievartauta, tad pagrindiniai merginos taikiniai buvo skriaudikas ir jo tėvas. Ji neketino leisti Hačui, Donai Di ir Lamarui lengvai išsisukti, bet jie žlugs dėl to, kad bus sunaikinti Pačetai.

Svetima pavarde Džeidė užsiprenumeravo dienraštį *Palmetto Post* ir davė nurodymą, kad laikraštis būtų siunčiamas į jos pašto dėžutę studentų miestelyje. Jame buvo skelbiamos aktualiausios vietinės naujienos. Vasarą Džeidė perskaitė skelbimą apie Donos Di ir Hačo sutuoktuves. Mergina spėliojo, ar draugė turėjo tris pamerges, vilkinčias rausvas sukneles, kaip visada svajojo. Į Hironų namus Džeidė laikraščių nesinešdavo baimindamasi, kad šeimininkai sužinos, jog savo gimtajame mieste ji yra *persona non grata*. Ten gyvenantys Mičo giminaičiai, matyt, išties yra „tolimi“, nes dekanas su jais nebendraudavo – nei skambindavo, nei vykdavo į svečius ir net nesiųsdavo gimtadienio atvirukų. Apie Palmetą niekada nebuvo kalbama, tačiau praėjo ne vienas mėnuo, kol Džeidė atsikratė baimės, kad jos paslaptis paaiškės. Hironai tapo labai svarbūs jai ir Greihemui, todėl Džeidė nenorėjo, kad kas nors pakenktų jų santykiams.

Hironai už kambarį ir maistą ėmė iš Džeidės tik penkiasdešimt dolerių per mėnesį, bet ir šis mokestis buvo skirtas tik neužgauti merginos išdidumo. Panelė Dorotė Džeidei parduodavo drabužius su dešimties procentų nuolaida. Tačiau rengti sparčiai augantį Greihemą, vedžioti pas gydytoją patikrinti ir paskiepyti buvo brangu. Teko skaičiuoti kiekvieną centą.

Džeidė itin brangino darbą, tad buvo nelabai patenkinta, kai vieną popietę Dorotės parduotuvės sandėlyje netikėtai išdygo Henkas Arnetas.

Džeidė atsitiesė nuo dėžės su veliūro chalatais, ją buvo pradėjusi iškrauti.

– Ką čia veiki? Prašau išeiti. Aš prarasiu darbą.

– Nebijok, Džeide. Senė tavęs neatleis. Pasakiau, kad turiu tau skubią žinią nuo buto šeimininko.

– Daktaro Hirono? Kokią žinią?

Kai Henkas nusišypsojo, jo veidą išvagojo daugybė raukšlelių.

– Gyveni pas dekaną Hironą? Tik pagalvokite, – jis pasikasė galvą. – Man nė į galvą nešovė ieškoti dėstytojų namuose. Išnaršiau visus bendrabučius ir studenčių draugijų namus.

– Ak, tie tavo nešvarūs, niekingi pokštai! – Džeidė visada išsisukinėdama atsakinėjo į vaikino klausimus apie savo gyvenamąją vietą. Šįsyk Henkas ją pergudravo, bet ant vaikino negalima pykti. – Dabar, kai gavai tai, dėl ko atvykai, prašau išeiti. Negaliu prarasti šio darbo.

– Tyliai išeisiu, bet su viena sąlyga.

– Jokių sąlygų.

– Tebūnie, kaip nori tu.

Henkas atsisėdo ant panelės Dorotės rašomojo stalo krašto ir nugvelbė obuolį iš krepšelio su vaisiais, juos panelė Dorotė valgydavo tiesiog skrupulingai, nes vaisiuose gausu skaidulų.

Džeidė susirūpinusi dirstelėjo į sandėlio duris beveik tikėdamasi, kad jos darbdavė audringai įsiverš mojuodama atleidimo lapeliu.

– Kokia sąlyga? – sušnibždėjo ji.

– Rytoj, prieš biologijos paskaitą, privalai su manimi išgerti kavos. Ir nesakyk, kad tau yra kita paskaita, nes mačiau tave tuo metu studijuojančią bibliotekoje.

– Panele Speri!

Panelės Dorotės balsas paskatino Džeidę priimti kvietimą ir išvaryti Henką, paslėpusį obuolį po striuke, lauk. Išeidamas vaikinas žvaliai atidavė pagarbą panelei Dorotei.

Siauros savininkės šnervės iš pasipiktinimo suvirpėjo.

– Kas tas įžūlus jaunuolis?

Džeidė mikčiodama surezgė įtikinamą paaiškinimą, bet širdyje juokėsi pagalvojusi, koks įžūlus tas Henkas Arnetas.

Kitą dieną jaunuoliai susitiko išgerti kavos, ir tai tapo jų įpročiu. Henkas kviesdavo į pasimatymus siūlydamas pavakarieniauti, nueiti į kiną, koncertą, bet, didžiam jo nusivylimui, Džeidė visada atsisakydavo. Kiti jaunuoliai studentų miestelyje irgi persekiojo Džeidę, bet ji šaltai atmesdavo vaikinų meilinimąsi. Tik Henkas elgėsi su ja draugiškai, negrėsmingai ir neseksualiai, tad Džeidė galėjo tai pakęsti.

Baigiantis Kalėdų atostogoms, saulėtą popietę, Džeidė žaidė galiniame kieme su Greihemu. Ją pašaukė Ketė.

– Turi draugų.

Henkas atliuoksėjo per kiemą ir klestelėjo ant žolės greta Džeidės.

– Sveika. Kelias dienas vėluoju, bet linksmų Kalėdų ir laimingų Naujųjų.

– Tau taip pat.

– Ar Kalėdų Senelis tau buvo geras?

– Per geras, – atsakė Džeidė prisiminusi trikdantį Hironų dosnumą, į kurį ji negalėjo atsakyti tuo pačiu. – Anksti grįžai iš Vinstono-Seilemo.

Vaikinas gūžtelėjo pečiais.

– Namie nebuvo ką veikti, tik valgyti. Mama pareiškė, kad atrodau sublogęs ir ėmėsi mane penėti. Priminiau jai, kad visada buvau lieknas, bet ji vis tiek kimšo man maistą. Dabar galbūt nevalgysiu iki Velykų. Džeide, kas šis vaikas?

Vaikino žodžiai liejosi vienas po kito, bet uždavęs šį klausimą jis staiga nutilo. Pakreipęs galvą tarsi šunytis, žiūrintis į kalbantį šeimininką, jis klausiamai pažvelgė į Džeidę.

– Tai mano sūnus. Jo vardas Greihemas. Pasisveikink su Henku, Greihemai.

Berniukas per žolę nukrypavo prie Henko ir tekštelėjo jam per nosį.

– Ei! – šūktelėjo Henkas ir iškėlė abu kumščius, tarsi rengtųsi boksuotis su vaiku, paskui lengvai stuktelėjo jam į pilvuką.

Greihemas nusijuokė.

– Esu netekėjusi ir niekada nebuvau, Henkai.

– Aš neklausiau.

– Tačiau norėjai.

– Ar jo tėvas tau svarbus?

– Man Greihemo tėvas neegzistuoja.

Henkas maloniai nusišypsojo ir pargriuvo ant žolės kartu su savimi pargriaudamas ir vaiką. Greihemui toks išdykėliškas žaidimas patiko. Garsus berniuko juokas prišaukė Ketę, moteris atėjo pažiūrėti, kas čia vyksta. Ji pakvietė Henką pasilikti vakarienės.

– Velniškai tavęs ilgėsiuosi, – guodėsi Henkas niūriai spoksodamas pro priekinį savo automobilio stiklą. Lijo – pliaupė smarkus, įkyrus pavasario lietus. – Jeigu mano mama nekeltų pragaro, pasilikčiau vasaros semestrui.

– Negali to daryti, Henkai. Tik ne dėl manęs.

Džeidė sėdėjo jo folksvageno, jį vaikinas buvo nudažęs kaip boružę, keleivio sėdynėje. Henkas atsigręžęs įsistebeilijo į ją.

– Džeide, aš viską darau dėl tavęs. Negi iki šiol nesupratai?

Džeidė nuleido akis.

– Jau prieš kelis mėnesius tau sakiau, kad mudu būsime tik draugai. Tik tiek. Aš puikiai prisimenu tą pokalbį. Jis įvyko išsyk, kai grįžai po Kalėdų atostogų. Mudu ruošėmės tam biologijos...

– Atmenu, atmenu, – irzliai tarė vaikinas.

– Nekaltink manęs, jeigu dabar jautiesi nusivylęs. Buvau su tavimi nuoširdi nuo pat pradžios.

Džeidė siekė atidaryti dureles, bet Henkas sugriebė ją už rankos.

– Nebuvai nuoširdi, Džeide. Pasakei man, kad nori tik draugauti, bet nepaaiškinai kodėl. Galiu tik spėti, kad tai yra kaip nors susiję su Greihemu.

Džeidė ryžtingai papurtė galvą.

– Klausyk, Džeide. Aš beprotiškai myliu tą vaiką. Man visai nerūpi, kas jo tėvas. Labai norėčiau būti jo tėčiu.

– Henkai, prašau, nereikia, – suaimanavo Džeidė. – Daugiau nieko nesakyk. Aš negaliu atsakyti į tavo jausmus.

– Iš kur žinai?

– Žinau.

– Kodėl, Džeide? Pasakyk. Žinau, kad tau patinku.

– Tu man labai patinki.

– Tačiau... kas?

Mergina nusigręžė ir nieko neatsakė.

– Džeide, – vaikinas ilgais plonais delnais suėmė jai veidą. – Kažkoks niekšas tave įskaudino. Jis sudaužė tau širdį. Leisk man tai ištaisyti, gerai? Aš tave taip myliu, kad galiu užglaistyti visas tavo patirtas kančias.

Džeidė prikando apatinę lūpą ir papurtė galvą, kiek leido tarsi gniaužtai ją laikantys vaikino delnai.

– Tu esi tokia graži. Jėzau, aš tave myliu.

Henkas nuleido galvą ir pirmą kartą pabučiavo Džeidę. Jo lūpos buvo minkštos ir švelnios, nekėlė jokios grėsmės, bet Džeidės širdis ėmė dunksėti. Ji jautėsi sukrėsta ir sustingo iš baimės. Henkas bučiavo jos veidą lūpomis braukdamas per akių vokus bei skruostikaulius ir šnibždėdamas, kad Džeidė yra labai graži, geidžiama ir kad jis labai nori su ja pasimylėti.

Paskui Henkas grįžo prie Džeidės lūpų. Ji kelis sykius trumpai įkvėpė, paskui visiškai nekvėpavo, kai vaikinas tvirčiau prispaudė savąsias ir mėgino praskirti Džeidės lūpas. Vis dar suakmenėjusi Džeidė nepajėgė jo nustumti. Henkas klaidingai suprato, kad tai padrąsinimo ženklas. Jis pakreipė galvą ir braukdamas lūpomis praskleidė Džeidės lūpas.

Merginos kūnas įsitempė. Henkas atitraukė delnus nuo galvos, uždėjo ant pečių ir masažuodamas pirštais mėgino sumažinti įtampą. Paskui paėmė vieną Džeidės delną ir priglaudė sau prie skruosto. Kitą užsidėjo ant šlaunies.

Henkas pradėjo trūkčiojamai kvėpuoti, iš gerklės gelmių sklido tylūs alkani garsai. Tačiau vaikinas stebėtinai tvardėsi mėgindamas pabučiuoti giliau ir sulaukti Džeidės atsako. Džeidė atsitraukė. Henkas buvo švelniai atkaklus.

Vaikino liežuvis nebuvo nei atgrasus, nei despotiškas, bet kai jis įsiskverbė į burną, Džeidė iš pasibjaurėjimo ir baimės ėmė verkšlenti. Ji prisiminė ne aistringai švelnius Gario bučinius, o tik tuos, kuriuos patyrė, kai buvo žaginama. Ji uždėjo delnus Henkui ant pečių. Klaidingai supratęs merginos reakciją Henkas ją tvirtai apkabino, prispaudė prie durelių ir palinko arčiau.

– Ne! – suriko Džeidė jį nustumdama, purtydama galvą ir maldaudama nekankinti. Ji pradėjo kimiai, kankinamai raudoti. – Liaukis. Prašau, ne. O Dieve!

– Džeide? – mirtinai išsigandęs Henkas mėgino apkabinti merginą, bet ši susigūžė atsirėmusi į automobilio dureles. – Atleisk. Neketinu tavęs skriausti. Džeide?

Jis pirštais braukė Džeidei plaukus, kol ji nurimo. Galiausiai mergina pakėlė galvą ir pažvelgė į vaikiną išplėstomis, kupinomis baimės akimis.

– Juk sakiau, kad negaliu.

– Nieko tokio, Džeide.

Džeidė primygtinai norėjo viską paaiškinti.

– Negaliu šitaip būti su tavimi. Nė su vienu vyru. Niekada. Nesitikėk. Tad negaišk laiko mėgindamas.

Vaikino akyse dingo žiburiukai, bet švelnumas liko. Jis kreivai šyptelėjo ir menkindamas save gūžtelėjo pečiais.

– Tai mano laikas. Galiu jį eikvoti kaip noriu.

Henkas palydėjo Džeidę iki pagrindinių durų ir atsisveikino prižadėdamas visą vasarą parašyti bent kartą per savaitę. Įėjusi į vidų Džeidė atsišliejo į duris ir užsimerkė.

– Džeide, gal su Henku norėtumėt pyrago ir kavos?

Ketė atėjo į vestibiulį iš namo gilumos ir nutilo išvydusi sutrikusią Džeidę.

– Henko su manimi nėra, Kete. Jis prašė su jumis abiem atsisveikinti ir sakė nekantraująs judu pamatyti rudenį.

– Ak, maniau, kad jis trumpam užeis.

– Ne. Kaip Greihemas? Ar jis netriukšmaudamas atsigulė? Eisiu patikrinti.

Kai Džeidė ėjo pro Ketę, ši ranka sulaikė merginą.

– Kas atsitiko, Džeide? Nusiminei, kad Henko nebus visą vasarą? O gal judu susikivirčijote?

Džeidė susmuko ant trečios laiptų pakopos, delnais užsidengė veidą ir nelinksmai nusijuokė.

– O Viešpatie, norėčiau, kad viskas būtų taip paprasta.

Ketė atsisėdo vienu laipteliu žemiau, atitraukė merginai nuo veido delnus ir motiniškai susirūpinusi pažvelgė.

– Kas yra, Džeide? Ar gali apie tai kalbėti?

– Kur Henkas? Kas čia vyksta? – paklausė prie jų priėjęs Mičas.

Ant pižamos jis buvo užsivilkęs vasarinį chalatą. Džeidė tik dabar pastebėjo, kad Ketė buvo apsirengusi gulti į lovą, o moters viršugalvyje styrojo keli plaukų suktukai. Šeimininkai nėjo miegoti ir laukė jos.

Hironai Džeidei buvo tikresni tėvai nei tie, kurie pagimdė. Ronaldas Speris reiškė ne ką daugiau negu medalį dėžutėje, nuotrauką, šiltus, bet tolimus prisiminimus. Džeidė kelis sykius mėgino aptikti motiną, bet nesėkmingai. Velta – arba Harvis – gerai paslėpė pėdsakus. Matyt, ji nusiplovė rankas dėl Džeidės ir Greihemo. Išsiskyrus su motina merginai vos neplyšo širdis, bet jai pavyko su tuo susitaikyti ir Džeidė vylėsi, kad Velta rado bent trupinėlį laimės.

Džeidė tikrai rado laimę. Nuo tos dienos, kai Hironai primygtinai pakvietė ją su Greihemu persikelti į jų namus, svetingi šeimininkai su Džeide elgėsi kaip su savo tikra dukra, nors reikalavo juos vadinti vardais. Greihemas Ketės vardą ištardavo maždaug kaip „Kef". Mičą jis vadino „tata".

Dienos virto savaitėmis, savaitės mėnesiais, ir netrukus Džeidė nepajėgė įsivaizduoti savo gyvenimo be Ketės ir Mičo. Jiedu su Greihemu gavo du didelius kambarius antrame aukšte. Ketė jiems ruošdavo ištaigingus valgius. Dailus namas, kuris iš pradžių buvo prieglauda, ilgainiui tapo namais.

Ketė piniginėje nešiojosi Greihemo nuotraukas ir tarsi močiutė girdavosi kiekvienu vaiko laimėjimu. Hironai gerbė Džeidės privatumą ir niekada neklausinėjo apie Greihemo tėvą, nors mergina buvo įsitikinusi, kad jie apie tai spėlioja. Jeigu supažindinant Džeidę ir Greihemą su Hironų draugais kildavo keblumų, į juos arba niekas nekreipdavo dėmesio, arba Ketė Hiron taktiškai užglaistydavo padėtį. Džeidė Hi-

ronams jautėsi labai skolinga ir žinojo, kad niekada nepajėgs išsimokėti, bet vylėsi, kad jie su Greihemu šeimininkams irgi teikia džiaugsmo. Jeigu ne Hironų dosnumas, Džeidės gyvenimas būtų pakrypęs visai kita linkme. Ji ne tik nebūtų įstojusi į koledžą, bet ir, kas yra kur kas svarbiau, nebūtų patyrusi Hironų meilės, pripažinimo bei užuojautos.

Sėsdamas į kėdę prie mažo fojė stalelio Mičas paklausė:

– Ponios, ar man pasakysite, kas čia vyksta?

– Šįvakar kažkas nutiko tarp Džeidės ir Henko.

Džeidė pavargusi nusišypsojo.

– Ne, Kete. Tarp mudviejų šįvakar nieko nenutiko. Niekas niekada nenutiks. Čia ir yra visa bėda, – ji giliai įkvėpė. – Deja, Henkas mane įsimylėjo.

– O tu jam tuo pačiu neatsakai? – švelniai paklausė Ketė.

– Aš jį labai myliu kaip draugą.

– Įsimylėjusiam vaikinui būti tik draugu – skaudus smūgis, – įsiterpė Mičas.

– Žinau, – liūdnai sutiko Džeidė. – Jau prieš kelis mėnesius mėginau jam paaiškinti, kad tai beviltiška. Raginau draugauti su kitomis merginomis. Žinojau, kad jam bus skaudu mane matyti, bet Henkas nenorėjo nieko girdėti. Dabar įvyko blogiausia, ir dėl to man plyšta širdis.

– Ar esi tikra, kad jo niekada nepamilsi? – viltingai paklausė Ketė. – Jis toks gero būdo vaikinas, ir tu jį tiesiog pakerėjai. Galbūt po išsiskyrimo šią vasarą...

Džeidė tik papurtė galvą.

– Aš jo... nieko neįsimylėsiu.

Hironų veidus apniaukė susirūpinimas. Jeigu Džeidė galėtų jiems pasakyti visą tiesą, pajustų milžinišką palengvėjimą. Tačiau ji nenorėjo, kad kas nors sužinotų apie išprievartavimą. Džeidė suprato, kad jausis auka visą gyvenimą kaip ir kitos. Net jeigu aukos buvo visiškai nekaltos kaip Džeidė, į jas visada žvelgiama smalsiai ir įtariai, tarsi joms būtų išdeginta gėdos žymė. Džeidė gyveno kamuojama nuolatinės baimės, kad Hironai apie ją sužinos. Šeimininkai tikriausiai ją laiky-

tų ne nusidėjėle, o ta, prieš kurią buvo įvykdyta nuodėmė, bet Džeidė nenorėjo rizikuoti. Kaskart, kai kildavo noras išsipasakoti Hironams, Džeidė primindavo sau, kad jos klasės draugai, geriausia draugė ir net motina ja suabejojo.

– Esu pavargusi, – tarė Džeidė pakildama. – Labanakt.

Prieš lipdama į viršų mergina apkabino abu šeimininkus vildamasi, kad šie gerbs jos privatumą. Hironai daugiau nieko neklausinėjo.

Net ir mokydamasi per vasaros semestrą Džeidė sugebėjo ilgas valandas leisti parduotuvėje, kol taip pat gerai kaip panelė Dorotė susipažino su prekėmis ir klientais. Vasaros pabaigoje Džeidė tapo tokia nepamainoma, kad panelė Dorotė atleido buhalterę ir patikėjo apskaitą Džeidei.

– Man reikia daugiau pinigų, – tyliai, bet tvirtai pareiškė Džeidė. – Bent jau papildomų penkiasdešimties dolerių per savaitę.

Jos sutarė dėl algos pakėlimo keturiasdešimčia dolerių. Jeigu Džeidę ištiktų dar viena krizė, ji buvo pasiryžusi išgyvenimui turėti daugiau negu dvidešimt dolerių.

Kartu su Hironais jai pavyko ištverti siaubingus Greihemo antruosius metelius. Ketė patraukdavo toliau nuo vaiko visus daiktus, kuriuos buvo galima sudaužyti arba sulaužyti. Po pietų, kai Mičas grįždavo iš studentų miestelio, jis padėdavo iškrauti perteklinę Greihemo energiją išsivesdamas berniuką į tolimus pasivaikščiojimus. Kad ir koks būtų oras, jie susikibę rankomis žingsniuodavo savo gyvenamojo rajono šaligatviais. Mičas aptarinėdavo su vaiku visatos stebuklus, tarsi šis ką nors suprastų. Greihemas klausydavosi. Iš šių ekskursijų jie parsinešdavo ką nors įdomaus – gilių, vikšrų, puokštę pienių valgomojo stalui papuošti.

Henkas grįžo rudenį. Džeidė nustebo, kad labai nudžiugo išvydusi vaikiną. Kaip ir buvo žadėjęs, Henkas parašydavo bent kartą per savaitę. Jo laiškai buvo pilni naujienų ir

linksmi, be to, vaikinas visada įdėdavo originalų piešinį Greihemui. Jiedu beveik visą mėnesį susitikinėjo kasdien, tada Džeidė vėl grįžo prie judviejų santykių klausimo.

– Henkai, tikiuosi nepamiršai, ką tau sakiau pavasarį?

– Ne, – atsakė vaikinas. – O tu ar pamiršai, ką aš tau sakiau?

Džeidė beviltiškai pažvelgė į bičiulį.

– Tačiau jaučiuosi kalta. Tau reikėtų linksmintis. Turėtum užmegzti kitus santykius, kurie... teiktų kur kas didesnį pasitenkinimą.

Henkas sukryžiavo ilgas rankas ant krūtinės.

– Mėgini užuominomis pasakyti, kad man reikėtų su kuo nors sugulti?

– Taip.

– Kai panorėsiu, sugulsiu, gerai? Kol kas vienintelė moteris, su kuria norėčiau mylėtis, turi kažkokių bėdų. Kol ji jas išspręs, esu pasiryžęs kaip nors išsiversti.

– Henkai, aš niekada šių bėdų neišspręsiu. Nenoriu, kad tu būtum nelaimingas.

– Aš esu laimingas. Verčiau būsiu su tavimi ir nesidulkinsiu, negu dulkinsiuosi su kuo nors ir svajosiu, kad tai būtum tu. Logiška?

– Nė iš tolo.

Vaikinas nusijuokė, bet jo akys buvo rimtos.

– Tačiau kai ką man gali padaryti.

– Ką?

– Kreiptis profesionalios pagalbos.

– Nori pasakyti, į psichiatrą?

– Arba psichologą ar psichoanalitiką, – jis pakramtė apatinę lūpą, paskui pridūrė: – Džeide, suprask, aš visai nekamantinėju, bet jaučiu, kad patyrei kažkokią traumą, dėl kurios bjauriesi vyrais. Aš teisus?

– Ne vyrais. Vyrai man patinka.

– Tada bijai lytinio artumo. Kai norėjau su tavimi pasimylėti, buvai ne pasišlykštėjusi, o išsigandusi.

Džeidė nei prieštaravo, nei sutiko, bet žvilgsnį buvo nusukusi į šalį.

– Jeigu su kuo nors apie tai pakalbėtum, galbūt tas žmogus padėtų tai įveikti.

– Nepuoselėk jokių vilčių.

– Nepakenktų pamėginti.

Daugiau jie šio klausimo neaptarinėjo, bet Henkas Džeidės galvoje pasėjo sėklą. Ji atsargiai pasvėrė visus privalumus ir trūkumus. Viena kliūtis buvo išlaidos. Džeidė nenorėjo investuoti pinigų į profesionalią psichologinę pagalbą turėdama mažai vilčių, kad šios investicijos atsipirks. Kita kliūtis buvo pats Henkas. Jeigu Džeidė pradės lankytis pas psichologą, bičiulis gali tikėtis staigaus išgijimo ir pradėti reikalauti daugiau, negu Džeidė gali duoti. Be to, pagrindinis Džeidės gyvenimo tikslas – ne sėkmingai užmegzti santykius su vyru, o atkeršyti už Gario mirtį. Stengdamasi įveikti savo fobiją Džeidė gali išleisti iš akių pagrindinį tikslą.

Pranašumas, žinoma, buvo akivaizdus. Džeidė vėl galėtų tapti „normali“.

Tik praėjus metams po šio pokalbio Džeidė užsirašė į pirmą susitikimą su psichologu. Kelias savaites šį sprendimą ji laikė paslaptyje. Kai galiausiai pasisakė Henkui, šis nutvėrė Džeidę už pečių, stipriai suspaudė ir sušuko:

– Puiku! Nuostabu!

Pirmieji susitikimų rezultatai nebuvo nei puikūs, nei nuostabūs. Aptarinėjant išprievartavimą su psichologu atsivėrė žaizdos, kurias, vylėsi Džeidė, laikas jau turėjo prideginti. Iš kiekvieno susitikimo Džeidė išeidavo jausdamasi vėl išprievartauta. Tačiau prabėgus keliems mėnesiams, ji įgijo pasitikėjimo, jog kada nors galės atsikratyti baimės. Jeigu tai kada nors įvyktų, Džeidė džiaugtųsi lygiai taip pat kaip Henkas.

Vieną žvarbią, audringą popietę, kai mokėsi antrame kurse, Džeidė šaligatviu parbėgo namo ir įėjo į vidų.

– Kete? Mičai? Greihemai? Mamytė grįžo! – sušuko ji. – Kur visi?

Greihemas išsirito į fojė ir apsikabino mamą per kelius. Regis, vaikas auga kasdien. Jis trykšte tryško energija.

Džeidė pasilenkė ir apkabino berniuką.

– Kur Ketė?

– Parduotuvėje.

– Tai tu čia esi su tata? – paklausė ji išsinerdama iš palto.

– Tata miega.

– Miega?

Džeidė priėjo prie Mičo kabineto, pašaukė vardu ir neišgirdusi atsiliepiant pajuto didėjantį nerimą.

– Mičai?

Džeidė sustingo ant kambario, palei kurio sienas rikiavosi knygų lentynos, slenksčio. Nors ir žinojo, kad Hironas jos jau negirdi, Džeidė tyliai pakartojo:

– Mičai?

Šeimininkas sėdėjo prie savo rašomojo stalo su atversta knyga ant kelių, galva buvo pakrypusi į šoną. Akivaizdu, kad Mičas mirė.

Tą vakarą Džeidė ir Ketė tyliai gedėjo kambaryje, kuriame mirė Mičas, apsuptas savo mylimų knygų. Ketę taip sukrėtė netektis, kad laidotuvėmis teko rūpintis Džeidei.

Ji pranešė koledžo kancleriui, parašė skelbimą į vietinį laikraštį ir nuvežė Ketę į laidojimo biurą išrinkti karsto. Vėliau, kai Ketė nuėjo į savo miegamąjį, Džeidė priiminėjo draugus, atvykusius pareikšti užuojautos ir atvežusius maisto.

Jauno istorijos profesoriaus žmona savanoriškai pasisiūlė pasirūpinti Greihemu, kol baigsis laidotuvės. Džeidė su džiaugsmu priėmė šį siūlymą žinodama, kad vaikas nuolat painiosis po kojomis, o daugybė nepažįstamų žmonių, ateinančių į namus ir išeinančių iš jų, berniuką trikdys. Be to, kaskart, kai vaikas paklausdavo, kur tata, Ketė ir Džeidė pajusdavo, tarsi kas joms būtų įsmeigęs peilį.

Henkas sukiojosi netoli. Jis rūpinosi įvairiais reikalais, kai prireikdavo, ir atlikdavo visus darbus, kurių niekas kitas nepajėgdavo padaryti. Laidotuvių dieną jis atvažiavo anksti.

Džeidė, apsivilkusi juodą suknelę aukšta atlenkiama apykakle ir pasidabinusi dirbtinių perlų vėriniu, pasitiko vaikiną prie durų. Merginos plaukai buvo glotniai surišti į uodegėlę prie sprando ir perrišti juodu aksominiu kaspinu. Nežymūs liūdesio ir nuovargio šešėliai paakiuose tik paryškino žydras akis.

Džeidė nusivedė Henką į virtuvę, kur jau buvo užplikiusi kavos. Paduodama puodelį tarė:

– Ketė viršuje, rengiasi. Ko gero, vertėtų ją paraginti. Ketė nieko nepajėgia rasti. Ji labai išsiblaškiusi. Hironai buvo susituokę trisdešimt trejus metus, tad Ketė jaučiasi tarsi vėjo ir bangų nešama. Jie buvo tokia nuostabi pora. Mičas visada buvo toks...

Džeidės balsas užlūžo, pečiai suglebo ir ji leidosi Henko apkabinama. Vaikino glėbyje buvo malonu. Henkas delnais glostė nugarą ir į ausį šnibždėjo paguodos žodžius. Jis buvo šiltas. Henko kvepalai buvo kerintys ir pažįstami. Džeidei patiko skruostu jausti šiurkštų vaikino vilnonį švarką.

Mergina net nespėjo suvokti, kada šis apkabinimas pakeitė jos asmenybę. Kaip ir patarė psichologė, Džeidė stengėsi sukaupti dėmesį į viską, kas teikia kūnišką malonumą, ir galvoti tik apie malonius bei gerus dalykus. Kaip tik tai ji jautė būdama Henko glėbyje.

Džeidė pakėlė galvą ir sutrikusi pažvelgė į vaikiną. Šis jai švelniai šypsojosi, tarsi skaitydamas Džeidės mintis. Henkas iš lėto priglaudė delną Džeidei prie skruosto ir paglostė krumpliais, tada nykščiu dusyk perbraukė lūpas ir švelniai pabučiavo.

Džeidės širdis daužėsi kaip pašėlusi, bet ne iš baimės. Ji nesustingo, nenusigręžė ir nesukrūpčiojo. Henkas pakėlė galvą ir palaukė duodamas Džeidei laiko paprieštarauti. Neišgirdęs prieštaravimo jis giliai atsiduso ir ėmė lūpomis glamonėti Džeidės lūpas.

– Henkai?

– Tik neliepk liautis, – paprašė jis.

– Neketinau, – atsakė Džeidė žengdama artyn.

Suaimanavęs Henkas ją apkabino, prisitraukė arčiau ir savo lūpomis praskyrė Džeidės lūpas. Tada liežuviu perbraukė jai per dantis.

– Džeide? – sušnibždėjo jis. – Džeide?

Suskambo durų skambutis. Džeidė sukrutėjo. Henkas ją paleido ir atsitraukė.

– Po velnių.

Džeidė užgniaužusi kvapą nervingai jam nusišypsojo.

– Atsiprašau.

Eidama durų link ji nevalingai apsilaižė lūpas ragaudama Henko bučinį. Skonis buvo visai neblogas. Tiesą sakant, gana puikus. Nedora galvoti apie tokius dalykus Mičo laidotuvių dieną, bet Džeidė nekantraudama laukė, kada vėl bus su Henku vieni du.

Tačiau atidarius duris šypsena Džeidės veide sustingo. Prieš ją stovėjo vienas prievartautojų.

Keturioliktas skyrius

Mairadžeinė Kovan-Grifit buvo taip apstulbusi, tarsi kas jai būtų į veidą šliūkštelėjęs kibirą šalto vandens.

– Esi toji Sperių mergina, – kaltinamai pareiškė ji. – Ką čia, po galais, veiki?

Džeidė nevalingai įsitvėrė į bronzinę durų rankeną ir įsispitrėjo į Lamarą. Per ketverius metus vaikinas beveik nepasikeitė. Dabar jo plaukai buvo ilgesni, kūnas sustambėjęs, tad Lamaras labiau panėšėjo į vyrą, o ne į berniuką. Tačiau tamsių vaikino akių žvilgsnis vis dar buvo atsargus, nervingas ir, kai jis nustebęs žiūrėjo į Džeidę, vis dar atsiprašantis.

– Galime užeiti? – pašaipiai paklausė Mairadžeinė.

Džeidė atplėšė žvilgsnį nuo Lamaro ir pažvelgė į jo motiną. Mairadžeinė paseno negražiai. Raukšlėtame persikreipusiame veide išryškėjo bjaurūs jos asmenybės bruožai. Ji mėgino tai paslėpti mėgėjiškai pasitelkdama kosmetiką. Rezultatas buvo apgailėtinas. Ryškūs mėlyni vokų šešėliai buvo susikaupę raukšlelėse, lūpdažiai sutekėjo į suskeldėjusių lūpų griovelius.

Džeidė pasitraukė į šalį ir galvos linktelėjimu pakvietė juos į fojė. Priekaištingai trūkčiodama nemokšiškai dažytomis lūpomis Mairadžeinė kritiškai nužvelgė Džeidę nuo galvos iki kojų.

– Neatsakei, kodėl atidarei mano pusbrolio namų duris.

– Aš čia gyvenu, – paaiškino Džeidė.

– Džeide? – mergina suakmenėjusi atsigręžė į iš namo gilumos ateinantį Henką. Mairadžeinė su aiškiu siaubu spoksojo į uodegėlėn surištus vaikino plaukus. – Esu Henkas Arnetas, – prisistatė jis paduodamas ranką Lamarui. – Ar jūs buvote daktaro Hirono draugai?

– Mičelas buvo mano antros eilės pusbrolis, – lediniu balsu pareiškė Mairadžeinė. – Kur našlė?

Iš jos balso tono buvo galima spėti, kad, Mairadžeinės nuomone, žmonės, kurie apskritai nemoka nieko daryti, dabar tvarkosi prastai.

– Pranešiu Ketei, kad atvykote, – tarė Džeidė ir pasuko laiptų link. – Henkai, gal galėtum...

Džeidė nutilo ir neaiškiai mostelėjo svetainės link. Henkas keistai pažvelgė į ją. Matyt, jis pastebėjo, jog čia kažkas ne taip, bet net ir blogiausi bičiulio spėjimai nė iš tolo nebūtų atspindėję to, ką pajuto Džeidė, kai atidariusi duris išvydo Lamarą.

Greitai apsigręžusi Džeidė užbėgo laiptais aukštyn. Viršuje ji atsirėmė į sieną ir prispaudė kumščius prie lūpų. Džeidė stipriai užsimerkė, bet pro akių vokus skverbėsi spalvoti lopai. Ausyse spengė.

Ketveri metai. Per juos poveikis turėjo atbukti. Tačiau, išvydus Lamarą, Džeidės širdyje taip sukunkuliavo įsiūtis, kad ji norėjo nagais draskyti skriaudėjui veidą ir kumščiais jį talžyti. Džeidė norėjo jį taip smarkiai sužaloti, kaip buvo sužalota pati. Jai stebuklingai pavyko susitvardyti, bet nuo minties, kad su Lamaru yra po tuo pačiu stogu, Džeidei buvo koktu. Ji norėjo išsiprausti plikinamai karštoje vonioje ir nusigramdyti, kaip padarė, kai buvo išžaginta.

Tačiau Džeidei neliko nieko kita, kaip kęsti. Dėl Ketės ji negalėjo kelti spektaklio. Šiandien ji Ketei reikalinga. Žengdama tarsi per sapną Džeidė prisiartino prie šeimininkų miegamojo durų ir pasibeldė.

– Kete, apačioje yra svečių.

– Prašau užeiti.

Ketei nesisekė užsisegti juodos suknelės aukštos apykaklės. Džeidė priėjo iš nugaros ir užsegė. Ketė pažvelgė į save veidrodyje.

– Mičas negalėdavo pakęsti, kai apsivilkdavau juodai. Sakydavo, kad ši spalva man per daug dramatiška, – ji klausiamai pakreipė galvą. – Kaip manai, ar tai buvo komplimentas?

Džeidė įrėmė smakrą moteriai į petį, prisiglaudė prie jos ir pažvelgė į abiejų atspindį veidrodyje.

– Žinoma, tai buvo komplimentas. Jis jus laikė žavia.

Ketė nusišypsojo virpančiomis lūpomis.

– Kartais pamirštu, kad jo nėra, Džeide. Atsigręžiu ką nors jam pasakyti, tada prisimenu ir vėl pajuntu visa apimantį skausmą. Žinai, tai tarsi kraujuojanti žaizda.

Džeidė labai puikiai tai žinojo. Kaip tik šitaip ji jautėsi, kai vos prieš valandėlę atidarė duris Lamarui Grifitui.

– Ką tik iš Palmeto atvyko Mairadžeinė Grifit. Ji laukia jūsų apačioje.

Ketė kažko ieškojo ant tualetinio stalelio.

– Kur mano nosinė? Noriu tos, kurią Mičas man nupirko tą vasarą, kai mudu buvome nuvykę į Austriją.

Siuvinėta nosinaitė gulėjo gerai matomoje vietoje. Džeidė ją paėmė ir padavė Ketei.

– Mairadžeinė sakė esanti Mičo pusseserė.

– Turi galvoje Mairadžeinę Kouvan.

– Jos ištekėjusios pavardė Grifit.

– Pamiršau. Ne itin gerai ją pažįstu. Mičas negalėjo jos pakęsti. Regis, jos ir Mičo motinos buvo pusseserės. Nematėme jos jau daugelį metų, bet Mairadžeinė yra iš tų moterų, kurios jaustųsi paniekintos, jeigu joms nebūtų pranešta asmeniškai. Paskambinau jai tą vakarą, kai Mičas mirė.

– Ponia Grifit ir... ir jos sūnus Lamaras mane išvydę buvo beveik tokie pat priblokšti, kaip ir aš, kai juos įleidau.

Ketė liovėsi ieškojusi laikrodžio tarp įvairių daiktų, išmėtytų ant tualetinio stalelio. Net ir gedėdama vyro Džeidės balse ji išgirdo nenuoširdumą.

– Iš Palmeto išvykau susiklosčius ne pačioms maloniausioms aplinkybėms, Kete. Buvo kilęs... skandalas. Norėčiau, kad apie jį išgirstumėte iš manęs pirmos, jeigu Grifitai sumanytų apie tai kalbėti.

Ketė piktai sumirksėjo.

– Verčiau jie patylėtų.

– Ir nenoriu, kad Grifitai sužinotų apie Greihemą. Palmete niekas apie jį nežino, ir dėl tam tikrų priežasčių norėčiau, kad taip ir būtų.

– Man negali jų pasakyti?

Džeidė nusuko žvilgsnį į šalį ir papurtė galvą.

– Džeide, – tarė Ketė duodama merginai ranką, – Mičas tave mylėjo. Niekas negali to pakeisti. Jeigu būčiau žinojusi, kad Mairadžeinė tau sukels nemalonių prisiminimų, nebūčiau jai skambinusi.

Abi moterys apsikabino.

– Ačiū, – padėkojo Džeidė.

Susikibusios už rankų jos nusileido į apačią ir įžengė į svetainę. Mairadžeinė sustingusi sėdėjo ant sofos krašto. Lamaras įsitaisė kėdėje, regis, jis buvo įsitempęs ir jautėsi nejaukiai. Henkas vaikštinėjo palei langus. Vaikinas su palengvėjimu atsikvėpė, kai kambaryje pasirodė Ketė su Džeide.

– Dar kažkas atvažiuoja, – tarė Henkas. – Einu atidarysiu duris.

Eidama per kambarį pasisveikinti su Mairadžeine Ketė nepaleido Džeidės rankos.

– Ačiū, kad atvažiavai, Mairadžeine. Sveikas, Lamarai. Mičas džiaugtųsi, kad judu atvykote. Kaip suprantu, jūs jau pažįstami su Džeide.

– Tai jau tikrai, – atsakė Mairadžeinė griežtai pažvelgdama į Džeidę, bet Ketė nekreipė į tai dėmesio.

– Džeidė su mumis gyvena jau ilgiau negu trejus metus, – paaiškino Ketė. – Mičas ją laikė dukra, kurios mudu niekada neturėjome. Jis ją dievino, aš irgi. Džeide, gal atneštum pa-

dėklą kavos, kad svečiai galėtų pasivaišinti? Atsiprašau, Mairadžeine. Turiu pasisveikinti su naujai atvykusiaisiais.

Ketė kaip visada sumaniai išsisuko iš keblios padėties. Netrukus Grifitus apsupo kiti svečiai, atvykę pareikšti pagarbą prieš laidotuves. Džeidė buvo užsiėmusi pasitikdama žmones prie durų ir pildydama kavinukus.

Per laidotuvių apeigas studentų miestelio koplyčioje ji beveik pamiršo netikėtą Lamaro ir jo motinos apsilankymą. Ketės pageidavimu, ji sėdėjo šalia našlės įsmeigusi žvilgsnį į gėlėse skendintį karstą. Kolegoms sakant šlovinančias Mičą kalbas, Džeidę užplūdo prisiminimai apie ją priglaudusį dekaną. Jis buvo gerbiamas mokslininkas, mylintis vyras, malonus ir mylintis įtėvis jai ir senelis Greihemui. Be Mičo įtakos Džeidės ir Greihemo gyvenimas jau nebus toks pat. Jiedviem su sūneliu siaubingai trūks Hirono.

Prie kapo žmonės gyrė Džeidę už stiprybę, kuri labai padėjo Ketei. Merginos akys buvo sausos, tad niekas negalėjo atspėti, kiek ašarų ji praliejo širdyje. Regėjosi, diena tęsiasi be galo. Nesibaigiantis Mičo draugų ir kolegų srautas atvyko į namus pareikšti užuojautą našlei. Minia neišsiskirstė iki sutemų. Atėjus vakarui liko tik keli svečiai. Kai jie išvyko, Ketė ir Džeidė pagaliau liko vienos.

– Manau, reikėtų eiti pasiimti Greihemą.

– Kodėl jam neleidus praleisti ten dar vieną naktį. Jie pasiūlė. Žinai, kad Greihemu gerai pasirūpinta, o tu visą dieną buvai ant kojų. Žinau, kad esi pavargusi.

– Esu išsekusi, – prisipažino Džeidė susmukdama ant sofos šalia Ketės ir nusiaudama juodos zomšos aukštakulnius. – Tačiau esu tikra, kad ne labiau už jus.

– Tiesą sakant, man patiko kalbėti apie Mičą. Jis tiek daug reiškė daugybei žmonių.

Džeidė paėmė Ketės ranką ir suspaudė tarp savo delnų.

– Tikrai.

Kurį laiką abi tylėjo, paskui Ketė tarė:

– Nepastebėjau, kada išvyko Henkas, ir nespėjau padėkoti už tai, ką jis padarė per pastarąsias porą dienų.

– Aš jį išsiunčiau kartu su pagyvenusių žmonių pora iš Birmingamo. Jie dar nebuvo gavę kambario motelyje ir, regis, nežinojo, kur jį rasti. Jūs buvote užsiėmusi su kažkuo kitu, tad Henkas negalėjo atsisveikinti.

– Jis labai puikus vaikinas.

– Tikrai. Labai puikus, – moterys vėl nutilo, paskui Džeidė tarė: – Ačiū, kad pagelbėjote su ponia Grifit ir Lamaru. Stengiausi laikytis nuo jų kuo atokiau, kol abu išvyko.

– Tai pagiežingai raganai pavyko mane nutverti, kai išėjau iš tualeto. Ji sugriebė mane už rankos ir paklausė, ar žinau apie skandalą, dėl kurio tu buvai išvaryta iš Palmeto. Atsakiau, kad ji mano namuose bus nepageidaujama, jeigu ketina apie tave pasakyti ką nors blogo.

Ketė nerimastingai suraukė glotnius antakius.

– Džeide, ar dėl to „skandalo" Palmete vengi romantiškų ryšių su Henku?

Džeidė išsirišo juodą kaspiną iš plaukų ir pasipurtė, kad šie pasileistų. Glostydama pirštais ji apžiūrinėjo juodą aksomą. Paskui tyliai paaiškino:

– Kai mokiausi paskutinėje gimnazijos klasėje, mane išprievartavo trys vaikinai. Vienas jų buvo Lamaras Grifitas.

Nors Džeidė neketino to sakyti, jai pasirodė, kad dabar kaip tik tinkamas metas viską paaiškinti Ketei.

– Žinoma, Mairadžeinė to nežino. Ji tik yra girdėjusi, kad esu atsakinga už savo vaikino savižudybę.

Žodžiai ėmė lietis nevaržomai, tarsi kažkas būtų išgriovęs užtvanką. Jie veržėsi iš Džeidės krūtinės beveik pusvalandį. Mergina savo istoriją pasakojo nejausmingai, beveik mechaniškai, nes sau ją kartodavo, kai tik ryžtas atkeršyti imdavo blėsti. Kai Ketė atsipeikėjo nuo šoko, ji tyliai pravirko į nosinę.

– Ak, Džeide, – sukūkčiojo moteris, kai mergina baigė pasakoti, – labai džiaugiuosi, kad man visa tai papasakojai. Tau

nereikėjo šio sielvarto nešioti vienai. Tai daug ką paaiškina. Kaip tavo motina galėjo palikti tave ir Greihemą?

– Ji abejojo dėl mano nekaltumo ir nekentė manęs, kad nelikau Palmete ir nepriverčiau vieno iš vaikinų prisipažinti Greihemo tėvu ir mane vesti.

– O Dieve! Kaip ji drįso tai siūlyti?

Pasilenkusi Džeidė apkabino Ketę.

– Jūs – pirmoji, kuri nuoširdžiai patikėjo mano žodžiais apie tai, kas įvyko. Žinau, kad Mičas irgi būtų patikėjęs. Daug sykių gundžiausi judviem papasakoti. Dabar džiaugiuosi, kad to nepadariau, nes Mičas ir Lamaras – giminės.

– Aš taip pat džiaugiuosi, kad Mičo nėra su mumis ir jis negalėjo išgirsti tavo pasakojimo. Jis... – Ketė nutilo ir prispaudė delną prie krūtinės. – Ak, bet norėčiau, kad jis čia būtų, Džeide. Kaip aš ištversiu daugiau jo nematydama, negirdėdama jo balso, negalėdama jo paliesti?

– Nereikėjo man išpasakoti savo bėdų. Tik ne šįvakar.

– Ne. Mičas irgi būtų tave paraginęs tai padaryti. Tavo pasakojimas mudvi dar labiau suartino, ir Mičas to būtų norėjęs.

Džeidė laikė apkabinusi Ketę, kol moteriškės ašaros išseko.

– Dabar einu į viršų, Džeide, – dusliai ištarė Ketė pakildama. – Labanakt.

– Ar jums viskas bus gerai?

Ketė pavargusi nusišypsojo.

– Ne. Tačiau privalau pabūti viena... su juo... galutinai atsisveikinti.

Kai Ketė užlipo į viršų, name pasidarė neįprastai tylu. Eidama per kambarius surinkti popierinių servetėlių ir stiklinių Džeidė pagalvojo, kad labai apsidžiaugtų, jeigu parsivestų namo Greihemą, šis keltų triukšmą ir šėltų. Tai palengvintų tuštumą, kuri liko po Mičo.

Džeidė nebuvo tikra, ar kada nors pajėgs įeiti į Mičo kabinetą neįsivaizduodama jo sudribusio kėdėje. Taip elgtis nevalia, perspėjo save mergina. Ji turi prisiversti įsivaizduoti Mičą sklaidantį kurią nors savo mėgstamą knygą arba einan-

tį šaligatviu susikabinusį rankomis su Greihemu, arba pasakojantį savo nuostabias istorijas.

Durų skambutis nutraukė jos mintis. Džeidė dirstelėjo į koridoriuje kabantį veidrodį ir tik tada atidarė duris.

– Džeide...

Ji pamėgino užtrenkti duris, bet Lamaras spėjo jas nutverti.

– Prašau, Džeide. Leisk su tavimi trumpai pasikalbėti.

Džeidė piktai žvelgė į atvykėlį, o jos krūtinė aukštai kilojosi su kiekvienu įkvėpimu.

– Eik šalin.

– Prašau, Džeide. Visą dieną stengiausi rasti tinkamą progą su tavimi pakalbėti.

– Tinkamos progos niekada nebus, juo labiau šiandien.

Džeidė vėl pamėgino uždaryti duris, bet Lamaras įsispraudė į tarpdurį.

– Jėzau, Džeide, nejaugi manai, kad man buvo lengva čia ateiti?

– Supranti, negaliu žinoti, nes nesu nieko išprievartavusi. Negaliu žinoti, sunku ar lengva paskui pažvelgti savo aukai į akis, nors, regis, tu ir tavo draugai ramiausiai kasdien matydavote mane mokykloje. Todėl negaliu įsivaizduoti, kodėl tau šįvakar buvo sunku čia ateiti.

Lamaras atrodė labai nelaimingas.

– Kad ir ką man sakytum, aš nusipelniau piktesnių žodžių, Džeide. Dievas žino, kad negaliu atitaisyti to, ką mes padarėme. Tačiau leisk man su tavimi pasikalbėti – tik kelias minutes. Tiekteprašau.

Džeidė įleido jį į vidų – galbūt todėl, kad vaikinas pripažino, jog tai, kas iš tiesų įvyko prie kanalo, buvo padaryta prieš jos valią. Kai Džeidė pagalvojo apie tai vėliau, ši priežastis buvo vienintelė, dėl kurios ji įleido Lamarą.

Įėjęs į vidų vaikinas tyliai uždarė paskui save duris.

– Kur ponia Hiron?

– Viršuje.

– Gal galime kur nors prisėsti?

– Ne, – Džeidė sukryžiavo rankas ant krūtinės – tai buvo nevalingas gynybos gestas. – Klok, dėl ko čia atėjai, Lamarai.

Vaikinas dabar buvo patrauklesnis negu tada, kai mokėsi gimnazijoje, bet toks pat neryžtingas. Jis nesiginčijo su Džeide.

– Džeide, tai, ką mes tau padarėme...

– Jūs pargriovėte mane į purvą, laikėte mano rankas ir kojas ir paeiliui išprievartavote. Štai ką jūs padarėte, Lamarai.

– O Jėzau, – suaimanavo vaikinas.

– Matyt, tavo prisiminimai apie tą vakarą migloti. Mano ne. Nilas kelis sykius man smogė liepdamas užsičiaupti. Šiurkščiausias buvo Hačas. Jis mane labiausiai sužalojo.

Koridoriaus sietyno šviesoje Lamaro oda atrodė pažaliavusi.

– Tu dvejojai, bet pasielgei taip pat kaip ir kiti.

– Neturėjau kitos išeities, Džeide.

– Neturėjai kitos išeities? O ką galėjau rinktis *aš*?

– Ką galėjau padaryti norėdamas tai sustabdyti? Primušti Nilą ir Hačą? – vaikinas trumpai nusijuokė. – Žinoma. Dabar tai galiu įsivaizduoti. Nejaugi nesupranti?

– Ne, – atsakė Džeidė ir sužaižaravo akimis. – Nes net jeigu ir negalėjai sustabdyti, neprivalėjai dalyvauti. Galėjai likti ir man padėti. Galėjai išdrįsti patvirtinti mano pasakojimą apie tai, kas įvyko.

– Nilas mane būtų užmušęs.

– Tu stovėjai nuošaly ir leidai, kad mano reputacija būtų sutrypta. Nieko nesakei, kai Nilas tyčiojosi iš Gario ir galiausiai paskatino jį nusižudyti.

– Negalėjau nieko sakyti, Džeide. Turėjau derintis prie Nilo. Apgailestauju, – vaikino akyse suspindo ašaros. – Tu esi stipri. Visada buvai stipri. Žmonės tave gerbia. Tu nežinai, ką reiškia turėti tik du draugus.

– Žinau, ką reiškia neturėti nė vieno!

Paskutiniaisiais mėnesiais gimnazijoje visi, be Patricijos Votli, jos vengė.

Lamaras nuoširdžiai lemeno atsiprašinėdamas:

– Negali įsivaizduoti, ką reiškia būti po Nilo padu. Tik šiemet man pagaliau pavyko nuo jo pasitraukti, ir tai ne juokais įsiutino Nilą. Mudu gyvenome kartu tame sename name...

– Manęs tai nedomina.

– Na, kad ir kaip ten būtų, aš išsikrausčiau pernai pavasarį prieš baigiantis semestrui, ir Nilas nekalbėjo su manimi kelias savaites. Jis taip pat elgėsi, kai Hačas vedė. Beje, ar žinai, kad jis vedė Doną Di Monro?

– Jiedu verti vienas kito.

– Hačas porą metų žaidė futbolą. Nilas jam net pavyduliavo dėl komandos. Po trečio kurso Hačas visus nustebino įstodamas į karinį jūrų laivyną. Nilas aiškino, kad Hačas tiesiog nori pabėgti nuo Donos Di, nes ši jį persekioja reikalaudama padaryti vaiką. Dabar jie gyvena Havajuose, bet girdėjau, jog ketina grįžti čia, į žemyną. Hačas vis dar nėra tėtis.

Galbūt jis yra tėtis. Nuo šios minties Džeidė pasipurtė.

– Ar dėl to čia atėjai, Lamarai? Kad papasakotum, kaip sekasi mano prievartautojams?

– Džeide, aš vos neapalpau, kai tu šįryt atidarei duris. Iš baimės netekau amo.

– Baimės? – paklausė mergina karčiai nusijuokdama. – Bijojai, kad galiu tave užmušti?

– Ne, dar blogiau. Bijojau, kad smerkiamai besi į mane pirštu ir pradėsi šaukti „prievartauja“.

– Kartą mėginau, bet tai nepadėjo.

– Tavo panieką galima pateisinti.

– Ką gi, ačiū, Lamarai. Džiaugiuosi, kad man pritari.

– Ne tai norėjau pasakyti.

Vaikinas nuleido galvą, nudelbė žvilgsnį į grindis ir giliai atsiduso.

– Gal jau keliauk.

– Aš dar nepasakiau to, ką atvykau pasakyti.

Džeidė nužvelgė Lamarą ramiu žvilgsniu, kuris bylojo, kad ilgiau atidėlioti negalima.

– Noriu, kad suprastum, kodėl... kodėl aš su jais važiavau tą vakarą. Tuo metu Hačas būtų padaręs viską, ką liepia Nilas. Be to, manau, Hačas buvo tavimi susižavėjęs.

– Kaip drįsti aukštinti išprievartavimą mėgindamas jį pavaizduoti kaip romantišką nuotykį! – Džeidė nuleido rankas ir sugniaužė kumščius. – Vienintelis skirtumas tarp to, ką man padarėte, ir žmogžudystės, yra tas, kad aš vis dar gyva. Ir jeigu Nilas būtų tau su Haču liepęs mane nužudyti, tikriausiai būčiau mirusi.

Vaikinas akimis maldavo pakantumo.

– Viskas, ką pasakei, yra tiesa, Džeide. Tai buvo nusikaltimas, smurtinis atpildo aktas už tai, kad Garis peštynėse prie pieno kavinės pranoko Nilą. Bent jau Nilui tai reiškė atpildą. Be to, Nilas nuolat girdavosi, kaip tu staipaisi prieš jį. Manau, Nilas negalėjo pakęsti, kad tu išsirinkai Garį, o ne jį. Hačui... – Lamaras gūžtelėjo pečiais. – Turiu savų teorijų, bet tik Hačas žino, kodėl prisidėjo.

Vaikinas nutilo ir giliai įkvėpė.

– Man tai buvo vyriškumo testas. Turėjau jiems ir sau įrodyti, kad esu vyras. Deja, nepavyko.

Džeidė griežtai nužvelgė jį. Lamaras pakėlė galvą ir pažvelgė merginai tiesiai į akis.

– Esu homoseksualus, Džeide, – vaikinas pašaipiai nusijuokė. – Klasikinis atvejis – silpnavalis tėvas, despotiška motina. Mano įtarimai apie tai, koks esu, pasitvirtino pirmame kurse, kai buvau moraliai puolęs ir dažnai dulkindavausi, bet man tai ne itin patiko. Kitą vasarą Palmete susipažinau su vyru. Jis dėstė pagrindinėje mokykloje ir buvo užkluptas glamonėjantis mokinį berniukų tualete. Mano motina nė neįtarė, kaip aš buvau sukrėstas, kai ji paskambino norėdama supažindinti su šviežiausiomis vietinėmis naujienomis ir papasakojo bjaurią istoriją apie mano meilužį. Matyt, jis lytiškai susijaudindavo supažindindamas su seksu tokius jaunus atsivertėlius kaip aš. Mano pirmoji meilė baigėsi tragiškai.

– Mano irgi.

– Taip, – pritarė Lamaras ir nusuko akis į šalį. – Universitete radau naujų draugų ir meilužių. Vienas ėmė pavyduliauti dėl mano sekso su moterimis per Nilo bakchanalijas. Jose dalyvaudavau tik dėl to, kad nenorėjau, jog Nilas sužinotų, koks esu. Apsaugok, Viešpatie, jeigu tai kada nors sužinotų mano motina. Ar įsivaizduoji, kokia būtų jos reakcija, jog Kouvanų šeimos medis žus dėl to, kad jos sūnus – gėjus.

Galbūt Greihemas yra Kouvanas, bet Mairadžeinė to niekada nesužinos.

– Aš vis dar slapstausi, – prisipažino Lamaras. – Tačiau kai šiandien pamačiau tave, panorau, kad žinotum. Pagalvojau, kad tai gali padėti paaiškinti, kodėl padariau tai, ką padariau.

Kurį laiką Džeidė žiūrėjo į jį jausdama liepsnojančią panieką.

– Atvykai čia ne dėl to, kad ką nors paaiškintum *mano* naudai, Lamarai. Prisipažinai dėl savo juodos nuodėmės, nes nori, kad aš tau atleisčiau. Ką gi, tau nepasisekė. Tavo seksualinė orientacija nepateisina išprievartavimo. Tu ne tik smurtavai prieš mane, bet ir esi kaltas dėl Gario mirties. Net jeigu galėčiau tau atleisti už pirmą nusikaltimą, nė velnio nesiruošiu dovanoti už antrąjį. Ne, Lamarai, kol būsiu gyva, jausiu pagiežą.

Iki to laiko, kai tave šįryt pamačiau, klaidingai maniau, kad laikas užgydė žaizdas. Tačiau kai tu pasirodei, viskas grįžo, siaubingai ir gyvai. Vėl pasijutau gulinti ant nugaros šaltame purve ir maldaujanti jūsų trijų, kad to nedarytumėte, – Džeidė grėsmingai prisimerkė. – Niekada to nepamiršiu, o kol prisiminsiu, tau nebus atleista.

Lamaras įsistebeilijo į tašką už Džeidės peties. Dailų vaikino veidą aptemdė liūdesys ir rezignacija. Galiausiai jo žvilgsnis vėl nukrypo į merginą.

– Tikėjausi, kad taip pasakysi. Maniau... vyliausi... kad verta pamėginti, – jis pasuko durų link, bet sustojo ir grįžo. – Manau, kad nebus geriau, jeigu pasakysiu, kad apgailestauju.

– Ne.

Vaikinas prislėgtas linktelėjo galvą, išėjo ir uždarė duris. Džeidė nuskubėjo prie jų ir užrakino. Ji spaudė galvą į kietą medį tol, kol pradėjo skaudėti. Galvoje aidėjo pašaipūs prievartautojų žodžiai. Nilas laikė ją už rankų ir ragino Lamarą pradėti. Hačas, šnopuodamas nuo ką tik patirtos iškrovos, išvadino Lamarą pidaru už lepumą. Tramdydama ašaras Džeidė atsigręžė nugara į duris ir slydo jų vėsiu paviršiumi, kol užpakaliu pasiekė grindis. Ji palenkė galvą ant kelių ir, kaip tą vakarą, graudžiai suaimanavo:

– Ne, prašau, nedaryk to.

Tačiau Lamaras vis tiek tai padarė ir paskui atrodė nepaprastai besididžiuojąs savimi. Kaip jis drįso dabar pas ją ateiti, kad palengvintų savo sąžinę, atskleistų kankinamą paslaptį ir prašytų atleidimo?

Tikriausiai Lamaras manė, kad ji kaip niekur nieko pamiršo tą incidentą. Jis nežinojo, kad net po kelių psichologinės pagalbos mėnesių Džeidė nepajėgia priimti vyro meilės ir į ją atsakyti. Tas vakaras Džeidės sieloje buvo neišdildomai išdegintas kaip įdagas. Džeidei niekada nepavyks jo atsikratyti. Tai bausmė iki gyvos galvos, kuria Džeidė negalės su niekuo pasidalyti, net su tokiu brangiu jai žmogumi kaip Henkas.

Dėl susiklosčiusių aplinkybių Džeidei šiandien pavyko išvengti Henko. Tačiau rytoj ji turės paaiškinti, kad niekada nepajėgs savo meilės išreikšti fiziškai. Ji nesugebės būti tokia, kokios nori ir nusipelno Henkas. Šįsyk Džeidė privalo priversti jį patikėti ir su tuo sutikti.

Merginos širdį suspaudė tamsus kaip naktis juodulys. Ją apgaubė namų tyla. Džeidė gailėjosi Greihemo, kuris daugiau niekada neturės tatos. Jai plyšo širdis dėl Ketės, netekusios vyro ir geriausio draugo. Ji gailėjosi Henko ir širdies skausmo, kurį privalės sukelti vaikinui.

Atšiaurią naktį Džeidė beveik pavydėjo Mičui, susiradusiam amžino poilsio vietą.

Džeidė baigė Danderio koledžą būdama pirmūnė. Per diplomų teikimo iškilmes ji viešai padėkojo velioniui dekanui daktarui Mičelui Hironui už jai parodytą pasitikėjimą. Ketė padarė daugybę Džeidės, vilkinčios kepuraitę bei mantiją, nuotraukų ir surengė jos garbei priėmimą.

Tą dieną, kai Džeidė paskutinį sykį išėjo iš panelės Dorotės Deivis parduotuvės, senutės nugara buvo tiesi kaip visada, bet akyse spindėjo ašaros.

– Gali tekti parduoti parduotuvę, – šniurkščiojo senolė. – Prireiks ne vienos savaitės, kol rasiu, kas tave pakeis.

Panelė Dorotė iš tiesų norėjo pasakyti, kad ji niekada neras pamainos Džeidei, ir abi tai žinojo. Pastaraisiais darbo metais Džeidė vadovavo visai parduotuvės veiklai. Jai buvo pavaldžios kitos darbuotojos. Panelė Dorotė vadovavo tik simboliškai.

– Noriu tau kai ką duoti, – panelė Dorotė padavė Džeidei baltą voką.

Jame buvo čekis, kurį panelė Deivis išrašė pirmą kartą po daugelio metų.

– Penki tūkstančiai dolerių! – sušuko Džeidė perskaičiusi čekyje iškeverzotą sumą.

– Tu juos užsidirbai. Jeigu būčiau užrašiusi testamentu, prakeikti advokatai būtų pasiglemžę, – vaidingai pareiškė senolė.

– Nežinau nė ką sakyti.

– Pasakyk sudie. Juk išvyksti, tiesa?

Bijodama sulaužyti trapius panelės Dorotės kaulus Džeidė ją apkabino ne taip stipriai, kaip norėjo. Ji ilgėsis parduotuvės ir ekscentriškos savininkės, bet nė iš tolo ne tiek, kiek jai bus ilgu Ketės. Palikti Ketę bus kur kas skaudžiau, negu išsiskirti su motina.

Parvažiavusi namo Džeidė sustabdė automobilį prievažoje ir sėdėdama prisiminė tą rytą, kai įžūliai laiptais atsinešė Greihemą. Berniukas išbėgo pro tas pačias duris. Jis buvo tvirtas, airiškai žydromis akimis, su vos pastebimai įskeltu smakru.

– Ketė nori žinoti, kodėl tu sėdi automobilyje.

„Nes man baugu eiti į vidų ir pranešti naujieną", – mintyse atsakė Džeidė. Vaikui ji paaiškino:

– Laukiu, kol mano geriausias berniukas ateis ir mane išsives.

– Aš?

– O kas gi daugiau? Ką šiandien veikei?

Einant prie namo vaikas čiauškėjo apie „Sezamo gatvę" ir kelionę į vietą, kurioje „daug gėlių".

– Daigyną, – paaiškino Ketė, nugirdusi jų pokalbio pabaigą. Visi trys sugužėjo į virtuvę, kurioje Džeidė įprastai būdavo su Kete, kai ruošdavo vakarienę. – Nupirkau sprigių į vazonus ant priebučio.

– Gėlės ten gražiai atrodys. Kokios jos spalvos?

Džeidė stengėsi palaikyti pokalbį gyvą, bet kai jis prigeso, suprato, kad dėl to kalta ne Ketė, o ji pati. Nebegalima ilgiau atidėlioti to, kas neišvengiama.

– Kete, turiu jums kai ką pasakyti.

– Spėliojau, kodėl vis kalbi užuolankomis. Išsyk supratau, kad kažką mintiji.

Ji atsisėdo prie stalo priešais Džeidę. Greihemas spalvino didelę knygą, pro lūpų kamputį iškišęs liežuvį.

– Nežinau, kaip dar jums tai pasakyti, tik rėžti tiesiai šviesiai, – tarė Džeidė ir giliai įkvėpė. – Priėmiau darbo drabužių siuvimo įmonės Šarlotėje siūlymą.

– Šiaurės Karolinoje?

– Taip. Tikėjausi rasti ką nors arčiau Morgantauno, bet, kaip žinote, vienintelė įstaiga čia – koledžas. Darbas geras, ir pradinė alga solidi. Dirbsiu tiesiogiai su viceprezidentu ir būsiu atsakinga už pirkimus, – ji pažvelgė į Ketę nebyliai prašydama suprasti. – Mudu su Greihemu turėsime išsikelti, bet proga yra per daug gera, kad jos atsisakyčiau.

Džeidė buvo pasirengusi sugauti Ketę, jeigu ši apalptų iš sielvarto apsipylusi ašaromis. Tačiau našlės veidas nušvito tarsi kalėdinė eglutė.

– Man labai patinka mintis apie permainas. Kada išvykstame?

Penkioliktas skyrius

Talahasis, Florida, 1983

Beveik visi transatlantinio skrydžio keleiviai užmigo per kino filmo vidurį. Dilonas užmigti negalėjo. Ekonominės klasės sėdynės buvo suprojektuotos ne jo stoto vyrui. Jam tik pavyko atremti galvą į sėdynės atlošą ir užsimerkti.

Išgirdęs, kaip sujuda Debra, Dilonas atsigręžė patikrinti. Žmona apkamšė antklodę ant miegančio jų sūnaus, pažvelgė į Diloną ir nusišypsojo.

– Jis – geras keliauninkas, – sušnibždėjo Debra. – Niekas nepatikėtų, kad tai pirmas vaiko skrydis.

Šešių mėnesių Čarlis gulėjo ant nugaros minkštai pamuštame krepšyje. Kai kūdikis per miegus sušniaukrojo, dievinantys jį tėvai vėl pažvelgė vienas į kitą ir nusišypsojo.

– Pasistenk nors truputį nusnausti, – pašnibždomis patarė Dilonas tiesdamas ranką per juos skiriančią sėdynę ir glostydamas Debrai plaukus. – Kai atskrisime į Atlantą, tavo šeima mums neduos nė valandėlės ramybės.

– Juokauji? Jie bus taip apakę nuo Čarlio, kad į mus visai nekreips dėmesio.

Debra pasiuntė bučinį, patogiau susirangė po oro bendrovės antklode ir užsimerkė.

Dilonas ir toliau žiūrėjo į ją kupina meilės širdimi, tada prisiminė, kaip prieš pusantrų metų vos per plauką pavy-

ko išsaugoti žmonos gyvybę. Daugelį mėnesių po ligos, dėl kurios jiedu neteko kūdikio, Debrą kamavo sunki depresija. Jos tėvai atvyko į Prancūziją ir padėjo slaugyti fizinių kančių kamuojamą dukterį. Niuberiai buvo su dukra, kol galėjo, paskui patikėjo ją Dilonui, bet jis jautėsi nepajėgus padėti įveikti žmonos liūdesį.

Debros nedomino ankstesnė veikla nei kulinarijos kursai. Ji jau netvarkė buto. Grįžęs vakare iš darbo jį sutvarkydavo Dilonas. Debra miegodavo ištisas dienas. Regis, tai buvo vienintelis būdas ištverti širdgėlą.

Dilonas gedėjo prarasto kūdikio pasinerdamas į darbą. Jo panacėja buvo fizinė įstanga. Išsekimas jam teikė laikiną užsimiršimo prieglobstį. Debra nerado būdų savo kančiai palengvinti. Ji net nesutikdavo apie tai kalbėti su Dilonu, kai šis mėgindavo paliesti nemalonų klausimą vildamasis, jog šnekėjimas gali padėti išsikrauti. Dilonas pasikalbėjo su ginekologu, šis patarė duoti Debrai laiko.

– Madam Berk patyrė sunkų emocinį stresą. Privalote būti su ja kantrus.

Dilonas buvo tikras kantrybės įsikūnijimas. Tačiau jį erzino vadinamųjų profesionalų banalybės. Bėgo savaitės, o Debros būklė negerėjo, tad Dilonas svarstė, kad būtų gerai ją kuriam laikui išsiųsti namo. Vyras tikėjosi, kad didelė šeima pakels žmonos dvasią ir grąžins jai optimizmą.

Tačiau Dilonas niekaip negalėjo prisiversti jai tai pasiūlyti. Jam buvo sunku matyti žmoną, abejingai spoksančią į vieną tašką, bet visai jos nematyti būtų dar blogiau. Neturėdamas kitos išeities, Dilonas apsišarvavo kantrybe, kaip ir siūlė gydytojas.

Tuo metu vienintelė Debros manija buvo seksas. Kai tik jos kūnas sugijo, Debra ragino Diloną mylėtis, nors siautulingą poravimąsi Dilonas vargu ar būtų pavadinęs mylėjimusi. Šį aktą skatino ne aistra ar geismas, o neviltis. Nė vienas sutuoktinių nesiekė malonumo. Dilonas norėjo prasiskverbti

pro žmonos pačios sau primestą vienatvę. Debra norėjo kaip įmanoma greičiau vėl pastoti.

Jiedu negaišdavo laiko glamonėms. Kasnakt abu suprakaitavę braškino lovą pašėlusiai poruodamiesi. Paskui Dilonas jausdavo tuščias ir nelinksmas, bet vis tiek tai darydavo, nes tos kelios minutės būdavo vienintelės per visą dieną, kai Debra rodydavo gyvybės požymius.

Kartais Dilonui iš nevilties kildavo noras rautis plaukus nuo galvos ir jis galėdavo pasiguosti tik sakydamas: „Man bent jau nereikia susidurti su Haskelu Skanlanu.“ Forestas G. Pilotas pakeitė Dilono įsakymą atleisti buhalterį, bet paskyrė jį į kitas pareigas Valstijose. Tai Diloną tenkino. Jam nerūpėjo, nei ką Skanlanas veikia, nei kur yra, kad tik nesipainiotų po kojomis. Skanlaną pakeitė kur kas sukalbamesnis prancūzas, nepriekaištingai kalbantis angliškai.

Tą dieną, kai pasitvirtino, kad Debra nėščia, moteris neatpažįstamai pasikeitė. Vos tik Dilonas po darbo įžengė pro duris, Debra puolė jam į glėbį. Šis jausmų protrūkis buvo toks netikėtas, kad Dilonas pargriuvo aukštielninkas. Debra užvirto ant jo juokdamasi, kaip per tą pražūtingą išvyką į Cermatą.

– Aš nėščia, Dilonai. Aš nėščia.

Dilonui nespėjus atsigauti iš nuostabos Debra prasegė jam marškinius ir ėmė godžiai bučiuoti krūtinę bei kaklą. Jiedu pasimylėjo ant grindų – ir tai vyko kaip kadaise, aistringai, meiliai ir švelniai.

Berkų gyvenimas vėl tapo saulėtas, tarsi kas būtų nutraukęs storą uždangą. Viskas buvo puiku, bet Diloną per visą Debros nėštumą persekiojo jo amžinas priešas – pesimizmas. O jeigu vėl įvyks tragedija? Debrą vėl gali ištikti depresijos priepuolis, kurį ištverti nė vienam nepakaks ryžto. Artėjant septintajam mėnesiui – kaip tik per jį Debra prarado pirmą kūdikį – Dilono nerimas virto panika. Vieną vakarą jis netikėtai pareiškė:

– Išsiunčiu tave namo, kad gimdytum ten, ir nenoriu girdėti jokių atsikalbinėjimų.

– Aš esu namie.

– Puikiai žinai, ką turiu galvoje. Į Džordžiją. Pas tavo mamą. Ji pasirūpins, kad tu nesijaudintum, kaip ir turi būti. Noriu, kad mūsų kūdikis gimtų Amerikos žemėje.

Debra gudriai pažvelgė į vyrą.

– Pagaliau įsitaisei, ar ne?

– Ką?

– Meilužę. Mūsų kaimynė apačioje tvirtina, kad visi prancūzai turi meilužes. Ji mane perspėjo, kad ir tu netrukus perimsi šį įprotį, ypač dabar, kai mano kūnas nebėra gracingas ir gundantis.

– Esi velniškai gundanti, – suurzgė Dilonas uždėdamas delną ant jos pūpsančio pilvo. Tada pakėlė į viršų palaidinę ir pabučiavo įsitempusią odą. Paskui jo lūpos pakilo iki liemenėle neuždengtų krūtų. – Tu pati perėmei kai kuriuos prancūzų įpročius, – sušnibždėjo Dilonas liežuviu braukdamas per tamsų spenelį.

– Visos mano liemenėlės per mažos.

Debra suėmė krūtis delnais ir atkišo Dilonui. Jis burna glamonėjo žmonai krūtis, kol susipynusios abiejų aimanos įrodė, kad kaimynė iš apačios klysta.

Vėliau, kai Debra gulėjo Dilonui ant krūtinės, o jo ranka buvo globėjiškai uždėta ant žmonos pilvo, ji mieguistai paklausė:

– Kada ketini sukrauti mano mantą ir išsiųsti pas mamą?

– Pamiršk, – atsiduso Dilonas ir pabučiavo ją į ausį. – Tu niekur nevyksi.

Tik laikydamas rankose besirangantį ir klykiantį naujagimį sūnų, Dilonas pagaliau atsipalaidavo ir nebebijojo įnoringo likimo. Tėvui Čarlzas Dilonas Berkas buvo tikras stebuklas. Nuo tos akimirkos, kai jį pamatė, Dilonas pasijuto apsvaigęs nuo savo kūdikio ir tėvystės apskritai.

Dilonui ir toliau sekėsi darbe. Draudimo bendrovės pastatas buvo baigtas, ir visi buvo juo patenkinti. Pats Forestas G. Pilotas atskrido iš Floridos jo apžiūrėti. Dilonui pasirodė, kad

Pilotas gerokai paseno ir yra kažko įsitempęs, bet savininkas pagyrė Diloną už puikų darbą ir savo pripažinimą išreiškė pinigine premija.

– Imk šešias savaites mokamų atostogų. Tiek laiko turėtų pakakti persikelti ir vėl grįžti į darbą.

Prieš vykdami į Talahasį Berkai ketino bent dvi savaites praleisti Atlantoje su Niuberiais ir leisti jiems gerai susipažinti su jauniausiu vaikaičiu. Dilonas buvo įsitikinęs, kad Forestas G. su juo sieja dideles viltis. Juk Dilonas pranoko senyvo vyro lūkesčius.

Atlošęs galvą ant kietos sėdynės pagalvėlės Dilonas patenkintas užsimerkė. Per reaktyvinių variklių gausmą jis girdėjo ramų Debros kvėpavimą ir mielus gerklinius garsus, kuriuos miegodamas skleidė Čarlis.

– Ką visa tai, po velnių, reiškia? – sumaurojo Dilonas. – Kur Forestas G.? Ką tu veiki už šio rašomojo stalo?

Haskelas Skanlanas atsilošė ištaigingame odiniame krėsle ir pasipūtęs pažvelgė į Diloną.

– Turiu garbės pranešti, kad ponas Pilotas čia jau nebedirba.

Dilonas turėjo iš visų jėgų tvardytis, kad nepastumtų rašomojo stalo, nesugriebtų Skanlano už gležno kaklo ir nepasmaugtų. Tai buvo velniškas šokas, kurį Dilonas patyrė pirmą dieną grįžęs į darbą.

Automobilių aikštelėje pamatęs nepažįstamą užrašą, Dilonas vylėsi, kad jis tik reiškia naują bendrovės pavadinimą ir emblemą. Tačiau vos tik įėjęs į buvusį Foresto G. kabinetą susidūrė su nemalonia staigmena. Pasikeitė „Piloto statybų pramonės“ savininkai bei vadovybė – prie bendrovės vairo dabar stojo Haskelas Skanlanas.

Dilonas rūsčiai pažvelgė į savo seną priešą.

– Kas nutiko Forestui G.?

Skanlanas ilgais pirštais braukė žvilgantį rašomojo stalo paviršių.

– Tavo globėjas išėjo į pensiją.

– Jis be mūšio nebūtų užleidęs šios kėdės, – nusišaipė Dilonas.

– Taip, buvo šiek tiek nemalonumų, – pripažino Skanlanas nenuoširdžiai perkreipdamas veidą. – Keista, kad tu apie tai neskaitei laikraščiuose.

– Buvau užsiėmęs šeimos įsikūrimo reikalais. Kas nutiko?

– Bendrovė, kuriai tu dabar dirbi, nusprendė, kad su turimu turtu galima padaryti daugiau, negu įstengė ponas Pilotas.

– Kitaip sakant, tai buvo nedraugiškas užgrobimas. Konglomeratas išgrūdo Forestą G. lauk, – Dilonas prisimerkęs pažvelgė į Skanlaną. – Įdomu, kas teikė informaciją iš vidaus?

Skanlanas bjauriai išsiviepė.

– Stengiausi kaip įmanydamas padėti naujiems savininkams.

– Neabejoju, – nusišaipė Dilonas. – Esu tikras, kad bučiavai jiems subines tol, kol paskaudo lūpos.

Skanlanas pašoko nuo krėslo, jo akys įnirtingai lakstė, skruostai išsipūtė tarsi gyvatės. Dilonas palinko per stalą.

– Na, Skanlanai, vožk man. Prašau. Suteik man svarią priežastį sumalti tave į šipulius.

Skanlanas pasitraukė atatupstas.

– Jeigu vertinate savo darbą, patarčiau pagalvoti, kaip į mane kreipiatės, pone Berkai. Perėmę vadovavimą mes neatleidome nė vieno darbuotojo, bet tai yra neišvengiama. Neprieštarausiu, jeigu pirmasis atleistas būsite jūs.

Dilonui kilo pagunda liepti Skanlanui užsikrušti ir paskui triukšmingai išeiti. Tačiau ką tai jam duos? Pinigų stygiaus jis nejautė, nes buvo gavęs dosnią Foresto G. premiją. Tačiau persikeldamas Dilonas patyrė daug išlaidų. Talahasyje nebus lengva rasti darbą, o Dilonas negali prašyti Debros vėl persikelti į kitą vietą, kai jo šeima ką tik įsikūrė čia.

Berkai nusprendė nepirkti namo, kol geriau nesusipažins su miestu, o jį išsinuomoti tvarkingame, respektabiliame rajone. Kiemas buvo mažesnis, negu norėjo Dilonas, ir jame augo tik vienas medis. Tačiau Debra, regis, namu buvo patenkinta.

Kol kas būtų kvaila kąsti į ranką, kuri juos maitina.

– Ką man gali pasiūlyti? – suurzgė Dilonas.

Skanlanas timptelėjo kelnių klostes ir atsisėdo. Paėmęs aplanką atsivertė ir smiliumi perbėgo per skaičių stulpelį.

– Ak, antrame aukšte yra laisva atitverta darbo vieta. Numeris 1120. Gali savo reikmenis atsigabenti šiandien ir pradėti darbą rytoj.

– Tu mane vėl statai prie braižymo lentos? – sušuko Dilonas. – Ką tu, po velnių, sumanei?

– Tai kol kas vienintelė neužimta darbo vieta. Gali sutikti arba atsisakyti.

Dilonas nešvankiai prancūziškai nusikeikė.

– Turbūt nereikia aiškinti, – pridūrė Skanlanas, – kad už braižytojo pareigas mokama mažiau negu už darbą statybų aikštelėje, tad tavo atlyginimas bus sumažintas, kad atitiktų užimamas pareigas.

– Tau tikriausiai tai labai patinka, – pareiškė Dilonas.

Skanlanas patenkintas nusišypsojo.

– Nepaprastai.

– Negaliu grįžti prie braižymo lentos. Turėtų būti dar koks nors darbas.

Skanlanas akimirką tiriamai žiūrėjo į Diloną, paskui apsuko krėslą ir iš už jo nugaros sienoje įmontuotos spintos ištraukė aplanką.

– Tiesą sakant, kaip tik prisiminiau vieną dalyką. Mes neseniai Misisipės valstijoje įsigijome nekilnojamojo turto, kurį reikia iš pagrindų atnaujinti, kad būtų galima produktyviai ir pelningai panaudoti. Ar tai tave domina?

Dilonas apibendrino savo paaiškinimą Debrai:

– Arba turiu priimti siūlymą dirbti Misisipėje, arba vėl grįžti prie braižymo lentos, – jis trenkė kumščiu sau į delną. – Nežinau, kodėl nevožiau tam šunsnukiui ir neišėjau.

– Jau nebesi gatvių mušeika. Dabar tu – šeimos vyras, specialistas, kuris neleis tokiems glitiems niekšeliams kaip Skanlanas savęs nugalėti.

– Dabar šio glitaus niekšelio rankose visi tūzai, ir jis tą velniškai gerai žino. Kai iš jo išėjau, pamėginau susitarti dėl darbo pokalbių. Paskambinau ne mažiau kaip dvidešimt kartų. Atsakymas buvo tas pats. Niekas neturi darbo. Niekas nesamdo naujų darbuotojų.

– Jeigu atmesime, kad trokšti nusukti Skanlanui sprandą, ką dar nori daryti?

– Nežinau, Debra, – Dilonas susmuko ant sofos ir pavargęs pasitrynė akis. – Velniškai nenoriu vėl grįžti prie braižymo lentos.

– Tada priimk kitą darbo siūlymą ir mes visi persikelsime į Misisipę.

Dilonas paėmė Čarlį Debrai nuo kelių ir priglaudė sau prie krūtinės. Kūdikis sugriebė tėvo smilių.

– Turiu kitą variantą. Jis nėra nuostabus, bet, atmink, tai – tik laikinai.

Kai Dilonas išdėstė kitą planą, Debra paklausė:

– Kur tu gyvensi?

– Vagonėlyje, statybos aikštelėje. Man pakaks gulto, mažo šaldytuvo ir kaitrinės plokštės.

– O kaip tualetas?

– Naudosiuosi išnuomotais. O pastate, kuriame dirbsiu, yra dušinė. Skanlanas davė brėžinius, kad susipažinčiau prieš nuspręsdamas.

Džeidės veidas nespindėjo entuziazmu.

– Namo važinėsi kiekvieną savaitgalį?

– Būtinai. Prisiekiu.

– Nesuprantu, kodėl mes visi negalėtume persikelti į Misisipę.

– Nes Skanlanas tikriausiai atims iš manęs darbą, vos tik mes įsikursime. Jis gali mus versti be galo kilnotis iš vienos vietos į kitą.

– Tačiau tokia padėtis irgi neapibrėžta, – graudžiai pasiguodė Debra. – Jis gali tave ten laikyti amžinai.

Dilonas ryžtingai papurtė galvą.

– Aš prie šio darbo emociškai neprisirišiu, kaip buvau prisirišęs prie to pastato Versalyje. Išeisiu iš jo tą pačią akimirką, kai tik išgirsiu, kad atsirado laisva darbo vieta. Visame mieste palikau prašymus. Netrukus kas nors privalo atsirasti. Skanlanas man neatleido už tai, kad Prancūzijoje atėmiau iš jo valdžią. Jis atsikeršijo Forestui G. ir dabar leidžia man rinktis: arba imtis prasto darbo, arba vėl grįžti į tą stiklinį narvą. Skanlanas tikisi, kad grįšiu prie braižymo lentos, nes taip būtų lengviau, bet aš nenoriu tam šunsnukiui suteikti pasitenkinimo.

Viena ranka laikydamas Čarlį, kita Dilonas prisitraukė žmoną ir pabučiavo jai į smilkinį.

– Patikėk manimi, Debra. Taip bus geriausia. Savaitės bėgs taip greitai, kad nė nespėsi manęs pasiilgti.

Deja, Dilono planas savaitgaliais važinėti namo nebuvo nei toks laikinas, nei lengvas, kaip jis vylėsi. Gyvenimo sąlygos Misisipėje buvo varganos, bet Dilonas nieko nesakė Debrai, nes jis iš visų jėgų stengėsi būti teigiamai nusiteikęs.

Pabaigos nebuvo matyti. Dėl neįprastai lietingo rudens statybų aikštelės visuose JAV pietuose stovėjo tuščios. Labai daug darbuotojų buvo atleista. Niekas nenorėjo samdyti statybų inžinieriaus, kad ir koks jis būtų gabus, ambicingas ir ryžtingas.

Kol jiedu su Debra gyveno Atlantoje, Dilonas nusipirko naują automobilį, jį paliko žmonai, o pats ilgas keliones į Misisipę ir iš jos sukardavo naudotu motociklu. Jis parvykdavo namo kiekvieną penktadienio vakarą ir turėdavo išvykti sekmadienį po pietų. Dilonas vos spėdavo pailsėti po alinančio savaitgalio prieš pirmadienio rytą.

Darbas buvo neįdomus. Daugiausia reikėjo iš naujo įrengti interjerą. Dilonas pakeitė griūvančias sienas, perstatė byrančias lubas, iš naujo paklojo grindų dangą. Pastatas buvo

senas ir bjaurus, net kai bus baigtas, vis tiek liks senas ir bjaurus. Tačiau Dilonas veikė vadovaudamasis tokiais pat griežtais standartais, tarsi būtų remontavęs naują pastatą. Jis vadovavo tvirta ranka ir reikalavo, kad darbininkai visiškai atsiduotų darbui. Be to, Dilonas neketino duoti Skanlanui kozirių į rankas. Tas šunsnukis galės pažeminti Dilono pareigas arba atleisti dėl įžeistos savimeilės, bet tik ne dėl prasto darbo.

Tokia padėtis Dilono šeimai kėlė papildomų rūpesčių. Jiedu bendraudavo tik savaitgaliais, todėl tekdavo juos planuoti, o tai mažino džiaugsmą. Namų ūkio darbai, kurių nepajėgdavo atlikti Debra, guldavo ant Dilono pečių. Paprastai jis būdavo ne prieš šiuos rūpesčius, bet dabar brangų kiekvieno šeštadienio laiką Dilonas gaišdavo dirbdamas nuobodžius darbus, kai jam iš tiesų norėjosi tik išsimiegoti, pasimylėti su žmona ir žavėtis sparčiai augančiu sūnumi.

Nors Berkus supo tokios pat jaunos šeimos, jie su niekuo nebendravo. Tai ėmė slėgti Debrą. Ji ištisas savaites leisdavo viena su dar vienų metų neturinčiu sūnumi. Debra beprotiškai mylėjo Čarlį ir buvo puiki motina, bet neturėjo galimybių saviraiškai ir nebuvo linkusi dalyvauti bendruomenės, kurioje gyveno, veikloje. Dilonas pastebėjo sunkėjančios depresijos požymius, ir tai jį gąsdino.

Vieną sekmadienio vakarą, ruošdamasis ilgon kelionėn į Misisipę, jis apkabino žmoną.

– Kitą penktadienį pasiimsiu išeiginę ir parvyksiu namo viena diena anksčiau. Kaip manai, ar galėsi tai pakęsti?

Debros šypsena buvo baikšti, bet švytinti.

– Ak, Dilonai, ar tikrai? Būtų nuostabu.

– Šį savaitgalį padariau ne visus namų ūkio darbus iš tavo sąrašo. Kitą savaitę turėsiu pakankamai laiko viską užbaigti ir dar patinginiauti. Pasamdyk šeštadienio vakarui auklę Čarliui prižiūrėti. Mudu pasipuošime ir išeisime pasilinksminti. Pavakarieniauti. Pašokti. Į kiną. Ko panorėsi.

– Myliu tave, – tarė Debra įbesdama nosį į vyro marškinių apykaklę.

Jiedu dar pabuvo apsikabinę ir bučiavosi tol, kol reikėjo arba vėl pasimylėti, arba išvažiuoti. Apgailestaudamas Dilonas paėmė motociklininko šalmą. Debra nusekė paskui jį iki durų nešina Čarliu, kuris jau išmoko atsisveikindamas pamojuoti ranka.

Dilonas nedrįso oficialiai Skanlano prašyti išeiginės dienos, tad papirko vieną subrangovų, kad šis pasirūpintų reikalais, kol jo nebus. Tai Dilonui kainavo tik dėžę alaus.

Ketvirtadienį vakare jis paskambino Debrai.

– Tikiuosi, skambini ne pasakyti, kad neatvažiuosi? – neramiai paklausė žmona.

– Ak tu, nepatiklioji. Žinoma, atvažiuosiu, – tada pridūrė tylesniu balsu su Graučo Markso akcentu: – Tikiuosi, šį savaitgalį daug kas įvyks. – Debra sukikeno. – Ką veiki?

– Ruošiu tau kelias staigmenas.

– Hmm. Nekantrauju sužinoti. Ar ten mano sūnus triukšmauja?

– Jis spiegia, nes žino, kad kalbu su tavimi.

– Pasakyk jam, kad būsiu po kelių valandų.

– Būk atsargus, Dilonai. Oras čia siaubingas.

– Netrukus atsirasiu.

Atšiaurus oras negalėjo sulaikyti Dilono nuo kelionės, bet tikrai ją sulėtino. Floridos pusiasalyje oras rekordiškai atšalo. Pliaupė lietus. Kartais šlapdribos gabalėliai atsitrenkdavo Dilonui į šalmo antveidį. Gniaužiantys motociklo vairą pirštai, nors ir apmauti odinėmis pirštinėmis, suledėjo. Kai Dilonas galiausiai atvažiavo, Talahasis jam atrodė mielas kaip niekada.

Vos tik Dilonas pravėrė namų duris, iš virtuvės atsklido viliojantys kvapai. Valgomojo stalo viduryje stovėjo gyvų gėlių puokštė ir šokoladinis pyragas su glajumi užrašytu Dilono vardu. Ant viryklės lėtai virė troškinys.

– Debra? – Dilonas numetė ant kėdės šalmą bei pirštines ir patraukė į namo gilumą, kur buvo miegamieji. – Tu vonio-

je? – jis patikrino Čarlio kambarį, bet lopšys buvo tuščias. – Ką judu sumanėte? Ar tai irgi staigmena?

Dilonas pravėrė miegamojo duris ir stabtelėjo pažiūrėti į ramiai susirangiusius ant lovos žmoną ir sūnų. Čarlis buvo įsitaisęs Debrai po pažastimi. Auksiniai žmonos plaukai buvo gražiai išsidraikę ant pagalvės. Dilonui iš meilės dilgtelėjo širdį. Debra visiškai išseko, kad jam paruoštų ypatingą savaitgalį. Jis priėjo prie lovos, atsisėdo ant krašto ir paglostė nepriekaištingai dailų Debros skruostą.

Kaip tik tada Dilonas suprato, kad žmona ir sūnus nemiega.

Haskelas Skanlanas dažnai dirbdavo iki vėlumos vaikydamasis sėkmės, bet vieną vakarą jis darbe liko vėliau negu įprastai. Stovėjimo aikštelėje buvo likęs tik jo automobilis.

Iš šešėlių išniro aukšta žmogysta ir pastojo Haskelui kelią. Nespėjus jam net sušukti iš nuostabos, kumštis su baisia jėga trenkė Skanlanui į burną nulauždamas priekinius dantis ir atlošdamas galvą taip smarkiai, kad paskui jam teko du mėnesius nešioti įtvarą. Nespėjus Skanlanui parkristi ant žemės, žmogysta nutvėrė jį už apykaklės ir smogė dar sykį. Nuo antro smūgio lūžo žandikaulis. Paskutinis smūgis buvo į pilvą, nuo jo trūko blužnis.

Tik savaitę pragulėjęs ligoninėje, tai netekdamas sąmonės, tai vėl ją atgaudamas, Skanlanas pajėgė pranešti policijai, ką jis įtaria dėl šio brutalaus ir, regis, neišprovokuoto užpuolimo.

Policijos patrulinis automobilis sustojo prie Skanlano nurodyto namo. Į durų skambutį niekas neatsiliepė. Du pareigūnai apklausė kaimynę.

– Po dvejų laidotuvių, – paaiškino ši, – jis čia buvo tik kelias dienas.

– Laidotuvių?

– Jo žmona ir sūnus mirė uždusę prieš tris savaites. Atmenate tą nenormalų atšalimą ir apledėjimą? Ponia Berk prieš

guldama nusnūsti pirmą sykį per šildymo sezoną įjungė dujų krosnį. Jos ventiliacija veikė netvarkingai, tad motina ir sūnus mirė miegodami. Ponas Berkas juos rado, kai grįžo namo.

– Gal žinote, kur jis dabar?

– Nemačiau jo daugiau kaip savaitę. Veikiausiai jis darbe.

Pareigūnai turėjo kratos orderį, tad įėjo į namą. Rodos, kad nuo to lemtingo incidento čia niekas nebuvo liesta. Ant valgomojo stalo vazoje su dvokiančiu užsistovėjusiu vandeniu liko nuvytusių gėlių puokštė. Greta jos gulėjo šokoladinio pyrago likučiai, kurių dar nebuvo suėdusios skruzdėlės.

Statybos aikštelėje Misisipės valstijoje niekas nematė pono Berko nuo to ketvirtadienio vakaro, kai jis išvažiavo namo. Jo bendradarbiai pareiškė apgailestaują dėl žmonos ir sūnaus mirties.

– Jis beprotiškai mylėjo tą vaiką, – aiškino vienas bendradarbis. – Nuolat apie jį kalbėdavo.

– Kokie buvo jo santykiai su žmona?

– Jos nuotrauka tebėra vagonėlyje, kur ponas Berkas ją paliko. Jis jos neskriaudė, jeigu to norėjote paklausti.

Byla dėl smurto prieš Haskelą Skanlaną taip ir nebuvo iškelta. Vienintelis įtariamasis dingo. Atrodė, jis tiesiog nuo visko nusišalino.

Šešioliktas skyrius

Palmetas, Pietų Karolina, 1987

– Suknistas pidaras! Ar gali pagalvoti?

Nilas Pačetas negalėdamas patikėti papurtė galvą ir gurkštelėjo vandeniu skiesto amerikietiško viskio.

Žinia apie Lamarą pribloškė Hačą Džolį ne mažiau negu Nilą. Tik Hačas nebuvo toks tiesmukas.

– Pastaruosius kelerius metus nedažnai būdavau kartu su Lamaru, – tarė jis. – Tu matydavaisi kur kas dažniau.

– Ką tai, po velnių, turėtų reikšti? – gindamasis paklausė Nilas.

– Po galais. Nieko neturėtų reikšti, nebent tai, kad aš su juo nedažnai bendravau. Ar per tuos metus nepastebėjai, kad jis pasikeitė?

– Ne, ir tai gali reikšti tik viena.

– Ką?

– Kad jis visą laiką buvo gėjus, – paaiškino Nilas. – Visus tuos metus, kai buvo prie mūsų prilipęs tarsi šlapias lapas, jis buvo žydras. Kai apie tai pagalvoju, mane nukrečia šiurpas. Aš gyvenau su tuo vyruku. Jėzau!

Iki šios akimirkos Dona Di pokalbyje nedalyvavo.

– Niekinga šitaip kalbėti apie ką tik mirusį žmogų. Man visai nesvarbu, kad Lamaras buvo gėjus, man jis – vis tiek žmogus. Jis buvo mūsų draugas. Man jo gaila.

Nilas suprunkštė.

– Hačai, tau reikėtų pasikalbėti su savo senute. Paaiškinti jai kelis dalykus. Jeigu jai gaila gėjų, galbūt tavajai derėtų persikelti į San Fransiską, kaip padarė Lamaras.

– Žinai, – toliau porino Nilas, – tai man turėjo būti pirmas signalas. Iš pradžių Lamaras išsikelia iš namo, kuriame mudu gyvenome, paskui užsiplieskia vykti į Kaliforniją, kai tik baigsime universitetą. Kuris sveiko proto žmogus, jeigu jis nėra pidaras, norėtų gyventi tarp tų iškrypėlių? Jau tada turėjau suprasti, kad Lamaras – pidaras.

Dona Di jau norėjo prabilti, bet Hačas perspėjamai pažvelgė į ją ir paklausė:

– Ar liko dar nors kiek to jūrų moliuskų dažinio, mieloji?

Įsižeidusi Dona Di iš kambario triukšmingai nužygiavo į virtuvę. Ji dažnai būdavo suirzusi. Pastaruoju metu Dona Di užsidegė noru persikelti į didesnį namą. Šį jiedu nusipirko grįžę iš Hačo tarnybos Havajuose. Namas buvo ne ką geresnis už tą, kurį turėjo karinėje bazėje, bet prašmatnesnio Džoliai nusipirkti neįstengė.

Be to, Dona Di namą – greta daugybės kitų dalykų – naudojo tik savo blogai nuotakai pateisinti. Hačas nekreipė dėmesio į iš virtuvės sklindančių tarškančių indų bei trankomų spintų durelių garsus ir įpylė savo svečiams.

Nilas vis dar kalbėjo apie neseniai mirusį Lamarą.

– Žinai tą ligą, nuo kurios jis mirė... kaip ji vadinasi?

– AIDS, – tarė Dona Di, grįžusi į kambarį nešina padėklu su dažiniu ir traškučiais.

– Tėtis sako, kad ja susirgti gali tik gėjai. Ja užsikrečiama dulkinant vienam kitą į subinę. Kaip jums tai patinka?

Hačas panardino traškutį į dažinį. Didžioji dalis jo futbolininko raumenų virto riebalais ir susikaupė apie pilvą, bet Hačas ir toliau kimšo su sportininko apetitu.

– Laikraštyje rašoma, kad jis mirė nuo plaučių uždegimo, – žiaumodamas pilna burna suvapėjo Hačas.

– Tai Mairadžeinė nori, kad visi tuo patikėtų, – atšovė Ni-

las. – Ji net nepalaidojo Lamaro čia, Kouvanų kape, kuriuo taip velniškai didžiuojasi. Jis buvo kremuotas Kalifornijoje. Pelenų krūvelė tikriausiai buvo tik tokio aukščio, – jis parodė maždaug penkių centimetrų tarpą tarp delnų. – Girdėjau, kad pabaigoje Lamaras nesvėrė nė penkiasdešimties kilogramų.

Nilas nusijuokė.

– Jėzau, ar galite įsivaizduoti, kokios buvo jo laidotuvės? Turėjo būti tikra intermedija – būrelis žydrųjų sėdi ir verkšlena. „Ak, Viešpatie, nežinau, ką dabar darysiu be savo brangaus Lamaro“, – falcetu ištarė Nilas.

Dona Di pašoko.

– Esi ir visada buvai pimpalas, Nilai Pačetai. Atsiprašau.

Ji vėl išėjo iš kambario. Netrukus visi išgirdo garsiai trinktelinčias miegamojo duris.

Nilas apsilaižė liežuviu lūpas.

– Tavo senutė tapo verta pajuokos, Hačai.

Hačas dirstelėjo ta kryptimi, kuria ką tik piktai pasišalino Dona Di.

– Man tenka dirbti viršvalandžius, o jai vienai naktį nėra labai smagu.

Vienintelis darbas, kurį Hačui pavyko gauti, kai demobilizavosi iš karinio jūrų laivyno, buvo sojų pupelių gamykloje. Dona Di piktinosi, kad vyras dirba Pačetams, bet Nilui Hačas to nenorėjo sakyti. Jis niekada nesvarstė galimybės vėl studijuoti aukštojoje mokykloje. Nei jeigu ir turėtų pinigų, Hačui nebuvo noro.

Dona Di dirbo registratore ginekologo kabinete. Vienas šio darbo privalumų buvo tas, kad Dona Di gaudavo nemokamą gydymą ir patarimų. Džoliai jau buvo vedę dešimt metų, bet Dona Di niekaip negalėjo pastoti. Ji su nevaisingumu kovojo taip fanatiškai, kad Hačą tai išmušė iš vėžių.

Ne vienus metus jis mėgino įtikinti žmoną pakeisti nuomonę.

– Tu nesupranti! – šaukdavo Dona Di. – Jeigu neturėsime kūdikio, nebus jokios priežasties mums būti kartu.

Hačui toks teiginys atrodė nelogiškas, bet jis toliau nesiginčijo, nes ginčai visada baigdavosi muštynėmis, ir Hačas dėl to labai prastai jausdavosi. Jis suprato, kad čia pasireiškia moteriški hormonai, kurių vyrai nepajėgia suprasti. Hačo motiną kamavo ta pati neganda, nes ji norėjo turėti daugiau vaikų.

Bent kartą per savaitę Dona Di grįždavo namo su straipsniu apie naują reprodukavimosi būdą nevaisingoms poroms. Pagal šį revoliucinį būdą Hačas visada turėdavo elgtis taip, kad jausdavosi nepatogiai ir pažemintas.

Arba jie dulkindavosi, kol Hačui paskausdavo kiaušiai, arba jis turėdavo masturbuotis į plastiko maišelį, arba Dona Di vaikščiodavo su termometru burnoje, o kai metas būdavo tinkamas, ji sakydavo: „Dabar“, ir Hačas turėdavo santykiauti, net jeigu tuo metu būdavo vidurnaktis arba sekmadienio pietūs. Kartą Dona Di net užklupo Hačą, kai šis tuštinosi, ir pabeldė į tualeto duris pareikšdama:

– Nesivargink užsimauti kelnių. Metas.

Hačui tokia žmonos taktika buvo visai neromantiška. Jis manė, kad neturėtų peikti Donos Di už šią maniją. Džoliai neturėjo vaikų ne dėl Hačo kaltės. Jo sperma buvo gera. Visi gydytojai, su kuriais pora konsultavosi, tvirtino tą patį: Dona Di negali pastoti. Tačiau Dona Di buvo pašėlusiai užsispyrusi pagimdyti kūdikį, tarsi norėtų įrodyti pasauliui, Hačui ir pačiai sau, kad gali tai padaryti. Hačas baiminosi, kad ši Donos Di manija turėti kūdikį kažkaip susijusi su Džeidės Speri išžaginimu. Jis nenorėjo įsitikinti, kad Doną Di skatina kaltės jausmas, todėl niekada apie tai neužsimindavo.

Nilas ištuštino stiklą amerikietiško viskio ir pastatė jį ant kavos stalelio krašto.

– Tu per anksti vedei, Hačai. Ar aš tau nesakiau? Tačiau tu nenorėjai klausyti. Dabar esi įstrigęs namie su žmona, kuriai kažkas įkando į uodegą, o aš vis dar linksminuosi, – jis patenkintas sučepsėjo. – Kasnakt vis kita katytė, – palinkęs pirmyn jis prabilo tyliau: – Eikš su manimi šįvakar. Sukelsi-

me tikrą pragarą, kaip senais gerais laikais. Manau, tai tinkamiausias būdas atsisveikinti su mūsų draugužiu Lamaru.

– Ne, ačiū. Pažadėjau Donai Di, kad eisime į kiną.

– Gaila, – atsiduso Nilas, pakilo ir nuslinko durų link. – Beje, mano senis teiravosi apie tavo mamą. Kaip jai sekasi?

– Kaip ir reikėjo tikėtis. Pagaliau ji pardavė namą ir nusipirko mažesnį. Ji turi veiklos bažnyčioje, supranti, kad kaip nors leistų laiką, nes dabar nebereikia rūpintis tėčiu.

Prieš metus, kai šerifas Fricas Džolis apžiūrinėjo sudegusį pastatą, įlūžo sija. Krisdamas vyriškis susilaužė klubą ir ne vieną mėnesį pragulėjo ligoninėje. Net ir grįžęs namo jis neatgavo ankstesnių jėgų, prasidėjo komplikacijos ir galiausiai šerifas mirė nuo infekcijos.

– Pasakyk jai, kad mano tėtis prašo paskambinti, jeigu ko nors prireiktų.

– Ačiū, Nilai. Perduosiu jai šią žinią. Ji bus dėkinga.

– Mažiausia, ką mano tėtis gali padaryti, – tai pasirūpinti tavo mama. Tavo tėtušis manajam padarė daug paslaugų. Žinai... – jis patapšnojo Hačui per marškinių kišenę, – visada pravartu šerifo tarnyboje turėti nešališką žmogų. Kaip tau patinka darbas fabrike?

– Tikras šūdas.

Nilas sukikeno ir lengvai stuktelėjo Hačui per petį.

– Eik pas savo senutę. Atsiprašyk už savo draugą pimpalą. Dar neteko sutikti moters, kuri neištirptų išgirdusi atsiprašymą.

Hačas tarsi susierzinęs šuo papurtė didelę rudaplaukę galvą.

– Pasakyk man, ką turėjai galvoje klausdamas apie darbą fabrike.

Nilas susiraukė, tarsi nenorėtų atskleisti paslapties. Tada tyliau ištarė:

– Metas kam nors tavimi pasirūpinti, Hačai. Šerifas, perėmęs tavo tėčio pareigas, yra toks siaurašiknis, kad vaikščiodamas girgžda. Mano tėtis galvoja, kad šerifo tarnybai reikia šviežio kraujo. Dabar supranti, kur link suku?

– Aš? – taip pat tyliai, prisitaikydamas prie sąmokslininkiško Nilo tono paklausė Hačas.

Nilas plačiai nusišypsojo.

– Pagalvok, kokį malonumą suteiktum savo gedinčiai mamai, jeigu pasektum tėčio pėdomis.

– Kai išėjau iš karinio jūrų laivyno, padaviau prašymą priimti į šerifo pavaduotojus. Tada man buvo atsakyta.

Nilas įsisprendė rankomis į šonus ir palingavo galvą, tarsi suerzintas kvailo vaikiščio.

– Bėda ta, kad tu niekuo netiki, Hačai. Ar Pačetams kada nors yra nepavykę pasiekti tai, ko jie nori? Vienas kitas žodis, ir poslinkis įvyksta.

– Jeigu turėčiau geresnį darbą, namie, žinoma, būtų kur kas lengviau, – Hačas dirstelėjo ton pusėn, kur jo laukė paniurusi Dona Di. – Padaryčiau beveik bet ką, kad tik gaučiau darbą šerifo tarnyboje.

Nilas jam gudriai nusišypsojo ir patapšnojo per skruostą.

– Kaip tik to mes ir tikimės, Hačai. Kaip tik to ir tikimės.

Kai Nilas grįžo namo, Ivanas su stiklu viskio „Jack Daniels“ sėdėjo poilsio kambaryje. Įžengęs į kambarį Nilas nudrožė tiesiai prie gėrimų spintos. Išlaikydamas įtampą jis iš lėto susimaišė gėrimą.

Ivanas, kuriam pabodo laukti, numetė į šalį laikraštį ir paklausė:

– Na, ar jis užkibo?

– Tėti, jis prarijo masalą tarsi išbadėjęs šamas.

Ivanas delnu trinktelėjo į odinės sofos porankį.

– Po velnių! Tai gera žinia. Nekantrauju asmeniškai išgrūsti tą šunsnukį, kuris dabar ten sėdi. Žinoma, viską reikės daryti lėtai. Hačas pradės dirbti pavaduotoju ir paskui kops aukštyn. Sakykim, po metų, ilgiausiai po pusantrų, vietinė teisėsauga atsidurs mūsų rankose.

Nilas atidavė tėvui pagarbą su stiklu rankoje.

– Gal tu ir senas, bet vis dar turi parako parakinėje.

– Senas, po velnių! – sumaurojo Ivanas. – Aš vis dar galiu pergudrauti, apgerti ir pranokti sanguliaujant dvidešimčia metų jaunesnius už save vyrus.

– Gal teisingiau būtų sakyti: *kai kuriuos* dvidešimčia metų jaunesnius už tave vyrus, – nusišaipė Nilas.

Ivanas sužaibavo akimis.

– Klausyk, berniuk. Jeigu kalbėsime apie gėrimą ir kekšes, tu, regis, tvarkaisi neblogai. Tačiau nepamiršk gudravimo. Per mažai dirbi. Darbą turi iškelti aukščiau už viskį ir moteris, kitaip paskęsi dar nė neįbridęs į vandenį.

– Aš dirbu, – niūriai teisinosi Nilas. – Šią savaitę gamykloje buvau tris dienas.

– O kitas keturias praleidai zulindamas naujo automobilio, kurį tau nupirkau, padangas.

– Kokia prasmė man rodytis fabrike? Juk viršininkas esi tu. Be to, tu atmeti visus mano siūlymus.

Suirzęs Ivanas pastūmė tuščią stiklą.

– Įpilk man viskio.

Nilas padarė, kas buvo liepta, bet ne itin mandagiai.

Ivanas gurkštelėjo gėrimo.

– Kol kas nematau reikalo leisti pinigus verslui tobulinti ar plėsti. Tačiau pastaruoju metu dažnai galvodavau apie mūsų ateitį ir nusprendžiau, kad tau metas vesti.

Nilo ranka su pakeltu prie burnos aukštu stiklu sustingo. Jis pažvelgė tėvui į akis.

– *Ką* tu nusprendei?

– Tau metas vesti.

– Užsikrušk.

– Tokio tavo akiplėšiškumo nepakęsiu, – suriaumojo Ivanas kumščiu trenkdamas į poranką. – Kol kas tu sugebi tik greitai vairuoti automobilį, be saiko gerti ir trankytis su laisvo elgesio moterimis, – buku smiliumi jis bedė į sūnų. – Jeigu nori, kad žmonės tave gerbtų ir bijotų, pirmiausia privalai vesti.

– Kodėl manai, kad norėčiau ant savo sprando užsikarti verkšlenančią žmoną? Šis gyvenimas tinka tokiems kvailiems šunsnukiams kaip Hačas. Man patinka toks gyvenimas, kokį turiu dabar.

– Tada, matyt, tau nė motais gandai apie Lamarą ir tave.

Nilas kaipmat pasišiaušė.

– Kokie gandai?

Įsitikinęs, kad sūnus jo dėmesingai klauso, Ivanas atsipalaidavęs atsilošė į sofos pagalves.

– Judu nuo pat vaikystės bėgiojote kartu. Žmonėms bus sunku patikėti, kad tu nežinojai, jog Lamaras – gėjus, – Ivanas iš padilbų pažvelgė į sūnų. – Ir man pačiam kyla toks klausimas.

– Klok, ką turi galvoje, seni, – grėsmingu tonu pareiškė Nilas.

– Judu gyvenote kartu, vieni. Dabar apie Lamaro iškrypimą žinoma viešai, tad netrukus žmonės pradės spėlioti apie tave.

Nilo pyktį galėjai pastebėti tik siaurai primerktose akyse.

– Tas, kuris mane galėtų palaikyti žydrium, yra beprotis. Vien šiame mieste ne mažiau kaip šimtas moterų velniškai gerai žino, kad esu normalus. Tu tiesiog puti miglą į akis, kad paklusčiau tavo valiai.

Ivanas ir toliau kalbėjo ramiai:

– Pats man pasakojai, kad mokydamiesi universitete judu su Lamaru turėjote moterų. Žmonės gali pamanyti, kad šis merginėjimas tebuvo maskuotė.

Tėvas gurkštelėjo viskio nenuleisdamas nuo sūnaus tiriamo žvilgsnio.

– Tas Mairadžeinės vaikis yra prisidirbęs labiau nei šlykštus ožys. Nenoriu, kad žmonės taip pat kalbėtų apie mano sūnų, – jis gudriai linktelėjo galvą. – Žmona tokius gandus užgniaužtų kaipmat. Būtų dar geriau, jeigu prabėgus devyniems mėnesiams po vestuvių atsirastų kūdikis, – Ivanas giliai patenkintas įkvėpė ir apsidairė. – Man velniškai nesinorės mirti, vyruti. Nenoriu atsisakyti nieko, kas man pri-

klauso, – tėvas vėl gudriai pažvelgė į sūnų. – Galėčiau iš šio pasaulio pasitraukti kur kas maloniau, jeigu žinočiau, kad po savęs palieku dinastiją.

Ivanas labai piktdžiugiškai pažvelgė į Nilą.

– Vienintelė kliūtis tarp manęs ir nemirtingumo garantijos esi tu. Tad pasistenk paplušėti ir padaryti sūnų bei paveldėtoją.

– Dievas mato, kad šioje srityje esu labai patyręs.

Ivanas šią keistą pastabą priėmė kaip nuolaidą. Jis paėmė Čarsltono laikraščio *The Post and Courier* visuomenės gyvenimo puslapius, kuriuos buvo pradėjęs skaityti, kai atėjo Nilas, ir atkišo sūnui. Pirmame puslapyje buvo išspausdintos jaunų moterų, vilkinčių puošnias baltas sukneles, nuotraukos.

– Atėjo pirmą kartą pasirodančių aukštuomenėje panelių sezonas, – glaustai pareiškė Ivanas. – Išsirink kurią nors.

Marla Sju Pikens buvo tobula: šviesiaplaukė, žydraakė ir baptistė. Motinos kilmė buvo nepriekaištinga. Marlos Sju tėtis ir jo verslo partneris susikrovė turtus iš metalo laužo gamindami vamzdžius. Ivanui patiko, kad merginos giminėje aristokratiškumas buvo susipynęs su šiurkščiu vertelgiškumu.

Marla Sju buvo trečias vaikas ir vienintelė duktė. Jos vyresnysis brolis turėjo paveldėti metalo vamzdžių verslą. Kitas brolis buvo gydytojas ir praktikavo Čarlstone.

Pati Marla Sju buvo ramaus būdo mergina, ji šeimos turtus ir savo pačios grožį laikė savaime suprantamais dalykais. Mergina buvo įstojusi į moterų laisvųjų menų koledžą Brin Maure, bet troško tik sėkmingai ištekėti, būti malonia namų šeimininke ir užauginti tokią pačią nepriekaištingą kaip ji naują Pietų Karolinos gyventojų kartą.

Marlos Sju ateities planai buvo kuriami ne tiek iš tuštybės, kiek iš naivumo, nes tariamai išprususi mergina buvo ne itin protinga. Ivanas tai irgi vertino kaip pranašumą. Jis nuoširdžiai pritarė Nilo pasirinkimui, grindžiamam tik merginos

išvaizda. Marla Sju netyčia talkino vyresniojo Pačeto užmačioms – įsimylėjo Nilą per pirmą judviejų pažinties vakarą.

Garsus Čarlstono aukštosios visuomenės atstovas buvo skolingas Ivanui Pačetui.

– Laikysiu, kad skola grąžinta, jeigu per pažintį man ir mano berniukui gausi kvietimus į vieną tų aukštuomenės debiutančių pasilinksminimų.

Pirmą vakaro dalį Pačetai viską stebėjo laikydamiesi atokiau. Marlą Sju buvo nesunku išskirti iš kitų. Ji spindėjo taip pat ryškiai, kaip ir deimantų vėrinys ant jos liekno aristokratiško kaklo. Apsvaigęs nuo šampano ir apimtas optimizmo Ivanas patapšnojo Nilui per nugarą, kai juodu stebėjo Marlą Sju šokančią valsą.

– Na, vaikine, ką manai?

Nilas iš padilbų nužvelgė merginą ir pamiršo visus skrupulus.

– Jos papai nuliniai.

– Klausyk, vaikine! Kai tik ji ištars „taip", galėsi nupirkti visą komplektą didelių.

Nilas pakvietė Marlą Sju šokio ir pažėrė visą savo žavesį, kuriuo garsėjo. Mergina patikėjo kiekvienu apskaičiuotos gražbylystės skiemeniu. Ji droviai šypsojosi, raudo ir nuoširdžiai apsidžiaugė, kai Nilas kukliai tarė:

– Labai norėčiau tau kada nors paskambinti, bet tu tikriausiai esi per daug užsiėmusi, kad kalbėtum su tokiu prasčioku iš Palmeto kaip aš.

– Ak, ne, nesu tokia užsiėmusi! – su kvapą gniaužiančiu atvirumu pareiškė Marla Sju. Paskui vos girdimai pridūrė: – Na, žinoma, jeigu tu to nori. Labai norėčiau kada nors su tavimi pasikalbėti, Nilai.

– Aš tau per senas.

– Ak, aš taip nemanau. Visiškai. Dešimt metų nieko nereiškia.

Kitą dieną Marla Sju gavo du tuzinus baltų rožių, paskui sulaukė telefono skambučio. Jaunuoliai sutarė susitikti priešpiečių. Po pasimatymo Nilas jai neskambino visą savaitę.

– Visa tai yra programos dalis, – ramino sūnus Ivaną, kurį šis apskaičiuotas delsimas erzino.

Nilo strategija pasirodė esanti veiksminga. Marla Sju apsidžiaugė iki ašarų jį išgirdusi ir pakvietė sekmadienį pavakarieniauti Čarlstone kartu su savo šeima. Nilas elgėsi labai mandagiai, pagarbiai atsakinėjo į tėvo kausimus. Meilikavo motinai ir jos brolienėms, kol šias buvo galima lengvai apvynioti aplink pirštą.

Nilas iš visų jėgų stengėsi nutaisyti abejingą veidą. Tėvas teisus – nėra malonesnio dalyko, kaip manipuliuoti žmonėmis. Išskyrus galbūt seksą, o su Marla Sju kol kas jokio sekso nebuvo.

Ivanas įsakė jos nesuteršti.

– Ši mergaitė dar tikrai neprarado rūtų vainikėlio. Palauk iki vedybų nakties.

– Gal manai, kad esu bukaprotis? – suirzęs paklausė Nilas. – Marla Sju tiki, jog aš ją per daug gerbiu, kad sugulčiau prieš vestuves. Jai sukasi galva nuo minties, kad pajėgia mane šitaip valdyti.

Kad iškrautų šio piršimosi keliamą įtampą lytiniame gyvenime, vaikinas naudodavosi Palmete gyvenančios moters, turinčios nepasotinamą lytinį alkį ir vyrą, kurio darbas buvo toks, kad reikėdavo dažnai keliauti, paslaugomis.

Nilas matydavosi su Marla Sju taip dažnai, kaip leisdavo merginos studijos. Jo tarpmiestinių telefono pokalbių sąskaita buvo baisi, gėlėms jis leisdavo milžiniškus pinigus. Tačiau investicijos pasiteisino. Nilas buvo pakviestas praleisti visą savaitgalį Čarlstone su Marla Sju. Apsiginklavęs trijų karatų briliantu Nilas kukliai paprašė merginos suteikti jam garbę ir tapti jo žmona. Kaip ir buvo galima tikėtis, Marla Sju išsyk ištarė „taip".

Vedybos turėjo tapti reikšmingiausiu aukštosios visuomenės metų įvykiu. Nilui nepavyko manipuliuoti tik nuotakos motina, ji norėjo, kad viskas vyktų pagal garsiąją Emilę Post – rašytoją, etiketo žinovę. Kai atėjo vedybų savaitgalis,

Nilui visa ši afera jau buvo įgrisusi ir jis norėjo kuo greičiau pradėti gyventi įprastą gyvenimą.

Jiedu su Ivanu vedybų šventei – ji prasidėjo penktadienį pusryčiais jaunosios ir jaunojo garbei jaunosios senelių iš motinos pusės namuose – apsistojo Čarlstono viešbutyje.

– Tik pagalvok, – sušnibždėjo Nilui į ausį Marla Sju, – rytoj būsime tik mudu. Vieni.

Nilas atsiduso ir apkabino sužadėtinę.

– Nekalbėk apie tai, brangioji, kitaip man atsistos čia, tavo močiutės salone.

Nors Marla Sju buvo auklėjama konservatyviai, tokios Nilo kalbos jai patiko.

Nilas tvirtai apsikabino savo išrinktąją. Kaip tik tada jis pastebėjo kitame kambario gale merginą. Ji pažvelgė į Nilą šaltai, drąsiai, ir šis išsyk suprato, kad tai kvietimas. Nilui stebint ji panardino pirštą į indą su vandeniu vynui atvėsinti, tada įsikišo į burną ir lėtai ištraukė. Nilui pasistojo.

– Nilai! – tyliai suspiegė Marla Sju parausdama. – Elkis gražiai.

– Tada tu manęs negundyk, – atšovė jaunikis leisdamas Marlai Sju galvoti, kad tai ji sužadino erekciją.

Netrukus prie judviejų priėjo toji mergina.

– Kada mane supažindinsi su jaunikiu, Marla Sju?

– Ak, Nilai, čia mano vaikystės draugė. Ji – mano vyriausioji pamergė.

Nilas neišgirdo merginos vardo, bet tai buvo nesvarbu. Jis jos akyse perskaitė kvietimą.

– Labai džiaugiuosi pagaliau su tavimi susipažinusi, – su pietietišku akcentu nutęsė mergina.

Jiedu paspaudė rankas. Atitraukdama savąją mergina bevardžiu pirštu paglostė Nilui delną.

To penktadienio vakarą, užėjus sutemai, visi vestuvių puotos dalyviai susirinko į repeticiją didelės baptistų bažnyčios salėje, kur neatsiginanti klausimų dekoratorė jau dėliojo gėlių krepšius ir sietynus. Kaskart, kai Nilo žvilgsnis nukryp-

davo į vyriausiąją pamergę, jis vis labiau įsitikindavo, kad šios pareigos jai suteiktos per klaidą. Jeigu ji dar mergaitė, tada Nilas moka skraidyti; o jos laidomi žvilgsniai anaiptol ne garbingi. Nilas sužinojo, kad merginos tėtis – pono Pikenso verslo partneris. Nilas turėjo žavėtis mergina, kuriai pakanka įžūlumo taip atvirai koketuoti ir sumanumo neįkliūti.

Iš bažnyčios automobilių vilkstinė nuvažiavo kelis kvartalus į restoraną, kuriame Ivanas iškėlė vestuvių repeticijos puotą. Tėvas negailėjo pinigų. Renginys buvo prabangus. Ivanas elgėsi kaip tobulas šeimininkas. Su aukštai iškelta šampano taure jis apsiašarojo ir pareiškė:

– Jeigu tik Nilo mama galėtų šįvakar būti čia ir atšvęsti tokį laimingą įvykį, būtų tiesiog nuostabu. Sūnau, tikiuosi, kad tu ir tavo brangi nuotaka Marla Sju patirsite bent lašelį tos laimės, kurią patyrėme mudu su Rebeka.

Kol Nilas oriai gurkšnojo vyną atsiliepdamas į sentimentalų tostą, vyriausioji pamergė, pakišusi ranką po servetėle, užtiesta jaunikiui ant kelių, glamonėjo jam sėklides.

Kai vakarienė oficialiai baigėsi, visi užsiėmė linksmybėmis. Tarp svečių sukiojosi ir naujai išrinktas Palmeto apygardos šerifas Hačas Džolis, jis buvo Nilo vyriausias pabrolys. Jie su žmona šoko pagal instrumentinio trio griežiamą muziką.

Marla Sju apžiūrinėjo vestuvių dovanas su džiaugsmo klyksmais išvyniodama vieną brangenybę po kitos. Vyriausioji pamergė išeidama iš salės prasibrovė pro Nilą tyčia jį užkliudydama.

– Atsiprašau, – gundomai sušnibždėjo ji.

Nilas palaukė maždaug šešiasdešimt sekundžių, tada pasilenkė prie nuotakos ir atsiprašė:

– Turiu kai ką padaryti.

– Ką?

Jis suėmė delnais Marlos Sju veidą.

– Nuotakos neturėtų uždavinėti smalsių klausimų, jeigu nenori sugadinti vestuvių staigmenos.

Jos žydrose akyse suspindo žiburiukai.

– Aš tave labai myliu.

– Aš tave irgi.

Nilas švelniai pabučiavo nuotaką ir nuvingiavo per minią. Jis beveik priėjo prie durų, kai kelią staiga pastojo Hačas su Dona Di.

– Regis, ji – puiki mergina, – tarė Dona Di. – Kur kas geresnė, negu tu nusipelnai.

– Žinai, Dona Di, tu turi dviašmenį liežuvį, – atšovė Nilas. – Keista, kad dar nesupjaustei Hačo pimpalo griežinėliais.

– Apsišik, Nilai.

Hačas mėgino juos sutaikyti.

– Regis, susigiminiuosi su tikrai puikia šeima, Nilai. Rodos, kad jos giminės dėl tavęs yra pamišę.

Kažkur šiame pastate Nilo laukė karšta moteris. Pavojus būti sučiuptam tik dar labiau masino. Šiai intrigai buvo neįmanoma atsispirti. Nilas nekantravo rasti pamergę.

– Jauskitės kaip namie, gerai? Tėtis šiam pobūviui išleido apskritą sumelę. Gerkite, kiek širdis geidžia.

Nespėjus Džoliams sulaikyti Nilo, šis išėjo pro duris. Atskira salė, kurioje vyko pobūvis, buvo šalia fojė. Dešinėje buvo matyti trumpas koridorius. Nilas vos nepraėjo pro moterų tualetą, bet jo durys prasivėrė. Jam kviesdama šypsojosi vyriausioji pamergė.

– Kur taip ilgai užtrukai? Jau maniau, neateisi.

Nilas įsmuko į moterų tualetą ir užrakino paskui save duris. Prieblandoje skendinti patalpa priminė brangų viešnamį su gėlių raštais išmargintu kartūnu ir į auksinius rėmus įstatytais veidrodžiais. Nilui vos spėjus apžvelgti patalpą jį apkabino pamergė. Abiejų lūpos susiliejo į godų bučinį.

– Tu – tikra beprotė, – sušnibždėjo Nilas aistringai bučiuodamas merginai kaklą. – Matyt, labai nekenti Marlos Sju.

– Aš dievinu Marlą Sju, – atkirto mergina rangydamasi prie Nilo, atplėšdama jo marškinių sagas ir glamonėdama glotnią jo krūtinę aštriais nagais bei drėgnu šelmišku liežuviu. – Tai mano hobis, tik tiek. Kai kurios merginos kolekcio-

nuoja muzikines dėžutes ar senovinius butelius. Aš kolekcionuoju jaunikius.

Pakėlęs sijoną ir sugriebęs už sėdmenų Nilas suprato, kad mergina segi kojinių diržą ir mūvi kojines, bet yra be kelnaičių. Tada stipriai prisitraukė ją prie savo išpampusio kelnių praskiepo.

Kadangi Nilo rankos buvo užimtos, mergina prasegė savo šilkinės suknelės liemenę ir ėmė trinti nuogas krūtis į vaikino iškrakmolytus marškinius. Nuo trinties jos speneliai sustandėjo. Nilas palenkė galvą ir vieną apžiojo. Mergina atsegė jam kelnių praskiepą ir numovė trumpikes, kad visiškai išsilaisvintų standi Nilo varpa.

– Mmm, – suaimanavo mergina glostydama Nilo organą.

– Tu jo nori, mažute, – sušnibždėjo Nilas. – Štai, imk.

Jis uždėjo delnus merginai ant pečių ir parklupdė priešais save. Ji tarsi prostitutė išsyk paėmė į burną. Nilas suleido pirštus merginai į plaukus ir atkišo į priekį šlaunis. Atlošęs galvą į duris jis siūbavo pirmyn ir atgal atsiduodamas aistringiems pojūčiams.

Mergina ištraukė galvą iš Nilo gniaužtų.

– Atleisk. Nė už ką neketinu visko taip greitai užbaigti.

Ji atatupsta pasitraukė prie apmušto suolo ir atsigulė iškėlusi kelius. Nilas svirduliuodamas užvirto ant jos. Įsikniaubęs veidu į krūtis ėmė jas šiurkščiai masažuoti ir įsiskverbė į merginos kūną. Kuo įnirtingiau jis judėjo, tuo labiau, regis, tai patiko merginai. Jiedu vienu metu patyrė orgazmą. Nilas įkando merginai į krūtį, kad nuslopintų riksmą.

Paskui jie dar kurį laiką gulėjo susiglaudę ir sunkiai šnopuodami. Kai Nilas galiausiai pasitraukė nuo merginos, ji atsisėdo, nusibraukė nuo akių plaukus ir apžiūrėjo dantų žymes ant krūties.

– Ak tu, šunsnuki!

Sukikenęs Nilas susirinko drabužius, nuėjo prie praustuvo, nusiplovė rankas ir suglostė plaukus. Prie durų jis atsigręžė į merginą. Ji vis dar netvarkingai tysojo ant suolo.

– Patariu prieš grįžtant į pobūvį nusiprausti, – tarė Nilas galva parodydamas jos dubenį. – Tu tiesiog dvoki sperma.

Kai Nilas atrakino ir atidarė duris, jo laukė nemaloni staigmena. Ant slenksčio rūsčiu veidu stovėjo Ivanas.

– Mažas kvailas čiulpike! – sumaurojo Ivanas.

Vos tik jie paliko vestuvių repeticiją, Ivanas pradėjo plūsti sūnų už neprotingą poelgį. Taip pasielgti buvo beprotiška, bet ir labai smagu. Taip, Nilas jaunikis, bet dar nemiręs. Nė vienas nors kiek kraujo turintis vyras, jaunesnis negu devyniasdešimt penkerių, nebūtų atsispyręs tokiam dykai pasiūlytam nuotykiui.

Nilą su mergina užklupo tik Ivanas. Daugiau niekas judviejų nepasigedo. Nilas grįžo į pobūvį, apkabino savo nuotaką ir draugams bei šeimos nariams atlaidžiai stebint pabučiavo. Vyriausioji pamergė neišplepės. Kas bloga nutiko? Nilui senio pyktis buvo nereikalingas, o jo įsiūčio priepuoliai vaikiną ėmė erzinti.

– Tiesą sakant, tėti, čiulpikė buvo ji, – ramiai atšovė Nilas.

Ivanas paleido automobilio vairą ir atžagaria ranka trenkė sūnui per burną. Smūgis Nilui buvo visiškai netikėtas.

– Kas čia, po velnių! – sušuko jis. – Daugiau taip niekada nesielk.

– Tai *tu* daugiau taip kvailai niekada nesielk. Tratinti pamergę, kai kitoje patalpoje yra nuotaka ir jos šeima, – sumurmėjo tėvas. – Ką tu, po velnių, manei? Tuo savo kvailu pasirodymu galėjai viską sužlugdyti.

– Tačiau nesužlugdžiau! – rėkte išrėkė Nilas. – Todėl užsičiaupk.

– Tavo bernvakariui pasamdžiau tris kekšes. Negalėjai palaukti dar valandą?

– Ketinu išpešti viską, ką galima gauti už tavo pinigus, bet kertu lažybų, kad nė vienos tavo pasamdytos kekšės triukai

neprilygsta malonumui, kurį patiri vestuvių išvakarėse dulkindamas savo nuotakos vyriausiąją pamergę.

Atrodė, kad Ivanas vėl trenks sūnui. Tačiau jis tik įsikibo į vairą ir stipriau nuspaudė greičio pedalą. Tėvas su sūnumi važiavo į viešbutį, ten Nilo pabroliai buvo pakviesti atšvęsti paskutinę viengungišką savo bičiulio naktį.

– Žinai, kad nusprendžiau tave apvesdinti ne įgeidžio pagautas, – sumaurojo Ivanas. – Jeigu norėčiau tik vaikaičių augintojos, būtume Palmete tau radę padorią merginą. Mes išrinkome šią merginą todėl, kad jos tėčio kišenės išklotos šimto dolerių banknotais. Kai Marlai Sju sukaks dvidešimt penkeri, ji gaus nemenką pinigų sumelę, didžioji jos dalis atiteks tau. Tačiau kaip manai, ar ji patikės tau bent penkis centus, jeigu tu tualetuose dulkinsi jos drauges?

– Palauk, palauk, – susijaudinęs pertraukė tėvą Nilas. – Juk nemanai, kad pakeisiu savo gyvenimo būdą tik todėl, kad vedžiau? Jeigu taip manai, labai klysti.

Ivanas nukreipė žvilgsnį į sūnų, bet greičio nesumažino.

– Man visiškai nesvarbu, ar tu tratinsi visas gražuoles nuo Čarlstono iki Majamio. Tiesiog pasitelk sveiką protą. Su žmona elkis, tarsi ji būtų porceliano servizas, kurį naudoji tik ypatingomis progomis. Kartkartėmis padovanok jai mažų dovanėlių. Padaryk jai vaikų, kad būtų užsiėmusi. Tada galėsi dulkinti, ką tik įsigeisi, ir ji dėl to nepurkštaus. Tačiau, dėl Dievo meilės, nedemonstruok savo neištikimybės jos akivaizdoje.

Nilą šis pamokslas papiktino. Vienintelis dalykas, kurį jis išmanė, buvo moterys.

– Klausyk, seni, pats žinau, kaip reikia elgtis su moterimi, supranti?

– Tu tik manai, kad žinai.

– Tik jau neaiškink man... *tėti*!

Tačiau Ivanas nespėjo pamatyti atvažiuojančio prekinio traukinio.

Septynioliktas skyrius

Los Andželas, 1991

– Greihemai? Čia aš.

– Sveika, mama! Ar jau matei kurią nors kino žvaigždę?

Džeidė, parietusi po savimi kojas, nusišypsojo į telefono ragelį. Ji įsivaizdavo keturiolikmečio Greihemo veidą. Ant antakių turėtų kristi kuokštas banguotų tamsių plaukų. Po jais žaižaruoti žydros akys.

– Kol kas ne, bet šiandien tau nupirkau suvenyrą.

Ji dirstelėjo į „Los Andželo avinų" komandos sportinius marškinėlius, juos nupirko anksčiau.

– Kokį?

– Palauk, tada pamatysi.

– Ar jis kietas? Man patiks?

– Jis superkietas ir tau labai patiks.

Ji pasiteiravo, kaip sekasi namie. Vaikas užtikrino, kad sklandžiame tvarkaraštyje nėra jokių sutrikimų. Ketė Hiron buvo organizatorė iš prigimties.

– Ar Niujorke vis dar lyja?

– Taip, – nusiminęs patvirtino Greihemas. – Tiesiog pliaupia.

– Blogai. Čia puikus oras ir šviečia saulė.

– Ar buvai paplaukioti vandenyne?

– Neturėjau laiko.

– Mama? Ar mes būtinai turėsime keltis į tą miestą Pietų Karolinoje?

Džeidės šypsena išblėso. Sūnaus nenoras persikelti kitur jai kėlė didelių rūpesčių.

– Juk žinai atsakymą, Greihemai. Kodėl nuolat klausi?

– Ten aš neturėsiu pažįstamų, – prislėgtas sumurmėjo berniukas. – Turėsiu palikti visus savo draugus.

Kuo labiau artėjo kraustymosi iš Niujorko diena, tuo dažniau vykdavo šis pokalbis. Greihemas žinojo, kad projektas svarbus motinos karjerai. Tačiau vaikas – apskritai niekas – nežinojo asmeninių Džeidės sumetimų.

Ankstesnius persikėlimus berniukas sutiko neprieštaraudamas. Sulaukus paauglystės draugystė tapo prasmingesnė. Vaikas nenorėjo palikti draugų.

– Susirasi naujų draugų, Greihemai.

– Ten nėra ką veikti.

– Netiesa. Palmetas netoli vandenyno. Galėsi traukti į paplūdimį kada tik užsinorėsi. Mudu eisime žvejoti ir gaudyti krabų.

– Man krabai nepatinka.

Džeidė šiuos žodžius praleido negirdomis.

– Dabar Palmeto mokyklose yra futbolo komandos – aš jau pasitikrinau. Galėsi ir toliau žaisti.

– Tačiau tai bus ne tas pat.

– Ne. Tai bus ne tas pat. Palmetas labai skiriasi nuo didmiesčio.

– Tai skylė.

Viskas. To nuginčyti neįmanoma. Palyginti su Didžiuoju Obuoliu*, Palmetas iš tiesų yra skylė. Kurį laiką patylėjusi Džeidė džiaugsmingai pareiškė:

– Rytoj susitinku su rangovu. Palinkėk man sėkmės.

– Sėkmės. Tikiuosi, kad galėsi jį pasamdyti. Beje, mama, būk atsargi. Kalifornijoje yra tikrų keistuolių.

---

* Taip vadinamas Niujorkas.

– O Niujorke nėra?

– Čia juos bent galima lengvai atpažinti.

– Aš visada esu atsargi, – užtikrino Džeidė. – Tikiuosi sutvarkyti savo reikalus per porą dienų ir grįžti namo. Tada galėsime kartu papramogauti ir sugalvoti ką nors ypatinga. Sutarta?

– Sutarta.

Kai Džeidė padėjo ragelį, ją apėmė namų ir sūnaus ilgesys. Kartais Greihemas rodydavo ožius, bet apskritai jis buvo tobulas vaikas. Metams bėgant berniukas vis labiau ją savinosi ir siekė globoti, tai Džeidę ir linksmino, ir graudino.

Greihemas jau buvo aukštesnis už motiną. Prie to reikėjo priprasti. Berniukas buvo stiprus, sportiškas ir nepaprastai energingas. Džeidė slapta didžiavosi sūnaus fiziniu patrauklumu, bet jei kas nors tai pastebėdavo, pabrėždavo, kad didžiuojasi vaiko intelektu ir būdu. Greihemas turėjo puikų humoro jausmą ir buvo jautrus, tai Džeidei teikė pasitenkinimą.

Džeidė rimtai žiūrėjo į vaiko nenorą palikti draugus, mokyklą ir persikelti į kitą valstiją – kitą pasaulį. Jis persikels tik po kelių mėnesių – nepaliks mokyklos nepasibaigus semestrui. Motina vylėsi, kad atėjus laikui berniukas bus psichologiškai pasirengęs, nors jam buvo suteikti daugiau nei metai apsiprasti su šia mintimi.

Džeidė gyvai prisiminė pernykštę žiemą, kai buvo patvirtintas projektas Palmete. Jos pranešimas bendrovės „GSS" direktorių tarybai buvo nepriekaištingas. Džeidė buvo taip nuodugniai išnagrinėjusi klausimą, kad savo argumentus parėmė surinktų statistinių duomenų arsenalu. Į priekabius direktorių tarybos narių klausimus ji atsakinėjo aiškiai ir išsamiai, kad įgytų pasitikėjimą, bet nepasirodytų pataikaujanti. Ji stengėsi ne žūtbūt parduoti savo projektą, o leido kalbėti faktams ir skaičiams.

Džordžas Stainas, vyriausiasis vadovas, buvo paskutinis „GSS" įkūrėjo palikuonis. Nors vyrui buvo beveik aštuonias-

dešimt, jis vis dar vadovavo konglomeratui, įsteigtam, kai Čarlis Čaplinas buvo ryškiausia kino žvaigždė. Iš pradžių susivienijimas buvo tik viena plieno gamykla, bet per kelis dešimtmečius nuolat plėtėsi. Dabar po „GSS" „skėčiu" būrėsi daugybė bendrovių visame pasaulyje, konglomeratą sudarė šimtai komercinių ir techninių įstaigų.

„GSS" įprastai nupirkdavo sunkiai besiverčiančias bendroves ir arba jas panaikindavo, arba reorganizuodavo jų veiklą, kad taptų pelningos. Iš pradžių Džeidę pasamdė išanalizuoti tris tekstilės gamyklas, kurias įsigijo „GSS". Išsamiai atliktas vertinimas atvedė Džeidę į posėdį, galintį nulemti jos karjerą.

Džeidė tarybai rekomendavo uždaryti tris esamas gamyklas ir pastatyti naują, didesnę ir techniškai pažangesnę. Keli tarybos nariai pritariamai sumurmėjo. Ponas Stainas, kurio pageltusios rankos ir plika galva buvo išmarginta senatvės dėmelių, į Džeidę žiūrėjo gana ilgai. Jo kūną nuniokojo laikas, bet žvilgsnis buvo skvarbus kaip dvidešimtmečio.

– Regis, neketinate keisti savo nuostatos, panele Speri.

– Neketinu. Esu įsitikinusi, kad tai vienintelis būdas bendrovei „GSS" uždirbti pinigų tekstilės versle. O Pietų Karolinoje esantis Palmetas – puiki vieta gamyklai, nes miestas yra netoli laivybos kanalo. Ar gali būti dar geresnis būdas patenkinti savo laivybos interesus ir pasiekti užsienio rinkas?

– Ką pasakysite apie šių gamyklų vadovaujantį personalą? Ar jų irgi tiesiog atsikratysime?

– Nieku gyvu. Siūlau juos perkelti į Palmetą arba, jeigu jie šį siūlymą atmes, sumokėti šešių mėnesių išeitinę pašalpą, kai uždarysime gamyklas.

Baigiantis aptarimui Stainas pasiūlė balsuoti. Džeidės planui buvo vieningai pritarta.

– Puiku, panele Speri, – tarė Stainas suskaičiavęs iškeltas rankas, – projektas jūsų. Pavadinsime jį „Tekstilė", ar ne?

– Taip, – patvirtino Džeidė, profesionaliu elgesiu stengdamasi paslėpti nepaprastai pakilią nuotaiką. – Norėčiau jį pavadinti „TeksTilė".

Projekto „TeksTilė“ kuriamasis etapas vyko jau ilgiau nei metai. „GSS“ teisininkai patyliukais nupirko žemės sklypą. Maža balsų persvara Palmeto miesto taryba patvirtino detalųjį planą. Dirbdama kartu su Deividu Sefrinu, „GSS“ remiamu statybų vykdytoju, Džeidė pasamdė architektą ir jau turėjo brėžinius.

Į Los Andželą ji atvyko pasamdyti generalinio rangovo. Kai šis gyvybiškai svarbus darbas bus padarytas, viskas bus parengta. Tada ji persikels į Palmetą – tai miesto gyventojams, be abejonės, bus tikras šokas – ir netrukus prasidės žemės kasimo darbai ruošiantis pastato statybai. Džeidė pradės vadovaujančio personalo, kuris sutiks su šiuo siūlymu, perkėlimo procedūrą.

Kai Džeidė pradėjo dirbti „GSS“, tarp bendrovės vadovų kilo tikras sąmyšis. Tik keli vyrai ir dar mažiau moterų buvo priimti į viceprezidento pareigas. Prireikė laiko, kad Džeidė savo verslininkės įžvalgumu įtikintų kitus, jog jos jaunystė ir patrauklumas neprasilenkia su kompetencija. Iš pradžių partneriai vyrai atsargiai jos vengdavo, įtariai šniukštinėdavo stengdamiesi išsiaiškinti, kokios yra Džeidės ambicijos ir ar ji nekelia grėsmės jų asmeniniams siekiams.

Kolegos šniukštinėjo ir dėl kitų priežasčių.

Jos kojos buvo smalsiai aptarinėjamos baruose ir bendrovės sporto salės vyrų persirengimo kambariuose. Keli jų, viengungiai ir vedę, buvo pareiškę norą ištyrinėti ilgas, lieknas Džeidės šlaunis iki pat viršaus. Deja, nė vienam pasiryžėliui nebuvo leista net pabraidžioti tuose vandenyse.

Per savo karjerą verslo pasaulyje Džeidė nekreipė dėmesio į smulkias apkalbas ir seksualias užuominas. Jos asmeninis gyvenimas klostėsi be nuotykių. Džeidė stengėsi neįsitraukti į neišvengiamą politikavimą bendrovių viduje. Su kolegomis ji elgėsi draugiškai, bet objektyviai. Mergina visą dėmesį skyrė darbui.

Labai greitai Džeidė bendrovėje „GSS“ įrodė, kad yra drąsi, ir už tai buvo įvertinta – paskirta vadovauti „TeksTilės“ ga-

myklai. Tačiau niekas – nei Džordžas Stainas, nei kas nors kitas – nežinojo, koks gyvybiškai svarbus šis žingsnis yra pačiai Džeidei. Ji norėjo, kad viskas sektųsi, kad naujoji „TeksTilės" gamykla būtų šiuolaikiška ir sulauktų komercinės sėkmės. Tačiau niekas negalėjo atspėti, kad aistringas Džeidės siekis grįžti į Palmetą su „GSS" vėliava yra labiau susijęs su asmeniniais nei su profesiniais motyvais.

– Netrukus, – sušnibždėjo Džeidė pakildama iš baro kėdės, kurioje ilsėjosi kalbėdama su Greihemu.

Ji nuėjo prie lango. Džeidė pasirinko šį viešbutį, nes kitoje gatvės pusėje, statybų aikštelėje, įtemptai virė darbas. Kitiems viešbučio svečiams tai galėjo atrodyti trūkumas, bet užsakydama viešbutį Džeidė pageidavo nepatrauklaus vaizdo.

Į Los Andželą ji atvyko prieš tris dienas ir išsyk ėmė sekti, kas vyksta statybų aikštelėje, užsirašinėti smulkmenas bei įspūdžius. Džeidė tokio savo elgesio nelaikė gudrybe, o tik protinga verslo praktika. Ji nesąžiningoje Palmeto ekonomikoje norėjo sėkmingai sukelti sumaištį ir negalėjo leisti jokių atsitiktinumų.

„TeksTilei" buvo labai svarbu rasti tinkamą statybos bendrovę ir statybų vykdytoją, kuris įpusėjus darbams nenuspręstų, kad Palmetas nepatinka, ir nepasitrauktų arba – ko Džeidė baiminosi labiausiai – nenorėtų dirbti vadovaujant moteriai. Kadangi Džeidė ketino prižiūrėti kiekvieną „TeksTilės" gamyklos aspektą, jai reikėjo pačių ištikimiausių sąjungininkų. Sau Džeidė kėlė labai griežtus reikalavimus būti protingiausiai ir ištvermingiausiai. Ją supantys žmonės privalo būti nė kiek ne prastesni – ypač statybininkas. Ilgą laiką šis statybininkas ir Džeidė bus vieninteliai „GSS" atstovai Palmete.

Prieš išvykdama iš Niujorko Džeidė įsidėjo labai šiuolaikiškus žiūronus. Dabar jais naudojosi vertindama darbus kitapus gatvės. Džeidė norėjo susipažinti su kasdiene rangovo veikla. Ar laikomasi darbų saugos priemonių? Ar be reikalo neeikvojamos medžiagos? Ar darbininkai stropūs, ar vangūs?

Nukreiptų į priešingą gatvės pusę, į tą patį, kaip ir jos viešbučio, šešioliktą aukštą žiūronų automatinio fokusavimo mechanizmas kaipmat priartino statybininkus taip, jog rodėsi, kad juos galima paliesti ranka. Buvo pietų pertrauka. Darbuotojai nerūpestingai laidė juokelius atsukinėdami termosus ir vyniodami sumuštinius. Komanda atrodė linksma; tai buvo geras ženklas, bylojantis apie statybų vadovo nuopelnus. Akies krašteliu Džeidė pastebėjo kažką judant ir truputį pakreipė žiūronus.

Tai buvo jis.

Šis vyras patraukė Džeidės dėmesį, kai ji pirmą kartą pakėlė žiūronus ir nukreipė juos į nebaigtą statyti pastatą. Jau tris dienas jis žadino Džeidės smalsumą. Kitaip nei kiti, jis per pietų pertrauką nesiilsėjo. Regis, jis niekada nenustygsta vietoje ir neleidžia tuščiai laiko su bendradarbiais. Vyras plušėjo be paliovos, savarankiškai, sutelkęs visą dėmesį į darbą.

Dabar jis pritūpęs nagrinėjo brėžinius. Pakilęs vėjo gūsis atpūtė kukurūzų dribsnių pakelį jam prie kojos. Džeidė pamatė, kaip sukrutėjo vyro lūpos, kai šis paspyrė maišelį atgal darbininkų ratelio link. Vienas jų pakėlė pakelį ir skubiai įgrūdo į priešpiečių dėžutę.

„Gerai", – mintyse pagyrė vyrą Džeidė. Švara darbo vietoje buvo viena Džeidės keliamų sąlygų.

Ji pamatė viską, ką norėjo, bet kažkodėl neskubėjo nuleisti žiūronų. Vyro atsiskyrėliškumas sudomino Džeidę. Ji niekada nebuvo mačiusi šio vyro be tamsių saulės akinių. Jis buvo apsivilkęs panašiai kaip vakar ir užvakar: mūvėjo senus „Levi's" džinsus, dėvėjo išblukusius raudonus marškinėlius, avėjo aulinius batus ir mūvėjo darbines pirštines. Vyro rankos buvo lygios ir raumeningos, oda gražiai tamsiai rusvai įdegusi. Nors oras buvo švelnus, būdingas Pietų Kalifornijai, per galingus žiūronus Džeidė pajėgė įžvelgti prakaitą ant vyro tankių krūtinės plaukų, nuo jo ant marškinėlių išryškėjo sudrėkęs trikampis.

Džeidei toliau stebint, vyras nusiėmė šalmą, kad nubrauktų atgal saulėje išblukusius rudus karčius, šie beveik siekė pečius. Kai jau ketino vėl užsidėti šalmą, vyras pakreipė galvą ir pažvelgė į viešbutį. Jis, regis, žiūrėjo tiesiai į Džeidės langą, tarsi ji būtų pašaukusi. Džeidė suvirpėjo.

Ji susigėdusi nuleido žiūronus ir atšoko nuo lango, nors stiklas buvo tamsintas ir veidrodinis iš lauko. Vyras negalėjo pamatyti Džeidės, tačiau ji vis tiek buvo sukrėsta. Jeigu šio vyro žvilgsnis pro tamsius akinius toks skvarbus, jis yra ne iš tų, kuriems patinka, kai yra sekami.

Džeidei sudrėko delnai. Ji nusišluostė juos į sijoną. Pilvas tapo tarsi besvoris. Džeidė skubiai prisipylė stiklinę vandens ir išgėrė. Ji nesuprato, kas atsitiko. Jau daugelį metų vyrų ir moterų lytys Džeidės galvoje buvo susiliejusios. Jos mėginimas užmegzti romantiškus santykius su Henku baigėsi sielvartingai abiem. Profesionali psichoterapija nepadėjo.

Prabėgus keliems gydymo mėnesiams, psichologė jai aiškino:

– Žinome, kas sukėlė tokią jūsų būseną. Nuo jūsų priklauso, kaip ją įveiksite. Jeigu norite pagyti, panele Speri, privalote dalyvauti šiame procese.

– Negaliu, – atvirai prisipažino Džeidė. – Mėginau ir tik įskaudinau brangų man žmogų.

– Tada, bijau, atsidūrėme aklavietėje. Jums prireiks drąsos, kad vėl turėtumėte lytinių santykių.

Džeidei drąsos netrūko, bet ji buvo nesavanaudė ir nenorėjo kitam žmogui draskyti širdies. Nebuvo jokių garantijų, kad ji kada nors bus „išgydyta“, todėl Džeidė nutarė daugiau neberizikuoti. Kaip tik todėl ją apstulbino fizinė reakcija į pro žiūronus matytą vyrą. Ji atsisėdo prie nedidelio rašomojo stalo ir knygelėje įrašė dar vieną pastabą. Džeidės energiją sužadino stipresnis impulsas negu galingas sekso troškimas. Iš jos buvo atimta privilegija kada nors iki galo pamilti vyrą arba priimti vyro meilę, tad Džeidė buvo dar labiau pasiryžusi siekti, kad už skriaudą būtų atlyginta. Niekas Palmete ne-

beprivalės kęsti neteisybės, kurią skleidžia Pačetai. Prabėgus daugeliui metų Džeidė labai priartėjo prie savo tikslo.

Laikas Los Andžele buvo praleistas prasmingai. Tris dienas stebėjusi ir analizavusi Džeidė įsitikino, kad Deivas Sefrinas rado „TeksTilės" statybų vykdytoją. Rytoj ji nebesislėps už žiūronų ir prisistatys.

Stovėdama priešais veidrodį, kabantį ant viešbučio kambario durų, Džeidė tyrinėjo savo atvaizdą. Prieš dvejus metus ji atšventė trisdešimtmetį. Laikas beveik nepalietė jos grožio. Jai pavyko išsaugoti jaunatvišką lieknumą, bet nesumenkinti moteriškų apvalumų. Skruostai vis dar buvo rausvi. Plaukai blizgantys ir tamsūs, be jokių žilų gijų. Žydros akys kaip visada kerinčios.

Mėgstamiausia jos drabužių spalva buvo juoda. Džeidė dažnai vilkėdavo juodus drabužius. Puošnus sijono ir švarko kostiumas, kurį Džeidė pasirinko šiandien, buvo juodas, bet lengvas, kad šiltoje Pietų Kalifornijos ji jaustųsi patogiai.

Išėjusi iš viešbučio Džeidė prisiminė visus metus, prabėgusius nuo tada, kai ji baigė Danderio koledžą, ir atvedusius ją iki šios akimirkos. Ji dirbo Šarlotėje, Šiaurės Karolinoje, kol atsirado geresnis darbas Birmingame, Alabamoje. Tuo metu Džeidė rūpinosi pirkimais, bet buvo priimta į vidurinės grandies vadovų pareigas. Paskui buvo kiti darbai, bet Džeidė nesitraukė iš tekstilės ir drabužių gamybos ir naudojosi žiniomis, kurias sukaupė mokoma panelės Dorotės Deivis.

Džeidė, Greihemas ir Ketė, kuri tapo šeimos nare, kelis sykius kėlėsi iš miesto į miestą. Džeidė intuityviai pajusdavo, kad įgijo viską, ką gali pasiūlyti dabartinės pareigos, ir kad atėjo metas tobulėti. Darbdaviai visada apgailestaudavo, kai Džeidė iš jų išeidavo. Vienintelė išimtis buvo darbdavys, kuriam Džeidė turėjo pagrasinti pateiksianti kaltinimus dėl seksualinio priekabiavimo. Viršininkas į merginos grasini-

mus rimtai nežiūrėjo, todėl Džeidė buvo priversta išeiti išdirbusi vos šešis mėnesius.

Dažniausiai įgyta patirtis teikė pasitenkinimą. Džeidė susipažino su verslo techniniais aspektais, rinkodaros strategija ir sužinojo, kaip maksimaliai padidinti gamybos efektyvumą. Tačiau aukščiausias Džeidės tikslas peržengė šių palyginti mažų įmonių ribas. Jos užmojai buvo platesni. Džeidė lūkuriavo tinkamos progos.

Ji mokėsi. Stropiai skaitė verslo žurnalus, tad su „GSS" susipažino gerokai anksčiau, nei laikraštyje *The Wall Street Journal* perskaitė straipsnį, pakeitusį Džeidės ateitį. Ji jau žinojo, kad „GSS" – vienas didžiausių ir nuolat besiplečiančių konglomeratų pasaulyje. Straipsnyje dėmesys buvo sutelktas į „GSS" neseniai įsigytas tris tekstilės gamyklas, kurios, pasak viceprezidento, interviu su kuriuo buvo skelbiamas, šiuo metu yra sunki našta.

Perskaičius straipsnį kelis sykius, Džeidės galvoje ėmė bręsti planas. Tuo metu ji dirbo bendrovėje, kurios pagrindinė būstinė buvo įsikūrusi Atlantoje, bet Džeidė žinojo, kur nori keliauti toliau. Tą vakarą ji paskambino į Niujorką.

– Henkas? Sveikas. Čia Džeidė.

– Sveika, kas nutiko? Kaip sekasi? Kaip Greihemas?

– Auga tarsi piktžolė. Netrukus jis bus tavo ūgio.

– Kaip Ketė?

– Puikiai. Ji kaip visada nepamainoma.

Po susitikimo su Lamaru Grifitu per Mičo laidotuves Džeidė rimtai ir atvirai pasikalbėjo su Henku. Jam atskleidė, kad, nepaisant psichoterapijos, negali turėti fizinių santykių. Rizikuodama prarasti draugą Džeidė norėjo, kad Henkas suprastų, jog jų santykiai liks tik platoniški.

Padrąsintas to ryto bučinio Henkas iš pradžių nusiminė, paskui supyko dėl staigaus Džeidės pasikeitimo. Vaikinas triukšmingai išėjo; Džeidė jo nematė ilgus mėnesius. Vieną vakarą jis netikėtai išdygo prie namų, tarsi nieko nebūtų nutikę. Jų draugystė vėl grįžo prie ištakų. Henkas paaiškino paprastai:

– Geriau būsiu tau draugas negu niekas.

Keliaudama iš miesto į miestą ir keisdama darbus Džeidė palaikė glaudžius santykius su Henku – jiedu dažnai vienas kitam rašydavo ir skambindavo. Todėl Henkas nenustebo, kai Džeidė paskambino jam į Niujorką, kur jis persikėlė gyventi, gavęs menų ir dizaino diplomą.

Kai jiedu apsikeitė asmeninėmis naujienomis, Džeidė paklausė:

– Ar kada atlikai kokį darbą bendrovei „GSS“?

– Pernai. Apie juos šiandien buvo straipsnis laikraštyje *The Wall Street Journal.*

– Kaip tik jis man ir priminė tave.

– Buvau pasamdytas iš naujo suprojektuoti jų korporacijos biurus, – paaiškino Henkas. – Supratau, kad jie nori nurašyti solidžius mokesčius. Mano pateiktas siūlymas buvo toks kapitalistinis, kad net pačiam buvo gėda tiek daug užsiprašyti.

– Abejoju.

Henkas nusijuokė.

– Kad ir kaip ten būtų, jie priėmė mano siūlymą.

Henkui labai puikiai sekėsi. Jis kelerius metus dirbo komercinėje dekoravimo firmoje, paskui ėmėsi verslo savarankiškai ir persiviliojo daugumą firmos klientų. Jų rekomenduotas Henkas susikūrė solidžią ir pelningą klientų bazę. Dabar jis projektavo naujų arba renovuojamų komercinių pastatų interjerus. Atiduodamas didžiąją juodo darbo dalį dviem savo mokiniams Henkas mėgavosi kūrybiniu laisvalaikiu, jį dažniausiai leisdavo tapydamas.

– Ar lengva dirbti su bendrove „GSS“?

– Senukas Stainas – jo vardas Džordžas – vadovauja pasitelkęs geležinį kumštį. Visi jo mirtinai bijo.

– Ar buvai su juo susitikęs?

– Žinoma. Mudu aptarėme mano projektus tikrindami, ar jie dera su Staino nuomone apie produktyvią darbo aplinką. Vėliau Stainas tapo tikru mano meno gerbėju. Atleisk už nekuklumą.

Džeidė negalėjo nuspręsti. Ji nedrįso prašyti Henko šios ypatingos paslaugos. Net Ketė, kuri žinojo apie išprievartavimą ir siaubingas jo padarinius, manė, kad sustyguota karjeros sėkmė yra pagrindinis Džeidės tikslas. Ji nė nenujautė apie slaptą Džeidės motyvą.

Henkas padarytų bet kokią paslaugą, tačiau Džeidė nenorėjo jo išnaudoti. Antra vertus, rezultatas jam jokios įtakos neturės. Džeidė ketino ne išnaudoti draugą, o nepraleisti unikalios galimybės.

– Henkai, ar galėtum mane supažindinti?

– Su Džordžu Stainu? – aiškiai nustebęs paklausė bičiulis.

– Jeigu visi Staino bijo, kaip tik su juo man reikia pasikalbėti.

– Ar galiu paklausti kodėl?

– Noriu pas juos dirbti.

– Turi galvoje čia, Niujorke? Dieve, labai norėčiau, kad čia būtum, bet turiu tave perspėti: čia žmonės kalba greitakalbe. Šiame mieste niekur nerasi tinkamo valgyti kepto šamo, o Leona Helmsli, palyginti su Džordžu Stainu, yra artimos sielos įsikūnijimas.

– Puikiai suprantu, kokie yra trūkumai, bet šįsyk nutariau žaisti kietai ir su rimtais žaidėjais.

– Kiekvienoje „GSS“ bendrovėje yra personalo skyrius. Kodėl nenori pasinaudoti įprastais būdais?

– Kiek žmonių kasdien prašo darbo? Mano gyvenimo aprašymas įspūdingas, bet gali prabėgti net keli mėnesiai, kol jis bus bent perskaitytas. Be to, taikau į aukščiausius, o ne į vidutinės grandies vadovus.

Henkas sušvilpė pro dantis.

– Ar negalėjai iš pradžių paprašyti mažesnės paslaugos? Pavyzdžiui, kad nuogas vidurdienį nupiešččiau *Empair Steit Bildingo* eskizą.

– Žinau, kad prašau labai daug, Henkai. Jeigu negali surengti susitikimo, aš suprasiu.

– Ar aš sakiau, kad negaliu? Tiesiog Džordžas Stainas yra užgaidus senolis, kurį reikia deramai paglostyti, kitaip vis-

kas gali žlugti. Duok man porą dienų pagalvoti, kaip jam visa tai pateikti.

– Norėčiau susitikti su Stainu draugiškoje, jaukioje aplinkoje, kur nors toliau nuo jo pavaldinių. Ar galėtum suorganizuoti?

Henkas pasistengė. Jis pakvietė poną Stainą į savo studiją apžiūrėti ką tik baigto paveikslo. Bičiulis prisiviliojo senolį aiškindamas, kad tas šiuolaikinio meno kūrinys prie jo rašomojo stalo atrodys fantastiškai.

Džeidė laukė Henko palėpėje Soho rajone, kai Staino vairuotojas jį ten išleido. Ji buvo pristatyta kaip kitame mieste gyvenanti draugė. Stainui nepaprastai patiko paveikslas, jis pasiderėjo su Henku dėl kainos ir nusipirko pakabinti savo kabinete, dėl to buvo gerai nusiteikęs.

Gurkšnojant gėrimus, Stainas mandagiai paklausė:

– Ar jūs taip pat dailininkė, panele Speri?

Jeigu Džeidė būtų rašiusi scenarijų, geresnės pokalbio pradžios nebūtų sugalvojusi.

– Ne, mano darbas susijęs su tekstilės gamyba ir rinkodara.

– Ji yra Atlantoje įsikūrusios įmonės, gaminančios darbo drabužius, viceprezidentė, – paaiškino Henkas.

– Skaičiau, kad „GSS“ neseniai įsigijo tris bendrovės „Kelso“ gamyklas, – tarė Džeidė.

– Teisybė.

Stainas užuodė kažką negera ir susiraukė.

– Hmm, – Džeidė apsimetė, kad tai jai nedaro jokio įspūdžio, ir gurkštelėjo vyno. – Henkai, tą gėlę kampe reikia būtina palaistyti. Ji...

– Ar esate susipažinusi su „Kelso“ gamyklomis, panele Speri? – pertraukė ją Stainas.

– Girdėjau tik apie jų padėtį.

– Ir kokia ji?

Džeidė neatsakė, tik pareiškė:

– Viliuosi, „GSS“ pavers jas pelningomis, tačiau...

– Kas tačiau? – paragino ją senolis.

– Tačiau, be abejonės, reikės didelės visos jų veiklos reorganizacijos, nuo pat vadovybės iki apačių. Modernizuoti tris gamyklas bus brangu, – Džeidė gūžtelėjo pečiais leisdama Stainui pačiam daryti išvadas.

– Ar išlaidos pasiteisins?

– Norint atsakyti į šį klausimą, reikia atlikti įvertinimą, kuris užtruktų kelis mėnesius, pone Stainai. Vargu ar aš galiu piršti savo nuomonę.

– Tačiau aš jos paklausiau, tiesa?

Henkas užgniaužė juoką prarydamas iš kokteilio ištrauktą alyvuogę. Džeidė atsakė:

– Su verslu esu susipažinusi nuo audimo staklių iki sąskaitų, pone Stainai. Pamačiusi išsyk atpažįstu gerai valdomą gamyklą. Moku pamatyti taisytinas problemas ir pasitikiu savo gebėjimais jas išspręsti. Tačiau nereiškiu savo nuomonės remdamasi tik versle sklandančiais gandais. Ar jūsų organizacijoje nėra žmonių, galinčių pateikti moksliškesnę nuomonę?

Dar prieš užduodama šį klausimą Džeidė žinojo, kad tokių žmonių nėra. Antraip Stainas nebūtų klausęs jos nuomonės.

Prieš palikdamas Henko palėpę Stainas paprašė Džeidės atsiųsti jam savo gyvenimo aprašymą.

– Tikiuosi, jus sudomins darbas pas mus.

– Jeigu siūlymas bus ganėtinai patrauklus, pone Stainai.

Išeidama iš viešbučio Džeidė prisiminė šį keistą pokalbį ir nusišypsojo pati sau. Dėl statybų kitoje gatvės pusėje keliamų dulkių Los Andželo migla buvo dar tirštesnė. Triukšmas kurtino, bet Džeidė nekreipė į jį dėmesio. Statybų vykdytojo vagonėlis buvo už dviejų kvartalų. Džeidė nusprendė eiti pėsčiomis.

Prisiminimai apie pirmąjį susitikimą su Džordžu Stainu sukėlė kitus, nieko bendra neturinčius su verslu.

– Gali laikyti, kad esi priimta, – pareiškė Henkas, kai Stainas išėjo. – Atšvęskime.

Jis atidarė dar vieną butelį atvėsinto baltojo vyno. Jiedu susėdo ant pagalvių krūvos – vienintelio baldo. Henkas paėmė Džeidės delną ir perbraukė per jį nykščiu.

– Su kai kuo susipažinau, Džeide, – pradėjo jis.

– Nori pasakyti, su moterimi?

– Aha. Susipažinau su ja parduotuvės „Macy“ namų interjero skyriuje. Ji mėgino parduoti bjauriausią iki šiol man matytą sofą tokiai pat bjauriai bobai. Mudviejų žvilgsniai susitiko, kai ji rodė šios apmuštos baidyklės smulkmenas. Kai boba išsitraukė mokėjimo kortelę, nesusitvardęs nusijuokiau.

Džeidė palinko pirmyn nekantraudama sužinoti daugiau.

– Kuo ji vardu?

– Deidra. Ji turi interjero dizainerės diplomą ir įsidarbino parduotuvėje „Macy“ tik iki tol, kol ras ką nors geresnio.

– Vadinasi, judu turite daug ką bendra.

– Ji kilusi iš mažo Nebraskos valstijos miestelio, jos nosis strazdanota, užpakaliukas dailus, kikenimas užkrečiantis.

– Ir tau ji labai patinka.

Henkas atidžiai pažvelgė Džeidei į akis, tarsi ko jose ieškotų.

– Taip. Dar nepaprasčiau yra tai, kad aš jai patinku.

– Nematau čia nieko nepaprasto. Ar jūsų seksas geras?

Henkas tingiai išsiviepė.

– Matyt, Nebraskoje lukštena ne tik kukurūzus.

– Džiaugiuosi, Henkai, – tarė Džeidė suspausdama vaikinui delnus. – Labai.

– Ketinu ją vesti, – Henkas iš pradžių dvejodamas, paskui reikšmingai pažvelgė Džeidei į akis. – Kaip manai, Džeide? Ar verta?

Vaikinas neklausė patarimo. Jis tik norėjo sužinoti, ar prarasti visas viltis į Džeidę ir kurti planus su kita.

– Vesk ją, Henkai, – dusliu balsu patarė Džeidė. – Aš dėl to būsiu labai laiminga.

Prieš išvykdama komandiruotėn į Los Andželą Džeidė užsuko pas Henką su Deidra aplankyti jų dvynių dukterų. Mergaitėms ką tik sukako šešios savaitės. Henkas vis dar buvo geriausias Džeidės draugas. Ji pasamdė bičiulį būti „TeksTilės“ gamyklos Palmete biurų dizaineriu.

Sumirksėjusi Džeidė suvokė, kad atėjo prie savo kelionės tikslo. Ji pajuto adrenalino antplūdį, kuris lydi bet kurį verslo sumanymą, ypač netikėtą antpuolį. Deividas Sefrinas sutarė dėl susitikimo su pasirinktu statybų vykdytoju, bet, Džeidei pageidaujant, nepaskyrė konkrečios datos.

– Pažiūrėsiu, koks yra mano tvarkaraštis, ir susisieksiu su juo pati, kai nuvyksiu į Los Andželą, – pareiškė Džeidė rangovui.

Ji norėjo pamatyti, kaip statybos vyksta iš tiesų, o ne kaip jas norėtų parodyti potencialus „TeksTilės“ statytojas.

Nepasibeldusi Džeidė drąsiai įėjo į vagonėlį. Viduje stovėjo du rašomieji stalai. Prie vieno sekretorė kažką rašė kompiuteriu. Prie kito vyras kalbėjo telefonu. Jis stovėjo atsukęs nugarą į Džeidę.

Sekretorė pakėlė nuo klaviatūros pirštus rausvai lakuotais nagais.

– Kuo galiu padėti?

– Atėjau susitikti su ponu Matiasu.

Sekretorė nukreipė žvilgsnį į priešingą vagonėlio galą.

– Ar jūs susitarusi?

– Ne, bet ponas Sefrinas mano vardu kalbėjo su ponu Matiasu. Prašau jam pasakyti, kad panelė Speri iš Niujorko bendrovės „GSS“ atėjo susitikti...

– Panelė Speri?

Vyrui atsigręžiant sucypė kėdės ratukai. Džeidė nutaisiusi santūrų veidą iš lėto pasisuko.

– Ponas Matiasas? Aš Džeidė Speri. Laba diena.

Vyras sutrikęs nenuleido nuo Džeidės akių, trumpai pakalbėjo telefonu ir padėjo ragelį. Stodamasis jis užsisagstė kostiumo švarką ir atkišęs ranką atėjo per visą vagonėlį.

– Nežinojau, kad esame susitarę susitikti šiandien, – tarė jis mesdamas nekantrų žvilgsnį į sekretorę.

– Nesame. Nežinojau, koks bus mano tvarkaraštis čia, Los Andžele. Kaip paaiškėjo, šiandien esu laisva. Pagalvojusi, kad galbūt nesuplanavote, kur pietausite, nusprendžiau užsukti.

– Papietauti? Šiandien? Na, sakau, pagalvokime, žinoma.

– Kaip dėl pono Hemphilo? – paklausė sekretorė.

– Atšaukite, – nemandagiai amtelėjo viršininkas. – Kada norėtumėte eiti pietauti? – paklausė jis Džeidės.

– Dabar.

– Ak. Aš, hmm, maniau, kad iš pradžių norėsite apsidairyti.

– Aš jau apsidairiau, pone Matiasai.

– Ką gi, puiku. Ar turite transportą? Jeigu ne, paimsime mano automobilį.

Jis nuskubėjo į priekį ir palaikė Džeidei pravertas vagonėlio duris.

Kai jiedu įsitaisė Matiaso jaguare su oda muštomis sėdynėmis ir nusprendė, į kurį restoraną vyks, Džeidė paklausė:

– Ar skaitėte pono Sefrino atsiųstą informaciją?

– Žinoma. Nuo pirmo iki paskutinio puslapio. Aš pats tinkamiausias žmogus tam projektui Pietų Karolinoje.

– Kodėl taip manote, pone Matiasai?

Džeidė klausėsi, kol Matiasas, simboliškai kuklindamasis, vardijo savo puikias savybes. Geri verslo pietūs turėtų tęstis bent jau dvi valandas. Nors teko įveikti sudėtingą Los Andželo eismą, Džeidė ir Matiasas grįžo į vagonėlį gerokai greičiau nei po dviejų valandų.

Ji atsisakė pratęsti pokalbį vagonėlyje.

– Ačiū už sugaištą laiką, pone Matiasai.

Džeidė apsigręžė eiti. Matiasas ją apėjo ir užtvėrė kelią ant šaligatvio.

– Sakau, palaukite. Kada man paskambinsite?

– Ponas Sefrinas ir aš turime pasikalbėti dar su keliais rangovais, – pamelavo Džeidė.

Per pietus Džeidė stengėsi būti nešališka, bet kiekvienas žodis, sklindantis iš Matiaso lūpų, tik patvirtino jos neigiamą pirmą įspūdį. Džeidė pagalvojo, kad Matiasas tikriausiai pats parašė pranešimus spaudai ir rekomendacijas, nes apie save tikrai buvo labai geros nuomonės.

Kuo labiau Matiasas gyrėsi, tuo prastesnį darė įspūdį.

Nors Džeidė labai norėjo kuo greičiau pradėti vykdyti projektą, teko liūdnai pripažinti, kad ši kelionė buvo beprasmė ir kad Džeidė vis dar neturi generalinio rangovo.

– Galutinai nuspręsime tik po kelių savaičių ar net mėnesių, – išsisukinėdama pasakė Matiasui Džeidė.

– Jūsų nesudomino tai, kas vyko restorane, tiesa?

– Turite galvoje kvietimą pavalgyti deserto jūsų bute? – šaltai paklausė Džeidė atsisakydama visų profesionalaus bendravimo likučių. – Ne, pone Matiasai, nesudomino. Tai mane atstūmė.

– Sakau, esate klasiškai atrodanti moteris. Buvo verta pamėginti, – pašmaikštavo Matiasas kvailai išsiviepdamas. – Negalite kaltinti vyruko už tai, kad mėgino lįsti prie jūsų.

– Deja, galiu, pone Matiasai.

– Tada esate viena tų feministinio judėjimo šalininkių, pavydinčių penio. Aš tokias vadinu kiaušių nenaudėlėmis. Esu tikras, kad buvote susidariusi nuomonę apie mane dar prieš pietus.

– Jūs teisus, buvau, – Matiasas nerinko žodžių, todėl Džeidė nematė reikalo slėpti savo įspūdžio. – Jūsų biure baisi netvarka. Kalbu ne apie tą netvarką, kuri atsiranda dirbant. Turiu galvoje perpildytas pelenines, tuščias gaiviųjų gėrimų skardines ir purvinas grindis. Antra, atvykau nesusitarusi, kad pamatyčiau, kaip jūs elgsitės. Dėl atšaukto ankstesnio susitarimo papietauti turėjote paskambinti pats ir paaiškinti, kodėl atidedate susitikimą. Be to, negalėčiau ilgą laiką dirbti su žmogumi, kuris beveik kiekvieną sakinį pradeda žodžiu „sakau“. Ir galiausiai supratau, kad netinkate šiam darbui, kai pamačiau jūsų rankas.

– Kuo neįtiko mano rankos?

– Jos gležnos, manikiūruotos.

– Sakau, panele, kur jūs...

Artėjančio Los Andželo policijos departamento patrulinio automobilio sirena nutildė Matiasą. Automobilis sustojo vos už kelių žingsnių nuo Džeidės ir Matiaso.

– Kas čia, po velnių, vyksta? – Matiasas, pamiršęs Džeidę, nužingsniavo prie automobilio ir sugriebė vieną policininkų už rankovės. – Ką jūs čia veikiate?

– Kas jūs?

– Veinas Matiasas. Aš čia viršininkas.

– Gavome skundą telefonu. Matyt, vienas jūsų darbininkų įsiuto ir užpuolė kitą. Kažkur ten, – pridūrė policininkas atlošdamas galvą ir apžiūrinėdamas paskutiniuosius nebaigto pastato aukštus.

– Šūdas. Tik to man ir trūko, – sumurmėjo Matiasas atlaisvindamas kaklaraiščio mazgą. Pradėjo spiestis smalsių pėsčiųjų, panorusių sužinoti, kas čia vyksta, minia. – Verčiau patraukite tuos žmones. Nenoriu, kad tektų bylinėtis, jeigu kuris nors jų bus sužalotas.

Džeidė kartu su kitais stebėtojais buvo patraukta atgal, bet ji panoro likti ir pamatyti, kas įvyko, kad prireikė kviesti policiją. Kartu su kitais ji stovėjo tyliai laukdama ir stebėdama, kaip iš lėto leidžiasi darbinis liftas. Kai jis nusileido, žvangančios metalinės durys atsivėrė ir iš lifto vyras buvo išstumtas į uniformuotų policininkų rankas.

– Tu! – su pasibjaurėjimu ištarė Matiasas. – Turėjau žinoti, kad tai būsi tu.

Tai buvo vyras, kurį Džeidė stebėjo pro žiūronus.

Aštuonioliktas skyrius

Policininkas už alkūnės nusivedė Matiasą į šalį prie vyro, kurio rankos kažkieno diržu buvo patikimai surištos už nugaros. Kiti du darbininkai išėjo iš lifto paskui surištąjį, bet laikėsi nuo jo atokiau.

Džeidė pastebėjo, kad vyras ir toliau priešinasi. Iš prakirsto antakio jam sunkėsi kraujas, bet kitų vyrų veidai buvo labiau sumaitoti. Jis su panieka nužvelgė stovinčiuosius aplink, ypač Matiasą.

Vienas policininkų paklausė:

– Gerai, kas ten viršuje atsitiko?

– Jis būtų mus užmušęs, – išpyškino darbininkas. – Vos taip ir nepadarė, bet mums pavyko parversti jį ant žemės ir surišti rankas.

Policininkas linktelėjo savo partneriui:

– Atrišk diržą ir uždėk antrankius, – tada kreipėsi į darbininką: – Kas jūs?

– Aš brigadininkas. Mes įrenginėjome oro latakus, kai jis pradėjo bambėti dėl prastos medžiagų kokybės. Aš jam pasakiau, kad medžiagos – ne jo suknistas reikalas, ir liepiau užsiimti darbu. Jis nesutiko ir pareikalavo susitikti su ponu Matiasu, jis čia stovi. Aš jam pasakiau, kad viršininkui nė motais jo nuomonė ir liepiau grįžti prie darbo arba pagrasinau išmesiąs už subinės. Tada jis man smogė.

Brigadininkas palietė ištinusį smakrą.

– Ar taip ir buvo? – paklausė policininkas, atsigręžęs į darbininką iš Lotynų Amerikos, kuris kartu nusileido liftu.

– *Si.* Jis pradėjo visus mušti.

– Jis šaukė ir bjauriai pravardžiavo poną Matiasą.

– Mane? – paklausė žengdamas į priekį Matiasas. – Ką aš padariau? Manęs ten nė nebuvo.

– Tu užsakei tą mėšlą, – išgirdę žemą, virpantį kaltinamo vyro, kuris pirmąsyk prabilo, balsą visi nustebę nuščiuvo. – Tavo pastatas sudegs kaip popierius, jeigu kas nors stipriau nusipers tuose latakuose.

Matiasas nusikeikė sau po nosimi.

– Jis beprotis. Taip maniau nuo pat tos akimirkos, kai priėmiau jį į darbą, bet, suprantate, man jo buvo gaila, – meilikaujamu tonu aiškino jis policininkui. – Jis buvo visiems rakštis subinėje, kai tik čia atvyko, bet, kol jis atlikdavo visos dienos...

Matiasas sušvokštė, kai vyras kumščiu trenkė jam į pilvą, ir susirietė dvilinkas.

Policininkas buvo ką tik atrišęs darbininkui rankas, bet šis puolė Matiasą. Sutrikęs pareigūnas mėgino sutramdyti vyrą, bet buvo piktai pastumtas į šalį. Darbininkas sugriebė Matiasą už apykaklės ir trenkė į grandinių tvorą. Du policininkai puolė prie jų ir atplėšė vyrą nuo šnopuojančio Matiaso. Surakinti antrankiais darbininką prireikė abiejų policininkų. Vyrui buvo perskaitytos jo teisės, jis buvo nuvestas į patrulinį automobilį ir įgrūstas ant galinės sėdynės.

– Už tai aš prikirpsiu tau subinę, – suklykė Matiasas mojuodamas išblyškusiu, suglebusiu kumščiu vyrui prieš veidą. – Pateiksiu kaltinimus dėl smurto, tu, šunsnuki!

– Geriau būti smurtautoju negu žudiku, – suriko vyras pro galinį patrulinio automobilio langą.

– Turėsite atvykti į nuovadą pateikti skundo, – tarė policininkas Matiasui. – Jūs irgi, – paaiškino jis darbininkams. – Mums reikės jūsų visų pareiškimų.

Kai patruliuojantis policininkas įsėdo į automobilį ir nuvažiavo, darbininkai ir Matiasas purtė galvas ir dėl kažko tarpusavyje tarėsi.

Minia išsiskirstė, bet Džeidė nepastebėta lūkuriavo dar beveik dvi valandas, kol Matiasas riaumodamas išvažiavo savo jaguaru. Kai Džeidė antrą sykį tą dieną nepranešusi užėjo į vagonėlį, sekretorė vis dar rašė kompiuteriu.

– Ko norite? – nemandagiai paklausė sekretorė.

– Šiek tiek informacijos.

– Ponas Matiasas išvažiavo ir šiandien negrįš.

– Esu tikra, kad jūs galite man padėti.

– Kuo?

– Noriu sužinoti apie vyrą, kuris šiandien po pietų buvo suimtas.

Sekretorės veidas tapo ne toks priešiškas.

– Jūs irgi manote, kad jis žavus, ar ne?

– Nesupratau?

– Jis tikrai gražus vyras. Nemanote?

– Tad ar galite man padėti? – mandagiai paklausė Džeidė.

Sekretorė gūžtelėjo pečiais, tada vėl atgręžė savo kėdę su ratukais į kompiuterį ir ekrane atidarė failą.

– Tądien, kai jis atėjo čia užpildyti prašymo priimti į darbą, aš tiesiog ištirpau.

– Kuo jis vardu?

– Dilanas Berkas. Mane visada jaudina vyrų barzdos. Turiu draugę, kuri barzdas vadina įsčių šluotomis. Ar tai ne *siaubinga*? – sukikeno sekretorė. – Žinote, barzdos vyrus daro labai paslaptingus.

– Tiesą sakant, mane labiau domina jo darbo patirtis.

Sekretorė peržvelgė duomenis ekrane.

– Jis pradėjo dirbti pas poną Matiasą pernai balandžio dvidešimt aštuntąją.

– O prieš tai?

– Nieko neparašyta. Galite pati pažiūrėti. Tai viskas, ką apie jį turime. Net nežinome pašto adreso.

Sekretorė atsuko ekraną Džeidei, ši patikrino negausią informaciją, tada išplėšė lapą iš bloknoto ir užsirašė vyro vardą, pavardę bei socialinio draudimo numerį.

– Ką jis konkrečiai veikia?

– Viską. Pažiūrėjęs į jį niekada nepagalvotum, bet vyras yra protingas ir žino, ką daro. Matiasas nuolat klausia pono Berko patarimų, tik niekada neprisipažįsta tai darąs.

Džeidė įsidėmėjo šiuos žodžius.

– Vadinasi, jo kaltinimai buvo teisingi?

– Kaltinimai? Ak, jūs turite galvoje, kad Matiasas naudoja niekam tikusias medžiagas?

– Tai tiesa?

– Klausykite, nemanau, kad tai jūsų reikalas. Aš ir taip jums jau pasakiau daugiau...

– Jis su manimi flirtavo, – tarė Džeidė, kliaudamasi nuojauta. – Per pietus Matiasas pakišo ranką man po sijonu ir pasikvietė į savo butą likusiai popietei.

Sekretorė prisimerkė. Rausvi nagai įsirėžė į delnus.

– Ak, tas žaidžiantis dvigubą žaidimą glitus, gašlus šūdžius!

Džeidė stebėjo, kaip pareigūnas Diloną Berką pro duris palydi iki rašomojo stalo, kur jis pasirašė kvitą, kad gavo visą savo mantą. Kai jis segėsi laikrodį, seržantas prie rašomojo stalo kažką pasakė, ir Berkas pasuko galvą. Jis pažvelgė į Džeidę taip pat bauginami skvarbiai, kaip ji buvo pastebėjusi pirmą kartą žiūrėdama pro žiūronus.

Įrėmintos tankiais antakiais rudos vyro akys įtariai žiūrėjo į Džeidę. Berkas nužvelgė ją nuo galvos iki juodais ungurio odos sportbačiais apautų kojų, paskui vėl pakėlė akis. Džeidei prireikė visų valios pastangų, kad nesusigūžtų.

– Jūs įsitikinęs? – išgirdo Džeidė, kaip Berkas, vėl atgręžęs jai nugarą, klausia seržanto.

– Dovanotam arkliui į dantis nežiūrima, bičiuli. Pasiskubink dingti iš čia, kol neapsigalvojome.

Pakilusi Džeidė nustebo, kad linksta keliai. Jai policijos nuovados nepatiko. Per daug primindavo tą naktį, kurią praleido Palmeto apygardos teismo apklausų kambaryje. Perskaičiusi, kad dabar Hačas užima andainykštes tėvo pareigas, Džeidė nenustebo.

– Ponas Berkas? – prisiartinusi kreipėsi ji į vyrą. – Gal eitumėte su manim?

Kai šis nustebęs pakreipė galvą, ilgi jo plaukai perbraukė Džeidei petį.

– Ko? Kas jūs, po velnių?

– Esu Džeidė Speri. Prašau eiti, – ji mostelėjo durų link. Džeidė nenusuko savo žydrų akių nuo skvarbaus vyro žvilgsnio, nors buvo sutrikusi. – Kaip sakė seržantas, jie gali apsigalvoti ir nuspręsti jus laikyti per naktį. Paskubėkim.

Ji pasuko prie įėjimo apsimesdama, kad yra įsitikinusi, jog vyras seks iš paskos. Tačiau galėjo būti ir taip, kad, vos tik išėjęs pro duris, Berkas dės į kojas, ir Džeidė daugiau niekada jo nepamatys. Ji pajuto palengvėjimą, kai vyras nužingsniavo kartu.

Džeidė nusivedė Berką prie limuzino. Vairuotojas puolė atidaryti jiems durelių. Džeidė pasiūlė Berkui lipti pirmam. Akimirką sudvejojęs jis įsitaisė ant prabangios galinės sėdynės. Džeidė žinojo, kad limuzinas – nereikalinga prabanga. Tačiau norėjo Berką apstulbinti ir priversti pajusti nuolankumą dėl netikėtai nusišypsojusios laimės. Ji siekė, kad tas žmogus priimtų jos siūlymą.

Džeidė paspaudė mygtuką, pakeliantį stiklinę pertvarą tarp vairuotojo ir galinės sėdynės. Netardamas nė žodžio Berkas atidžiai stebėjo jos judesius.

Limuzinas įsiliejo į eismą ir nučiuožė be garso, tarsi sidabrinis žaltys. Džeidė užsimetė koją ant kojos ir pasigailėjo taip pasielgusi, nes tyloje kojinės garsiai sušiugždėjo. Berkas pažiūrėjo į jos kojas, paskui smalsiai pažvelgė į veidą.

Norėdama paslėpti jaudulį Džeidė atvėrė rankinę ir ištraukė pakelį cigarečių bei naują žiebtuvėlį.

– Gal cigaretę?

– Nerūkau.

– Ak, – juokdamasi pati iš savęs Džeidė padėjo cigaretes ir žiebtuvėlį ant nedidelio baro. – Matyt, prisižiūrėjau per daug filmų.

– Filmų?

– Kai kalinys paleidžiamas, pirmiausia jam pasiūloma cigaretė. Nupirkau manydama... aš pirmą sykį laiduoju, kad žmogus būtų paleistas iš areštinės.

Berkas ciniškai nužvelgė prabangų limuzino saloną.

– Aš irgi į ją patekau pirmą kartą.

– Anksčiau niekada neteko būti kalėjime?

Berkas staiga atsigręžė, ir šis netikėtas judesys išgąsdino Džeidę.

– O jums?

Vyras atrodė labai stambus ir buvo labai arti, tad Džeidė staiga suabejojo, ar pasielgė išmintingai paklususi impulsui. Ji prisiminė, kaip staigiai Berkas užpuolė Matiasą, kai buvo atrištos rankos. Fizinė jėga gąsdino Džeidę, bet ji neatsitraukė, nes spėjo, kad Berkas kaip tik to ir siekia. Jis stengėsi įbauginti Džeidę, galbūt todėl, kad pats buvo išsigandęs.

– Ne, niekada nebuvau sulaikyta, – ramiai atsakė ji.

Berkas dar sykį iš lėto nužvelgė ją nuo galvos iki kojų.

– Abejoju.

– Ar jums skauda prakirstą antakį?

Žaizda jau nekraujavo, bet dar buvo neužsitraukusi.

– Gyvensiu, – jis sudribo sėdynėje ir įsmeigė žvilgsnį į priekį, į tamsintą stiklą, skiriantį nuo vairuotojo. – Kur mes važiuojame?

– Pagalvojau, kad jūs galbūt išalkote. Ar pavakarieniautumėte kartu su manimi?

– Pavakarieniauti? – paklausė Berkas nelinksmai nusišypsodamas ir pažvelgė į savo darbo drabužius bei batus. – Esu ne visai tinkamai apsirengęs eiti į prabangų restoraną.

– Tai jus trikdys?

– Po velnių, ne. O jus?

– Nė kiek.

Valandėlę jiedu važiavo tylėdami, bet paskui Berko smalsumas nugalėjo.

– Kada man pasakysite, kas čia, po velnių, vyksta? Jeigu Matiasas pasiuntė jus kaip kyšį, tai...

– Galiu užtikrinti, kad jis čia niekuo dėtas. Po vakarienės viską išsamiai paaiškinsiu, pone Berkai. Beje, atvažiavome.

Limuzinas sustojo prie kepsnių restorano. Prieš pasirinkdama šį restoraną Džeidė pasitarė su viešbučio registratore, paskui pasakė adresą limuzino vairuotojui. Maitinimo įstaiga reklamavosi siūlanti sveiką maistą už protingą kainą. Rajonas buvo neelitinis, restorano vidus priminė Džino Otrio filmų dekoracijas. Didelė valgomoji salė skendėjo prieblandoje, ją sklaidė tik aukso šviesos srautai, sklindantys iš pakabintų žibintų.

Kai administratorė, seginti apsiūtą spurgais odinį sijoną ir avinti kaubojiškus batus, lydėjo prie stalelio kampe, Džeidė nusprendė, jog restoraną pasirinko sėkmingai. Ponas Berkas čia jausis mažiau krintąs į akis negu brangesniame restorane.

Pas gėrimų padavėją jis užsisakė pilstomo alaus. Džeidė paprašė gazuoto vandens su žaliąja citrina. Kai atnešė gėrimus, Berkas padėkojo. Kol vyras gurkšnojo alų, Džeidė slapta jį stebėjo ir spėliojo, kaip jis atrodytų be barzdos. Berkas kruopščiai nupūtė alaus putas nuo ūsų, šie dengė viršutinę lūpą ir dailiai krito ant putlesnės apatinės.

Džeidė pastebėjo, kad vyro rankos nėra gležnos. Tai buvo darbininko rankos sukietėjusiais krumpliais. Nagai buvo apkirpti ir švarūs, bet nenudildyti. Nuo darbinių pirštinių ant riešų buvo likusios neryškios rusvos raukšlės. Šiandien ant apatinių berankovių marškinėlių jis buvo užsivilkęs neužsegtus languotus flanelinius marškinius. Rankovės buvo nuplėštos. Atidengta vyro krūtinė aiškiai padarė įspūdį gėrimų padavėjai.

– Kai baigsite, ar ateis mano eilė?

Džeidė perkėlė žvilgsnį nuo vyro krūtinės į veidą.

– Atleiskite?

– Ar ateis ir mano eilė taip pat atidžiai apžiūrinėti jus, kaip jūs apžiūrinėjate mane? Gali pasirodyti labai sentimentalu, jeigu mudu tuo pat metu šaudysime akimis vienas į kitą.

Laimė, neprireikė nieko atsakyti, nes kaip tik tuo metu priėjo padavėja. Džeidė skubiai užsakė:

– Mano svečias valgys patį didžiausią jūsų didkepsnį, vidutiniškai pakeptą, bulvyčių ir salotų. Aš valgysiu mažą porciją „filė minjon“. Desertą užsakysime vėliau.

Ji grąžino valgiaraščius padavėjai, tada atsigręžė į Berką.

Jis taip stipriai spaudė alaus bokalą, kad net pabalo krumpliai. Vyro balsas virpėjo iš pykčio.

– Panele, velniaižin, kas jūs tokia, bet esu jau didelis berniukas. Pats sugebu perskaityti valgiaraštį ir užsisakyti.

Džeidė jį apžiūrinėjo visai ne vertindama, bent jau ne tuo atžvilgiu, kurį Berkas turėjo galvoje, tad vyro pastaba apie šaudymą akimis ją supykdė.

– Atsiprašau, kad buvau nemandagi. Kartais taip pasielgiu negalvodama. Tai blogas mano įprotis.

– Ar paaiškinsite, ko iš manęs norite?

– Po vakarienės.

Berkas po nosimi keiktelėjo.

– Galiu užsisakyti dar vieną bokalą alaus?

– Žinoma.

Kai vyras baigė gerti antrą bokalą, padavėja atnešė valgius. Berkas puolė godžiai valgyti, tad Džeidei pasidarė įdomu, kada jis paskutinį sykį valgė gerą jautienos išpjovą. Berkas taisyklingai naudojosi įrankiais, bet valgė greitai.

– Gal norėtumėte dar vieno didkepsnio? – švelniai paklausė ji palinkdama per stalą Berko link ir išsyk suprato, kad padarė klaidą užjaučiamai kreipdamasi į jį.

Vyras šaltai pažvelgė į Džeidę.

– Ne.

Jis atsisakė daugiau iš išdidumo, o ne dėl to, kad buvo numalšinęs alkį, bet Džeidė daugiau nebesiūlė. Padavėja nunešė lėkštes. Berkas atsisakė deserto ir tik gūžtelėjo pečiais, kai Džeidė pasiūlė kavos.

– Du kavos, – tarė ji padavėjai.

Kai kava buvo patiekta, Džeidė prabilo:

– Šiandien po pietų buvau statybų aikštelėje, kai jūs, pone Berkai, buvote suimtas.

Džeidė stebėjo vyro akis tikėdamasi pamatyti kokią nors reakciją, bet jos nebuvo. Berko žvilgsnis buvo nukreiptas į ją, tačiau nieko neišdavė. Juk galėjo šmėstelėti nuostaba arba susidomėjimas. Tai, kad Berkas visiškai nereagavo, Džeidei kėlė nerimą.

– Jūs man padarėte įspūdį dėl kelių dalykų. Visų pirma, nebijojote garsiai kalbėti ir laikėtės savo nuostatos, nors jūsų nuomonei nebuvo pritarta. Tai liudija apie įsitikinimą ir drąsą. Aš ieškau žmogaus, turinčio kaip tik šių bruožų. Man reikia tvirtos asmenybės.

Iš vyro krūtinės tarsi tylus dundesys išsiveržė juokas.

– Po velnių. Jūs pasistengėte.

– Tikrai.

Padėjęs rankas ant stalo Berkas palinko pirmyn virš dviejų pamirštos auštančios kavos puodelių ir tyliai tarė:

– Dabar suprantu. Ieškote nuotykio, nes jūsų turtingas, sėkmės lydimas vyras yra darboholikas, kuris per daug užsiėmęs kaldamas pinigus, kad rodytų jums dėmesį. Arba galbūt sužinojote, kad jis tratina savo mašininkę, ir norite jį susigrąžinti. Šiandien atsitiktinai ėjote pro šalį, kai kilo tas bruzdesys, ir net sudrėkote iš susijaudinimo svajodama apie vyrą su šalmu. Tad liepėte vairuotojui jus nuvežti į miesto rotušę ir – būdama turtinga, įtakinga ir valdinga kalė – paspaudėte reikiamus mygtukus, kad mane paleistų iš areštinės. Tiesa?

Berkas patenkintas atsilošė kėdėje.

– Gerai, puiku. Nenoriu, kad jūsų vargas nueitų perniek. Už tūkstantį dolerių aš jus dulkinsiu visą naktį.

Devynioliktas skyrius

Džeidė sudrebėjo visu kūnu.

– Kaip jūs drįstate?

Ištiesęs ranką per stalą Berkas stambiu delnu švelniai suėmė ją už riešo.

– Gerai, penki šimtai. Šiandien netekau darbo, todėl negaliu derėtis.

Džeidė trūktelėjusi išlaisvino ranką. Jai kilo nevaldomas noras už seksualias užuominas išvelėti Berkui kailį taip pat, kaip šiandien knietėjo apkulti Matiasą už kur kas švelnesnį seksualinį priekabiavimą. Netgi nugeibėlis Matiasas, palyginti su vyru kitoje stalo pusėje, atrodė padoresnis – bent jau išoriškai.

Tačiau Džeidės juslės kuždėjo, kad Dilonas Berkas yra kitoks, negu atrodo. Netvarkinga barzda, ilgi plaukai ir šiurkštumas – tai maivymasis. Džeidė negalėjo paaiškinti, iš kur tai žino. Ji tiesiog *žinojo*, todėl nepaliko Berko užgauliai papriekaištavusi, o liko sėdėti nenorėdama pasiduoti. *Kodėl?* – klausė savęs Džeidė. Ar tai buvo likimo pokštas, kad ji atsidūrė statybų aikštelėje tuo metu, kai Berkas buvo suimtas? Džeidė kelias dienas stebėjo jį pro žiūronus iš savo viešbučio. Regis, pats likimas jai parodė šį vyrą.

Berkas vis dar atsargiai iš padilbų žvelgė į Džeidę. Ar ji nesijaustų sutrikusi juo dėta? Kad ir kaip ten būtų, dėl „TeksTilės“ gamyklos verta leisti Berkui pasimaivyti.

Džeidė pamojo padavėjai.

– Ar tikrai nenorite deserto, pone Berkai?

Vyras kurį laiką spoksojo į ją dvejodamas, paskui stačiokiškai tarė:

– Obuolių pyrago.

– Dvi porcijas, – kreipėsi Džeidė į padavėją. – Norėsim ir šviežios kavos. Neškite ją be paliovos. Mes čia galime užsibūti.

Padavėjai nuėjus, Džeidė pažvelgė į skvarbias Dilono rudas akis.

– Yra dalykų, kurių taip noriu, kad naktį miegodama jaučiu jų skonį. Jūs man galite padėti, bet tai visiškai nesusiję su seksu. Dabar, kai tai sužinojote, ar vis dar norėtumėte išgirsti mano siūlymą?

Nenuleisdamas nuo Džeidės akių Berkas atsilošė, kad padavėja galėtų patiekti pyragą ir šviežią kavą. Paėmęs desertinę šakutę tarė:

– Turite laiko mane sudominti nuo šios akimirkos iki tada, kai baigsiu desertą.

– Jūsų įtarimai teisingi. Matiasas naudoja neatitinkančias standartų medžiagas ir duoda kyšius miesto inspektoriui, kad šis jas patvirtintų.

– Šunsnukis, – sumurmėjo sau po nosimi Berkas. – Žinojau, kad jis taip daro! Mačiau tokių dalykų, kurie negalėjo praslysti, bet per kiekvieną miesto valdžios atstovų inspekciją Matiasas gaudavo patvirtinantį spaudą.

– Klientui jis išrašydavo sąskaitą už kokybiškas medžiagas, o skirtumą pasiimdavo sau.

– Man nė velnio nerūpi pinigai. Tas prakeiktas pastatas gali sugriūti, ypač jeigu kiltų žemės drebėjimas. Kaip jūs sužinojote?

– Iš jo sekretorės. Ji man daug ką papasakojo apie Matiasą, kai pasakiau, kad per dalykinius pietus jis su manimi flirtavo.

– Puiku, – sumurmėjo Dilonas. – Dabar aš su Matiasu atsidūriau toje pačioje lygoje.

– Vargu, pone Berkai.

– Tad kas jūs? Tyrėja? Ar visa tai darote, kad aš teisme liudyčiau prieš Matiasą?

– Ne. Man visiškai neįdomu, kas nutiks Matiasui. Nukopijavau jo medžiagų užsakymus ir kitus inkriminuojančius dokumentus, tada paskambinau jam mobiliuoju telefonu. Pagrasinau, kad pranešiu apygardos prokurorui, jeigu jis pateiks jums kaltinimus.

– Jums nereikėjo pačiai pasiimti manęs iš kalėjimo.

– Reikėjo.

– Kodėl?

– Todėl, kad noriu jums pasiūlyti darbą, kurį buvau numačiusi Matiasui. Jūs baigėte valgyti pyragą. Ar tęsime pokalbį?

Berkas žodžiais neparagino jos kalbėti, bet pastūmė į šalį tuščią deserto lėkštelę ir paėmė puodelį kavos.

Leidusi sau nusišypsoti Džeidė paaiškino Berkui, kam ji atstovauja. Vyras buvo tik miglotai girdėjęs apie „GSS".

– Mūsų teisės departamentas beveik trylika mėnesių patyliukais supirkinėjo nekilnojamąjį turtą Palmete, Pietų Karolinoje. Ten ketiname statyti gamyklą.

– Kokią?

– Tekstilės. Tačiau mes ten ausime ir nebrangius audinius. Toje valstijos dalyje ekonominė padėtis apgailėtina. Maždaug iki paskutinio dešimtmečio kurortų planuotojai vandenyno pakrantėje trukdė vystyti pramonę.

– Dėl teršalų?

– Kaip tik dėl šito. Tačiau suformavus taršos kontrolės tarybą šis klausimas tapo nebeaktualus. Lobistai neteko galios. Valstijos plėtros taryba visiškai mums pritaria, nes „GSS" yra pasiryžusi saugoti aplinką.

– Kertu lažybų, kad „GSS" taip pat yra pasiryžusi užsidirbti baksų, – ciniškai tarstelėjo Berkas.

– Visiems. Mes atvešime savo aukštesniosios ir vidurinės grandies vadovus, bet gamykloje bus įdarbinti šimtai įvai-

riausių specialybių vietinių gyventojų. Tai visiškai pakeis ekonomikos būklę.

– Nieko nesu girdėjęs apie Palmetą.

– Jis įsikūręs vandenyno pakrantėje tarp Savanos ir Čarlstono. Gyventojų tik truputį daugiau negu dešimt tūkstančių, dauguma – trijų apygardų rajone. Kai ten atsikels „GSS“, visas regionas turės naudos.

– Kokį vaidmenį atliekate jūs?

– Esu projekto vadovė.

Berkas kilstelėjo antakį.

– Jūs vadovaujate paradui?

– Tam tikru atžvilgiu.

– Ir atvykote į Pietų Kaliforniją samdyti statybininkų? – skeptiškai paklausė Berkas.

– Atvykau rasti generalinį rangovą.

– Įprastai tai daro statybų vykdytojas.

– „GSS“ turi statybų vykdymo bendrovę. Deividas Sefrinas yra atsakingas už „TeksTilės“ gamyklą. Jis mane atsiuntė susitikti su Matiasu, jis buvo labai rekomenduojamas, nors dabar aš abejoju jo rekomendacijų autentiškumu.

– Jeigu tas Sefrinas yra statybų vykdytojas, kodėl jūs užsiimate rangovo paieška?

– Paskirtas šiam darbui rangovas turi tenkinti mano reikalavimus. Ši gamykla – mano kūdikis, pone Berkai. Nuo pat pradžios. Aš ilgą laiką glaudžiai bendradarbiausiu su rangovu, todėl labai svarbu, kad būčiau įsitikinusi, jog jis tinka šiam projektui, – truputį palinkusi pirmyn Džeidė pridūrė: – Manau, jūs esate tas žmogus, kurio man reikia.

Berkas taip garsiai nusižvengė, kad į jį ėmė žvilgčioti kiti restorano lankytojai.

– Taip, tikrai, – jis nužvelgė save ir įkišo pirštą į džinsų skylę ant kelio. – Iš tiesų atrodau kaip viršininkas. Galėjote mane išsirinkti iš bet kurio žmonių būrio.

– Man visiškai nerūpi, kaip jūs atrodote.

Dilonas energingai papurtė galvą.

– Nesu tas, kurio jums reikia. Gaila, kad nuvyliau.

– Esate kilęs iš Pietų, pone Berkai, – vyras staiga klausiamai pažvelgė į ją. – Vienas pietietis visada atpažins kito pietiečio akcentą, – paaiškino Džeidė. – Taip pat esate susipažinęs su pramonės ir turizmo priešpriešos klausimu.

– Tad priimtumėte mane į darbą vien dėl pietietiško akcento?

– Ne. Priimčiau dėl jūsų kvalifikacijos.

– Neturiu deramos kvalifikacijos.

– Nemalkite šūdo, – vyras vėl nustebęs kilstelėjo antakius. – Galite nepriimti mano siūlymo, bet nemeluokite. Esu tikra, kad turite svarią priežastį slėptis po barzda ir tomis siaubingomis plaukų karnomis iki pečių, bet šiam darbui esate tinkamas. Sekretorė kalbėjo ne tik apie Matiasą, bet ir daug pasakojo apie jus. Kai jūs čia atklydote, vyravo tikra netvarka. Netrukus pradėjote pastebėti bėdas ir patarinėti Matiasui, kol šis taip įprato, kad nepasitaręs su jumis nepakrutindavo nė piršto. Dabar jis, neišgirdęs jūsų nuomonės, nebesamdo subrangovų. Tai tiesa?

Berkas tik žvelgė į ją akmeniniu veidu.

– Sekretorė sakė, kad jūs, regis, esate visų sričių ekspertas, pradedant brėžiniais ir baigiant metalo konstrukcijomis bei elektros instaliacija. Ji tvirtino, kad Matiasas jūsų nekentė už tai, jog barėtės dėl nekokybiškų medžiagų, bet nedrįso jūsų atleisti, nes tapote nepakeičiamas. Tai tiesa?

Berkas dantimis prikando ūsų kamputį.

– Turiu jūsų socialinio draudimo numerį, – tyliai pridūrė Džeidė. – Patikrinsiu jūsų duomenis. Tad nesivarginkite man meluodamas.

Dilonas iškošė keiksmų virtinę, paskui tarė:

– Gal kadaise ir turėjau deramą kvalifikaciją, bet pastaruosius septynerius metus dirbau tik nekvalifikuotą darbą. Kitokio nenorėjau. Ir *dabar nenoriu*. Tiesiog noriu, kad, po velnių, paliktumėte mane ramybėje.

– Kodėl?

– Ne jūsų suknistas reikalas.

Jo garsus, piktas balsas ir vėl atkreipė greta vakarieniaujančiųjų dėmesį.

– Manau, mums metas išeiti, – pasiūlė Džeidė. – Pasirengęs?

– Seniai.

– Kur jus išleisti? – paklausė Džeidė, kai jiedu vėl įsitaisė galinėje limuzino sėdynėje.

– Prie statybų aikštelės. Ten stovi mano pikapas. Bent jau tikiuosi, kad jis vis dar ten.

Džeidė pasakė vairuotojui adresą, tada atsilošė sėdynėje.

– Nors Matiasui jūs reikalingas, jis jau nelaukia jūsų grįžtant į darbą. Tad ką veiksite rytoj, pone Berkai?

– Manau, išsimiegosiu.

– O paskui?

– Eisiu ieškoti darbo.

– Bet kokio?

– Teisingai. Bet kokio darbo. Bet kur. Man išties nesvarbu.

– Manau, kad svarbu, – Dilonas staigiai atsigręžė ir piktai sužaibavo akimis, kad Džeidė išdrįso jam paprieštarauti. – Manau, jums kur kas svarbiau, negu drįstate pats sau prisipažinti, – Džeidė pakėlė nuo grindų dokumentų portfelį ir atidarė. – Čia pono Sefrino parengta brošiūra apie „TeksTilės“ gamyklą. Norėčiau, kad ją paimtumėte ir pavartytumėte, – ji padavė į skaidraus plastiko aplanką įrištą siūlymą. – Rytoj grįžtu į Niujorką. Ar galėčiau jums po kelių dienų paskambinti kuriuo nors numeriu?

– Ne. Ir vartydamas prospektą savo nusistatymo nepakeisiu.

– Alga – penki tūkstančiai dolerių per mėnesį – mokama nuo sutarties pasirašymo dienos. Jeigu būsiu patenkinta baigtu darbu, gausite dvidešimt penkių tūkstančių dolerių premiją.

Brošiūroje apie premiją užsiminta nebuvo. Džordžas Stainas tikrai pakels vėją, bet Džeidei reikėjo visų įmanomų priedų, kokius tik ji galėjo sugalvoti.

– Pinigai man nė velnio nerūpi.

– Tikrai? Ketinote pareikalauti tūkstančio dolerių už praleistą su jumis naktį, – priminė Džeidė.

– Mėginau jus įžeisti.

– Jums pavyko.

Dilonas pirštais perbraukė ilgus susitaršiusius plaukus.

– Ačiū, kad ištraukėte mane iš cypės, bet veltui gaišote laiką.

– Aš taip nemanau, – limuzinas privažiavo prie tamsoje skendinčios statybų aikštelės, čia dabar nebuvo nė gyvos dvasios. – Pone Berkai, žinote, kur manęs ieškoti, kai nuspręsite.

– Jūs negirdite, ką sakau. Aš jau nusprendžiau. Mano atsakymas yra „ne“, – vairuotojas apėjo aplink automobilį ir atidarė Dilonui dureles. Jis pastatė koją ant šaligatvio, tada atsigręžė ir paklausė: – Koks, sakėte, jūsų vardas?

– Džeidė.

– Ačiū už vakarienę, Džeide, bet man patinka gerai iškepti didkepsniai, – staigiu judesiu jis sugriebė Džeidę už sprando ir prisitraukė prie savęs. Dilono burna prigludo prie Džeidės. Jis giliai, bet trumpai įkišo liežuvį Džeidei tarp lūpų ir tuojau pat ją paleido. – Atsiprašau, kad pasielgiau šiurkščiai. Kartais taip padarau negalvodamas. Tai mano blogas įprotis.

Dilonas išlipo iš automobilio. Džeidė liko sėdėti be žado, drėgnomis ir virpančiomis lūpomis.

Stovėdamas Džeidės kabineto tarpduryje Dilonas jautėsi griozdiškas, visiems trukdąs, ankšti drabužiai varžė. Jis daugelį metų išdirbo lauke, todėl biure apėmė klaustrofobija.

Džeidė Speri sėdėjo prie rašomojo stalo ir kalbėjo telefonu. Nugarą ji buvo atgręžusi į duris. Tamsūs moters plaukai buvo žemai surišti į kuodelį ir prisegti auksine sege, bet vieną ištrūkusią sruogą ji tingiai sukiojo aplink smilių.

– Dar vienas dalykas, Kete. Prašau paskambinti į Greihemo mokyklą ir susitarti dėl susitikimo su direktoriumi. No-

riu su juo pasimatyti prieš išvykdama... Aha... Ne, nepamiršiu. Ačiū, kad priminėte. Būsiu namie maždaug šeštą. Iki.

Ji padėjo telefono ragelį, apsigręžė su kėde ir kvėptelėjo išvydusi tarpduryje Diloną.

– Atleiskite. Kuo galiu padėti?

– Kaip greitai jos pamiršta.

Iš nuostabos Džeidės akys išsiplėtė ir tapo ryškesnės, lūpos sušvelnėjo.

– Ponas Berkas?

Jis droviai gūžtelėjo pečiais.

Džeidė skubiai pakilo ir apėjo rašomąjį stalą. Ji vilkėjo baltą palaidinę, segėjo juodą lygų sijoną ir avėjo tuos pačius kaip ir Los Andžele prieš dvi savaites juodus aukštakulnius. Jos kojos buvo tokios pat dailios, kokias prisiminė Dilonas.

– Nepažinau jūsų be barzdos, – prisipažino Džeidė. – Ir jūsų plaukai trumpesni, tiesa?

– Tai mandagus būdas pasakyti, kad pagaliau nusikirpau plaukus. Aš net pasipuošiau.

Šaipydamasis pats iš savęs jis išskėtė rankas į šalis. Dilonas buvo apsivilkęs savo geriausiais džinsais ir naujais marškiniais. Paskui net sugalvojo nusipirkti kaklaraištį toje pačioje „K-Mart“ parduotuvėje, kurioje pirko marškinius. Dilonas jau seniai nebuvo ryšėjęs kaklaraiščio, tad prireikė trijų mėginimų ir virtinės keiksmažodžių, kol pavyko gerai užsirišti. Apžiūrinėdamas savo atvaizdą Krikščioniškosios vyrų jaunimo sąjungos veidrodyje jis nusprendė, kad padarė viską, ką galėjo, ir jeigu toks netiks jai, tada bus velniškai blogai. Beje, kam viso to reikia?

Jam.

Tokią išvadą priėjo Dilonas po daugelio dienų kančių ir knaisiojimosi po savo sielą. Kad ją kur velniai! Pirmą sykį po septynerių metų Džeidei pavyko sudominti Diloną. Toji ponia turi būti tikrai drąsi, kad šį didelį projektą patikėtų tokiam išsekusiam ir nusivalkiojusiam bastūnui kaip jis, bet – Dieve! – šiam iššūkiui buvo neįmanoma atsispirti.

– Atleiskite, kad įsispoksojau, – tarė Džeidė atgavusi savitvardą. – Dabar jūs visiškai kitaip atrodote. Prašom sėstis.

Dilonas atsisėdo.

– Tikriausiai man reikėjo pirma paskambinti, – tiesą sakant, Dilonas nedrįso, nes baiminosi, kad Džeidė pasakys, jog vieta jau užimta. Jeigu taip būtų, šis nusivylimas Diloną būtų sužlugdęs. Iš baimės, kad taip gali atsitikti, jo balsas tapo duslus. – Tikiuosi, neužklupau jūsų netinkamu metu.

– Visiškai ne.

Džeidė atsisėdo į savo kėdę prie rašomojo stalo.

Dilonas susidomėjęs apžiūrinėjo jos kabinetą. Viskas buvo elegantiška ir šiuolaikiška, bet šilta. Ant palangės vazonuose žydėjo afrikietiškos žibuoklės, sienas puošė įrėminti mėgėjiški paveikslai. Ant kiekvieno pieštuku piešto paveikslo buvo pasirašyta „Greihemas Speris“.

– Mano sūnus, – paaiškino Džeidė, pasekusi Dilono žvilgsnį. – Dabar jam keturiolika. Berniukas drovisi, kad aš pakabinau jo mokyklinius piešinius.

– Keturiolika, – sumurmėjo Dilonas.

Čarliui būtų sukakę aštuoneri. Jis perbraukė delnu vešlius ūsus, kuriuos nusprendė palikti, kai nusiskuto barzdą.

– Ar galiu pasiūlyti kavos ar ko nors šalto?

– Ne, ačiū.

– Kada išvykote iš Los Andželo?

– Prieš savaitę. Atvažiavau automobiliu.

– Ak, suprantu. Tai buvo gana varginanti kelionė.

– Normali, – lakoniškai atsakė Dilonas.

Ar ji vilkina laiką nenorėdama sakyti, kad rado kitą, kuris geriau elgiasi?

– Niujorke pirmą sykį?

– Taip.

– Ką apie jį manote?

– Normalus miestas.

Kiek patylėjusi Džeidė tarė:

– Tikiuosi, man pasakysite gerą naujieną.

– Ar darbo vieta vis dar laisva?

– Taip.

– Jau ne.

Moters akys nušvito, bet balsas liko ramus.

– Labai džiaugiuosi tai girdėdama, pone Berkai.

– Kodėl? Radote mane areštinėje. Nežinote, kaip dirbu. Neturiu nuosavo verslo.

– Būdama Kalifornijoje nusprendžiau, kad nenoriu samdyti bendrovės. Vienas žmogus baugina mažiau negu didelė bendrovė.

– Vis tiek nesuprantu, – stebėjosi Dilonas.

– Norime, kad „TeksTilė" priklausytų Palmeto bendruomenei. Samdydami vietinius statybininkus ir tame regione įsikūrusius subrangovus veiksime teisinga linkme. Šia mintimi pasidalijau su ponu Sefrinu, ir jis sutinka. Tai, kad jūs neturite nuosavos darbo jėgos, tiesą sakant, yra pliusas. Ir, – pridūrė ji pabrėždama pietietišką akcentą, – jūs kalbate tų žmonių kalba. Neatrodysite įsibrovėlis, o mes kaip tik vengiame tokie pasirodyti.

– O tas Sefrinas...

– Pasikliauja mano juslėmis, nors turiu pasakyti, kad per tą laiką, kol su jumis nesimatėme, ieškojome ir kitur. Vis dar esate mano pirmasis kandidatas, todėl labai džiaugiuosi matydama jus čia. Dabar papasakokite, kaip dirbate.

Ji sunėrė rankas ant rašomojo stalo ir pasiruošė klausyti.

– Esu po truputį dirbęs viską, kas susiję su statybomis, bet man labiausiai patinka susieti viską į vieną visumą.

– Kol dar nežinojau, kad Matiasas – įžūlus sukčius, pirmiausia mane atstūmė jo rankos, – paaiškino Džeidė. – Jos gležnos. Matiasas vadovauja nesikeldamas nuo rašomojo stalo. Man reikia žmogaus, kuris prižiūrėtų visus statybų aspektus, dirbtų išvien su subrangovais ir darbininkais.

– Dėl to vargo nebus. Kaip tik taip man ir patinka dirbti.

– Gerai. Šiam darbui reikalingas žmogus, atsidavęs projektui. Nuo tos akimirkos, kai pradėsime kasti pamatus, iki visiškai užbaigsime pastatą, prabėgs ne mažiau kaip dveji metai.

– Kito užsiėmimo aš neturiu.

– Ar jums nebus kliūčių persikelti į Palmetą?

– Jokių. Kaip atspėjote, užaugau Pietuose, diplomą gavau Džordžijos technologijos universitete.

– Ar dar ką nors norite aptarti, prieš man paliepiant sutarčių skyriui parengti darbo sutartį?

– Kaip subrangovai?

– O kas dėl jų?

– Kiekvienam darbui norėsiu gauti ne mažiau kaip tris pasiūlymus, – pareiškė Dilonas. – Ar privalėsiu rinktis tą subrangovą, kuris pasiūlys mažiausią kainą?

– Ne, jeigu toks subrangovas jūsų netenkins.

– Kartais pigiausias siūlymas ilgainiui virsta brangiausiu – jeigu darbą tenka perdaryti.

– Manau, mudu vienas kitą suprantame, pone Berkai. Dabar parodykite savo rekomendacijas, ir galėsime baigti.

Dilonas nejaukiai pasimuistė kėdėje. Šios akimirkos jis labiausiai baiminosi.

– Negaliu jums pateikti rekomendacijų.

– Štai kaip. Kodėl?

– Pastaruosius kelerius metus kilnojausi iš vietos į vietą. Sudeginau visus tiltus. Įsiveldavau į peštynes arba pasigerdavau, arba man įgrisdavo viršininko neišmanymas ir aš išeidavau, – Dilonas gūžtelėjo pečiais. – Rekomendacijos man nerūpėjo. Kad ir kaip ten būtų, aš jų neturiu.

– Kaip man žinoti, kad neįsivelsite į peštynes, nepasigersite arba nemesite darbo?

– Niekaip. Tiesiog turite patikėti mano žodžiu.

Dilonas sulaikė kvapą. Jis nuėjo taip toli, tad buvo įsitikinęs, jog nepakels nusivylimo, jeigu Džeidė dabar jį atmes. Dilonas norėjo gauti šį darbą. Jam tai buvo labai svarbu. Šis darbas reikštų, kad Dilonas vėl pradeda gyventi, o ne egzistuoja.

Džeidė vėl pakilo ir apėjo rašomąjį stalą.

– Iki gegužės pirmos privalote atvykti į Palmetą. Paskyriau miesto bendruomenės susirinkimą, per kurį pranešiu mūsų planus, todėl privalote ten būti.

– Norite pasakyti, kad priimate mane į darbą?

– Taip, jūs priimtas. Nuo šiol iki gegužės pirmosios kiekviena jūsų darbo dienos minutė turi būti leidžiama posėdžiuose su Sefrinu, architektu, dizaineriu ir manimi. Darbas jums paskirtas, pone Berkai. Pasistengsiu jums rasti tuščią kabinetą.

Jis priimtas į darbą! Dilonas buvo per daug apstulbęs, kad pajėgtų reaguoti.

Dilonas pakilo ir abiem rankomis suėmė Džeidei delną. Spausti jos ranką ir vyro – didelis skirtumas. Visų pirma, Džeidės ranka maža, vėsi, sausa ir švelni. Regis, ji netiko tokiam vyriškam gestui, bet Dilonas, paleidęs ranką, dar ilgokai jautė šį paspaudimą.

– Atsiprašau. Aš ilgai neužtruksiu.

Džeidė savo kabinete paliko Diloną vieną. Jis priėjo prie lango ir pažvelgė į miestą. Dilonui vis dar buvo sunku patikėti tuo, kas vyksta. Tą vakarą, kai Džeidė nusivežė jį į restoraną, Dilonas nuo jos ir nuo siūlymo atsitvėrė daugybe užtvarų. Tačiau vėliau nepajėgė liautis apie tai galvojęs.

Galiausiai Dilonas nusileido ir paėmė brošiūrą, kurią buvo palikusi Džeidė. Kai perskaitė ją tuziną kartų, bendrovės „GSS" gamykla „TeksTilė" užvaldė Diloną taip pat stipriai kaip ir širdgėla.

Septynerius metus jis stengėsi pabėgti nuo kaltės. Koronerio pažymoje buvo teigiama, kad Debra ir Čarlis mirė atsitiktinai, bet Dilonas žinojo, kad jis yra už tai atsakingas. Kai greitosios pagalbos automobiliai išvežė kūnus, Dilonas, iš sielvarto netekęs proto, siautėjo po namą. Tada jis rado sąrašą darbų, kurių nespėjo atlikti per praėjusį savaitgalį. Paskutinis įrašas buvo „patikrinti krosnį".

Išvažiavęs iš Talahasio jis klajojo be tikslo, graužiamas kaltės jausmo. Šis jausmas lydėjo Diloną Aliaskos ledynuo-

se ir knibždančiose įvairiausių gyvūnų Centrinės Amerikos džiunglėse. Jis mėgino paskandinti kaltę gausybėje viskio, užgniaužti beprasmiu seksu ir išnaikinti be reikalo rizikuojant. Tačiau kaltės atsikratyti nepavyko. Ji buvo tarsi regeneruojantis gyvas audinys, tokia pat išskirtinė Dilono dalis kaip pirštų atspaudai.

Svarstant Džeidės Speri siūlymą Dilonui į galvą šovė mintis, kad jam galbūt pavyktų susieti dvi savo įkyrias mintis. Jeigu jis priimtų darbo siūlymą ir gerai atliktų pareigas, tai galbūt atpirktų klaidą, dėl kurios žuvo žmona ir sūnus.

– Viskas sutvarkyta.

Dilonas nevalingai krūptelėjo, kai Džeidė grįžo į kabinetą nešina trijų puslapių sutartimi. Jis atidžiai perskaitė sutartį, įrašė trūkstamas smulkmenas ir pasirašė.

– Kai tik turėsite nuolatinį adresą Palmete, prašom pranešti, kad galėtume įrašyti į asmens bylą, – paprašė Džeidė.

– Jeigu jūs nieko prieš, norėčiau gyventi statybose.

– Statybų aikštelėje?

– Norėčiau išsinuomoti užtektinai didelį vagonėlį, kad jis būtų ir mano biuras, ir būstas.

– Darykite, kaip jums patinka.

Džeidė pakilo ir pajudėjo durų link. Dilonas nusekė iš paskos.

– Pranešiau ponui Sefrinui. Jo kabinetas yra kitame pastate, bet ponas Sefrinas jau važiuoja čia. Ponas Stainas sužinojo, kad esate čia, jis irgi nori su jumis susitikti. Be to, turime išsiaiškinti dar vieną dalyką.

Džeidė nuleido akis. Dilonui jos juodos, riestos blakstienos atrodė tarsi plonu teptuku nupieštos ant šviesių vokų.

– Nereikėjo tą vakarą Los Andžele manęs bučiuoti. Daugiau tai niekada neturi pasikartoti. Jeigu jums sudėtinga dirbti vadovaujant moteriai, aš privalau tai žinoti.

Dilonas tyčia laukė, kol Džeidė pakėlė akis, ir tik tada atsakė:

– Turėčiau būti aklas eunuchas, kad nepastebėčiau, jog esate moteris. Graži moteris. Tačiau net jeigu turėtumėte tokius vešlius kaip mano ūsus, man būtų nesvarbu. Aš noriu

dirbti šį darbą. Taip pat nepalikote man jokių abejonių, kad esu jums pavaldus. Puiku. Nesu moterų niekintojas. Ir galiausiai, manęs galite nesisaugoti. Jeigu užsinorėsiu moters, aš ją susirasiu, bet tik vienai nakčiai. Nenoriu tokios, į kurią kitą rytą turėčiau žiūrėti ar kalbėtis.

Džeidė taip garsiai nurijo seilę, kad Dilonas išgirdo.

– Suprantu.

– Ne, nesuprantate, bet tai nesvarbu. Tiesiog noriu užtikrinti, kad nemezgu meilės romanų su žmonėmis, kuriems dirbu.

– Tai kodėl mane pabučiavote?

Dilonas kreivai nusišypsojo kilstelėdamas pusę ūsų.

– Nes jūs mane įsiutinote.

– Kaip?

– Visų pirma, diena man susiklostė ne itin sėkmingai, – ėmė sarkastiškai aiškinti jis. – Tada išdygote jūs, tikrai akiplėša klientė, apsirengusi taip, kad būtų galima užmušti, ir mojuojanti auksine kreditine kortele. Man nepatinka, kai kažkas įsakinėja, lygiai kaip ir jums, kai privalote nusižeminti tik dėl to, kad kvepinatės kvepalais ir mūvite pėdkelnes. Nepažįstu nė vieno vyro, kuriam patinka, kai moteris su juo elgiasi globėjiškai.

– Ir atvirkščiai.

– Tada jūs turėjote trenkti man į veidą, kai pabučiavau.

– Nesuteikėte man tokios galimybės.

Pokalbis truko dešimtkart ilgiau negu bučinys, ir Dilonas buvo pasirengęs baigti apie tai kalbėti. Jis jautėsi nesmagiai. Dilonas nežinojo, kas jį paskatino pabučiuoti Džeidę. Dėl vieno buvo tikras – jis *nenorėjo* žinoti. Tačiau negalėjo baigti šio pokalbio neuždavęs dar vieno klausimo:

– Jeigu šis bučinys jus taip sutrikdė, kodėl priėmėte mane į darbą?

– Visą savo gyvenimą paskyriau šio projekto sėkmei, pone Berkai. Palyginti su tuo, vienas bučinys vargu ar yra svarbus, – Džeidės akys patamsėjo, ir Dilonui ne pirmą sykį

parūpo sužinoti, kas ją skatina. – Tačiau daugiau tai neturi pasikartoti.

– Kaip jau sakiau, tai padariau ne iš seksualių paskatų.

– Gerai, – Džeidės šypsena bylojo, jog ji jaučia tokį patį palengvėjimą kaip ir Dilonas, kad tema išsemta. – Ar dar ką nors norite paklausti prieš susitikdamas su ponu Stainu?

– Taip. Kas yra ponas Stainas?

Dvidešimtas skyrius

Palmetas, 1991 gegužė

Tą malonią gegužės pirmąją miesto auditorija buvo sausakimša. Džeidė sėdėjo kėdžių, išrikiuotų ant scenos salės priekyje, eilėje. Į salę sparčiai gužėjo triukšminga, smalsi minia.

Palengva pasklido žinia, kad nupirktas didelis žemės sklypas, kurį planuojama naudoti pramoniniais tikslais. Dilonas buvo Palmete jau kelios savaitės ir rūpinosi reikalingais statybų leidimais bei komunikacijų privedimu prie statybų aikštelės, bet viską stengėsi daryti nekrisdamas į akis ir neskelbdamas jokių viešų pareiškimų.

Gandai įsisiautėjo. Sklido kalbos apie įvairiausias statybas Palmete, nuo pramogų parko iki branduolinės jėgainės. Džeidė paprašė miesto tarybos – jos nariai net nebuvo tikri dėl to, ką sumanė „GSS", – sušaukti miesto bendruomenės susirinkimą, kad būtų išsklaidyti nuogąstavimai, o bendruomenė entuziastingai prisidėtų prie projekto.

Džeidė buvo kruopščiai paruošusi kalbą, bet širdis vis tiek virpėjo. Kad nurimtų, ji pradėjo galvoti apie namą, kurį išsinuomojo, kol kartu su Kete ir Greihemu gyvens Palmete. Tai buvo senesnės statybos namas su erdviais kambariais, kietmedžio lentų grindimis ir ventiliatoriais lubose. Savininkai jį iš pagrindų suremontavo ir atnaujino prieš imdamiesi kito renovacijos projekto Čarlstone. Džeidė, pasitelkusi nekilno-

jamojo turto agentą iš Niujorko, pasirašė nuomos sutartį, kai tik namas atsilaisvino.

Ketei patiks saulėta virtuvė ir tinkleliu dengtas galinis priebutis, kuris tikrai jai primins Morgantaune turėtą namą. Gilų, medžių pavėsyje skendintį galinį kiemą supo azalijų krūmai. Vieną antrojo aukšto miegamųjų Džeidė paskyrė Greihemui. Jam patiks sienose įmontuotos lentynos, ant jų vaikas galės išsidėlioti savo stereoaparatūrą.

Džeidė entuziastingai apibūdino Greihemui kambarį kalbėdama tarpmiestiniu telefonu.

– Jame yra trys dideli langai, išeinantys į priekinį kiemą, ir drabužinė, kurioje erdvės kur kas daugiau, negu turime dabar. Tau jis labai patiks.

Greihemas vis tiek dvejojo ir nerodė didelio noro.

– Manau, namas neblogas. Ar jis toli nuo tos vietos, kur statysite gamyklą?

– Už kelių kilometrų. Kodėl klausi?

– Tiesiog įdomu. Dilonas sakė, kad galbūt galėčiau ten kada nors apsilankyti.

Dilonas buvo supažindintas su Greihemu Niujorke, kai berniukas po pamokų užsuko į Džeidės biurą. Paskui jiedu buvo susitikę dar vieną kartą, bet Greihemas dažnai minėdavo Diloną. Vienintelis artimas Greihemui suaugęs vyras buvo Henkas. Džeidė įtikinėjo save, kad tai, jog berniukas garbina Diloną tarsi stabą, nėra pavojinga, kol šis garbinimas neperžengia kitų ribų. Nors „TeksTilės“ statybai jai reikėjo kaip tik Dilono Berko, Džeidė nebuvo tikra, ar jis yra tinkamas pavyzdys jautriam įspūdžiams sūnui, ypač dėl to, kad Dilonas gali ieškoti vaiko, kuris atstotų prarastą sūnų.

Džeidė apie Diloną žinojo daugiau, negu šis įtarė. Be Džeidės, generalinis rangovas bus svarbiausias asmuo vykdant šį projektą. Per dvi savaites, prabėgusias nuo judviejų susitikimo Los Andžele iki tada, kai Dilonas pasirodė Niujorke, Džeidė pasitelkė „GSS“ ryšius aiškindamasi vyro kvalifikaciją ir tikėdamasi, kad jos neapsirikta dėl Dilono.

Tad dabar ji žinojo apie Dilono neramią vaikystę, pataisos namus ir sėkmę universitete. Džeidė žinojo ir apie „Piloto statybų pramonės“ bendrovę bei Dilono sunkumus, su kuriais jis susidūrė pasikeitus vadovybei ir savininkams. Dilono cinizmą paaiškino tragiška jo žmonos ir sūnaus mirtis. Iš ankstesnių darbdavių, kurie Diloną prisiminė, Džeidė sužinojo, kad vyras yra išskirtinis, bet žuvęs talentas.

Prašydama rekomendacijų Džeidė norėjo patikrinti, ar Dilonas yra sąžiningas. Atviras vyro atsakymas ją įtikino, kad pasirinko teisingai. Dilonas turėjo asmeninių priežasčių imtis šio projekto. Jos nebuvo tokios svarios kaip Džeidės, bet vis dėlto svarbios. Jeigu Dilonas nebūtų pasirodęs Niujorke, Džeidė būtų grįžusi į Los Andželą ir jį susiradusi.

Buvo nuspręsta, kad Greihemas su Kete liks Niujorke, kol berniukui baigsis mokslo metai. Jeigu dėl galimybės vėl susitikti su Dilonu Greihemas noriau sutinka persikelti, puiku. Tačiau Džeidė nenorėjo, kad sūnus Diloną laikytų žaidimų draugu. Ji buvo įsitikinusi, kad Greihemas susiras naujų draugų ir greitai prisitaikys, kai kitą rudenį pradės lankyti mokyklą Palmete.

Nors berniukas augo su dviem moterimis, jis mokėjo prisiderinti, ir dėl vaiko seksualumo jokių dviprasmybių nekilo. Būdamas ketverių jis pirmą sykį paklausė:

– Mama, kur mano tėtis?

Jie buvo ką tik persikėlę iš Morgantauno į Šarlotę, ir Džeidė buvo užrašiusi sūnų į darželį. Vaikas buvo protingas, smalsus, tad nenuostabu, jog po kelių pirmųjų savaičių darželyje jis pastebėjo, kad jo šeimoje trūksta to, ką, regis, visi kiti vaikai turi.

– Tu neturi tėčio, – švelniai paaiškino Džeidė. – Tau jo nereikia. Turi Ketę ir mane, taip pat turėjai tatą, kai šis buvo gyvas. Tau pasisekė, kad tiek daug žmonių tave labai myli.

Vaikas laikinai nurimo, bet šis klausimas vėl iškilo po apsilankymo pas Henką.

– Ar Henkas – mano tėtis?

– Ne, brangusis, jis tiesiog puikus draugas, kuris tave myli.

Greihemas dar labiau užsispyrė. Jis suraukė antakius, o žydros akys maištingai patamsėjo.

– Tada kas yra mano tėtis? Aš privalau jį turėti.

– Turėjai, bet jis nėra svarbus.

Priešingai, septynmečiui buvo nepaprastai svarbu turėti tėvą. Kitaip nei anksčiau, pokalbio baigti taip lengvai nepavyko.

– Tu su juo išsiskyrei? – paklausė berniukas.

– Ne.

– Ar jis gali kada nors atvykti manęs aplankyti?

– Ne.

– Aš jam nepatikau, kai gimiau?

– Jo tada nebuvo. Tik aš. O aš tave myliu daugiau negu dešimt žmonių. Daugiau negu šimtas.

Tuo metu berniukas buvo pasiekęs amžių, kai apsikabinimas nepageidaujamas, bet tą vakarą leidosi ilgai laikomas mamos glėbyje.

Atėjo laikas, kai Greihemas šį klausimą ėmė spręsti savaip, kartais nesąžiningai. Džeidė sužinojo, kad sūnus kurpia istorijas apie tėvą, kuris žuvo iš degančio namo gelbėdamas kūdikį.

– Kodėl taip pasakei? – paklausė Džeidė švelniai, nebardama.

Berniukas gūžtelėjo pečiais. Jis buvo nepatenkintas, bet akyse spindėjo ašaros, kurių jis, tik ką sulaukęs dešimties, vyriškai neliejo.

– Ar mokykloje vaikai tyčiojasi, kad neturi tėvo?

– Kartais.

Džeidės viltys, kad sūnus nesijaus apgautas, buvo nepagrįstos. Turėti tik vieną iš tėvų – ne tas pat, kas gyventi su abiem. Nors didžioji Džeidės jaunystės dalis prabėgo gyvenant tik su motina, vaikystėje, kada formuojasi vaiko asmenybė, tėvas buvo šalia. Po jo mirties Džeidė turėjo nuotraukų

bei prisiminimų, kurie teikė stiprybės. Ji niekada nepamiršo tylių pokalbių, šiltų, tvirtų apkabinimų, bučinių linkint labos nakties ar šnabždesių: „Niekada nebijok, Džeide."

Džeidė net nesvarstė, ar pasakyti Greihemui tiesą. Jeigu berniukas sužinotų, kad yra išprievartavimo vaisius, tikriausiai jis kaltintų save už tai, kad gyvena. Džeidė nenorėjo užkrauti tokio kaltės jausmo vaikui prisimindama žiaurią atsakomybę, kurią jai užkrovė Velta, kai paskutinį sykį su ja matėsi.

Ketė su ja nesutiko. Kiekvieną sykį, kai Greihemas prabildavo apie tėvą, Ketė ragino viską pasakyti, bet nesėkmingai. Gėda, kad neturi tėvo, vaikui ir taip buvo užtektinai didelė, tad nėra reikalo žinoti daugiau. Kad sušvelnintų konfliktą, Džeidė leido berniukui meluoti.

– Nekenčiu melo, Greihemai. Tu tai žinai. Tačiau, manau, kartais galima pameluoti, jeigu melas skirtas apsaugoti kitą, bet ne tave patį. Tad kai draugai klaus apie tėvą, gali juos apsaugoti nuo keblumų tiesiog pasakydamas, kad tėvas mirė. Leidžiu tau sakyti tik tiek – tėvas mirė tau dar negimus. Gerai?

Matyt, to pakako, nes berniukas daugiau niekada apie tėvą neklausinėjo. Jis tiek subrendo, kad pats galėjo susidoroti su šiuo klausimu. Pagalvojus, kaip greitai lekia metai, Džeidei suspaudė širdį ilgintis sūnaus. Ji nekantriai laukė birželio, kada Greihemas bus kartu su ja Palmete.

– Surinkote nemažą minią.

Džeidė pakirdo iš susimąstymo ir atsigręžė reaguodama į tylų balsą, pasigirdusį prie pat ausies. Dilonas sėdosi į tuščią kėdę šalia jos.

– Labas rytas, Dilonai. Atrodote labai gražiai.

– Ačiū, – susidrovėjęs padėkojo jis.

Šia proga vyras vilkėjo naują kostiumą ir buvo nusikirpęs plaukus.

Džeidė irgi apsirengė labai rūpestingai. Minioje bus miesto senbuvių, kurie prisimena skandalą, kurį ji sukėlė išvykdama. Daugumai tiesiog rūpėjo, kokia bus naujoji Palmeto

gamykla. Kad ir kaip ten būtų, šiandien Džeidė bus visų dėmesio centre. Ji norėjo šiuos žmones apstulbinti.

– Vakar vakare buvau nuvažiavusi prie vagonėlio, bet jūsų neradau, – tarė Dilonui Džeidė.

– Gaila, kad nesusitikome.

– Regis, jūs jau įsikūrėte.

– Ne kažin ką reikėjo daryti. Esu pasirengęs dirbti.

– Nežinojau, kad turite šunį.

– Šunį?

– Ant viršutinio vagonėlio laiptelio gulėjo šuo.

– Ak, jis, – tarė Dilonas susiraukdamas. – Jis pasirodė prieš kelias dienas, ir aš padariau klaidą pašerdamas savo valgio likučiais.

Džeidė pakreipė galvą ir erzinamai nusišypsojo.

– Ir dabar jis pas jus prisiglaudė?

– Neilgam. Kai tik pasitaikys proga, nuvešiu jį į benamių gyvūnų prieglaudą.

– Turite galvoje, kai užgis jo koja. Tvarstis, regis, buvo savadarbis, – vis dar šypsodamasi erzino Džeidė.

Dilonas susiraukė rūsčiau.

– Jis su kažkuo pešėsi ir buvo sunkiai sužalotas. Užpyliau ant žaizdos peroksido ir sutvarsčiau. Štai ir viskas.

– Nežinau, Dilonai, – šaipėsi Džeidė. – Manau, įsigijote naminį gyvūną visam gyvenimui.

Dilonas linktelėjo į minios pusę ir pakeitė pokalbio temą:

– Ar tikėjotės, kad tiek prigužės?

– Taip. Mano pavardė pirmą sykį vakar vakare pasirodė vietiniame laikraštyje.

Dilonas vėl pažvelgė į Džeidę:

– Ar yra priežasčių, dėl kurių jūsų pavardė sukėlė tokį didelį vietos gyventojų susidomėjimą?

– Gali būti. Aš čia užaugau.

Dilonas į tai sureagavo, tarsi jį būtų trenkusi elektra. Jo rudos akys įsmigo į Džeidę.

– Keista, kad to nesakėte anksčiau.

Džeidė nespėjo atsakyti, nes prie jos priėjo Palmeto meras.

– Panele Speri, duokime žmonėms dar maždaug penkias minutes susirasti vietas ir tada galėsite perskaityti pranešimą. Kaip manote, kiek jis užtruks?

– Maždaug dešimt minučių. Tada atsakysiu į klausimus.

– Labai gerai. Skirkite laiko tiek, kiek reikia, jaunoji ponia. Ši diena istorinė. Aš vis dar negaliu prie to priprasti.

Nutraukdama perdėtas, bet niekinančias moteris mero liaupses Džeidė supažindino jį su Dilonu. Kai abu vyrai spaudė rankas, Džeidė, atsitiktinai pažvelgusi pro juos, minioje išvydo sėdinčią moterį.

Jos lūpos nevalingai ištarė vardą:

– Dona Di.

Buvusi draugė taip ir neištaisė netaisyklingo sąkandžio, jos smulkūs dantys vis dar kyšojo virš viršutinės lūpos. Dabar Donos Di plaukai buvo trumpai kirpti, bet vis tiek užsispyrusiai tiesūs.

Tačiau draugės išvaizda buvo pastebimai pasikeitusi. Ji jau nebeatrodė komiškai judri, o tik šiurkšti. Regis, moters akys sulindo į kaukolę, tad Dona Di atrodė dar slapukiškesnė. Ji panėšėjo į nepatiklų žvėrelį, žvelgiantį į pasaulį iš savo guolio.

Dona Di nebūdingą jai nejudrų žvilgsnį buvo įbedusi į Džeidę. Laikas abipus jos išsikišusios burnos išvagojo ryškias raukšles. Nors Džeidė ir Dona Di buvo to paties amžiaus, pastaroji atrodė dešimčia metų vyresnė.

Džeidė pajuto aštriai dilgtelint sąžinę, kad negali meiliai prisiminti tų naktų, kai draugės pakaitomis nakvodavo viena pas kitą kikendamos ir planuodamos ateitį, kuri būdavo susijusi su vyrais, už kurių jos ištekės, – Gariu ir Haču. Bent jau vienos jų svajonė išsipildė. Matyt, Džeidės mintys atsispindėjo veide, nes Dona Di pirmoji nusuko žvilgsnį į šalį. Ji nudelbė akis į kelius.

Keista, kad susirinkime nedalyvavo Hačas. Keli šerifo padėjėjai padėjo tvarkyti minią, bet Hačo tarp jų nebuvo. Vyras visada buvo stambus ir stiprus, bet iš esmės bailys. Nėra jokių abejonių, kad jis stengiasi išvengti pirmo po penkiolikos metų susidūrimo.

Keli veidai minioje Džeidei buvo miglotai pažįstami. Kai kurių pavardes ji prisiminė. Džeidė neišvydo Mairadžeinės Grifit, bet Mairadžeinė buvo ne iš tų, kurios broliaujasi su plačiąja visuomene, nes jos daugumą laiko padugnėmis. Žinoma, Lamaro irgi nebuvo. Nuo to laiko, kai buvo susitikę Morgantaune, vaikinas tik vieną sykį buvo su ja susisiekęs. Kaip ir ankstesnį kartą, Lamaras maldavo jį suprasti. Džeidė apgailestavo, kad vaikino mirtis buvo tokia tragiška, bet tai nesumažino jos ryžto – Lamaras mirė nesulaukęs Džeidės atleidimo.

Prie jos vėl priėjo meras. Jis dirstelėjo į laikrodį ir reikšmingai timptelėjo švarko skverną.

– Na, panele Speri, jeigu esate pasirengusi, manau, galime pradėti.

Pajutusi energijos antplūdį Džeidė atsakė:

– Esu pasirengusi.

Meras gražbyliavo prie mikrofono, kol visi susirinkusieji arba ėmė snausti iš nuobodulio, arba neramiai muistytis. Galiausiai jis pristatė Džeidę.

Auditorijos plojimai buvo mandagūs, bet santūrūs.

– Ponios ir ponai, ačiū, kad šįryt atvykote. Gausus jūsų būrys liudija, kad „GSS“ puikiai numatė „TeksTilės“ gamyklos statybos vietą. Palmetas buvo parinktas dėl kelių priežasčių. Viena jų – čia yra statybinių medžiagų, be to, uostai lengvai pasiekiami, todėl bus galima palyginti nebrangiai gabenti prekes į vietos ir užsienio rinkas. Tačiau svarbiausia priežastis, dėl kurios buvo pasirinkta ši vieta, dviguba šio verslo teikiama nauda. „TeksTilės“ gamykla sukurs šimtus darbo vietų. Ji atgaivins merdinčią ekonomiką. O „TeksTilės“ gamykla suklestės dėl stiprios, stropios ir išradingos darbo jėgos – kitaip sakant, jūsų.

Džeidė sulaikė kvapą. Kaip ji ir tikėjosi, iš pradžių pasigirdo skystoki plojimai, paskui jie įsibangavo ir perpildytoje salėje tapo kurtinami. Širdyje ji nusišypsojo supratusi, kad palenkė žmones į savo pusę. Džeidė strategiškai nepradėjo savo kalbos stengdamasi priblokšti „GSS" turtais ir galia. Tai būtų sukėlę tik apmaudą. Atvirkščiai, Džeidė pagyrė regioną ir jo žmones.

Nuotaika pastebimai pasikeitė. Minia tapo draugiškesnė. Džeidės auditorija jau nežvelgė įtariai į jankių bendrovę, mėginančią įsibrauti ir užtvindyti atvykėliais vietinius kraštus. Ji paaiškino gamybos procesą nuo pat pradžių, kai išvalyta medvilnė patenka į gamyklą, ir iki pabaigos, kai galiausiai iškeliauja virtusi gatavais drabužiais, skirtais bet kuriai pasaulio rinkai.

– Ši gamykla priklausys bendruomenei, – pabrėžė Džeidė. – Juo daugiau į ją investuosite, juo didesnė bus grąža. Kasmet tik vietinių mokesčių bus sumokama tūkstančiai dolerių, juos bus galima panaudoti bendruomenės sąlygoms gerinti. Individualiai tai reiškia geresnes galimybes rasti darbą įvairiausių sričių darbuotojams.

– Kokie tai bus darbai? – sušuko kažkas iš salės galo.

– Prie surinkimo konvejerio, pervežimų, įrengimų priežiūros, inžineriniai, kanceliariniai. Galimybių sąrašas išties yra begalinis. Iš pradžių mums reikės statybininkų. Tad dabar norėčiau pristatyti poną Diloną Berką. Jis yra mūsų generalinis rangovas.

Ji atsigręžė į Diloną ir rankos mostu pakvietė išeiti į priekį. Dilonas priėjo prie tribūnos. Vyras atrodė bauginamai vien dėl nepaprasto kūno sudėjimo. Vešlūs, užsirietę ūsai ir patraukiančios dėmesį akys dar labiau sustiprino įspūdį, tad visa murmanti minia nuščiuvo. Perduodama mikrofoną Džeidė jam padrąsinamai nusišypsojo.

Pasakęs kelis žodžius Dilonas atsiprašęs išėjo ir netrukus grįžo nešinas baigtos gamyklos architektūriniu brėžiniu. Jį išvydę susirinkusieji aiktelėjo.

– Šitaip atrodys baigta gamykla, – aiškino Dilonas. – Kaip matote, tai bus šiuolaikiška įmonė, kuriai pastatyti prireiks ne vienų metų. Subrangovus skatinsiu samdyti jūsų regiono darbininkus.

Jis atrėmė brėžinį į tribūną ir tuojau pat grįžo į savo kėdę.

– Ačiū, pone Berkai, – padėkojo Džeidė ir vėl kreipėsi į susirinkusiuosius: – Esu pasirengusi išgirsti jūsų klausimus...

Galinės salės durys plačiai atsivėrė su tokia jėga, kad atsitrenkė į vidinę sieną. Visi atsisuko pažiūrėti, kas sukėlė šį šurmulį. Kai du vyrai įžengė į vidų, visa salė laukdama nuščiuvo.

Nesidairydami nei į kairę, nei į dešinę jie žengė viduriniu tarpu tarp sulankstomų kėdžių, kol pasiekė scenos kraštą. Džeidei apmirė širdis, bet ji nekreipė dėmesio į šiurkštų trukdymą.

– Dabar atsakysiu į jūsų klausimus.

Pakilo kelios rankos, bet Džeidė neturėjo galimybės leisti paklausti.

– Aš turiu jums klausimą, panele Speri, – prabilo balsas iš jos praeities. – Kaip jūs, po velnių, drįsote pasirodyti šiame mieste?

Džeidė susitvardė, nors jos veidas tapo ledinis, kai ji nuleido žvilgsnį į vyrą priešais tribūną.

Iš invalido vežimėlio į Džeidę piktai žvelgė Ivanas Pačetas.

Dvidešimt pirmas skyrius

Įsikišo sutrikęs meras. Jis nenorėjo rizikuoti, kad bus įžeistas svarbiausias miesto pilietis. Tačiau taip pat nenorėjo, kad būtų užgauliojama Džeidė. Kad ir kaip žiūrėsi, padėtis tapo pavojinga. Vienintelis kelias išvengti katastrofos – staiga užbaigti susirinkimą.

Aidint ūžesiui Džeidė per mikrofoną pažadėjo į visus būsimus klausimus atsakyti laikraščio straipsnių serija.

– Kas čia, po velnių, vyksta? – paklausė Dilonas priėjęs prie Džeidės. – Kas tas senas išvėpėlis?

– Papasakosiu apie tai vėliau. Dabar tiesiog noriu dingti iš čia.

– Jūs dar neatsakėte į mano klausimą!

Ivano triukšminga sumaištis neatgrasino. Nors susirinkimas buvo baigtas, minia neskubėjo skirstytis. Dauguma lūkuriavo norėdami pamatyti, kas bus toliau. Jie pajuto, kad netrukus ims pykšėti petardos, o Ivanas, kaip įprastai, išnaudojo savo auditoriją.

Džeidė pirmam susitikimui su Pačetais buvo numačiusi kitą laiką ir vietą, bet Ivanas vertė ją veikti, tad Džeidė neketino trauktis. Ji nužengė nuo scenos ir atsistojo prieš Ivaną.

– Turiu teisę būti šiame mieste ar bet kurioje kitoje vietoje, į kurią panorėsiu nuvykti. Laisvos verslininkystės principas Amerikoje vis dar galioja.

– Tik ne *mano* mieste.

– Na, na. Džeidė Speri. Tai tu toji paslaptinga asmenybė, su kuria visa tai susiję. Kas galėjo pagalvoti.

Nilas stovėjo už Ivano invalido vežimėlio. Džeidė klydo galvodama, kad yra atspari Nilo poveikiui. Taip nebuvo. Ją užplūdo toks įsiūtis ir neapykanta, kad mergina beveik nematė besišypsančio Nilo veido. „Kantrybės“, – tarė ji pati sau. Jau neilgai jis taip pasipūtęs šypsosis.

Visus tuos metus Džeidė gaudavo Palmeto laikraštį, ji žinojo apie nelaimingą atsitikimą prie geležinkelio pervažos Čarlstone. Ivanui abi kojos buvo nukirstos aukščiau kelių. Nilui buvo sutraiškytas pilvas, sulaužyti kaulai, jis patyrė kontūziją ir kelis sunkius sužalojimus, dėl kurių ne vieną mėnesį praleido ligoninėje. Jis taip ir nevedė Marlos Sju Pikens. Vestuvės buvo atšauktos dėl miglotų priežasčių.

Nei metai, nei sužalojimai nesudarkė Nilo. Jis buvo toks pat patrauklus ir arogantiškas.

– Kai prašymas sudaryti naują detalųjį planą pirmą sykį pasirodė miesto tarybos darbotvarkėje, pagalvojau, kad visas šis reikalas dvokia iki pat dangaus. Žinoma, aš balsavau prieš. Mėginau įtikinti kitus, bet jiems akyse spindėjo žvaigždės ir vaidenosi kažkoks gėris miestui, – Nilas klastingai išsiviepė. – Turiu tau, Džeide, pasakyti, kad žaviuosi, jog sugebėjai iš pasalų viską apeiti.

– Negirk jos, – suurzgė Ivanas pirštu rodydamas į Džeidę. – Esu velniškai jumis pasipiktinęs, jaunoji ponia. Galbūt manote, kad buvote labai protinga? Gal viliatės, kad aš silpnas ir neveiksnus, nes esu įgrūstas į šį prakeiktą vežimėlį?

Jis pavažiavo vežimėliu į priekį, kol kojų strampai beveik palietė Džeidei kelius. Ji nesitraukė, nors Ivanas atrodė šlykščiai, o mintis, kad senis gali ją paliesti, kėlė pasibjaurėjimą.

– Klausyk, mergyte, – sušvokštė Ivanas. – Esu stiprus kaip niekada. Žinok, kad suknistas traukinys nesužalojo mano smegenų, – jis grėsmingai prisimerkė. Gali būti tikra – ta tavo prakeikta gamykla niekada nebus pastatyta mano teritorijoje.

Ant Ivano kelių gulėjo lazdelė. Senis ją pakėlė ir sviedė į architektūrinį brėžinį, kuris vis dar buvo atremtas į tribūną. Brėžinys nuvirto ant grindų. Akies krašteliu Džeidė pamatė, kaip Dilonas metasi prie Ivano. Ji atkišo ranką ir sulaikė vyrą už krūtinės.

Džeidės balsas buvo stulbinamai ramus.

– Pripažįstu, kadaise buvote grėsmingas, pone Pačetai, – ji nužvelgė Ivaną nerodydama jokių jausmų. – Dabar esate tik niekingas.

Džeidė apėjo invalido vežimėlį, prasibrovė pro Nilą nekreipdama dėmesio nei į jį, nei į jo žodžius. Lauke vis dar būriavosi žmonės. Kai Džeidė išėjo iš pastato, visi su viltimi pažvelgė į ją. Matyt, laukė norėdami pamatyti, kaip Džeidei sekėsi susikauti su Ivanu.

Užtikrintu žingsniu Džeidė šaligatviu patraukė prie savo naujo *Cherokee* ir atrakino vairuotojo dureles. Džeidė įmetė į vidų portfelį ir ketino sėsti prie vairo, kai kažkas iš užpakalio sugriebė jai ranką.

Dilonas buvo užsidėjęs matinius saulės akinius, tačiau, nors vyro akis dengė tamsūs lęšiai, Džeidė matė, kad jis yra įsiutęs. Iš pagarbos smalsiems praeiviams Dilonas kalbėjo tyliai, nors buvo įsitempęs.

– Ką visa tai, po velnių, reiškia?

– Dabar ne laikas ir ne vieta tai aptarinėti.

Dilonas pasilenkė prie pat Džeidės.

– Nė velnio. Prieš iškasdamas pirmą kastuvą žemių noriu žinoti, ar į mano nugarą nebus nukreipti šautuvai. Kas tas senas šunsnukis invalido vežimėlyje?

– Tai Ivanas Pačetas, ir jis ne visada buvo neįgalus, – ji kilstelėjo ranką norėdama nubraukti užkritusią plaukų sruogą. Ranka drebėjo. Džeidė vylėsi, kad Dilonas to nepastebės. – Tačiau jis visada buvo šunsnukis.

– Pačetas? Sojų pupelių karalius?

– Tas pats. O dabar prašau paleisti mano ranką. Aš jau pakankamai šįryt buvau viešai iškoneveikta. Nenoriu su jumis galynėtis čia, Pagrindinėje gatvėje.

Dilonas pažvelgė į savo ranką, kuria buvo tvirtai surakinęs Džeidei dilbį. Matyt, jis iki šios akimirkos nesuvokė, kad ją liečia. Vyras kaipmat paleido Džeidės ranką.

– O kitas vyrukas – tai jo sūnus?

– Nilas.

– Kas jus su jais sieja?

– Tai mano reikalas.

Džeidė mėgino įlipti į automobilį, bet Dilonas žaibiškai sugriebė ją už rankos.

– Ištraukėte mane iš areštinės Los Andžele, todėl dabar tai ir mano reikalas, – vyrui košiant žodžius pro dantis, jo ūsai tik vos vos krutėjo. – Įtikinote mane, kad viskas čia eis kaip sviestu patepta, kad visi miestiečiai remia projektą ir kad prie mano durų lauks eilė norinčiųjų įsidarbinti. Dabar akivaizdu, kad ne viskas yra taip, kaip sakėte. Noriu žinoti, su kuo man teks susigrumti.

– Šiuo metu, pone Berkai, jums teks grumtis su manimi, – nekreipdama dėmesio į šaligatviu palengva žingsniuojančius paskutinius susirinkimo dalyvius Džeidė ištraukė ranką iš Dilono gniaužtų. – Jūs nesate atsakingas už viešuosius ryšius. Tai mano sritis. Todėl būsiu dėkinga, jeigu nemėginsite spėlioti, kokie yra mano motyvai. O jeigu drįsite kištis, išmesiu jus iš darbo.

Džeidė nėrė į automobilį ir triukšmingai užtrenkė dureles. Neatsigręždama ji išvažiavo iš stovėjimo aikštelės ir nudūmė tolyn.

Džeidė žinojo, kad Dilonas turi teisę rūpintis dėl visuomenės paramos, nes ji gali radikaliai pakeisti darbų grafiką. Tačiau Džeidės santykiai su Pačetais nėra ir niekada nebus Dilono reikalas. Be to, Džeidė nemanė, kad Dilonui patiktų žinoti, jog jis vaidina, tegul ir nedidelį, vaidmenį jos keršto plane. Kad ir kaip ten būtų, Džeidė neketino Dilonui pasakyti daugiau, negu jam reikia žinoti.

Kai Džeidė įžengė į namus, suskambo neseniai įvestas telefonas.

– Klausau.

– Ar susirinkimas jau baigėsi?

– Pone Stainai! – sušuko Džeidė. – Taip, jis ką tik baigėsi.

– Kodėl man nepaskambinote? Juk liepiau.

– Ketinau. Aš ką tik įžengiau pro duris.

– Na? Kaip sekėsi?

– Nuostabiai. Geresnės reakcijos ir negalėjome tikėtis.

Džeidė trumpai papasakojo, kas paaiškėjo, nė žodeliu neužsimindama apie Pačetus.

– Vadinasi, jūs vis dar tikite šio regiono komerciniu potencialu?

– Besąlygiškai.

– Gerai. Tada leiskite man pasidalyti keliomis mintimis, kurias pastaruoju metu rutulioju.

Džeidė atsisėdo ir ėmė klausyti.

– Tu vis dar čia? Negi nesupranti užuominų?

Naujų batų galu Dilonas pastūmė atklydusį šunį į šalį ir atrakino vagonėlio duris

– Šok į vidų, kol jos neužsidarė!

Mišrūnas liūdnomis akimis pažvelgė į jį, atsigulė ant laiptelio ir padėjo snukį ant priekinių letenų.

– Kaip sau nori, – suniurnėjo Dilonas. – Tik nesitikėk, kad ir toliau tave šersiu.

Jis taip smarkiai trinktelėjo durimis, kad sudrebėjo visas vagonėlis. Paėmęs iš siauroje virtuvėje stovinčio šaldytuvo limonado skardinę Dilonas atsistojo skersvėjyje ir vienu gurkšniu išgėrė pusę, tada priglaudė šaltą skardinę prie kaktos.

– Po velnių.

Dilonas nepalankiai žiūrėjo į viską, kas gyvenime jį vertė svarstyti arba jausti. Prieš septynerius metus jis oficialiai nustojo jausti. Kapuose buvo palaidota daugiau nei jo žmona ir sūnus. Dilonas palaidojo ir savo jautrumą. Dabar egzistavo

tik jo kūnas, ir tiek. Jo širdis buvo tuščia. Dilonui šitaip patiko. Jis ketino ir toliau taip gyventi.

Dilonas išėjo iš namo, kuriame mirė Debra bei Čarlis, ir viską paliko praeityje. Nuo tos dienos jis buvo atsiskyręs nuo pasaulio. Dilonas neturėjo jokios nuosavybės, tik kelis būtiniausius daiktus, kuriuos vežiojosi savo pikapu. Jis buvo abejingas kitiems žmonėms. Dilonas niekur neužsibūdavo, kad neužmegztų draugysčių. Jis nenorėjo draugų.

Per kančias Dilonas suprato, jog nesvarbu, kaip tau sekasi atlikti tai, ko kiti iš tavęs tikisi, kad ir koks geras stengiesi būti, vis tiek gausi į dantis. Būsi baudžiamas už prasižengimus, apie kuriuos nė nenutuokei. Skolos visada išieškomos, o mokestis už jas – brangių tau žmonių gyvybė.

Remdamasis šia žiauria pamoka Dilonas sukūrė logišką teoriją: nemylėk.

Jo gyvenimas tapo saugus, be skausmo, ir Dilonas norėjo, kad taip būtų visada. Todėl nereikia, kad kvailas šuo prie jo prisirištų. Dilonas nenori globėjiškai ir savininkiškai mąstyti apie savo darbą ir galvoti apie jį kaip „apie savo gamyklą“. Ir jam velniškai tikrai nereikia, kad prie jo priskrestų moteris.

Nusikeikęs Dilonas trinktelėjo šaldytuvo duris. Toks jau yra gyvenimas. Ant priekinių laiptų guli kvailas sargis, kuris kiekvieną sykį, kai Dilonas žengia pro duris, laižo jam ranką. Dilonas ir taip jau globėjiškai, tarsi lokio patelė, saugojo „TeksTilės“ gamyklą, kuriai dar net neiškasti pamatai. Be to, jis pyko ant Džeidės Speri. Pyktis – emocija. Dilonas nenorėjo jausti jokių emocijų, susijusių su Džeide.

Praleidęs daugybę savaičių pasitarimuose ir susitikimuose Niujorke su vyrais, vilkinčiais prabangius „Burberry“ kostiumus ir niekada neturėjusiais nuospaudų ant rankų, Dilonas nekantravo, kada prasidės tikrosios statybos. Dabar, regis, vos tik jis pirmą sykį po daugelio metų leido sau emociškai prisirišti prie darbo, projektas gali būti sužlugdytas.

Net ir kvailys galėjo numatyti, kad Pačetas nenugrius ant nugaros ir neapsimes lavonu, kai į miestą ateis kita bendro-

vė, kuri jo verslą nustums į tolimą antrą vietą. Džeidė Speri nėra kvailė. Ji turėjo iš anksto žinoti, kad Pačetas taps jos priešu. Po apsižodžiavimo per miesto bendruomenės susirinkimą Dilonas buvo įsitikinęs, kad Džeidė su Pačetu – ir jo sūnumi – yra seni priešai.

Senasis Pačetas klausė:

– Kaip jūs, po velnių, drįsote pasirodyti šiame mieste?

Tokie žodžiai bylojo apie skandalą. Ar Džeidė išvyko iš Palmeto užsitraukusi gėdą?

Dilonas ištuštino limonado skardinę ir suglamžė ją saujoje. Jis negalėjo įsivaizduoti, kad kompetentinga, rami, šalta ir susikaupusi panelė Speri galėtų įsivelti į skandalą, ypač į amoralų. Dilonas nenorėjo įsivaizduoti Džeidės jokiame kontekste, bet moteris dažnai atkeliaudavo į jo mintis.

Tai suprantama, įtikinėjo save Dilonas. Ji mano viršininkė. Jeigu viršininkas būtų vyras, Dilonas apie jį irgi galvotų. Tačiau jeigu viršininkas būtų vyras, Dilono mintys apie jį būtų kitokios nei dažnai aplankančios apie Džeidę.

Dilonas buvo ištikimas Debrai beveik visus metus po jos mirties. Tada vieną šaltą vienišą naktį kažkurioje lygumų valstijoje – Montanoje? Aidahe? – jis bare susirado moterį ir nusivedė į motelio kambarį. Paskui pasibjaurėjo savimi ir tapo dar vienišesnis. Jis verkė dėl Debros sausai ir kankinamai kūkčiodamas. Nepaisant emocinės negalios, fizinis Dilono apetitas atsigavo, ir jis vėl tapo stiprus ir sveikas. Antrą sykį nusivedęs moterį į lovą jis kankinosi mažiau. Trečią kartą viskas buvo beveik paprasta. Tuo metu Dilonas jau buvo išsiugdęs gebėjimą fizinį aktą atriboti nuo sąmonės. Jo kūnas galėjo būti stimuliuojamas nesužadinant kaltės jausmo. Dilonas pajėgdavo pasiekti malonų atsipalaidavimą neįtraukdamas nei širdies, nei proto.

Dėl nuošalumo Dilonas moterims tapo dar geidžiamesnis. Jas jaudindavo slaptas vyro priešiškumas. Liguistas elgesys žadindavo motiniškus instinktus. Tačiau visos jos numalšindavo tik lytinį potraukį. Palikęs moteris Dilonas būdavo toks

pat neramus kaip ir anksčiau. Jo atmintyje neišlikdavo nei vardų, nei veidų.

Tačiau dabar mintyse dažnai šmėkščiodavo ir vardas, ir veidas. Tai Dilonui kėlė rimtą susirūpinimą.

Lauke pradėjo loti šuo.

– Nutilk! – suriko Dilonas pro duris.

Tada išgirdo automobilio variklio burzgesį ir pravėrė duris. Iš blizgančio naujo pikapo su nupiešta ant durelių „Teks-Tilės" emblema išlipo Džeidė Speri.

– Ar jis kandžiojasi? – paklausė Džeidė, galva mostelėdama šuns pusėn.

– Nežinau. Jis ne mano.

– Vargu ar šuo tai žino. Jis jau saugo jus.

Pasilenkusi ji meiliai pašaukė šunį:

– Ateik čia, šuneli.

Šuo liovėsi lojęs, kelis sykius suinkštė ir prišliaužė artėliau prie Džeidės. Ji leido pauostyti savo ranką. Šuo ją palaižė. Džeidė pakasė gyvūnui apyausius.

– Tai bent sarginis šuo, – nusišaipė Dilonas.

Atsitiesusi Džeidė numetė Dilonui sunkvežimuko raktelius.

–Tikiuosi, jis jums patiks, – Dilonas viena ranka sugavo ryšulį. – Jis jūsų. Galite važinėti kur norite, bet tik darbo reikalais.

– Aš ir taip turiu sunkvežimuką.

Džeidė dirstelėjo į aplamdytą automobilį.

– Jis skirtas asmeniniam naudojimui. Tačiau prašau naudotis bendrovės automobiliu, kai tik jai atstovausite.

– Taip, ponia. Kas dar?

Džeidė užlipo ant vagonėlio laiptų. Šuo vizgindamas uodegą nusekė jai iš paskos. Džeidė iš rankinės ištraukė degalų kreditinę kortelę ir padavė Dilonui.

– Ja taip pat galite naudotis.

– Ačiū.

– Sąskaitos bus siunčiamos tiesiai man.

– Tegul taip ir būna.

Dilonas elgėsi šiurkščiai ir įžeidžiamai, bet jam buvo nesmagu gauti dovanų iš moters. Tai priminė ponios Čandler sekso pamokas. Daryk taip, daryk anaip. Ne taip smarkiai. Smarkiau. Lėčiau. Greičiau. Dilonas sparčiai mokėsi ir netrukus ištobulino savo būdą. Vaikinui seksas patikdavo kur kas labiau, kai viršenybė būdavo jo pusėje.

Dilonas žinojo, kad elgiasi netinkamai ir ne laiku, bet nieko negalėjo padaryti. Jis iškrypėliškai džiaugėsi, kad yra vienu laipteliu aukščiau už Džeidę ir kad ji privalo atlošti galvą, jei nori kalbėti žiūrėdama jam į akis. Galbūt ji viršininkė ir turi lėšų pirkti sunkvežimukus, bet nepajėgs įveikti Dilono vyriškumo.

– Turėsite parvežti mane namo.

– Žinoma.

– Tačiau pirmiau norėčiau apžiūrėti jūsų kabinetą, – Dilonas nė nekrustelėjo. Džeidė apsimestinai saldžiai nusišypsojo. – Jeigu dabar jums patogu, pone Berkai.

Dilonas įbedė į ją žvilgsnį pajutęs, kad vyksta neskelbtas karas, kurio valia stipresnė. Galiausiai jis pasitraukė į šalį ir rankos mostu pakvietė Džeidę į vidų. Kad šuo neįeitų, Dilonas uždarė duris ir kaipmat pasigailėjo taip pasielgęs. Vagonėlis buvo per mažas dviem žmonėms – bent jau taip Dilonui atrodė dabar, kai jis čia atsidūrė vienas su Džeide.

Dilonas buvo matęs Džeidę tik su biuro apranga. Po miesto bendruomenės susirinkimo ji persirengė ir dabar mūvėjo džinsus ir vilkėjo baltą per galvą maunamą megztinį. Jeigu Dilonas nebūtų geriau pažinojęs Džeidės, niekada nebūtų atspėjęs, kad ji devynis mėnesius nešiojo kūdikį. Moters šlaunys bei sėdmenys buvo tvirti ir dailūs. Pilvas plokščias. Krūtys...

Dilonas atsikrenkštė.

– Rytoj bus įvestas telefonas.

– Gerai, – pritarė ji nusigręždama nuo rašomojo stalo, kurį apžiūrinėjo. Gyvenamoji vagonėlio dalis buvo paversta kompaktišku biuru. Vieninteliai nereikalingi darbui daiktai buvo radijo imtuvas ir mažas nešiojamasis televizorius. – Čia ankštoka.

– Man daug vietos nereikia.

– Ar tikrai neapsigalvosite, kad pasamdyčiau jums sekretorę?

Dilonas papurtė galvą.

– Jeigu vėliau nuspręsiu, kad ji man reikalinga, pranešiu, – Džeidės žvilgsnis pro Diloną nukrypo virtuvės ir miegamojo link. – Ar norite patikrinti ir mano lovą?

Džeidė staigiai pažvelgė į jį. Dilonas galėjo lažintis iš visos kito mėnesio algos, kad moteriai ant liežuvio galo sukosi užgauli pastaba, bet ji nusprendė nieko nesakyti.

– Mane domina vienintelis dalykas – kur jūs vykdysite bendrovės veiklą, – sausai pareiškė ji.

Dilonas nusprendė, kad ir panelės Speri tvirtumas turi ribas. Jos neperžengia profesinio lyčių bendravimo. Čia panelės Speri rafinuotumas kaipmat subliūkšdavo. Dilonas stebėjo, kaip Džeidė bendrauja su vyrais pagrindinėje „GSS" būstinėje Niujorke. Ji jausdavosi nepatogiai išgirdusi dviprasmiškas užuominas. Su šia ponia nepaflirtuosi. Džeidei rūpi tik reikalai, visa kita – nulis.

Dilonas nusprendė, kad Džeidė nebuvo ištekėjusi. Ji niekada nėra užsiminusi apie savo buvusįjį. Vienas jaunų „GSS" vadovų prisėlino greta Dilono prie biuro kavos aparato ir paklausė:

– Ar dulkiniesi su Džeide?

Dilonas niekada nepritarė apkalboms persirengimo kambariuose, ypač su svetimais.

– O kas tau darbo?

– Sukirtau lažybų iš penkiasdešimties baksų.

Dilonas ramiai gurkštelėjo karštos garuojančios kavos ir grėsmingai prisimerkęs pažvelgė į smalsuolį.

– Štai ką pasakysiu: jeigu nori pakalbėti apie seksą, iškrušk pats save ir tada ateik papasakoti, kaip ten buvo.

Matyt, Džeidė sukėlė kelių partnerių vyrų neviltį, kad šie pradėjo spėlioti apie moters seksualumą. Dilonui ir pačiam

buvo smalsu, kas vaiko tėvas, bet jis niekada šio klausimo nelietė.

– Galbūt mums reikėtų įsigyti dar vieną vagonėlį? – sausai ir dalykiškai paklausė Džeidė.

– Kam?

– Man irgi reikia biuro. Būtų patogiau jį turėti čia, statybų aikštelėje, o ne miesto centre. Be to, jums reikėtų patalpos, kurioje galėtumėte vesti pasitarimus su subrangovais. Ką manote? Ganėtinai erdvų, kad tilptų mano rašomasis stalas ir posėdžių zona.

– Tai jūsų pinigai.

– Pagalvosiu apie tai rytoj.

– Puiku.

– Na, manau, tai viskas.

Džeidė stovėjo prie durų jau uždėjusi plaštaką ant rankenos, kai Dilonas ją apėjo ir užtvėrė kelią.

– Ne visai viskas, Džeide.

Ji impulsyviai žingtelėjo atgal. Regis, staigus Dilono judesys ją išgąsdino. Dilonas pagalvojo, kad moters reakcija perdėta. Džeidė beveik su baime pažvelgė į jį.

– Ko jūs norite?

Dilonas taip pat negalėjo paaiškinti, kodėl Džeidei staiga ėmė trūkti kvapo. Juk ji viskam vadovauja. Kodėl moteris gali bijoti Dilono? Palikęs ramybėje asmeninį smalsumą Dilonas paklausė apie reikalus:

– Papasakokite apie Ivaną Pačetą.

– O ką apie jį pasakoti?

– Suprantu, kodėl jis yra nepatenkintas dėl „TeksTilės“ gamyklos. Tai atims dalį jo galios. Palmetas iki šiol buvo Ivano karalystė, ir jis ją valdė gana ilgai.

– Tarkim, – sutiko Džeidė.

– Rodos, *jūs* taip ir galvojote. Ką tai galėtų reikšti? Ar dėl to nusprendėte gamyklą statyti čia, kad žinojote, jog tai pakenks Pačetui?

– Skaitėte brošiūrą. Žinote, kad Palmetas – puiki vieta.

– Taip pat žinau, kad galėjote vandenyno pietrytinėje pakrantėje išsirinkti daugiau negu dešimt kitų vietų, kurios būtų tokios pat puikios. Kodėl išsirinkote Palmetą?

– Aš tą miestą pažinojau.

– Tada užduosiu antrą klausimą. Kodėl Pačetas teigia, jog jums pakako įžūlumo išdrįsti čia pasirodyti?

Džeidė papurtė galvą – laisvų tamsių sruogų kupeta krito ant pečių.

– Iš Palmeto išvykau kebliomis aplinkybėmis.

– Ir šios „aplinkybės“ yra kaip nors susijusios su Pačetu?

– Be kitų.

– Ypač su jaunesniuoju Pačetu?

– Kodėl taip manote?

Dilonas kurį laiką tyrinėjo moters veidą, paskui pamėgino spėti:

– Kas jūsų sūnaus tėvas, Džeide?

– Greihemas neturi tėvo.

– Netiesa. Paskutinį sykį kūdikis be tėvo gimė Betliejuje. Kai išvykote iš Palmeto, buvote nėščia, ar ne?

Džeidė gręžė jį ledinėmis žydromis akimis.

– Ar jūs pastojote nuo Nilo Pačeto, o šis vėliau atsisakė jus vesti? Taip buvo?

– Visiškai ne. Aš visada niekinau Nilą Pačetą.

Pastūmusi Diloną iš kelio Džeidė energingai trūktelėjo duris ir išėjo į lauką. Šuo pašoko ir ėmė smagiai vizginti uodegą, laukdamas daugiau malonių žodžių. Nekreipdama dėmesio į šunį Džeidė nužingsniavo laiptais žemyn ir atsigręžusi ant apatinio laiptelio vėl kreipėsi į Diloną:

– Žinau, kad šįryt mieste su jumis pasielgiau atžagarokai, ir dėl to atsiprašau. Turėjau jus užtikrinti, kad valdau padėtį, ir tuo viską baigti.

– Ar jūs *tikrai* valdote padėtį?

– Visiškai. Esu pajėgi susidoroti su visais galimais sunkumais, o jų, esu tikra, bus daug, kol baigsime projektą. Jums turėtų rūpėti tik tiesiogiai su statybomis susijusios bėdos.

Taip pat prašau spėliones apie mano sūnų ir mane pasilaikyti sau. Būtų dar geriau, jeigu apie mudu apskritai nespėliotumėte. Kai bus pradėti kasti pamatai, būsite toks užsiėmęs, kad nerasite laiko galvoti apie visokias smulkmenas.

Diloną šie žodžiai labai suintrigavo. Piktoka Džeidės reakcija į užduotus klausimus tik dar labiau sužadino jo smalsumą. Palmetas – mažas miestas. Žmonės linkę kalbėti. Anksčiau ar vėliau jis sužinos tamsią Džeidės paslaptį. Dabar nusprendė daugiau nesigilinti.

Dilonas užrakino vagonėlį ir nusekė paskui Džeidę prie naujo sunkvežimuko, ji jau laukė keleivio sėdynėje. Dilonas sėdo prie vairo ir įjungė variklį.

– Gana prašmatnu, – tarė Dilonas apžiūrinėdamas automobilio vidų.

– „GSS" yra prestižinė korporacija, – sausai atsakė Džeidė.

Dilonas nuvairavo sunkvežimuką provėžiuotu taku, vedančiu į greitkelį.

– Turėsite man pasakyti, kaip nuvažiuoti prie jūsų namo.

Dilonas žinojo, kur Džeidė išsinuomojo būstą, bet nenorėjo išsiduoti.

Klausydamas trumpų nurodymų jis važiavo per miestą. Netrukus Dilonas suprato, kad Džeidė jam rodo kelią ne į išnuomotą namą.

– Stebiuosi, kad nusprendėte gyventi taip toli, – atsainiai tarė jis, kai jiedu išvažiavo už miesto ribų.

– Važiuojame ne tiesiai į mano namus. Noriu išgirsti jūsų nuomonę apie vieną dalyką.

Dilonas suglumęs dirstelėjo į Džeidę, bet ji daugiau nieko neaiškino. Dilonas ir toliau važiavo dviejų juostų plentu, kuris, kaip jis žinojo, veda į Atlanto pakrantę.

– Kitoje sankryžoje pasukite į dešinę, – kaip buvo liepta, jis staigiai pasuko į siaurą žvyrkelį. – Čia galite bet kur sustoti, – vos tik Dilonas sustabdė automobilį, Džeidė išlipo. – Norėčiau, kad eitumėte kartu.

Dilonas išlipo ir nusekė paskui ją išilgai spygliuotos vielos tvoros. Prie vieno iš stulpų buvo prikaltas surūdijęs užrašas: ĮŽENGTI DRAUDŽIAMA. Nekreipdama dėmesio Džeidė paprašė Dilono palaikyti dvi vielas, praskleistas užtektinai plačiai, kad būtų galima pralįsti.

– Žinote, kad čia privati nuosavybė, – perspėjo Dilonas.

– Taip, žinau, – saugiai pralindusi pro skylę ji koja užmynė apatinę vielą, o viršutinę iškėlė kaip įmanydama aukščiau. – Ateikite, nemanau, kad mus čia kas nors sučiups.

Dėl savo ūgio Dilonas pro spygliuotos vielos plyšį turėjo lįsti atsargiau negu Džeidė. Atsidūręs kitapus tvoros jis įsisprendė rankomis į šonus ir pažvelgė į moterį.

– Kas toliau? Ką tokio mes pamatysime šiapus tvoros, ko negalėjome matyti nuo kelio?

Jiedu stovėjo pūdyme. Jeigu Džeidė norėjo maloniai pasivaikščioti kaime, galėjo Dilonui pasakyti, kad persirengtų. Jis paliko vagonėlyje kaklaraištį ir švarką, bet vis dar mūvėjo kostiumo kelnes ir avėjo tuos pačius, kaip ir per miesto susirinkimą, batus.

– Noriu tik apsidairyti, – Džeidė leidosi žingsniuoti per lauką. – Nenorėjau atvykti viena.

– Atvykti vienai tikrai būtų buvusi didelė klaida, – pajuokavo Dilonas.

Kaip ir buvo galima tikėtis, šie žodžiai Džeidės nepralinksmino.

Visą pusvalandį jiedu klajojo po nedirbamą žemę. Džeidė ėjo palei tvorą, paskui paprašė Dilono, kad šis žingsniais išmatuotų jos ilgį. Dilonas taip ir padarė, nors nesuprato šio keisto pageidavimo. Džeidė iš rankinės išsitraukė spirale įrištą bloknotą ir kažką jame užsirašė.

Pakilo vėjas, bet Džeidė nekreipė į jį dėmesio, net ir tada, kai šis ėmė šiaušti jai plaukus, sruogos lindo į burną. Atslinko tamsūs žemi debesys. Tolumoje Dilonas išgirdo griaustinį. Jie ir toliau žingsniavo ir matavo žemę be jokios Dilonui suprantamos priežasties.

Galiausiai Džeidė sugniaužė vėjo ištaršytus plaukus į kumštį, prispaudė prie sprando ir atlošė galvą, kad pažvelgtų į Diloną.

– Ką jūs manote?

Moteris stovėjo plačiai išskėtusi kojas, užmetusi ranką už galvos, vėjas priplakė prie kūno palaidinę, išryškindamas dailias, dideles ir standžias krūtis, tad Dilonui į galvą lindo tik kūniškos mintys.

– Ką aš manau? – stačiokiškai pakartojo jis. – Manau, kad mes sušlapsime.

Džeidė tamsesnio negu audros debesys mėlio akimis pažvelgė į dangų.

– Ko gero, jūs teisus. Tačiau ką galvojate apie šį sklypą?

Dilonas nekantriai perbraukė ranka vėjo sutaršytus plaukus.

– Ar dėl to mes čia pastarąjį pusvalandį trypčiojame – kad išgirstumėte mano nuomonę apie šį apgailėtiną žemės sklypą? Galėjau savo nuomonę pasakyti ir neišsiterliodamas purvu naujų batų.

– Manote, kad jis nevertingas?

– Vertingas? – stengdamasis perrėkti vėją sušuko Dilonas. – Jis bevertis. Tikriausiai pusę jo užlieja potvyniai.

– Ketinu jį nupirkti bendrovei „GSS“.

Tai ištarusi Džeidė apsisuko ir nelygiu dirvos paviršiumi patraukė atgal prie tvoros. Sutrikęs Dilonas žengė jai iš paskos.

– Kurių velnių?

– Kad turėtume kur plėstis ateityje. Atsargiai lįskite pro skylę, Dilonai.

Jiedu sėkmingai išlindo lauk ir nužingsniavo prie automobilio. Kai Džeidė įlipo, Dilonas užtrenkė dureles keleivio pusėje ir apibėgo automobilį. Vos tik jis spėjo šmurkštelėti vidun, į priekinį stiklą ėmė barbenti pirmieji lietaus lašai.

Dilonas nusikeikė, kad batų padai aplipę purvu, tada vėl grįžo prie ankstesnio pokalbio.

– Tikriausiai kalbate nerimtai, juk neketinate pirkti šio žemės sklypo.

– Gal ir taip. Šiandien man paskambino ponas Stainas. Mes aptarėme kelias galimas plėtros vietas šioje apygardoje ir aplink ją. Labai tikėtina, kad korporacijai įsigysime nekilnojamojo turto. Tiesą sakant, šis siūlymas buvo pateiktas labiau kaip vadovybės paliepimas.

– Kad paruoštumėte šią žemę statyti ką nors daugiau negu lauko išvietę, prireiks ne vieno milijono.

– Mes juos turime.

Džeidės lengvabūdiškumas velniškai suerzino Diloną.

– Ką gi, jeigu žinote visus atsakymus, kodėl čia atsigabenote mane?

– Kad apsisaugočiau.

Dilonas kurį laiką piktai žiūrėjo į ją, paskui įjungė atbulinę pavarą, permetė ranką per sėdynės atkaltę, atsigręžė ir nuvairavo automobilį prie sankryžos su greitkeliu. Ištiestos rankos pirštų galiukais jis jautė išsidraikiusius Džeidės plaukus. Jie buvo drėgni ir švelnūs. Dilonas įsiuto ant savęs, kad tai pastebėjo. Jis norėjo sugriebti moters plaukus ir įsikniaubti į juos veidu. Lietus atvėsino langus. Jie aprasojo. Troškiame ore Dilonas užuodė Džeidės kvepalus.

Džeidės plaukai. Džeidės kvepalai. Jis kreipia per daug dėmesio į Džeidę.

Norėdamas išsiblaškyti, Dilonas išvydo kaimišką pašto dėžutę, pavojingai pasvirusią ant surūdijusio stulpelio. Per lietų jis perskaitė pavardę, prieš daugelį metų užrašytą ant aplankstyto metalo. Raidės buvo išblukusios, bet jis vis dėlto sugebėjo perskaityti: O. PARKERIS.

– Noriu žinoti, ką sumanė toji kalaitė.

Ivanas irzliai ranka nuvijo namų šeimininkę, kuri mėgino jam patiekti antrą saldžiųjų bulvių porciją. Prieš ketverius metus Jula išėjo į pensiją. Vietoj jos patarnavo duktė, kuriai teko papildoma atsakomybė rūpintis neįgaliuoju amputuotomis kojomis.

– Atnešk man brendžio, – šiurkščiai paliepė Ivanas. Kai tarnaitė išėjo atnešti butelio, Ivanas piktai pažvelgė į Nilą, kuris sėdėjo sudribęs kėdėje ir knibinėjo valgio likučius lėkštėje. – Gal apkurtai? Pasakyk ką nors.

Nilas pažvelgė į tėvą.

– Kiek sykių turiu kartoti? Žinau tik tiek, kiek jau pasakiau.

Ivanas pagriebė butelį iš namų šeimininkės rankų ir dosniai šliūkštelėjo gėrimo į taurę. Tarnaitė paėmė Nilo lėkštę, kai šis davė ženklą baigęs valgyti. Kai moteris grįžo į virtuvę, tėvas ir sūnus liko vieni – du žmonės prie stalo, prie kurio be vargo galėtų susėsti dvidešimt.

– Tas rangovas, Berkas, – tarė Nilas, – ką tik pasamdė įmonę iš Kolumbijos pamatams kasti. Jie jau veža žemės kasimo įrengimus.

– Tuos įrengimus jie galėjo atsivežti ir tiesiai iš čia, – burbtelėjo Ivanas vėl įsipildamas brendžio.

Nuo stalo jis vežimėliu nuvažiavo į poilsio kambarį.

– Ateik! – sušuko tėvas. Jo balso aidas nuaidėjo tuščiame name, kurio interjeras nepasikeitė, tik buvo pritaikytas patogiai važiuoti invalido vežimėliui.

Nilas, nešinas taure brendžio, paskui tėvą įžengė į poilsio kambarį.

– To nesustabdysi vien panorėjęs, senoli. Per tą miesto bendruomenės susirinkimą apsikvailinai urgzdamas tarsi sužeistas aligatorius. Reikia veikti ne taip, tėti.

Nilas klestelėjo ant odinės sofos.

– Privalome įveikti Džeidę žaisdami jos žaidimą. Mudu snaudėme, kol ji supirkinėjo žemę, kurioje bus gamykla. Šįsyk nepramiegosime.

– Ką sumanei?

Nuo brendžio Ivano nuotaika šiek tiek pasitaisė.

Be to, dabar alkoholis atimdavo Ivanui jėgas ir jis būdavo ne toks tironiškas. Nelaimingas atsitikimas susidūrus su traukiniu rimtai pakenkė Ivano sveikatai, Nilui teko daugiau atsakomybės. Anksčiau vengęs darbo Nilas maloniai nustebo

supratęs, kad darbas panašus į žaidimą. Nilas visada žaisdavo siekdamas pergalės ir nemokėjo pralaimėti.

– Šniukštinėju, ką veikia Džeidė, – paaiškino jis tėvui. – Kilnojamame pastate statybų aikštelėje, prie pat vagonėlio, kuriame gyvena tas vyrukas Berkas, ji įkūrė biurą. Galbūt vienintelis keistas jos poelgis tas, kad Džeidė dusyk buvo nuvažiavusi į Parkerių ūkį.

– Po velnių, ką tu sakai!

– Kiek žinau, dusyk, – pridūrė Nilas susiraukdamas. – Vieną kartą su Berku, kitą sykį pati viena. Vadinasi, ji ten važiuoja ne aplankyti Parkerių, o kažką šniukštinėja. Antrą kartą Džeidė nė neišlipo iš automobilio, tik kelis sykius pravažiavo Očio aptvertą sklypą. Vakar ji nuvyko į teismą ir paprašė parodyti žemės sklypo planus.

– Ar esi tikras, kad tai buvo Parkerių sklypo planai?

– Taip. Pagyriau Greisės Del Ferguson riebią subinę, – paaiškino Nilas turėdamas galvoje teismo raštininkę. – Tada ji man noriai viską išpasakojo. Džeidė paprašė parodyti visus dokumentus, susijusius su Parkerių sklypu ir jį supančia teritorija.

– Didžioji dalis tą sklypą supančios teritorijos priklauso man.

– Teisingai, tėti. Tai pabrėžė ir Greisė Del stengdamasi, kad pastebėčiau jos didelius papus.

– Ar Džeidė paaiškino Greisei Del, kodėl ją domina tie planai?

– Ne.

Kai Nilas abiem vėl įpylė brendžio, Ivanas paklausė:

– Kaip manai, kodėl Džeidę domina Parkerių ūkis?

– Neįsivaizduoju, bet man tai nepatinka, – suniurnėjo Nilas. – Noriu sužinoti, ką ji sumanė.

– Na, ji tikriausiai iš anksto nepraneš, o anksčiau ar vėliau sužinos, kad tu sekioji paskui ją ir klausinėji.

– Ne bėda. Radau porą nekvailų vyrukų, mokančių laikyti liežuvį už dantų. Jie pamainomis seka Džeidę ir pranešinėja man. O kol kas, – pridūrė Nilas iš lėto išsišiepdamas, – elgiuosi labai galantiškai. Vakar jai nusiunčiau gėlių.

Ivanas gudriai pažvelgė į sūnų.

– Tapusi moterimi ji dar gražesnė negu tada, kai buvo mergina.

– Vadinasi, tu irgi tai pastebėjai, – nusijuokė Nilas. – Ji triukšmingai parskrido į miestą, bet po korporatyvine Džeidės išore slypi tiesiog moteris. Jos gali kiek nori šaukti reikalaudamos lygybės. Bet jei kalbame apie esmę, vienintelis jų privalumas yra tarp kojų.

– Sutinku su tavimi. Tačiau ši moteris man kelia nerimą. Ji nepamiršo, kas įvyko prieš pat jums baigiant mokyklą, – Ivanas buku pirštu bedė į orą. – Ji čia atvyko mūsų palaidoti, berniuk. Prisimink, kad ji buvo ne bukaprotė. Dabar yra dar gudresnė. Džeidė atvyko trokšdama kraujo. Mūsų kraujo.

Nilo akys sublizgo virš brendžio taurės krašto.

– Žinau tik: jeigu Palmete atsiras nauja gamykla, ji priklausys Pačetams.

Ivanas sukikeno.

– Aš tave mokiau kaip tik taip galvoti. Mano širdis džiaugiasi, kad kai kurias pamokas įsisavinai. Niekas nepajėgs mūsų iš čia išstumti.

– Ne, bet Džeidė laikinai mums sutrukdys. Pirmiausia ji gali sukelti atlyginimų karą. Jeigu Džeidė mūsų darbuotojams pasiūlys už valandą dešimčia centų daugiau, kaip manai, kam liaudis norės dirbti?

– Mūsų darbuotojai ištikimi.

– Nė velnio jie ne ištikimi, – su panieka atšovė Nilas. – Dabar Pietūs yra *kitokie*, tėti. Pabusk. Visas tas šlamštas apie kartų ištikimybę yra pliurpalas. Jeigu Džeidė pasiūlys jiems didesnį atlygį, mudu prarasime savo darbuotojus. Bus visai nesvarbu, kad mums dirbo jų tėvai ir seneliai. Po perkūnais! Kai tik apie tai pagalvoju, noriu čiupti ją už gerklės.

Ivanas iš padilbų pažvelgė į Nilą.

– Galbūt tą vakarą jums reikėjo ją nužudyti, paskui apkaltinti nigerius ar kokį nors baltaodį šiukšlę.

– Taip. Jei tada būčiau žinojęs tai, ką žinau dabar.

– Ji čia tikrai atvyko keršyti. Pats esu ne kartą keršijęs, todėl atpažįstu ženklus, – Ivanas pasibjaurėjęs sučepsėjo. – Tas Mairadžeinės šūdvabalis sūnus mirė. Mūsų garbingasis šerifas nė velnio nepajėgus su ja kovoti. Tad atspėk, kas lieka?

Nilas uždėjo ranką tėvui ant peties.

– Nesijaudink, tėti. Pakaks ir mudviejų.

Džeidė įvairavo automobilį į kiemą, kuris atrodė taip pat apgailėtinai, kaip ir tada, kai matė jį paskutinį kartą. Vištos tikriausiai buvo kažkelintos kartos ankstesniųjų palikuonės, bet vis dar lesiojo kieme. Purvinoje kiaulidėje kriuksėjo paršavedė.

Pro virtuvės langą Džeidė pamatė, kaip ponia Parker nusišluosto rankas į šluostę ir žiūri pro stiklą, kas atvyko. Džeidė patyrė vaiduokliška *déjà vu* pojūtį. Jai vertėjo atvažiuoti kitu dienos metu, kad neprisimintų tos prieblandos, kai kluone išvydo šiurpų reginį. Tačiau vakarienė – pats tinkamiausias metas rasti Otį namie.

Ji nuėjo prie laukujų durų ir pasibeldė. Duris atidarė ponia Parker, per petį persimetusi indų šluostę ir prisidengusi akis nuo besileidžiančios saulės, pro ištampytą metalinį tinklelį pažvelgė į Džeidę.

– Kuo galiu jums padėti?

– Sveika, ponia Parker. Aš Džeidė. Džeidė Speri.

Džeidė išgirdo, kaip ponia Parker aikteli. Kilstelėjo jos kaulėta krūtinė. Moteris dar sykį pridėjo delną prie akių ir pažvelgė atidžiau.

– Ko tu nori?

– Norėčiau užeiti į vidų ir pasikalbėti.

– Mudvi neturime ką viena kitai pasakyti.

– Prašau, ponia Parker. Tai svarbu, kitaip nebūčiau atvažiavusi.

Džeidė neramiai laukė įsivyravus tylai, kuri, regėjosi, truko amžinybę, paskui metalinio tinklelio durys garsiai sucypė, kai

ponia Parker jas atidarė. Ji linktelėjo pražilusią galvą; Džeidė įžengė į svetainę. Sofos apmušalai buvo tokie apdriskę, kad tarpais styrojo išlindę vatos kuokštai. Ant fotelio atramos galvai buvo matyti dėmė. Kilimo kraštai apspurę. Kambaryje niekas nepasikeitė nuo tada, kai Džeidė jame buvo paskutinį kartą. Tai buvo niūri patalpa su purvinais sienų apmušalais, nutriušusiais baldais, garsiai tiksinčiu laikrodžiu ir įréminta Gario su abituriento mantija ir kepuraite, kurios jis taip ir neužsidėjo per išleistuves, nuotrauka.

Grįžusi į Palmetą Džeidė aplankė Gario kapą. Žiūrėdama į vaikiną, besišypsantį iš pigioje parduotuvėje pirkto rėmelio, Džeidė pajuto, kaip suspaudžia širdį, bet tai tik sutvirtino jos ryžtą. Ji atsigręžė į Gario motiną, per tą laiką ji labai paseno, nes nuo paskutinio susitikimo praėjo penkiolika metų. Plaukai buvo išretėję ir netvarkingi, drabužiai apdribę. Po jais barkšojo kaulai.

– Kur jūsų jaunesnieji vaikai, ponia Parker? Kas jiems nutiko?

Nesileisdama į smulkmenas ji papasakojo Džeidei, kad dvi dukros ištekėjo ir turi savų vaikų. Vienas sūnų su žmona gyvena mieste ir dirba Pačeto sojų pupelių gamykloje; kitas įstojo į karinį jūrų laivyną; trečias iškeliavo iš namų nežinia kur. Paskutinis iš jo gautas atvirukas buvo iš Teksaso.

– Jauniausioji vis dar čia, namie, – pavargusiu balsu pranešė ponia Parker. – Kitais metais ji baigs mokyklą.

Džeidė su liūdesiu prisiminė, kaip Garis norėjo nutiesti kelią savo jaunesniems broliukams ir sesutėms.

Ji išgirdo užsidarant duris kitame namo gale.

– Tai Otis, – sunerimusi tarė ponia Parker. – Jis bus nepatenkintas, kad jūs čia.

– Man reikia su juo pasimatyti.

Otis Parkeris paseno dar labiau negu žmona. Jis buvo sukumpęs, išretėjusių plaukų kuokštai pražilę. Senatvė kartu su nuovargiu, neviltimi ir sielvartu jo veide išvagojo gilius tarpeklius. Išvydęs Džeidę Otis sustingo vietoje.

– Turime svečių, Oti, – tarė ponia Parker, nusimesdama nuo peties šluostę ir sukiodama ją rankose.

– Kas ten?

Susikūprinęs, mindžikuodamas kreivomis kojomis Otis priėjo arčiau, sustojo per metrą priešais Džeidę ir ėmė į ją šnairuoti trumparegėmis akimis.

– Aš Džeidė Speri, pone Parkeri.

Senolis švokšdamas lėtai iškvėpė. Džeidė beveik manė, kad jis subliūkš. Tačiau vyras išsitiesė visu ūgiu.

– Dabar matau. Ką čia veiki?

Džeidei kilo noras apkabinti senukus. Tada ji tarsi būtų vėl palietusi Garį. Tačiau Džeidė nuslopino užplūdusį troškimą. Ji mėgino dalytis su senukais sielvartu per Gario laidotuves, bet buvo atstumta. Jie, kaip ir visi kiti, manė, kad Garis nusižudė dėl Džeidės neištikimybės.

– Girdėjau, kad grįžai į miestą, – tarė Otis. – Ko nori iš mūsų?

– Ar galėtume atsisėsti?

Pora tyliai susižvelgė. Otis atsuko nugarą ir nuėjo sėsti į fotelį su dėme galvos atramoje. Ponia Parker Džeidei parodė sofą, o pati atsisėdo į kėdę su nusidėvėjusių pynučių sėdyne.

– Sakėte, kad girdėjote, jog grįžau į miestą, – pradėjo Džeidė. – Ar žinote kodėl?

– Girdėjau, kad statai kažkokią gamyklą.

– Teisybė, – Džeidė paprastai paaiškino senukams, kokia gamykla bus pastatyta. – Mano bendrovė jau svarsto, kaip paįvairinti veiklą. Kad galėtume plėstis, mums reikės daugiau žemės. Dėl to šįvakar ir atvykau su jumis susitikti, pone Parkeri, – Džeidė giliai įkvėpė. – „GSS“ vardu noriu nupirkti jūsų ūkį.

Ponia Parker pridėjo delną prie lūpų, bet neišleido nė garso. Otis toliau šnairavo į Džeidę.

– Šį sklypą? Kam?

– Yra kelios galimybės, – išsisukinėdama atsakė Džeidė.

– Pavyzdžiui?

– Neturiu teisės jų aptarinėti su jumis, pone Parkeri. Taip pat prašyčiau šį siūlymą laikyti paslaptyje, – ji dirstelėjo į po-

nią Parker, paskui vėl į Otį. – Tikiuosi, suprantate. Visiškai niekas neturi žinoti.

– Tai visai nesvarbu. Aš neparduodu.

– Suprantu, kad ši žemė ilgą laiką priklausė jūsų šeimai, pone Parkeri. Žinoma, reikia atsižvelgti į tai, kad esate prie jos prisirišęs, bet...

– Aš jos neparduodu.

Džeidė prikando lūpą. Ji žadino senukams skausmingus prisiminimus. Būdama jų namuose Džeidė priminė sūnų, kurį Parkeriai labai mylėjo ir kurio tragiškai neteko. Jai kilo noras išvažiuoti ir šitaip palengvinti senukų skausmą. Tačiau ji prisivertė kalbėti toliau:

– Ar bent leistumėte įvertinti žemės sklypą? Tai padarytų objektyvi trečioji šalis. Pažadu, kad vertinama būtų labai diskretiškai ir nesukeltų jums jokių nepatogumų. Pamačiusi įvertinimą būsiu dėkinga, jeigu suteiksite man galimybę vėl su jumis pasikalbėti.

– Juk tai niekam nepakenks, ar ne, Oti? – paklausė ponia Parker.

Otis priešiškai pažvelgė į Džeidę.

– Tu įskaudinai mano berniuką, sudraskei jo širdį ir dvasią.

Džeidė panarino galvą.

– Negaliu jums paaiškinti, kas nutiko tą pavasarį, bet privalote patikėti, kad Garį mylėjau visa širdimi. Jeigu būčiau galėjusi rinktis, niekada jo nebūčiau įskaudinusi.

– Manai, kad nupirkdama šį sklypą nuraminsi sąžinės priekaištus? – paklausė ponas Parkeris.

– Šiek tiek.

– Ką gi, nei tu, nei ta įtakinga bendrovė, kuriai dirbi, neturite tiek pinigų, kad sugrąžintumėte Garį.

– Jūs visiškai teisus, pone Parkeri. Gario gyvybė neįkainojama. Tiesiog jūsų ūkis trukdo mums plėtotis. „GSS“ yra pasirengusi už tai sumokėti papildomai.

– Ūkis neparduodamas. Tik ne tau.

Otis pakilo ir išėjo iš kambario.

Netrukus ir Džeidė nenoriai atsistojo. Ponia Parker palydėjo ją iki durų.

– Kaip manote, ar galiu pasirūpinti, kad nekilnojamasis turtas būtų įvertintas?

Moteris neramiai dirstelėjo į namo galą.

– Juk jis tiesiai šviesiai nepasakė „ne“, tiesa?

– Ne, nepasakė.

– Tada, manau, galite.

– Kai ūkis bus įvertintas, ar galėsiu vėl atvažiuoti jūsų aplankyti?

Tramdydama jausmus ponia Parker sučiaupė lūpas.

– Džeide, mudu mylėjome tą berniuką ir turbūt niekada neatsipeikėsime dėl to, ką jis sau padarė.

– Aš taip pat.

– Gario savižudybė vos nepražudė ir Očio, – ji nusišluostė nosį indų šluoste. – Žinai, jis išdidus, kaip ir visi vyrai. Manau, kad privalome ką nors gauti už širdgėlą, kurią patyrėme dėl Gario. Kas nors turi sumokėti už tai, kas įvyko.

Džeidė spustelėjo moteriai ranką.

– Ačiū. Netrukus su jumis susisieksiu. Ir prašau niekam apie tai nepasakoti.

Dvidešimt antras skyrius

– Sakau, mama?

– Sakai, ką?

Greihemas pakėlė akis nuo vartomo žurnalo *Sports Illustrated*. Vaikas gulėjo kniūbsčias ant svetainės kilimo.

– Keista girdėti „sakau" iš tavo lūpų. Šitaip dažniausiai vienas su kitu kalbasi juodukai. Kartą buvau sutikusi vyrą – baltaodį, – kuris beveik visus sakinius pradėdavo žodžiu „sakau". Tas vyras mane taip suerzino, kad pasiunčiau jį į kalėjimą.

Greihemas apsivertė ant nugaros, paskui atsisėdo.

– Nejuokauji?

Tamsūs berniuko plaukai buvo pasišiaušę, akys spindėjo. Džeidė nesidrovėdama žavėjosi sūnumi. Greihemas su Kete į Palmetą atvyko jau prieš savaitę, bet Džeidė vis dar negalėjo į jį atsižiūrėti. Per tą pusantro išsiskyrimo mėnesio jai siaubingai trūko sūnaus. Tai buvo ilgiausias judviejų išsiskyrimas, ir Džeidei jis visai nepatiko.

– Jeigu netiki manimi, – tarė ji, – paklausk pono Berko, kai kitą sykį jį pamatysi. Jis geriau už mane žino, kad to vyro vieta kalėjime.

– Ponas Berkas yra labai kietas.

– Kietas?

Džeidė pamėgino šį apibūdinimą pritaikyti Dilonui. Jis dirbo be paliovos ir kiekvieną gaišatį – dėl blogo oro ar sugedusių įrengimų – laikydavo asmeniniu įžeidimu. Jo stropumas tapo

beveik fanatiškas. Pastatyti gamyklą jam reiškė kryžiaus žygį. Dilonas buvo beveik taip pat užsidegęs kaip ir Džeidė.

– Manau, jį galima vadinti kietu.

Džeidė tyčia nutaisė abejingą balsą.

Moteris nepastebėjo jokių Dilono ydų. Jos akivaizdoje vyras nė sykio nebuvo girtas arba pagiringas. Jeigu susitikdavo su moterimis, tą darydavo ne vagonėlyje. Džeidės žiniomis, Dilonas nė sykio nebuvo atsivedęs moters į statybų aikštelę.

– Kai su juo susipažinau, pamaniau, kad jis yra nemalonus, – prisipažino Greihemas.

– Nemalonus?

– Juk jis nesišypso, tiesa?

– Ne. Manau, kad nesišypso, – susimąsčiusi atsakė Džeidė. Tuos kelis sykius, kai ji matė Diloną besišypsantį, jis šaipėsi pats iš savęs.

– O kai mane pirmą kartą nusivedei į statybas, jis apšaukė, kad įlipau į buldozerį.

Per trumpą laiką Palmete Greihemas tris sykius prikalbino Džeidę nusivesti jį į statybų aikštelę. Vaiką statybos sužavėjo. Dabar Džeidė spėliojo, kas berniuką traukė labiau: Dilonas ar pamatų kasimas.

– Džiaugiuosi, kad Dilonas tave aprėkė. Tau negalima žaisti su technika. Tai pavojinga.

– Ponas Berkas aiškino tą patį. Jis sakė, kad žmonių, kurie šitaip rizikuoja susižaloti, galvose yra ne smegenys, o šūdas.

– Greihemai!

– Mama, tai jis taip sakė, ne aš. Aš tau tik atpasakoju.

– Kokių dar žavių posakių išmokai iš pono Berko?

Berniukas išsišiepė.

– Rodos, dabar aš jam patinku, bet ponas Berkas visiškai neteko kantrybės, kai mudu su Vienišiumi užsiropštėme ant žvyro krūvos.

– Vienišiumi?

– Jo šunimi. Taip ponas Berkas jį vadina. Kad ir kaip ten būtų, aš ją palaikiau paprasta kalva, bet ponas Berkas atbė-

go iš savo vagonėlio šaukdamas, kad, po velnių, tuojau pat nulipčiau. Mama, tai jo žodžiai. Tada jis pagriebė už rankos ir papurtė klausdamas, ar visai neturiu proto ir nežinau, kad vaikai nuolat prasmenga žvyro krūvose. Aš jam atsakiau, kad nesu vaikas. Jis atšovė: „Bet ir ne suaugęs. Ir kol būsi čia, elgsies taip, kaip liepsiu aš." Jis atrodė grėsmingai, nes, kai kalba labai tyliai ir piktai, per ūsus nesimato, kaip kruta lūpos.

– Taip, žinau.

Ji buvo mačiusi netekusį savitvardos Diloną. Kaip ir Greihemas, Džeidė susigriebė, kad stebi, ar juda vyro ūsai bei lūpos.

– Jis tavęs neužgavo?

– Ne, nė velnio. Tai yra ne, nieku gyvu. Vėliau jis atsiprašė, kad sugriebė mane už rankos. Ponas Berkas sakė, kad pamatęs mane su Vienišiumi ant žvyro krūvos taip išsigando, kad vos neapsišiko ir buvo pasirengęs mus abu pamokyti, – Džeidė susiraukė girdėdama tokius berniuko žodžius. Vaikas geraširdiškai nusišypsojo. Jam buvo smagu sakyti žodžius, kuriuos įprastai draudžiama vartoti. – Jis gali taip stipriai suspausti ranką, kad net lūžtų kaulai.

Dilono jėga Džeidei niekada nekėlė abejonių. Ne sykį ji yra stabtelėjusi prie savo kilnojamojo kabineto lango paspoksoti į dirbantį Diloną, kai šis nenutuokdavo esąs stebimas. Kai jis apžiūrinėdavo, kaip kasami pamatai, vyro žingsniai būdavo platūs ir užtikrinti. Net iš tolo Džeidė pajėgdavo atpažinti jį tarp kitų darbininkų, nes Dilonas visada dėvėdavo šalmą ir lakūno saulės akinius... ir, žinoma, visada būdavo su ūsais.

– Ar galiu?

– Atleisk, Dilonai. Ką gali?

Berniukas pavartė akis, kaip daro paaugliai, kai tėvai demonstruoja neįtikėtiną kvailumą.

– Ar galiu dviračiu nuvažiuoti į statybų aikštelę? Kelią žinau.

– Tačiau iki jos keli kilometrai.

– Mama, prašau.

– Regis, čia deramasi dėl kažko labai svarbaus, – tarė Ketė. Ji įžengė į kambarį nešina padėklu su sausainiais ir gėrimais.

Greihemui buvo stiklinė pieno, o jai pačiai ir Džeidei – kavos. – Jums reikia pasistiprinti, kad galėtumėte tęsti darbus.

Per kelias dienas Palmete Ketė spėjo įrodyti, kad puikiai moka būstą paversti namais. Džeidė nesuvokė, kokia gyvybiškai svarbi jai yra Ketė, iki pagyveno be jos šešias savaites. Ketė nupirkdavo viską, ko reikia, gamino maistą ir tvarkė namus. Kaip tik tai ji norėjo daryti, ir Ketei puikiai sekėsi. Jeigu nebūtų dėl ko bruzdėti, Ketei gyvenimas būtų atrodęs beprasmis.

Ji pastatė padėklą ant kavos stalelio ir atsisėdo ant sofos šalia Džeidės.

– Apie ką diskutuojame šįvakar?

Kramsnodamas ką tik iš orkaitės ištrauktą sausainį su šokolado gabalėliais Greihemas paaiškino:

– Ponas Berkas sakė, kad galiu atvažiuoti į statybų aikštelę, kada tik panorėsiu. Kas čia bloga, jeigu nuvažiuosiu dviračiu, mama?

– Pirmiausia, statybų aikštelė per toli, kad važiuotum ten dviračiu. Antra, statybos – tai ne žaidimų aikštelė. Gali trukdyti darbininkams arba susižaloti. Galiausiai turėtum susirasti savo amžiaus draugų.

– Aš jau susipažinau su keliais berniukais iš kaimyninių namų.

Džeidė vylėsi, kad per vasarą Greihemas su kuo nors susidraugaus, tad rudenį bus lengviau mokykloje. Leisti laiką su bendraamžiais yra kur kas prasmingiau, negu lankytis pas jos atsiskyrėlį generalinį rangovą.

– Ponas Berkas turi įdomesnių užsiėmimų, nei linksminti tave.

– Tačiau jis sakė, kad galiu, mama. Tu visai nenori, kad smagiai leisčiau laiką, – bambėjo vaikas.

Diplomatiškai įsiterpė Ketė:

– Galbūt aš galėčiau pakviesti poną Berką vakarienės?

– Oho, tai bent, – vėl šypsodamasis ėmė džiūgauti Greihemas.

– Abejoju, – skubiai tarė Džeidė.

– Kodėl, mama?

– Jis kiekvieną vakarą valgo vienas savo vagonėlyje, nebent važiuotų į restoraną, – švelniai ginčijosi Ketė. – Esu įsitikinusi, kad jam patiks namie pagamintas maistas.

– Manau, kad turime gerbti jo privatumą, jeigu jis nori gyventi kaip atsiskyrėlis.

Tai buvo neįtikinamas paaiškinimas. Džeidė tai būtų supratusi, net jeigu Ketės ir Greihemo veido išraiška nieko nebūtų išdavusi. Esmė buvo ta, kad jiedu su Dilonu kasdien daug bendraudavo. Jis buvo toks kompetentingas, kad Džeidė netrukus pradėjo klausti jo nuomonės arba patarimo darydama daugybę sprendimų. Jiedu elgėsi draugiškai, bet griežtai profesionaliai, tokie santykiai ir turėjo likti.

– Vis dar neatsakei, ar galiu ten nuvažiuoti dviračiu, – priminė Greihemas. – Mama, prašau. Palmetas – tai ne Niujorkas. Čia nieko bloga neatsitiks.

Džeidė netvirtomis rankomis pastatė puodelį ant padėklo.

– Greihemai, duok jai porą dienų pagalvoti, – skubiai įsikišo Ketė. – Kadangi jau sudorojai visą lėkštę sausainių, galėtum man padėti sutvarkyti virtuvę. Prašau nunešti ten padėklą. Aš netrukus ateisiu. Dumk.

Greihemas nenoriai pakilo ir išnešė padėklą iš kambario. Kai vaikas nebegalėjo girdėti, Ketė suėmė tvirtai prie kelių prispaustus Džeidės delnus.

– Jis tai pasakė nieko nežinodamas, Džeide.

– Žinoma. Iki tol, kol buvau išprievartauta, taip pat niekada nebūčiau patikėjusi, kad čia gali kas nors atsitikti.

– Žinau, jog niekada nenorėjai, kad Greihemas sužinotų, kaip jis buvo pradėtas, – labai atsargiai rinkdama žodžius tarė Ketė.

– Nepakeičiau savo nusistatymo.

– O jeigu jis sužinos iš ko nors kito? – susirūpinusi paklausė Ketė. – Jeigu kas nors staiga išdygs ir paklaus, kuris iš trijų vyrų yra berniuko tėvas?

– Žmonės, kurie žino apie išprievartavimą, neprasitars. Be to, jie net nenutuokia, kad Greihemas buvo pradėtas tą vakarą.

– Tavo priešai yra svarbiausi miesto žmonės – Pačetai ir šerifas Džolis. Kai jie sužinos apie Greihemą, anksčiau ar vėliau viską supras.

– Ir kas tada? Prisipažins, kad mane išprievartavo? Abejoju.

Ketė tyrinėjo savo jaunesnės draugės veidą.

– Džeide, niekada nesikišau į tavo asmeninį gyvenimą. Jeigu būčiau taip dariusi, būčiau prieš daugelį metų prikalbinusi tekėti už Henko Arneto. Niekada neketinau tavęs mokyti, ką turėtum daryti.

– Kodėl dabar jaučiu, kad tai netrukus pasikeis?

Vyresnioji moteris nekreipė dėmesio į Džeidės sarkazmą ir karštai sušnibždėjo:

– Pamiršk.

– Ką?

– Nesu kvaila, Džeide. Palmetą „TeksTilės" gamyklai tu pasirinkai ne užgaidos pagauta. Dėl ko gi dar, jeigu ne dėl keršto, grįžtum į miestą, su kuriuo tave sieja itin nemalonūs prisiminimai?

Ji dar stipriau suspaudė Džeidei rankas.

– Tavo laimėjimai bus pakankamas kerštas. Tu įveikei visas kliūtis savo kelyje. Turi Greihemą, ir jis tave labai myli. Ko dar tau reikia? Pamiršk.

– Negaliu, Kete, – Džeidė net nemėgino neigti Ketės kaltinimo. – Daugelį metų laukiau šios akimirkos. Dabar nesitrauksiu.

– Man dėl tavęs baisu. Visa tai sekina. Kerštas gali sunaikinti tave pačią anksčiau, negu tu sunaikinsi juos.

– Aš nenoriu jų sunaikinti. Jeigu būčiau norėjusi, būčiau juos nužudžiusi prieš penkiolika metų. Galvojau apie tai, – Džeidė papurtė galvą. – Tačiau nužudyti būtų per lengva išeitis. Ne, aš noriu, kad jie prarastų viską, ką brangina, taip, kaip aš praradau savo nekaltybę ir mylimą vaikiną. Noriu,

kad žlugtų visos jų svajonės, kaip žlugo manosios. Maža to, noriu atkeršyti už Gario mirtį. Jie jį nužudė, Kete, tarsi būtų pridėję pistoletą jam prie smilkinio ir paspaudę gaiduką. Nenurimsiu, kol jie brangiai nesumokės už Gario gyvybę.

Džeidės tonas sušvelnėjo ir tapo ilgesingas.

– Jis buvo toks idealistas. Mudu svajodavome, kaip vieną dieną nuversime Pačetus nuo sosto ir sustabdysime jų ekonominę tironiją Palmete. Pačetai medžioja aukas, kurios neturi pinigų, galios ar įtakos, tokias, kokia buvau aš prieš penkiolika metų. Jie nepaiso įstatymų, neturi sąžinės ir skaudins žmones, ir engs šį miestą, kol kas nors juos sustabdys, – Džeidės veidas vėl tapo rūstesnis ir ryžtingesnis. – Penkiolika metų siekiau šios galimybės. Negaliu jos paleisti vėjais.

Ketė kurį laiką tylėjo, paskui tiriamai pažvelgė į Džeidę.

– Papasakok Greihemui, kas tau atsitiko. Jeigu šie žmonės yra tokie nedori, kaip sakai, jie smogs atsakomąjį smūgį. Jie gali mėginti pažeisti tave per Greihemą. Papasakok jam, Džeide, kol kas nors kitas to nepadarė.

Džeidė pripažino, kad Ketės žodžiuose yra išminties, bet taip pat prisiminė, kaip Velta dėl tėvo savižudybės apkaltino ją. Jeigu Džeidė papasakos Greihemui apie išprievartavimą, berniukas gali klaidingai prisiimti kaltę už tai, kad buvo pradėtas. Džeidė nenorėjo užkrauti vaikui naštos, kurią tektų nešti visą gyvenimą.

– Ne, Kete. Jis niekada neturi to sužinoti.

Klausimas, ar Greihemui galima važiuoti dviračiu į statybų aikštelę, buvo laikinai atidėtas, kai Dilonas išvyko iš miesto pasikalbėti su keliais betono darbus atliekančiais subrangovais.

– Jis prašė manęs pasirūpinti, kad Vienišius turėtų maisto ir vandens, kol jo nebus, – paaiškino Džeidė Greihemui tą vakarą, kai grįžo namo. – Tau nėra prasmės prašyti, kad leisčiau ten nuvažiuoti dviračiu. Vėl pakalbėsime tada, kai grįš ponas Berkas.

Berniukas nusiminė.

– Kada tai bus, po šimto metų?

– Jis sakė, kad po dviejų savaičių.

– Po šimto metų, – tik lūpomis ištarė vaikas ir nuliūdęs pasišalino.

Greihemas buvo nepatenkintas, kad taip pasisuko įvykiai, bet Džeidė slapta džiaugėsi. Ketės perspėjimo nebuvo galima lengvabūdiškai atmesti. Džeidė taip kryptingai siekė įgyvendinti savo planus, kad pamiršo apie galimus Pačetų ir Hačo atsakomuosius veiksmus. Po miesto bendruomenės susirinkimo jie laikėsi atokiai. Vien tai kėlė įtarimą. Be abejonės, Pačetai kažką rezgė. Džeidė negali nė akimirką prarasti budrumo, kol nesužinos, ką šie sumanė. Ji nenorėjo, kad Greihemas laisvai klaidžiotų po miestą.

Nors Dilono nebuvo, darbai statybose tęsėsi. Kasimo darbų meistrą jis paskyrė laikinuoju prižiūrėtoju. Dilono reikalavimai buvo labai aukšti, todėl Džeidė buvo įsitikinusi, kad prižiūrėtojas viską padarys teisingai, bet ji jausdavosi saugesnė ir labiau pasitikinti savimi, kai Dilonas būdavo greta.

Statybų aikštelė virto turistų lankoma vieta, pritraukė šimtus stebėtojų. Beveik nebūdavo dienos, kad Džeidė neduotų interviu žiniasklaidai. Lola Garison, nepriklausoma žurnalistė iš Čarlstono, rašanti apybraižas, praleido su ja kone visą dieną. Ji rašė straipsnį apie „TeksTilę“ sekmadienio priedui, kurį keli pagrindiniai laikraščiai platina visuose Pietuose.

Pavasaris palengva virto vasara. Dienos tapo ilgesnės. Vieną vakarą Džeidė nusprendė dirbti viršvalandžius, kai žemės kasimo brigados išjungė savo įrengimus ir išvyko namo. Ji taip įsigilino į darbą, kad prarado laiko jausmą, ir atsitraukė nuo reikalų tik tada, kai lauke pradėjo loti Vienišius.

Per krūtinę perbėgo malonus virpulys. Džeidė pagalvojo, kad grįžo Dilonas. Tačiau žingsniai ant laiptų buvo ne tokie sunkūs kaip Dilono, o Vienišius lojo ne džiaugsmingai sveikindamasis. Vagonėlio durys plačiai atsivėrė.

– Sveika, Džeide.

– Dona Di!

Džeidė vienu metu buvo ir priblokšta matydama savo seną draugę, ir pajuto palengvėjimą, kad lankytoja nėra grėsminga.

Vienišius vis dar piktai lojo stovėdamas ant slenksčio.

– Tūpk, berniuk, – paliepė Džeidė.

Ji apėjo rašomąjį stalą, kad uždarytų duris. Tada atsigręžė į Doną Di.

– Gerai atrodai, Džeide, – buvusios draugės šypsenoje buvo galima pastebėti kartėlį ir pavydą. – Tačiau tu visada gerai atrodei.

– Ačiū.

– Nesijaudink. Nesitikiu išgirsti komplimentų iš tavęs. Tai darydama meluotum.

Džeidei daugiau neliko ką sakyti. Metai buvo negailestingi Donai Di, kuri ir taip niekada nebuvo graži. Ji visada traukė tik savo gyvumu. Tačiau dabar ir jo neliko. Iškreiptas Donos Di humoro jausmas virto pagieža.

– Ko atėjai pas mane, Dona Di?

– Ar galiu atsisėsti?

Džeidė linktelėjo kėdės pusėn ir grįžo prie rašomojo stalo. Dona Di atsisėdo pabrėžtinai užtempdama sijono kraštus ant kelių ir šitaip parodydama, kad nervinasi. Ji neturėjo nė kruopelės drovumo. Jai visiškai nerūpėjo, ar keliai uždengti. Kažkas kita vertė ją nervintis. Galbūt kaltės jausmas.

– Buvau nuvažiavusi į tavo namus, – aiškino Dona Di. – Jie pasakė, kad tu šiandien dirbsi iki vėlumos.

– Jie?

– Vyresnio amžiaus moteris ir berniukas... Greihemas?

– Taip, Greihemas.

Dona Di nusuko akis į šalį. Džeidė pastebėjo, kad draugė abiem rankomis laiko įsitvėrusi rankinės dirželį, tarsi bijotų kišenvagių.

– Aš, hmm, tik prieš kelias dienas sužinojau, kad turi sūnų.

– Jis buvo Niujorke, baigė mokslo metus. Kaip tu apie jį sužinojai?

– Žinai, paskalos čia plinta greitai.

– Taip, žinau. Per daug gerai.

Dona Di nusvarino galvą ir užkišo plaukų sruogą už ausies.

– Jis dailus berniukas, Džeide.

– Ačiū.

– Panašus į tave.

– Ir į mano tėvą.

– Taip, prisimenu jo nuotraukas, kurias turėjai, – Donos Di pirštai maigė rankinės odinio dirželio siūles. – Kiek... Greihemui metų?

– Keturiolika.

Abi moterys spoksojo viena į kitą jausdamos per daugelį metų susikaupusį kartėlį. Įtemptą tylą suardė Dona Di.

– Ketini priversti mane paklausti, tiesa?

– Ko paklausti?

– Ar jis buvo pradėtas tą vakarą?

– Turi galvoje tą vakarą, kai buvau išprievartauta? – Džeidė netikėtai pakilo. – Tada judviejų su Haču per vakarienę lauktų pikantiškas pokalbis?

Dona Di taip pat atsistojo.

– Mudu su Haču šįvakar nevakarieniausime. Ir nesikalbėsime. Hačas guli intensyviosios slaugos skyriuje Savanos ligoninėje, Džeide. Jis miršta!

Donos Di žodžiai aidu atsimušė nuo sienų. Kurį laiką abi moterys piktai žaižaravo akimis viena į kitą, paskui Dona Di vėl sudribo į kėdę ir delnu pasirėmė kaktą.

– Jis miršta.

Kaip ir Fricas, Hačas buvo tik nominalus šerifas. Iš tiesų jis buvo Pačetų marionetė. Iki Džeidei grįžtant jos spėjimas apie Hačą buvo teorinis. Džeidė tai patikrino pačią pirmą atvykimo į Palmetą dieną. Ji tyčia viršijo leistiną greitį, ir patrulis ją sustabdė.

Kai policininkas mėgino išrašyti baudos kvitą, Džeidė paprieštaravo:

– Ponui Pačetui nepatiks, kai jis apie tai sužinos. Esu jo draugė. Jis man sakė nesijaudinti, jeigu gausiu baudą už greičio viršijimą. Jam tereikės paskambinti šerifui, ir šis viską sutvarkys. Taip tvirtino ponas Pačetas. Kam suteikti rūpesčių daugeliui žmonių? Juk tai beprasmiška, tiesa?

Griebdamasi vaidmens, kuriuo bjaurėjosi, Džeidė nusiėmė saulės akinius ir apžilpino šerifo pavaduotoją šypsena.

– Na, džiaugiuosi, kad man pasakėte, panele, – patrulis įsikišo baudos kvitų knygelę į kišenę. – Šerifas Džolis nutarkuotų man subinę, jeigu būčiau nuskriaudęs pono Pačeto draugę. Ar kalbame apie Nilą, ar apie vyresnįjį Pačetą?

– Pasirinkite, kurį norite, – atsakė Džeidė įjungdama variklį.

– Aš jūsų neatpažįstu. Kokia, sakėte, jūsų pavardė?

– Aš jos nesakiau, – atšovė Džeidė ir nuvažiavo patenkinta, kad jos spėjimai pasitvirtino.

Dabar ji buvo nustėrusi. Džeidė jau nepatirs malonumo demaskuodama Hačą kaip korumpuotą bailį, kuris Ivano ir Nilo išjuokimo bijojo labiau negu prakeiksmo.

– Nežinojau, Dona Di, – tarė Džeidė. – Apgailestauju tai girdėdama.

Dona Di su panieka prunkštelėjo.

– Tikrai. Neabejoju. Jeigu Hačas mirs, du bus sunaikinti, liks tik trečias, tiesa?

– Atsargiai. Tu beveik pripažinai, kad juos tris sieja vienas dalykas – išprievartavimas.

– Tai tu juos tris *apkaltinai*, – Dona Di pašnairavo į Džeidę. – Ivanas taip pat beveik lavonas, tu tai žinai. Po to nelaimingo atsitikimo jis jau niekada nepasveiks. Nilo būklė kurį laiką buvo sunki. Iš pradžių visi galvojo, kad jis prarado vyriškumą. Argi nebūtų juokinga, jeigu Palmeto eržilui daugiau nebepasistotų? Kaip paaiškėjo, tai buvo tik bjaurūs gandai. Daugybė moterų tvirtina, kad jo daiktas ir dabar toks pat kietas, koks buvo visada.

– Manęs tai visai nedomina.

Dona Di porino toliau, tarsi Džeidė nebūtų nieko pasakiusi:

– Fricas su Lamaru mirę. Ivanas suluošintas. Hačas miršta. Dievas beveik atkeršijo už tave, Džeide. Matyt, dorai gyveni.

– Nesu atsakinga dėl jų nelaimių. Kad ir ką tu, Dona Di, galvotum, nenoriu, kad Hačas mirtų.

– Tačiau per jo laidotuves neverksi, tiesa?

– Ne. Visas ašaras išverkiau per Gario laidotuves.

Dona Di skubiai įkvėpė ir teisindamasi išpyškino:

– Hačas su tuo neturi nieko bendra. Gariui pasakė Nilas, ne Hačas.

– Ką jis pasakė Gariui?

– Kad tu nėščia ir kad buvai pas Džordžę pagalbos.

Nuo taip atsainiai pasakytos žinios Džeidę ištiko stabas. Nors jos kūnas nejudėjo, mintys sukosi kaip patrakusios. Kraujas pradėjo grėsmingai pulsuoti gyslomis.

– Nilas pasakė Gariui, kad buvau pasidaryti abortą? – sausai sušvokštė Džeidė.

Į klausimą, kuris ją kankino daugelį metų, pagaliau buvo atsakyta. Dona Di, pati to nesuvokdama, įstatė paskutinį dėlionės gabalėlį.

Džeidė troško sužinoti, kas paskatino Garį nusižudyti. Dabar ji žinojo. Vaikinui buvo pasakyta, kad Džeidė nėščia, šitaip paverčiant ją išdavike ir melage.

Nesvarbu, kaip Nilas sužinojo apie Džeidės nėštumą, – matyt, jam pasakė Patricija Votli. Ir jis nedelsdamas pranešė tai Gariui. Tada, visiškai praradęs tikėjimą, vaikinas nusižudė. Regis, Nilo klastai nėra ribų.

Džeidė sukryžiavo rankas ant krūtinės.

– Verčiau keliauk, Dona Di.

– Tu tą dieną nepasidarei aborto, tiesa?

– Prašau išeiti.

– Tavo sūnus – tas pats kūdikis, ar ne? Klausyk, Džeide, – Dona Di giliai įkvėpė tarsi save drąsindama. – Maždaug prieš metus Hačas blogai pasijuto. Jis nekreipė dėme-

sio į simptomus, kol galėjo. Žinai, kokie vyrai gali būti užsispyrę dėl panašių dalykų. Jie niekada nenori prisipažinti, kad nėra antžmogiai.

– Taigi, – toliau pasakojo Dona Di, – nežinojome, kas jam negerai, kol sutriko inkstų veikla. Hačui buvo nustatyta reta inkstų liga. Nuo to laiko jam atliekama dializė. Mieste niekas apie tai nežino. Saugojome paslaptį, kad Hačas neprarastų darbo. Tačiau dabar net ir tai nesvarbu.

Dona Di iš rankinės išsiėmė popierinę nosinaitę ir nusišluostė akis.

– Kad ir kaip ten būtų, inkstai jau nebeveikia. Dializė nepadeda. Kad liktų gyvas, jam reikia persodinti inkstą.

– Užjaučiu jus abu.

– Džeide, – maldaujamai kreipėsi į ją Dona Di, – tinkamiausias donoras Hačui yra tavo sūnus.

– Ką? – aiktelėjo Džeidė negalėdama patikėti savo ausimis.

Dona Di pakilo nuo kėdės ir prisiartino prie Džeidės.

– Mudu su Haču neturime vaikų. Išmėginome viską, bet aš taip ir nepastojau. Dora mirė prieš dvejus metus, tad Hačas daugiau neturi jokių šeimos narių. Kol rasime atsitiktinį donorą, gali būti per vėlu. Džeide! – sušuko Dona Di spausdama draugei ranką. – Jeigu Hačas yra Greihemo tėvas, tada berniukas gali būti donoru.

Džeidė ištraukė ranką ir pasitraukė nuo Donos Di toliau, tarsi ši sirgtų užkrečiama liga.

– Gal netekai proto? Nė už ką, Dona Di.

– Dėl Dievo meilės, juk kalbame apie žmogaus gyvybę!

– Taip, apie Gario gyvybę. Jis mirė dėl to, ką Hačas padarė man, kad ir kaip stengiesi jį teisinti, kad nuramintum savo sąžinę. Velniškai gerai žinojai, kad tą dieną šerifo kabinete sakiau tiesą. Žinojai, Dona Di! Paskui patvirtinai apie mane skleidžiamą melą.

– Man buvo tik sušiktų aštuoniolika metų! – sušuko Dona Di. – Buvau įsiutusi, nes vaikinas, dėl kurio ėjau iš proto, geidė mano geriausios draugės, o ne manęs.

– Vargu ar tai pasiteisinimas. Dėl smulkmeniško pavydo esi iš dalies atsakinga, kad Garis nusižudė.

Dona Di abiem delnais užsidengė ausis, bet Džeidė juos atitraukė.

– Nepaaukosiu nė lašo savo sūnaus kraujo, kad galbūt pavyktų išgelbėti Hačui gyvybę.

– Esi teisuoliška pasipūtusi kalė, – užgauliai išrėžė Dona Di. – Tokia visada buvai.

– Man svarbiausia pasaulyje yra sūnus. *Mano* sūnus, Dona Di. Jis nepriklauso niekam, išskyrus mane. Ir niekas neišdrįs jo paliesti.

Donos Di žvilgsnis buvo taip persunktas neapykanta, kad Džeidė galbūt būtų palūžusi, jeigu ne jos tvirtas apsisprendimas. Dona Di atgręžė nugarą, atidarė duris ir išdidžiai išžygiavo. Džeidė skubiai užsirakino jai pavymui, tada puolė prie telefono.

Ketė atsiliepė po antro skambučio.

– Kete, ar Greihemas namie?

– Žinoma. Sėdi ir valgo vakarienę. Sakei mums vakarieniauti be tavęs.

– Taip, taip, džiaugiuosi, kad taip ir padarėte, – Džeidei drebėjo keliai. Ji susmuko į kėdę prie rašomojo stalo. – Kete, norėčiau, kad Greihemas šįvakar niekur neitų iš namų. Net nesivažinėtų gatvėje nei dviračiu, nei riedlente, nei mėtytų į krepšį.

– Mudu ketinome po vakarienės pažiūrėti filmą per televiziją.

– Gerai. Puiku.

– Kas nors atsitiko?

– Nieko.

– Ar tai kaip nors susiję su ankstesniu ponios Džoli apsilankymu pas mus?

– Taip, bet norėčiau, kad Greihemui apie tai nieko nesakytum.

Džeidė pajuto, kad Ketė nepritaria, nes ragelyje įsivyravo tyla.

– Jis nori tau pasakyti „labas“.

– Duok jam ragelį.

– Labas, mama, kada grįši namo?

– Greitai. Lauk manęs.

– Kokio vel...

Dilonas staigiai pasuko automobilį, kad nepartrenktų šuns. Vienišius nėrė iš pakelės griovio ir kirto plentą tiesiai pikapui po ratais. Dilonas nuspaudė stabdžių pedalą. Ant asfalto liko keli metrai prisvilusios gumos.

– Kvailas šunėke! – sušuko jis pro pravertą langą.

Išgirdęs pažįstamą balsą Vienišius slysdamas sustojo ant grindinio. Jis atlošė galvą, pažvelgė į pikapą, tada pašėlusiai džiūgaudamas puolė prie automobilio. Dilonas atidarė dureles vairuotojo pusėje. Užšokęs jam ant kelių Vienišius ėmė laižyti veidą, letenomis daužyti vairą ir vizginti uodegą.

– Šunie, nulipk nuo manęs. Jėzau, kaip tu dvoki! Kada paskutinį sykį maudeisi?

Dilonas nustūmė Vienišių nuo kelių ir vėl įjungė pavarą. Kai įsuko į kelią, Dilonas paskersakiavo į šunį. Vienišius žvelgė į jį įsimylėjusiu žvilgsniu. Iš nasrų kyšojo liežuvis. Šuo sunkiai šnopavo.

– Tūkstantį kartų tau sakiau manęs nemylėti, bet tu vis tiek neklausai.

Dilonas turėjo pripažinti, kad malonu grįžti namo po dvylikos dienų, kai tavęs laukia, nors tas vienintelis, kuris ilgisi, tėra mišrūnas, neturintis smegenų ir išbėgantis prieš dvi tonas sveriantį pikapą. Pats to nenorėdamas Dilonas prisirišo prie šuns. Jis ieškodavo gyvūno, kai šis nekiūtodavo prie vagonėlio, ir nerimaudavo, kol šuo nepasirodydavo.

Dilonas pakasė šuniui apyausį.

– Kur buvai susiruošęs? O gal bėgai namo? Gal buvai susitikti su dama? – Vienišius liovėsi šnopavęs ir kilstelėjo antakius. – Ak štai kaip! Ir radai? – Vienišius suinkštė. Dilonas liūdnai tarė šuniui: – Žinau tą jausmą.

Dilonas vairavo kaire ranka, o dešine toliau glostė Vienišių. Vėlų vakarą eismas buvo nedidelis. Gerai, kad vairuoti buvo galima atsipalaidavus, nes Dilono mintys sukosi apie kitką.

Dilonas jos pasiilgo.

Savo išvyką jis sutrumpino dviem dienomis. Visai be reikalo važiavo šešias valandas, kad grįžtų namo šįvakar, nors galėjo parvažiuoti ir rytojaus pusiaudienį. Nuo kada jis apie šį – arba *bet kurį* – miestą pradėjo galvoti kaip apie namus?

Nes čia buvo žmogus, kurį Dilonas nekantravo pamatyti.

Tai jį velniškai gąsdino – baugino taip stipriai, kad Dilonas vos neįkalbėjo savęs palikti „TeksTilės" pikapą Noksvilyje ir vėl išnykti. Tačiau ši mintis jį kamavo neilgai.

– Visų pirma, – aiškino jis dėmesingai klausančiam Vienišiui, – šitaip nuo problemų šalinasi tik bailiai.

Kokia prasmė pasitraukti iš visuomenės, kai Debra mirė? Laikinai vienatvė Diloną atbukino ir leido gyventi toliau, kai jis gyvenimui tapo visiškai abejingas. Kai atrado negyvus žmoną ir sūnų, vienintelis Dilono tikslas buvo sukelti skausmą Skanlanui. Kai tai bus padaryta, Dilonui bus visiškai nesvarbu, ar jis dar įkvėps nors vieną oro gurkšnį.

Tačiau nežinomo akstino verčiamas Dilonas gyveno toliau. Tarsi kompiuterio mikroschema, maža, bet aktyvi, paslėpta giliai Dilono sąmonėje, rūpinosi, kad jis gyventų. Dabar Dilonas žinojo kodėl. Dėl „TeksTilės". Jam buvo lemta pastatyti šią gamyklą. Tuo jis tikėjo visa savo esybe.

– Taigi. Privalau ją užbaigti. Privalau sau įrodyti, kad galiu ištverti iki pat skausmingos pabaigos. Supranti? – Vienišius suinkštė ir padėjo galvą Dilonui ant šlaunies. – Taip, žinau. Gyvenimas – sumautas dalykas.

Dilonas nenorėjo prisirišti prie šuns, bet gerklėje pajuto gumulą, nes šis kvailas padaras džiaugiasi, kad šeimininkas grįžo namo. Dilonas taip pat nenorėjo pamėgti berniuko, bet jis svajojo, kad Čarlis būtų buvęs kaip tik toks vaikas, koks yra Greihemas. Berniukas buvo smalsus, protingas, draugiškas ir gana išdykęs, bet tikrai ne vėpla.

– Kaip sekasi Greihemui? – paklausė Dilonas Vienišiaus. – Ar dažnai jį matei? Galbūt kai kitą kartą ilgesniam laikui išvažiuosiu, paprašysiu Greihemo, kad jis tave maudytų kas savaitę, – Vienišius vikstelėjo uodegą be entuziazmo pritardamas šiai minčiai. Šuo ne itin mėgo maudytis. – Galėčiau jam pasiūlyti kelis baksus. Jo amžiaus berniukams visada reikia pinigų smulkioms išlaidoms.

Prieš Dilonui išvykstant Džeidė atsiprašė, kad Greihemas trinasi statybų aikštelėje. Ji manė, kad berniukas Dilonui įkyri painiodamasis po kojomis ir klausinėdamas. Tačiau iš tiesų vyriškis jautė pasitenkinimą, kai Greihemas bidzendavo greta. Vaiko klausimai bei pastebėjimai kartais būdavo juokingi, kartais sumanūs. Pats to nenorėdamas Dilonas pradėjo laukti susitikimų su berniuku.

Per šešių valandų kelionę jis stengėsi apie tai negalvoti, bet dabar, kai iki namų liko vos kelios minutės, Dilonas buvo priverstas pripažinti tikrąją skubėjimo grįžti priežastį: jis nekantravo pamatyti Džeidę.

Žinoma, turėjo daug ką pranešti. Ir buvo tikras, kad Džeidė jam taip pat turi krūvą naujienų. Reikės aptarti, kas įvyko, kol Dilonas buvo išvažiavęs.

Tačiau ar tik dėl darbo reikalų Dilonas nori ją pamatyti? Jis labai vylėsi, kad tik dėl to, nes bet kuri kita priežastis reikštų neištikimybę Debrai ir paprasčiausią kvailystę. Jam reikėjo susirasti moterį, kol buvo išvykęs. Jeigu būtų pasiguldęs į lovą šiltą, geidžiančią moterį, gal nebūtų toks sudirgęs. Galbūt ne taip trokštų pamatyti Džeidę. Galbūt jo pimpalas nesukietėtų vien tik prisiminus, kaip Džeidė stovėjo Parkerių sklype besiartinant audrai su perkūnija.

Dilonas įvairavo pikapą į žvyrkelį, vedantį prie vagonėlio. Vienišius, pajutęs, kad atsirado namie, atsistojo sėdynėje ir visu kūnu, nuo nosies iki uodegos, pasipurtė. Dilonas sukikeno, bet pamatęs kilnojamajame vagonėlyje šviesą ir Džeidės *Cherokee*, stovintį prie namelio, išsyk surimtėjo.

– Ką ji, po velnių, veikia taip vėlai vakare?

Pastatęs pikapą Dilonas išlipo. Vienišius prasmuko pro jį ir patraukė prie dubens su vandeniu. Dilonas paklebeno biuro duris. Jos buvo užrakintos.

– Džeide?

Vyriškis iš džinsų kišenės išsitraukė raktą ir įkišo į spyną. Durys tyliai prasivėrė.

Džeidė miegojo padėjusi galvą ant rašomojo stalo. Dilonas prisėlino prie jos ant pirštų galų.

– Džeide?

Ji nė nekrustelėjo. Galva buvo padėta ant ištiestos rankos. Delnu parėmusi veidą.. Džeidės pirštai buvo labai ploni. Ranka daili ir miegant atrodė trapi. Plaukai buvo pasišiaušę, užkritę ant rankos ir popierių. Juodos kaip varno garbanos puikiai paryškino šviesią Džeidės odą.

Atgręžtas į viršų skruostas buvo raustelėjęs. Antakis lygus ir žvilgus, tarsi nupieštas ant porcelianinės lėlės. Džeidė buvo giliai įmigusi ir kvėpavo truputį prasižiojusi.

Dilonas skausmingai troško ją paliesti.

Jis svarstė, ką daryti. Džeidei nepatiks, kad buvo užklupta tokia pažeidžiama. Jiedviem abiem gali būti nesmagu, ir tai gali atsiliepti darbo santykiams, kurių Dilonas nė už ką nenorėjo gadinti. Džeidė, matyt, nejautė jokio diskomforto.

Geriausia būtų palikti ją šitaip miegančią. Jeigu Džeidė pabus ir pamatys, kad Dilonas grįžo, ji ateis į vagonėlį ir pati pradės pokalbį, jeigu to norės. Arba jiedu pasimatys kitą rytą. Tačiau Dilonas nenorėjo, kad lempa šviestų jai į veidą, tad pasilenkė per rašomąjį stalą išjungti.

Kai tik šviesa užgeso, Džeidė pabudo.

– Ne! – sušuko ji pašokdama nuo kėdės ir vos neatsitrenkdama kaktomuša į Diloną.

– Džeide, tai aš.

– Neliesk manęs!

Ji ėmė grabalioti tarp daiktų, išmėtytų ant rašomojo stalo.

– Ką čia veikiate?

– Jei mane paliesi, aš tave nužudysiu.

Apstulbęs dėl tokios audringos reakcijos, Dilonas pažvelgė į Džeidės rankas ir pamatė šaltai blizgantį metalinį daiktą.

– Džeide, – ramiai tarė jis, – tai aš, Dilonas.

Jis ištiesė ranką norėdamas įjungti lempą.

– Ne!

Džeidė peiliu laiškams atplėšti vos nepataikė jam į pilvą.

– Jėzau!

Džeidė, matyt, giliai miegojo arba buvo visiškai praradusi orientaciją ir nesuvokė, ką daro. Kol nė vienas iš judviejų nespėjo susižaloti, Dilonas peršoko rašomąjį stalą ir sugriebė Džeidę už rankų. Telefonas nukrito ant grindų. Dokumentai išsisklaidė tarsi rudeniniai lapai pučiant stipriam vėjui. Džeidė spiegė. Jiedu grūmėsi dėl peilio laiškams atplėšti. Džeidė atsitrenkė į sieną ir numetė ant jos kabantį kalendorių.

Dilonas suko Džeidei rankas, bet ji nepaleido peilio. Atrodė, kad ją užplūdo antžmogiškos jėgos. Dilonas žinojo, kad kelia jai skausmą. Teks atsiprašyti. Tačiau pirmiau reikia sulaikyti moterį, kad Džeidė nepaleistų jam žarnų.

Galiausiai Dilonui pavyko nutverti Džeidę už abiejų riešų ir iškelti jos rankas virš galvos. Jis visu kūnu prispaudė Džeidę prie sienos. Ši įnirtingai muistė galvą.

– Turėsi pirmiau mane nužudyti.

– Džeide!

– Aš tau neleisiu. Turėsi mane nužudyti.

– *Džeide!*

Regis, Dilonas staiga prižadino Džeidę iš košmaro. Ji kaipmat nustojo priešintis ir nebesimuistė. Moters krūtys sunkiai kilojosi prie Dilono krūtinės.

– Kas čia?

Dilonas pajuto jos tankų kvėpavimą.

– Čia Dilonas.

– Dilonas?

– Teisingai.

– Dilonas.

– Taip.

Išsekęs vyriškis įsirėmė galva Džeidei į kaktą ir ėmė gaudyti orą. Paskui paleido jos riešus. Džeidės rankos tarsi virvės nusviro prie šonų.

– Ar jums nieko neatsitiko? – kimiu balsu paklausė Dilonas.

Džeidė papurtė galvą. Dilonas nuo jos pasitraukė ir įjungė lempą. Peilio, kurį Džeidė vis dar laikė rankoje, ašmenys buvo dantyti. Dūris galėjo būti mirtinas.

– Jėzau, – nusistebėjo Dilonas, – ką jūs, po velnių, mėginote padaryti su šiuo prakeiktu daiktu?

Džeidė numetė peilį laiškams atplėšti ant rašomojo stalo ir susmuko į kėdę.

– Apsiginti.

Džeidė buvo išblyškusi, drebėjo, jai trūko kvapo, bet šiaip jau atrodė normaliai. Pamatęs, kad jai viskas gerai, Dilonas supyko.

– Po velnių, jūs man vos nepaleidote žarnų!

Džeidė alkūne atsirėmė į rašomąjį stalą ir nuo veido nusibraukė plaukus.

– Nereikėjo prie manęs sėlinti.

– Aš nesėlinau. Lauke sukėliau velnišką triukšmą. Dusyk šaukiau jus vardu.

– Kodėl manęs neprižadinote?

– Nenorėjau išgąsdinti.

– Štai kaip. Todėl nusprendėte palinkti prie manęs, tarsi ketintumėte pasmaugti?

Dilonas riebiai nusikeikė.

– Beje, ką čia veikiate? Kiek dabar valandų? – paklausė Džeidė. Taip netikėtai pažadinta ji vis dar buvo sutrikusi.

– Nelabai vėlu, – atsakė Dilonas. – Truputis po vienuolikos.

– O Viešpatie!

Džeidė pakėlė nuo grindų telefoną. Kol ji skambino į namus, Dilonas stovėjo prie rašomojo stalo ir piktai žaižaravo akimis.

– Džiaugiuosi, kad atvykote kaip tik dabar, – tarė Džeidė padėjusi telefono ragelį. – Ketė nerimavo, bet sakė nenorėjusi man skambinti ir trukdyti dirbti.

– Ką, po velnių, sau galvojote likdama viena sutemus? – piktai paklausė Dilonas. – Jums pasisekė, kad pro duris įėjau kaip tik aš.

– Durys buvo užrakintos.

– Tarsi jos būtų sulaikiusios tą, kuris labai norėtų įeiti.

– Na, nieko tragiško neįvyko, todėl tiesiog pamirškime tai, gerai?

Nuo šio menkinančio tono Dilonas visada pasišiaušdavo. Kai Džeidė apėjo rašomąjį stalą, vyriškis pastojo jai kelią.

– Pamiršime, kai aš pasakysiu, kad atėjo metas pamiršti. Moteriai likti vienai sutemus čia, toli nuo miesto, yra nesaugu. Daugiau taip nedarykite.

– Gal turėčiau priminti, kad jūsų pareigos neleidžia man įsakinėti?

– Po griausmais, pamirškime pareigas. Tai neturi nieko bendra su darbu. Be to, jūs man primenate, kad esate viršininkė tik tada, kai žinote, jog esate neteisi.

Džeidė liepsnojančiomis akimis pažvelgė į Diloną.

– Jeigu būtų buvęs kas nors kitas, o ne jūs, Vienišius lodamas būtų perspėjęs mane apie pavojų.

Dilonas prisikišo prie pat Džeidės.

– Tikrai?

– Tikrai.

– Ką gi, žinokit, kad Vienišiaus čia nebuvo, – tyliai pareiškė Dilonas. – Jis ieškojo poros. Jeigu šunėkui būtų pasisekę, jis tikriausiai būtų negrįžęs iki prašvintant.

Suirzusi ir sutrikusi Džeidė nusuko akis į šalį.

– Esu dėkinga, kad rūpinatės mano saugumu.

– Negalvokite per daug gerai apie save. Aš jūsų saugumu visai nesirūpinu, tik stengiuosi įkrėsti sveiko proto tam, kuriam vietoj smegenų aiškiausiai yra šūdas.

Džeidė staigiai atsigręžė.

– Džiaugiuosi, kad pavartojote kaip tik šiuos žodžius. Jie priminė, kad turiu jus perspėti, jog šitaip nekalbėtumėte mano sūnaus akivaizdoje.

– Ar jūs slapta klausėtės mūsų pokalbių su Greihemu?

– Žinoma, ne. Jis jus cituoja. Berniukas mano, kad esate velniškai nuostabus.

Dilonas pajuto malonų šilumos antplūdį.

– Tikrai?

– Tikrai. Todėl atsargiau rinkite žodžius, kai vaikas būna šalia.

– Nesakiau nieko, ko jis neišgirstų per kabelinę televiziją, o gal ir mokykloje.

–Tai nekeičia reikalo esmės.

– Kaip tik keičia. Jeigu nenorite, kad Greihemas sumoteriškėtų, truputį atleiskite varžtus, leiskite jam kartkartėmis nusikeikti. Jis per daug dažnai būna moterų draugijoje. Laikas, kurį berniukas leidžia čia, su vyrais, jam tik į naudą.

– Dabar man priminėte kitą dalyką. Nekvieskite jo atvažiuoti čia dviračiu.

– Aš ir nekviečiau.

– Greihemas tvirtina, kad kvietėte.

– Ne.

– Niekada su juo nekalbėjote apie tai, kad čia galima atvažiuoti dviračiu?

– Žinoma, tokia kalba buvo. Aš Greihemui paaiškinau, kad spręsti turite jūs.

– Ką gi, labai dėkui, nes aš esu jo motina.

Dilonas suprato, kad netrukus ją ir vėl pabučiuos. Tai buvo didžiausia beprotybė, bet vis tiek taip pasielgs, ir, kadangi jau nusprendė, niekas negalėjo jo suturėti.

Dilonas sukišo pirštus Džeidei į plaukus, atlošė jos galvą ir pasilenkė prie jos lūpų. Nustebusi Džeidė staigiai iškvėpė. Dilonas pajuto kvėpsnį ir ėmė juo gardžiuotis. Visos mintys išgaravo iš galvos. Dilonas nebegalvojo apie šio bučinio padarinius – iš anksto žinojo, kad, kai tik liausis bučiavęs, Džeidė išmes jį iš darbo. Dilonas negalvojo apie Debrą. Jis apskritai apie nieką negalvojo. Tiesiog reagavo į nuostabius erotinius dirgiklius, kuriuos žadino Džeidė.

Dilonas liežuvio galiuku perbraukė jos lūpas, paskui įspraudė jį į burną. Vyras pajuto, kad Džeidė apstulbo. Jos kūnas įsitempė, kvėpavimas liovėsi. Tačiau tai, kad nesulaukė atsako, jo neatgrasė. Jis pritaikė būdą, kurį buvo gerai įvaldęs prieš daugelį metų: įkišo liežuvį į burną, paskui ištraukė ir taip kartojo tol, kol moteris vėl pradėjo kvėpuoti ir įsikibo jam į rankas.

– Ne, – sušnibždėjo Džeidė. – Prašau.

Ji turėjo galvoje ne „prašau, liaukis“, o „prašau, tęsk“. Nors prieš prašymą ji ištarė „ne“, Dilonas jautė, kad Džeidė yra susijaudinusi. Šis jaudulys stiprėjo ir kaitino moterį iš vidaus taip, kad Dilonas net per drabužius pajuto karštį. Jos kvėpavimas buvo dažnas ir negilus – toks būna susijaudinus.

Dilonas ilgais pirštais suėmė Džeidei galvą ir dar labiau atlošė. Jis ėmė kramsnoti jos atidengtą kaklą ir bučiuoti minkštą, kvapią odą paausyje.

– Ne, Dilonai, – suinkštė Džeidė.

– Tu nenori sakyti „ne“.

Grįžęs prie lūpų Dilonas pakreipė galvą ir pabučiavo dar giliau. Karštis ir geismas susitvenkė jo strėnose. Iš skausmo ir užplūdusio didžiulio malonumo vyras suaimanavo. Jis uždėjo delną Džeidei ant sėdmenų ir pakėlęs priglaudė prie savęs. Dilono varpa prigludo prie Džeidės plyšio. Jis ėmė trinti varpą į moters kūną. Ji sudejavo.

Kitu delnu Dilonas paglostė Džeidei krūtį. Ji buvo standi, putli, tobula. Spenelis nuo glostymo nykščiu sustandėjo. Dilonas norėjo priglausti prie jo burną, kad ir per palaidinę, ir nuleido galvą prie krūties.

– *Ne!*

Džeidė atsitraukė nuo jo taip greitai, kad net suklupo, prarado pusiausvyrą ir atsitrenkė į sieną. Moteris sukryžiavo rankas ant krūtinės ir ėmė trinti jas delnais, tarsi mėgintų nugramdyti nešvarumus. Džeidės akys buvo taip išplėstos, kad aplink neramias melsvas raineles buvo matyti baltymai.

– Sakiau, ne! – trūkčiojamu balsu sušuko ji. – Sakiau jums, ne. Ne. Ne. Ar nesuprantate? Ne!

Apstulbęs Dilonas žingtelėjo artyn.

– Džeide, aš...

– Nelieskite manęs. Ne! – isterišku balsu suspiegė ji ir atstatė ranką.

Dilonas pasiduodamas iškėlė rankas į viršų.

– Gerai, gerai. Neliesiu jūsų. Prisiekiu.

Jis dar niekada nebuvo atsidūręs tokioje padėtyje. Moterys kartais apsimestinai priešindavosi, kad pasirodytų drovios, bet nė viena jų niekada nebuvo puolusi į isteriją. Jeigu Dilonas manytų, kad ji vaidina, įsiustų. Tačiau Džeidė, be jokios abejonės, buvo siaubingai išsigandusi.

– Nereikia manęs bijoti, Džeide, – švelniai tarė jis. – Neversiu jūsų nieko daryti.

– Aš negaliu.

– Dabar matau.

– Aš *negaliu*, – pakartojo ji.

– Viskas gerai. Liaukitės žiūrėjusi į mane taip, tarsi būčiau Džekas Skerdikas. Neketinu jūsų skriausti.

Palengva Džeidė nurimo. Ji nustojo trinti rankas, bet laikė jas sukryžiavusi ant krūtinės. Iš akių išnyko patekusio į spąstus žvėrelio baimė, bet Džeidė dar vengė pažvelgti Dilonui į akis. Ji perbraukė delnu krūtį, kurią glamonėjo Dilonas. Nuo šio moteriško savisaugos gesto Dilonas pasijuto taip bjauriai, tarsi būtų vaikų žagintojas.

Vis dar sukdama žvilgsnį į šalį, Džeidė skubiai pagriebė rankinę ir raktus.

– Verčiau važiuosiu namo, kitaip Ketė vėl ims nerimauti.

– Džeide, kas...

Ji energingai papurtė galvą neleisdama Dilonui sužinoti, kokia yra tokio keisto elgesio priežastis.

Džeidė beveik bėgte išlėkė iš vagonėlio ir įlipo į savo *Cherokee*. Dilonas stovėjo tarpduryje ir apstulbęs spoksojo pavymui. Jis žiūrėjo tol, kol raudonos galinių žibintų šviesos išnyko tamsoje.

Dvidešimt trečias skyrius

Gegužės pirmąją Džordžas Stainas su Džeide aptarinėjo galimybę kur nors netoli „TeksTilės“ gamyklos statyti korporatyvinį priestatą. Jame įsirengtų biurus ne tik gamyklos, bet ir su „GSS“ susijusių laivininkystės, naftos perdirbimo bei įvairių kitų įmonių, įsikūrusių Pietvakariuose, aukštesniojo ešelono vadovai. Nuo to laiko visą mėnesį Stainas skambindavo, beveik kasdien reikalaudamas ataskaitos apie žemės įsigijimą. Džeidė delsė aiškindama, kad yra labai išranki. Neseniai Stainas užsiminė, kad gali atsiųsti ką nors į pagalbą, jei šis darbas Džeidei per sunkus.

Džeidė suprato, jog Stainas gąsdina, bet žinojo, kad negalės klausimo vilkinti iki begalybės. Priestato projektas buvo viliojantis, Džeidė norėjo, kad jis taptų neatskiriama gamyklos dalimi... tačiau viskas savo laiku. Deja, jeigu ponas Stainas ką nors sugalvodavo, norėdavo veikti nedelsdamas.

Kai Dilonas grįžo, kitą rytą Džeidė nusprendė vėl pasikalbėti su Očiu Parkeriu. Ji pasirūpino, kad Parkerio ūkis kartu su kitais žemės sklypais netoli Palmeto būtų įvertintas kuo mažiau krintant į akis.

Ji atvyko į fermą anksti, kaip tik tuo metu, kai Otis lipo į traktorių ir ruošėsi išvažiuoti į laukus.

– Sutrukdysiu jus labai trumpam, pone Parkeri, – prisiartinusi tarė Džeidė.

– Jeigu atvažiavai įkalbinėti, kad parduočiau žemę, tuščiai gaišti laiką.

– Prašau manęs išklausyti, – ji palaukė, kol Otis nulips ant žemės, tada dėstė toliau: – Esu tikra, kad ir jūs, ir ponia Parker norėtumėte likusį gyvenimą gyventi prabangiai. Galėtumėte mieste nusipirkti dailų namą ir išeiti į pensiją. Jums daugiau nebereikėtų dirbti, nebent pats to norėtumėte. Pagalvokite, kaip galėtumėte padėti savo vaikams ir vaikaičiams.

Otis su panieka pažvelgė į ją.

– Taip, visa tai skamba patraukliai. Tačiau jei kada ir nuspręsiu parduoti, tai tik ne tau.

– Ką norite pasakyti?

Otis iš kombinezono kišenės išsitraukė raudoną šluostę ir apsimetė valąs traktorių.

– Neprivalau tau nieko aiškinti.

– Pone Parkeri, prašiau, kad niekam nesakytumėte, jog domiuosi jūsų žeme.

– Aš ir nesakiau. Tačiau puikiai turėtum žinoti, kas dedasi nedideliame miestelyje. Pasklinda kalbos. Tas vertintojas, kurį pasamdei, čia užtruko ištisas dvi dienas ir sukėlė kai kurių žmonių smalsumą.

Džeidė skubiai atsegė portfelio užtrauktuką.

– Štai ką „GSS“ siūlo už jūsų žemę ir namą.

Ji padavė teisininkų parengtą sutartį ir parodė sumą lapo apačioje. Otis prisimerkė, kad galėtų įžiūrėti nusilpusiomis akimis, tada jam atvipo žandikaulis.

– Penki šimtai tūkstančių dolerių? Ar iš manęs tyčiojiesi?

– Ne, pone Parkeri. Jums tereikia šiandien po pietų susitikti su manimi žemės registre ir pasirašyti sutartį.

– Nežinau, – atsakė Otis purtydamas galvą.

– Niekas tiek daug už jūsų sklypą nepasiūlys, pone Parkeri. Suma yra kur kas didesnė negu įvertinta.

Otis kurį laiką įtariai žvelgė į Džeidę, paskui vėl pakratė galvą.

– Neketinu skubėti. Kaip sakiau, dar nenusprendžiau, ar apskritai parduosiu.

Jis nusigręžė, įlipo į traktorių ir užvedė variklį. Užsidėjęs šiaudinę skrybėlę Otis išvairavo traktorių iš kiemo. Džeidė padėjo sutartį priebutyje ir prispaudė akmeniu. Apsigręžusi eiti išgirdo, kaip atsidarė metaliniu tinkleliu dengtos durys, – pakėlusi galvą išvydo ponią Parker.

– Labas rytas.

– Girdėjau žmones kalbant, kad turi berniuką, – berte išbėrė žodžius ponia Parker, nors jai buvo sunku juos ištarti.

– Taip. Jo vardas Greihemas.

– Spėlioju, gal tai Gario vaikas.

Džeidę apėmė sielvartas. Nuo desperatiškos vilties, kurią išvydo pavargusiame, neišvaizdžiame veide, suspaudė širdį. Džeidei kilo pagunda sumeluoti, kad Garis yra Greihemo tėvas, bet galiausiai tai pakenktų ir Parkeriams, ir Greihemui.

– Ne, ponia Parker, – liūdnai atsakė Džeidė. – Tačiau vos tik sužinojau, jog esu nėščia, troškau, kad tėvas būtų jis.

Netarusi daugiau nė žodžio išvargusi moteriškė įslinko vidun. Tinkleliu dengtos durys užsitrenkė.

Netrukus Džeidė pasiekė plentą. Vos pasiekus sankryžą, pro šalį dideliu greičiu prašvilpė raudonas *El Dorado*.

Važiuodama į statybų aikštelę Džeidė buvo taip paskendusi mintyse apie Parkerius, kad nepastebėjo *El Dorado*, kol automobilis beveik susilygino su josios. Matyt, jis apsigręžė ir sekė jai iš paskos. Prie vairo sėdėjo Nilas Pačetas.

Šypsodamasis jis pasignalizavo Džeidei sustoti.

– Eik po velnių!

Vis dar šypsodamasis Nilas padidino greitį, keliais metrais aplenkė Džeidę ir staigiai užtvėrė jai kelią, vos neatsimušdamas į *Cherokee*. Džeidė kaipmat nuspaudė stabdžių pedalą. Nilo mašina stovėjo šonu, tad automobiliai siaurame plente suformavo „T" raidės kliūtį.

Džeidė atidarė dureles ir išlipo.

– Ką čia, po velnių, išdarinėji?

– Gražiuoju prašiau tavęs sustoti.

Nilo tonas, pasipūtimas ir pataikaujanti šypsena Džeidei buvo gerai pažįstami.

Ironiška, kad jie sustojo beveik toje pačioje vietoje, kur Nilas prieš penkiolika metų pagrobė Džeidę iš Donos Di automobilio.

– Jeigu nebūna taip, kaip nori, tu primeti savo valią.

Nilas riteriškai žemai nusilenkė.

– Atsiprašau.

– Jeigu norėjai su manimi susitikti, reikėjo susitarti iš anksto.

– Aš juk mėginau. Ar negavai pranešimų, kuriuos palikau tavo balso pašto atsakiklyje?

– Gavau, bet nekreipiau į juos dėmesio.

– Ar ne tu visada padėdavai ragelį, kai paskambindavau? Net negavau padėkos raštelio už atsiųstas gėles, kuriomis sveikinau tave sugrįžusią į miestą.

– Aš jas išmečiau tą pačią akimirką, kai tik gėlės buvo įteiktos.

Nilas sučepsėjo lūpomis.

– Džeide, Džeide, išvykai į šiaurę ir tapai nemandagi. Tikriausiai iš tų jankių perėmei daugybę blogų įpročių. Kas nutiko mielai merginai, kurią visi pažinojome ir mylėjome?

– Ją išprievartavo trys vaikinai.

Nilas susigūžė, bet jo reakcija buvo suvaidinta.

– Matau, kad vis dar jauti pagiežą. Pasisaugok, Džeide. Kartėlis pasendins tave anksčiau laiko ir išvagos veidą raukšlėmis. Be to, kokia prasmė? Lamaras palaidotas. Hačas beveik lavonas. Aš atvykau pas tave kaip senas draugas, siūlau taikos pypkę ir viliuosi, kad pamirši tą mažą nesusipratimą.

Nilas išsityčiojo jos išprievartavimą bei Gario savižudybę sumenkindamas ir pavadindamas mažu nesusipratimu, tad Džeidė turėjo sukaupti visą valią, kad nepultų akėti nagais to savimi patenkinto akiplėšos veido.

– Atvykai pas mane išsigandęs, Nilai. Mano bendrovė kelia grėsmę vietos feodalinei ekonomikai. Netrukus prarasi galią, ir tai žinai. Be to, ir *aš* tai žinau.

– Dar nenurašyk Pačetų, Džeide.

– Niekada jūsų ir nenurašiau. Tik šįsyk nelaimėsite.

Ji įlipo į automobilį ir uždarė dureles. Nilas pasilenkęs įkišo galvą pro pravirą langą.

– Ar esi dėl to tikra?

– Pasistengsiu, kad būčiau velniškai tikra.

Nenaudėlis prisimerkė.

– Džeide, negalėjau patikėti savo ausimis, kai išgirdau, kad turi sūnų, o neturi vyro. Tad vieną dieną slampinėjau prie tavo namo ir, štai, pamačiau jį – paauglį berniuką, mėtantį prievažoje kamuolį į krepšį, visai taip pat, kaip darydavau aš.

Džeidė nepajėgė nuslėpti didžiulės baimės. Tai pastebėjęs Nilas toliau suokė tuo pačiu tyliu, ramiu balsu:

– Jis dailus vaikis, Džeide. Primena mane, kai buvau jo metų, – Nilas palinko arčiau. – Pradėjau spėlioti, gal Džordžė tądien, kai mes stebėjome tave įeinančią į jos namą, kūdikio nepašalino.

– Mes?

– Na, taip, mudu su Gariu. Nuvažiavome pas ją pirkti naminio viskio. Buvome pritrenkti, kai pamatėme tave ant pirštų galiukų sėlinančią šaligatviu su mažoje saujoje sugniaužtais penkiasdešimčia dolerių.

– Judu nuvažiavote ne naminio viskio pirkti. Patricija Votli pasakė, kad aš būsiu ten. Tu pasiėmei Garį, kad jis mane pamatytų.

– Jis visiškai pašėlo, – tyliai nusijuokė Nilas.

Džeidė taip nevaldomai drebėjo ir buvo taip įsiutusi, kad vos pajėgė kalbėti:

– Tada maniau, kad tave nužudyti būtų per didelė garbė. Klydau. Man reikėjo tave nudėti prieš penkiolika metų.

Nilas nerūpestingai prunkštelėjo.

– Žinai, ką manau, Džeide? Galvoju, kad iš Džordžės namų išėjai su penkiasdešimčia dolerių saujoje ir kūdikiu pilve, – jis įkišo ranką pro langą ir apsivijo aplink pirštą moters plaukų sruogą. – Manau, kad aš padariau tą kūdikį ir kad tavo berniukas yra mano sūnus. O Pačetai pasiima tai, ką laiko savo nuosavybe.

Džeidė staigiai atlošė galvą ir tą pačią akimirką įjungė atbulinę pavarą. Automobilis nėrė atbulas vos nenutraukdamas Nilui rankos, bet šis spėjo ją ištraukti pro pravirą langą. Džeidė įjungė priekinę pavarą ir nuspaudė greičio pedalą. *Cherokee* šovė į priekį ir tik per plauką nesusidūrė su naujausio modelio *El Dorado* galu. Džeidė stipriai įsikibo į vairą. Ji griežė dantimis, kad nepradėtų klykti. *Kad juos kur velniai!* Kodėl tiems Pačetams suteikta galia ją terorizuoti?

Kai Džeidė atvyko į statybų aikštelę ir pastatė automobilį prieš kilnojamąjį biurą, ją vis dar graužė baimė ir įtarumas. Viduje jau buvo tvanku. Susijaudinusi ir išsigandusi Džeidė įjungė oro kondicionierių ir nusimetė švarkelį. Kabinant drabužį ant pakabos Džeidei už nugaros atsidarė durys.

Tarpduryje išniro didžiulis ir atšiaurus Dilono siluetas, apšviestas ryto saulės spindulių.

– Labas rytas, – pasisveikino Džeidė.

– Labas rytas.

Džeidei buvo sunku žvelgti į vyrą po vakardienos nutikimo. Ji greitai ėmė ruošti kavą. Nuo Nilo ištartų žodžių Džeidei drebėjo rankos. Ji judėjo nerangiai, nemikliai ir visur pribarstė kavos grūdelių.

– Vakar vakare neturėjau galimybės jūsų paklausti apie kelionę. Kaip sekėsi?

– Manau, kelionė buvo produktyvi.

– Nelaukiau jūsų grįžtant iki ketvirtadienio.

– Man pavyko susitikti su visais į sąrašą įtrauktais žmonėmis greičiau, negu tikėjausi.

– Ar jau pasirašėte sutartį?

– Pirmiausia norėčiau su jumis aptarti pagrindinius pretendentus.

– Gerai. Tą padarysime, kai tik bus paruošta kava.

– Vadinasi, aš vis dar čia dirbu?

Džeidė staigiai atsigręžė. Nors Dilonas vilkėjo įprastus darbo drabužius, į vidų neįėjo. Stovėjo sustingęs ant slenksčio, tarsi laukdamas leidimo įeiti.

– Žinoma, kad dirbate. Ir prašom uždaryti duris. Jūs išleidžiate atvėsintą orą.

Dilonas įėjo vidun ir uždarė duris.

– Po vakardienos įvykio nebuvau tikras, ar tebeturiu darbą. Maniau, kad šįryt išvysite mane ir liepsite krautis daiktus.

Kartais Džeidė gailėdavosi, kad vilki tik berankovę palaidinukę. Ypač dabar. Džeidei buvo sunku žiūrėti į apnuogintą vyro krūtinę, bet dar sunkiau atremti skvarbų jo žvilgsnį.

– Būtų neteisinga atleisti jus iš darbo, tiesa? Dėl tokios kvailystės kaip bučinys?

Džeidė tyčia nesureikšmino bučinio, nes tai buvo vienintelis greitas, saugus ir protingas būdas išsisukti iš padėties. Jeigu Džeidė sureikšmintų bučinį, turėtų Diloną išbarti. Šitaip elgdamasi turėtų išsiaiškinti savo pačios prieštaringus jausmus. Tam Džeidė buvo nepasirengusi.

Bemiegę naktį ji svarstė ir vienaip, ir kitaip: kas būtų atsitikę, jeigu jos priešinimasis būtų buvęs nepakankamai tvirtas ir būtų nenumalšinęs Dilono geismo? Kad ir kaip ji formulavo šį hipotetinį klausimą, atsakymas visada buvo vienas ir tas pat. Dilono glamonės būtų tapusios nekantresnės. Netrukus drabužiai būtų pradėję kliudyti, ir Dilonas galiausiai tikėtųsi, kad Džeidė įsileistų jį į save. Dilonas ją pažintų intymiai. Džeidė pažintų jo jėgą, galią, esmę. Vien nuo šios minties Džeidę krėtė drebulys, bet jis kilo ne dėl pasibjaurėjimo ir ne iš baimės. Kaip tik tai ją trikdė. Kodėl Džeidė neįsiuto? Kodėl nepajuto pasibjaurėjimo?

Henko mėginimai įkalbėti buvo švelnūs ir malonūs. Dilonas bučiavo Džeidę visiškai nešvelniai, jo apimtas geismo,

tyrinėjantis liežuvis buvo visai nemeilus. Taip ją bučiavo tik Garis. Jeigu Džeidei pakaktų drąsos prisipažinti, turėtų pasakyti, kad dar niekas nėra jos taip bučiavęs.

Džeidės reakciją į Dilono agresyvumą nulėmė aplinkybės. Ji reagavo taip, kaip būdinga patyrus psichologinę traumą. Tačiau Džeidė neatstūmė jo greitai ir ryžtingai, kaip buvo įpratusi. Ji suteikė Dilonui laiko ir erdvės glamonėms. Kodėl? Todėl, kad, nepaisydama vyro agresyvumo, jo apkabinta Džeidė pajuto dilgčiojimą tose vietose, kurios, jos įsitikinimu, buvo atsparios lytiniam sužadinimui. Širdis dunksėjo ne tik iš baimės, bet ir iš ypatingo jaudulio. Jis baugino, nes buvo nepažįstamas. Džeidės reakcija į šį jaudulį neramino lygiai taip pat, kaip ir pats bučinys.

Štai kodėl Džeidė dar buvo nepasirengusi apie tai kalbėti. Susitikusi su Nilu ir išgirdusi jo slaptus grasinimus, Džeidė buvo įbauginta ir jautėsi pažeidžiama. Ketė atspėjo, kad Pačetai puls Džeidę per Greihemą. Džeidė prisiekė, kad dar labiau stengsis apsaugoti berniuką nuo jų.

Tačiau dabar Džeidei buvo svarbiausia atkurti darbinius santykius su Dilonu. Dėl projekto tą reikia padaryti nedelsiant.

Laikinai užgniaužusi nerimą dėl Greihemo ji kreipėsi į Diloną:

– Sėskitės, Dilonai. Papasakokite apie betono darbų subrangovus, kuriuos norite samdyti.

Dilonas atsisėdo, o Džeidė pripylė kavos. Dabar ji jau žinojo, kad vyras geria kavą be cukraus, tad padavė jam puodelį garuojančio gėrimo, tada nuėjo už savo rašomojo stalo ir atsisėdo.

– Susiaurinau ratą iki trijų pretendentų, – paaiškino Dilonas paduodamas Džeidei aplanką. – Jie sudėti į aplanką atsitiktine tvarka.

Džeidė dirstelėjo į tris Dilono gautus siūlymus, paskui grįžo prie pirmojo ir ėmė skaityti atidžiau. Dilonas muistėsi kėdėje. Džeidė suprato, kad vyras nori kalbėti, dar jam neištarus nė žodžio.

– Jaučiu, kad turėčiau jūsų atsiprašyti, bet nesu tikras kodėl ir už ką.

– Nereikia jokių atsiprašymų.

– Matau, kad esate prislėgta.

– Taip, esu prislėgta, bet tai su jumis nesusiję.

Džeidė buvo nudelbusi akis į priešais gulinčius popieriaus lapus, bet beveik nematė, ką skaito. Jai nepavyko susikaupti, nes vis prisimindavo, kaip Dilono ūsai kuteno jai lūpas.

– Jūs man kartą apie tai esate pasakiusi tiesiai šviesiai. Turiu galvoje bučinį.

– Prisimenu tą pokalbį.

– Tą sykį, kai pabučiavau jus limuzine... na, noriu, kad žinotumėte, jog vakar vakare buvo visai kas kita. Vakar vakare...

– Aš neprašau pasiaiškinti.

– Tačiau nenoriu, kad galvotumėte, jog klaidingai supratau jūsų draugiškumą.

– Aš taip nemanau.

– Jūs nesiuntėte jokių seksualių ženklų.

– Gerai, kad pripažinote.

– Neketinau jūsų bučiuoti, Džeide. Tai įvyko spontaniškai.

– Suprantu.

– Jeigu būtumėte anksčiau pasakiusi, kad jums tai nepatinka...

– Niekada nesakiau, kad man tai nepatinka.

Tik išgirdusi savo žodžius Džeidė suvokė, ką ištarusi. Abiejų žvilgsniai susitiko, abudu tylėjo. Džeidė skubiai įkvėpė. Nuo skvarbaus šio vyro žvilgsnio neapsaugos jokie šarvai.

– Vadinasi, jums tai patiko? – stačiokiškai paklausė jis.

– Ne. Tai yra... – Džeidė vėl nudelbė žvilgsnį. – Dilonai, aš tiesiog pasakiau, kad negaliu... negaliu to daryti.

– Negalite bučiuotis su verslo kolega?

– Negaliu bučiuotis su niekuo.

Džeidė išgirdo, kaip Dilonas pastato kavos puodelį ant jos rašomojo stalo krašto. Kai vyras palinko į priekį, jo drabužiai, trindamiesi į kėdės sėdynę, sušiugždėjo.

– Jūs negalite bučiuotis su *niekuo*?

– Taip.

– Kodėl?

– Tai mano reikalas.

– Dabar tai ir mano reikalas, – atšovė jis pakeldamas balsą.

Džeidė drąsiai atlošė galvą, piktai sužaibavo akimis į Diloną ir išsyk to pasigailėjo. Dilonas buvo rankomis įsirėmęs į rašomojo stalo kraštą ir truputį palinkęs į priekį. Vasaros saulė jo plaukuose išbalino šviesius dryžius. Apnuogintos rankos, plati krūtinė, ūsuotas veidas ir ramios rudos akys skleidė vyriškumą, kuris Džeidę ir žavėjo, ir kėlė baimę, lygiai taip pat kaip ir vakarykštis bučinys.

– Tema išsemta, – dusliu balsu pareiškė ji.

– Gal ir išsemta, bet tik laikinai.

Džeidė dirstelėjo į dokumentus ant rašomojo stalo ir atsikosėjo.

– Norėčiau aptarti šiuos siūlymus, kad jūs galėtumėte nuspręsti.

– Gerai, – iš lėto tarė Dilonas.

Viso susitikimo metu jis žiūrėjo į ją nemirksėdamas, todėl Džeidė jautėsi nepatogiai iškaitusi. Jis viską daro prakeiktai intensyviai – dirba, spokso... ir bučiuojasi.

– Po velnių, nuo šio šūdo man norisi vemti!

Ivanas turėjo galvoje ne savo neįgalumą ar invalido vežimėlį, nors kumščiu trenkė į jo porankį. Pačeto pyktį sukėlė ant šlaunų strampų gulinti sutartis, kurią Nilas išviliojo iš ponios Parker.

– Koks sveiko proto žmogus panorėtų mokėti pusę milijono dolerių už apgailėtiną žemės lopinėlį?

– Regis, man teks juos sumokėti, – niūriai pareiškė Nilas.

– Kurių velnių ji nori to sklypo?

– Galbūt tik tam, kad per jį nutiestų geležinkelio bėgius.

Pasak laikraščių, prekes į užjūrį gamykla gabens iš Port Rojalio uosto. Kad ir ko nori Džeidė, mums ši žinia yra bloga.

Nilas suraukęs antakius spoksojo į sutartį.

– Tai tikriausiai tik pirmasis Džeidės siūlymas. „GSS“ turi pinigų iki kaklo. Ji tol kels kainą, kol Otis galiausiai pasiduos.

– Įpilk man išgerti, – suurzgė Ivanas.

Nilas ir sau įsipylė kukurūzų viskio. Šįryt jis drąsiai pasirodė prieš Džeidę. Tiesą sakant, ji pataikė į dešimtuką. Pirmą sykį gyvenime Nilo pasitikėjimui savimi buvo suduotas smūgis.

Kitaip nei naiviai manė Nilas su Ivanu, Džeidė nesileido lengvai manipuliuojama. Ji atvirai nekreipė dėmesio į Nilo telefono skambučius, tvirtino, kad išmetė gėles, kurias buvo jai atsiuntęs. Bendruomenėje ji sukėlė karštligišką domėjimąsi naująja gamykla. Nilas skausmingai nujautė, kad Džeidė prisivilios geriausius darbuotojus.

Nilo tėtis senas ir luošas. Jo balsas vis dar girdimas, bet kaip ilgai žmonės iš tiesų jo klausys? Kiek Ivanas turės įtakos, kai čia atsikels nauja gamykla? Visi žinojo, kad Ivanas manipuliuoja žmonėmis siūlydamas trokštamą darbą. Netrukus tėvui gali tekti maldauti, kad žmonės sutiktų jam dirbti.

Nilas apžvelgė savo būstą. Obusono kilimai, Spodo porcelianas, Vaterfordo krištolas – neįkainojamos motinos šeimos relikvijos. Jis džiaugėsi, kad turi didžiausią, prašmatniausią namą apygardoje. Nilui patiko kasmet vairuoti naują automobilį. Jam patiko būti Nilu Pačetu ir mėgautis savo pavardės svarba mieste. Po velnių, jis nenori, kad dabar visa tai pasikeistų.

Nilas dirstelėjo į tėvą, kuris susikūprinęs sėdėjo invalido vežimėlyje, ir suprato, kad judviejų ateities negalima patikėti senam žmogui amputuotomis galūnėmis. Tėtis nepajėgus kautis, bet jis išmokė sūnų kovoti nesąžiningai. Atėjo metas Nilui pramankštinti raumenis.

– Štai ką aš ketinu daryti, senoli. Nueisiu į banką ir pasirašysiu penkių šimtų tūkstančių dolerių skolos raštą.

Ivanas įtariai pažvelgė į sūnų.

– Ir kokį pasiūlysi užstatą?

– Parduosiu vieną kitą akrą žemės čia, vieną kitą ten. Surinksiu pakankamai lėšų užstatui.

– Man nepatinka mintis parduoti žemę.

– Tau taip pat nepatiko ir mano siūlymai įvairinti veiklą. Dabar teturime vieną fabriką, kurį netrukus užgoš nauja pramonė. Jeigu būtum man leidęs plėstis ir atnaujinti, daryti tai, ką norėjau, nebūtume atsidūrę šioje aklavietėje, – piktai įgėlė Nilas. – Tad užsičiaupk ir paklausyk.

Ivanas susiraukė, bet nepratarė nė žodžio.

– Džeidė domėjosi keliais žemės sklypais, bet Parkerių ūkis yra didžiausias, todėl jai labiausiai rūpi. Kaip tik jo mes ir sieksime. Privalome Očio žemę perimti į savo rankas.

– Bankas gali tiek daug neskolinti.

– Paskolins, jeigu pasakysiu, kad paskola trumpalaikė. Man tereikia užtikrinti, kad Parkerių žemė bus mūsų. Tada panelė Subinė turės ateiti pas mane mojuodama sutartimi su „GSS“ emblema. Galiu kirsti lažybų iš savo mielo pasturgalio, kad, kai ji pasirodys, per vieną naktį žemės kaina pašoks į neįtikėtinas aukštumas. Ne tik Parkerių, bet ir visų ją supančių sklypų, kurių savininkai esame mes. Jeigu ji pasiryžusi siūlyti pusę milijono, pasiūlys ir daugiau. Tačiau tada Džeidė pirks iš mūsų. Aš sumokėsiu banko paskolą, ir tai kainuos tik palūkanas, o per tą laiką uždirbsiu nemažą pelną.

– Kaip paaiškinsi bankui, kam tau reikalingi pinigai?

– Ką nors sugalvosiu. Nenoriu, kad žinia apie tai pasklistų mieste. Ketinu priblokšti Džeidę taip, tarsi kas nors jai įkąstų į užpakalį.

Nilas jau buvo sukūręs planų, kaip panaudos būsimą pelną, bet nenorėjo jų aptarinėti su tėvu, kol šis reikalas bus išspręstas. Jis vylėsi, kad Ivanas sutiks modernizuoti ir išplėsti jų pačių verslą. Tėvas su sūnumi dėl to ginčijosi jau daugelį metų. Ivanas atkakliai laikėsi tradicinio gamybos būdo ir su panieka žvelgė į naujas technologijas. Galbūt šis pavojus pri-

vers jį pakeisti nuomonę. Po susidūrimo su traukiniu verslą valdė Nilas, nors Ivanas vis tiek liko oficialus vadovas. Atėjo metas visiems, taip pat ir šiam senukui, pradėti Nilą laikyti viršininku.

Jis išmaukė gėrimo likučius.

– Ar nori, kad tau šįvakar atvežčiau merginą, tėti?

Ivano akyse sušvito žiburiukai.

– Tos raudonplaukės, kurią buvai atvežęs kaip gimtadienio dovaną, burna kaip dulkių siurblys.

– Pažiūrėsiu, ar ji vis dar yra mieste.

– Ne, ne šįvakar. Man galvą slegia per daug rūpesčių, kad leisčiau kam nors išČiulpti smegenis, – Ivanas mąsliai pasiglostė smakrą. – Vis galvoju, kad mudu šį tą praleidome. Kaip Otis? Ką tu jam pasakysi?

– Kadangi judviejų santykiai labai seni, leisiu tau susitvarkyti su Očiu.

Ivanas sukikeno.

– Jis bukesnis už mėšlą, kuriuo tręšia savo žemę. Priminsiu, koks buvau geras visus tuos metus. Paaiškinsiu, kad, jeigu jis ketina kam nors parduoti žemę, pirkėjas privalo būti „draugas“, – Ivanas nutilo ir susimąstė. – Galbūt banko paprašyk šešių šimtų tūkstančių. Nepakenks, jeigu šį reikalą truputį pasaldinsime. Toji kalė Speri gali labai įtikinamai kalbėti.

– Puiki mintis.

Nilas susiruošė eiti, bet Ivanas jį sulaikė.

– Parodyk dar sykį berniuko nuotrauką.

Išgirdęs, kad Džeidė turi paauglį sūnų, Ivanas buvo toks pat priblokštas kaip ir Nilas. Nilas polaroidu nufotografavo Greihemą ir parnešė nuotrauką namo parodyti Ivanui. Jis vėl padavė nuotrauką tėvui, kuris ir taip ją apžiūrinėdavo ištisas valandas.

– Šįryt nuvažiavau prie jų namų, – aiškino Nilas, – ir mačiau berniuką, pjaunantį žolę. Jis kaip tik to amžiaus.

– Man sakei, kad ji buvo pas Džordžę.

– Buvo, bet išėjo su kūdikiu.

– Tu to nežinai, o Džordžė mirusi. Negalime jos paklausti.

– Šiandien susidūriau su Džeide. Ji to neneigė. Net jei ir būtų paneigusi, žinau, kad esu teisus. Aš atėmiau jos nekaltybę. Ji nebuvo nėščia nuo Gario Parkerio.

– Po velnių, sūnau, – tarė Ivanas palinkdamas į priekį ir beveik seilėdamasis ėmė mojuoti nuotrauka. – Pagalvok, ką tai mums reikštų, jeigu berniukas tavo.

– Neprivalau *galvoti*. Žinau, kad jis mano, – Nilo veidas tapo klastingas ir grasus. – Aš noriu jį pasiimti, tėti.

– Tą vakarą jūs ją patvarkėte trise, – priminė Ivanas susiraukdamas. – Vaikas taip pat gali būti ir Hačo. Ar net Lamaro.

– Jis į juos net nepanašus!

– Jis nepanašus ir į tave! – suriko Ivanas. – Jis kaip iš akies traukta Džeidė. Pabūsiu velnio advokatu ir paklausiu: kodėl esi toks įsitikinęs, kad vaikas tavo?

– Jis mano.

– Tu labai nori tuo tikėti, ar ne, berniuk? – paklausė Ivanas bjauriai nusijuokdamas. – Žinai, kad tai vienintelis palikuonis, kurį gali turėti.

Nilas atbulu delnu perbraukė išrasojusią viršutinę lūpą. Per tą nelaimingą įvykį Ivanas neteko kojų, o Nilas – gebėjimo daugintis. Prekinis traukinys sumalė į šipulius trečdalį jų automobilio priekio. Nilas daugelį valandų buvo įstrigęs sumaitotame automobilyje, kol gelbėjimo komandai pavyko prapjauti sulankstytą metalą ir išlaisvinti vaikiną. Į jo sėklides kraujas netekėjo taip ilgai, kad Nilas tapo nevaisingas. Jis nenorėjo apie tai galvoti.

Ačiū Dievui, kad neliko impotentas. Jeigu taip būtų atsitikę, Nilas būtų nusižudęs. Tačiau kaskart, kai kalba pakrypdavo apie palikuonis, Nilas pasijusdavo nesmagiai. Nuo pat lopšio buvo sakoma, kad iš Nilo reikalaujama tik vieno – padaryti dar vieną Pačetą. To iš jo buvo tikimasi. Tai buvo vienintelis svarbus dalykas.

Sūnus patapšnojo tėvui per petį.

– Palik viską man, tėti. Tai mano sūnus ir aš pareikšiu į jį teises. Tačiau pirmiau turime parklupdyti jo mamą.

Pakeliui į miestą Nilas niūniavo sau po nosimi. Turėdamas konkretų planą pasijuto geriau. Buvo apmaudu, kad Džeidė vis dar jį atstumia, tarsi Nilas būtų baltaodis šiukšlė. Prieš daugelį metų ji vietoj Nilo pasirinko Garį Parkerį. Ir dabar Džeidė į Nilą žiūri taip, tarsi jis būtų gimęs diendaržyje. Nilas negalėjo pakęsti moters, manančios, kad gali kontroliuoti jo elgesį. Džeidė dar pasigailės tos dienos, kai nusprendė keršyti jam.

Džeidė įvairavo prievažon. Greihemas priekinėje pievelėje gainiojo futbolo kamuolį.

– Sveika, mama.

– Sveikas.

– Žiūrėk, – tarė berniukas ir nusivarė kamuolį per kiemą. Atsidūręs per metrą nuo Džeidės jis stipriai spyrė kamuolį tiesiai į pušies kamieną. – Įvartis! – sušuko vaikas pergalingai iškeldamas kumščius į viršų.

– Lengva įmušti įvartį, kai nėra varžovų.

Berniukas nubraukė kelias suprakaitavusias juodų plaukų sruogas nuo kaktos.

– Ką?

– Pamėgink padaryti tą patį, kai aš būsiu vartininkė.

– Gerai!

Berniukas paėmė kamuolį ir nusinešė į kiemo galą.

Džeidė išsispyrė iš aukštakulnių batelių ir atsistojo prieš medį vartininko poza.

Tačiau Greihemas varėsi kamuolį ne tiesiai, o vingiavo per kiemą mitriai spirdamas jį vikriais kojų judesiais. Džeidė stovėjo pasirengusi prieš „vartus", bet berniukas apgaulingu judesiu išviliojo ją iš vidurio ir, nespėjus motinai grįžti į vietą, spyrė kamuolį į medžio kamieną.

– Įvartis! – sušuko jis.

Išsišiepusi Džeidė puolė prie vaiko, pagriebė ir parvertė ant žolės.

– Baudinys! Baudinys!

Džeidė pakuteno jam šonkaulius. Tačiau Greihemas ją nustebino – apsivertė ant šono ir nusimetė motiną. Šnopuodama ji atsisėdo.

– Kur tą išmokai? Vos prieš kelis mėnesius galėdavau visą valandą išlaikyti tave prispaudusi.

– Augu.

Džeidė su motinišku pasididžiavimu pažvelgė į berniuką.

– Tikrai.

– Kiek tu sveri, mama?

– Kaip nemandagu šito klausti!

– Ne, iš tikrųjų. Kiek?

– Maždaug penkiasdešimt kilogramų.

– Aš jau už tave sunkesnis!

– Ką, dėl Dievo meilės, čia veikiate? – paklausė Ketė, kuri stebėjo juos iš verandos.

– Žaidėme futbolą ir aš pralaimėjau, – liūdnai prisipažino Džeidė.

Greihemas pašoko nuo žemės ir padėjo motinai atsistoti.

– Tau kažkas skambina, – tarė Ketė. – Ar man pasakyti, kad palauktų, kol baigsis kėlinys?

– Labai juokinga, – atšovė Džeidė trepsėdama laiptais viršun.

Ketė nusikvatojo.

– Įpilsiu tau kokakolos.

– Ačiū, – tarstelėjo Džeidė per petį ir mūvėdama vien tik kojines nutapseno prie telefono koridoriuje.

– Klausau.

– Čia, hmm, panelė Džeidė?

– Taip.

– Čia Otis Parkeris.

Nuo to laiko, kai Džeidė jo namuose paliko sutartį, praėjo savaitė. Ji atsispyrė pagundai skambinti pati ir labai nudžiugo, kad Otis pagaliau su ja susisiekė.

– Sveiki, pone Parkeri, – apsimestinai šaltakraujiškai pasisveikino Džeidė.

– Kai paskambinau numeriu, kuris buvo parašytas tavo paliktoje kortelėje, atsiliepė kažkoks vyrukas. Jis man davė šį numerį.

– Tai tikriausiai buvo ponas Berkas. Tikiuosi, šis jūsų skambutis reiškia, jog priimate mano siūlymą.

– Ne visai. Ketinu jį apsvarstyti ilgėliau.

Džeidė abiem delnais uždengė telefono ragelį ir išsiblaškiusi linktelėdama padėkojo Greihemui, kai šis atnešė šalto gėrimo.

– Pone Parkeri, esu pasirengusi padidinti siūlomą sumą, – Džeidė turėjo veikti atsargiai, ypač dėl to, kad nebuvo tikra, kodėl Otis delsia. – Ką sakytumėte, jeigu pasiūlyčiau septynis šimtus penkiasdešimt tūkstančių?

Otis uždengė telefono ragelį. Džeidė nugirdo prislopinto pokalbio nuotrupas. Otis su kažkuo tarėsi. Su ponia Parker? Klausė jos nuomonės, patarimo? O gal jam patarinėja trečia šalis?

– Jeigu siūlote tiek daug, – vėl prabilo Otis, – sakyčiau, kad labai norite šio sklypo.

– Taip.

– Kuriam tikslui?

– Neturiu teisės atskleisti.

– Hmm. Ką gi, aš...

– Prieš tai, kol atsakysite... aš taip pat norėčiau jums suteikti aštuoniolika mėnesių išsikelti iš ūkio. Kitaip sakant, „GSS“ taps sklypo savininke, kai tik bus pervesti pinigai, bet mes į jį įsikelsime tik po pusantrų metų. Tai jūsų šeimai suteiks pakankamai laiko persikelti. Jūs nebūsite įsipareigojęs tiek laiko gyventi ūkyje, bet turėsite galimybę rinktis.

Džeidė gurkštelėjo kokakolos, kol vyko dar vienas prislopintas pokalbis. Jos pirštai buvo beveik tokie pat šalti kaip ir apšarmojusi stiklinė.

– Paskambinsiu jums vėliau, – galiausiai tarė ponas Parkeris.

– Kada?

– Kai apsispręsiu.

– Pone Parkeri, jeigu kita šalis...

– Šįvakar jau viską pasakiau. Sudie.

Padėjusi telefono ragelį Džeidė dar ilgai į jį spoksojo gailėdamasi, kad nepasakė daugiau arba ko kito. Jai buvo labai svarbu sėkmingai išspręsti šį reikalą. Ant kortos buvo pastatytas ne tik Džeidės išdidumas, bet ir jos tolesnis darbas „GSS".

Padėjęs telefono ragelį Otis Parkeris atsigręžė į savo svečius.

– Na, Oti, ką jai pasakysi, kai vėl paskambinsi? – paklausė Ivanas, iš padilbų žvelgdamas į poną Parkerį.

Otis pasikasė galvą ir jausdamasis nesmagiai dirstelėjo į žmoną, kuri tyli ir įsitempusi sėdėjo ant sofos.

– Nežinau, ką daryti, Ivanai. Ji siūlo septynis šimtus penkiasdešimt tūkstančių ir duoda man daugiau negu metus iškelti. Vargu ar jūs galite pasiūlyti daugiau.

– Galime ir pasiūlysime, – atsakė Nilas.

Regėjosi, kad jo žandikaulis iškaltas iš granito, o akys aštrios kaip stiklo šukės. Per susitikimą su Parkeriais jis atsisakė sėstis. Nunešęs Ivaną į fotelį su riebaluotu atlošu galvai jis stovėjo atsainiai atsirėmęs į sieną ir atrodė nerūpestingesnis, negu buvo iš tiesų.

Savaitė buvo velniška. Jis norėjo, kad sandoris būtų sudarytas, juo greičiau, juo geriau. Nilui nepatiko būti paskendusiam skolose. Tačiau jis jau nuėjo taip toli, kad nebegalėjo trauktis. Jeigu teks užstatyti kelis prabangos dalykus – jachtą ir paplūdimio namą Hiltono kyšulyje, – Nilas taip ir padarys. Jis nežymiai linktelėjo tėvui.

– Duok mums kelias savaites, kad galėtume pasiūlyti tas pačias sąlygas, – paprašė Ivanas vėl atsigręždamas į Otį. – Tu esi skolingas už tuos daugybę kartų, kai pratęsiau skolos grąžinimo terminą, – tada Ivanas pasitelkė ginklą, kurį buvo puikiai įvaldęs. Jis ėmė subtiliai grasinti. – Turiu pasakyti, Oti, kad esu tavimi nusivylęs. Tau reikėjo išsyk atvykti pas mane

ir pasakyti, kai Džeidė užsiminė, kad nori pirkti tavo ūkį. Būčiau nesužinojęs, jeigu neturėčiau šnipų, kurie saugo mano interesus. Kai jie pirmą sykį pasakė, kad tu susijęs su tos Speri užmačiomis mane sunaikinti, pamaniau, kad meluoja.

– Nesu susijęs su jokiomis užmačiomis, Ivanai.

– Na, man tai atrodo velniškai panašu. Štai mano siūlymas, kuris vis dar nepaliestas guli ant stalo. Ir čia esu aš, manantis, kad esame draugai, ir ketinantis paaukštinti tavo sūnų, kuris dirba pas mane. Taip, tamsta, ketinu jį paaukštinti į meistrus ir gerokai pakelti atlyginimą vien todėl, kad mudu esame draugai. Manau, jam pravers papildomi pinigai, nes netrukus gims dar vienas vaikas.

Ivanas prunkštelėjo leisdamas Parkeriui pačiam suprasti, kas liko nepasakyta.

Dabar įsiterpė Nilas:

– Tėti, ar esi pasirengęs iškeliauti?

– Manau, kad esu, nes, regis, šįvakar nesudarysime jokio sandorio, – Ivanas rankos mostu pakvietė Nilą jį paimti. – Pavargau nuo šios gaišaties, Oti. Laukiu, kol apsispręsi, girdi?

Otis beviltiškai linktelėjo galvą.

Nilas suėmė rankomis Ivaną ir iškėlė iš fotelio. Otis nuskubėjo prie durų ir palaikė jas atvertas. Eidamas pro duris Nilas tarstelėjo:

– Negaliu patikėti, kad turi reikalų su Džeide, kai Garis dėl jos pasikorė. Jeigu jai parduosi šią žemę, Garis apsivers kape.

Ponia Parker įsižeidusi tyliai sumykė. Nilas niekinamai nužvelgė abu Parkerius, tada per girgždantį priebutį nusinešė tėvą ir prisegė *El Dorado* priekinėje sėdynėje.

Kai jie nutolo nuo Parkerių namo, Ivanas tarė:

– Puikiai padirbėta. Tavo paskutinis smūgis viską pakeitė.

– Tačiau negalime juo pasikliauti.

– Ką turi galvoje?

– Pinigai yra galingesnis akstinas už sentimentus. Todėl turime pasiūlyti ne tiek pat, kiek Džeidė, o daugiau.

– Po velnių, kodėl?

– Ji laukia, kol Otis paskambins ir duos atsakymą. Galime ją aplenkti, apmulkinti seną kvailį ir išpešti jo parašą dar nespėjus atgauti proto. Šis žaidimas negali tęstis amžinai. Turėdama „GSS" išteklius Džeidė gali kelti kainą iki pasaulio pabaigos. Matyt, jai labai svarbu įsigyti šį sklypą, antraip ji nebūtų šitaip smarkiai pakėlusi siūlomos kainos.

– Daryk viską, ko reikia, berniuk, – suniurnėjo Ivanas ir išsiblaškęs pasikasė krūtinę. – Negalėsiu ramiai užmigti, kol toji kalė nebus pašalinta iš mano gyvenimo.

Dvidešimt ketvirtas skyrius

– Pone Berkai, kaip manote, ar aš galėčiau žaisti profesionalų futbolą?

– Liepiau tau mane vadinti Dilonu.

– Žinau, bet tai labai neįprasta.

– Vadink mane Dilonu. Tas ėjimas žirgu buvo geras, Greihemai. Į tavo klausimą atsakysiu: taip, manau, kad gali tapti profesionalu, jeigu labai panorėsi.

– Mano mama sako tą patį. Ji aiškina, kad galiu padaryti bet ką, jeigu labai panorėsiu.

Koridoriuje stovinti svečiui ir sūnui nematoma Džeidė nusišypsojo.

– Tavo mama išmintinga.

– Aha. Ar matėte jos nuotrauką sekmadienio žurnale?

– Žinoma. Puikus straipsnis. Turėtum ja didžiuotis.

– Aš ir didžiuojuosi, – Greihemo entuziazmas palengva išblėso. – Tačiau ji vis dar nepritaria, kad važinėčiau dviračiu į statybvietę.

– Ji turi priežasčių.

– Visos jos kvailos.

– Tik ne motinai, kuri rūpinasi savo vaiku.

Galbūt pakviesti Diloną vakarienės buvo ne tokia jau bloga mintis, pagalvojo Džeidė klausydamasi pokalbio, kuris vyko žaidžiant šachmatais. Ketė įkyriai kartojo, kad reikia pakviesti Diloną vakarienės, tad Džeidė šiandien po pietų

taip ir padarė. Ji pasistengė, kad kvietimas nuskambėtų spontaniškai ir atsainiai.

– Kodėl jums šįvakar neatvažiavus pas mus pavakarieniauti? Greihemas seniai nori su jumis pažaisti šachmatais.

Prieš sutikdamas Dilonas kelias akimirkas dvejojo.

– Žinoma. Atvažiuosiu, kai tik apsitvarkysiu.

– Puiku. Pasimatysime vėliau.

Džeidė kalbėjo atsainiai, kad Dilonas nesureikšmintų šio kvietimo.

Vakarienė vyko linksmai. Dilonas ir Džeidė elgėsi taip, tarsi būtų seni šeimos draugai. Jiedviem juokaujant ir šaipantis buvo sunku patikėti, kad vos prieš kelias savaites Dilono lūpos buvo aistringai prigludusios prie Džeidės, kad jo delnas glamonėjo jos krūtį, o lytiškai susijaudinęs kūnas trynėsi į jos kūną.

Džeidė taip pat negalėjo numanyti, kad, prabėgus tiek daug dienų, ji taip aiškiai prisimins tą apkabinimą ar kad šie prisiminimai sukels tą pačią prieštaringą reakciją, kokią sukėlė bučinys.

– Ką ten koridoriuje veiki?

Džeidė kaltai krūptelėjo, kai jai už nugaros priėjo Ketė ir pagavo slapta klausantis.

– Jie pradėjo megzti vyrišką draugystę, tad nenorėjau trukdyti.

Ketė pažvelgė į ją kilstelėjusi antakius. Šis žvilgsnis bylojo, kad moteris viską supranta. Ji pirma Džeidės nuėjo į svetinę, kur ant kavos stalelio buvo padėta šachmatų lenta.

– Štai dar persikų pyrago, Dilonai. Prašom vaišintis, kai tik panorėsite.

– Ačiū, Kete, bet pakaks. Vakarienė buvo nuostabi.

– Dėkui.

– Mama, Dilonas sakė, kad šį rudenį mudu galėtume nuvažiuoti į Klemsoną pažiūrėti futbolo rungtynių.

– Pamatysime.

Greihemas ketino išpešti tvirtesnį įsipareigojimą, kai suskambo durų skambutis.

– Aš atidarysiu, – tarė berniukas pašokdamas. – Mano draugas turėtų atnešti naują „Nintendo“ kasetę. Dilonai, jeigu norėsite, išmokysiu žaisti.

Dilonas kreivai šyptelėjo.

– Nemoku žaisti „Vaiko Ikaro“, tad jaučiuosi tikrai senas ir labai kvailas.

– Aš taip pat, – paguodė jį Džeidė ir tyliai nusijuokė. – Man vis dar nepavyksta išmokti naudotis pulteliu.

Vyro akys šelmiškai žybtelėjo.

– Girdėjau, kad reikia daugiau praktikuotis.

Džeidė išgirdo Greihemo šūksnį nuo paradinių durų.

– Mama, čia vėl ta ponia, – Džeidė pakilo eiti į koridorių, bet sustojo tarsi įbesta, kai Greihemas į svetainę atlydėjo Doną Di. – Ji čia jau kartą buvo. Ieškojo tavęs, – paaiškino berniukas.

Donos Di žvilgsnis trumpam stabtelėjo prie Dilono, paskui nukrypo į Džeidę.

– Man tikriausiai reikėjo pirma paskambinti, bet... Ar galime pasikalbėti?

Per paskutinį pokalbį Džeidė aiškiai išsakė savo poziciją. Ji nenorėjo kartoti spektaklio, ypač Ketės, Greihemo ir svečio akivaizdoje.

– Eime į verandą.

Kai moterys išėjo pro pagrindines duris, Džeidė atsigręžė į Doną Di ir tarė:

– Tau reikėjo paskambinti. Būčiau perspėjusi, kad tuščiai negaištum laiko ir čia nevažiuotum.

Dona Di net nemėgino apsimesti mandagi.

– Nesipūsk, Džeide. Šį savaitgalį laikraščio sekmadieniniame priede mačiau apybraižą apie tave. Dabar esi garsenybė. Sprendžiant pagal tai, ką toji kekšė Garison rašo, galima pagalvoti, kad tu esi didžiausia laimė šiam žemumų kraštui. Tačiau net ir laukiniai arkliai nebūtų pajėgę manęs atitempti prie tavo namo, jeigu nebūtum mano paskutinė viltis.

– Dėl ko?

– Dėl Hačo. Jo būklė pablogėjo ir tapo kritinė. Jeigu per kelias dienas nerasime inksto donoro, aš jo neteksiu.

Džeidė nudelbė žvilgsnį į dažytas priebučio grindis.

– Apgailestauju, Dona Di, bet negaliu tau padėti.

– Privalai! Greihemas – vienintelė Hačui likusi viltis.

– Tu nesi dėl to tikra, – tyliai, bet piktai atšovė Džeidė. – Nekenčiu tavęs už tai, kad visą atsakomybę už Hačo gyvybę perkeli ant mano sūnaus pečių.

– Ne ant jo – ant tavo. Kaip gali leisti žmogui mirti visiškai jam nepadėdama?

– Ne bet kokiam žmogui, Dona Di. Žmogui, kuris mane išprievartavo. Jeigu Hačas degtų, užpilčiau ant jo vandens, bet tu prašai kur kas daugiau. Net neleisiu, kad Greihemui būtų atlikti būtini testai, – Džeidė energingai papurtė galvą. – Ne. Jokiu būdu ne.

– Net jei Hačas yra Greihemo tėvas?

– Ššš. Jis gali tave išgirsti. Kalbėk tyliau.

– Ką pasakysi savo sūnui, kai jis panorės sužinoti apie savo tėvą? Ar paaiškinsi, kad leidai jo tėčiui mirti, nes siekei atkeršyti?

– Dėl Dievo meilės, kalbėk tyliau.

– Nori pasakyti, dėl *tavo* meilės? Nenori, kad Greihemas sužinotų, jog beveik esi žudikė. Kaip manai, ar vaikas tave ir toliau mylės sužinojęs, kad leidai jo tėvui mirti, nes nepajudinai nė piršto?

– Koks čia, po velnių, triukšmas?

Atsigręžusi Džeidė pamatė, kad Dilonas žiūri į jas pro tinkleliu aptrauktas duris.

– Kur Greihemas? – paklausė ji išsigandusi, kad berniukas taip pat išgirdo Donos Di grasinimus.

– Ketė nutempė jį į viršų, – Dilonas išėjo pro tinkleliu trauktas duris ir prisidėjo prie moterų priebutyje. – Kas čia vyksta?

– Atvykau maldauti dėl savo vyro gyvybės, – paaiškino Dona Di. – Džeidė galėtų jį išgelbėti, jeigu panorėtų.

– Tai netiesa, Dona Di. Tu nieko tikrai nežinai.

– Šią akimirką Hačas guli intensyvios terapijos skyriuje, – toliau aiškino Dona Di. – Jis mirs, jeigu Džeidė neleis savo sūnui paaukoti inksto. Ji nesutinka, nes nenori, kad berniukas sužinotų, kas jo tėvas.

Dilonas pažvelgė į Džeidę. Jo žvilgsnis buvo skvarbus ir tiriantis. Džeidė nebyliai papurtė galvą.

– Gerai, – tarė Dilonas vėl žvelgdamas į Doną Di. – Pasakėte viską, ką norėjote. Sudie.

Dona Di išdidžiai nužvelgė Džeidės svečią. Jo veidas liko neįskaitomas. Tada Donos Di demonstratyvi drąsa prigeso.

– Jeigu tavo sūnus apie tai sužinos, jis tau niekad neatleis. Viliuosi, kad jis ims tavęs nekęsti.

Iš verandos ji nuskubėjo šaligatviu ir įlipo į savo automobilį. Kai tik ji nuvažiavo nuo šalikelės, pro duris išvirto Greihemas, o jam pavymui – Ketė.

– Mama, dėl ko čia šūkavote?

– Dėl nieko, Greihemai. Tavęs tai neliečia.

Džeidė vengė į ją įbesto griežto Dilono žvilgsnio.

– Ji čia atvyksta jau antrą kartą, vadinasi, tai svarbu. Pasakyk man, ko ji nori iš tavęs.

– Tai privatus reikalas, Greihemai.

– Vis tiek gali man pasakyti.

– Ne, negaliu ir nenoriu dėl to ginčytis. Tad pamiršk jį!

Dėl to, kad motina kalbėjo su juo pakeltu, drausminančiu balsu, berniukas pasijuto nepatogiai prieš savo didvyrį, Diloną.

– Tu man niekada nieko nesakai! – suriko jis. – Elgiesi su manimi tarsi su prakeiktu mažvaikiu.

Jis nuskubėjo atgal į namą ir užbėgo laiptais į viršų.

Regėjosi, kad Ketė nori įsikišti, bet išmintingai susilaikė.

Kai Ketė įėjo į vidų, Dilonas paklausė:

– Ar norite, kad pasikalbėčiau su Greihemu?

Džeidė staigiai atsisuko ir sužaibavo į jį akimis išliedama ant Dilono visą pyktį, nes vyras buvo patogus atpirkimo ožys.

– Ne, ačiū, – sausai atsakė ji. – Šįvakar ir taip daug ko prisiklausėte, tiesa? Liepiu jums pamiršti viską, ką išgirdote.

Dilonas nutvėrė ją už pečių ir prisitraukė prie savęs.

– Nesitikėkite, – ištaręs šį žodį, jis paleido Džeidę taip pat staiga, kaip ir buvo ją sugriebęs. Išeidamas Dilonas tarstelėjo per petį: – Žinote, kur mane rasti, jeigu galėsiu būti kuo nors naudingas Greihemui. Labanakt.

Jam nereikia viso šio mėšlo.

Tokia buvo Dilono nuotaika, kai jis savo aplamdytu pikapu privažiavo prie vagonėlio durų ir išjungė variklį. Vienišius, matyt, buvo išvykęs ieškoti meilės nuotykių. Šuo nepasitiko Dilono. Dar geriau, tarė sau Dilonas įeidamas į vidų. Šiuo metu jam nereikia draugijos, net ir šuns.

Vagonėlio viduje buvo karšta ir tvanku tarsi garpuodyje. Dilonas įjungė oro kondicionierių, atsistojo prieš ledinio oro srovę, nusimetė marškinius ir atsisegė džinsus. Rankomis atsirėmė į sieną virš oro kondicionieriaus ir priglaudė prie jos kaktą. Oras pūtė į drėgną odą ir šiaušė tankius tarsi kailis krūtinės plaukus.

Dilonas niekaip negalėjo suprasti Džeidės. Kai tik pagalvodavo, kad ją perprato, Džeidė pamesdavo suktą kamuolį – kaip šįvakar. Dilonas niekaip negalėjo numatyti, kad po vakarienės Džeidės namuose pasirodys moteris, tvirtinanti, kad Džeidės sūnaus tėvas yra jos sergantis vyras.

Toji moteris minėjo Hačo vardą. Vietinio laikraščio savaitgalio numeryje buvo rašoma, kad Palmeto šerifas Hačas Džolis guli Savanos ligoninėje ir laukia inksto donoro. Jeigu čia ne kažkoks beprotiškas sutapimas, ir Palmete yra du vyrai, vardu Hačas, laukiantys inksto donoro, tai Hačas Džolis yra Greihemo tėvas. Greihemas, matyt, to nežino, ir Džeidė nelinkusi vaikui atskleisti šios paslapties.

Ar Džeidė prieš grįždama į Palmetą žinojo apie Džolio ligą? Ar ji mojavo Greihemu tarsi morka prieš mirtinai ser-

gantį vyrą? Jeigu Džolis – Greihemo tėvas, kaip su visu tuo susiję Pačetai? Koks jų vaidmuo? Džolio žmona taip pat nekenčia Džeidės, bet ne dėl tokios priežasties, kokios būtų galima tikėtis. Paprastai žmonos yra linkusios neigti savo vyro nesantuokinio vaiko tėvystę.

Patyrimas išmokė Diloną, kad, kai kalbama apie Džeidę Speri, nieko įprasto negalima tikėtis.

Matyt, jai reikia pagalbos. Tačiau kai Dilonas ją pasiūlė, Džeidė atstatė ledinius šarvus ir kategoriškai atsisakė. Koks kvailys gali atmesti pagalbos siūlymą, kai jos taip desperatiškai reikia?

Dilonas sugrūdo pirštus į plaukus.

– Jėzau!

Jis atpažino Džeidės kvailumą, nes ir pats buvo iškrėtęs kvailystę. Per Debros ir Čarlio laidotuves Dilonas buvo labai storžieviškas su Niuberiais ir visais jų draugais. Jis su panieka atmetė bet kokius nuoširdžius užuojautos pareiškimus ir atstūmė visus pagalbos siūlymus, nes jam buvo per daug skaudu būti su žmonėmis, kuriuos Debra pažinojo ir mylėjo. Dilonas nuo jų atsiribojo manydamas, kad vienatvėje ras nusiraminimą.

Tik sutikęs dirbti šį darbą jis susisiekė su Niuberiais. Parašė jiems laišką, kuriame atsiprašė už septynerius tylos metus ir pranešė savo dabartinę gyvenamąją vietą. Jam pavyko parašyti Debros vardą nejaučiant, tarsi šis būtų skustuvu išraižytas jo širdyje. Niuberiai atsakė Dilonui reikšdami džiaugsmą, kad gavo jo laišką, ir kviesdami aplankyti juos Atlantoje bet kuriuo patogiu metu.

Dabar Dilonas pajėgė prisiminti Debrą gyvą – mylinčią ir besijuokiančią, – o ne įsivaizdavo gulinčią mirusią su sūnumi glėbyje. Kad ir kaip atkakliai Dilonas buvo įsikibęs į savo širdies žaizdą, ji užgijo.

Dilonas suderino lange įmontuoto oro kondicionieriaus termostatą ir nuėjo į miegamąjį. Nusiavė batus, išsinėrė iš džinsų bei apatinių drabužių ir nuogas įslinko tarp lovos pa-

klodžių. Jis susikišo rankas po galva ir spoksojo į lubas. Kaip Dilonas prieš septynerius metus, taip dabar Džeidė nenorėjo priimti pagalbos, nes nelaimė buvo tokia nemaloni, jog moteris nenorėjo jos prisiminti.

– Tačiau kas? – tik išgirdęs savo balsą Dilonas suvokė, kad prabilo garsiai. – *Kas?*

Kas verčia Džeidę bijoti pasitikėti kitais, nepripažinti savo seksualumo?

Kol nesusipažino su Džeide, Dilonas žodį „frigidiška" laikė bendriniu drovių tuščiagalvių mergiočių apibūdinimu. Naivios merginos pigiuose filmuose buvo vadinamos frigidiškomis supriešinant jas su įsižeidusiais saldžiabalsiais pagrindinių vaidmenų atlikėjais vyrais. Tai buvo nimfomanių, plačiai vartojamo, bet konkrečiai neapibrėžto žodžio antonimas. Deja, šis žodis tobulai tiko Džeidei Speri apibūdinti. Vyro prisilietimas jai kėlė tikrą siaubą.

Ar Hačas Džolis atėmė iš Džeidės teisę į teikiantį malonumą seksualumą? Jeigu taip, Dilonas nekentė to šunsnukio, nors nebuvo akyse regėjęs. Džeidė intelektuali, nuovoki ir graži, bet atokioje savo galvos kertelėje slepia baisią paslaptį. Toji paslaptis ją persekios tol, kol kas nors ją iš ten išvarys.

– Net negalvok apie tai, – sumurmėjo į tamsą Dilonas.

„Tu jai tik dirbi, – priminė jis sau. – Nesi nei jos psichoterapeutas, nei meilužis, netgi ne būsimas meilužis."

Tačiau Dilonas gulėjo atmerktomis akimis svarstydamas, kaip atverti Džeidės širdį ir išvyti jos baimes.

Miegantis intensyvios terapijos skyriuje kūnas tebuvo žmogiškas pavidalas, kuriam gyvybę palaikė mašinos, sukurtos pratęsti gyvenimą, kurio gyventi jau neverta.

Džeidė pažvelgė į buvusį bendraklasį, savo prievartautoją. Hačas niekada nebuvo gražus, bet dabar atrodė apgailėtinai bjaurus. Stambaus veido kaulai groteskiškai kyšojo, skruostai buvo įdubę. Išblyškęs veidas kontrastavo su rūdžių spal-

vos plaukais. Hačas visada buvo stiprus, tvirtas sportininkas; dabar jam per šnerves buvo tiekiamas deguonis. Medicinos technika atliko funkcijas, kurių kūnas jau nepajėgė vykdyti.

Hačo pagrindiniai būklės rodikliai buvo elektroniškai sekami ir registruojami, ir, kol vyras kovojo su mirtimi, dvi slaugytojos aptarinėjo tvankų karštį lauke ir epinį filmą apie Pilietinį karą, kuriame pagrindinį vaidmenį atlieka Melas Gibsonas ir kuris buvo filmuojamas netoli Savanos.

– Tik dvi tris minutes, panele Speri, – leido viena slaugytoja, kai abi pasišalino.

– Taip. Ačiū.

Džeidė, matyt, visą naktį pasąmonėje kamavosi negalėdama apsispręsti, nes rytą pabudo žinodama, kad važiuos į Savaną aplankyti Hačo. Ji neabejojo, kad vyro būklė sunki. Ir tikrai nepakeitė nusistatymo, kad neleis tirti Greihemo kaip galimo organo donoro. Džeidė tiesiog jautėsi privalanti nuvykti ir, tikriausiai paskutinį kartą, pažvelgti į akis.

Ji įsiprašė įleidžiama į intensyvios terapijos skyrių. Laimė, Donos Di ten nebuvo, nes ši būtų paneigusi, kad Džeidė yra giminaitė, atvykusi net iš Niujorko atsisveikinti su pusbroliu Haču.

Džeidė apsidžiaugė, kad atvyko. Neapykantai reikia energijos. Kartais neapykanta trims vyrams, kurie yra kalti dėl Gario savižudybės, taip išvargindavo, kad Džeidė jausdavosi išsekusi. Po šiandieninio apsilankymo ji turės daugiau jėgų, nes sunku sužadinti neapykantą lovoje gulinčiam žmogui.

Netikėtai Hačas sujudėjo ir atsimerkė. Jis ne išsyk pamatė Džeidę ir tik gerokai vėliau suvokė, kas ji. Kai Hačas ją atpažino, išdžiūvusios, išbalusios lūpos prasiskyrė ir vyras, negalėdamas patikėti, sušvokštė Džeidės vardą.

– Sveikas, Hačai.

– Jėzau. Ar aš jau miriau?

Džeidė papurtė galvą.

Hačas pamėgino aplaižyti lūpas, bet jo liežuvis buvo nesveikai papurtęs.

– Dona Di sakė, kad grįžai.

– Jau seniai.

Hačas kurį laiką ją tyrinėjo žvilgsniu.

– Kaip matau, nuostabiai atrodai, Džeide. Visiškai taip pat, kaip ir anksčiau.

– Ačiū.

Įsivyravo nejauki tyla. Galiausiai Hačas tarė:

– Dona Di sakė, kad turi sūnų.

– Teisybė.

– Paauglį.

– Jam tuoj sukaks penkiolika.

Hačas stipriai užsimerkė, o jo veidas persikreipė, tarsi iš skausmo. Kai vyras vėl atsimerkė, jam buvo sunku sutelkti žvilgsnį į virš jo palinkusį Džeidės veidą.

– Ar jis mano?

– Iš kur man žinoti, Hačai, juk jūs mane išprievartavote trise, – jis suaimanavo, tarsi būtų kankinamas dvasinių kančių. – Vaikas mano, – pabrėžė Džeidė. – Nenoriu žinoti, kas jo tėvas.

– Negaliu tavęs kaltinti. Tiesiog prieš mirdamas norėčiau žinoti.

– To nebus, net jeigu gyvensi dar penkiasdešimt metų.

Hačas švokšdamas nelinksmai nusijuokė.

– Panele Speri, turiu paprašyti, kad dabar išeitumėte.

Džeidė davė slaugytojai ženklą, kad suprato. Ji tyliai tarė:

– Sudie, Hačai.

– Džeide? – vyras pakėlė nuo injekcijų pamėlynavusią ranką, kad ją sulaikytų. – Dona Di įsikalė į galvą tą kvailą mintį. Ji ketino prašyti tavo sūnų, kad šis paaukotų savo inkstą.

– Ji buvo dusyk pas mane atvažiavusi.

Hačas ir vėl atrodė, tarsi būtų kamuojamas skausmo.

– Liepiau jai to nedaryti. Po velnių, verčiau mirsiu, negu įpainiosiu tą berniuką. Jeigu jis mano sūnus, nenorėčiau jam sukelti tokių kančių. Nesileisk Donos Di prikalbinama. Neleisk jai trikdyti tavo berniuko.

Džeidę nustebino aistringa Hačo kalba. Akyse susitvenkusios ašaros nederėjo su jo vyrišku veidu. Hačas kelis sykius konvulsyviai nurijo seilę.

– Jeigu jis mano sūnus, nenoriu, kad sužinotų apie mane... apie tai, ką padariau tau, – ašaros nuriedėjo sulysusiais Hačo skruostais. – Velniškai norėčiau tai atitaisyti, bet, deja, neįmanoma. Tegaliu tik tiek pasakyti: apgailestauju, Džeide.

– Tai nėra taip lengva, Hačai.

– Nesitikiu, kad tu man atleisi. Net nenoriu, kad gailėtumeisi manęs. Tiesiog noriu, kad žinotum, jog mūsų gyvenimai po to vakaro negrįžtamai pasikeitė. Mano tėtis žinojo, kad nusikaltome prieš tave, ir negalėjo su tuo susitaikyti. Mudu apie tai nesikalbėjome – aš tiesiog žinojau. Lamaras nubaustas. Traukinys už tave atsiskaitė su Ivanu ir Nilu.

– Su Nilu?

– Jis nevaisingas. Negali turėti vaikų. Niekas apie tai neturėtų žinoti. Net Dona Di nežino. Nilas man atsitiktinai papasakojo vieną vakarą, kai buvo girtas, – Hačas nutilo, kad įkvėptų oro ir sukauptų jėgas. – Noriu pasakyti, Džeide, kad mes visi dėl to kentėjome.

– Jūs galbūt ir kentėjote, bet Garis mirė.

Hačas atgailaudamas linktelėjo.

– Taip, mirsiu graužiamas sąžinės ir dėl to, – jis sumirksėjo, ir iš akių nutekėjo dar kelios ašaros. – Niekada neketinau tavęs šitaip nuskriausti, Džeide. Velniškai dėl viso to apgailestauju.

Jiedu ilgai žiūrėjo vienas kitam į akis.

Netikėtai į intensyviosios terapijos skyrių įsiveržė įraudusi ir uždususi Dona Di. Išvydusi Džeidę prie savo vyro lovos ji sustingo vietoje.

– Jeigu atvykai slapta pasidžiaugti, tau nepasisekė, – įžūliai pareiškė ji. – Hačas turi donorą.

Ji pribėgo prie Hačo lovos iš kitos pusės ir priglaudė išblyškusią vyro ranką sau prie krūtinės.

– Dvidešimtmetis vyras šįryt, prieš pat auštant, vairuodamas motociklą pateko į avariją, – Dona Di pro laimės ašaras

nusišypsojo Hačui. – Jo audiniai gana gerai dera su tavaisiais, tad gydytojas pritarė persodinimui. Netrukus tave pradės ruošti operacijai. Ak, Hačai, – sušnibždėjo ji ir pasilenkusi pabučiavo vyrą į kaktą.

Regis, Hačą ši žinia taip sujaudino, kad jis nepajėgė kalbėti.

Dona Di atsitiesė ir sužaibavo akimis į Džeidę.

– Mums tavo sūnaus neprireiks, – jos mažos akutės piktai sušvito. – Ir aš labai džiaugiuosi. Niekada neturėsiu tau dėkoti, kad išgelbėjai mano vyrui gyvybę.

Dilonas negalėjo užmigti pusę nakties stengdamasis logiškai sudėlioti tai, ką žino. Kai galiausiai užmigo, jo sapnai buvo dar neramesni – ir erotiškesni. Auštant jis nusprendė, kad gali vėlesniam laikui atidėti šeštadienio darbus bei namų ruošą ir nuvažiuoti į Savaną.

Dilonas troško ne išvysti kitokį kraštovaizdį. Jis susiruošė ieškoti informacijos. Jeigu negali jos gauti iš Džeidės, galbūt pavyks ką nors išpešti iš Donos Di.

Kalbant teoriškai, asmeninis Džeidės gyvenimas – ne Dilono reikalas. Jeigu jis ir toliau kaišios nosį, Džeidė gali atleisti iš darbo. Tačiau Dilonas pasiekė tokį momentą, kai buvo pasiryžęs surizikuoti. Nesvarbu, patinka tai Dilonui ar ne, bet jis jau susisiejo su Džeide, nors šis ryšys yra tik vienpusis.

Jis atvyko į ligoninę kaip tik tuo metu, kai iš intensyviosios terapijos skyriaus išėjo Džeidė. Išvydusi Diloną koridoriuje Džeidė parodė, kad yra nepatenkinta.

– Ką čia veikiate?

Ryškioje fluorescencinių lempų šviesoje jos veidas atrodė išblyškęs. Paakiuose matėsi violetiniai ratilai, bet jie tik pabrėžė akių didumą ir gyvą spalvą. Džeidė segėjo trumpą tiesų nuskalbtą džinsinį sijoną, vilkėjo baltą drobinę palaidinę, buvo užsijuosusi raudoną diržą ir avėjo raudonus sandalus. Ji atrodė tiesiog puikiai.

– Galiu ir jūsų paklausti to paties, – atkirto Dilonas. – Po to, ką nugirdau vakar, maniau, kad šiandien jūsų čia jokiu būdu nerasiu.

– Aš turiu pagrindą būti čia, jūs – jokio.

– Laikykite mane smalsiu stebėtoju, – pastebėjęs šurmulį prie intensyviosios terapijos skyriaus Dilonas pažvelgė Džeidei per petį. Koridoriuje staiga prigužėjo bėgiojančio medicinos personalo. – Kas čia vyksta?

– Hačas turi donorą.

Dilonui širdis nusirito į kulnus.

– Ne...

– Ne, ne Greihemą. Autoavarijos auką.

Džeidė atsigręžusi dirstelėjo į intensyviosios terapijos skyrių, paskui apsisuko ir patraukė išėjimo link. Dilonas žingsniavo greta.

– Ar Hačas Džolis – Greihemo tėvas?

Džeidė ir toliau žvaliai žingsniavo.

– Nežinau.

– Dėl Dievo meilės! – suirzęs Dilonas ją aplenkė ir užtvėrė kelią. – Tai jis tėvas ar ne?

– Siūlyčiau nesikišti į mano asmeninį gyvenimą. Jūsų nesveikas domėjimasis mane tikrai erzina.

– Kas jums yra, ponia Džoli?

Labai suirzusi Džeidė sulaikė kvapą, paskui pasiduodama atsiduso.

– Mudvi su Dona Di buvome geriausios draugės.

– Iki kada, Džeide? Kada jūsų draugystė nutrūko? Kai Hačas tapo jūsų kūdikio tėvu? Ar tuo metu jie jau buvo susituokę?

– Žinoma, ne! Kaip drįstate... – ji sučiaupė lūpas, kad daugiau nieko neprasitartų.

Dilonas matė, kad šis klausimas tikrai supykdė Džeidę. Metas trauktis arba viską statyti ant kortos. Paėmęs už parankės Dilonas nulydėjo Džeidę prie išėjimo.

– Jeigu būtumėte su manimi atvira ir nuoširdi, – švelnindamas padėtį tarė jis, – man nereikėtų šniukštinėti.

– Tai ne jūsų reikalas.

– Manau, kad mano.

– Kodėl?

Dilonas vėl sustojo, kad pažvelgtų jai į akis. Štai ir statyk viską ant kortos. Jis privertė Džeidę pasitraukti atatupstą iki artimiausios sienos ir karštai sušnibždėjo:

– Todėl, kad noriu žinoti, kodėl sustingstate kaskart, kai jus paliečiu. Po galais, Džeide, tai jūs sukeliate man norą jus liesti. Tačiau negaliu pakęsti, kai į mane žiūrite, tarsi būtumėte žmogiškoji auka, o nuo mano rankų dar nenudžiūvo kraujas.

– Nenoriu nieko girdėti.

– Gal ir nenorite girdėti, bet taip yra, ir jūs velniškai puikiai tą žinote. Pagal tai, kaip bučiavau, galėjote atspėti, kad noriu su jumis permiegoti.

– Ne. Daugiau nieko nesakykite.

– Džeide...

– Įsidėmėkite, – pabrėždama ištarė ji, – tarp mūsų niekada negali būti nieko intymaus.

– Dėl to, kad man mokate algą?

Nelaimingose žydrose Džeidės akyse šmėstelėjo pyktis.

– Ir dėl to. Tačiau svarbiausia dėl dalykų, kurių jūs nežinote.

– Kokių dalykų, Džeide? Kaip tik tai ir mėginu sužinoti. Pasakykite man, kokių *dalykų*.

Džeidė papurtė galvą. Jos užsispyrimas atrodė neįveikiamas. Patyliukais nusikeikęs Dilonas pasitraukė į šalį ir praleido Džeidę prie išėjimo.

Kai Džeidė pasiekė Palmeto pakraštį, popietė jau buvo įpusėjusi. Galinio vaizdo veidrodėlyje ji pamatė, kad Dilonas vis dar seka iš paskos. Nuo pat Savanos jis neleisdavo daugiau nei vienam automobiliui įsiterpti tarp judviejų. Kai Džeidė pasuko trumpesniu keliu, Dilonas padarė tą patį.

Vingiuojantį kaimo kelią iš abiejų pusių supo tankus miškas. Kelias galiausiai baigėsi aklagatviu prie apleisto planta-

cijos namo. Skydas „Parduodamas“ čia stovėjo taip ilgai, kad per aukštą žolę, augančią prie stulpelio, jo beveik nesimatė. Nuo lietaus ir saulės raidės išbluko. Namas buvo architektūriškai įspūdingas, nors ir aplūžęs. Dažai nuo Korinto stiliaus kolonų buvo nusilupinėję. Vienur langinės buvo išklibusios, kitur jų visai nebuvo. Per paskutinį pakrantėje siautusį uraganą buvo nuplėšta dalis stogo.

Tačiau supantys namą ąžuolai nenukentėjo. Nuo jų šakų drėgname karštyje nejudėdamos karojo samanos, kurias tik retsykiais sujudindavo pakrantės vėjelis. Paukščiai čirškė didingose pušyse ir gėrė vandenį iš kerpėmis apaugusio akmeninio fontano. Mirtos buvo taip aplipusios susiraičiusiais fuksijų žiedais, kad jų šakos nusviro tarsi vogčiomis snaudžiančių senų tarnaičių galvos.

Džeidė išlipo iš *Cherokee*.

– Puiki vietelė, – nusišaipė Dilonas išlipdamas iš savo pikapo.

– Nuostabi, tiesa? Ketinu ją pirkti.

Nesumišusi, kad Dilonas nerodo entuziazmo, Džeidė nuėjo prie namo ir atsargiai užlipo laiptais į verandą. Ji supo tris namo šonus. Džeidei žingsniuojant veranda ir dairantis pro langų rėmus girdėjosi duslus jos žingsnių aidas. Likęs kai kuriuose languose stiklas buvo išterliotas smulkia druska. Paplūdimys buvo vos už pusės kilometro.

– Tikriausiai juokaujate, – tarė Dilonas prisiartinęs prie verandos.

– Ne.

– Ar namas jums trims ne per didelis?

– Jis bus ne mums. Noriu jį nupirkti „GSS“.

Dilonas šiurkščiai nusijuokė.

– Iš pradžių nuskurdusi ferma, dabar apleistas namas. Tikiuosi, kad Džordžas Stainas nėra leidęs jums nekontroliuojamai naudotis bendrovės čekių knygele.

Neįsižeidusi Džeidė išėjo iš verandos ir patraukė į rytinę namo pusę, kurioje kadaise buvo gėlynas. Grūstų jūros kriau-

klelių takai buvo apžėlę piktžolėmis, o lysvėse, kuriose kadaise augo gerai prižiūrimos gėlės, vešėjo laukinės žolės.

Tolimame gėlyno krašte augo dar vienas ąžuolas. Ant vienos jo šakos kabėjo sūpuoklės. Jos buvo pririštos prie medžio virvėmis, storesnėmis už Džeidės riešus. Mazgai po lentine sėdyne buvo didesni už jos kelius. Džeidė linksmai klestelėjo į sėdynę ir sandalo galu atsispyrė nuo žemės.

Džeidė atlošė galvą, užsimerkė ir atstatė veidą į taškuotą saulės šviesą. Ji giliai įkvėpė tvankaus oro, kvepiančio sausmedžiais ir gardenijomis.

– Jūs čia jau esate buvusi.

Džeidė atsimerkė. Dilonas stebėjo ją abi rankas susikišęs į užpakalines džinsų kišenes. Jo rudos akys atrodė žalesnės nei įprastai, nes jose atsispindėjo žaliuojančios medžio šakos.

– Kelis sykius. Kai sakiau, kad noriu pirkti šį namą, nejuokavau. Norėčiau, kad čia būtų bendrovės poilsio ir pasilinksminimų vieta, savotiška korporatyvinė užeiga, kurioje galima gauti nakvynę ir pusryčius.

– Maniau, kad ieškote sklypo priestatui.

– Šis namas bus papildomas. Pagalvokite, kaip bus nuostabu čia linksminti klientus ir aukščiausiojo ešelono vadovus. Iš nekilnojamojo turto agento paėmiau pastato planą ir nusiunčiau Henkui.

Dilonas su Henku buvo susitikęs Niujorke. Tada jiedu tarėsi dėl „TeksTilės“ gamyklos.

– Pasakiau jam, kad namas turi būti renovuotas išsaugant Pietų grakštumą ir žavesį. Jeigu pavyks užimti užsienio rinkas, apie kurias svajojame, galėsime jų atstovus atsivežti čia oficialioms vakarienėms. Galbūt atvežti arklių tempiamomis brikelėmis ir verandoje pavaišinti saldžiu mėtų gėrimu. Jiems tai labai patiktų.

Dilonas užėjo jai už nugaros, uždėjo savo rankas ant įsikibusių į virves Džeidės plaštakų ir ėmė sūpuoti, ne per daug energingai, bet pakankamai stipriai, kad vėjas kedentų jos plaukus.

– Ar jau pasigyrėte senajam Džordžui apie šį sumanymą?

– Dar ne. Noriu, kad Henkas pirmiau nulietų kelis eskizus akvarele.

– Regis, judu su Henku gana artimai bendraujate.

– Mudu esame draugai nuo koledžo laikų.

– Hmm.

Džeidė nekreipė dėmesio į spėliojimo gaidelę Dilono balse.

– Taip pat paprašiau Henko suprojektuoti paplūdimio namelį, panašų į pavėsinę, kur būtų galima rengti bendrovės pobūvius, iškylų vaišes ir priėmimus. Taip pat galėtume jį išnuomoti kitiems, kai patys nesinaudotume. Šitaip sumažintume išlaikymo išlaidas.

– Džordžui tai patiks. Ir galbūt, kol tie užsieniečiai vadovai sėdės verandoje gurkšnodami saldų mėtų gėrimą, juodaodžiai galėtų padainuoti spiričiuelių iš vergovės laikų.

Džeidė nuleido koją ir įrėžė metro ilgio griovelį, kol sūpynės sustojo. Ji turėjo stipriai atlošti galvą, kad galėtų pažvelgti Dilonui į akis. Jos pakaušis beveik lietė vyro pilvą.

– Kalbate su manimi globėjišku tonu.

Dilonas nė nekrustelėjo, nors kalbėti būtų buvę kur kas lengviau, jeigu jis paleistų virves ir apeitų sūpynes, kad atsidurtų priešais Džeidę.

– Taip.

– Ačiū, kad bent jau prisipažinote.

– Nėra už ką.

– Matyt, užsisvajojau. Ar manote, kad aš pamišusi?

– Manau... kad esate įdomi, – prisipažino Dilonas trumpai nutilęs, kad rastų tinkamą žodį. – Tiesą sakant, Džeide, jūs mane velniškai sugluminote.

Vyro balsas nuskambėjo ne guodžiamai – tai buvo ištarta per daug energingai. Džeidė pamėgino suvokti, ką jis norėjo pasakyti, ir nukreipė pokalbį į Diloną.

– Jūs pats esate gana mįslinga asmenybė.

Dilonas plačiai nusišypsojo pro ūsus.

– Aš?

– Aha. Kaip vienas gyvenantis viengungis ne itin dažnai linksminatės.

– Čia nėra jokios paslapties. Mano reikli viršininkė nesuteikia daug laiko malonumams.

– Jūs nesusitikinėjate su moterimis.

Dilonas kilstelėjo antakį.

– Ar jūs užsirašinėjate?

– Tiesiog laikau jus vyru, kuriam dažnai reikia moterų draugijos.

– Turite galvoje seksą?

– Taip, seksą, – nesmagiai pakartojo Džeidė.

Staiga rami popietė tapo dar vangesnė. Net vabzdžiai nustojo dūgzti. Oras pasidarė per tvankus kvėpuoti. Džeidė pajuto savo drabužius ir visas kūno vietas, prie kurių odos jie nuo drėgmės buvo prilipę. Plaukai tapo sunkūs ir kaitino kaklą. Ryški saulė svilino žemę, kuri skleidė mirguliuojantį karštį. Džeidė pasijuto tarsi iškvėpintoje saunoje – tik jiedu su Dilonu nebuvo nuogi.

Džeidė labai aiškiai pajuto, kad Dilonas stovi arti už nugaros ir jos pečiai beveik liečia vyro šlaunis. Į virves įsikibusias judviejų rankas skyrė vos keli centimetrai. Dilono kvapas buvo susimaišęs su daugybe kitų, bet Džeidė pajėgė jį išskirti.

– Ketinau pasakyti, – dusdama tarė ji, – kad jūsų neaktyvus socialinis gyvenimas turi būti kažkaip susijęs su žmonos ir vaiko netektimi.

Dilono ūsai nusviro. Jis patraukė rankas nuo sūpynių ir stovėjo atgręžęs savo plačią nugarą į Džeidę.

– Iš kur tai žinote?

– Žinojau vos prabėgus kelioms dienoms po mūsų susitikimo Los Andžele.

– Jums būdinga viską tikrinti, – įsitempęs tarė vyras ir atsigręžė į Džeidę.

– „TeksTilės“ projektas man buvo gyvybiškai svarbus. Negalėjau sau leisti klaidingai pasirinkti. Patikrinau jus kaip įmanydama nuodugniau.

Kelias akimirkas Dilonas piktai spoksojo į Džeidę, paskui jo pečiai palengva atsipalaidavo.

– Manau, jog jau nesvarbu, kad jūs žinote.

– Kas tada nutiko? – švelniai paklausė Džeidė.

– Kodėl klausiate? Juk ir taip žinote.

– Žinau tik pagrindinius faktus.

Dilonas nusilaužė šakelę ir ėmė ją sukioti tarp pirštų.

– Mes gyvenome Talahasyje. Dirbau pas tokį glitų šunsnukį, kuris man paskyrė darbą kitame mieste. Namo grįždavau tik savaitgaliais. Debrai labai nepatiko tokia tvarka. Man dar labiau. Tačiau tuo metu neturėjome iš ko rinktis. Debrą pradėjo kamuoti depresija, tad mudu suplanavome ypatingą savaitgalį. Namo grįžau šaltą ir drėgną penktadienio vakarą. Debra buvo mums parengusi šaunią vakarienę.

Toliau Dilonas monotonišku balsu apibūdino Džeidei namą ir papasakojo, ką rado pagrindinio miegamojo lovoje.

– Jie atrodė tiesiog tobulai, – švokšdamas aiškino Dilonas. – Jokios netvarkos, jokio kraujo, jokio... – jis skėstelėjo rankomis parodydamas, kad tai buvo nesusipratimas. – Maniau, kad jie miega.

– Ką tada darėte?

Dilono žvilgsnis tapo šaltas.

– Pirmiausia kaip reikiant aptalžiau tą vyrą, kuris buvo mane atskyręs nuo šeimos.

– Gerai.

– Paskui kelis mėnesius gėriau, atsiribojau nuo visko, net ir nuo „draugijos“, apie kurią užsiminėte. Kai vėl pradėjau, pasiguldydavau bet kokią moterį, kuri ištardavo „taip“. Storą, liesą, bjaurią, gražią, seną, jauną. Man tai buvo nesvarbu, suprantate? – Džeidė papurtė galvą. – Na, matyt, reikia būti vyru, kad tai suprastum.

– Galbūt.

– Kad ir kaip ten būtų, daug klajojau ir buvau vienišius, kol jūs man pasiūlėte šį darbą, – Dilonas pervėrė Džeidę

žvilgsniu. – Pirmą kartą per septynerius metus turiu dėl ko gyventi. Esu jums už tai skolingas ir dėkingas, Džeide.

– Jūs man nieko neskolingas, išskyrus įtemptą darbą, už kurį moku. Kol kas jumis nenusivyliau.

Jis numetė šakelę ant žemės ir nusipurtė delnus.

– Man reikėjo būti namie kartu su jais.

– Kodėl? Kad ir jūs kartu būtumėte numiręs miegodamas? Ar dėl to kas nors pagerėtų?

– Man reikėjo patikrinti krosnį.

– O jai nereikėjo jungti nepatikrintos krosnies.

– Nesiginčykite.

– O jūs nekalbėkite nesąmonių, Dilonai. Tai buvo tragiškas įvykis, dėl kurio nieko negalima kaltinti. Negalite gyventi visą likusį gyvenimą mėgindamas išpirkti kaltę už kažką, dėl ko nesate kaltas, – Džeidė įdėmiai pažvelgė į jį. – Tai, ką išgirdau, daug ką paaiškina. Žinojau, kad darbas statant „Teks-Tilės“ gamyklą jums yra svarbus. Tačiau tik dabar supratau, koks jis svarbus.

– Aš jį laikiau antra galimybe. Nenoriu jos prarasti, – Dilonas atsirėmė į medžio kamieną ir slydo juo tol, kol atsisėdo ant kulnų. – Tad dabar žinote, kas mane skatina. O kas skatina jus?

– Fantastiška alga. Pareigos ir pagarba vyrų pasaulyje.

– Hmm. Jeigu jums iš tiesų to reikia, kodėl grįžote į Palmetą?

– Nes „GSS“ reikėjo bendruomenės, o bendruomenei reikėjo šios gamyklos. Kadangi esate pastabus, negalėjote nematyti, kokia sustingusi čia ekonomika. Kai kurie čia gyvenantys žmonės vis dar neturi vandentiekio ir kanalizacijos. Jie maitinasi tik tuo, ką patys užsiaugina. „TeksTilė“ įdarbins šimtus žmonių. Dar prieš gamyklai pradedant veikti ketinu organizuoti seminarus ir kursus, kad žmonės įgytų reikalingų įgūdžių. Priimtieji į darbą gaus dalį algos, nors tuo metu jie mokysis. Gamykloje bus vaikų darželis, kad galėtų dirbti abu tėvai. Taip pat bus...

– Visa tai tauškalai, Džeide.

Džeidė nustebusi išsižiojo.

– Ką?

– Pasakiau, kad tai tauškalai. Skamba nuostabiai. Iš paviršiaus atrodo, kad jūs tiesiog trykšte trykštate altruizmu, – tarė Dilonas atsistodamas. – Sužinojau tikrą priežastį, dėl kurios norite čia statyti gamyklą, ir tai visai ne užuojauta vargšams ar sustingusi ekonomika.

Dilonas apžergė jos kojas, įsikibo į sūpynių virves, atsistojo priešais Džeidę ir ėmė kalbėti tiesiai į jos atloštą veidą:

– Tai yra susiję su jūsų buvusia geriausia drauge ir šerifu, už kurio ji ištekėjo ir kuris galbūt yra Greihemo tėvas. Į tą reikalą taip pat kažkaip yra įsipainioję Pačetai. Tarp jūsų ir šio miesto svarbių asmenų nėra jokios meilės.

– Jau vėlu. Privalau važiuoti.

Džeidė pakilo, nors teko paliesti Dilono kūno priekį, ir nuo to jai sustojo širdis. Džeidė nėrė pro vyro ranką ir jai beveik pavyko pasprukti, bet Dilonas ją sugriebė ir atgręžė į save.

– To nepakanka, Džeide.

– Mano nurodytos priežastys, dėl kurių noriu pastatyti šią gamyklą, yra tikros.

– Dėl to neabejoju.

– Tada kodėl tiesiog su tuo nesutinkate ir nepaliekate visko ramybėje?

– Todėl, kad jūsų aiškinimas nesiklijuoja. Tas, kuris reiškia tiek užuojautos savo kraštiečiui, pasiūlytų inkstą, kurio jam reikia.

– Niekas neprapjaus Greihemo ir neišims jo inksto.

– Tikrai – ypač kai inksto gavėjas yra vedęs jūsų buvusią geriausią draugę ir *galbūt* yra jūsų sūnaus tėvas, – Dilonas prisiartino prie Džeidės. – Ar Džolis pametė jus dėl Donos Di, kai buvote nėščia ir vis dar jį mylėjote?

– Aš jo nekenčiau.

– Dabar kažkas aiškėja. Kodėl?

– Palikite mane ramybėje, Dilonai.

– Tik tada, kai suprasiu, kas čia vyksta.

– Jūs neturite suprasti.

– Kodėl krūptelite kiekvieną sykį, kai prie jūsų prisiartina vyras?

– Aš nekrūpteliu.

– Nė velnio, – tyliai paprieštaravo Dilonas. – Prieš kelias akimirkas jūs vos neapalpote, kai jūsų krūtys prigludo prie manęs. O jūsų veido išraiška, kai pastebėjote, kad mano daiktas sukietėjęs, nesutampa su jūsų žodžiais.

– Aš nieko nepastebėjau.

– Meluojate. Ar Hačas Džolis jus pavertė frigidiška?

– Aš nesu frigidiška.

– Ne? Nemėginkite manęs kvailinti.

– Galbūt jūs man esate tiesiog nepakankamai patrauklus.

Dilonas sunėrė pirštus jai ant sprando po plaukais, kur oda nuo karščio buvo sudrėkusi.

– Tai dar vienas melas, Džeide, – palenkęs galvą jis ūsais perbraukė moters lūpas. – Pati sakėte, kad mano bučinys jums patiko.

– Aš taip nesakiau.

– Melagė.

Dilonas liežuviu palietė jos lūpų kamputį. Džeidė pajuto virpulį ir siaubą. Nuo erzinamų glamonių ji iškaito ir apsvaigo. Džeidė sugniaužė kumščius ant sijono priekio po audeklu jausdama tvirtus raumenis. Dilonas buvo labai didelis ir stiprus; jis galėjo sužaloti Džeidę. Jis kvepėjo vyriškai. Dilono vyriškumas gundė ir tuo pat metu buvo atgrasus. Džeidė stengėsi priešintis šiam žavesiui ir jo keliamam siaubui.

– Nedarykite to, Dilonai, – maldavo Džeidė kalbėdama į jo godžias lūpas. – Aš negaliu jos pakeisti. Jokia moteris negali.

Dilonas staigiai atlošė galvą.

– Ką jūs pasakėte?

– Nebūsiu viena tų moterų, kurias pasiguldote gedėdamas savo žmonos.

– Ar jūs save laikote dar vienu minkštu, drėgnu taku į užsimiršimą?

– Taip gali būti, ar ne?

Dilonas sau po nosimi nusikeikė.

– Klausykite, jeigu trokščiau tik to, jau iki sutemstant savo lovoje turėčiau nuogą moterį.

– Tačiau ar ji taip pat turėtų paauglį sūnų?

– Ak, dabar suprantu, – tarė Dilonas. – Greihemas turėtų man pakeisti sūnų, kurio netekau.

– Jūs labai aiškiai mėginate su juo suartėti.

Vyro įsiūtis buvo toks pat apčiuopiamas kaip ir karštis. Per Dilono kūną jis prasisunkė į Džeidę. Dilonas dar sykį įžūliai nužvelgė ją nuo galvos iki kojų sulaikydamas žvilgsnį ties krūtimis ir šlaunų viršumi, paskui vėl įsispitrėjo į veidą.

– Nepakankamai save vertinate, Džeide. Jeigu ir neturėtumėte Greihemo, aš vis tiek norėčiau jus išdulkinti.

Jis apsigręžė ir nužingsniavo prie savo pikapo. Dabar Džeidė įsiutusi atidūmė jam iš paskos. Ji spėjo pasivyti Diloną, kai šis lipo į vairuotojo sėdynę.

– Jeigu ir toliau man kalbėsite tokius dalykus, neturėsiu kitos išeities, kaip atleisti jus iš darbo.

– Prašom, – atsakė Dilonas karingai kilstelėdamas smakrą.

Vyras tikriausiai šitaip sureagavo į netikrą Džeidės grasinimą norėdamas ją pagąsdinti, bet ši reakcija buvo veiksminga. Mintis, kad Dilonas gali palikti projektą, Džeidę paveikė blaivinamai. Kur ji ras tokį gerą rangovą? Kaip ji pasiaiškins Džordžui Stainui, kuris Diloną tik liaupsina?

Džeidė nusprendė pakeisti taktiką.

– Vis dar esu įsitikinusi, kad šiam darbui jūs tinkamiausias, Dilonai.

– Ačiū.

– Ar nesuprantate, kad mums būtų neišmintinga tapti meilužiais, net jeigu aš... galėčiau.

– Niekada nesakiau, kad tai išmintinga.

– Tai visam laikui pakeistų mūsų gerus darbo santykius. Juk nė vienas mūsų to nenorime, tiesa?

– Ne.

– „TeksTilė“ mums abiem yra per daug svarbi. Negalime leisti, kad asmeniniai konfliktai trukdytų darbui.

– Jeigu taip sakote.

– Tada mane suprantate?

– Aš jus suprantu.

– Ir ar galite prižadėti, kad daugiau prie šio reikalo negrįšime?

– Nė už ką.

Iki tos akimirkos Dilonas vengė pažvelgti Džeidei į akis. Kai jis įsmeigė savo žvilgsnį, Džeidė jį pajuto taip, tarsi kas būtų švelniai smogęs į pilvą. Tada Dilonas nuleido nuo kaktos savo matinius saulės akinius, ir Džeidė visiškai nematė jo akių.

Dvidešimt penktas skyrius

– Šunsnukis, – nusikeikė Greihemas ir spyrė į prakiurusią dviračio padangą. – Povelniųšūdasužsikrušk.

Vaikas mėgavosi ištardamas visus žodžius, kuriuos išgirdo iš statybininkų – kartais net ir iš Dilono, kai šis nežinodavo, kad berniukas yra greta. Jeigu motina išgirstų šitaip kalbant, mažiausiai vieną savaitę neleistų išeiti iš namų. Tačiau dabar aplink nebuvo nieko, kas galėtų išgirsti, tad Greihemas paleido dar vieną vulgarybių virtinę.

Berniukui galiausiai pavyko išsikovoti, kad motina sutiktų leisti jam dviračiu važinėti į statybvietę, jeigu prieš išvažiuodamas jai paskambins ir pakeliui niekur nesustos. Greihemas spėjo tik kelis sykius nuvažiuoti į statybvietę, kai stojo blogas oras. Lijo ištisą savaitę. Kai oras pagerėjo, Geihemui į skrandį įsimetė virusas, tad vaikas vieną ištisą dieną vėmė, o kitą leisgyvis gulėjo lovoje.

Kelias dienas po ligos motina uždraudė bet kokią energingą veiklą.

– Tai buvo vasaros gripas, gali atkristi.

– Tačiau, mama, dabar jaučiuosi puikiai.

Motinos niekaip nepavyko perkalbėti. Tad dabar buvo pirma diena po beveik dviejų savaičių, kai Greihemui buvo leista nuvykti į statybvietę, ir še tau – prakiuro padanga. Jeigu važiuos toliau, padangą visiškai sugadins. Greihemui reikėtų parsiridenti dviratį namo, bet tada šiandien jis nenuvyks į

statybų aikštelę. Jeigu ridens į statybvietę, neatsiras joje laiku, ir motina nerimaus.

Kad ir kaip žiūrėsi, reikalai prasti.

Pro šalį keldamas dulkių debesis pralėkė automobilis. Nors neseniai lijo, vėlesnės dienos buvo tokios karštos, kad žemė vėl išdžiūvo. Greihemas nusišluostė dulkes nuo veido ir parodė vairuotojui bevardį pirštą.

Kaipmat sužibo automobilio stabdžių žibintai.

– Ak, velnias, – išsigandęs sušnibždėjo Greihemas. Dar didesniam vaiko siaubui, automobilis ėmė važiuoti atbulas. – O šūde.

Berniukas nulaižė dulkes nuo perdžiūvusių lūpų ir nusišluostė prakaituojančius delnus į šortų sėdynę.

Prie jo sustojo raudonas *El Dorado*. Tamsintas stiklas vairuotojo pusėje nusileido valdomas elektronikos.

– Ei, berniuk.

Greihemas nervingai nurijo seilę.

– Sveiki.

– Jeigu neklystu, man parodei bjaurų gestą.

Greihemui nutirpo keliai. Jis labai užsinorėjo šlapintis.

– Taip, tamsta.

– Kodėl?

– Aš, hmm, vos neuždusau nuo jūsų sukeltų dulkių, – tada, nenorėdamas atrodyti visiškas verksnys, pridūrė: – Manau, kad jūs viršijote greitį.

Vairuotojas nusijuokė.

– Po velnių, berniuk, aš visada viršiju greitį, Turiu daug kur nuvažiuoti, su daug kuo susitikti, – jis linktelėjo į dviratį. – Regis, patekai į bėdą.

– Mano padanga prakiuro.

– Kur traukei?

– Ten, kur stato „TeksTilės“ gamyklą.

– Hmm, – vairuotojas nuleido saulės akinius ir per rėmelius pažvelgė į Greihemą. – Aš važiuoju į priešingą pusę, bet, manau, galėčiau tave pavėžėti.

– Ak, ne, ačiū. Aš...

– Tavo dviratis tilps į bagažinę.

– Ačiū, tamsta, bet, manau, bus geriau, jeigu aš nevažiuosiu.

– Esi Džeidės sūnus, tiesa?

Greihemas apstulbo.

– Taip, tamsta. Iš kur žinote?

– Pasakyk dar sykį savo vardą.

– Greihemas.

– Teisingai, Greihemas. Na, Greihemai, mudu su tavo mama pažįstami nuo pradinės mokyklos. Galbūt ji mane minėjo – esu Nilas Pačetas.

Pavardė Greihemui buvo girdėta. Berniukas buvo įsitikinęs, kad motina yra kalbėjusi apie žmones, kurių pavardė Pačetai.

– Ar ji pažįsta ir jūsų tėvą?

– Taip, – patvirtino Nilas plačiai išsiviepdamas. – Jis vardu Ivanas. Ar žinai, kad prekinis traukinys jam nukirto abi kojas?

Kaip ir daugumą jo amžiaus berniukų, kalba apie kraują sužavėjo Greihemą.

– Jėzau. Nejuokaujate?

– Tai faktas. Štai čia, virš kelių. Žiaurus vaizdas, – Nilas dėtuvėje paspaudė mygtuką, ir bagažinės dangtis pasikėlė. – Dėl čia savo dviratį ir lipk į vidų. Mielai tave pavėžėsiu.

Greihemui buvo draudžiama važiuoti su nepažįstamaisiais, bet vaikas žinojo, kas yra šis vyras, be to, mama taip pat jį pažįsta. Jeigu nevažiuos su juo, bus įstrigęs kelyje ir nežinos, kaip pasielgti. Viską įvertinęs Greihemas nusprendė, kad tai geriausia išeitis.

Jis prirideno dviratį prie automobilio galo ir įkėlė į bagažinę. Greihemui reikėjo perdėti žūklės įnagius ir du ten padėtus šautuvus, bet galiausiai pavyko įgrūsti dviratį ir uždaryti dangtį.

Atsidūręs prabangiame odiniame automobilio salone Greihemas susigėdo savo apdulkėjusių sportinių batelių. Jo

suprakaitavusios nuogos kojos prilipo prie sėdynės. Tačiau pabuvus karštoje saulėje automobilio viduje buvo malonu.

– Įsitaisei?

– Taip, tamsta.

– Baik su tuo sušiktu „tamsta“, gerai? Vadink mane tiesiog Nilu.

– Ačiū.

Nilas paklausė, kaip Greihemui patinka Palmetas. Berniukas į visus klausimus atsakinėjo mandagiai. Jiedu nuvažiavo daugiau kaip kilometrą, kai Greihemas pagaliau išdrįso perspėti:

– Pone Pačetai, mums reikia apsigręžti. Statybvietė yra į priešingą pusę.

– Po velnių, žinau. Tačiau pagalvojau, kad verta sutvarkyti tą padangą. Pažįstu mechaniką, kuris tą padarys nemokamai. Laukdami atsigersime ko nors šalto. Ar ne šaunu?

– Tikriausiai.

Atsigerti būtų tikrai šaunu. Greihemas jautėsi ištroškęs. Jis galbūt pavėluos kelias minutes pas motiną, bet guodė save mintimi, kad sutvarkyti padangą užtruks ne ką ilgiau, negu likusį kelią būtų tekę važiuoti dviračiu. Kai tik jie išvažiuos iš garažo, Greihemas paprašys pono Pačeto spustelti akceleratorių. Puikus kadilakas juos akimirksniu nugabens į statybvietę, velnioniškai greičiau, negu Greihemas ją pasiektų mindamas pedalus.

– Iš garažo paskambinsiu mamai ir pasakysiu, kad vėluoju, – tarė berniukas, staiga pagautas įkvėpimo.

– Žinoma, jeigu manai, kad tai būtina, – Nilas dirstelėjo į vaiką. – Ar ji vis dar kartkartėmis nuvažiuoja į Parkerių fermą?

– Kur?

– Į Parkerių fermą.

– Nežinau.

– Štai kaip. Mačiau ją ten kelis sykius ir pagalvojau, kad mama minėjo tą fermą.

– Žinau, kad ji bendrovei perka nekilnojamąjį turtą, – tarė vaikas stengdamasis būti naudingas.

– Ji tikra landūnė, tiesa?

Palaikęs šiuos žodžius komplimentu, berniukas atsakė laimingai nusišypsodamas:

– Be abejonės.

Kai privažiavo garažą, juos pasitiko vyras tepaluotu kombinezonu. Jis nusišypsojo ponui Pačetui parodydamas tris uostomuoju tabaku apneštus dantis. Kol taisė padangą, meistras pakvietė užeiti į biurą, kuriame bus vėsu.

Greihemas nusekė paskui Nilą į užgriozdintą biurą. Jame buvo tik truputėlį vėsiau negu lauke, be to, dvokė perpildyta nuorūkomis peleninė, trenkė ašių bei varikliu tepalu. Greihemui biuras būtų nepatikęs, jeigu ne ant sienos kabantis stulbinantis kalendorius su nuoga mergina. Berniukas nežinojo, kad speneliai gali būti tokie dideli ir raudoni, o gaktos plaukai tokie tamsūs ir vešlūs.

– Štai telefonas, jeigu nori paskambinti mamai.

Greihemas iš tiesų nepadarė nieko bloga, bet jautėsi per daug prasižengęs, kad galėtų kalbėti su mama. Be to, berniukas nenorėjo, kad Nilas Pačetas, kuris buvo superkietas, pagalvotų, jog Greihemas yra mamyčiukas.

– Ne, viskas gerai.

Nilas pabučiavo sau į pirštus ir patapšnojo apvalų kalendoriaus merginos užpakaliuką.

– Nieko sau, tiesa? Kai buvau tavo amžiaus, atvažiuodavau čia tiesiog paspoksoti į kalendorius. Vėliau čia pradėjau pirkti gumytes. Žinai, čia greičiau negu vaistinėje. Ana ten, tualete yra pardavimo automatas, jeigu skubiai prireikia.

Netekęs žado Greihemas atplėšė akis nuo kalendoriaus ir įsispitrėjo į Nilą.

– Žinai, kas yra gumytės, tiesa?

Greihemas kvailai linktelėjo, paskui atsikosėjo ir tarė:

– Taip, po velnių, žinau, kas yra gumytės.

– Taip ir maniau, kad privalai žinoti. Beje, kiek tau metų?

Greihemas pasijuto pamalonintas, kad ponas Pačetas su juo kalba kaip su vyru. Berniukas išdidžiai pareiškė:

– Per kitą gimtadienį man sukaks penkiolika.

– Ir kada tai bus?

– Lapkričio dvidešimt septintąją.

Nilas kurį laiką žvelgė į vaiką, paskui plačiai nusišypsojo:

– Maždaug per Padėkos dieną.

– Jis kas septynerius metus išpuola per Padėkos dieną.

– Tik pagalvok. Na, ko atsigersi?

Jis atidarė šaltų gėrimų automatą, kokių Greihemas dar nebuvo matęs. Tai buvo atšaldyto oro spinta. Buteliai stovėjo eilėmis, atskirti metaliniu tinkleliu.

Nilas trinktelėjo į kasos aparato stalčių ir šis atsidarė. Iš jo vyras susižėrė saują monetų. Greihemas paspoksojo į pinigus, paskui nervingai žvilgtelėjo pro langą.

– Ar jis neprieštaraus?

– Jis mano tėčiui per daug skolingas, kad prieštarautų. Dėl to nesirūpink. Ką gersi?

Greihemas tarp kamščiais uždarytų butelių eilių ieškojo ko nors pažįstamo.

– Ar čia yra „Dr. Pepper“?

– „Dr. Pepper“? Regis, ne. „Grapette“, „Apelsinų nehi“, „Didysis raudonasis“, „Šokoladinis kareivis“.

– „Šokoladinis kareivis“? Kas tai?

– Ar nori pasakyti, kad sulaukei brandaus keturiolikos metų amžiaus ir dar nesi ragavęs „Šokoladinio kareivio“?

Dėl to, kad Nilas negalėjo patikėti, Greihemas pasijuto netašytas, tačiau nutarė gintis.

– Niujorke mes gerdavome kiaušinių kremą. Jo galima nusipirkti pas gatvės pardavėjus.

Nilas įmetė dvi dvidešimt penkių centų monetas į plyšį pinigams.

– Kiaušinių kremas? Jeigu tai ne jankių gėrimas, sumokėsiu, kad neatspėjau.

„Šokoladinis kareivis“ buvo labai skanus. Ponas Pačetas pasiūlė pasivaišinti dar vienu, bet Greihemas atsisakė. Berniukas nerimavo, kad vėluoja.

– Kaip manote, kiek dar reikės laiko padangai sulopyti?

– Regis, jis jau baigia.

Nilas atidarė duris ir jiedu perėjo į dirbtuvę.

Greihemas pajuto palengvėjimą, kad netrukus išvažiuos.

– Ten turėjau būti jau dabar. Jeigu pavėluosiu, mama labai supyks.

– Ką gi, – pietietiškai nutęsė Nilas, – dabar žinai, kokios būna moterys. Jos sisiuoja į kelnes dėl menkiausio dalyko.

Jis draugiškai patapšnojo Greihemui per petį.

– Liaukis man sakęs tuos pačius atsibodusius pasiteisinimus, kuriuos dalini kitiems klientams, – tarė Džeidė nusišypsodama į telefono ragelį. – Kada galėsi man ką nors parodyti?

– Turėtum žinoti, kad menininko raginti nevalia, – atšovė Henkas Arnetas. – Raginimas žlugdo kūrybiškumą.

– *Kada?* Nenoriu teikti siūlymo mūsų draugui Džordžui, kol negalėsiu jo užversti tavo piešiniais.

Džeidė vis dar ketino bendrovei pirkti plantacijos namą. Ji ištisas valandas praleido kalbėdama telefonu su Henku. Bičiuliui mintis išsyk patiko, bet jis pareiškė negalįs įsipareigoti, kol nepamatė nuotraukų, su kuo jam teks dirbti. Džeidė susitarė su nekilnojamojo turto agentu ir pateko į namo vidų. Jos polaroidu darytos nuotraukos dabar buvo pas Henką. Šis tvirtino, kad dabar svarsto įvairius variantus. Džeidė nekantravo juos pamatyti.

– Kukliai prisipažinsiu, kad kelios mano akvarelės padės įtikinti Džordžą, – prisipažino Henkas. – Kaip žinai, Džordžas eina iš proto dėl mano kūrinių.

– Tad kelkis iš lovos ir nuliek jas.

– Duok man dar dvi savaites.

– Dešimt dienų.

– Tu zyzi įkyriau negu Deidra, – pasiskundė bičiulis.

– Tavo žmona – tikras angelas. Beje, kaip auga mano dvynės krikštadukros?

Dilonas įėjo į kabinetą kaip tik tuo metu, kai Džeidė dėjo telefono ragelį.

– Atrodote laiminga.

– Kalbėjau su Henku.

– Ar jis visada paskatina jus šitaip šypsotis? – niūriai paklausė Dilonas.

– Kartais.

Jis sarkastiškai sumykė. Dilonas buvo blogos nuotaikos nuo tada, kai prasidėjo liūtys, statybų aikštelę pavertusios pavojinga klampyne. Dilonas galiausiai nusileido ir įsakė sustabdyti kasimo darbus, kol orai pagerės ir žemė išdžius.

Dėl to darbai gerokai atsiliko nuo Dilono parengto grafiko. Tik jam vienam tai buvo nepriimtina, ir dabar Dilonas pats plušėjo iš visų jėgų ir vertė kitus, kad būtų įveiktas atsilikimas. Dabar jis šypsodavosi dar rečiau negu anksčiau. Šiandien Dilonas buvo itin agresyviai nusiteikęs.

Ant jo berankovių marškinėlių krūtinės matėsi trikampė prakaito dėmė. Džinsai ir batai buvo dulkėti. Dilonas šalmą paliko lauke, bet nebuvo nusiėmęs saulės akinių. Dabar jis juos sukiojo paėmęs už rėmelių. Tačiau tai buvo ne nerūpestingas judesys, reiškiantis atsipalaidavimą, o susikaupusios nevilties ženklas. Vyro lūpos buvo tvirtai sučiauptos.

Nuo tos dienos apleistame plantacijos name Dilonas nebuvo palietęs Džeidės. Jų pokalbiai buvo griežtai dalykiški. Tačiau Džeidei niekaip neišėjo iš galvos Dilono žodžiai, ištarti prieš išsiskiriant. Jeigu ji ir abejojo Dilono ryžtingumu šiuo klausimu, pakako dabar pažvelgti vyrui į akis, kad visos abejonės išsisklaidytų.

– Ar atėjote dėl ko nors konkretaus, Dilonai?

– Taip, dėl vakarienės.

– Nesupratau?

– Vakarienės. Pavakarieniaukime kartu.

– Puiku. Paskambinsiu Ketei. Esu tikra, kad ji mielai padengs stalą dar vienam asmeniui.

– Kalbu ne apie tai, – Dilonas prisiartino prie jos rašomojo stalo. – Pavakarieniaukime kartu. Tik jūs ir aš.

– Norite pasakyti, kad tai būtų tarsi pasimatymas?

– Kaip tik taip, pasimatymas.

– Kada?

– Greitai.

– Kodėl?

– O kodėl ne?

Jiedu pažaižaravo akimis vienas į kitą.

Džeidė pridėjo ranką prie gerklės ir ėmė žaisti su ten įsegta sege. Dilonas kumščiais įsirėmė į rašomojo stalo kraštą ir palinko į priekį.

– Na? – piktai paklausė jis. – Kas bus negerai, jeigu mudu kartu pavakarieniausime? Galbūt jums nepatinka, kad vaišina vyras?

Džeidė įsižeidė.

– Pasitarsiu su Kete, kurį vakarą jai bus patogiausia pabūti su Greihemu, – šaltai atsakė ji. – Tada aš... – ji nutilo ir staiga pakilo. – Dilonai, ar Greihemo čia dar nėra?

– Manau, kad ne.

– Jūs jo nematėte?

– Šiandien ne. Tiesą sakant, nemačiau nuo tada, kai vaikas susirgo. Ar jo laukėte?

Džeidė apėjo rašomąjį stalą, nuskubėjo prie vagonėlio durų ir plačiai jas atvėrė. Vienišius snaudė laiptų šešėlyje. Šuo pakėlė galvą ir abejingai pažvelgė į Džeidę. Jeigu čia būtų Greihemas, kad ir koks svilintų karštis, Vienišius sekiotų paskui berniuką, o ne snaustų šešėlyje. Džeidė apsidairė, bet nei Greihemo, nei jo dviračio niekur nesimatė.

– Kiek dabar valandų?

Aplink kabojo laikrodžiai, be to, ji buvo užsisegusi rankinį, tad šis klausimas buvo refleksyvus.

– Artėja penkios. Kodėl klausiate?

Apėjusi Diloną Džeidė grįžo prie rašomojo stalo ir paėmė telefono ragelį.

– Praėjo valanda, kai Greihemas man skambino, – paaiškino ji rinkdama namų telefono numerį. – Berniukas jau turėtų būti čia.

– Galbūt jis išvažiavo ne išsyk, kai paskambino.

Džeidė papurtė galvą.

– Jis skubėjo čia patekti, kol pamaina nebaigė darbo... Labas, Kete. Ar Greihemas namie? – išgirdus atsakymą, kurio bijojo, Džeidės pirštai tvirčiau įsikibo į telefono laidą. – Taip, žinau, kad jis skambino, bet berniuko čia dar nėra.

– Ką ji pasakė? – paklausė Dilonas, kai Džeidė padėjo telefono ragelį.

– Kaip tik tai, ko bijojau. Greihemas išvažiavo iš namų vos tik paskambinęs. Ketė stovėjo ir matė. Dabar ji važiuos tuo pačiu keliu patikrinti, gal kur nors pamatys vaiką.

– Galbūt jį sulaikė koks nors draugas.

– Greihemas yra pareigingas. Vaikas žino, kad jo laukiu. Jis turėtų būti čia... nebent jam kas nors atsitiko.

Kai Džeidė vėl puolė prie durų, Dilonas sugriebė ją už pečių.

– Džeide, jam keturiolika metų. Tokio amžiaus berniukai lengvai išsiblaško ir praranda laiko jausmą. Greihemas pajėgus pasirūpinti savimi. Nepanikuokite.

– Berniukas per daug bijo, jog iš jo bus atimta privilegija atvykti čia, kad gaištų laiką. Jam kažkas nutiko.

Džeidė išsilaisvino iš Dilono gniaužtų ir išėjo iš vagonėlio. Ji nebuvo sugalvojusi nieko konkretaus. Motiną adrenalinas tiesiog skatino veikti, judėti, nedelsiant rasti Greihemą.

– Kur jūs važiuojate?

– Jo ieškoti, – atsakė Džeidė lipdama į *Cherokee*.

– Negalite be tikslo jį vaikytis, – įrodinėjo Dilonas. – Jeigu berniukas pasirodys, kaip mes žinosime, kur jus rasti?

– Pirmiausia jį raskime.

Siekdama rankenos uždaryti automobilio dureles Džeidė pamatė iš plento išsukantį *El Dorado*. Kaipmat jį atpažinusi Džeidė iššoko iš savo automobilio.

Nilui dar nespėjus visiškai sustoti Džeidė atidarė dureles vairuotojo pusėje.

– Greihemai!

Motinai iš palengvėjimo vos nesulinko keliai. Ji ištraukė vaiką iš odinės sėdynės ir apsivijo rankomis. Vienišius kaip pašėlęs bėgiojo aplink juos ratais ir džiaugsmingai lojo, kol Dilonas paliepė šuniui nurimti.

– Mama, tu mane pasmaugsi, – sumurmėjo paaugliškai sutrikęs Greihemas.

Laikydama berniuką už pečių Džeidė atitraukė vaiką per ištiestos rankos atstumą.

– Kur tu buvai?

– Pakeliui prakiuro mano dviračio padanga. Ponas Pačetas mane pavėžėjo iki garažo, kur padangą užlopė, paskui atvykome tiesiai čia.

Džeidė žudančiu žvilgsniu pažvelgė į Nilą, kuris jai šypsojosi pro savo automobilio stogą.

– Tau reikėjo iš garažo man paskambinti, Greihemai.

– Apie tai nepagalvojau, – išlemeno berniukas.

– Kur dabar tavo dviratis? – paklausė Dilonas.

– Jis mano bagažinėje, – paaiškino Nilas, priėjo prie automobilio galo ir rakteliu atrakino bagažinę.

Vienišius įtariai apuostė atvykėlį.

Dilonas iškėlė dviratį ir atžariai tarstelėjo:

– Ačiū.

– Nedėkokite jam, – piktai amtelėjo Džeidė, kuriai iš pykčio vos neatėmė žado.

– Mama, jis mane pavėžėjo.

Džeidei kilo noras supurtyti sūnų, kad šis stojo ginti Nilo. Kad to nepadarytų, ji tvirtai prispaudė rankas prie šonų ir suleido nagus į delnus, kol ėmė skaudėti.

– Žinai, kad negalima važiuoti su svetimais, Greihemai.

– Tačiau jis ne svetimas. Tu jį pažįsti. Ir jis tave pažįsta. Maniau, kad čia nieko tokio.

– Blogai manei!

– Džeide.

– Užsičiaupkite, Dilonai. Tai mano reikalas. Aš susitvarkysiu pati.

– Ką gi, jums velniškai blogai sekasi.

Tolesnį ginčą nutraukė dideliu greičiu atidūmusi Ketė. Ji skubiai išlipo iš automobilio.

– Greihemai Speri, mirtinai išgąsdinai savo mamą ir mane. Kur tu buvai?

– Jis papasakos pakeliui į namus, – atsakė už sūnų Džeidė.

– Namo? – suinkštė Greihemas. – Aš turėsiu važiuoti namo?

Džeidė taip rūsčiai pažvelgė į berniuką, kad jam dingo noras toliau ginčytis. Net Ketė nedrįso daugiau klausinėti. Ji apsikabino Greihemą per pečius ir nusivedė į savo automobilį.

Kai tik Ketė su vaiku pajudėjo, Džeidė užsipuolė Nilą.

– Privalau pasirūpinti, kad tave suimtų.

– Kartą jau šitaip gąsdinai, bet paskui išsigandai, pameni? Kada pagaliau suprasi, Džeide, kad gali laimėti tik perėjusi į mano pusę?

– Nelįsk prie mano sūnaus. Jeigu jį nuskriausi, aš tave užmušiu.

– Nuskriausti? – šilkiniu balsu paklausė Nilas. – Kodėl turėčiau skriausti savo kūną ir kraują?

– Apie ką čia, po velnių, kalbate? – paklausė Dilonas grėsmingai artindamasis prie Nilo.

Pajutęs šeimininko nuotaiką Vienišius ėmė urgzti.

Nilo neišgąsdino nei Dilonas, nei šuo.

– Esu to berniuko tėtis. Ar Džeidė tau nesakė?

– Netiesa! – sušuko Džeidė.

– Gal man paskambinti šerifui ir pačiam jį pristatyti į nuovadą? – paklausė Dilonas.

– Tikrai, Džeide, – nusišaipė Nilas. – Ką jam daryti? Gal nori, kad jis liktų čia ir išgirstų visas bjaurias mūsų senos

meilės smulkmenas? Jeigu dėl jo dabar drėksta tavo tarpkojis, esu tikras, kad jį tai sudomins.

– Ak, tu, sumautas šunsnuki!

Dilonas ketino smogti Nilui, bet tarp jų atsistojo Džeidė.

– Ne, Dilonai. Kaip tik to jis iš jūsų ir nori. Mačiau tai ir anksčiau. Palikite mudu vienus.

– Nė velnio, – suurzgė Dilonas, kuriam vis dar niežtėjo rankos trenkti Nilui.

– Prašau, nesiginčykite su manimi.

Dilonas nužvelgė Džeidės veidą, tarsi visiškai jos negalėtų suprasti. Tada keikdamasis nukėblino į biurą ir trinktelėjo paskui save durimis.

– Nuvyk tą kvailą gyvūną, – paliepė Nilas.

Vienišius vis dar spoksojo į jį urgzdamas. Džeidė liepė šuniui pasitraukti.

– Pasakyk, ką nori, Nilai.

Šis ištiesė ranką ir paglostė Džeidei skruostą jai nespėjus nustumti, o kai nustūmė, plačiai išsiviepė.

– Bijai ne dėl to, kad nuskriausiu tavo berniuką. Baiminiesi, kad pareikšiu savo teises į jį arba, dar geriau, jis pareikš savo teises į mane.

Nilas nevaisingas. Visi Pačetai galvoja apie dinastiją. Tą stulbinančią ir keliančią siaubą akimirką Džeidė suprato, koks svarbus jiems yra Greihemas. Pačetai pasistengs padaryti berniuką tokį patį, kaip ir jie. Slėpdama baimę ji atšovė:

– Nėra nė menkiausios galimybės, kad tai įvyktų.

– Ne? Aš jam patikau, Džeide. Pati paklausk.

– Neabejoju, kad jį sužavėjai. Jo amžiaus berniukai lengvai susižavi blogiu.

Nilas trumpai nusijuokė.

– Kodėl tau nepalengvinus mūsų visų gyvenimo? Tark tik žodelį, ir aš pasiūlysiu tau tekėti už manęs, kaip būčiau padaręs prieš penkiolika metų. Galėtume būti viena didelė, laiminga šeima, gyvenanti šeimos name – trys Pačetų vyrų kartos ir naujoji namų šeimininkė.

– Nesiartink prie mano sūnaus, – grėsmingu balsu pareiškė Džeidė. – Aš tave perspėju, Nilai.

– Džeide, – suulbėjo Nilas. – Geriau nei kas kitas žinai, kad Palmete vienintelis perspėjimas, vertas bent menkiausio šūdo, yra tik tas, kurį pareiškia Pačetai.

Prisiartinęs prie Džeidės Nilas suėmė jai smakrą.

– Duosiu tau patarimą. Nekovok su manimi. Turėsiu savo sūnų kartu su tavimi arba be tavęs, – jis reikšmingai jai nusišypsojo. – Norėčiau, kad šis sandėris įvyktų kuo greičiau, – tada pamerkė akį. – Kartą jau buvai man atsidavusi, ir buvo visai neblogai, tiesa?

Džeidė pasimuisčiusi išlaisvino galvą ir pasitraukė nuo jo toliau.

– Kol kas tiek, – vis dar šypsodamasis pareiškė Nilas. – Vėluoju į susitikimą.

Pasiuntęs oro bučinį jis sėdo į savo *El Dorado* ir nuvažiavo. Džeidė išsilaikė apsimesdama neišsigandusi, kol Nilas dingo iš akių, paskui susmuko atsirėmusi į vagonėlio sieną. Dilonas išsiveržė pro duris.

Jo veidas buvo nuožmus, apniukęs ir piktas tarsi puolusio angelo.

– Gerai. Gražiai elgiausi. Buvau kantrus. Bet visa ši nesąmone man jau stovi skersai gerklės. Noriu žinoti, kas ir kodėl čia, po velnių, vyksta. Iš čia neišeisite, kol nesužinosiu.

Dvidešimt šeštas skyrius

Pagriebęs už rankos jis užsitempė Džeidę laiptais aukštyn. Tada užrakino duris, išjungė telefoną ir ranka parodė į nedidelę sofą.

– Sėskitės.

– Aš dar turiu darbo, Dilonai.

– Šiandien visus darbus baigėte. Man visiškai nerūpi jūsų darbotvarkė, mudu pasišnekučiuosime. Prašom sėsti.

Džeidė klestelėjo į sofą ir užsidengė veidą delnais, pasiduodama labiau dėl emocinio streso negu dėl aklo paklusnumo.

– Ar galiu pasiūlyti ko nors atsigerti?

Ji papurtė galvą. Dilonas ištraukė metalinę sulankstomąją kėdę, pastatė ją vos per kelis centimetrus nuo Džeidės kelių, apžergęs atsisėdo ir rankomis atsirėmė į kėdės atkaltę.

– Gerai, pradėkime.

– Ką?

– Jėzau, – suirzęs nusikeikė jis. – Ar ir toliau žaisime spėliones?

– Tai jūsų žaidimas, ne mano. Aš noriu namo.

– Prieš minutę norėjote dirbti.

– Liaukitės mane bauginęs!

– Tada pradėkite kalbėti.

– Ką jūs norite sužinoti?

– Pirmiausia galite paaiškinti, kodėl du vyrai tvirtina, kad Greihemas – jų sūnus.

– Abu daug laimėtų, jeigu Greihemas būtų jų sūnus. Hačas gautų inkstą, o Nilas turėtų įpėdinį, – kai Dilonas klausiamai kilstelėjo antakius, Džeidė pridūrė: – Jis nevaisingas dėl to nelaimingo atsitikimo, per kurį Ivanas neteko kojų.

Dilonas ėmė virškinti šią naujieną, bet Džeidės aiškinimu liko nepatenkintas.

– Vis tiek tai nelogiška, Džeide. Vyrai paprastai nepuola tvirtinti tėvystės. Dažniausiai būna kaip tik atvirkščiai.

– Aplinkybės nėra įprastos.

– Ar jūs su jais abiem miegojote?

– Ne.

– Tada jų reikalavimai teisių į Greihemą yra visiškai nepagrįsti?

Džeidė nieko neatsakė.

– Kas yra Greihemo tėvas, Džeide?

– Nežinau!

– Tada jūs *tikrai* miegojote su jais abiem.

– Ne!

– Po velnių, – sušuko Dilonas. – Neišsisukinėkite.

– Jie mane išprievartavo!

Žodžiai garsiu atsimušė aidu nuo mažos patalpos sienų.

Jie skambėjo Dilono, kuris pritrenktas ir netekęs žado spoksojo į Džeidę, galvoje. Džeidė dar sykį delnais užsidengė veidą.

– Jie mane išprievartavo, – tyliai pakartojo ji. – Jie mane išprievartavo.

Dilonas susigrūdo pirštus į plaukus ir nubraukė juos nuo veido. Paskui nuleido rankas ir pasitrynė delnus į šlaunis. Jis norėjo sužinoti. Sekiojo paskui Džeidę trokšdamas, kad ši papasakotų. Tačiau to išgirsti nesitikėjo.

Dilonas laukė aikštingos šiuolaikinės paauglės, nedrąsios slapukės, kuri norėjo dėmesio būdama lengvai pasiekiama, ar maištininkės, norinčios pakankinti savo tėvus, prisipažinimo. Jis nesitikėjo išgirsti apie išprievartavimą.

– Kada, Džeide?

– Vasario mėnesį, kai buvau baigiamojoje mokyklos klasėje. Tą dieną sužinojau, kad mudu su Gariu gavome stipendijas studijuoti universitete.

– Gariu?

Po velnių, Dilonas manė, kad žino visus dramos aktorius, o dabar Džeidė užsiminė apie dar vieną.

– Gariu Parkeriu, – atsakė Džeidė. – Mokykloje mudu buvome įsimylėjėliai. Ne, kur kas daugiau negu įsimylėjėliai. Mudu ketinome susituokti ir kartu pakeisti pasaulį.

Tyliu, tolimu balsu Džeidė pasakojo apie savo draugystę:

– Mudu puoselėjome didelių vilčių ateičiai. Aš jį labai mylėjau.

– Ar Garis galėtų būti Greihemo tėvas?

Džeidė pažvelgė pro langą, sutemos nudažė jį melsva spalva.

– Ne. Kai jie mane išprievartavo, buvau nekalta.

– Jėzau! Ir abu lengvai išsisuko?

Džeidė vėl pažvelgė į Diloną.

– Tiesą sakant, jų buvo trys. Trečias – Lamaras Grifitas, drovus, jautrus vaikinas, bet jis taip pat prisidėjo, nenorėdamas Nilo akyse pasirodyti nevykėliu.

– Ar jis vis dar gyvena Palmete?

Džeidė išklojo apie Lamaro likimą. Po ilgos tylos Dilonas tarė:

– Kaip suprantu, tai buvo Nilo sumanymas.

– Be abejonės, – piktai patvirtino Džeidė. – Nilas buvo jų gaujos vadas. Jeigu ne Nilas, to niekada nebūtų įvykę. Tačiau Hačas su Lamaru galėjo jį sulaikyti, bet jie mane taip pat išprievartavo ir paliko vieną.

– Paliko?

– Dona Di mane vežė į Gario namus, kad jam praneščiau apie mūsų stipendijas. Pakeliui mums baigėsi benzinas.

Dilonas klausėsi Džeidės prisiminimų apie tą šiurpią popietę. Ji nepraleido nė menkiausios smulkmenos. Per daugelį metų Džeidės prisiminimai išliko aiškūs kaip krištolas.

– Kai jie mane nusivežė, iš pradžių supykau. Bijoti pradėjau, kai Nilas nepasuko į Gario namus. Jis mane nuvežė prie kanalo, kur vaikinai prieš tai žvejojo. Nilas liepė visiems išlipti iš automobilio. Aš priešinausi, bet jis mane ištempė.

– O kiti du jam pritarė tarsi nuolankios avelės?

– Sunku įsivaizduoti, kokią valdžią jiems turėjo Nilas. Vaikinai buvo pasirengę padaryti viską, ką tik Nilas palieptų. Jis išdalijo alaus skardines. Aš gerti atsisakiau. Kai vaikinai baigė alų, paklausiau, ar galiu eiti. „Dar ne“, – atsakė Nilas. Paklausiau kodėl. Ir jis pasakė... – Džeidė užsikirto ir nudelbė akis sau į kelius. – „Todėl, kad prieš išvažiuodami, – paaiškino jis, – mes visi trys tave išdulkinsime.“

Dilonas suglaudė delnus, alkūnėmis atsirėmė į kėdės atkaltę ir abiem kumščiais užsidengė burną. Jis užsimerkė ir ėmė gailėtis, kad su Džeide buvo šiurkštus, jam kilo begalinis noras sumalti tą savimi patenkintą Nilo Pačeto snukį, kai tik pasitaikys proga.

– Nė kiek neabejojau, kad jis taip ir padarys, – nuaidėjo duslus Džeidės balsas.

Dilonas suprato, kad šiuo metu Džeidė yra ne su juo; ji grįžo į tą šaltą, lietingą vasario vakarą.

– Apsigręžiau ir puoliau bėgti, bet Nilas sugriebė mane už plaukų. Skaudėjo. Sušukau, iš akių ištryško ašaros. Pakėliau rankas, kad atplėščiau Nilo letenas, bet nepajėgiau. Kol buvau iškėlusi rankas, Nilas apkabino mane per liemenį ir parvertė ant žemės. Ji buvo šalta ir šlapia, – Džeidė susiraukė. – Ir bjauriai dvokė – tarsi pašvinkusi žuvis. Hačas sušuko: „Nilai, ką tu, po velnių, darai?“ Šis atsakė: „Kaip tik tai, ką jai pasakiau. Užsičiaupk ir padėk man. Palaikyk jos rankas.“

– Aš klykiau, verkiau ir kartojau „ne“. Nemačiau nė vieno, išskyrus Nilą. Talžiau jį, kol Hačas pritūpė man už galvos, sugriebė už riešų ir prispaudė juos prie žemės man virš galvos. Nilas buvo palinkęs virš manęs ir liepė užsičiaupti. Jis kelis sykius smogė man į veidą.

– Lamaras mėgino įsikišti: „Jėzau, Nilai, gal išprotėjai?“

Dirstelėjęs per petį Nilas atšovė: „Pasistenk būti naudingas ir nustok elgtis kaip boba. Mes jos nenuskriausime." Lamaras atsitraukė. Aš jo nemačiau, bet išgirdau, kaip vaikinas pasakė: „Ji verkia." Tada Nilas rimtai ant jo supyko. „Ar pats nori paragauti? – paklausė jis. – Jeigu ne, dink man iš akių."

– Nilas gulėjo ant manęs. Jis praskėtė man šlaunis ir keliu prispaudė vidinę vienos šlaunies pusę. Aš surikau. Nilas vėl trenkė man į veidą. Pamėginau jam įspirti. Tada Lamaras sugriebė mane už kulkšnių. Aš nepajėgiau sukrutėti. Maldavau jų to nedaryti.

– „Užsičiaupk, – paliepė Nilas. Negaliu pakęsti moteriško inkštimo." Hačas viena ranka suėmė mano abu riešus, o kita užspaudė burną. Pakėliau galvą ir akimis maldavau Hačą padėti, bet jis nežiūrėjo man į akis, o stebėjo, ką daro Nilas.

Dilonas nė nekrustelėjo ir nepratarė nė žodžio. Kurį laiką Džeidė žaidė su laikrodžio apyrankės sagtimi. Patalpoje buvo taip tylu, kad Dilonas girdėjo, kaip tiksi Džeidės laikrodis.

– Nilas praplėšė mano palaidinę. Mano liemenėlė buvo užsegama iš priekio. Jis ją atsegė ir praskleidė. Atmenu... atmenu, kad šitaip apnuoginta buvau labai sutrikusi. Iki kraujo įsikandau liežuvį. Nilas pareiškė: „Ar ne dailus vaizdas? Džeidės Speri papai."

Džeidė sausai sukūkčiojo.

– Maniau, kad mirsiu. Norėjau mirti. Pažeminimas... Nilas, kurio nekenčiau... – Džeidė delnu užsidengė burną, tarsi bijotų, kad tuoj apsivems, bet pasakojo toliau. Jos žodžius slopino delnas. – Nilas ėmė mane graibyti. Jis mane maigė, žnaibė ir tampė. Buvo siaubinga, labai skaudėjo. Jaučiausi baisiai pažeminta. Tada jis pasilenkė ir ėmė čiulpti mano spenelį. Taip stipriai, kad net suskaudo.

Dilonas pašoko nuo kėdės. Susikišęs rankas į nudėvėtų džinsų užpakalines kišenes jis ėmė žingsniuoti po kambarį tarsi ieškodamas išėjimo. Vyro įtūžis buvo grėsmingas. Jis norėjo kam nors trenkti, sutraiškyti, sunaikinti. Matyt, Džeidė nepastebėjo šios reakcijos. Ji toliau pasakojo savo siaubingą istoriją.

– Nilas juokdamasis atsiklaupė ant kelių ir atsisegė kelnes. Nusmaukė jas ir paėmė į saują savo penį. „Jis gražus, ar ne, Džeide? – paklausė skriaudikas. – Kertu lažybų, kad tavo p...ė nekantrauja." Matyt, Hačą apėmė nerimas. „Nilai, pakaks, – perspėjo jis. – Tu jau pasilinksminai. Paleisk ją." „Paleisti? – paklausė Nilas. – Po velnių, ne. Aš dar tik pradedu linksmintis."

– Nilas pakėlė man sijoną. Kaip įmanydama rangiausi, stengiausi neleisti jam numauti kelnaičių. Nilas taip skubėjo, kad Lamaras turėjo jam padėti. Tada Nilas...

Dilonas stovėjo prie lango ir nieko nereginčiomis akimis spoksojo į tamsėjantį dangų. Kai Džeidė nutilo, Dilonas per petį dirstelėjo į ją. Moteris buvo susiėmusi galvą rankomis; ji masažavo smilkinius.

Dilonas grįžo prie kėdės, ją apgręžė ir atsisėdo veidu į Džeidę. Jis nepratarė nė žodžio ir sutramdė norą paliesti Džeidę. Regis, ją ramino tiesiog tai, kad Dilonas yra greta. Džeidė nuleido rankas ir apsilaižė lūpas.

– Nilas prispjovė sau į delną ir seilėmis ištrynė savo organą. Tada tarė: „Kertu lažybų, kad gerai čiulpi pimpalą. Tikriausiai čiulpi Parkeriui? Turėčiau priversti tave padaryti tai man", – Džeidė užsimerkė, tarsi jausdama palaimingą dėkingumą. – Tačiau jis manęs nevertė, – šiurkščiu balsu pripažino ji.

– Nilas sunkiai įsiskverbė į mane. Manau, vaikinas buvo nustebęs, jog esu nekalta, nes pažvelgė man į veidą ir nusijuokė. Jis palinko virš manęs ir sušnibždėjo: „Ką gi, tebūnie šlovė. Visgi aš nuskinsiu tavo rūtų vainikėlį", – tarsi tai būtų tik mudviem žinomas pokštas. Tada jis... – Džeidė dar žemiau nuleido galvą. – Jis ... stipriai įgrūdo savo daiktą, ir man labai skaudėjo.

Lauke automatiškai įsijungė halogeninės saugos šviesos. Jų melsvai balta šviesa šiek tiek prasiskverbė į vidų, bet didžioji biuro, kuriame aidėjo švilpiantis Džeidės balsas, dalis skendėjo šešėlyje.

– Maniau, kad tai tęsis amžinai. Paskui supratau, kad Nilas gana greitai patyrė orgazmą. Keldamasis nuo manęs jis išterliojo man pilvą savo sėkla. Tada pažvelgė į Hačą ir plačiai išsiviepė: „Aš tau patepiau pavažas."

– Jiedu pasikeitė vietomis. Kai Hačas atitraukė delną man nuo burnos, vėl pamėginau rėkti, bet neturėjau jėgų. Vos pajėgiau pakelti ranką. Kai Hačas palinko virš manęs, apdraskiau jam veidą. Jis nusikeikė ir priglaudė delną sau prie skruosto, o kai atitraukė, jo pirštai buvo kruvini. Hačas supyko. „Laikyk jos rankas, Nilai", – suurzgė jis. Nilas sugriebė mano rankas ir laikė jas abipus galvos.

– Hačas vienintelis mane pabučiavo. Iš pradžių maniau, kad jis tik tai ir ketina padaryti. Užgriuvęs visu svoriu jis vos manęs nesutraiškė ir vis kaišiojo savo liežuvį giliai į burną. Aš pradėjau žiaukčioti. Viduje klykiau iš įsiūčio, bet išoriškai mano riksmas teskambėjo kaip kačiuko miaukimas.

– Išgirdau, kaip už manęs juokiasi Nilas. „Ar tu pagaliau susiruoši, Hačai? Jėzau! Per tave aš ir vėl užsinorėjau. Net Lamarui atsistojo." Lamaras nervingai sukikeno.

– Kai Hačas įsiskverbė į mane, pradėjau klykti. Jis buvo dvigubai šiurkštesnis už Nilą. Supratau, kad vaikinas viduje mane drasko, ir aš kraujuoju, nes tai pajutau.

– Šunsnukiai, – sušvokštė Dilonas. Vos pajėgdamas suvaldyti savo įsiūtį jis kumščiais daužė kelius.

– Kai Hačas baigė, jis išrietė nugarą ir siaubingai nemaloniai subliovė. Pamenu, kaip jis išsišiepdamas apnuogino dantis. Dėl to vaikinas atrodė labai bjaurus, atstumiantis. Tada jis susmuko ant manęs. Nepajėgiau kvėpuoti, bet ant savo kaklo jaučiau jo karštą alsavimą. Nuo Hačo trenkė alumi, ir mane supykino, bet labai bijojau, kad, jeigu apsivemsiu, paskęsiu savo pačios vėmaluose. Tad pajėgiau sulaikyti bloguli̇.

– Lamaras buvo paskutinis. Tuo metu aš jau neturėjau jėgų priešintis. Pamaniau, kad Lamaras apsiverks, kai vaikinas pažvelgė į mane. Jo rankos buvo ant užtrauktuko, bet Lamaras dvejojo. „Kas atsitiko? – paklausė Nilas. – Pažiūrėki-

me, kaip tu tai padarysi." „Nežinau, ar man reikėtų tai daryti", – drebančiu balsu atsakė Lamaras. Tai jam buvo būdinga.

– Kadangi Hačas jau buvo įrodęs savo vyriškumą, vaikinas jautėsi žvitriai. „Po velnių, turėjome žinoti, kad šis mažas pidaras išsigąs." „Aš ne pidaras", – sušuko Lamaras. Spėju, kad net tada vaikinas kentėjo dėl savo lytinio neapibrėžtumo. Jis tikriausiai suprato, kad privalo arba tai padaryti, arba taps draugužių patyčių objektu, tad Lamaras... padarė.

– Kai Lamaras nusimovė kelnes, kiti du vaikinai ėmė ploti išvydę jo erekciją. Žinau, kad Lamarui tai buvo pirmas kartas. Jis nežinojo kur... Jis vis trankėsi į mane. Skaudėjo, nes buvau sumušta. Kai Lamaras pagaliau įsiskverbė, jis judėjo siutingai ir greitai, tarsi rujojantis žvėris. Vaikino veidą išmušė prakaitas. Nilas be paliovos juokavo ir šaipėsi iš Lamaro „technikos". Galiausiai jis patyrė orgazmą.

– Atsitraukęs nuo manęs vaikinas su palengvėjimu nusijuokė, bet vos tik pažvelgė į mano veidą, jo šypsena užgeso. Manau, Lamaras suprato, ką padarė. Jis akimis be žodžių atsiprašinėjo. Tačiau aš jam neatleidau nei tada, nei vėliau, kai susitikau po kelerių metų.

– Kada tai buvo? – paklausė Dilonas.

Džeidė trumpai papasakojo apie Mičo Hirono laidotuves ir netikėtą Lamaro pasirodymą.

– Aš jam – nė vienam jų – neatleidau iki šiol.

Po ilgos tylos Džeidė pakėlė galvą.

– Gal paduotumėte man popierinę nosinaitę? – Dilonas padėjo dėžutę ant jos rašomojo stalo krašto. – Ačiū.

Džeidė nenusišluostė akių, nes iš jų neištryško nė viena ašarėlė. Ji nusivalė suprakaitavusius delnus.

– Ar jie tada jus paliko, Džeide?

– Taip, – ji karčiai nusijuokė. – Tarsi laikydamasis žiauraus šablono prieš išvažiuojant Nilas užsirūkė cigaretę. Pamenu, kad užuodžiau degtuko sieros ir degančio tabako kvapą. Susiriečiau į kamuoliuką. Tuo metu buvau sustingusi. Tą sąstingį prisimenu geriau negu skausmą.

– Jie pasitarė, ką su manimi daryti, ir nusprendė, kad turiu pakankamai jėgų rasti kelią atgal į miestą. Lamaras paklausė: „Ką mes pasakysime, jeigu kas nors sužinos, kas atsitiko?“ Nilas atsakė: „Kas apie tai pasakys? Tu?“ – „Po velnių, ne.“ – „Tai ko tada nerimauji?“

– Hačas paklausė, ką jie darys, jeigu aš papasakosiu policijai. Nilas tiesiog nusijuokė. Jis pareiškė, kad aš niekam nepasakosiu, nes nenorėsiu, kad mano „meilužis“ – jis turėjo galvoje Garį – apie tai sužinotų. Nilas aiškino, kad aš pati prisiprašiau, nes flirtavau su jais visais.

– Žinoma, Hačas ir Lamaras su juo sutiko, daugiausia dėl to, kad žinojo, jog Nilas kaip tik to iš jų tikisi, bet taip pat ir norėdami pateisinti savo poelgį. Netikiu, kad Nilas sau priekaištautų ar jaustųsi kaltas. Jis yra amoralus. Neturi sąžinės. Jis norėjo mane pamokyti už tai, kad myliu ne jį, o Garį, ir atkeršyti Gariui už tai, kad šis buvo pranašesnis kvailose peštynėse. Nilas matė, kaip vienu šūviu galima nušauti abu zuikius, ir jautė turįs teisę, nes jo pavardė – Pačetas.

– Jums nedelsiant reikėjo kreiptis į valdžios atstovus.

Džeidė ir vėl nelinksmai nusijuokė.

– Dilonai, jūs manęs gerai nepažįstate, tiesa? Kai tik pajėgiau judėti, nušliaužiau į plentą. Man buvo svarbu išgyventi, kol pamatysiu, kad jie nubausti, paskui galėjau ir mirti.

Džeidė papasakojo apie lankymąsi ligoninėje ir viską, kas kitą dieną vyko šerifo Džolio kabinete. Dilonas negalėjo patikėti.

– Tad grupinis išprievartavimas buvo paslėptas po kilimu ir pamirštas?

– Iki dabar.

– Ir štai, po penkiolikos metų grįžote atkeršyti. Norite, kad jie sumokėtų už tai, kad jus išprievartavo.

– Ne tik už tai.

– Už ką dar?

– Už Garį.

– Ak, taip. Pamiršau, – sutiko Dilonas ir švelniai pridūrė: – Vaikinams panašius dalykus sunku ištverti, Džeide.

– Garis neištvėrė. Ypač kai Nilas ir kiti pradėjo kalbėti, kad aš esu ištvirkėlė. Nilas negalėjo nurimti. Jis provokavo Garį užuominomis, kol vargšas nebeatlaikė.

Kai Džeidė papasakojo, ką Garis padarė pamatęs ją prie Džordžės namų, Dilonas buvo priblokštas. Jis vėl susigrūdo pirštus į plaukus ir svarstė, ką pasakyti. Nusprendė, jog to, kas pirmiausia šovė į galvą – kad Garis turėjo labiau tikėti moterimi, kurią myli, – sakyti nedera. Džeidei tokie žodžiai būtų nemalonūs.

– Po Gario savižudybės negalėjau likti Palmete. Tačiau prisiekiau sau, kad kada nors grįšiu, ir kai tai įvyks, padėtį valdysiu *aš*.

– Jūs jau sukėlėte nerimą Ivanui su Nilu. Jie mato grėsmę ir supranta, ką nauja gamykla reiškia jiems.

– Jie turi už daug ką atsakyti. Per tuos metus jie nuskriaudė ne tik mane.

– Ar prieš grįždama žinojote, kad Hačas serga?

– Ne. Ketinau atskleisti korupciją šerifo tarnyboje.

– Ar jis korumpuotas?

– Nė kiek neabejoju. Jis slepia Pačetų darbelius lygiai taip pat, kaip darydavo jo tėvas.

– Tačiau reikalas sudėtingas, tiesa?

– Tikriausiai.

Pirmieji požymiai rodė, kad inksto persodinimas Hačui pavyko sėkmingai. Gydytojai kalbėjo atsargiai, kol nepraėjo infekcijos grėsmė, bet jų prognozės buvo geros. Organo atmetimas buvo slopinamas vaistais. Regis, Hačui nepasireiškė jokie šalutiniai poveikiai. Tačiau vis tiek vargu ar jis vėl galės vadovauti viešajai įstaigai.

– O kaip Dona Di? Ji tokia pat kalta kaip ir bet kuris iš vaikinų.

– Ji visada mylėjo Hačą. Jeigu atskleisiu korupciją, dėl

nešlovės Dona Di kankinsis taip pat, kaip ir Hačas. Taip išėjo, kad ji atėjo pas mane maldauti dėl Hačo gyvybės, lygiai taip pat, kaip aš jos maldavau šerifo Džolio kabinete pasakyti tiesą. Ne dėl to nesutikau, kad Greihemas būtų donoras, bet dabar Dona Di žino, ką reiškia jaustis desperatiškai – kai netenki paskutinės vilties.

– Ar Lamaras čia turi šeimą?

– Motiną. Kaip suprantu, ji niekada nesužinojo apie išprievartavimą.

– Tada bet koks kerštas jai būtų neveiksmingas, tiesa?

– Išskyrus tai, kad Greihemas gali būti jos vienintelis vaikaitis.

– Ar jūs tikrai nežinote, kas berniuko tėvas?

– Ne.

– Greihemas nežino apie...

– Ne! Ir nenoriu, kad žinotų.

– Vaikas, be abejonės, klausė, iš kur jis atsirado, kas jo tėvas.

– Sumenkinau jo svarbą. Greihemas susitaikė su mintimi, kad aš esu vienintelė gimdytoja.

Dilonas abejodamas suraukė kaktą.

– Dabar – galbūt. Tačiau kaip rytoj? Poryt? Tapęs vyresnis berniukas tikrai norės sužinoti, kas jo tėvas.

– Jeigu toks metas ateis, galėsiu jam nuoširdžiai pasakyti, kad nežinau.

– Yra būdų tėvystei nustatyti. Tai vadinama genetiniais pėdsakais.

– Aš nenoriu žinoti. Man nesvarbu. Greihemas mano. Mano, – pabrėžė Džeidė lūžinėjančiu balsu. – Jeigu būčiau žinojusi, kad Hačas serga, o Nilas – nevaisingas, galbūt Greihemą būčiau palikusi Niujorke. Niekada nepagalvojau, kad berniukas gali būti svarbiausias veiksnys jų gyvenime. Tai mane baugina, Dilonai. Manote, kad šiandien po pietų per daug jautriai reagavau, bet aš žinau, kokių niekšybių gali griebtis Nilas ir jo tėvas.

Buvo aiškiai matyti, kad Džeidė įsibaiminusi. Dilonas instinktyviai ištiesė į ją rankas norėdamas apkabinti. Ji taip pat instinktyviai pasitraukė.

– Po velnių, norėčiau, kad negalvotumėte, jog keliu jums grėsmę. Norėčiau jus apkabinti, – tamsoje Dilono balsas atrodė dar duslesnis. – Tik apkabinti, Džeide. Daugiau nieko.

Netrukus ji sušnibždėjo:

– Manau, kad neprieštaraučiau, jeigu mane apkabintumėte.

– Niekada jūsų nenuskriausiu, – užtikrino Dilonas kildamas iš kėdės ir sėsdamas ant sofos šalia Džeidės. – Niekada.

– Tikiu.

Jis apkabino Džeidę per liauną liemenį ir atlošė į sofos pagalves. Tokia intymi poza ją suneramino. Džeidė įsitvėrė į Dilono rankas.

– Nebijokite, – sušnibždėjo jis. – Nebijokite. Paleisiu jus, kai tik pasakysite. Ar norite, kad paleisčiau? Pasakykite.

Įtemptai pasvarsčiusi Džeidė papurtė galvą ir atsipalaidavusi prigludo prie Dilono. Matyt, trumpi berankoviai marškinėliai jos jau negąsdino. Džeidė priglaudė galvą prie vyro krūtinės. Jos plaukai perbraukė Dilonui odą, ir jis vos garsiai nesuaimanavo iš malonumo. Džeidė neatitraukė delno nuo Dilono rankos.

– Džeide?

– Hmm?

– Nuo to vakaro jūs nepajėgėte mylėtis?

– Nepajėgiau ir nenorėjau.

– Nenorėjote net pamėginti?

– Mėginau. Su Henku.

– Henku Arnetu?

Diloną nudiegė pavydas.

– Jis buvo mane įsimylėjęs. Aš tai žinojau, bet nenorėjau, kad vaikinas mane mylėtų. Taip pat nenorėjau jo įskaudinti. Be paliovos kartojau, kad nėra prasmės, kad aš į jo meilę negaliu atsiliepti. Raginau jį nepuoselėti tuščių vilčių, kad aš pagysiu. Henkas yra tikras užsispyrėlis. Jis nenorėjo klausyti.

– Matyt, galiausiai pavyko jį įtikinti.

– Tam prireikė ne vienų metų. Norėjau atsakyti į jo meilę, todėl pradėjau lankytis pas psichologą. Galiausiai pajėgiau su juo bučiuotis nesudirgdama.

– Ar patiko su juo bučiuotis?

– Tiek, kiek pajėgiu jausti malonumą.

Dilono pavydas šiek tiek nuslopo. Kai Džeidė sakė, kad jai patinka jo bučiniai, jų neapibūdino.

– Maždaug tuo metu mirė Mičas, – toliau pasakojo Džeidė. – Per jo laidotuves netikėtai pasirodė Lamaras. Jį išvydus, vėl grįžo visas siaubas. Galiausiai pasakiau Henkui, kad negaliu turėti lytinių santykių su jokiu vyru. Tai tiesiog neįmanoma.

– Ar pasakėte jam kodėl?

– Ne. Ir nepaaiškinau, todėl Henkas supyko ir šalinosi manęs kelis mėnesius. Bet paskui grįžo, ir nuo to laiko mudu esame geri draugai. Galiausiai jis su tuo susitaikė.

Dilonas nenorėjo girti Henko aiškindamas, kad Henkas – šaunus vyrukas ir kad Džeidė turėjo jam suteikti daugiau galimybių. Henkas Niujorke; Dilonas čia ir laiko Džeidę savo glėbyje.

– Kodėl man papasakojote apie išprievartavimą, Džeide?

Kai Džeidė pakėlė galvą ir pažvelgė į jį, Dilonas suprato, kad nėra jokios priežasties pavyduliauti Henkui ar kam nors kitam.

– Jeigu nepaaiškinčiau, nepriimtumėte tokios, kokia esu.

– Ir?

– Ir dėl to... jog man svarbu, kad suprastumėte, *kodėl* tokia esu.

Kad susivaldytų nepabučiavęs, Dilonas uždėjo smakrą Džeidei ant pakaušio..

– Tai, kas jums atsitiko, yra nusikaltimas. Piktas, niekšiškas ir smurtingas. Jis neturi nieko bendra su seksu.

– Žinau, Dilonai.

– Lytinis artumas tarp dviejų žmonių, kurie vienas kitam yra brangūs...

– Tai visiškai kas kita, – vietoj Dilono užbaigė Džeidė. – Psichologas tai kartojo tol, kol man mirtinai nusibodo klausytis šio teiginio. Ne, aš pasąmonėje nekaltinu savęs. Taip, pykstu ant diskriminuojančios moteris teisinės sistemos ir vyrų. Ne, netikiu, kad visi vyrai – barbarai. Ne, nejaučiu jokio polinkio į lesbizmą. Ne, nenoriu, kad visi vyrai būtų iškastruoti.

– Tai išgirdęs jaučiu palengvėjimą.

Džeidė vėl pakėlė galvą ir, kai judviejų žvilgsniai susitiko, nusijuokė. Dilonas taip pat. Jiedu juokėsi kelias minutes ir pajuto palengvėjimą, nes nė vienas nepajėgė verkti. Juokas juos padarė silpnus. Jiedu įsikibo vienas į kitą ieškodami paramos.

Regis, abu nustojo juoktis lygiai tą pačią akimirką. Tik ką smagiai kvatoję̨si, dabar įsitempę ir užgniaužę kvapą įdėmiai žvelgė vienas kitam į akis.

Dilonui suspaudė krūtinę. Jis nuleido akis į Džeidės lūpas ir žiūrėjo, kaip jos kruta.

– Dilonai?

Jis skubiai užsimerkė.

– Jėzau, noriu tave bučiuoti, mylėtis su tavimi pirmą kartą tavo gyvenime. Noriu parodyti, kas tai yra iš tiesų, kaip gali būti. Noriu, kad tu mane pamylėtum.

Kai Dilonas vėl atsimerkė, Džeidės akyse spindėjo nuostaba, lūpos virpėjo. Jam kilo pagunda pritraukti moters lūpas prie savųjų ir sužinoti, kodėl ji taip žiūri į jį. Dilonas vylėsi, kad šį žvilgsnį sukėlė jaudulys, o ne pasibjaurėjimas.

Jis paglostė Džeidei plaukus. Dilonas troško švelniais bučiniais nuraminti jos baugščiai drebančias lūpas ir pamasažuoti tarp antakių įsirėžusią susirūpinimo raukšlelę. Jis norėjo, kad Džeidei trūktų kvapo dėl aistros, o ne iš įtampos. Jis troško padovanoti šiai moteriai seksualaus atradimo dovaną, kuri iš jos buvo atimta.

Tačiau jeigu padarys tai netinkamai, bus atsakingas už nepataisomą žalą. Tad atsitraukė nuo Džeidės, pakilo ir padėjo jai atsistoti.

– Kada nors kitą sykį, – liūdnai tarė jis.

Namas skendėjo tamsoje. Dilonas primygtinai siūlėsi palydėti Džeidę iki namų, laukė tol, kol ji saugiai įėjo į vidų. Ketė ant virtuvės stalo buvo palikusi raštelį, kad nuėjo gulti anksčiau, nes skauda galvą. Taip pat buvo parašyta, kad šaldytuve stovi troškinys. Džeidei tereikia jį pašildyti mikrobangų krosnelėje. Ji nusprendė, jog nėra alkana. Užrakinusi namus nakčiai, ji užlipo į viršų.

Pro Greihemo miegamojo durų apačią skverbėsi šviesos dryžis. Džeidė pasibeldė ir pastūmusi atidarė duris. Berniukas gulėjo lovoje ir abejingai spoksojo į televizorių.

– Ar galiu užeiti?

– Čia tavo namai.

Nekreipdama dėmesio į kandžią pastabą, Džeidė priėjo prie vaiko lovos ir atsisėdo.

– Užuominą supratau. Pyksti ant manęs.

Berniukas svarstė, ar ir toliau šiauštis, ar išlieti pyktį. Pastaroji mintis nugalėjo.

– Ar tu ant manęs nepyktum, jeigu pridaryčiau tau didelių nemalonumų? Mama, Dilono ir pono Pačeto akivaizdoje elgeisi su manimi tarsi su mažu vaiku.

– Tai, ką padariau, tau, Greihemai, galėjo pasirodyti nelogiška, bet aš buvau labai susijaudinusi.

– Sukėlei tokį triukšmą dėl niekų! Aš pavėlavau labai nedaug.

– Jaudinausi visai ne dėl to. Man kėlė rūpestį, kad buvai su Nilu.

– Kodėl? Jis buvo malonus. Be to, tu jį pažįsti, tad dėl ko taip jaudinaisi?

– Jaudinausi, nes per daug gerai jį pažįstu. Jis *nėra* malonus.

– Man jis toks pasirodė, – karingai sumurmėjo berniukas.

– Neabejoju, kad jis padarė tokį įspūdį. Nilas skleidžia žavesį, bet yra supuvęs iki pat šaknų, Greihemai. Privalai manimi patikėti. Laikykis nuo jo atokiau. Nilas gali būti pavojin-

gas, – vaikas pašaipiai prunkštelėjo. – Kalbu rimtai. Kai kitą sykį jis prie tavęs prisiartins, nedelsdamas man pranešk.

Apimtas paaugliško užsispyrimo vaikas kurį laiką žiūrėjo į motiną.

– Tu pasikeitei, mama.

– Pasikeičiau?

– Nuo tos dienos, kai čia atsikėlėme, nuolat esi įsitempusi.

– Turiu nepaprastai daug darbo, Greihemai. Rūpinuosi ne vien „TeksTilės“ gamykla, bet ir perku bendrovei nekilnojamąjį turtą, tvarkau visus...

– Ar mėgini nupirkti žemę iš žmonių, kurių pavardė Parkeriai?

Džeidė nustebusi pažvelgė į sūnų.

– Iš kur žinai?

– Ponas Pačetas apie tai šiandien užsiminė.

Nuo paskutinio pokalbio telefonu Džeidė iš Očio nebuvo gavusi jokių žinių. Ji dvejojo svarstydama, ar reikėtų jam paskambinti ir spustelėti, ar duoti laiko naujam pasiūlymui apsvarstyti. Greihemas patvirtino Džeidės įtarimus – ją persekioja Pačetai.

Vėl grįžusi mintimis prie sūnaus ji tarė:

– Žinai, kokia esu užsiėmusi. Mano galva užimta daugybe svarbių reikalų. Esi pakankamai suaugęs tą suprasti.

– Tačiau, kai gyvenome Niujorke, taip pat turėjai daugybę darbų. Tada jie tavęs taip neslėgė. Kas atsitiko?

Džeidė ištiesė ranką ir perbraukė berniukui plaukus.

– Jeigu pastaruoju metu atrodžiau labai įsitempusi, tai tik todėl, kad noriu sėkmingai įgyvendinti šį projektą. Ir noriu, jog tu čia būtum laimingas. Taip ir yra, tiesa? Ar tau patinka šis namas?

– Žinoma, jis puikus, tik...

– Tik kas?

– Man tenka draugams nuolat aiškinti.

– Ką aiškinti?

– Kodėl neturiu tėčio ir kodėl Ketė nėra tikra mūsų giminaitė. Žinai, tuos šūdus, kuriuos turiu nuolat malti, – vaikas persibraukė veidą. – Visada kartojai, jog esame ypatinga šeima. Unikali, – Greihemas pakėlė savo žydras akis į motiną. – Nenoriu būti ypatingas, mama. Pavargau būti unikalus. Norėčiau, kad būtume normalūs, kaip visi kiti.

– Nėra nieko normalaus, Greihemai.

– Na, dauguma žmonių yra normalesni už mus.

Nors berniukas buvo jau didelis, Džeidė jį apkabino ir priglaudė sunerimusį sūnų prie krūtinės.

– Kartais mūsų gyvenime atsitinka dalykų, kurių valdyti nepajėgiame. Privalome susikurti geriausia iš to, ką turime. Iš visos širdies noriu, kad gyventum „normalų“ šeiminį gyvenimą, bet taip neišėjo. Apgailestauju. Stengiausi kaip įmanydama. Ir dabar darau tai, kas, mano įsitikinimu, yra geriausia, – pridūrė Džeidė, prisiminusi Ketės ir Dilono patarimus, kad reikėtų Greihemui pasakyti apie išprievartavimą.

Tačiau ji negali to padaryti. Sūnui ir nežinant apie motinos tragediją yra gana sunku prisitaikyti prie naujų namų ir įveikti brendimo sunkumus.

– Žinau, kad stengiesi, mama. Pamiršk, kad apie tai užsiminiau.

Berniukas išsilaisvino iš jos glėbio ir nusišypsojo lūpų krašteliu:

– Atsiprašau, kad šiandien pridariau tau keblumų Dilono akivaizdoje, pažadu daugiau taip niekada nesielgti. Ar šįvakar buvai su juo?

– Taip. Kodėl klausi?

– Tiesiog smalsauju.

– Kas yra? – nusijuokė Džeidė. – Esi išsišiepęs kaip zuikis.

– Manau, kad tu Dilonui patinki, tik tiek.

– Žinoma, kad patinku. Negalėtume kartu dirbti, jeigu jam nepatikčiau.

– Liaukis, mama. Žinai, ką turiu galvoje.

– Mudu esame draugai.

– Aha, – vaikas nusišypsojo jausdamas savo pranašumą. – Kaip manai, ar suaugęs būsiu toks aukštas kaip jis? – berniukas dirstelėjo į įremintą nuotrauką ant savo rašomojo stalo. – Kokio ūgio buvo senelis Speris?

Per tryliktąjį sūnaus gimtadienį Džeidė jam oficialiai įteikė senelio Garbės medalį ir nuotrauką, kurią ji visada brangino. Nuo tada, kai Greihemas dar buvo ganėtinai mažas, kad būtų galima pasisodinti ant kelių, Džeidė berniukui pasakodavo apie senelio narsą Korėjos kare. Tačiau ji niekad neprasitarė, kad senelis nusižudė.

– Manau, jis buvo metro aštuoniasdešimt aštuonių centimetrų.

– Tad aš būsiu bent jau tokio ūgio.

– Tikriausiai, – Džeidė palinkusi pabučiavo sūnų į kaktą. – Tik neskubėk toks užaugti, gerai? Labanakt.

– Labanakt. Mama?

– Hmm?

Jau prie durų Džeidė atsigręžė į Greihemą.

– Ar mano tėtis buvo aukštas?

Pagalvojusi apie tris užpuolikus ji atsakė dusliu balsu:

– Aukštesnis negu vidutinio ūgio.

Greihemas patenkintas linktelėjo galvą, tada išjungė lemputę virš lovos.

– Labanakt.

Dvidešimt septintas skyrius

Džeidė dirbo prie rašomojo stalo, kai nepranešęs iš anksto ir net nepasibeldęs įėjo Nilas. Vienišius jos neperspėjo, kad kažkas atvažiavo. Greihemas žvejojo upelyje netoliese ir kartu pasiėmė šunį.

Nilas nusišypsojo, tarsi jie būtų labai draugiškai išsiskyrę.

– Sveika, Džeide.

– Ką čia veiki?

– Atvežiau pas tave savo tėtį.

– Kokiu reikalu?

– Nenorėčiau sugadinti jo staigmenos.

Bet kokia Pačetų staigmena galėjo būti tik bjauri.

– Nenoriu jo matyti.

– Neturi kitos išeities.

Prieš išeidamas į lauką jis sudedamąja kėde prirėmė vagonėlio duris ir netrukus grįžo nešinas Ivanu. Nilas pasodino tėvą ant sofos. Džeidė įsitempusi stovėjo greta rašomojo stalo. Nilas patraukė kėdę nuo durų ir atsisėdo. Pasitikėdamas savimi ir pasipūtęs jis aukštai užsikėlė koją ant kojos.

– Dėl ko norėjote su manimi susitikti? – paklausė Ivano Džeidė.

– Nepasidomėsi mano sveikata? – erzindamas paklausė šis. – Jokių malonių žodelių? Jokių mandagybių?

– Ne, – atšovė Džeidė susidėdama rankas ant pilvo – šis

gestas bylojo, kad ji netenka kantrybės. – Jeigu turite ką pasakyti, klokite. Jeigu ne, išeikite.

– Aš šitaip su žmonėmis nebendrauju.

– Aš šitaip bendrauju su jumis.

Ivanas ėmė glostyti glotnią, riestą savo lazdelės rankeną.

– Mačiau tavo sūnaus nuotraukas. Jis tikrai dailus vaikis.

Džeidė prisiminė Ivano įprotį žiūrėti į žmones iš padilbų. Dabar jis naudojosi tuo pačiu bauginimo būdu. Sunku buvo apsimesti abejingai, ypač todėl, kad Ivanas kalbėjo apie Greihemą. Fizinis luošumas dar labiau paryškino bjaurią Ivano asmenybę.

– Manau, kad jis tikrai dailus, – šaltai ir ramiai atsakė Džeidė.

– Jis panašus į tave. Bent jau iš tolo. Norėčiau pamatyti berniuką iš arti.

Džeidės širdis dunksėjo, bet ji išsaugojo abejingą veidą ir nieko neatsakė.

– Gal atsisėstum, Džeide? – pasiūlė Nilas.

– Verčiau pastovėsiu.

– Kaip tau patinka, – tarstelėjo Ivanas, įkišo savo geltonomis dėmėmis nubertą, gyslotą ranką į švarko kišenę, ištraukė voką ir atkišo jį Džeidei.

Ši įtariai pažvelgė į voką.

– Kas tai?

– Atplėšk ir sužinosi.

Džeidė paėmė voką, atplėšė ir išėmė žemės pirkimo aktą. Ji greitai permetė dokumentą akimis, paskui sutelkė dėmesį į svarbias eilutes, kuriose buvo nuosavybę perduodančių ir perimančių šalių parašai.

– Otis Parkeris, – sušnibždėjo ji jausdama, kaip linksta keliai.

– Teisingai, – patvirtino čepsėdamas Ivanas. Jis priminė plėšrūną, ką tik suėdusį savo auką. – Dabar mes esame šios žemės savininkai. Sandoris buvo įvykdytas vakar.

Tarsi apimta transo Džeidė grįžo prie kėdės už rašomojo

stalo ir atsisėdo. Ji išlygino sulankstytus sandorio lapus. Ant jų buvo notaro antspaudas. Dokumentas buvo neginčijamai oficialus. Nenuostabu, kad Otis jos vengė. Jis neatsakė į žinutes, kurias Džeidė palikdavo per ponią Parker, o ši visada, kai tik Džeidė skambindavo, kalbėdavo sutrikusi. Džeidė buvo nuvažiavusi pas juos, bet pasibeldus niekas neatidarė durų, nors ji žinojo, kad šeimininkai yra namie.

– Kiek jiems sumokėjote? – gargždžiu balsu paklausė ji.

– Milijoną dolerių.

– Milijoną?

– Taip.

– Mes jam suteikėme tokias pačias sąlygas, kokias siūlei tu, – paaiškino Nilas ir atsilošė kėdėje. – Jeigu Otis nori, gali gyventi ūkyje dar dvejus metus. Galės nuimti dvejų metų derlių. Tačiau dabar jam šių pajamų neprireiks, – kikendamas pridūrė.

– Kaip... kaip tu surinkai tiek daug pinigų?

Nilas mirktelėjo Džeidei.

– Dalį turto pardaviau, kitą įkeičiau ir paėmiau trumpalaikę paskolą. Kai esi vietinio banko valdybos narys, nesunkiai gali prasukti tokius dalykus, – jis nutaisė kupiną užuojautos veidą. – Matai, Džeide, tu vis dar turi daug ko išmokti – kaip geri seni Pietų vaikinai daro verslą.

– Atvykai į šį miestą ir kraipei subinę, tarsi būtum labai svarbi, – mestelėjo Ivanas bjauriai išsišiepdamas. – Tie Niujorko šunsnukiai, kuriems atstovauji, palyginti su manimi, tėra kačiukai.

Jis patapšnojo sau į krūtinę.

Džeidė aplaižė sukepusias lūpas.

– Kokios yra mokėjimo sąlygos?

Nilas pažvelgė į tėvą ir nusijuokė.

– Negi manai, kad mes vakar gimę, Džeide? Nepalikome tau jokios galimybės manevruoti. Sandorį pasirašėme įteikdami banko čekį visai sumai. Kai jam padavėme tą čekį, Otis vos neapsisiusiojo.

Džeidei pavyko neprarasti savitvardos. Ji rūpestingai sulankstė sutartį ir įdėjo į voką, tada stumtelėjo jį ant rašomojo stalo kampo.

– Sveikinu.

Tarsi susitikimas būtų baigtas, Džeidė paėmė rašiklį ir grįžo prie darbo.

– Na?

Džeidė klausiamai šypsodamasi pažvelgė į Nilą.

– Kas „na"?

– Ar neturi ką pasakyti?

– Apie ką?

– *Po velnių!* – sumaurojo Ivanas. – Apie žemę. Ką manai?

– Tu jos norėjai, o mes įsigijome, – įsiterpė Nilas ir plačiai skėstelėjo rankomis. – Gali nebelįsti prie Očio. Su juo viskas baigta. Aš turiu tai, ko trokšta tavo pasipūtusi bendrovė. Nuo šiol reikalų turėsi su manimi.

Džeidė padėjo rašiklį ir delnais pasirėmė smakrą.

– Tu klysti. Mano bendrovės nedomina žemė, kuri anksčiau priklausė Parkeriams, o dabar priklauso tau, – paaiškino Džeidė saldžiai nusišypsodama.

Ivanas nusijuokė.

– Nė velnio! Ji koketuoja norėdama numušti kainą.

– Visai ne, pone Pačetai. Kalbu nuoširdžiai. Visiškai neketinu pirkti tos žemės. O dabar prašom atleisti...

– Ak tu, niekinga kale! – pašokdamas sušuko Nilas. – Velniškai gerai žinau, kad nori to sklypo. Vos tik atvykusi į miestą šliaužiojai aplink jį, matavai, pasirūpinai, kad įvertintų. Nemėgink to neigti. Liepiau tave sekti.

– Aš taip ir maniau, – ramiai pareiškė Džeidė. – Tiesą sakant, to tikėjausi.

Ivanas švogždamas mėgino įkvėpti daugiau oro.

– Kad tave velniai griebtų! – jis grėsmingai sužaibavo akimis. Pikta Ivano siela turėjo kvapą. Ji dvokė. – Maža apgavikė kekšė! Tu apmovei...

– Užsičiaupk! – amtelėjo tėvui Nilas. Jis dviem ilgais žingsniais prisiartino prie rašomojo stalo, pasilenkė per jį ir pakėlė Džeidę. Tada iškošė pro sukąstus dantis: – Nori pasakyti, kad niekada nenorėjai pirkti Parkerių ūkio?

– Visiškai teisingai. Aš tik norėjau, kad *tu* jo įsigeistum.

– Ji žaidė su mumis kaip su pora kvailių, – suurzgė Ivanas. – Mes išleidome milijoną dolerių už kiaulių mėšlo krūvą.

Džeidė pasuko galvą į vyresnį vyrą ir pažvelgė į jį liepsnojančiomis žydromis akimis.

– Tai nedidelė kompensacija už Gario gyvybę, ar ne?

Nilas ištraukė ją iš už rašomojo stalo ir stipriai papurtė.

– Tu mus sužlugdei!

– Lygiai kaip tu sužlugdei Garį ir mane.

Atžagaria ranka jis trenkė Džeidei per veidą. Ji suriko. Durys atsivėrė taip staiga, kad vagonėlyje susidarė skersvėjis. Dilono poza ir nuožmus veidas priminė dievą Perkūną, bet jis ištarė mirtinai tyliai:

– Tu šito pasigailėsi.

Jis nėrė per kambarį, nutvėrė Nilą už sprando ir trenkė į sieną. Ivanas lazda vožė Dilonui per pakinklius. Dilonas suriko iš skausmo bei nuostabos, apsigręžė ir išplėšė lazdą Ivanui iš rankų. Iš pradžių Džeidė išsigando, kad bičiulis šia lazda praskels senoliui galvą. Tačiau Dilonas užlipo ant vieno jos galo, pakėlė kitą ir perlaužė lazdą tarsi šakelę pusiau.

Jis numetė lazdos gabalus į šalį ir sureagavo į Džeidės kupiną baimės šūksnį, kai Nilas puolė iš nugaros. Nilas visada leisdavo, kad už jį muštųsi kiti. Antra vertus, Dilonas išmoko pliektis gatvėje, kad išgyventų. Jo judesiai buvo tikslūs ir staigūs. Dilonas alkūne smogė Nilui į pilvą, paskui trenkė į veidą sulaužydamas nosies kremzlę ir prakirsdamas odą.

Nilas susvirduliavo atatupstas, atsitrenkė į sieną, paskui susmuko ant grindų. Sunkiai šnopuodamas Dilonas atsistojo prie jo.

– Dink, po velnių, iš čia ir pasiimk su savimi tą apgailėtiną šunsnukį. Arba pasilik ir suteik man malonumą tave sutrypti.

Nilas mėgino nusivalyti kraują nuo smakro, bet jis tryško iš sutinusios nosies ir lašėjo ant marškinių. Sukaupęs visą orumą jis vargais negalais atsistojo. Po Dilono smūgių Nilui buvo nelengva pakelti ir išnešti Ivaną.

Džeidė palydėjo juos pro duris žinodama, kad galiausiai atėjo akimirka, kurios ji laukė penkiolika metų. Pačetai buvo nugalėti ir pažeminti.

Nilas prisegė Ivaną saugos diržu savo *El Dorado* keleivio sėdynėje. Džeidė stovėjo priešais poliruotas groteles, kai Nilas apėjo automobilį. Ji tėškė sutartį Nilui į delną.

– Tikiuosi, kad iki gyvenimo pabaigos neturėsi nė vienos ramios dienos.

Nilas suglamžė sutartį.

– Tu šito pasigailėsi. Velniškai.

Raukydamasis iš skausmo jis įsitaisė prie vairo. Delnu prisidengusi akis nuo saulės Džeidė stebėjo, kaip jie nuvažiuoja. Ji net nenusikosėjo nuo dulkių debesies, kurį sukėlė žvyginamos padangos.

Džeidei sulinko keliai ir ji susmuko ant žemės.

– Pavyko. Pavyko.

Prie jos pritūpė Dilonas.

– Ar jūs nesužeista?

– Ne. Jaučiuosi puikiai, – Džeidė jam nusišypsojo. Dilono veidas buvo išterliotas žemėmis ir prakaitu. Kaktoje buvo matyti nuo šalmo įsispaudęs rausvas dryželis. Paakiuose – saulės akinių įspaustos vagutės. Vyro žvilgsnis buvo labai susirūpinęs. – Ačiū, Dilonai.

– Kai pamačiau jo automobilį, atlėkiau kaip įmanydamas greičiau, – Dilonas švelniai palietė Džeidei lūpą. Ji buvo patinusi, bet nekraujavo. – Tačiau vis tiek nespėjau laiku.

– Man neskauda, – pro besisklaidantį dulkių debesį Džeidė pažvelgė į visu smarkumu tolstantį automobilį. – Pavyko, – dar sykį sušnibždėjo ji.

– Kas?

Džeidė jam papasakojo apie gudrų ėjimą, kurį buvo sugalvojusi.

– Labai bijojau, kad jie nesusigundys, kad atspės, jog mano domėjimasis Parkerių žeme – apgaulė.

– Ką būtumėte dariusi, jeigu Pačetai būtų neprarijų jauko?

– Mičas paliko man palikimą. Nieko apie tai nežinojau, iki buvo perskaitytas testamentas. Jeigu mano klasta būtų nepavykusi, tuos pinigus būčiau panaudojusi pati nupirkdama Parkerių žemę.

Dilonas nusivylęs papurtė galvą.

– Jūs mane išsitempėte iš čia, kaip prakeiktam kvailiui liepėte žingsniais matuoti žemę, ir visa tai buvo tik spektaklis?

– Turiu prisipažinti, kad jumis pasinaudojau. Atsiprašau.

– Po to, ką Pačetai jums padarė, – tarė Dilonas linguodamas galvą, – neprivalote aiškinti nei savo motyvų, nei metodų.

– Tai mano kerštas. Nenorėjau į šį reikalą įvelti nei jūsų, nei ko nors kito.

Džeidė vėl pažvelgė į tolį. Diena buvo šilta ir tvanki, nors vasara jau ėjo prie pabaigos. Nenumaldomai artėjo permainos.

– Garis negalėjo pakęsti, kad yra skurdžius, – liūdnai susimąsčiusi pasakojo Džeidė. – Jis kankinosi dėl savęs ir dėl šeimos. Vaikinas sakydavo, kad vieną gražią dieną grįš į Palmetą ir numes tėčiui ant kelių milijoną dolerių, – švytinčiu veidu ji atsigręžė į Diloną, paskui paglostė raumeningas jo rankas. – Dilonai, aš tai padariau už jį.

Apglėbęs Džeidę per liemenį Dilonas atsistojo, sykiu pakeldamas ir ją. Tada plačiai ir nuoširdžiai nusišypsojo.

– Manau, kad tai reikia atšvęsti.

Kai namų šeimininkė pasirodė poilsio kambaryje ir paklausė pono Ivano bei pono Nilo, kada jie norėtų vakarienės, Nilas sviedė į ją krištolo grafiną. Moteris vos spėjo laiku pasilenkti. Jai užteko proto daugiau šeimininkų netrukdyti.

Kambaryje dvokė brendžiu, kuris nuo plokštėmis apkaltų sienų varvėjo ant kilimo, bet tėvas su sūnumi buvo per daug nusilakę, kad pajustų šį kvapą.

– Kalė, – sumurmėjo Nilas, įsipildamas gėrimo į savo stiklą. – Po velnių, ji net nebuvo gera. Sumauta skaistuolė, – jis plačiai mostelėjo ranka ir apsitaškė brendžiu. – Supranti, juk tam jos ir skirtos. Tada Hačas, Lamaras ir aš su ja pasilinksminome. Iš kur, po velnių, galėjau žinoti, kad ji taip giliai paims į širdį ar kad jos vaikinas pasikars?

– Sėskis ir užsičiaupk, – suurzgė Ivanas iš savo vežimėlio. Jo galva buvo įsmukusi į pečius, tarsi būtų buvusi be kaklo. Po vešliais antakiais įstatytos akys spindėjo tarsi pikti žiburėliai. – Esi girtas.

– Turiu svarų pagrindą toks būti, – Nilas nuvingiavo per kambarį iki tėvo vežimėlio ir palinko virš jo. – Jeigu kartais pamiršai, tėti, mes neturime net puodo, į kurį galėtume nusimyžti. Kaip paskolos užstatą panaudojome ir kitų metų numatomą pelną.

– Ir kieno buvo ši geniali mintis?

– Turėjo pavykti, – teisindamasis atsakė Nilas.

– Tačiau nepavyko!

Šitaip sūnus su tėvu bendraudavo nuo pat mažens. Nilas buvo pasipūtęs ir arogantiškas. Kai patekdavo į bėdą, kreipdavosi į tėvą, kad šis iš tos bėdos ištrauktų.

– Iš kur gausime pinigų, tėti? – inkštė Nilas. – Kaip sumokėsime darbuotojams? Teks uždaryti gamyklą.

Ivanas su pasidygėjimu pažvelgė į sūnų.

– Kodėl, po velnių, dėl to jaudiniesi? Netrukus neturėsime nė vieno darbuotojo, nes jie visi dirbs Džeidei Speri „TeksTilės“ gamykloje. Pačeto sojų pupelių gamykla taps istorija.

Nusiminęs ir sumuštas Nilo veidas sutrūkčiojo.

– Nekalbėk taip, tėti.

– Jį tą planavo nuo pat pradžių. Ji norėjo mus sužlugdyti, uždaryti gamyklą, – Ivanas įsistebeilijo į galinę sieną, lyg nuo jo žvilgsnio išnyktų visos bėdos. – Ir kaip tik tai ji padarė.

Nilas susmuko ant sofos ir pirštų galiukais užspaudė vokus.

– Nemoku būti vargšas. Nenoriu.

– Po velnių, liaukis inkštęs!

– Ar tau, seni, rūpi, kas bus? Tai aš liksiu gyventi ir kuopti šį mėšlą. Gydytojas sako, kad tavo širdis ir plaučiai niekam tikę. Šiaip ar taip, netrukus mirsi.

– Man nereikia gydytojo, kad tai žinočiau, – Ivanas neatrodė kaip mirtinas ligonis. Jo akys klastingai spindėjo. – Tačiau dėl vieno esu velniškai tikras. Nemirsiu, kol kartą ir visiems laikams su ja neatsiskaitysiu. Toji Speri taip lengvai neišsisuks. Nieku gyvu. Tegul džiaugiasi maža pergale – mainais už šį tą kur kas svarbesnio.

Nilas akimirksniu išsiblaivė ir padėjo savo stiklą ant kavos stalelio.

– Jos sūnų.

– Teisingai, berniuk. Galbūt Pačetai sužeisti, bet mes dar nemirę. Rytoj iš pat ryto paskambinsi ir pakviesi... Mairadžeinę Grifit.

Dilonas prižiūrėjo kepsninę vidiniame kieme.

– Puiki žuvis, – tarė vyras jam padedančiam Greihemui.

– Ačiū, – išdidžiai šypsodamasis atsakė berniukas. – Kaskart, kai nuvykstu į tą vietą prie kanalo, pagaunu bent vieną.

– Kaip sekasi mokykloje?

Greihemas jau dvi savaites lankė Palmeto gimnaziją ir kol kas viskas ėjosi gerai. Taip jis ir paaiškino Dilonui.

– Tikiuosi patekti į futbolo komandą. Atranka kitą savaitę.

– Nesijaudink, pateksi, – Dilonas pavartė žuvies filė. – Ar ilgiesi Niujorko?

– Ne per daug. Man lyg ir patinka gyventi mažame mieste. O jums?

Prieš atsakydamas Dilonas dirstelėjo į namą. Greihemas pasekė jo žvilgsnį. Abu matė, kad berniuko mama žiūri į juos pro virtuvės langą.

– Taip, man čia patinka, – atsakė Dilonas, vėl nukreipdamas dėmesį į kepsninę.

– Ką veiksite, kai gamykla bus baigta? Ar liksite čia, ar keliausite kur nors kitur?

Pokalbiui taip pakrypus, Greihemas džiaugėsi galimybe paklausti Dilono apie ateitį. Būtų puiku, jeigu Dilono ateitis kaip nors sutaptų su jo.

– Gamyklą pastatyti užtruks dar labai ilgai, – atsakė Dilonas. – Ne vienus metus. Paskui nežinau, ką darysiu. Taip toli į ateitį neplanuoju.

– Kodėl?

– Patyriau, kad tai nieko gera neduoda.

Džeidė iškišo galvą pro galines duris.

– Viskas jau paruošta. Laukiame jūsų, vyrai.

– Mūsų laukti nereikia. Žuvis iškepusi, – šūktelėjo jai Dilonas. – Greihemai, prašau išjungti dujas.

– Gerai.

Mama pertraukė jų pokalbį labai ne laiku. Paskutinis Dilono teiginys suglumino berniuką, nes jis prieštaravo motinos įsitikinimams, jog kiekvienas privalo sau iškelti konkrečius tikslus ir jų siekti, kad ir kokios iškiltų kliūtys. Greihemas taip pat norėjo garantijų, kad Dilonas dar ilgai bus čia.

– Patikrink, kad čiaupas būtų iki galo užsuktas, – perspėjo Dilonas.

– Patikrinsiu.

Dilonas sukrovė žuvies filė į pusdubenį ir įnešė pro galines duris, kurias Džeidė jam laikė atvertas. Greihemas žiūrėjo, kaip motina pasilenkia, apuosto žuvį ir nekantriai apsilaižo. Dilonas kažką jai pasakė, ir motina nusijuokė.

Staiga vėl pažvalėjęs Greihemas rūpestingai užsuko dujas ir paskui suaugusiuosius nusekė į vidų. Jam visada patikdavo, kai Dilonas atvažiuodavo vakarienės, bet šįvakar namie jautėsi šventiška nuotaika. Berniukas nežinojo, ką Dilonas ir motina švenčia, bet jam tai ir nerūpėjo. Svarbiausia, kad

mama pirmą kartą po to, kai jiedu išvyko iš Niujorko, atrodė labiau atsipalaidavusi. Galbūt ji paėmė į širdį Greihemo prieš kelias savaites pasakytus žodžius, kad yra per daug įsitempusi. Šįvakar ji buvo itin žvali.

Grįžusi iš darbo mama persirengė ir dabar vilkėjo minkšto, banguojančio balto audinio drabužį. Draugai Greihemui nuolat kartodavo, kad jo mama *jėgiškai* atrodo, ir tai buvo tiesa. Kai visi susėdo vakarieniauti, mama atrodė ypač graži.

Greihemo ji paprašė pasakyti padėkos žodžius, ir berniukas skubiai sumurmėjo padėkos maldelę. Kai visi krovėsi maistą į lėkštes, vaikas paklausė:

– Ar po vakarienės galėsime pažaisti žodžių spėlionę iš piešinėlių? Mudu su Dilonu, kaip ir anksčiau, vėl būsime partneriais.

– Nė už ką! – sušuko Džeidė. Ji griebė peilį ir kotu pabaksnojo į stalą. – Praėjusį kartą judu sukčiavote.

– Jų rankų ženklų nepavadinčiau sukčiavimu, – diplomatiškai įsiterpė Ketė.

– Tai buvo sukčiavimas, – karštai ginčijosi Džeidė.

– Aš įsižeidžiau. Atsiimkite savo žodžius, – perspėjo Dilonas.

Jis ištiesė ranką, pakišo ją Džeidei po plaukais ir suspaudė sprandą. Ji instinktyviai kilstelėjo petį ir pakreipė galvą, šitaip užspausdama Dilono ranką tarp savo skruosto ir peties.

Greihemas pamatė, kad mamos veidas akimirksniu persimainė. Ji nebūtų labiau apstulbusi, jeigu Dilonas būtų užlipęs ant stalo ir leidęsis šokti nuogas. Mama atlošė galvą ir atsigręžė į Diloną.

– Atsiimu.

Jos balsas skambėjo taip keistai, tarsi mama ką tik būtų gurkštelėjusi neskiesto viskio. Skruostai išraudo, ji kvėpavo taip, tarsi darytų ritminės gimnastikos pratimus. Kai Dilonas iš lėto atitraukė ranką nuo mamos kaklo, jiedu dar ilgai žiūrėjo vienas į kitą. Abiem galiausiai atplėšus žvilgsnius, Dilonas ėmė tepti sviestu kukurūzų burbuolę. Greihemo mama

atrodė sutrikusi. Ji nudelbė akis į savo lėkštę ir žaidė įrankiais, lyg niekada anksčiau nebūtų jų mačiusi ir nemokėtų naudotis.

Greihemas šelmiškai nusišypsojo. Jeigu jo mama ir Dilonas nenori sekso, tada jis visiškai nieko nenutuokia.

– Vis dar negaliu atsipeikėti. Kai tik prisimenu, noriu įsignybti, kad įsitikinčiau, jog iš tiesų tai įvyko, – Džeidė atsigręžė į Diloną, kuris kartu su ja sėdėjo neseniai įrengtose priemenės sūpynėse. – Aš tai padariau, tiesa? Tai ne sapnas?

– Parkeriams tai tikrai sapnas. Pačetams panašesnis į košmarą. Privertėte juos sprukti išsigandusius.

– O taip, aš iš tiesų esu baisi, – nusijuokė Džeidė.

– Galite tokia būti. Tą vakarą, kai ištraukėte mane iš areštinės, mirtinai išgąsdinote.

– Aš? Tai jūs buvote su vešlia barzda ir žvelgėte grėsmingai.

– Tačiau jūs valdėte padėtį. Kai Debra mirė, nepajėgiau įsikibti į gyvenimą. Jūsų ramus reikalų išmanymas mane baugino. Kaip manote, kodėl elgiausi tarsi šauniu vyru save laikantis paršas?

– Maniau, kad tai jūsų žavios asmenybės bruožas.

Kreivai nusišypsojęs Dilonas papurtė galvą.

– Tai buvo akla baimė.

Džeidė pažvelgė į priekinį kiemą. Pro tankias medžių šakas prasiskverbusi mėnesiena ant žolės metė įvairių formų šešėlius. Čirškė svirpliai. Vėjelyje buvo juntamas silpnas jūros kvapas.

– Niekada negirdėjau jūsų pasakojant apie savo tėvus. Kas jiems nutiko?

– Gailėsitės, kad paklausėte.

Džeidė pusvalandį pasakojo apie nevykusius santykius su motina. Ji išklojo apie tėvo savižudybę ir jos skirtingą poveikį dviem moterims. Dilonas nuliūdo išgirdęs, kad Velta laikė Džeidę iš dalies atsakingą dėl išprievartavimo.

– Klystate, – tarė Dilonas, kai Džeidė baigė savo pasakojimą Veltos pabėgimu. – Džiaugiuosi, kad paklausiau. Taip pat džiaugiuosi, kad neturėjau galimybės susipažinti su jūsų motina.

– Visą gyvenimą troškau, kad ji mane mylėtų. Tačiau ji niekada nemylėjo. Ji buvo nepatenkinta, kad gimiau, ir mūsų santykiai nepagerėjo.

– Tiesą sakant, Džeide, ji galbūt jums pavyduliavo. Nors motina nenorėtų pripažinti, ji pagiežingai jus gerbė.

– Galbūt ir galima pasitenkinti pagarba, kai tau trisdešimt, bet ne trylika ar treji. Arba net aštuoniolika. Negalėjau būti tokia, kokios norėjo mano motina.

– Ką norite pasakyti?

– Pamaiva Pietų gražuolė, galinti sėkmingai ištekėti – Palmete tai būtų reiškę nutverti Nilą Pačetą.

Dilonas nusikeikė.

– Mano tikslai buvo kur kas aukštesni negu jos, motina jų nesuprato, ir tiek.

– Ką gi, kad ir kur ji būtų, jai teks suprasti, jog klydo, Džeide. Galbūt ji gailėsis savo poelgio.

– Norėčiau su ja pasimatyti ir pasikalbėti. Nenoriu išgirsti jos atsiprašymo. Tiesiog norėčiau, kad pamatytų, kaip sekasi Greihemui ir man. Norėčiau sužinoti, ar ji galiausiai rado žmogų, kuris padarė ją laimingą.

– Kalbate, tarsi būtumėte jai atleidusi.

Džeidė susimąstė dėl žodžio „atleisti“ ir nusprendė, kad čia jis netinka. Motina yra iš kito laikotarpio. Dabar ji neturi nei galios, nei teisių nuskriausti Džeidę.

– Tik norėčiau, kad ji sužinotų, jog pasiekiau tai, ką buvau užsibrėžusi. Nesvarbu nei tai, ar ji gailisi, nei tai, ar aš jai atleidau. Tai praeitis. Po šios dienos noriu žvelgti ne atgal, o į priekį.

Dilonas išlipo iš sūpynių ir nuėjo prie verandą supančių turėklų. Abu nepastebėjo, kad jau vėlu. Namas už judviejų nugarų skendėjo tyloje. Ketė su Greihemu jau buvo nuėję

gulti. Regis, Dilonas neskubėjo išvykti. Jis įsikibo į turėklus ir palinko į priekį.

– Pastaruoju metu daug galvojau apie praeitį.

– Ar apie ką nors konkretaus?

– Taip. Priėjau tą pačią išvadą kaip ir jūs. Laikas ją pamiršti. Judėti į priekį.

Dilonas atsirėmė į turėklus ir atsigręžė į Džeidę.

– Visą gyvenimą vadovavausi teorija, kad, jeigu žmogus yra neblogas, sunkiai dirba ir nesiūbuoja kosminės valties, jam bus atlyginta. Reikalai susitvarkys. Kita šios filosofijos pusė yra ta, kad, jeigu jis susimauna, už tai tenka brangiai mokėti. Jam nutinka blogų dalykų. Pastaruoju metu pradėjau galvoti, kad ši teorija klaidinga.

Džeidė pajuto, kaip Dilonas iš sidabriškos tamsos glosto ją akimis.

– Kalbate apie savo žmoną ir sūnų.

– Taip.

– Dilonai, argi nėra žmogiška ieškoti paaiškinimo, kai nutinka tokia nelaimė? Ir taip pat įprasta – kadangi turime ką nors kaltinti – visą kaltę suversti sau?

– Tačiau aš tai paverčiau mokslu. Jis prasidėjo tada, kai žuvo mano tėvai. Prisimenu, kaip kankinausi dėl to, ką bloga padariau Dievui, kad jis taip ant manęs supyko. Tai nutiko anksčiau, negu psichologai susivokė aiškinti vaikams, kad, jeigu atsitinka kas nors negera, vaikai dėl to nėra kalti.

Dilonas atvertė delną ir ėmė apžiūrinėti nuospaudas prie pirštų.

– Jeigu šitaip pradedi galvoti būdamas vaikas, taip pat mąstai ir sulaukęs paauglystės bei brandos. Nuolat stengiausi gerais darbais atsverti klaidas, kad neprarasčiau likimo malonės. Jeigu padarydavau ką nors negera, laukdavau, kada gausiu per galvą.

Dilonas pasisuko į ją šonu.

– Kai Debra ir Čarlis mirė, supratau, kad rimtai prisidirbau, – jis nusijuokė šaipydamasis iš savęs. – Didžiausias pa-

sipūtimas yra manyti, kad valdai kitų žmonių likimus, tiesa? Tačiau visus šiuos metus dėl jų mirties aš kaltinau save. Nusprendžiau, kad tai atpildas už tai, ką padariau arba ko nesugebėjau padaryti.

Džeidė perėjo verandą ir atsistojo prie turėklų greta Dilono, bet jo nepertraukė. Šis graudžiamasis papurtė galvą.

– Esmė ta, kad šūdini dalykai nutinka, kaip sakoma automobilio lipduke. Šūdini dalykai vis tiek nutinka. Tragedijos ištinka gerus žmones. Fortūna šypsosi šunsnukiams, – Dilonas pažvelgė Džeidei į akis. – Nemoku apsakyti, kaip gera jaustis nusimetus šią kaltės naštą.

– Debra ir Čarlis tapo nelaimingo atsitikimo aukomis. Jūs taip pat.

– Ačiū, kad padėjote man tai suprasti, – jis pakėlė rankas Džeidei prie galvos leisdamas susitaikyti su mintimi, kad netrukus ją palies. Tada nubraukė nuo skruostų tamsių plaukų sruogas. – Jūs graži, Džeide.

Ji sustingo. Nepajuto pavojaus, kuris paprastai užplūsdavo, kai ją paliesdavo vyras, todėl Džeidė nenorėjo nieko daryti – net mirksėti, nuryti seilę ar kvėpuoti, – kas sukeltų stingdantį siaubą.

Džeidė visą dėmesį nukreipė ne į save ir savo reakcijas, o į Diloną. Ką ji mato, kai Dilonas žvelgia į ją tomis skvarbiomis pilkai žalsvomis akimis? Ar jis pirštų galiukais jaučia, kad jos plaukai tarsi šilkas? Ar Diloną apėmė toks pat nekantrus laukimas, kaip ir ją?

„Laukimas ko?“ – paklausė savęs Džeidė.

Ši mintis labai glumino, tad Džeidė nekantriai nuvijo ją šalin. Ji prie visko pratinsis palengva ir kol kas nenori jokių trikdžių.

Dilonas ištiesė dešinę ranką ir įsikibo į koloną Džeidei už nugaros. Patekusi į spąstus tarp kolonos ir Dilono Džeidė pajuto, kaip apima panika. Tačiau kai Dilonas ištarė jos vardą, ramus vyro balsas skleidė pasitikėjimą:

– Džeide?

– Hmm?

– Netrukus padarysiu tai, ko ne sykį liepėte man nedaryti.

Džeidei suspurdėjo širdis. Ant veido ji pajuto šiltą ir drėgną vyro kvėpavimą. Ji stengėsi būti atsimerkusi kaip įmanydama ilgiau, tačiau netrukus akys nevalingai užsimerkė. Dilono ūsai pakutino jai viršutinę lūpą. Pačiu liežuvio galiuku jis palaižė Džeidei lūpų vidurį, iš pradžių taip švelniai, jog moteriai pasirodė, kad ji visa tai įsivaizduoja.

– Dabar tavęs paragausiu, Džeide.

Pakreipęs galvą jis priglaudė savo lūpas prie josios. Džeidė nustebo, kad jos svetingai prasiskyrė. Dilonas iš geismo tyliai suaimanavo ir įspraudė liežuvį Džeidei į burną. Jis saugiai ir neagresyviai prisispaudė prie jos lūpų ir maloniai įsisiurbė. Dilono liežuvis ėmė judėti burnoje, bet nesukėlė įsibrovimo pojūčio.

Džeidę apgaubė tamsus nakties karštis ir gili Dilono bučinio paslaptis. Jausdama svaigulį ji instinktyviai ištiesė ranką ieškodama atramos. Džeidė apglėbė Dilono ranką, kuri vis dar buvo atremta į koloną. Vyras atsidusdamas ištarė jos vardą ir nuleido ranką, šitaip prisiartindamas prie Džeidės, kad liestųsi judviejų drabužiai.

Dilonas nedrąsiai kita ranka apkabino Džeidę per liemenį, ėmė lūpomis kramsnoti jos lūpas ir braukyti jas ūsais. Tada švelniai dantimis atitraukė apatinę Džeidės lūpą. Paskui palenkė galvą ir pabučiavo jai į kaklą.

Džeidė tyliai aiktelėjo.

– Aš bijau.

– Manęs?

– Šito.

– Nebijok.

Džeidė užsimerkė ir stengėsi negalvoti.

Dilonas luktelėjo.

– Ar taip gerai? – pakėlęs galvą vyras pažvelgė jai į veidą. – Džeide?

Ji prispaudė delnu pašėlusiai besikilojančią krūtinę.

– Negaliu kvėpuoti.

Dilonas šyptelėjo.

– Ar tai geras ženklas, ar blogas?

– Nežinau.

– Laikysiu geru ženklu.

– Gerai.

– Atsipalaiduok, – jis paleido Džeidę, ir ši nugara atsirėmė į koloną. – Kvėpuok giliai.

Kaip vaikas ji klusniai padarė, kas liepta, ir užsimerkusi kvėpė gaivaus oro gurkšnius. Kai atsimerkė, Dilonas buvo palinkęs prie jos, ir Džeidei vėl atėmė žadą.

– Jaučiuosi labai kvailai.

– Nesijausk. Tau reikia įveikti baisiausią košmarą, kokį tik gali patirti moteris.

– Aš noriu jį įveikti, Dilonai, – išsprūdo Džeidei. – Tikrai noriu.

– Gerai. Labai gerai, – dusliu balsu pritarė jis. – Mudu tuo užsiimsime. Aš galvoju apie ilgąjį savaitgalį, kurį praleisime kartu. Jokių įsipareigojimų. Jokių lūkesčių. Tiesiog atsiribosime nuo visko, kas pažįstama, kad galėtume atsipalaiduoti. Ką į tai pasakysi?

– Ne.

Dilonas nuleido rankas ir pasitraukė nuo Džeidės. Jo veide buvo matyti pyktis, sumišęs su neviltimi.

– Tada negaliu tavęs toliau bučiuoti, nes anksčiau ar vėliau neteksiu galvos. Pimpalas pradės galvoti už mane, ir galiausiai aš tave išgąsdinsiu. Nenoriu, kad taip atsitiktų.

Dilonas nusigręžė ir nubėgo laiptais žemyn. Džeidė jį pasivijo nespėjus pasiekti pikapo.

– Dilonai, tu nesupranti.

– Aš suprantu. Prisiekiu. Tik... – jis ranka persibraukė plaukus. – Jėzau, aš nebegaliu daugiau tverti.

Džeidė sugriebė jį už rankovės.

– Ne, tu nesupranti, ką noriu pasakyti. Aš nenoriu laukti ilgojo savaitgalio. Noriu pamėginti šiąnakt, – ji nervingai aplaižė lūpas ir maldaujamai pažvelgė į vyrą. – Dabar, Dilonai.

Dvidešimt aštuntas skyrius

– Kur mudu važiuojame? – paklausė Džeidė. – Tai yra ne kur, o kodėl?

– Palauk ir pamatysi.

Priekiniai žibintai apšvietė medžių tunelį, kuris galiausiai baigėsi prie plantacijos namo, Džeidės neseniai nupirkto bendrovei „GSS". Kiemas buvo užlietas mėnesienos, tik po tankiais medžiais driekėsi gilūs šešėliai. Namas atrodė baltas, didingas, jis buvo kur kas įspūdingesnis negu ryškioje dienos šviesoje.

Dilonas paslaptingai nusišypsojo ir iš dėtuvės ištraukė žibintuvėlį.

– Eime. Nesibaimink. Namo savininkė – mano draugė.

Jiedu kirto didelį kiemą ir užlipo laiptais. Senos lentos girgždėjo nuo atvykėlių svorio.

– Reikės jas suremontuoti, kol niekas dar neįlūžo, – tarė Dilonas iš kišenės traukdamas raktą.

– Kur gavai raktą?

– Jeigu nesiliausi klausinėjusi, sugadinsi staigmeną.

– Kokią?

– Tai jau kitas klausimas.

Kai Dilonas pastūmė duris ir įvedė Džeidę į platų vestibiulį, plūstelėjo tuštiems namams būdingas priplėkęs oras. Dilonas įjungė žibintuvėlį ir apšvietė itališkų plytelių grindis.

– Čia gana gražu.

Džeidė apsikabino alkūnes.

– Man labiau patinka dieną. Dabar čia vaiduokliška.

Džeidė buvo sutrikusi ir truputį nusivylusi. Kai jiedu išvažiavo iš namų, Džeidė spėjo, kad Dilonas ją nusiveš tiesiai į savo vagonėlį. Likti jos namuose buvo neįmanoma. Net jeigu jiems pavyktų prasmukti nepastebėtiems pro Ketę ir Greihemą, Džeidė jaustųsi nesmagiai, žinodama, kad Ketė ir berniukas miega gretimuose kambariuose. Šiąnakt ji nenorėjo būti varžoma.

Gerai pagalvojus, jos pasiryžimas gali išnykti. Didelis senas namas, kuris daugelį metų stovėjo tuščias, vargu ar padės atsipalaiduoti. Džeidė taip pat buvo truputį įsižeidusi, kad Dilonas nepuolė iškart su ja mylėtis. Ar jo aistra taip greitai atvėsta?

– Įsikibk man į ranką ir ženk atsargiai.

Džeidė padavė jam ranką. Dilonas ėmė mikliai lipti į viršų išvengdamas pavojingų aplūžusių laiptelių. Tai Džeidę nustebino.

– Esi čia buvęs anksčiau?

– Aha.

– Be manęs?

– Aha.

– Kada?

– Atsargiai, ten kyšo surūdijusi vinis.

Kai pasiekė laiptų aikštelę, Dilonas pasuko į dešinę apšviesdamas koridorių žibintuvėliu. Visų kambarių, išskyrus vieno, koridoriaus gale, durys buvo praviros. Kaip tik pro šias duris Dilonas įsivedė ją į vidų. Prieš pasukdamas porceliano rankeną Dilonas pažvelgė į ją su lūkesčiu.

Džeidė peržengė slenkstį ir įėjo į kambarį. Šis kambarys buvo išvalytas. Nei ant aukštų lubų kampuose, nei ant krištolinių sietyno karoliukų nebuvo matyti voratinklių. Kietmedžio grindų lakas buvo išblukęs, bet dulkės ir lūženos nušluotos.

Kambaryje stovėjo tik vienas baldas – žalvario lova. Džeidė ja susižavėjo, kai pirmą sykį lankėsi šiame name, nors

tada žalvaris atrodė beviltiškai patamsėjęs. Dabar jis spindėjo apšviestas Dilono žibintuvėlio. Karalienės Viktorijos stiliaus galvūgalio lenta buvo puošta įmantriais raižiniais. Į ją atremtos pūpsojo pagalvės, įvilktos į naujus baltus užvalkalus. Naujos paklodės ir pūkinė antklodė dengė čiužinį. Lovą gaubė tinklas nuo uodų.

Džeidė apstulbusi stovėjo ir dairėsi aplink, o Dilonas nuėjo prie marmurinio židinio ir uždegė ant laito pastatytas žvakes. Tada jis apėjo kambarį ir degiojo daugybę žvakių, kol blyškios muaro sienos pradėjo tviskėti, o žalvarinė lova, uždengta tinklu, ryškiai suspindo. Uždegęs paskutinę žvakę Dilonas užpūtė degtuką, įmetė jį į židinį ir atsigręžė į Džeidę. Jis atrodė susidrovėjęs ir susirūpinęs.

– Na, ką manai?

Džeidė iškėlė rankas ir prasižiojo, bet nepajėgė ištarti nė žodžio.

– Dažniausiai vakarais neturiu ką veikti, – aiškino Dilonas. – Kai tik pasirašei šio namo pirkimo sutartį, aš čia atvykdavau vakarais ir dirbdavau įvairius darbus.

Dilonas varžydamasis pažvelgė į lovą.

– Žinau, tai gali pasirodyti įžūlu. Tačiau žinojau, kad tau šis namas labai patinka. Tad pagalvojau, jeigu tu kada nors... jeigu mudu... po velnių.

Vieną ranką jis užsikišo už sprando, o kitą įgrūdo už džinsų juosmens.

– Klausyk, negalėjau vežtis tavęs į tą prakeiktą vagonėlį, supranti? Tai būtų pati neromantiškiausia vieta ir... pagalvojau, kad tau reikia, jog nusipelnei, kad tau būtų meilinamasi, – jis sumurmėjo virtinę keiksmų. – Kalbu kaip mulkis, tiesa? Ką gi, jaučiuosi kaip prakeiktas kvailys. Romantiškiausias dalykas, kurį esu padaręs bet kuriai moteriai po Debros mirties, tai pirmiausia paklausiau jos vardo, – jis pasibjaurėjęs atsidusо. – Galbūt tai buvo netikęs sumanymas. Jeigu nori, galime jo atsisakyti.

Netardama nė žodžio Džeidė papurtė galvą.

– Aš nepyksiu, prisiekiu, – aiškino Dilonas. – Pasakyk, kad reikia baigti, ir baigsime.

Džeidė prisiartino prie jo.

– Pradedu galvoti, kad tai tu bijai, Dilonai.

– Taip. Bijau, kad tu išeisi, – paskui šiurkščiai pridūrė: – Aš to nenoriu.

– Aš tikriausiai būsiu netikusi meilužė.

Įtemptame Dilono žvilgsnyje atsispindėjo žvakių šviesos.

– Tai neįmanoma.

Džeidė nejučia nukreipė žvilgsnį į lovą.

– Kambarys žavingas. Tikrai. Tai buvo dėmesingas – ir romantiškas – gestas.

– Ačiū.

Džeidė atlošė galvą ir droviai nusišypsojo.

– Džiaugiuosi, kad tai įvyks su tavimi, Dilonai.

Vyras paėmė ją už rankos ir nykščiu perbraukė krumplius.

– Aš taip pat. Tačiau kodėl išsirinkai mane?

Džeidė nudelbė žvilgsnį.

– Vis dar nesu tikra, kad pajėgsiu tai padaryti, bet... tu esi pirmas vyras, privertęs mane šito panorėti. Aš pirmą kartą manau, kad verta surizikuoti.

Dilonas pakėlė jos ranką prie lūpų ir pabučiavo.

– Bet kurią akimirką tau tereikės pasakyti „liaukis“, ir aš liausiuos. Tikriausiai keiksiuos. Gal net šauksiu, – perspėjo jis šyptelėdamas. – Tačiau liausiuos.

Bet Džeidė nenorėjo, kad Dilonas liautųsi glamonėjęs jos ranką. Jis kalbėjo neatitraukdamas lūpų, ir nuo vyro kvėpavimo ant Džeidės odos liko drėgni lopinėliai. Dilonas truputį pakreipė ranką ir, išskėtęs jos pirštus, suleido dantis į nykščio pagrindą.

Užsimerkęs Dilonas ėmė karštai bučiuoti jai delną. Vyro lūpos buvo šiltos, uolios, o liežuvis žaismingas ir erotiškas. Paėmęs Džeidės smilių Dilonas priglaudė jį sau prie ūsų, tada jos piršto galiuku perbraukė ūsus nuo vieno užriesto galo iki kito.

Dilonas švelniai suleido dantis jai į smilių. Džeidė pajuto kutenimą – piršte ir pilvo apačioje. Dilonas paeiliui kramsnojo ir laižė visus jos pirštus.

Džeidė patyrė didelį malonumą ir žiūrėdama, ką Dilonas daro, ir jausdama jo glamones. Žvakių šviesoje išryškėjo šviesesnės vyro plaukų sruogos. Tamsios, tankios blakstienos buvo prigludusios prie skruostų, išvagotų negiliomis vingiuotomis raukšlelėmis. Vyro burna su putlesne apatine lūpa po vešliais ūsais atrodė labai seksuali. Žiūrėdama į ją Džeidė jautėsi tarsi katė, kuri gerai išsimiegojusi rąžosi su gyvulišku malonumu.

Dilonas pabučiavo jai riešą, paskui lūpomis ėmė kilti iki pat alkūnės. Džeidė juto, kaip slysta jo drėgnas liežuvis ir glotnūs dantys. Dilonas galva atsirėmė į jos krūtį, ir Džeidė išsigando, kad ją vėl apims panika. Tačiau jos kūnas palengva pareiškė, kad tai yra gerai ir teisinga.

– Jie turėtų sustandėti.

Džeidė nesuprato, kad pašnibždomis ištarė šiuos žodžius, bet Dilonas pakėlė galvą.

– Ką?

– Nieko.

– Ką pasakei?

– Pasakiau... pasakiau, kad jie turėtų sustandėti.

– Kas tie „jie“?

– Mano speneliai.

Dilonas pažvelgė į spenelius:

– Ar jie sustandėjo?

Džeidė linktelėjo.

– Kai tryneisi į mane galva.

– Ar buvo malonu?

– Taip.

– Ar kas nors, ką dariau iki šiol, tau nepatiko?

– Taip.

– Kas?

– Tu nustojai šnekėti.

Dilonas tyliai sukikeno.

– Matai? Aš vėl grįžtu prie senų įpročių. Būgštauju, kad bus kas nors ne taip, kai velniškai noriu, kad viskas gerai pavyktų.

Tarsi tai būtų buvusi lėta rutina, kurią jiedu kartodavo kas vakarą, Dilonas pakėlė Džeidės rankas ir užsidėjo sau ant pečių. Tvirtai apkabinęs per liemenį prisitraukė ją arčiau, kol judviejų kūnai susilietė. Kai Dilonas prigludo, Džeidė nepajėgė nuslėpti nuostabos.

– Ne tik tavo speneliai sustandėja, Džeide, – dusliai sušnibždėjo Dilonas. Prispaudęs kaktą prie jos kaktos vyras kalbėjo tuo pačiu nekantriu balsu: – Tai tik kūnas. Tai aš, ir tu manęs nebijai, tiesa?

Dilonas laukė atsakymo. Galiausiai Džeidė papurtė galvą patrindama savo kaktą į jo.

– Prašau, nebijok manęs.

– Aš nebijau.

– Tada pabučiuok mane, – jis pakreipė galvą ir pažvelgė į Džeidę. – Pabučiuok mane, Džeide.

– Jau bučiavau.

– Ne, tai aš tave bučiavau. Tai visai kas kita.

Džeidė panoro Dilonui įrodyti, kad neišsigąs. Maža to, ji norėjo įrodyti ir pati sau. Ji perbraukė pirštais vyrui plaukus, palenkė jo galvą, o pati atsistojo ant pirštų galų. Tada prispaudė lūpas prie jo lūpų.

Dilonas reagavo gana abejingai, ir tai įžeidė Džeidės savimeilę.

– Būtų geriau, jeigu ir tu mane pabučiuotum.

– Tu manęs nebučiuoji. Mudu tik liečiamės lūpomis. Tai nesiskaito.

Džeidė ir bijojo artumo, ir buvo pasiryžusi šią baimę įveikti. Vėl pasistiepusi ant pirštų galų ji liežuvio galiuku perbraukė per tvirtai sučiauptas vyro lūpas. Jos prasiskleidė, ir Džeidė staiga ėmė liežuviu braukti per Dilono gomurį bei liežuvį, jausti vyro skonį. Ji dar labiau palenkė Dilono galvą. Šis apžiojo Džeidės burną.

Įvyko šis tas nuostabaus ir seksualaus. Jie abu tai pajuto. Alkanai suaimanavęs Dilonas apkabino Džeidę per strėnas ir atlošė per liemenį. Džeidė jautėsi taip, tarsi ji valdytų padėtį, todėl leido Dilonui tai daryti. Tiesą sakant, ji norėjo jausti vyro kūno kaitrą.

Pirmą sykį per penkiolika metų Džeidė leido pojūčiams laisvai reikštis. Ji mėgavosi Dilono burnos skoniu. Pirštų galiukais patyrė naują ir jaudinantį malonumą liesdama Dilono plaukus bei odą. Ausys mėgavosi geidulingais, seksualiai virpančiais garsais, kurie sklido iš vyro galugerklio. Džeidės negąsdino Dilono jėga. Džeidės kūno apvalumai ją maloniai švelnino ir papildė. Kiekviename kūnų sąlyčio lopinėlyje Džeidė juto sproginėjant pojūčius.

Jiedu ir toliau bučiavosi. Geismui augant, Džeidė įgrūdo liežuvį Dilonui giliai į burną. Jis atsakė tuo pačiu, ir kiekvienas jų bučinys virto meilės aktu, kūniškais mainais.

Galiausiai, netekusi kvapo, Džeidė atsiplėšė ir bejėgiškai atsirėmė į Diloną.

– Dilonai, gal galėtume atsisėsti?

– Atsigulkime.

Džeidė nuo jo atšlijo.

Vyro žvilgsnis buvo spinduliuojantis, skvarbus, bet balsas raminamai tylus.

– Gerai?

Nuo minties, kad atsiguls kartu su Dilonu, Džeidei širdis vos neiššoko iš krūtinės. Ji baimingai pažvelgė į lovą.

Dilonas plaštaka palietė jai skruostą ir nusuko galvą nuo lovos.

– Šonas prie šono, Džeide. Aš neatsigulsiu ant tavęs.

Ji apsilaižė lūpas ir pajuto nuostabų Dilono skonį.

– Gerai. Atsigulkime glausdamiesi šonais.

Linktelėjęs, kad sutinka, Dilonas pasitraukė nuo jos ir ėmė segiotis marškinius.

– Aš dar nepasirengusi nusimesti drabužių, – skubiai perspėjo Džeidė.

– Gerai.

Tačiau Džeidės sprendimas nepakeitė Dilono ketinimų. Jis išsinėrė iš marškinių ir numetė juos ant grindų. Dilonas nebuvo užsijuosęs diržo. Jo senų džinsų juosmuo buvo toks nusidėvėjęs, kad audinio siūlai buvo beveik visiškai balti. Juosmuo buvo laisvas ir atidengė gundantį tarpelį tarp džinsų ir plokščio plaukuoto pilvo. Praskleidęs tinklą nuo uodų Dilonas klestelėjo į lovą ir paeiliui po vieną nusiavė batus, paskui nusimovė kojines.

Dilonas išsitiesė aukštielninkas. Ant baltų paklodžių ir pagalvių kalno įdegusi vyro oda atrodė tamsesnė. Pro plyšį tinkle jis ištiesė ranką Džeidei. Virpėdama ji atsigulė šalia. Ji nusiavė sandalus, bet tai buvo vienintelė nuolaida prieš užtraukiant tinklą nuo uodų.

Be marškinių Dilonas atrodė dar vyriškesnis, ir jo atviras vyriškumas pavergė Džeidę. Svaigi euforija, kurią buvo sukūrę bučiniai, palengva sklaidėsi. Žiežirbos ėmė blėsti, tarsi gęstančio laužo žarijos. Džeidė pajuto, kaip ją ima kaustyti juoda baimė. Matyt, Dilonas taip pat tai pajuto.

– Mano kūnas toks pat, kaip ir tavo, Džeide, – tyliai tarė jis. – Tik jo forma kita.

Džeidė pažvelgė į plačią plaukuotą krūtinę, ryškią įdubą krūtinės ląstos apačioje, paslaptingą bambą ir akivaizdžiai pūpsantį tarpkojį.

– Tikrai.

Smiliaus galiuku jis palietė iš susirūpinimo surauktą Džeidės kaktą.

– Juk nėra labai blogai, tiesa?

– Visiškai neblogai, – dusliu balsu atsakė ji. – Man patinka tavo išvaizda. Nuo tada, kai pirmą sykį pamačiau tave pro žiūronus.

Dilonas suglumo.

– Žiūronus?

Išskėtęs pirštus jis beveik uždengė visą Džeidės nugarą ir patrynė delnu.

– Atmeni, Los Andžele, kai tave verbavau, sakiau, kad stebėjau kelias dienas. Sekiau pro žiūronus pro viešbučio kitoje gatvės pusėje langą. Kelis sykius net pagalvojau, kad pajutai, jog tave stebiu. Regėjosi, kad žiūri tiesiai į mane, – ji nukreipė žydrų akių žvilgsnį į Diloną. – Nuo tavęs man užgniaužė kvapą.

Dilonas ir toliau delnu, kuris per ploną palaidinės audeklą deginte degino, glostė Džeidei nugarą.

– Nežinojau, kaip reaguoti į pojūčius, kuriuos tu man sukėlei, – dusliu balsu prisipažino ji.

– O kaip dabar?

– Vis dar nežinau.

– Sužinok.

– Kaip?

– Paliesk mane. Pažadas tebegalioja, – pridūrė Dilonas. – Jeigu nenorėsi, aš pasitrauksiu.

Džeidė atsargiai pažvelgė į jo nuogą krūtinę.

– Aš verčiau dar truputį pasibučiuočiau.

Dilonas įsitempęs nusišypsojo.

– Manau, kad pajėgsiu tai ištverti.

Jis suėmė delnais Džeidės veidą ir prisitraukė prie savęs. Jų lūpos susiliejo į dar vieną gilų bučinį. Jis buvo švelnus, geidulingas, seksualus. Dilonas provokuojamai tai įgrūsdavo liežuvį Džeidei į burną, tai ištraukdavo. Netrukus vien bučinio tapo per maža. Džeidė panoro daugiau.

Liesti Diloną buvo paprasčiau, kai nežiūrėjo jam į akis. Ji baikščiai uždėjo delną vyrui ant krūtinės. Jis iš nuostabos bei malonumo suurzgė, bet neatsitraukė nuo Džeidės lūpų.

Dilono oda buvo šilta. Krūtinės plaukai atrodė stangrūs ir tankūs. Vyro spenelis buvo išbrinkęs ir standus. Džeidė jautė jį delnu. Kelias minutes ji nepajėgė pajudėti. Tačiau Dilono bučiniai buvo karšti, išsklaidė visą Džeidės nerimą, žadino smalsumą bei geismą.

Džeidė truputį pajudino pirštų galiukus ir užčiuopė kietus raumenis bei krūtinės plaukus. Nykščiu ji palietė Dilono

spenelį. Vyras skubiai įkvėpė oro ir jį sulaikė. Džeidės delnas sustingo.

– Nenorėjau tavęs išgąsdinti, – sušvokštė Dilonas. – Tęsk.

– Nesitikėjau, kad tu būsi toks...

– Koks, Džeide?

– Toks... mielas.

Tyliai nusijuokęs jis įsikniaubė Džeidei į plaukus ir tvirtai apkabino. Tada užsirito ją ant savęs. Padėtis pasikeitė taip staiga ir netikėtai, kad Džeidė nespėjo pasirengti šokui, kuris ją ištiko atsidūrus tarp Dilono šlaunų. Sustingusi ji įsispitrėjo vyrui į veidą.

– Jeigu tau nepatinka, galime padėtį pakeisti, – geranoriškai pasiūlė Dilonas.

Pagalvojusi Džeidė suvokė, kad patiria lytinį jaudulį, o ne baimę. Jiedu su Gariu Parkeriu glamonėjosi prieš daugybę metų. Šį pojūtį ji buvo patyrusi labai seniai, tad ne iššyk suprato, ką jaučia.

Tačiau paaugliškų glamonių negalima nė iš tolo lyginti su šiomis. Garis buvo berniukas. Dilonas – tikras vyras, o Džeidė – nebe mergaitė. Ji jau daugelį metų yra moteris, bet Dilonas – pirmas vyras, pažadinęs jos moteriškumą. Šis pabudimas buvo svaigus, džiuginantis.

Dilono varpa atsidūrė Džeidės tarpkojyje. Nuo sąlyčio taško Džeidės kūnu sklido šiluma. Jos aistra pulsavo kartu su maloniu lytiniu jauduliu. Džeidei skaudėjo, bet šis skausmas buvo malonus.

– Man patinka, bet nežinau, ką daryti, – sielvartingai sušnibždėjo ji.

– Daryk ką tik nori, Džeide. Tai ne testas. Aš tau neketinu rašyti pažymio. Negali nei išlaikyti šio testo, nei susimauti. Kad ir ką darytum, viskas bus gerai.

Džeidė vėl priglaudė lūpas prie Dilono lūpų. Jis delnais tvirtai suėmė Džeidės galvą, o vyro lūpos susiliejo su jos lūpomis tokiai bučinių orgijai, kad abiem pritrūko kvapo. Džeidė atlošė galvą, kad galėtų įkvėpti; Dilonas išnaudojo šią aki-

mirką kramsnodamas jai kaklą. Tada jis pridėjo ranką prie pirmos Džeidės palaidinės sagos.

– Ką?.. Ne.

Neatitraukdamas rankos Dilonas paaiškino:

– Tai mylėjimosi dalis, Džeide.

– Žinau, bet...

– Noriu tave pamatyti. Leisk man tave paliesti, – jiedu nenuleido vienas nuo kito akių. Galiausiai Dilonas tarė: – Tiek to. Jeigu nenori.

– Ne, luktelėk, – Džeidė dar truputį padvejojo, paskui delnais paglostė jam krūtinę ir pilvą. Atsisėdusi ant kulnų ji pakėlė vyrą, kad šis atsisėstų, ir jo delnu palietė savo krūtinę. – Tik neįskaudink manęs.

– Niekada. Niekada tavęs neįskaudinsiu. Noriu parodyti, koks apima malonumas, kai tave liečia.

Džeidė sutikdama linktelėjo ir paleido jo ranką. Dilonas atsegė pirmą sagą ir perėjo prie antros. Jo judesiai buvo neskubūs. Atsegęs Dilonas ištraukė palaidinę iš sijono juosmens. Tada įkišo delną į prasegtą palaidinę ir paglostė krūtinę.

– Ar galiu paliesti tavo krūtį, Džeide?

Vyro delnai buvo vėsūs, su nuospaudomis ir šiurkštūs, bet prisilietimas švelnus.

– Taip.

Dilonas apgaubė delnu kairę krūtį.

– Pasakyk, jeigu skaudės. Perspėk, kada liautis.

– Nebijau, kad sukelsi man skausmą. Baiminuosi, kad nepajėgsiu jo pakęsti. Nuogąstauju, kad skausmas privers prisiminti, ir tie prisiminimai viską sugadins.

– Galvok tik apie šią akimirką. Sutelk dėmesį į pojūčius.

Jis ėmė švelniai masažuoti Džeidę per liemenėlę ir lengvai perbraukė krumpliais spenelį, kuris kaipmat sustandėjo. Džeidė nejučiomis pradėjo tyliai murkti.

– Norėčiau atsegti tavo liemenėlę.

Ji linktelėjo.

Užkišęs ranką už nugaros Dilonas atsegė kabliuką, tada įkišo delną į atsipalaidavusį kaušelį ir suėmė Džeidės krūtį. Ji aiktelėjusi ištarė jo vardą.

– Ar nori, kad liaučiausi?

Netardama nė žodžio Džeidė papurtė galvą.

Dilonas tiriamai perbraukė delnu krūtį. Ji sustandėjo ir pakeitė formą. Džeidė prikando lūpą, kai Dilonas pradėjo glamonėti spenelį. Jis išbrinko ir sukietėjo dar nepaliestas.

– Jėzau, esi tobula, Džeide.

Dilonas ir toliau nykščiu braukė standų spenelį vos jį liesdamas ir sukeldamas drebulį bei karščio bangas.

Nusilpusi nuo glamonių Džeidė uždėjo galvą vyrui ant peties, paskui apsikabino. Jos nagai įsmigo į raumeningą Dilono nugarą.

– Džeide, noriu lūpomis prisiglausti prie tavęs. Štai čia, – jis suspaudė spenelį. – Ar galiu?

Ji leido nežymiai pajudindama galvą.

Dilonas praskyrė jos palaidinę ir nuleido liemenėlės kaušelius. Džeidė apnuoginta oda pajuto pro langą dvelkiantį nakties orą. Jis vėsino įkaitusias krūtis. Pirmasis Dilono bučinys buvo švelnus, lengvas, meilus. Jo lūpos flirtavo su Džeidės oda. Liežuvis erzino. Dilonas ūsais braukė iškilusį spenelį tol, kol Džeidė pagalvojo, kad išprotės nuo nepakeliamo malonumo.

Tada Dilonas sučiaupė lūpas ir pradėjo karštai, maloniai žįsti krūtį. Kiekvienas švelnus timptelėjimas sukeldavo atsaką Džeidės įsčiose. Pojūčiai buvo nuostabūs, neįsivaizduojami, įdomūs. Džeidė atsiklaupė, kad Dilonui būtų lengviau ją pasiekti. Dilonas apgaubė delnais jos krūtį, tarsi gertų iš gyvybės taurės. Atitraukęs burną jis ėmė baksnoti Džeidę nosimi ir dygiu skruostu trintis į jos skruostą, paskui vėl grįžo prie lūpų.

Džeidės drabužiai nuolat trukdė Dilonui ir ją pačią erzino nė kiek ne mažiau.

– Jeigu nutrauksiu palaidinę tau nuo pečių, ar išnersi rankas iš rankovių? – dusliu balsu paklausė jis. – Prašau, Džeide.

Ji linktelėjo.

Dilonas nutraukė palaidinę ir padėjo išnerti rankas iš rankovių. Netikėtai sudirgusi Džeidė liemenėle užsidengė krūtis. Jiedu įsmeigė žvilgsnius vienas į kitą. Džeidė matė, kaip pulsuoja venos Dilono smilkiniuose, o dantys yra kietai sukąsti.

– Ar tuo ir baigsime?

– Aš... Ne, manau, ne.

Ji atitraukė rankas nuo liemenėlės, ir ši nukrito Dilonui ant kelių.

– Ačiū Dievui, – tarė jis giliai iškvėpdamas.

Abiem delnais Dilonas iš pradžių palietė jai plaukus, paskui veidą, tada lūpas, jos buvo sutinusios nuo daugybės bučinių. Paskui pirštais perbraukė jai kaklą ir krūtis. Jis spoksojo į Džeidę, tarsi ši būtų stebuklingas kūrinys.

– Parodyk, ką tau padaryti, Džeide.

Suėmusi delnais Dilono veidą Džeidė nukreipė jį sau į krūtį ir stebėjo, kaip jo lūpos įsisiurbia į kūną. Nuo liežuvio glamonių jos speneliai sustandėjo. Dilono burna teikė nepakeliamą malonumą.

Suaimanavęs jis krito aukštielninkas ant pagalvių, nubraukė nuo kelių Džeidės liemenėlę ir apgraibomis ėmė ieškoti savo džinsų sagų. Džeidė sunerimusi išplėtė akis.

– Nedarysiu nieko, ko nenori, – skubiai paaiškino Dilonas. Iškėlęs kairę ranką virš galvos jis įsikibo į riestą galvūgalio vamzdį. – Juk viena ranka negaliu nieko nuveikti, tiesa? Tačiau privalau išsilaisvinti iš drabužių, Džeide.

Dešine ranka jis karštligiškai mėgino atsegti neklusnias sagas. Kai galiausiai jam pavyko, praskėtė džinsų antuką atidengdamas tik baltų medvilninių kelnaičių trikampį. Tačiau jo varpos forma ir dydis buvo aiškiai matyti. Džeidė su baime žvelgė į ją.

Laikydamasis duoto žodžio Dilonas viena ranka buvo įsikibęs į lovos galvūgalį, bet kita paglostė Džeidei skruostą.

– Taip, man pasistojo. Taip ir turėtų būti. Tačiau ne todėl, kad norėčiau smurtauti prieš tave, įskaudinti arba įrodyti, jog esu fiziškai pranašesnis. Man pasistojo todėl, kad tavo nuostabios žydros akys žadina norą jose paskęsti. Kad nepajėgiu atitraukti akių nuo tavo nuostabių kojų dar nuo to laiko, kai mudu važiavome tuo prakeiktu limuzinu. Man pasistojo todėl, kad tavo burna nepaprastai skani, o krūtys saldžios, ir žinau, jog dabar jau turėtum būti sudrėkusi, – Dilonas nusišaipė iš savo paties erotiško monologo. Tada sunkiai suaimanavo. – Nenoriu tavęs išniekinti, Džeide. Noriu su tavimi pasimylėti.

Džeidė užsidengė krūtis rankomis.

– Žinau, Dilonai. Jaučiu širdimi. Tačiau galvoje...

– Liaukis klausyti savo galvos, – vos ne rėkte ištarė jis ir tuojau pat pasitaisė: – Ką nori daryti, Džeide? Klausyk savo širdies. Ką ji sako?

– Ji sako, kad aš taip pat noriu mylėtis su tavimi, bet bijau, kad sustingsiu, kai į mane įsiskverbsi.

Dilonas delnu perbraukė jai plaukus.

– Tada aš net nemėginsiu. Žinojau, kad tai užtruks. Tikėjausi, kad, jeigu neskubėsiu, pavyks. Mudu viską darysime palengva ir net nebandysime mylėtis, iki tu būsi pasirengusi.

– Tai neteisinga tavo atžvilgiu.

– Aš nesikankinu, – Džeidė abejodama dirstelėjo į jo tarpkojį. Dilonas liūdnai sukikeno. – Na, ne visos kančios yra vienodos. Aš atsisėsiu, gerai?

Kai Džeidė vėl klūpėjo jam tarp šlaunų, Dilonas iš lėto atitraukė jos rankas nuo krūtų.

– Esi labai graži, – sušnibždėjo jis.

Vienas bučinys ištirpo kitame ir netrukus buvo neįmanoma atskirti, kuris jų baigiasi ir kuris prasideda. Dilono delnai be paliovos judėjo. Jis glamonėjo Džeidei kaklą, nugarą, liemenį, krūtis. Džeidė taip pat nesidrovėjo jį liesti. Vyro krūtinė buvo nepažįstama teritorija, kurią ji tyrinėjo rankomis ir smalsiomis, bet atsargiomis lūpomis.

– Nesustok, – sušnibždėjo Dilonas, kai Džeidės lūpos priartėjo prie jo spenelio.

Džeidė grakščiai jį palaižė ir nustebo, kad tai labai jaudina. Moteriai buvo trisdešimt treji, ir ji tik dabar pirmą sykį tyrinėjo vyro kūną. Tai buvo pasakų šalis, teikianti naujų patyrimų akims, delnams ir burnai.

Dilono lūpos dažnai grįždavo prie jos krūtų. Vyras jas be paliovos bučiavo. Mitriu liežuvio galiuku jis Džeidei beveik sukeldavo ekstazę. Ji delnais apkabino Dilonui galvą ir tvirtai prispaudė prie krūtinės mėgaudamasi jo tankių plaukų, besitrinančių į odą, pojūčiu ir drėgnomis lūpomis.

Džeidei suskaudo pilvą. Jos lytinės lūpos išpampo nuo pritekėjusio kraujo ir geismo. Kad palengvintų susijaudinimo sukeltą skausmą, ji nevalingai išsilenkė ir ėmė trintis į Diloną.

Dilonas sodriai nusikeikė.

Džeidė suvokė, kad jis pakišo delnus po sijonu tik tada, kai Dilonas delnais ėmė glostyti jai šlaunis.

– Ar taip gerai, Džeide?

Ji pajėgė tik padrikai aimanuoti.

Dilonas suėmė Džeidę už sėdmenų ir prisitraukė arčiau. Tada nuleido galvą ir per sijoną ėmė nosimi liesti jos tarpkojį.

– O Dieve!

Džeidė aiktelėjo, pajutusi malonumo pliūpsnį, kurį sukėlė ši netikėta glamonė. Jos šlaunys sudrėko. Džeidė tvirtai įsikibo Dilonui į pečius. Jis vieną delną uždėjo Džeidei ant sėdmenų, o kitą perkėlė ant kelnaičių priekio. Vyro pirštai pro nėrinius prasiskverbė į tankias žvilgančias garbanas virš Džeidės moteriškumo.

Jai nė į galvą nešovė išsigąsti. Džeidė trūkčiojamai atsiduso ir palenkė galvą.

– Truputį praskėsk šlaunis, Džeide.

Dilonas jos nebaksnojo ir šiurkščiai netyrinėjo. Jo pirštai švelniai ieškojo, įtikinamai glostė ir lietė ne stipriau, negu drugelis plasnodamas sparnais. Džeidė truputį praskėtė kelius.

– Puiku, – drąsinamai sušnibždėjo Dilonas. – Tu sudrėkusi, – jis bakstelėjo Džeidei į krūtį, paskui įsisiurbė į ją lūpomis. – Kaip šlapias šilkas.

Dilono pirštas slydo tarp išburkusių audinių, bet neįsiskverbė į vidų. Švelniai, iš lėto jis praskyrė lytines lūpas, kad atidengtų vietą, labiausiai reaguojančią į jo pirštą. Džeidė nejučiomis pradėjo rangytis.

Žvakių apšviestas kambarys ėmė trauktis. Džeidės pasaulis sumažėjo iki lovos ir jos kūno, kuriam Dilonas teikė daugiau malonumo, negu Džeidė kada nors galėjo svajoti. Dabar jis labai švelniai liežuviu braukė spenelį ir pirštu atsargiai glostė slidžią varputę.

Džeidės pilvas trūkčiojo. Jos krūtys kilojosi su kiekvienu kvėptelėjimu. Džeidę išmušė karštis. Ji nesigėdydama siūbavo ant Dilono rankos. Kai įtampa tapo nepakeliama, kūnas užsiliepsnojo, Džeidė įsikando raumeningą Dilono petį, kad nerėktų, kai pajuto sukrečiantį protrūkį.

Dilonas griuvo aukštielninkas ant pagalvių nusiversdamas kartu ir Džeidę. Ji išsipleikė ant vyro krūtinės bei pilvo, jos kojos atsidūrė Dilonui tarp kojų. Jis trynė Džeidei nugarą, glostė sėdmenis, masažavo pečius.

Džeidė vis dar buvo įsikniaubusi Dilonui į kaklo įdubimą. Gulėdama ant jo Džeidė giliai įkvėpė vyro prakaito, sumišusio su jos kvepalais ir jo odekolonu, kvapą. Džeidės kūnu kartkartėmis perbėgdavo lengvas virpulys.

Galiausiai Dilonas suėmė delnais jos galvą ir pakėlė, kad galėtų pažvelgti į veidą.

– Buvai nepakartojama, – dusliai sušnibždėjo jis.

Džeidė susidrovėjusi staigiai palenkė galvą.

– Niekada nežinojau, kad tai bus taip... taip...

– Aš kaip tik tai norėjau pasakyti.

Abu tyliai nusijuokė. Tada švelniai pasibučiavo. Paskui supynė liežuvius. Dilonas atsegė juosmenį ir nutraukė jai sijoną nuo šlaunų. Tada įkišo rankas į kelnaites. Šiurkščiais delnais suėmė sėdmenis ir prisitraukė Džeidę prie savęs.

– Noriu, kad prisiglaustum prie manęs. Kad savo drėgme, savo karščiu... pajustum mane. Prisiekiu, kad mano pimpalas bus ten, kur yra dabar, bet, po velnių...

Džeidė taip pat norėjo jį jausti. Prieš kelias akimirkas ji manė, kad visas geismas jau išeikvotas. Tačiau Dilono bučiniai atnaujino ilgesingą skausmą, kuris buvo ir naujas, ir kartu pažįstamas.

Ji nusiplėšė savo drabužius ir atsigulė ant Dilono. Kai vyras vėl pradėjo ją glamonėti delnais liesdamas nuogą kūną, iš jo lūpų išsiveržė aimana. Dilonas dar labiau prisitraukė Džeidę ir burna palietė jai krūtį.

Džeidės kojos prasiskėtė. Keliai prasiskyrė ir apžergė Dilono liemenį. Jis ėmė taip delnais masažuoti Džeidei šlaunis, kad ją apėmė silpnumas.

– Dilonai, prašau.

Ji negalėjo konkrečiai pasakyti, ko maldauja. Tačiau niekada nebūtų atspėjusi, ką gaus. Suėmęs delnais Dilonas prisitraukė jos šlaunis prie savęs, o pats nuo pagalvių palinko į priekį. Tada veidu įsikniaubė į žvilgančius plaukus tarp Džeidės šlaunų. Kad nenuslystų, Džeidė įsikibo į galvūgalio rėmą už Dilono galvos.

Jis ėmė bučiuoti standžias tamsias garbanas.

– Dilonai...

Dilonas nuslydo žemiau ir ėmė meiliai bučiuoti visa burna. Džeidė vos neapalpo pajutusi jo liežuvį – skiriantį, ieškantį, randantį, kutenantį, glostantį. Dilonas tuo pat metu delnais glamonėjo jos šlaunis prie pat sėdmenų.

Džeidę vėl užliejo malonumo banga. Širdis ėmė plakti dar smarkiau. Raudonis išplito nuo gaktos iki pat spenelių.

Netrukus tai vėl turėjo įvykti. Džeidė to troško. Tačiau...

– Ne, – tarė ji stengdamasi atsitraukti nuo Dilono. – Dilonai, ne. Liaukis.

Išgirdęs sutartinį žodį Dilonas ją paleido, bet atrodė sumišęs ir susirūpinęs.

– Dėl Dievo meilės, kodėl?

– Noriu, kad į mane įsiskverbtum.

Ji nutraukė Dilonui trumpikes ir nusileido prie vyro varpos galiuko, kuris jau blizgėjo nuo išsiskyrusio skysčio.

– Ne, Džeide, leisk man...

– Leisk man! – kategoriškai pareiškė ji.

Džeidę jau buvo apėmę ritmiški traukuliai, kai ji glotnią Dilono organo galvutę apgaubė savo moteriškumo klostėmis. Visas Džeidės kūnas pradėjo virpėti.

Dilonas suaimanavo kažką nešvankaus ir uždėjo delnus Džeidei ant šlaunų. Jis pirštais perbraukė drėgnas garbanas ir įspraudė gilyn savo pimpalą.

Drebinama orgazmo Džeidė šaukė Dilono vardą. Ji pasismeigė ant vyro, paskui susmuko jam ant krūtinės visame kūne jausdama malonius virpulius. Dilonas ją apsikabino. Jam tereikėjo įsiskverbti, kad išsiskirtų sėkla.

Žvakių apšviesto kambario sienos aidėjo nuo tylių džiaugsmo šūksnių, pasitenkinimo aimanų ir galiausiai pasisotinimo atodūsių.

Dvidešimt devintas skyrius

Ligoninės palatoje tvyrojo laidotuvių nuotaika.

Lovūgalyje stovintis gydytojas jau nebeslėpė pesimizmo. Pažvelgęs iš pradžių į pacientą, paskui į jo žmoną, jis pareiškė:

– Apgailestauju. Padarėme viską, ką galėjome.

Kai gydytojas išėjo, abu kelias akimirkas nepratarė nė žodžio. Galiausiai Hačas pakreipė galvą. Jis paėmė Doną Di už rankos.

– Ką gi, manau, tai viskas.

– Ne, – smulkus, aštrių bruožų Donos Di veidas persikreipė, kai ji mėgino sulaikyti ašaras. – Tie nauji organų atmetimą slopinantys vaistai dar gali padėti.

– Girdėjai, ką sakė gydytojas, Dona Di.

– Jis sakė, kad vaistai eksperimentiniai ir kad jis nededa labai daug vilčių. Girdėjau kiekvieną jo žodį. Tai nereiškia, kad aš jais tikiu. Nenoriu tikėti.

– Tu visada atsisakydavai tikėti tuo, ko nenorėdavai.

Hačas pavargęs užsimerkė.

– Ką tai turėtų reikšti? – Hačas gulėjo neatsiliepdamas. Dona Di timptelėjo jį už rankos. – Hačai?

Vyras atsimerkė, nors šios pastangos aiškiai sumažino senkančias jo jėgas.

– Tu niekada nenorėjai patikėti tuo, kas iš tiesų nutiko Džeidei, – silpnu balsu pareiškė jis.

– Džeidei?

– Mes ją išprievartavome, Dona Di. Buvo taip, kaip ji sakė.

Dona Di pamėgino ištraukti ranką, bet Hačas ją laikė su stulbinamu mirštančiam žmogui tvirtumu. Dona Di karštligiškai skubėjo pakeisti pokalbio temą.

– Hačai, yra daug svarbesnių dalykų, dėl kurių turi jaudintis, negu dėl to, kas įvyko prieš penkiolika metų.

– Dėl to jaudinsiuosi visą amžinybę pragare. Aš ją išprievartavau. Ir padėjau paskatinti Garį Parkerį nusižudyti.

– Hačai, gydytojo kalbos tave prislėgė. Tauški nesąmones. Dabar nutilk!

– Liaukis melavusi pati sau, Dona Di! – sušvokštė Hačas. – Aš esu kaltas. Mes visi kalti.

– Džeidė tave išprovokavo. Aš žinau.

Vyras lėtai ir kankinamai iškvėpė orą.

– Puikiai žinai, kad tai netiesa.

– Galbūt ji to nepadarė tiesiogiai, bet...

– Kitą dieną, kai tai įvyko, tėtis sakė, kad labai gailėsiuosi anksčiau, negu visa tai baigsis. Jis buvo teisus, – Hačas nukreipė žvilgsnį lubas. – Džiaugiuosi tik dėl vieno. Džiaugiuosi, kad mano organizmas atmeta ne Džeidės berniuko inkstą.

– Kodėl taip sakai? – pasipiktinusi paklausė žmona.

– Todėl, kad, jeigu jis – mano sūnus, – o aš linkęs taip manyti, – nenorėčiau, kad vaikas ko nors atsisakytų dėl manęs. Džeidė buvo teisi nesutikdama, kai tu jos prašei. Nė vienas mūsų negali reikšti tėvystės teisių į jos sūnų. Nė vienas mūsų nesame to vertas.

Dona Di pajuto pavydo, kurį gali sukelti tik minimas Džeidės vardas, dilgtelėjimą. Ji suspaudė vyrui ranką.

– Kodėl tu tai padarei, Hačai? Ar tave sukurstė Nilas? Ar tai buvo viena tų beprotiškų situacijų, kurios tu nepajėgei suvaldyti?

– Taip, Dona Di, – ramiai suvapėjo Hačas. – Tai buvo tik viena tų beprotiškų situacijų, kurių aš nepajėgiau suvaldyti.

Donai Di buvo lengviau atleisti, kad vyras išprievartavo Džeidę, negu tai, kad jos geidė.

– Ar nebuvo jokių kitų priežasčių, dėl kurių tu... ją užvaldei?

Hačas padvejojo, paskui tyliai atsakė:

– Ne, nebuvo jokių kitų priežasčių.

Tačiau Dona Di nepatikėjo nei šiuo paneigimu, nei priverstine vyro šypsena.

Saulės spindulys apšvietė Dilono veidą. Į jo miegamąjį vagonėlyje saulės šviesa nepatenka, tad vyras ne išsyk suvokė, kur yra ir kodėl taip velniškai gerai jaučiasi.

Pramerkęs vieną akį jis išvydo permatomą tinklą nuo uodų ir staiga prisiminė, kodėl šiandien jaučiasi tarsi būtų pasaulio princas. Jis išvadavo Džeidę nuo ją kamavusių demonų.

Šypsodamasis, apšepęs per naktį išdygusia barzda ir nuogas Dilonas apsivertė ant kito šono, pasirengęs prisitraukti mielą Džeidės kūną prie savęs ir pradėti dar vieną piktųjų dvasių išvarymo seansą.

Tačiau kita lovos pusė buvo tuščia.

Susirūpinęs Dilonas nusimetė paklodę ir praskleidė tinklą. Jis pašaukė Džeidę, bet jo balsas aidu atsimušė nuo tuščio namo sienų. Dilonas nusvirduliavo prie lango. Ant jo nebuvo užuolaidų, tik tinklelis. Dilonas nužvelgė kiemą jausdamas, kaip nerimas spaudžia krūtinę.

Pamatęs Džeidę Dilonas giliai su palengvėjimu atsikvėpė, paskui atsirėmė į lango rėmą ir mėgavosi reginiu. Džeidė buvo apsirengusi, bet basa. Saulė ant jos pasišiaušusių plaukų išrašė mirguliuojančias juostas. Pridėjęs delnus prie burnos Dilonas pašaukė Džeidę.

Ji pakėlė galvą ir pažvelgė į langą antrame aukšte.

– Labas rytas, – jos šypsena buvo beveik tokia pat ryški kaip saulė. Džeidė buvo suėmusi kelias sijono klostes ir į sterblę prikrovusi persikų. – Pusryčiams bus ką tik nuo medžio nuskinti persikai. Aš vieną jau suvalgiau. Jie nepaprastai skanūs.

– Ne tokie gardūs kaip tu, – pats sau ištarė Dilonas.

Strėnose jis pajuto pirmuosius lytinio susijaudinimo ženklus. Atsigręžęs į kambarį susirado prie lovos numestus džinsus ir skubiai juos užsimovė. Dilonas nesivargino užsisegti antuko prieš išbėgdamas į koridorių. Peršokęs per laiptelius, kuriuos reikėjo remontuoti, jis pro paradines duris išsiveržė į lauką.

Kiemas buvo tuščias.

– Po velnių!

Staiga Dilonui į galvą šovė mintis, kur būtų galima rasti Džeidę. Jis perbėgo per sodą. Ir tikrai kitame sodo gale Dilonas rado Džeidę sūpynėse po ąžuolu.

Dilonas pribėgo prie jos uždusęs – labiau iš jaudulio negu nuo fizinių pastangų. Jis įsikibo į sūpynes laikančias virves ir pasilenkęs pabučiavo Džeidę pirmą sykį dienai išbrėškus.

Džeidės lūpos buvo drėgnos nuo persikų sulčių, ir, vos tik jų lūpos susilietė, bučinys tapo aistringas. Atitraukęs lūpas Dilonas apsiblaususiomis nuo geismo akimis pažvelgė į Džeidę. Ji palaidinės kraštus buvo susirišusi prie juosmens, bet nesivargino jos užsisegti, ir tai labai pradžiugino Diloną. Žvelgdamas iš viršaus jis matė viliojantį moters tarpkrūtį.

– Man patinka jūsų apranga, panele Speri.

Nors kreipėsi oficialiai, Dilonas įkišo delną į Džeidės palaidinę ir suėmė krūtį. Į darbą ji visada ateidavo vilkėdama kaip tikra viršininkė. Net su kasdieniais drabužiais Džeidė atrodė lyg vadovė.

Basa, spindinčiu veidu ir pasišiaušusi Džeidė jaudino lytiškai, nors šįryt ir reikėjo labai nedaug, kad Dilonas susijaudintų.

Džeidė atrėmė galvą į Dilono ranką ir su malonumu atsiduso atsiliepdama į jo drąsią glamonę.

– Neradau savo apatinių drabužių.

– Jie atsiras. Dabar man patinki tokia, kokia esi.

Džeidės skruostai išraudo kaip sunokę persikai sterblėje. Dilonas nusijuokė ir pasijuto keistai... bet maloniai. Regėjosi, kad per naktį jis neteko penkiasdešimties kilogramų, toks

jautėsi lengvas ir nevaržomas. Dilonas buvo laimingas. Ir, kaip suprato, beprotiškai įsimylėjęs.

Dvaras atrodė nežemiškai. Tuščias senas namas buvo nuošalus ir romantiškas, tarsi atskirta nuo pasaulio judviejų sala. Rodos, paukšteliai pramiegojo. Net darbščiosios voverės pasiėmė išeiginę dieną. Oras buvo tvankus ir ramus. Rytas ūkanotas, tingus, ir visa, kas gyva, alsavo intymiu seksu. Dilonui kilo noras sustabdyti laikrodį maždaug šimtui metų ir visą tą laiką mylėtis su Džeide.

– Atsikelk ir leisk atsisėsti man.

– O kur sėdėsiu aš? – akiplėšiškai paklausė Džeidė.

– Man ant kelių.

Matyt, ši mintis jai patiko, nes Džeidė pakilo, leido Dilonui užimti sūpynes ir tada atsisėdo jam ant kelių.

– Gal nori persiko? Tai vienas paskutiniųjų šį sezoną.

Dilonas atsikando persiko, kurį Džeidė prikišo jam prie burnos. Iš vaisiaus ištryško saldžios, kvapios sultys, jos nutekėjo per Džeidės ranką, Dilono smakrą ir ėmė varvėti ant nuogos vyro krūtinės.

– Skanu? – paklausė Džeidė.

– Mhm, – jis apkabino Džeidę per kaklą, atlošė jos galvą ir begėdiškai karštai pabučiavo. Baigęs bučiuoti Dilonas atsiduso: – Labai skanu.

Jis nukreipė Džeidės delną prie jos burnos. Džeidė atsikando persiko. Dilonas privertė atsikąsti dar sykį, paskui dar, kol moters burna prisipildė sulčių, šios ėmė tekėti per smakrą ir kaklą.

Dilonas žiūrėjo, kaip sultys varva ant Džeidės krūtinės, paskui pasilenkė ir ėmė ją laižyti. Jis atrišo mazgą ant juosmens, praskyrė palaidinę, apnuogino prieš saulę moters krūtis ir įsisiurbė į jas lūpomis.

Pamiršusi saujoje laikomą persiką Džeidė rankomis apsivijo Dilonui kaklą ir atsilošė atstatydama jam savo kaklą ir krūtis. Dilonas bučiuodamas kilo aukštyn iki lūpų. Kai judviejų lūpos susiliejo, Dilonas, pajutęs žvėrišką lytinį jaudulį, suurzgė.

Dilonas apgręžė Džeidę į save ir jos kojas užsikėlė sau ant šlaunų. Prigludęs besirangantis moters kūnas varė jį iš proto.

Džeidė sumurmėjo:

– Ar palaikysi mane įžūlia, jeigu aš...

– Ne, nė trupučio.

Džeidės ranka dingo po vyro marškiniais, šie buvo susisukę jam aplink liemenį. Kai Džeidė perbraukė jį pirštų galiukais, Dilonas suaimanavo, o kai delnais suėmė sėklides, vyras paleido maldų ir keiksmų virtinę. Paskui Džeidė iš džinsų ištraukė jo varpą, ir Dilonas karštai pabučiavo moterį. Ji nukreipė varpą į savo kūną ir priėmė ją visą, iš lėto apgaubdama kiekvieną kietą centimetrą.

Dilonas kulnais atsispyrė į žemę, sūpuoklės pasislinko į priekį, ir jis dar giliau įsiskverbė į Džeidę. Malonumas buvo neapsakomas. Paskui sūpuoklės pasviro atgal, Džeidė dar labiau prisispaudė prie Dilono. Vyras tvirtai ją apkabino.

– Žiūrėk, kad nesukelčiau tau skausmo, – sušnibždėjo jis.

– Man neskauda. Tačiau tave jaučiu labiau negu praėjusią naktį.

– Aš esu giliau.

– Taip. Taip.

Sūpynės ir toliau siūbavo. Kaskart, kai jos sulėtėdavo ar visai sustodavo, Dilonas vėl švelniai pastumdavo. Jis jau buvo pasiruošęs baigti anksčiau negu Džeidė, bet susilaikė. Žemai palenkęs galvą Dilonas liežuviu brūkštelėjo Džeidei per spenelį, paskui ėmė į jį pūsti tol, kol pajuto, kaip Džeidės kūnas apgniaužia jo varpą tarsi aksominis kumštis. Džeidė kelis sykius trūkčiojamai sušuko gaudydama kvapą, kai jos kūnas sugėrė ilgai laikytus Dilono syvus.

Jiedu, drėgni nuo prakaito ir lipnūs nuo sekso bei persikų sulčių, tvirtai apsikabino. Paskui Dilonas pakėlė galvą ir pažvelgė Džeidei į veidą. Jis nubraukė drėgnas plaukų sruogas nuo rasotų moters skruostų.

– Šįryt pabudau, – pradėjo tyliai pasakoti jis, – ir, dar nesuvokęs, kur esu, pradėjau spėlioti, kodėl taip gerai jaučiuosi.

– Aš irgi gerai jaučiuosi, Dilonai. Niekada nepajėgsiu tau atsidėkoti už...

Dilonas pridėjo pirštą jai prie lūpų.

– Visas malonumas atiteko man.

– *Ne visas.*

– Seksas buvo nuostabus, Džeide. Tačiau ne tik tai, – jis sunėrė delnus moteriai už galvos. – Man patiko, kad miegojai šalia manęs.

– Man taip pat patiko, – prisipažino Džeidė. – Labai. Tai pirmas kartas, kai miegojau su vyru. Nežinojau, kad galėsiu jaustis tokia saugi. Nenuostabu, kad žmonės tai labai vertina.

– Nenuostabu, – pritarė Dilonas ir plačiai nusišypsojęs prisitraukė ją prie krūtinės.

Džeidė padėjo galvą vyrui ant peties.

– Dilonai?

– Hmm?

– Praėjusią naktį, kai aš jau ketinau, na, žinai, pirmą sykį... – ji nutilo nebaigusi sakinio.

– Na?

– Tu pasakei: „Ne, Džeide.“ Kodėl pasakei „ne“?

– Ketinau pirmiausia užsimauti prezervatyvą.

– Ak. Aš apie tai nė nepagalvojau.

– Ką gi, reikėjo, bet kadangi nepagalvojai, leisk man užtikrinti, kad panikuoti nėra pagrindo. Blogiausia, kas gali įvykti, – tu pastosi.

Džeidė pakėlė galvą ir pažvelgė į jį.

– Niekada nesupančiosiu tavęs kūdikiu.

Dilonas įsmeigė žvilgsnį į jos akis.

– Negalėčiau sugalvoti nieko puikesnio.

Trūkčiojamai kvėpuodama Džeidė paklausė:

– Ar nori pasakyti, kad mane myli?

– Kaip tik tai ir noriu pasakyti.

– Aš tave irgi myliu, Dilonai. Irgi tave myliu.

Ji švelniai pabučiavo Diloną į lūpas ir vėl padėjo galvą jam ant peties.

Jiedu girdėjo tik vieningą abiejų širdžių plakimą ir senos virvės girgždesį. Kai sūpynės sustojo, Džeidė su Dilonu dar ilgai jose sėdėjo.

Mairadžeinė Grifit pastatė savo pilką *Ford* sedaną pusapvalėje prievažoje prieš Ivano Pačeto namą. Nilo kvietimas pavalgyti vėlyvųjų pusryčių nuskambėjo tarsi perkūnas iš giedro dangaus. Mairadžeinė išėjo į pensiją prieš dvejus metus. Nuo to laiko ji nebuvo nei mačiusi Pačetų, nei girdėjusi iš jų kokią nors žinią. Mairadžeinė dažnai pagalvodavo, kad Pačetai pasielgė negražiai po trisdešimt penkerių darbo jiems metų padovanodami tik auksinę segę, paspausdami ranką ir paskui visiškai užmiršdami.

Žinoma, Lamaras kaltas, kad žmonės jos vengia. Kas norėtų draugauti su motina vyro, kuris negarbingai mirė niekinamame pagonių mieste? Mairadžeinė netikėjo tuo, kas buvo sakoma apie jos sūnų. Lamaras *nebuvo* iškrypėlis. Jis *nebuvo* įsivėlęs į baisius iškrypimus, kaip teigia žmonės. Sūnus mirė nuo plaučių uždegimo ir retos odos vėžio formos.

Mairadžeinė ir šiandien nenori tikėti siaubingais prisipažinimais, ištartais mirties patale. Lamaras prisipažino dėl nebūtų dalykų, nes jo protą aptemdė skausmą malšinantys vaistai ir medicinos personalo, užsiimančio raganų medžiokle, smegenų plovimas. San Fransiske taip siaubingai bijoma AIDS, kad ten manoma, jog šia liga serga visi ligoniai.

Matyt, Pačetai taip pat, kaip ir Mairadžeinė, netiki šiomis melagystėmis, antraip nebūtų jos pakvietę į savo namus. Žiūrėdama į įspūdingą namo, kurio visada pavydėjo, fasadą Mairadžeinė užsimovė baltas medvilnės pirštinaites. Jos delnai buvo suprakaitavę iš nervingo susijaudinimo.

Kodėl Ivanas nori su ja pasimatyti? Nilas užsiminė, kad reikalas svarbus ir skubus. Tiesą sakant, Mairadžeinei visai nerūpėjo, ką sumanė Ivanas. Ji pasijuto pamaloninta, kad buvo iškviesta.

Jos gėlėta suknelė puikiai tiko rytiniam susitikimui. Mairadžeinė ją dėvėjo jau kelis sezonus, bet drabužis buvo kokybiškas. Jos tėtis visada sakydavo, kad geriau turėti vieną kokybišką drabužį negu tuziną nekokybiškų. Atvykusi į miesto centrą Mairadžeinė visada baisėdavosi, kaip dabar rengiasi moterys. Regis, joms nerūpi, ką dėvi. Dabar neįmanoma kokybiškų žmonių atskirti nuo šiukšlių, nes visi rengiasi netinkamai.

Padorumas ir kuklumas tapo praeitimi – kaip ir Kouvanų dinastija bei jų šeimos dvaras. Mairadžeinė girdėjo, kad dvaras neseniai buvo parduotas. Sklandė gandai, kad bankas džiaugiasi jo atsikratęs. Tai išgirdusi Mairadžeinė karčiai apsiverkė.

Liūdna, kad kai kurių dalykų neįmanoma susigrąžinti. Mairadžeinė jau niekada negyvens šeimos name, bet iki pat mirties laikysis praeities tradicijų, pavyzdžiui, niekada viešai nemūvės kelnių ir viešuose susibūrimuose niekada nesirodys be pirštinaičių ir nosinės. Lipdama verandos laiptais ji pasitaisė plačiakraštę šiaudinę skrybėlę, kurią tinka dėvėti iki penktos valandos po pietų. Apie Kouvanus niekas niekada negalės pasakyti, kad jie nemoka oriai ir deramai elgtis. Būdama paskutinė gyva Kouvanų palikuonė Mairadžeinė jautėsi asmeniškai atsakinga už savo mergautinės pavardės reputaciją.

Kai Ivano tarnaitė atidarė duris, viešnia padavė graviruotą vizitinę kortelę.

– Esu Mairadžeinė Kouvan-Grifit. Ponas Pačetas manęs laukia.

Atvažiavus prie namo, Džeidė pakvietė Diloną užeiti.

– Atrodau labai netvarkingai, – paprieštaravo jis. – Esu nesiskutęs, o krūtinės plaukai sulipę nuo persikų sulčių.

– Aš – ne tvarkingesnė. Prašau. Norėčiau tau paruošti pusryčius.

– Visų pirma, aš dar nespėjau tavęs pavaišinti vakariene.

– Ką turi galvoje sakydamas „visų pirma“?

Dilonas nusijuokė, kai Džeidė sužaibavo į jį žydromis akimis.

– Užeisiu išgerti kavos – vieną puodelį.

Apsikabinę vienas kitą per liemenį jiedu patraukė priekinių durų link.

– Iš kur žinai, kad viduje manęs nelaukia Greihemas ir Ketė su užtaisytais šautuvais?

– Jie dėl mūsų apsidžiaugs, – pareiškė Džeidė nusišypsodama.

– Iš kur žinai?

– Nes aš džiaugiuosi.

Džeidė įėjo pirma, o Dilonas vos nesusidūrė su išbėgančia į lauką Kete.

– Labas rytas.

– Ačiū Dievui, kad grįžai namo, – gaudydama kvapą tarė moteris. – Ką tik pabudau ir radau Greihemo raštelį. Jis pasiėmė dviratį ir nuvažiavo į Dilono vagonėlį susitikti su juo ir su tavimi.

Džeidė nekreipė dėmesio į klausiamą užuominą Ketės sakinio pabaigoje.

– Jis puikiai žino, kad be leidimo negalima išvykti iš namų, net ir šeštadienį! – pasipiktinusi sušuko Džeidė. – Uždrausiu jam visą savaitę išeiti iš namų.

Dilonas uždėjo rankas jai ant pečių ir atgręžė į save.

– Galbūt jis nerimavo dėl tavęs. Ar apie tai nepagalvojai? Nepaskambinę mudu pasielgėme neatsakingai. Jeigu Greihemas važiuoja į statybvietę, aš jį pasivysiu.

– Maniau, pasiliksi išgerti kavos.

– Taip ketinau anksčiau.

– Tačiau...

– Gal aš verčiau važiuoju susitikti su Greihemu. Kai judvi su Kete apsirengsite, galėsite su mumis susitikti mano vagonėlyje. Visus pavaišinsiu blynais su karijų riešutais „Vaflių trobelėje“.

– Nuostabu, – apsidžiaugė Džeidė nepajėgdama suvaldy-

ti šypsenos. Ji jau nebegalėjo pykti ant Greihemo. Šįryt būti priešiškai nusiteikusiai tiesiog neįmanoma. – Kete, kaip jūs?

– Aš už.

– Gerai, – pagyrė Dilonas. – Netrukus pasimatysime.

Jis pirštu pakėlė Džeidės smakrą ir atlošęs jos galvą švelniai pabučiavo. Džeidė svajingai žiūrėjo, kaip vyras kerta pievelę ir įlipa į savo pikapą. Nuvažiuodamas jis pamojavo ranka. Atsigręžusi Džeidė pamatė, kad Ketė gudriai žiūri į ją.

– Esu nustebusi, – tarė ji. – Nesitikėjau, kad jis bus Dilonas.

– Ką reiškia „jis"?

– Vyras, kuris tave išlaisvins. Maniau, kad jis bus ne toks vyriškas ir ne toks stiprus.

– Dilonas yra labai jautrus.

Ketė meiliai palietė susitaršiusius Džeidės plaukus.

– Jis turėjo toks būti, kad įveiktų tavo baimę.

– Po žmonos ir sūnaus mirties Dilonas galynėjosi su savo paties drakonu. Aš jam tikau taip pat, kaip jis tiko man. Tai pats geriausias dalykas.

Ketė skeptiškai nužvelgė Džeidės drabužius.

– Ar esi tikra, kad tai *geriausias* dalykas?

Džeidė garsiai nusijuokė. Jos juokas buvo gerklinis, seksualus, koks dar vakar jai būtų buvęs visai svetimas. Dieve, kaip puiku pagaliau jaustis visateise žmonių rasės nare. Nesijausdama atstumta dėl savo baimės ir varžymosi Džeidė džiaugsmingai reagavo į aplinkinių juokus.

Ketė Džeidės švytinčiose akyse, matyt, perskaitė visus atsakymus į nesuskaičiuojamą daugybę klausimų. Moters akys spindėjo nuo ašarų.

– Tu tiesiog spinduliuoji, Džeide.

– Esu laimingesnė negu bet kada, – tvirtai pareiškė ši.

Tą rytą į „Vaflių trobelę" jie nenuvažiavo. Džeidė su Kete atvyko į statybvietę prabėgus keturiasdešimčiai minučių po to, kai iš jų namų išvyko Dilonas. Vienišius, džiaugdamasis jas

išvydęs, lodamas bėgiojo aplink *Cherokee*. Kai moterys mėgino nuraminti šunį, iš vagonėlio išniro Dilonas.

Džeidės širdis sustojo išvydus savo mylimąjį po trumpo išsiskyrimo. *Mylimąjį*. Tai buvo naujas žodis, papildęs Džeidės žodyną. Mintyse ji pakartojo šį žodį kelis sykius stengdamasi priprasti prie jo skambėjimo ir prasmės. Džeidės krūtinėje pražydo pasididžiavimo ir nuosavybės jausmas. Iš naujai atrastos meilės šaltinio tryško džiaugsmas.

– Greihemo čia nėra, Džeide, – paaiškino Dilonas.

Jos entuziazmas kaipmat išblėso.

– Jo čia nėra?

– O Dieve, – suaimanavo Ketė. – Tai aš kalta. Man nederėjo pramiegoti.

– Berniukai kartais klaidžioja. Esu tikras, kad jam nieko nenutiko.

Iš įsimetusios tarp Dilono antakių raukšlės Džeidė suprato, kad jis pats nelabai tiki savo žodžiais.

– Kur jis galėtų būti?

– Nežinau. Čia važiavau įprastu maršrutu ir pakeliui berniuko niekur nemačiau. Atvažiavęs tikėjausi jį rasti čia. Tačiau Greihemo nebuvo. Vienišiaus ėdalo dubenėlis buvo tuščias, tad nemanau, kad vaikas čia apskritai buvo. Čia atvažiavęs jis pirmiausia pašeria šunį, net jeigu jo šerti ir nereikia. Nuvažiavau į kitą statybvietės galą, kur vyksta inžineriniai tyrinėjimai, bet ir ten jo nebuvo nė ženklo.

Džeidė susiėmė alkūnes, nors saulė jau buvo aukštai pakilusi ir diena tapo per karšta, kad krėstų šaltis.

– Galbūt berniukas nuvažiavo žvejoti, – viltingai tarė ji.

– Galbūt. Kaip tik ketinau patikrinti jo mėgstamą vietą prie kanalo, kai jūs atvažiavote, – Dilonas raminamai suspaudė Džeidei ranką. – Palaukite čia. Grįšiu po penkių minučių.

Jis išvažiavo bendrovės pikapu.

– Eikime į tavo biurą ir palaukime, – pasiūlė Ketė.

Džeidė leidosi nuvedama į vagonėlį, bet įėjusi į vidų negalėjo nustygti vietoje. Ji vaikštinėjo prieš langus kas kelias se-

kundes pažvelgdama pro juos su viltimi, kad pamatys Diloną, grįžtantį kartu su Greihemu.

– Ar jo raštelis negalėjo būti suklastotas? Gal buvo parašytas per prievartą?

– Žinoma, ne, – atsakė Ketė. – Greihemas pakišo raštelį po mano miegamojo durimis ir virtuvėje ant stalo paliko atidarytą sausainių dėžutę. Manau, kad jis važiavo čia susitikti su tavimi ir Dilonu, kaip parašyta raštelyje.

– Tada kur jis?

– Kažkas jį išblaškė, ir berniukas kažkur sustojo.

– Jam draudžiama bet kur sustoti be mano leidimo.

– Vaikai kartais pamiršta. Kartais jie būna baisiai neklusnūs.

– Tik ne šįsyk, – užsispyrusi tvirtino Džeidė. – Be to, Greihemas jau ne vaikas, – staiga jai į galvą šovė kita mintis. – Kaip manote, gal jis nusiminė, kad aš naktį praleidau su Dilonu?

– Labai tuo abejoju. Berniukas įsimylėjo Diloną anksčiau, negu tu supratai, kad myli šį vyrą, – Džeidė aštriai pažvelgė į Ketę. – Kas tave stebina, Džeide? Kad Greihemas myli šį vyrą ar kad jį myli tu? O gal esi nustebusi, kad aš žinojau, kas vyksta tarp judviejų su Dilonu, gerokai anksčiau, negu jūs patys tai supratote?

– Jau pirmą pažinties su Dilonu dieną man buvo aišku, ką tas vyras tau jaučia, ir lygiai taip pat buvo akivaizdu, kad tu pradedi jį įsimylėti. Nejaugi manai, kad Greihemas, būdamas labai nuovokus, taip pat nepastebėjo šių požymių? Vaikas dėl Dilono eina iš proto. Esu tikra, kad jis labai džiaugiasi, jog jūs pagaliau esate kartu.

Džeidės dėmesį patraukė triukšmas lauke.

– Jis grįžo, – ji išbėgo pro duris kaip tik tuo metu, kai suskambo telefonas. – Kete, atsiliepkite, gerai?

Sunkvežimuke Greihemo nebuvo.

– Niekur jo nemačiau, – paaiškino Dilonas. – Važinėjau kanalo pakrante. Nebuvo jokių nei berniuko, nei jo dviračio

ženklų, – Džeidė prispaudė kumštį prie lūpų. Dilonas ją apkabino. – Nepanikuok. Greihemas kažkur yra, ir mes jį rasime.

– Džeide! – iš tarpdurio pašaukė Ketė. – Tau skambina.

– Priimk žinutę.

– Čia Nilas Pačetas.

Trisdešimtas skyrius

Dilonas vairavo galvodamas tik apie greitį.

– Ak, tie šunsnukiai. Ką jie padarė – pagrobė vaiką vidury kelio?

– Nežinau. Nilas nepasakė, – Džeidės žvilgsnis buvo įbestas į kelią. – Jis tik pareiškė, kad Greihemas ir Mairadžeinė Grifit yra jų namuose ir kalbasi apie dalykus, kurie, jo nuomone, mane turėtų sudominti.

– Mairadžeinė yra...

– Lamaro Grifito motina.

Dilonas tvirtai suspaudė Džeidei ranką.

– Jie tavęs jau negali įskaudinti, Džeide.

– Jie turi mano sūnų.

– Jie nedrįs jo nė pirštu paliesti.

– Galbūt ne fiziškai. Tačiau, patikėk, jie žino, kaip tai padaryti. Tų jų nepažįsti taip, kaip aš.

Vos tik Nilas perdavė kraują stingdantį pranešimą, Džeidė nutėškė biuro telefono ragelį. Ji skubiai kažką išėmė iš mažo seifo po savo rašomuoju stalu ir išbėgo pro duris.

– Važiuoju su tavimi, – pareiškė Dilonas. – Kete, prašau užrakinti biurą. Džeidės automobiliu parvažiuokite namo ir laukite mūsų ten. Mes paskambinsime, kai tik galėsime.

Dilonas sugriebė Džeidę prie jos *Cherokee* ir nusivedė prie savo automobilio.

– Tai mano bėda, Dilonai. Mano kova. Aš susidorosiu.

– Tik ne viena. Negaišk laiko ir lipk į vidų.

Dabar Džeidė džiaugėsi, kad Dilonas važiuoja kartu. Jausdama vyro jėgą ji jautėsi saugesnė. Be to, Dilonas vairavo agresyviau, negu Džeidė būtų pajėgusi.

Jiedu atvažiavo į Pačetų dvarą per rekordiškai trumpą laiką. Džeidė nėrė iš pikapo, vos tik automobilis sustojo. Ji užbėgo laiptais ir nuskuodė per verandą. Dilonas atsidūrė jai už nugaros kaip tik tuo metu, kai Džeidė ėmė kumščiu daužyti į duris.

– Greihemai!

Jos šūksnis aidu atsimušė nuo sienų ir aukštų lubų.

– Jis čia.

Priekinis salonas atrodė taip nekaltai, tarsi tai būtų teatro scenos dekoracija. Ant žemo stalelio garavo arbatos servizas, greta buvo padėti traškūs sausainiai ir džemas, šviežių vaisių kompotas ir pusdubenis su plonais kaip popierius supjaustytais kepto kumpio griežinėliais. Niekas nevalgė.

Mairadžeinė Grifit sėdėjo aukštame senoviniame fotelyje. Jos gėlėta suknelė nederėjo su raštuotais apmušalais. Skruostų raudonis buvo užteptas nemokšiškai ir atrodė tarsi dvi ryškios spalvotos monetos ant išblyškusio raukšlėto veido. Ant kelių gulėjo pora baltų pirštinaičių. Mairadžeinė buvo užsidėjusi juokingą skrybėlę... ir žudančiu žvilgsniu žvelgė į Džeidę.

Ivanas invalido vežimėlyje atrodė tarsi beformė masė, kurią įrėmina tik netinkami drabužiai. Jo šypsena buvo gudri ir pagiežinga. Įdubusios senio akys priminė langus į pragarą.

Nors sutinusia nosimi ir sumuštu smakru Nilas atrodė tvarkingas ir ramus kaip visada. Jis mūvėjo pilkas drobines kelnes ir vilkėjo rausvus ilgarankovius marškinius. Vyras stovėjo prieš židinį alkūne nerūpestingai atsirėmęs į raižytą atbrailą. Nilas rankoje sukiojo aukštą stiklinę, kurioje, regis, buvo kokteilis „Kruvinoji Merė“.

Džeidė aprėpė visus vienu žvilgsniu ir išsyk sutelkė dėmesį į sūnų, kuris sėdėjo nuošaliai. Ji pribėgo prie vaiko.

– Greihemai, ar tau nieko nenutiko?

Vaikas pašoko nuo kėdės, ją apėjo ir pastatė tarp motinos ir savęs. Tada ėmė čiupinėti kėdės atkaltę, puoštą sedulos žiedų raižiniais.

– Pasitrauk nuo manęs. Aš tavęs nekenčiu.

Džeidė sustingo.

– Greihemai, ką tu kalbi?

– Tu leidai jam mirti. Aš galėjau padėti, bet tu man neleidai, todėl jis mirė.

– Kas?

– Hačas, – paaiškino Nilas. – Jo jau nebėra su mumis.

Džeidė pasijuto priblokšta. Jai prieš akis iškilo Donos Di atvaizdas, jai Džeidė pajuto užuojautą.

– Hačas mirė?

– Vakar vakare mums paskambino Dona Di ir pranešė liūdną naujieną.

– Tu jį nužudei! – sušuko Greihemas.

– Nekalbėk taip su mama, – piktai subarė vaiką Dilonas.

– Jūs, jūs užsičiaupkite, – sumikčiojo berniukas, iš visų jėgų stengdamasis sulaikyti iš akių besiveržiančias ašaras. – Ji – kekšė, ir jūs tą taip pat žinote. Tikriausiai ji jus dulkino visą naktį.

– Pakaks! – amtelėjo Dilonas.

– Kaip koks mulkis vyliausi, kad judu susituoksite. Šį rytą važiavau jums pasakyti, kad neprieštarauju, bet dabar jos nevesite, nes mano mama paleistuvė.

– Greihemai, paklausyk, – įsiterpė Džeidė, – aš...

– Ne. Tu esi blogiausias žmogus, kokį pažįstu. Leidai mirti vyrui, kuris galbūt buvo mano tėtis. Galėjau jam duoti savo inkstą, bet tu man net nepasakei.

– Kokia prasmė? Jis galbūt visai ne tavo tėvas.

– Todėl tu ir esi kekšė, – berniukas ranka parodė į Ivaną su Nilu. – Jie pasakė, kad mano tėtis galėjo būti vienas iš trijų vyrų. Papasakojo, ką tu su jais visais padarei. Du iš jų dabar mirę, ir per tave aš niekada jų nemačiau. Ši sena ponia galbūt

yra mano močiutė, tik tu taip pat nenorėjai, kad aš su ja susipažinčiau.

– Ne, aš nenorėjau, kad tu sužinotum, kas tavo tėvas.

– Kodėl? – suriko berniukas.

– Nes jis pasielgė labai blogai.

– Blogai? – žagsėdamas paklausė vaikas. – Aš tavimi netikiu.

– Tai tiesa.

– Tu melagė. Niekada nenorėjai papasakoti apie mano tėtį, nes gėdijaisi. Daugiau niekada tavimi netikėsiu. Niekada.

Vakar Džeidė manė, kad jau nugalėjo savo priešus, tačiau jie pakilo keršyti. Niekšai buvo išmintingi ir puolė pažeidžiamiausią Džeidės vietą – Greihemą.

Berniuko veide Džeidė matė baimę, sąmyšį ir sielvartą. Sugriuvo visas jo pasaulis, o piktas melas motinos įvaizdį sudaužė į šipulius. Jeigu Džeidė kaipmat nesusigrąžins sūnaus, gali jį prarasti visiems laikams.

Greihemą grąžinti gali tik tiesa.

– Tai, ką jie tau, Greihemai, sakė, – tiesa. Bet kuris iš tų trijų vyrų gali būti tavo tėvas, nes jie visi trys mane išprievartavo. Aš tavęs susilaukiau išprievartauta trijų vyrų.

Berniukas prasižiojęs trūkčiojamai įkvėpė oro.

– Nenorėjau, kad tu apie tai sužinotum, stengiausi, kad neužsitrauktum šios gėdos. Nenorėjau, kad save kaltintum už tai, dėl ko nesi kaltas. Tai *jų* nuodėmė, Greihemai. Jų. Ne mano, ir tikrai ne tavo.

Džeidė žengė arčiau vaiko.

– Nesakyčiau tau ir dabar, bet bijau, kad, jeigu tylėsiu, amžinai neteksiu tavo meilės ir pasitikėjimo. Privalai manimi patikėti, Greihemai. Tie trys vyrai atėmė mano nekaltybę ir jaunystę. Jie atėmė iš manęs pirmąją, gražią meilę – vaikiną, vardu Garis Parkeris. Jis nusižudė dėl to, ką jie padarė. Dėl viso to tavo močiutė mus paliko.

Džeidė ištiesė sūnui ranką.

– Negaliu leisti, kad jie iš manęs atimtų ir tave, Greihemai. Jie iškraipė faktus, kad aš atrodyčiau kalta, bet kalta buvau ne

aš. Tu taip pat nesi kaltas. Aš myliu tave, Greihemai. Žinau, kad ir tu myli mane. Todėl privalai patikėti, kad sakau tiesą.

Vaikas įtariai pažvelgė į Pačetus, paskui vėl įsispitrėjo į Džeidę.

– Tu buvai išprievartauta?

– Taip. Man buvo aštuoniolika. Bet džiaugiuosi susilaukusi tavęs.

Greihemas dar truputį padvejojo, paskui skubiai nuvertė kėdę ir puolė prie motinos. Džeidė jį tvirtai apkabino ir laikė taip, tarsi niekada neketintų paleisti.

– Jis mane sustabdė kelyje. Pasakė, kad būsi čia, mama. Aiškino, kad turėčiau važiuoti kartu su juo.

– Žinau, kaip jis moka įtikinėti.

– Atleisk, kad apie tave taip bjauriai kalbėjau. Aš nenorėjau.

– Žinau, – per petį ji su pasibjaurėjimu pažvelgė į Nilą. – Mudu mylime vienas kitą, ir niekas to nepakeis. Nieku gyvu.

Dilonas apkabino juos abu.

– Po velnių, nešdinkimės iš čia.

Visi kaip vienas atsigręžė į duris.

– Neskubėkite, – sustabdė juos Nilas. – Mes dar nebaigėme. Turime daug ką aptarti su Džeide. Jūsų, Berkai, tai neliečia.

Džeidė prabilo Dilonui nespėjus ištarti nė žodžio:

– Neturiu apie ką su tavimi kalbėti, tik kaltinu, kad pagrobei mano vaiką.

– Neįmanoma pagrobti savo vaiko, – atkirto Nilas.

– Ką jis turi galvoje, mama?

– Manau, kad norėtum susipažinti su savo tikruoju tėčiu, – tarė Greihemui Ivanas. – Ar tau nepatiktų? Geriau pažinti savo tėtį ir senelį?

– Liaukitės! – suriko Džeidė. – Ar dar mažai padarėte žalos per vieną dieną?

Greihemo žvilgsnis įsmigo į Nilą.

– Jūs buvote tas kitas, tiesa? Ar jūs išprievartavote mano mamą?

– Taip ji tvirtina, – ramiai atsakė Nilas. – Tačiau, sūnau, turėtum žinoti, kaip moterys meluoja.

– Nevadinkite manęs sūnumi.

– Viskas buvo ne taip, kaip ji pasakoja. Ar ne, Džeide? – paklausė Nilas pamerkdamas jai akį.

– Esi niekšas.

Džeidė paėmė Greihemą už rankos ir apsigręžė eiti, bet visus nustebino Mairadžeinė stodamasi ir pirmą sykį prabildama.

– Jis – Kouvanas! Jame aš matau savo tėtį. Tai Lamaro sūnus, ir aš noriu jį pasiimti.

– Ką gi, jūs negalite jo pasiimti, – Džeidė pažvelgė į Ivaną ir Nilą. – Kodėl jūs ją į visa tai įpainiojote? Kad dar labiau pablogintumėte reikalus?

– Jeigu jis yra Lamaro sūnus, – atšovė Ivanas, – Mairadžeinė į jį turi visas teises, lygiai kaip ir mes, jeigu berniukas yra Nilo.

Mairadžeinė fanatiškai degančiomis akimis ėmė artintis prie Džeidės su Greihemu.

– Jis yra mano kūnas ir kraujas. Jis – Kouvanas. Jis – vienas mūsų, – pažvelgusi į Džeidę ji sušnypštė: – Kaip drįsai visus šiuos metus slėpti vaiką nuo manęs? Kaip drįsai leisti man galvoti, kad mūsų giminė išnyko?

– Ji beprotė, – tarė Dilonas alkūne bakstelėdamas Džeidei. – Eime.

– Nieko nepeši, jeigu išeisi su berniuku, – perspėjo Ivanas. – Nieko nepasieksi ir jį slėpdama. Jeigu prireiks, mes ketiname kreiptis į teismą.

– Dėl ko?

– Dėl globos.

Džeidė žvelgė į juos negalėdama patikėti.

– Nė vienas šalies teismas nepriims šio ieškinio.

– Tačiau pagalvok, kokią tai sukels smarvę, – tarė Ivanas bjauriai sukikendamas. – Juk nenori tokio skandalo, tiesa? Nemanai, kad tai jankių žydų bendrovei, kuriai dirbi, patiks,

jeigu laikraščiai mirgės nuo pasakojimų apie tave ir tris išprievartavusius tave bendraklasius.

Mairadžeinė aiktelėjo išgirdusi tokius šiurkščius žodžius, bet niekas į ją nekreipė dėmesio.

– O gal tai buvo keturi bendraklasiai, tėti? – tyčiodamasis paklausė Nilas. – Nepamiršk Gario.

– Užsičiaupkite ir nekalbėkite taip apie mano mamą!

Džeidei ir Dilonui nespėjus sulaikyti, vaikas, atstatęs kumščius, puolė prie Nilo. Dilonas jį atitraukė.

– Aš pirmas jį aptalžysiu, – sumurmėjo Dilonas.

Džeidė įsiterpė tarp jų.

– Eikite abu į lauką.

Greihemas stengėsi išsilaisvinti iš Dilono gniaužtų, kad galėtų pulti Nilą. Regėjosi, kad ir Dilonas yra pasirengęs tą niekšą užmušti.

– Ir palikti tave vieną su jais? Nė velnio, Džeide.

Džeidė uždėjo delną vyrui ant rankos.

– Prašau. Palaukite kieme. Aš tai turiu sutvarkyti viena.

– Mama, neišvaryk mūsų, – piktinosi Greihemas.

– Greihemai, aš privalau. Prašau.

Dilonas svarstė tiriamai žvelgdamas į Džeidę.

– Prašau, – nekantriai sušnibždėjo ji.

Dilonas galiausiai nusileido ir pastūmė Greihemą prie durų. Berniukui tai nepatiko, bet Dilonas nenorėjo girdėti jokių prieštaravimų. Prieš išeidamas Dilonas atsigręžė į Nilą ir pagrūmojo pirštu:

– Jeigu ją paliesi, aš tave užmušiu. Niekas man nesuteiktų didesnio malonumo.

Išgirdusi užsidarant paradines duris Džeidė atsigręžė į kambarį. Tai buvo svarbiausias jos gyvenime susidūrimas. Ji meldė Dievą, kad suteiktų drąsos tinkamai viską atlikti.

Niekada nebijok, Džeide.

– Šis ieškinys nieku gyvu nepateks į teismą, – tarė ji Nilui tvirtu, užtikrintu balsu. – Tu neturi jokių teisių į mano sūnų.

– Jis galėtų būti ir mano sūnus.

– To tu niekada nesužinosi.

– DNR tyrimas.

– Nė už ką neleisiu, kad jis būtų atliktas Greihemui. Bet koks tavo teisių į berniuką pareiškimas prilygs prisipažinimui, kad mane išprievartavai.

– Mano sūnus niekada nieko neišprievartavo, – suspiegė Mairadžeinė.

Džeidė atsigręžė į Lamaro motiną.

– Jis išprievartavo, ponia Grifit. Kai atvykote į Mičo Hirono laidotuves, Lamaras manęs už tai atsiprašė, – vėl atsigręžusi į Nilą ji pareiškė: – Jeigu nori, įteik savo ieškinį teismui. Ir štai ką aš paliudysiu: pastojau todėl, kad buvau išprievartauta grupės vaikinų, kuriuos sukurstei tu.

– Nė velnio, niekas tuo nepatikės.

– Gal ir nepatikės, bet, kaip sakė tavo tėvas, tai tikrai sukels smarvę.

– Tau.

– Ir tau. Ar atmeni moterį, vardu Lola Garison?

– Kas ji, po velnių? – irzliai paklausė Nilas.

– Ji tave, Nilai, puikiai prisimena. Lola turėjo būti vyriausioji pamergė per tavo vestuves, kurios taip ir neįvyko, nes patekai į avariją. Prieš išvykdamas iš vestuvių repeticijos į bernvakarį tu ją pažinai kūniškai restorano moterų tualete. Dabar prisimeni?

– Miglotai. Na, ir kas?

– Panelė Garison yra nepriklausoma žurnalistė. Prieš kelias savaites ji praleido visą dieną imdama iš manęs interviu straipsniui į sekmadieninį laikraščio priedą.

– Mačiau jį, – su apsimestiniu abejingumu tarstelėjo Nilas. – Kartoju: na, ir kas?

– Probėgšmais ji užsiminė, kad vienintelių žmonių, kuriuos pažįsta Palmete, pavardė yra Pačetai. Lora man papasakojo, kokiomis aplinkybėmis jūs susipažinote, ir išvadino tave „gličiu šunsnukiu“, kuriam labai norėtų iškaršti kailį. Regis, kai tavo išrinktoji atsisakė tekėti, tu piktdžiugiškai

puikavaisi, kad tiesiai jai po nosimi patvarkei jos vyriausiąją pamergę. Tavo prisipažinimas sugriovė draugystę.

– Subinę, o ne draugystę, – nusišaipė Nilas. – Lola, ar koks ten jos vardas, pati prie manęs prikibo. Kokia ji draugė?

– Kalbu ne apie dviejų merginų, o jų tėvų draugystę. Vyrai buvo verslo partneriai. Nesantaika ponios Garison tėvui brangiai kainavo. Jis taip ir neatsigavo – nei finansiškai, nei emociškai. Lora tave laiko asmeniškai atsakingu už šį nuosmukį. Esu tikra, kad ji su malonumu išklausys mano pasakojimą apie tą vakarą prie kanalo.

Kurį laiką tvyrojo įtempta tylą, ją galiausiai nutraukė Ivanas.

– Man atsibodo su tavimi terliotis, – pareiškė jis. – Jeigu nori purvinos kovos laikraščiuose, puiku. Mes vieną laikraštį valdome. Kol toji mergiotė rašys apie tai, kaip ji čiulpė viešajame tualete, mes tave apkaltinsime sukčiavimu.

– Sukčiavimu?

– Tu sukėlei Parkerių žemės kainą visai neketindama jos pirkti, – antrino tėvui Nilas.

– Įrodyk, Nilai, – pasišiaušė Džeidė. – Otis Parkeris paliudys, kad aš palikau dešimties tūkstančių dolerių užstatą už tą žemę. Tad kaip tu įrodysi, kad neketinau jos pirkti?

– Aš jam daviau milijoną baksų! – suriko Ivanas. – Jeigu paprašysiu, Otis paliudys, kad jo kiaušiai – saldieji žirneliai.

– Tačiau užstatą aš deponavau sąlyginai. Tą paliudys įrašai. Jeigu manote, kad galėsite juos sunaikinti, kaip sunaikinote medicininius įkalčius, kai mane išprievartavo, galite nesivarginti. Sąskaita yra mano banke Niujorke.

Sūnus ir tėvas neramiai susižvelgė. Jie priminė du žmones, įsikibusius į gelbėjimo plaustą, iš kurio palengva veržiasi oras. Menkas šiaudas, į kurį juodu buvo įsikibę, ėmė slysti iš pirštų. Džeidė užuodė jų baimę. Tai buvo labai malonu.

– Jūs esate finansiškai sužlugdyti, – pareiškė Džeidė. – Po kelių mėnesių jūsų gamykla bus uždaryta, nes pritrūksite darbinio kapitalo. Negalėsite bauginti žmonių grasindami juos atleisti, nes „TeksTilė“ pasiūlys darbų geresnėmis sąly-

gomis ir su kur kas didesniu užmokesčiu. Aš surengsiu kampaniją, kad šerifo pareigas vietoj Hačo užimtų doras žmogus. Jūsų, Ivanai, kaip Palmeto diktatoriaus, dienos baigėsi.

Ji pažvelgė į Nilą.

– Tu jau neturi galios skriausti žmones. Tavo žavesys seniai dingo. Aš nemanau, kad tu jo apskritai turėjai.

Nilas prisėlino tarsi kirsti ketinanti gyvatė ir stipriai sugriebė Džeidę už rankos.

– Aš dar galiu pareikšti teises į vaiką. Tai tau sukels daug kančių.

Džeidė išlaisvino ranką ir atstūmė Nilą.

– Pakartosiu: vienintelis būdas tau pareikšti teises į Greihemą yra prisipažinti, kad esi kaltas dėl išprievartavimo.

Nilas suprunkštė.

– Kad ir koks būtų senaties terminas, jis jau pasibaigęs.

– Tada aš tau iškelsiu civilinį ieškinį. Ir tikrai taip padarysiu, jeigu mane priversi, kad ir koks dėl to kiltų skandalas. Nilai, neketinau tavęs įgrūsti į kalėjimą už tai, ką man padarei, tiesiog dėl to, jog nenorėjau, kad Greihemas sužinotų tiesą. Dabar tu mane privertei ją atskleisti, tad mano rankos laisvos. Jeigu bent sykį prisiartinsi prie vaiko, – šaltai pagrasino ji, – atsidursi kalėjime už išprievartavimą.

– Tai bus tik tavo žodžiai prieš manuosius, – nusišaipė Nilas. – Niekada negalėsi to įrodyti.

Džeidė atsidarė rankinę, iš jos ištraukė vaizdajuostę ir padavė tėvui su sūnumi.

– Ji buvo mano seife nuo tos dienos, kai atvykau į Palmetą. Kopija yra nuomojamame seife čia, Palmete, ir dar viena Niujorko banke. Tą seifą atidaryti gali tik mano advokatas. Žiūrėti šią vaizdajuostę skausminga. Tikiuosi, niekada neteks jos panaudoti, bet nedvejosiu nė akimirkos, jeigu mane priversi.

Nilas šaipydamasis paplojo.

– Puiki vaidyba, Džeide. Drebu iš nekantrumo. Kas joje?

– Lamaras.

Mairadžeinė tyliai aiktelėjo.

– Lamaras ją įrašė kelios dienos prieš mirtį. Jo prašymu, draugai po Lamaro mirties atsiuntė vaizdajuostę man. Čia viskas aišku, bet kitais žodžiais galiu pasakyti, kad Lamaras labai gailisi dėl to, ką jis kartu su Haču ir tavimi man padarė. Jis prisipažįsta dėl savo įvykdyto nusikaltimo... tavo nusikaltimo, Nilai. Mirdamas jis maldauja mano atleidimo ir baiminasi dėl savo nemirtingos sielos. Lamaras tvirtina, kad tas vakaras jam vaidenosi visą gyvenimą. Vaizdajuostė labai įtikinama. Nė vienas ją pamatęs nesuabejos, kad vaikinas sako tiesą.

Džeidė padėjo vaizdajuostę ant kavos stalelio ir atsigręžė į Mairadžeinę.

– Jie nusipelnė būti pasmerkti už tai, kaip su jumis pasielgė šiandien. Jie jumis pasinaudojo. Verčiau jūs niekada nebūtumėte to sužinojusi. Tačiau, nors ir sužinojote, negalėsite pareikšti teisių į Greihemą, nes nemylėjote net savo sūnaus, ponia Grifit. Jūs pavertėte Lamarą silpnu, droviu ir lengvai manipuliuojamu žmogumi, koks jis buvo tą vakarą, kai Nilas pasiūlė visiems paeiliui mane išprievartauti. Štai kodėl nesijaučiu blogai savo bendrovei nupirkusi jūsų šeimos dvarą. Jis bus visiškai restauruotas ir apgyvendintas, bet jame gyvens ne Kouvanai.

Suvytęs Mairadžeinės veidas susiraukė kaip sutraukiama rankinė.

– Kilmė visada išlenda, – dygiai pareiškė ji.

– Tikiuosi, kad ne, ponia Grifit. Bent jau kalbant apie mano sūnų, – tyliai atšovė Džeidė.

Atgręžusi moteriai nugarą ji pažvelgė į Ivaną, kuris švokšdamas sėdėjo invalido vežimėlyje. Jo orumas ir galia buvo suniokoti taip pat kaip ir kūnas. Džeidė nusprendė, kad Ivanas nevertas jos dėmesio, ir tai buvo didžiausias įžeidimas, kokį ji galėjo sugalvoti.

Žvelgdama į Nilą Džeidė tarė:

– Tik pamėgink pareikšti teises į mano sūnų ir kaipmat keliausi į kalėjimą. Jeigu dar sykį kiši prie manęs nagus, pa-

teiksiu civilinį ieškinį dėl to, ką padarei man ir Gariui. Tavo nusikaltimas galiausiai paaiškės, ir būsi už jį nubaustas. Patariu pagalvoti, kaip išsisuksi su mažiausiais nuostoliais. Kai grįžau į Palmetą, ketinau įgrūsti tave į kalėjimą ir galėjau tai padaryti. Turėdama šią vaizdajuostę, galėjau. Tačiau per pastaruosius kelis mėnesius supratau, kad yra kur kas svarbesnių dalykų, nei nubausti tave... ir teikiančių kur didesnį pasitenkinimą. Atradau naują gyvenimą, naują meilę ir turiu sūnų. Dabar jie, o ne kerštas yra mano pasaulio centras. Nuo šiol noriu žiūrėti ne atgal, o pirmyn.

Penkiolika metų visas mano dėmesys buvo sutelktas į tave, – paskutinį žodį Džeidė ištarė niekinamai nusišypsodama. – Nesi vertas, kad apie tave galvočiau nors sekundę. Esi sužlugdytas, ir to pakanka. Viskas baigta.

– Nė velnio. Nebijau tavo grasinimų. Tu manęs neišgąsdinsi, kale.

– Išgąsdinsiu, Nilai, – ramiai atsakė Džeidė. – Esu tavo baisiausias košmaras – žmogus, kuris visiškai tavęs nebijo.

Džeidė dar sykį visus nužvelgė, tada apsigręžė ir išėjo iš kambario. Ji žingsniavo namo koridoriumi, kuriame matėsi pirmieji nykimo požymiai, nors ir subtilūs, bet nepaneigiami. Pačetų dienos baigėsi.

O Džeidės prasidėjo.

Išėjusi Džeidė nusišypsojo Dilonui su Greihemu, kurie nekantriai laukė prie pikapo. Susirūpinęs berniukas pribėgo prie mamos. Tai, kad vaikas sužinojo tiesą, nesumenkino jo meilės motinai. Dabar, kai paaiškėjo, kaip Džeidė pastojo, ji pajuto palengvėjimą atsikračiusi slegiančios paslapties.

– Mama, kas ten vyko?

– Pasakiau, kad jie pasigailės, jeigu dar bent sykį prikibs prie tavęs.

– Ir viskas? – truputį nusivylęs paklausė vaikas.

– Iš esmės, taip.

Greihemas nustėręs pažvelgė į motiną.

– Turėjai man apie tai papasakoti.

– Galbūt ir turėjau, Greihemai.

– Nejaugi manei, kad aš nesuprasiu?

– Ne visai dėl to. Mėginau tave apsaugoti. Nenorėjau, kad save menkintum dėl to, ką padarė tavo tėvas... kad ir kas jis buvo.

– Dilonas sako, kad esu nepriklausomas. Man nebūtina žinoti, kuris iš jų yra mano tėvas.

– Tu esi Greihemas Speris, – jausmingai tarė Džeidė ir paglostė vaikui skruostą. – Man to pakanka.

– Man irgi.

– Tavo žiniai, prieš pat mirtį buvau aplankyti Hačo. Jis ne tik neketino prašyti, kad tu paaukotum savo inkstą, bet net nenorėjo apie tai kalbėti. Tad nesijausk dėl to kaltas.

Vaikas dirstelėjo į namą.

– Ak, tie Pačetai... gaila, kad neleidai mudviem su Dilonu jų apkulti.

Džeidė šypsodamasi apkabino Greihemą ir per vaiko petį pažvelgė į Diloną.

– Esu dėkinga, kad norėjote.

Dilonas palinko ir švelniai pabučiavo ją į lūpas.

– Esi velniška moteris.

– Nuo praėjusios nakties... tavo dėka.

Nusišypsojus vešlūs vyro ūsai užsirietė į viršų.

– Važiuokime namo.

Jie važiavo nuleidę langus lygiu ir siauru plentu, apsodintu ąžuolais, nuo kurių driekėsi samanų barzdos, ir aukštomis į dangų žiūrinčiomis pušimis.

– Žinai, ką man sakydavo tėtis, Greihemai?

– Senelis Speris?

– Aha. Jis sakydavo: „Niekada nebijok, Džeide." Maniau, kad jis kalba apie mirtį. Šiandien supratau, kad jis galvoje turėjo ką kita. Tėtis man patardavo nebijoti gyventi. Mirti yra lengviau, negu gyventi. Mama negalėjo pakęsti savo gyvenimo, todėl nuo jo pabėgo. Tėtis apskritai neturėjo drąsos gyventi. Aš drąsos turiu.

Greihemas sumaniai ir nekantriai žaidė su radijo imtuvo klavišais ir nelabai klausėsi.

Tačiau Dilonas išgirdo ir suprato kiekvieną žodį. Jis ištiesė ranką ir nušluostė ašarą Džeidei nuo skruosto. Tai buvo pirma per penkiolika metų pralieta jos ašara. Džeidė pabučiavo ant Dilono nykščio atsidūrusią ašarą ir skruostu atsirėmė į vyro delną.

Kai parvažiavo namo, Džeidė tarė Greihemui:

– Pasakyk Ketei, kad viskas gerai ir kad mes grįšime vakarienės.

– Kur judu važiuojate?

– Mudu su Dilonu turime sutvarkyti vieną reikalą.

– Kur? Aš irgi noriu važiuoti.

– Tavęs niekas nekviečia.

– Norite būti vieni, kad galėtumėte bučiuotis ir taip toliau.

– Lauk!

Vyriškai supratingai nusišypsojęs Dilonui Greihemas išlipo.

– Paruošk šachmatų lentą, – tarė jam Dilonas. – Po vakarienės pažaisime, – Greihemas nusišypsojo ir nudūmė namo link. – Vaikas nenukentėjo, Džeide.

– Taip. Ačiū Dievui, – sušnibždėjo ji.

– Galbūt labiausiai reikėtų dėkoti tau.

Ji palaukė, kol Greihemas įeis pro pagrindines duris, tada atsigręžė į Diloną.

– Noriu, kad mane nuvežtum tenai.

Dilonui nereikėjo klausti, kur Džeidė nori važiuoti, tik kaip ten patekti. Džeidė pasakė.

Žiūrėdama į pro šalį lekiančius vaizdus Džeidė suprato, kad yra labai nepanaši į tą naivią merginą, kuri šaltą vasario vakarą su savo geriausia drauge važiavo tuo pačiu keliu. Bet nebėra ir ryžtinga moteris, mikliai tarsi saugas futbolo aikštėje nardanti verslo pasaulyje. Ji jau laimėjo ir nebejautė poreikio įrodyti savo tiesą.

Dvi Džeidės Speri savybės susiliejo į vieną. Kaip ir žuvienės sudedamosios dalys, atskiri jos asmenybės elementai

troškinosi kartu. Tai buvo keistas, unikalios sandaros bei kvapų mišinys, kurio skonį ji palengva pradėjo pažinti.

Daugelį metų siekusi vienintelio tikslo Džeidė vėl atsidūrė ten, kur viskas prasidėjo. Ją pažįstantys miestiečiai jau nebelaikė Džeidės mergina, kuri paliko Palmetą gaubiama skandalo. Pažįstami elgėsi su Džeide rodydami pagarbą, kurios ji šiandien nusipelnė. Tie, kurie jos nepažinojo, Džeidę laikė didvyre, darančia puikius darbus jų bendruomenei.

Džeidė nustebo, kad visa tai, ko ji mėgino nekęsti, iš tiesų jai yra brangu – žemumų krašto virtuvė, mažo miesto gyvenimas, vasaros oras, kuriuo per sunku kvėpuoti, švelnūs vėjeliai, prisisunkę svaigaus gėlių aromato, ir savitas jūros vandens kvapas.

Regiono negalima kaltinti dėl kelių blogų žmonių, kurie čia užaugo. Verslininkė, motina, draugė, mylimoji, – kad ir kuo dar ją pavadintum, – Džeidė buvo moteris iš Pietų. Jos širdis plakė tuo pačiu nuobodžiu Pietų ritmu.

Nuo plento gilyn vedančios provėžos buvo apaugusios žole. Čia jau seniai niekas nesilankė. Džeidė norėjo manyti, kad čia niekas nebuvo atvykęs nuo ano vakaro. Dienos šviesoje kanalo krantai atrodė kitaip. Tylus vandens pleškenimas neskambėjo grėsmingai. Nesimatė nei baimę keliančių šešėlių, nei pasalūnų.

Dilonas kantriai buvo greta, kol Džeidė vaikštinėjo prisimindama ir... pamiršdama. Galiausiai ji atsistojo prieš vyrą.

– Mylėk mane, Dilonai.

– Čia?

– Taip.

– Kodėl?

– Iki pat gyvenimo pabaigos nenoriu šios pakrantės prisiminti kaip vietos, kurioje buvau išprievartauta. Kad ir ką daryčiau, vis grįžta pažeminimas ir pyktis. Noriu šią vietą prisiminti, kai čia šilta, šviečia saulė, o aš esu su vyru, kurį myliu.

Dilonas susikišo pirštus į plaukus.

– Noriu tave mylėti. Tačiau ar esi tikra, kad myli mane, o ne tai, ką tau padariau?

– Pradėjau tave mylėti dar tada, kai maniau, kad nieku gyvu nepajėgsiu to išreikšti. Ir jeigu man niekada nebūtų pavykę, vis tiek tave mylėčiau, – Džeidė priglaudė delnus prie mylimojo skruostų. – Aš myliu *tave*. Mylėjimasis yra premija už tai.

Dilonas atsidusdamas ištarė Džeidės vardą ir prisitraukė prie savęs. Stiprios vyro rankos tvirtai apglėbė jai liemenį. Jų lūpos susiliejo aistringuose kūniško geismo ir draskančios sielą meilės mainuose. Jiedu suprato vienas kitą ir nusimetė drabužius ant žolės. Kai Dilonas priglaudė Džeidės krūtis prie burnos, jų speneliai išbrinko ir paraudo. Džeidė glostė sunkų ir šiltą Dilono vyriškumą.

Džeidė atsigulė ant žolės ir prisitraukė Diloną prie savęs.

– Šitaip.

Jis atsiklaupė tarp Džeidės šlaunų ir palengva nusileido ant jos.

– Jeigu nepatinka, pasakyk, ir aš liausiuos, – sušnibždėjo jis.

– Mylėk mane, Dilonai.

Jis įsiskverbė iš lėto, palengva paskęsdamas Džeidės kūne. Kiekvienas Dilono judesys buvo atskiras meilės aktas, kai jis beveik ištraukdavo varpą ir vėl pasinerdavo į Džeidę. Kiekvienas Dilono įsiskverbimas buvo toks jaudinantis, kad Džeidė pradėjo kiloti klubus prisiderindama prie jo judesių. Dilonas ėmė judėti sparčiau. Džeidė instinktyviai pakeitė kojų padėtį. Jos delnai Dilono nugara nuslydo ant sėdmenų. Džeidė prisitraukė jį arčiau, stipriau, giliau.

Kai abu pajuto orgazmą, Džeidė išrietė nugarą ir atstatė kaklą Dilono lūpoms, o vyras dusliai šnibždėjo meilės ir įsipareigojimo įžadus.

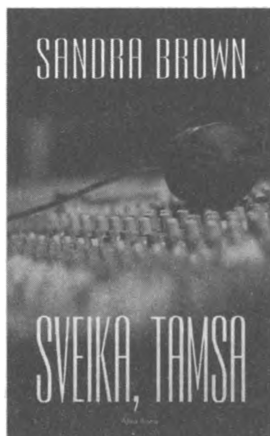
Džeidė prisitraukė mylimojo veidą prie kaklo duobutės. Glostydama Dilonui plaukus ji pro ašaras pažvelgė į saulę ir savo šypsena pajuto jos šiltus spindulius.

KITOS SANDROS BROWN KNYGOS

Šarada

Po širdies persodinimo operacijos televizijos serialų žvaigždė Keitė Delani persikelia į Teksasą vesti kartą per savaitę transliuojamos laidos ir netrukus sužino, jog kažkas persekioja ir žudo visus, kuriems buvo persodinta širdis tą pačią dieną kaip ir jai. Moteris kreipiasi į detektyvinių romanų rašytoją, kad šis padėtų rasti žudiką...

Sveika, tamsa

Dėmesį prikaustanti istorija apie moterį, bėgančią nuo praeities šmėklų, tačiau dėl neatsargiai suteikto patarimo įsipainiojančią į pavojingą istoriją ir įkliūvančią į dar kraupesnį košmarą, keliantį grėsmę ir jos ateičiai.

Be žodžių

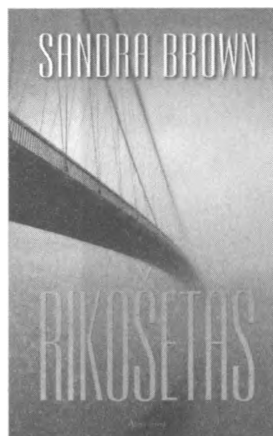
Žmogžudys Karlas Herboldas pabėga iš Takerio kalėjimo ir pasuka Teksaso kryptimi. Klajūnas Džekas Sojeris, su kuriuo Karlą sieja lemtingi praeities įvykiai, taip pat atvyksta į Teksasą ir įsidarbina galvijų fermoje. Čia su uošviu ir penkerių metų sūneliu Deividu gyvena kurčia našlė Ana Korbet, ir čia Karlas sumano iškrėsti dar vieną niekšystę.

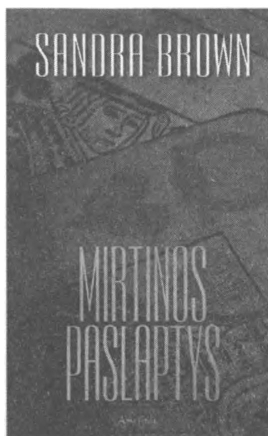
Ar pavyks Džekui prakalbinti „nekalbančią" Aną ir ją su sūneliu išgelbėti nuo didelės nelaimės?

Liudytoja

Profesionalia valstybine advokate tapti troškusiai Kendalei atrodo, kad pagaliau pavyko pagauti laimės paukštę: ji ištekėjusi už gražuolio laikraščio redaktoriaus, jos uošvis gerbiamas ir populiarus bendruomenės narys, o nedideliam miestukui Prosperui reikia geros, atsidavusios teisininkės. Bet moteris net neįtaria, kad Prospere viešpatauja fanatizmas ir kad netrukus jai bus lemta susidurti su siaubingomis blogio jėgomis ir tapti liudyti nenorinčia liudytoja...

Rikošetas

Detektyvas seržantas Dankanas Hačeris vidury nakties iškviečiamas į teisėjo Kato Leirdo namus tirti žmogžudystės. Iš pirmo žvilgsnio viskas atrodo paprasta: Eliza, gražuolė teisėjo žmona, gindamasi nušovė įsilaužėlį. Tačiau Dankanui Elizos pasakojimas sukelia įtarimų...

Mirtinos paslaptys

„Brown talentas papasakoti istoriją be galo retas net tarp populiariausių rašytojų."

Toronto Sun

„Brown jėga – kurti erotizmu pagardintus siužetus, verčiančius skaitytojus nepabaigiamai spėlioti."

Library Journal

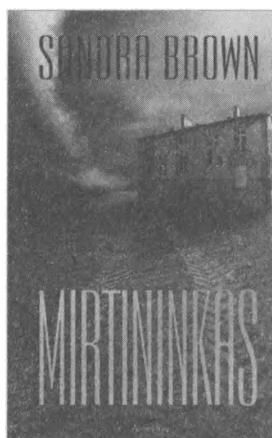
Lūžio taškas

Turtingo verslininko Polo Vilerio nužudymas įvykdytas tarsi pagal tipišką filmų apie žmogžudystes scenarijų. Yra ir pagrindinis įtariamasis – Polo sūnėnas Kreitonas. Tačiau jis turi tvirtą kaip uola alibi. Kol advokatas Derekas ir Polo mylimoji Džulė bando išsiaiškinti tiesą, nusikaltėlis imasi ieškoti atlikėjų naujiems šiurpiems scenarijams, o laikas nenumaldomai bėga...

Nešvarus žaidimas

Intriguojanti ir kupina netikėtų peripetijų detektyvinė istorija apie manijas ir jų padarinius. Susikompromitavusi futbolo žvaigždė prarado viską, nes žaidė ne pagal taisykles. Dabar jo ateitį ir gyvybę lemia paskutinis ėjimas, o laikas baigiasi...

KITOS SANDROS BROWN KNYGOS

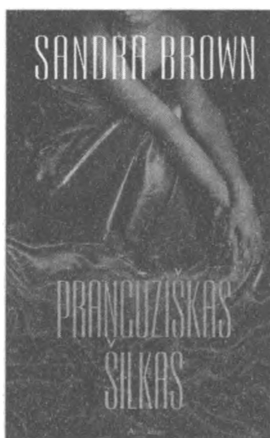
Mirtininkas

Kai Honoratos Džilet keturmetė dukrelė Emilė praneša mamai, kad jų kieme guli sergantis žmogus, Honorata nuskuba jam padėti. Paaiškėja, kad tas „sergantis" žmogus – Li Koburnas, kaltinamas praėjusią naktį šaltakraujiškai nužudęs septynis žmones. Pavojingas, viskam pasiryžęs ir ginkluotas vyras pažada moteriai, kad jiedvi su dukrele liks saugios, kol darys viską, ką jis lieps.

Persigandusiai Honoratai Koburnas paaiškina neatsitiktinai patekęs į jos namus – Honoratos velionis vyras žinojo kai ką itin svarbaus, ir jodviem su dukrele dabar gresia mirtinas pavojus, nes nusikaltėliai suinteresuoti tą informaciją gauti bet kokia kaina. Vienintelė galimybė išgelbėti Honoratai ir jos dukrelei gyvybę – rasti informaciją anksčiau, nei į namus pasibels persekiotojai.

Tačiau netrukus Honoratos akyse įvyksta kai kas, kas ją priverčia suabejoti gerais Koburno ketinimais. Negana to, ji supranta nebegalinti pasitikėti ir pačiais artimiausiais žmonėmis...

Kas yra kas šioje painioje istorijoje? Į kokių jėgų akiratį pakliuvo Honorata ir jos dukrelė? Kokias paslaptis nusinešė į kapą Honoratos vyras? Ir kur slypi jų įminimo raktas?

Prancūziškas šilkas

Geismas, paslaptys, mįslės ir erotiškos prancūziško šilko pagundos...

Paslaptinga gražuolė Klerė Loran daug ir sunkiai dirbo, kol jos išskirtinio apatinio trikotažo bendrovė „Prancūziškas šilkas" išgarsėjo. Tačiau moters džiaugsmą temdo nuolatiniai fanatiško televizijos pamokslininko Džeksono Vaildo, paskelbusio karą pornografijai, išpuoliai.

Kai Džeksonas Vaildas nužudomas, Klerė tampa pagrindine įtariamąja. Ji gali prarasti viską – net gyvybę. Padėtį dar labiau komplikuoja jos elgesys per tyrimą.

Vis dėlto net matydamas, kad Klerė atkakliai meluoja ir save klampina, prokuroro pavaduotojas Robertas Kasidis nejučia pasiduoda šios nuostabios moters pasaulio kerams ir nusprendžia žūtbūt ją išgelbėti. Bet nei Kasidžio atsidavimas, nei Klerės tikinimai, kad ne ji nužudė visiems įgrisusį pamokslininką, jos negelbsti. Lieka vienintelis kelias – atskleisti sukrečiančią tiesą, kurią Klerė buvo prisiekusi nusinešti į kapą...

Žemas slėgis

Belamei Liston buvo vos dvylika, kai per baisų uraganą buvo nužudyta jos vyresnioji sesuo Suzana. Viesulas sunaikino visus įkalčius ir iš Belamės atminties ištrynė tikruosius tos dienos įvykius.

Praėjus aštuoniolikai metų Belamė parašo sensacingą romaną, paremtą sesers nužudymo istorija. Saugodama šeimos ramybę, ji prisidengia pseudonimu, tačiau vienas žurnalistas atkapsto ir paviešina tikrąją Belamės pavardę. Mergina netikėtai atsiduria nežinomo, keršto ištroškusio asmens taikinyje...

Pakliuvusiai į mirtiną pavojų Belamei nelieka kito pasirinkimo, kaip tik išdrįsti susitikti su praeities vaiduokliais. Padedama buvusio sesers vaikino Dento Karterio, ji ryžtasi atgaivinti atmintį. Išnyrantys prisiminimai atneša naujų, netikėtų pavojų ir verčia suabejoti brangiausiais žmonėmis. Tačiau Belamė ir Dentas neketina liautis, kol suras tikrąjį Suzanos žudiką. Žinoma, jei tik jis nesmogs pirmas...

Brown, Sandra
Br291 Skandalas : [romanas] / Sandra Brown ; iš anglų kalbos vertė Donatas Masilionis. – Vilnius : Alma littera, 2014. – 512 p.

ISBN 978-609-01-1618-0

Vieną lietingą vakarą užpulta trijų vietinių vaikinų Džeidė Speri patyrė baisiausią, kokį tik gali patirti moteris, košmarą. Po to atsidūrusi skandalo bei dramatiškų įvykių centre, mergina išvyko kaip įmanoma toliau nuo nelaimę primenančios vietos. Tačiau ji niekada nepamiršo mieguisto „vienos bendrovės miesto", kuriame kiekvienas vyras, moteris ir vaikas priklauso nuo turtuolių Pačetų šeimos. Džeidė nepamiršo ir išlepinto šios šeimos sūnelio, kuris kartu su dviem draugais visam laikui pakeitė jos gyvenimą. Ji nenurims, kol atkeršys.

UDK 821.111(73)-31

Sandra Brown
SKANDALAS

Romanas

Iš anglų kalbos vertė *Donatas Masilionis*

Redaktorė *Simona Kaziukonytė*
Korektorė *Gražina Stankevičienė*
Viršelio dailininkas *Donatas Gendvila*
Maketavo *Jurga Morkūnienė*

Tiražas 3500 egz.
Išleido leidykla „Alma littera", Ulonų g. 2, LT-08245 Vilnius
Interneto svetainė: www.almalittera.lt
Spaudė UAB „Spindulio spaustuvė",
Vakarinis aplinkkelis 24, LT-48184 Kaunas
Interneto svetainė: www.spindulys.lt

Sandra Brown
(Sandra Braun, g. 1948 m.)

JAV rašytoja, detektyvinių trilerių autorė, parašė per 60 knygų. Jos išverstos į daugiau kaip 30 kalbų. Lietuvių skaitytojams gerai žinomi jos romanai: „Alibi“, „Pavydas“, „Baltasis karštis“, „Šalčio faktorius“, „Sveika, tamsa“, „Susikeitimas“, „Spąstai“, „Svetimas veidas“, „Mirtinos paslaptys“, „Nešvarus žaidimas“, „Rikošetas“, „Šarada“, „Išskirtinis interviu“, „Dūmų uždanga“, „Aklavietė“, „Be žodžių“, „Liudytoja“, „Lūžio taškas“, „Ypatinga klientė“, „Prancūziškas šilkas“, „Mirtininkas“, „Žemas slėgis“. Daugelis S. Brown romanų yra skaitomiausių knygų sąrašuose, ir visi jos detektyvai, pasak *USA Today*, vilioja skaitytoją karštligiškai versti puslapį po puslapio iki pat kūrinio pabaigos.

Jauna, patraukli, puikią karjerą padariusi Džeidė Speri mėgaujasi prabangiu gyvenimu Niujorke. Bet jos laimę tebetemdo prisiminimai apie keliolikos metų senumo įvykį, nutikusį gimtajame miestelyje Amerikos pietuose. Tada aštuoniolikmetę ją užpuolė ir išniekino miestelyje karaliaujančio verslininko sūnus ir du jo draugai. Nesitikėdama sulaukti teisingumo ir matydama, kad jos ir artimų žmonių gyvenimas ima byrėti į šipulius, mergina tąkart išvyko kuo toliau nuo baisųjį košmarą primenančios vietos. Tačiau anos dienos įvykių ji nepamiršo. Dabar Džeidė grįžta – suvesti sąskaitų su savo įtakingaisiais skriaudikais...

www.almalittera.lt

Fotografas Patrick Demarchelier